DE ACEEAȘI AUTOARE

Seria *Tronul de cleștar*

Tronul de cleștar

Diamantul de la miezul nopții

Moștenitoarea focului

Seria *Regatul spinilor și al trandafirilor*

Regatul spinilor și al trandafirilor

SARAH J. MAAS

REGINA UMBRELOR

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
MAAS, SARAH J.
Regina umbrelor / Sarah J. Maas; trad.: Andra Elena Agafiței prin Lingua Connexion. – București: RAO Distribuție, 2017
ISBN 978-606-8905-17-4

I. Agafiței, Andra Elena (trad.)
II. Lingua Connexion (București) (trad.)

821.111-31=135.1

Editura RAO
Str. Bârgăului nr. 9–11, București, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

Sarah J. Maas
Queen of Shadows
Copyright © Sarah J. Maas, 2015
Prezenta traducere este publicată de RAO Distribuție
prin înțelegere cu Bloomsbury Publishing Inc.
Toate drepturile rezervate

Traducere de Andra Elena Agafiței
prin Lingua Connexion

© RAO Distribuție, 2016
pentru versiunea în limba română

2017

ISBN 978-606-8905-17-4

Pentru Alex Bracken

Pentru cei șase ani în care ne-am scris e-mailuri,
Pentru miile de pagini criticate,
Pentru inima ta de tigru și înțelepciunea ta de Jedi,
Și pentru simplul fapt că ești tu.

Mă bucur mult că ți-am scris acel e-mail.
Și sunt foarte recunoscătoare că mi-ai răspuns la el.

Erilea

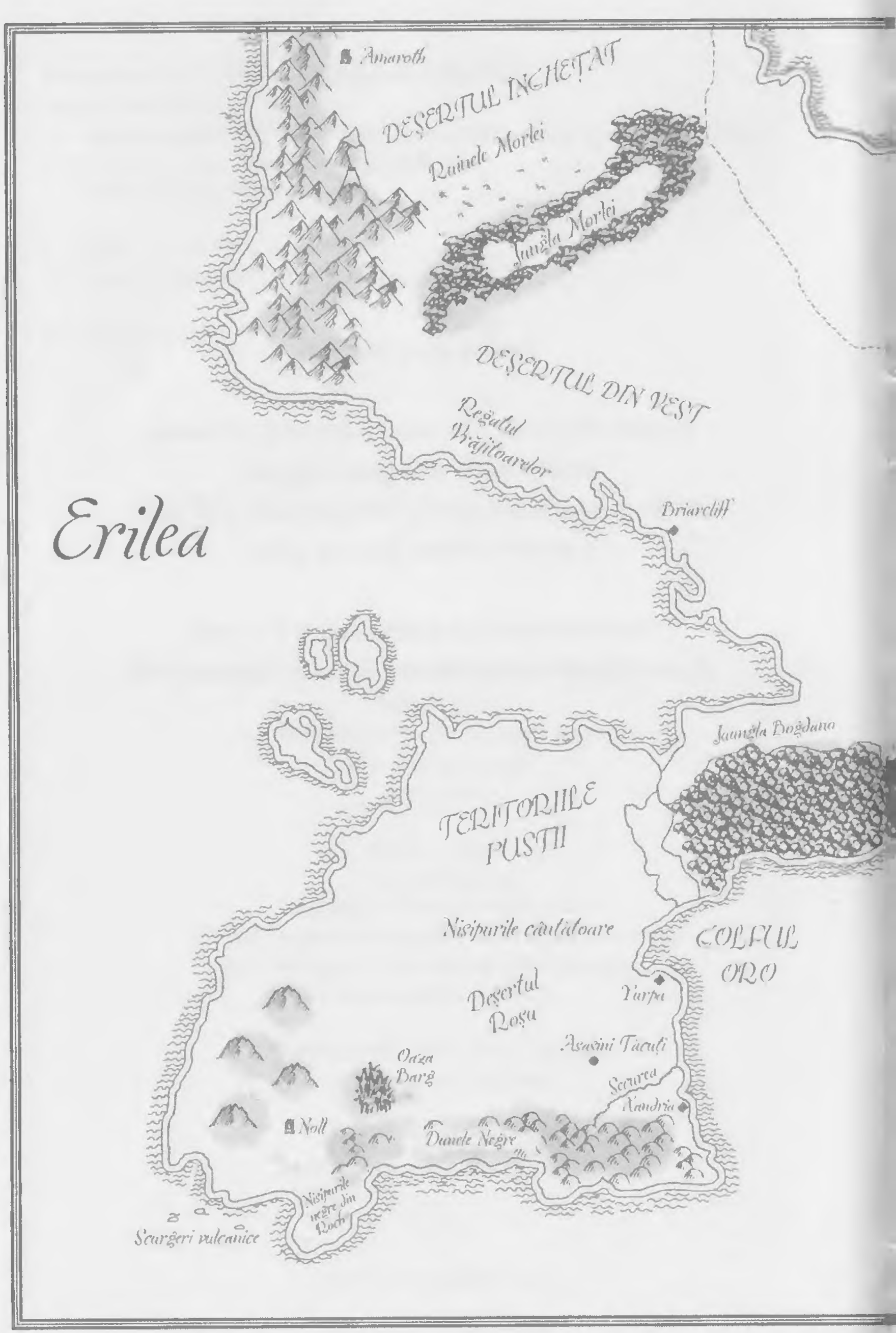
Amaroth
DEȘERTUL ÎNGHEȚAT
Rămășele Morlei
Junglа Morlei
DEȘERTUL DIN VEST
Regatul Vrăjitoarelor
Briarcliff
Jungla Dogdano
TERITORIILE PUSTII
Nisipurile căutătoare
COLȚUL ORO
Deșertul Roșu
Varpa
Asasini Tăcuți
Oaza Barg
Secura Xandria
Noll
Dunele Negre
Nisipurile negre din Rocb
Scurgeri vulcanice

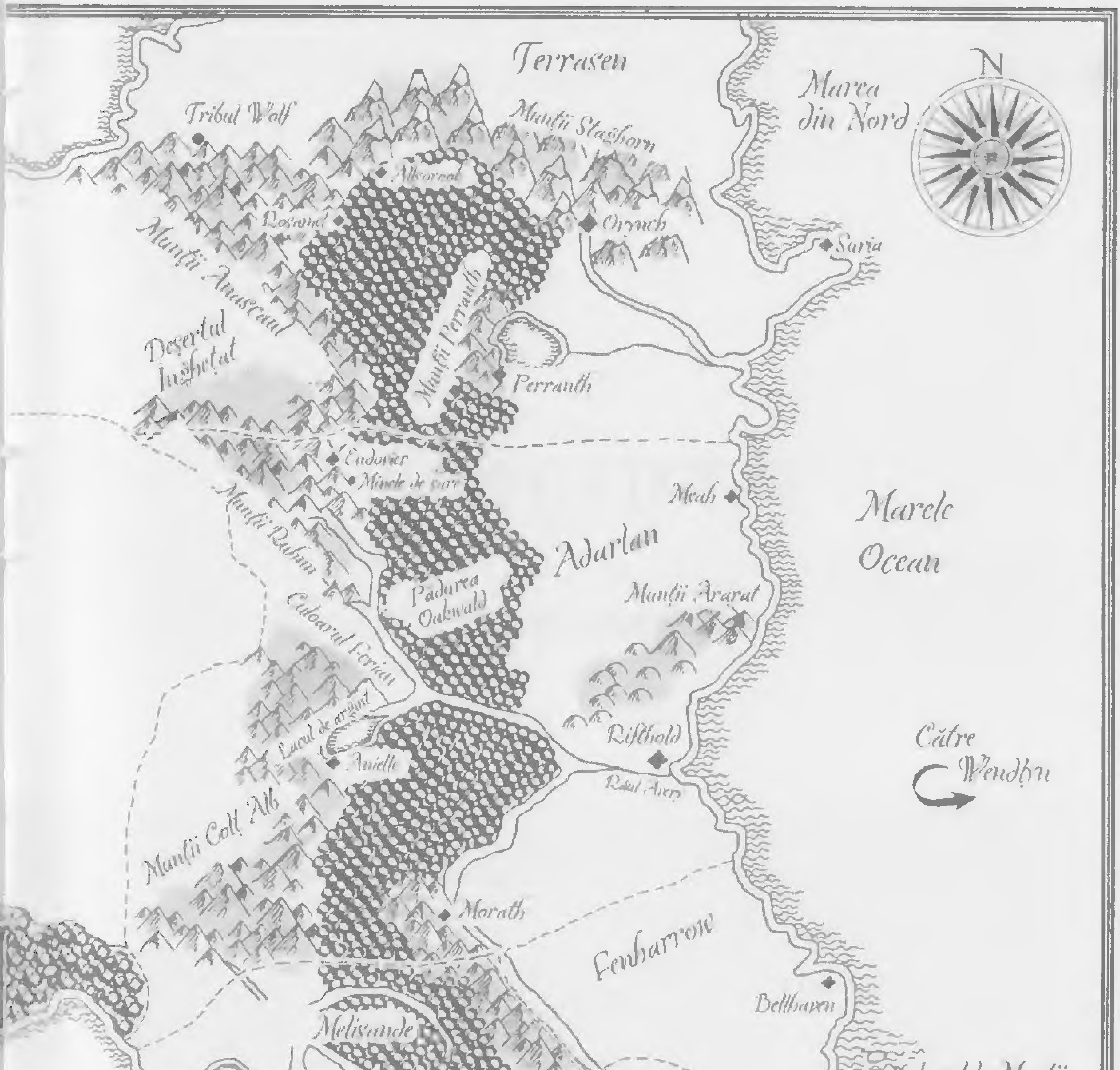

Terrasen
Marea din Nord
N
Tribul Wolf
Munții Staghorn
Orynch
Saria
Munții Anascaul
Deșertul Înghețat
Munții Perranth
Perranth
Endovier
Minele de sare
Meah
Marele Ocean
Munții Ruhnn
Adarlan
Pădurea Oakwald
Munții Ararat
Culoarul Ferian
Lacul de argint
Rifthold
Anielle
Râul Avery
Către Wendlyn
Munții Colț Alb
Morath
Fenharrow
Bellhaven
Melisande
Insulele Morții
Colțul Craniului
Calaculla
Lerida
Eyllwe
Pășunile Eyllwe
Banjali
Mlaștinile de piatră

PARTEA ÎNTÂI

Stăpâna umbrelor

CAPITOLUL 1

O creatură aștepta în întuneric.

Era antică și crudă, și pășea în umbre, controlându-i mintea. Nu făcea parte din lumea lui și fusese adusă aici ca să îl umple de frigul ei primordial. Erau încă separați de un fel de barieră invizibilă, dar zidul se năruia puțin câte puțin de fiecare dată când creatura mergea încet de-a lungul său, testându-i rezistența.

Nu își aducea aminte cum îl cheamă. Era primul lucru pe care îl uitase când întunericul îl învăluise cu câteva săptămâni, luni sau epoci în urmă. Apoi, uitase numele celorlalți care însemnaseră atât de mult pentru el. Își aducea aminte groaza și disperarea – numai din cauza momentelor singulare care tot întrerupeau bezna, ca ritmurile constante ale unei tobe: câteva minute de țipete și sânge, și vânt înghețat. În camera aceea de marmură roșie și sticlă fuseseră oameni pe care îi iubea; femeia își pierduse capul...

Și-l *pierduse*, de parcă decapitarea ar fi avut loc din vina ei.

O femeie încântătoare, cu mâini delicate ca niște porumbei aurii. Chiar dacă nu își amintea cum o cheamă, știa că nu era vina ei. Era vina bărbatului de pe tronul de sticlă, care îi ordonase acelei gărzi să-i sfâșie carnea și oasele cu sabia.

În afara momentului în care capul acelei femei lovise cu un zgomot surd pământul, nu mai exista nimic altceva în întuneric. Nu exista *decât* acel moment, din nou, și din nou, și din nou – și acea

creatură care se plimba de colo-colo, aproape, așteptându-l să cedeze, să se predea, să îi permită să intre. Un prinț.

Nu își aducea aminte dacă făptura aceea era prințul sau dacă el însuși fusese odată un prinț. Era puțin probabil. Un prinț nu ar fi permis ca acea femeie să fie decapitată. Un prinț ar fi împiedicat sabia. Un prinț ar fi salvat-o.

Cu toate acestea, nu o salvase și știa că nimeni nu venea să-l salveze pe el.

Dincolo de umbre, încă mai exista o lume reală. Bărbatul care ordonase sfârtecarea acelei femei încântătoare îl forța să facă parte din ea. Iar când o făcea, nimeni nu observa că devenise aproape ca o marionetă, care se lupta să vorbească, să acționeze ignorând cătușele. Îi ura pentru că nu observau. Ura era una dintre emoțiile pe care încă le mai cunoștea.

„Nu trebuia să te iubesc." Asta îi spusese femeia – apoi murise. Nu ar fi trebuit să îl iubească, iar el nu ar fi trebuit să cuteze să o iubească pe ea. Merita acest întuneric și, imediat ce granița invizibilă se spulberă, iar creatura care aștepta se năpusti, infiltrându-se și umplându-l... ar fi primit acest întuneric pe merit.

Așa că, rămase legat în noapte, martor al țipetelor, al sângelui și al impactului cărnii pe piatră. Știa că ar fi trebuit să se lupte, știa că *se luptase* în acele ultime secunde, înainte ca acel colier din piatră neagră să-i strângă gâtul.

Dar o creatură aștepta în întuneric, iar el nu mai reușea să i se mai împotrivească pentru mult timp.

CAPITOLUL 2

Aelin Ashryver Galathynius, moștenitoarea focului, protejata Malei, Aducătoarea-Luminii, și Regina de drept a ținutului Terrasen, se sprijini de barul vechi de stejar și ascultă atentă sunetele din sala plăcerii, căutând ceva printre strigăte, gemete și cântece obscene. Cu toate că, în ultimii ani, scăpase rapid de mai mulți proprietari, crescătoria subterană de păcate, cunoscută drept Bolțile, nu se schimbase: înăuntru era incomod de cald, duhnea a bere stătută și a trupuri nespălate și era plină până peste poate cu nemernici și criminali de carieră.

Destui tineri lorzi și fii de comercianți păsiseră fălоși pe treptele de la intrarea în Bolți și nu mai văzuseră niciodată lumina zilei. Uneori, din cauză că își etalau aurul și argintul în fața persoanei nepotrivite; alteori, din cauză că erau îndeajuns de vanitoși sau beți încât să creadă că puteau să intre în ringurile de luptă și să iasă de acolo în viață. Alteori, o brutalizau pe vreuna dintre femeile ușoare din alcovurile care înconjurau spațiul cavernos și învățau pe pielea lor pe cine apreciau, de fapt, proprietarii Bolților.

Aelin sorbi din halba cu bere pe care i-o dăduse cu doar câteva clipe în urmă barmanul asudat. Apoasă și ieftină, dar cel puțin era rece. Deasupra mirosului înțepător al trupurilor murdare, ajunse la ea aroma cărnii prăjite și a usturoiului. Stomacul îi chiorăia, dar nu era chiar atât de proastă încât să comande ceva de mâncare. În primul rând, carnea provenea, de obicei, de la șobolanii de pe aleea de

la nivelul superior; în al doilea rând, clienții mai bogați o primeau, de obicei, plină de ceva care îi făcea să se trezească pe aleea mai sus menționată, cu punga goală. Dacă se mai trezeau.

Avea hainele murdare, dar destul de elegante încât să o facă ținta hoților. Așa că, își examinase cu atenție berea, mirosind-o și apoi sorbind-o încet, înainte de a considera că putea fi băută. La un moment dat, trebuia să găsească ceva de mâncare, dar nu înainte de a afla din Bolți informația necesară: ce naiba se întâmplase în Rifthold în lunile în care fusese plecată. Și ce client voia atât de mult să vadă Arobynn Hamel, încât risca o întâlnire aici – mai ales când gărzi brutale, în uniforme negre, cutreierau orașul ca niște haite de lupi.

Reușise să se strecoare pe lângă o asemenea patrulă în timpul haosului andocării, dar nu înainte de a observa balaurul negru brodat pe uniformele lor. Negru pe negru – poate că regele Adarlanului se săturase să-și ascundă cruzimea și emisese un decret regal, în vederea abandonării culorilor tradiționale ale imperiului său, roșu și auriu. Negru pentru moarte; negru pentru cele două chei Wyrd ale sale; negru pentru demonii Valg pe care îi folosea acum pentru a-și construi o armată de neoprit.

Simți un fior pe șira spinării și bău restul de bere. Când lăsă halba pe masă, părul castaniu-roșcat i se mișcă, reflectând lumina candelabrelor din fier forjat.

Se grăbise de la docuri spre Piața Umbrelor, aflată lângă râu – unde oricine găsea orice voia, rarități, mărfuri de contrabandă sau lucruri obișnuite – și cumpărase o cutie de vopsea. Îi dăduse negustorului o monedă de argint în plus, pentru a folosi cămăruța din spatele magazinului său ca să-și vopsească părul, încă destul de scurt încât de-abia să treacă de clavicule. Dacă gărzile monitorizaseră docurile și o văzuseră cumva, aveau să caute o fată cu părul blond. *Toți* aveau să caute o tânără blondă după ce, peste câteva săptămâni, avea să se afle vestea: Campionul regelui nu omorâse familia regală din Wendlyn și nu furase planurile de apărare ale marinei acesteia.

Îi avertizase pe regele și pe regina din Eyllwe cu luni în urmă și știa că își vor lua măsurile necesare de precauție. Dar mai exista o persoană în pericol, înainte ca ea să-și poată executa primele etape ale planului – aceeași persoană care ar fi putut să explice existența noilor gărzi de lângă docuri. Și de ce orașul era mult mai liniștit, mai încordat. Tăcut.

Acesta era locul unde ar fi putut auzi ceva, orice, despre Căpitanul Gărzii, dacă era în siguranță sau nu. Trebuia doar să asculte conversația potrivită sau să joace cărți cu partenerii potriviți. Ce coincidență fericită, atunci, că îl zărise pe Tern – unul dintre asasinii favoriți ai lui Arobynn – cumpărându-și cea mai recentă doză din otrava lui preferată, în Piața Umbrelor. Îl urmărise până aici la timp pentru a-i surprinde pe alți câțiva dintre asasinii lui Arobynn adunându-se în sala plăcerii. Nu făceau asta decât dacă stăpânul lor era acolo. De obicei, doar când Arobynn se întâlnea cu cineva foarte, foarte important. Sau periculos.

După ce Tern și ceilalți se strecuraseră în Bolți, așteptase pe stradă câteva minute, zăbovind în umbre, ca să vadă dacă Arobynn venea sau nu, dar fără succes. Probabil că se afla deja înăuntru. Așa că intrase în urma unui grup de fii beți de negustori, ochise locul în care aștepta Arobynn și se străduise să rămână neobservată, pândind cu atenție de la bar.

Cu gluga și hainele ei închise la culoare, se pierdea în mulțime suficient de bine încât să nu atragă prea mult atenția. Presupunea că, dacă cineva ar fi fost suficient de nebun încât să încerce să o jefuiască, i-ar fi răspuns cu aceeași monedă. Mai avea puțin și *rămânea* fără bani.

Oftă adânc. Dacă ar fi văzut-o acum oamenii ei: Aelin a Focului-Sălbatic, asasină și hoață de buzunare. Probabil că părinții și unchiul ei se răsuceau în mormânt.

Și totuși. Unele lucruri meritau osteneala. Aelin ridică un deget înmănușat spre barmanul chel, făcându-i semn să îi mai dea o bere.

– Ai grijă cât bei, fato! spuse zeflemitor cineva de lângă ea.

Cu coada ochiului, se uită la bărbatul de statură medie care se strecurase lângă ea, la bar. L-ar fi identificat după sabia lui veche, dacă nu i-ar fi recunoscut chipul dezarmant de obișnuit. Pielea rumenă, ochii mici și sprâncenele groase – toate, o mască benignă sub care se ascundea criminalul lacom.

Aelin se propti cu brațele de bar, încrucișându-și gleznele.

– Bună, Tern! Mâna dreaptă a lui Arobynn – cel puțin asta fusese acum doi ani. Un ticălos depravat și precaut, mereu nerăbdător să facă treburile murdare ale lui Arobynn. Mi-am dat seama că e doar o chestiune de timp până să mă adulmece unul dintre copoii lui Arobynn.

Tern se aplecă peste bar, aruncându-i un zâmbet mult prea strălucitor.

– Dacă nu mă înșală memoria, întotdeauna ai fost cățeaua lui preferată.

Ea chicoti, întorcându-se complet spre el. Erau cam de aceeași înălțime – și, cu trupul lui zvelt, Tern era enervant de priceput în a se strecura până și în locurile cel mai bine păzite. Barmanul, zărindu-l pe Tern, se ținu la distanță.

Tern își înclină capul peste umăr, arătând spre partea umbrită a spațiului cavernos.

– Ultima bancă de la perete. Tocmai termină de vorbit cu un client.

Aruncă o privire în direcția indicată de Tern. Ambele laturi ale Bolților erau flancate de alcovuri mișunând de târfe, abia ascunse de ochii mulțimii. Se uită dincolo de trupurile contorsionate, dincolo de femeile cu chipuri supte și priviri goale, care așteptau să-și câștige existența în această cocină purulentă, dincolo de oamenii care supravegheau totul de la mesele din apropiere – gărzi, voyeuri și proxeneți. Dar acolo, ascunse într-un perete de lângă alcovuri, se aflau câteva separeuri de lemn.

Exact cele pe care le monitorizase discret, de când sosise.

Și, în separeul cel mai îndepărtat de lumini... se zărea strălucirea pielii lustruite a unor cizme întinse pe sub masă. O a doua pereche de cizme, uzate și murdare de noroi, erau proptite pe podea, în fața primei perechi, ca și când clientul ar fi fost gata să fugă. Sau, dacă ar fi fost cu adevărat prost, să se lupte. Era cu siguranță suficient de prost încât să-și lase garda personală la vedere, un semnal care alerta pe oricine era interesat că, în ultimul separeu, se întâmpla ceva important.

Garda clientului – o tânără suplă, cu glugă, înarmată până în dinți – stătea rezemată de un stâlp de lemn din apropiere, iar părul ei brunet și mătăsos, lung până la umeri, strălucea în lumină, în timp ce ea monitoriza cu atenție sala plăcerii. Era prea rigidă pentru un client obișnuit. Fără uniformă, fără culorile casei sau sigilii. Deloc surprinzător: clientul dorea discreție.

Probabil, clientul se gândea că era mai sigur să se întâlnească aici, având în vedere că acest gen de întâlniri aveau loc, de obicei, la Breasla Asasinilor sau într-unul dintre hanurile întunecate deținute chiar de Arobynn. Nu știa că Arobynn era și un investitor important al Bolților și că un singur semn din partea fostului stăpân al lui Aelin ar fi fost de-ajuns ca ușile de metal să se închidă, iar clientul și garda lui să nu mai iasă niciodată de acolo.

Dar asta nu clarifica motivul pentru care Arobynn fusese de acord să organizeze o întâlnire aici.

Aelin se uita în continuare în cealaltă parte a sălii, la bărbatul care îi distrusese viața în atât de multe feluri. Stomacul i se strânse, dar îi zâmbi lui Tern.

– M-am gândit eu că lesa nu se întinde prea departe.

Aelin se ridică de la bar, strecurându-se prin mulțime înainte ca asasinul să mai poată spune ceva. Simțea privirea lui Tern fixată între omoplații ei și știa că acesta dorea să-și înfigă sabia acolo. Îi făcu un semn obscen peste umăr, fără să se deranjeze să privească înapoi.

Înjurăturile pe care acesta i le strigă erau mult mai bune decât muzica trivială care răsuna în cameră.

Observă fiecare chip pe lângă care trecu, fiecare masă cu petrecăreți, criminali și muncitori. Garda personală a clientului o privea acum, îndreptându-și mâna înmănușată spre sabia obișnuită pe care o ținea într-o parte.

„Nu-i treaba ta, dar frumoasă încercare."

Aelin era pe jumătate tentată să rânjească la femeie. Ar fi și făcut-o dacă nu s-ar fi concentrat pe Regele Asasinilor. Pe ce o aștepta în acel separeu. Dar era pregătită – sau pe cât de pregătită putea fi. Își petrecuse suficient de mult timp făcând planuri.

Pe mare, Aelin își oferise o zi de odihnă, în care să-i fie dor de Rowan. Acum, legată pe vecie de Prințul Fae – și el de ea – prin jurământul sângelui, absența lui era ca un membru-fantomă. Încă simțea asta, chiar dacă avea atât de multe de făcut, chiar dacă degeaba simțea lipsa *carranam-lui* ei și în ciuda faptului că, fără îndoială, el ar fi tras-o de urechi pentru asta.

A treia zi după despărțirea lor, ea îi dăduse căpitanului vasului o monedă de argint în schimbul unui condei și al unui teanc de hârtii. Se încuiase în cabina ei înghesuită și începuse să scrie.

În orașul acesta erau doi bărbați vinovați de distrugerea vieții ei și a oamenilor pe care îi iubise. Va pleca din Rifthold abia după ce îi va îngropa pe amândoi. Așa că umpluse pagini întregi cu notițe și idei, obținând o listă cu nume, locuri și ținte. Memorase fiecare pas și calcul, apoi arsese paginile folosind forța ce îi mocnea în vene, asigurându-se că fiecare bucățică devenise cenușă și zburase pe hublou, spre oceanul vast și întunecat.

Deși se pregătise pentru asta, tot a șocat-o faptul că magia ei dispăruse câteva săptămâni mai târziu, când nava trecuse pe lângă un marcaj nevăzut, aproape de coastă. Tot focul pe care învățase să îl stăpânească în toate acele luni... dispărut ca și cum nu ar fi existat niciodată; nu mai avea în vene nici măcar un tăciune pâlpâind. Era

un nou fel de absentă - diferită de golul resimțit din cauza absenței lui Rowan.

Naufragiată în această piele de om, se ghemuise în pat și își amintise cum să respire, cum să gândească și cum să-și miște afurisitul de corp fără grația nemuritoare de care devenise atât de dependentă. Fusese o proastă pentru că învățase să se bazeze pe acele daruri, pentru că fusese luată pe nepregătite când îi fuseseră smulse din nou. Rowan cu siguranță ar fi tras-o de urechi pentru *asta* – de îndată ce și-ar fi revenit. Asta o făcea să se bucure că îl rugase să rămână acolo, să nu vină cu ea.

Așa că inhalase mirosul apei sărate și al lemnului și își amintise că fusese antrenată să ucidă cu mâinile goale, cu mult timp înainte de a fi învățat să topească oasele folosindu-și focul. Pentru a-și ucide dușmanii, nu avea nevoie de putere în plus, de viteza și de agilitatea conferite de forma ei Fae.

Bărbatul responsabil pentru acel antrenament brutal – bărbatul care îi fusese salvator și torționar, dar care nu se declarase niciodată tatăl, fratele sau iubitul ei – era acum la câțiva pași distanță, stând încă de vorbă cu atât de importantul lui client.

Aelin alungă încordarea ce amenința să-i înțepenească membrele și, cu mișcări grațioase de felină, străbătu ultimii șase metri care îi despărțeau.

Brusc, clientul lui Arobynn se ridică în picioare, se răsti la Regele Asasinilor și se năpusti spre garda sa.

Și cu gluga pe cap, îi știa felul în care se mișca. Îi cunoștea forma bărbiei ivindu-se din umbra glugii, felul în care dădea să atingă, cu mâna stângă, teaca. Dar nu avea atârnând într-o parte sabia cu mânerul în formă de vultur. Și nu purta nici uniformă neagră – doar haine maro, banale, stropite cu noroi și sânge.

Clientul nu făcu doi pași până când ea apucă un scaun neocupat și îl trase la o masă unde se jucau cărți. Se strecură pe scaun și se concentră să respire, să audă, chiar dacă cei trei oameni de la masă se uitau încruntați la ea. Nu-i păsa.

Cu coada ochiului, văzu garda arătând din cap spre ea.

– Dă-mi și mie cărți! șopti Aelin spre bărbatul de lângă ea. Chiar acum.

– Suntem în mijlocul jocului.

– Atunci, la runda următoare, spuse ea, relaxându-se și coborându-și umerii în timp ce Chaol Westfall aruncă o privire în direcția ei.

CAPITOLUL 3

Clientul lui Arobynn era Chaol. Sau voia neapărat ceva de la fostul ei stăpân atât de mult încât să riște să se întâlnească aici. Ce *naiba* se întâmplase cât timp lipsise ea?

Studie cărțile trântite pe masa udă de bere, simțind în acest timp atenția căpitanului îndreptată asupra ei. Își dorea să-i fi putut vedea chipul, să fi văzut orice în întunericul de sub acea glugă. În ciuda stropilor de sânge de pe hainele lui, se mișca de parcă nu ar fi fost rănit.

Neliniștea pe care o simțise luni de zile începu să dispară. Viu – dar de unde apăruse sângele? Probabil că o considera inofensivă, deoarece îi făcu un semn discret tovarășei sale să-i dea drumul și se îndreptară amândoi spre bar – nu, spre scările de dincolo de acesta. Mergea calm, relaxat, deși femeia de lângă el era prea încordată ca să pară relaxată. Din fericire pentru toți, nimeni nu îl privi când plecă, iar căpitanul nu se mai uită în direcția ei.

Se mișcase îndeajuns de repede încât el nu reușise să-și dea seama cine era ea. Bine. Bine, chiar dacă l-ar fi văzut stând sau mișcându-se, acoperit sau nu.

Uite-l plecând, urcând treptele, fără măcar să se uite în jos, deși tovarășa lui continuă să o privească. Cine naiba era femeia *aceea*? Când plecase, la palat nu existau femei paznici și fusese destul de sigură că regele avea o regulă absurdă, care excludea femeile.

Faptul că îl văzuse pe Chaol nu schimba nimic – nu acum. Strânse pumnul, perfect conștientă de degetul fără inel de la mâna dreaptă. Până acum, nu îi simțise lipsa.

O carte de joc aterizâ în fața ei.

– Trei arginți ca să intri în joc, spuse bărbatul tatuat și chel de lângă ea, în timp ce împărți cărțile, arătând din cap spre grămada ordonată de monede din mijloc.

Să se vadă cu Arobynn – nu crezuse niciodată că Chaol era prost, dar *asta*... Aelin se ridică de pe scaun, potolindu-și furia care începuse să-i fiarbă în vene.

– Sunt falită, spuse ea. Bucurați-vă de joc!

Ușa din capătul treptelor din piatră era deja închisă, iar Chaol și tovarășul lui dispăruseră. Își acordă o secundă ca să își șteargă de pe față orice altă expresie în afara unui ușor amuzament.

Era posibil ca Arobynn să fi plănuit ca totul să coincidă cu sosirea ei. Probabil că îl trimisese pe Tern în Piața Umbrelor doar ca ea să-l vadă, ca să o atragă aici. Poate că știa ce punea la cale căpitanul, de partea cui era acum tânărul lord; poate că o atrăsese aici doar ca să o dea peste cap, ca să o agite un pic.

Avea să o coste să obțină răspunsuri de la Arobynn, dar era o mișcare mai inteligentă decât să fugă în noapte după Chaol, deși impulsul îi blocase mușchii. Trecuseră multe luni de când îl văzuse, de când părăsise Adarlanul, distrusă și golită.

Dar până aici.

Aelin făcu mândră ultimii câțiva pași spre bancă și se opri în fața acesteia, încrucișându-și brațele când îl văzu pe Arobynn Hamel, Regele Asasinilor și fostul ei stăpân, zâmbindu-i.

Tolănit în penumbra băncii de lemn, cu un pahar de vin în față, Arobynn arăta exact ca ultima dată când îl văzuse: avea un chip

delicat de aristocrat, păr castaniu și mătăsos care îi atingea umerii și o tunică de un albastru-închis foarte elegantă, descheiată în partea de sus cu o nepăsare asumată, ca să dezvăluie pieptul tonifiat de dedesubt. Pe care nu se vedea niciun colier sau lanț. Brațul lui lung și musculos era sprijinit pe spătarul băncii, iar degetele-i împestrițate de cicatrici băteau în ritm cu muzica din sală.

– Bună, draga mea! spuse el mieros, cu o strălucire în ochii argintii chiar și în lumina slabă.

În afară de spada frumoasă de lângă el, cu ale ei gărzi ornamentate și răsucite ca un vârtej de aer aurit, nu mai avea nicio altă armă. Singurul semn fățiș al bogăției care rivaliza cu bogățiile regilor și ale împărăteselor.

Aelin se așeză pe banca din fața lui, simțind acut lemnul încălzit de Chaol. Pumnalele i se lipeau de trup la fiecare mișcare. Goldryn îi atârna greu lângă picior, cu rubinul masiv din mâner ascuns de pelerina ei neagră – spada legendară fiind complet inutilă într-un spațiu atât de strâmt. Nu era de mirare de ce alesese separeul pentru această întâlnire.

– Arăți mai mult sau mai puțin la fel, spuse ea, rezemându-se pe banca rigidă și scoțându-și gluga. Rifthold continuă să te trateze bine.

Era adevărat. La aproape patruzeci de ani, Arobynn era la fel de frumos, de calm și cu la fel de mult sânge rece precum fusese la Breasla Asasinilor, în zilele întunecate de după moartea lui Sam. Erau de plătit foarte multe datorii pentru ce se întâmplase atunci.

Arobynn o măsură din priviri – o examinare lentă și deliberată.

– Cred că îmi plăcea mai mult cum îți stătea cu părul tău natural.

– Sunt precaută, spuse ea, încrucișându-și picioarele și studiindu-l la fel de lent. Nu exista niciun semn că purta Amuleta din Orynth, bijuteria regală pe care i-o furase când o găsise pe jumătate moartă, pe malurile râului Florine. O lăsase să creadă că amuleta care conținea a treia și ultima cheie Wyrd se pierduse în râu. Timp de o mie de ani, strămoșii ei purtaseră fără să știe amuleta, iar asta le transformase

regatul – regatul *ei* – într-un centru de putere: prosper și sigur, idealul la care râvneau toate Curțile din toate ținuturile. Totuși, nu îl văzuse niciodată pe Arobynn purtând vreun lanț la gât. Probabil că o ascunsese pe undeva, la Breaslă.

– Nu aș vrea să mă întorc în Endovier. Ochii lui argintii străluciră. Se abținea cu greu să întindă mâna spre un pumnal și să îl arunce cu putere. Dar prea multe depindeau de el ca să-l ucidă imediat. Avusese mult timp să se gândească la asta – la ce și cum voia să facă. Ar fi fost o mișcare proastă să încheie aici socotelile. Mai ales când între el și Chaol exista o legătură.

Poate că *de aceea* o atrăsese aici – ca să-l vadă pe Chaol împreună cu el... și să ezite.

– Într-adevăr, spuse Arobynn, nici mie nu mi-ar plăcea să te întorci în Endovier. Deși în ultimii doi ani te-ai făcut și mai frumoasă. Feminitatea ți se potrivește. El ridică privirea, iar ea știu ce urma să spună. Sau mai bine zis regalitatea.

Trecuseră zece ani de când vorbiseră deschis despre moștenirea ei sau despre titlul de care o ajutase să se îndepărteze, pe care o învățase să îl urască și de care o învățase să îi fie teamă. Câteodată îl menționase în termeni voalați, de obicei ca pe o amenințare, ca să o țină lângă el. Dar nu îi spusese niciodată adevăratul ei nume – nici măcar când o găsise pe acel mal de râu înghețat și o purtase în casa lui de criminali.

– Ce te face să crezi că mă interesează asta? replică ea relaxată.

Arobynn ridică din umerii lați.

– Nu prea dau crezare bârfelor, dar, în urmă cu aproape o lună, am primit vești din Wendlyn. Se spunea că o anumită regină pierdută s-a dat în spectacol în fața unei legiuni invadatoare din Adarlan. De fapt, cred că, acum, stimaților noștri prieteni din imperiu le place să folosească titlul de „regina ticăloasă care scuipă foc."

La drept vorbind, ei i se părea aproape amuzant, chiar flatant. Știuse că avea să se afle ce le făcuse generalului Narrok și celorlalți

trei prinți Valg, care se ghemuiau ca niște broaște în corpuri umane. Doar că nu-și dăduse seama că toată lumea va afla atât de repede.

– Oamenii cred tot ce aud, în ziua de azi.

- E adevărat, spuse Arobynn. În celălalt capăt al Bolților, o mulțime frenetică zbiera la luptătorii care se băteau în ring. Regele Asasinilor privi într-acolo, schițând un zâmbet.

Trecuseră aproape doi ani de când se aflase și ea în acea mulțime, privindu-l pe Sam luptându-se cu inamici mult inferiori, luptându-se să câștige suficienți bani pentru a-i scoate din Rifthold și a-i duce departe de Arobynn. Câteva zile mai târziu, ea ajunsese într-un vagon-închisoare, în drum spre Endovier, dar Sam...

Nu aflase unde îl îngropaseră pe Sam după ce Rourke Farran – adjunctul lui Ioan Jayne, Lordul Crimei din Rifthold - îl torturase și îl omorâse. Ea însăși îl ucisese pe Jayne, aruncându-i un pumnal în fața-i cărnoasă. Iar Farran... Aflase mai târziu că Farran fusese ucis de propria gardă de corp a lui Arobynn, Wesley, ca răzbunare pentru ce i se făcuse lui Sam. Dar nu asta o preocupa, chiar dacă Arobynn îl ucisese pe Wesley ca să refacă legătura dintre Breasla Asasinilor și noul Lord al Crimei. Altă datorie.

Ea putea aștepta; putea să aibă răbdare.

– Așadar, acum faci afaceri aici? întrebă ea simplu. Ce s-a întâmplat cu Breasla?

- Unii clienți, tărăgănă Arobynn, preferă întâlnirile în public. Breasla îi poate stresa pe oameni.

– Clientul tău trebuie să fie nou în jocul acesta, dacă nu a cerut insistent o cameră privată.

- Nu are atât de multa încredere în mine. S-a gândit că etajul principal ar fi mai sigur.

– Atunci, probabil că nu cunoaște Bolțile.

Nu, Chaol nu fusese niciodată aici, din câte știa ea. Ea nu-i spusese nimic despre vremurile petrecute în locul ăsta infect. Așa cum evitase să-i spună multe alte lucruri.

– De ce nu mă întrebi nimic despre el?

Ea afișă aceeași expresie neutră, dezinteresată.

– Nu-mi pasă în mod deosebit de clienții tăi. Spune-mi sau nu-mi spune.

Arobynn ridică din nou din umeri, un gest grațios și nonșalant. Așadar, era un joc. O informație pe care o putea folosi împotriva ei, pe care o păstra până când avea să fie utilă. Nu conta dacă era o informație importantă sau nu; faptul că i-o ascundea, puterea pe care i-o dădea, asta îi plăcea lui.

Arobynn oftă.

– Vreau să te întreb atât de multe lucruri – să știu.

– Sunt surprinsă că recunoști faptul că nu știi deja totul.

Își rezemă capul de spatele separeului; părul lui roșcat strălucea ca sângele proaspăt. Arobynn investise în Bolți și Aelin presupunea că nu trebuia să se deranjeze să își ascundă chipul acolo. Nimeni – nici măcar regele Adarlanului – nu ar fi fost atât de prost încât să îl atace.

– Lucrurile au mers prost de când ai plecat, spuse încet Arobynn.

„Plecat." De parcă plecase de bunăvoie spre Endovier; ca și când nu el ar fi fost responsabil pentru asta; ca și când ar fi fost plecată în vacanță. Dar îl cunoștea prea bine. Încă o evalua, în ciuda faptului că o momise aici. Perfect.

Se uită la cicatricea groasă din palma ei – dovada jurământului făcut Nehemiei de a elibera Eyllwe. Arobynn țâțâi.

– Mă doare inima să văd că ai atât de multe cicatrici noi.

– Mie chiar îmi plac.

Era adevărul.

Arobynn se foi în scaun – o mișcare deliberată, ca toate mișcările lui –, iar lumina căzu pe cicatricea urâtă care i se întindea de la ureche până la claviculă.

– Îmi place și cicatricea aia, spuse ea cu un zâmbet întunecat. Deci de asta își lăsase tunica descheiată.

Arobynn flutură din mână cu o grație fluidă.

– Prin amabilitatea lui Wesley.

O amintire a ceea ce era capabil să facă, a ceea ce putea să îndure. Wesley fusese unul dintre cei mai buni războinici pe care ea îi întâlnise vreodată. Nu a supraviețuit luptei cu Arobynn, dar puțini erau cei care ar fi făcut-o.

– Mai întâi Sam, spuse ea, apoi eu, apoi Wesley – ce tiran ai devenit! A mai rămas cineva în Breaslă, în afară de dragul de Tern, sau i-ai eliminat pe toți cei care te-au nemulțumit? Aruncă o privire spre Tern, care zăbovea la bar, iar apoi spre ceilalți doi asasini, așezați la mese diferite din cameră, care încercau să ascundă faptul că îi supravegheau fiecare mișcare. Măcar Harding și Mullin mai trăiesc. Dar ei s-au priceput dintotdeauna să te lingușească, așa că îmi este greu să-mi imaginez că ai putea să-i ucizi vreodată.

El râse abia auzit.

– Și eu care credeam că oamenii mei nu se ascund ușor în mulțime. Sorbi din vin. Poate că te vei întoarce acasă și îi vei învăța câteva lucruri.

Acasă. Alt test, alt joc.

– Știi că mă bucur întotdeauna să le dau o lecție lingăilor tăi. Dar am aranjată altă locuință cât timp voi rămâne aici.

– Și cât va dura vizita ta, mai exact?

– Cât va fi necesar.

Ca să-l distrugă și să obțină ceea ce avea nevoie.

– Ei bine, mă bucur să aud asta, spuse el, bând din nou. Fără îndoială dintr-o sticlă adusă doar pentru el, deoarece nici în ruptul capului Arobynn n-ar fi băut sângele de șobolan îndoit cu apă pe care îl serveau la bar. Va trebui să rămâi aici cel puțin câteva săptămâni, având în vedere ce s-a întâmplat.

Sângele îi îngheță în vene. Îi zâmbi leneș lui Arobynn și începu să se roage Malei și Deannei, zeițele surori care o protejau de atâția ani.

– *Știi* ce s-a întâmplat, nu-i așa? spuse el, agitând vinul din pahar.

Ticălosul – ticălos pentru că o forța să confirme că nu știa.

– Așa se explică de ce gărzile regale au uniforme atât de noi și de impunătoare? *Nu Chaol sau Dorian, nu Chaol sau Dorian, nu Chaol sau...*

– O, nu. Acei bărbați sunt doar o nouă și minunată achiziție a orașului nostru. Acoliții mei se distrează atât de mult chinuindu-i. Goli paharul. Deși aș paria bani buni că noua gardă a regelui era acolo în ziua în care s-a întâmplat totul.

Ea își stăpâni tremuratul mâinilor, în ciuda panicii care îi devora ultima rămășiță de rațiune.

– Nimeni nu știe exact ce s-a întâmplat în ziua aceea, în castelul de cleștar, începu Arobynn.

După câte îndurase, după tot ce se petrecuse în Wendlyn, să se întoarcă la asta... Își dorea ca Rowan să fi fost lângă ea, își dorea să îi fi putut simți parfumul de pin și de zăpadă și să fi știut că, indiferent de veștile aduse de Arobynn, indiferent de cât de mult o vor distruge, războinicul Fae avea să fie acolo, ca să o ajute să își revină. Dar Rowan era dincolo de ocean – iar ea se rugă ca el să stea cât mai departe de Arobynn.

– De ce nu treci direct la subiect? spuse ea. Vreau să dorm câteva ore în noaptea asta. Nu era o minciună. Cu fiecare respirație, epuizarea o copleșea tot mai mult.

– Aș fi crezut că, ținând cont de cât de apropiați erați voi doi și de *abilitățile* tale, ai fi simțit cumva ce s-a întâmplat, zise Arobynn. Sau că măcar ai auzit ceva, având în vedere acuzația care i s-a adus.

Ticălosul se bucura de fiecare clipă. Dacă Dorian era mort sau rănit...

– Vărul tău, Aedion, a fost închis pentru trădare – a conspirat cu rebelii de aici, din Rifthold, ca să-l detroneze pe rege și să te pună din nou pe tine pe tron.

Lumea se opri în loc. Se opri și porni, apoi se opri din nou.

– Dar, continuă Arobynn, se pare că nu știai nimic despre micul lui plan, ceea ce mă face să mă întreb dacă nu cumva regele căuta doar o scuză pentru a atrage o anumită regină ticăloasă care scuipă toc înapoi pe aceste țărmuri. Execuția lui Aedion, peste trei zile, va fi principala atracție, la petrecerea zilei de naștere a prințului. Practic, se vede de la o poștă că este o *capcană*, nu-i așa? Dacă aș fi plănuit-o eu, aș fi fost mai subtil, dar nu poți spune că regele nu are motive pentru a transmite un mesaj puternic.

Aedion. Își stăpâni roiul de gânduri care îi începeau mintea, le dădu la o parte și se concentră asupra asasinului din fața ei. Nu i-ar fi spus nimic despre Aedion fără un motiv al naibii de întemeiat.

– De ce te-ai deranjat să mă avertizezi? întrebă ea.

Aedion era în custodia regelui; Aedion era destinat spânzurătorii – pentru a o prinde pe ea în capcană. Toate planurile îi erau distruse.

Nu – încă putea duce aceste planuri la îndeplinire, încă putea face ce trebuia făcut. Dar Aedion... Trebuia mai întâi să se ocupe de Aedion. Chiar dacă mai târziu ar fi urât-o, chiar dacă ar fi scuipat-o în față și i-ar fi spus că era o trădătoare, și o curvă, și o criminală mincinoasă. Chiar dacă ar fi urât-o pentru ceea ce făcuse și ceea ce devenise, trebuia să îl salveze.

– Ia-o ca pe o favoare, zise Arobynn, ridicându-se de pe bancă. Un semn de bună credință.

Ar fi putut să parieze că mai era ceva – poate ceva în legătură cu un anume căpitan a cărui căldură persista pe banca din lemn de sub ea. Se ridică și ea, ieșind din separeu. Știa că, în afară de lacheii lui Arobynn, îi monitorizau mai mulți spioni – că o văzuseră sosind, așteptând la bar, iar apoi îndreptându-se spre această bancă. Se întrebă dacă aflase și fostul ei stăpân.

Arobynn îi zâmbi, mai înalt cu un cap decât ea. Apoi întinse mâna și ea îl lasă să o atingă pe obraz. Bătăturile de pe degetele lui dovedeau cât de des se antrena în continuare.

– Nu mă aștept să ai încredere în mine; nu mă aștept să mă iubești.

În acele zile de iad și suferință, Arobynn îi spusese doar o dată că o iubea. Era pregătită să plece cu Sam, iar el venise la apartamentul ei de la depozit, implorând-o să rămână, pretinzând că era supărat pentru că plecase și că toate faptele lui, toate intrigile perverse fuseseră motivate de faptul că îi era ciudă că se mutase din Breaslă. Ea nu aflase niciodată ce voise el să spună cu acele două cuvinte – *Te iubesc* –, dar fusese tentată să le ia drept încă o minciună în următoarele zile, după ce Rourke Farran o drogase și o pipăise cu mâinile-i murdare. După ce putrezise în acea temniță.

Privirea lui Arobynn se îmblânzi.

– Mi-a fost dor de tine.

Se îndepărtă de el.

– Ciudat – am fost în Rifthold în toamna și iarna asta și nu ai încercat niciodată să mă vezi.

– Cum aș fi putut îndrăzni? Am crezut că m-ai ucide pe loc. Dar apoi am aflat, în seara asta că, în sfârșit, te-ai întors – și am sperat că poate te-ai răzgândit. Iartă-mă dacă metodele mele de a te aduce aici au fost... indirecte.

O altă schemă, ca să recunoască felul în care o făcuse, dar nu și de ce.

– Am lucruri mai bune de făcut decât să îmi pese dacă trăiești sau mori, spuse ea.

– Într-adevăr. Dar ți-ar păsa mult dacă dragul tău Aedion ar muri.

Inima îi bătu cu putere și ea se pregăti pentru ce avea să urmeze.

– Resursele mele îți aparțin, continuă Arobynn. Aedion este în temnița regală, păzit zi și noapte. Dacă ai nevoie de orice ajutor, știi unde mă găsești.

– Cu ce preț?

Arobynn o privi încă o dată și simți un nod în partea inferioară a abdomenului din cauza privirii, care nu era deloc cea a unui tată sau a unui frate.

– O favoare – o singură favoare. În mintea ei, se dădu alarma. Mai bine ar fi făcut un târg cu unul dintre prinții Valg. În orașul meu pândesc creaturi, spuse el. Creaturi care poartă trupuri de om ca pe haine. Vreau să știu ce sunt.

Prea multe lucruri se încurcau acum.

– La ce te referi? întrebă ea, cu băgare de seamă.

– Noua gardă a regelui are câțiva dintre ei printre comandanți. Arestează oamenii suspectați că sunt de acord cu magia – sau pe cei care au posedat-o cândva. Execuțiile au loc în fiecare zi, la răsărit și la apus. Acele *chestii* par să se hrănească din ele. Sunt surprins că nu le-ai observat pândind pe lângă docuri.

– Pentru mine, toți sunt niște monștri. Dar Chaol nu le semănase și nu păruse a fi unul dintre ei. O mică indulgență.

El așteptă.

La fel și ea.

Ea rupse prima tăcerea.

– Așadar, asta e favoarea pe care trebuie să ți-o fac? Să îți spun ce știu? Era inutil să nege că știa adevărul – sau să-l întrebe cum de aflase că ea știa.

– Parțial.

Ea pufni.

– Două favoruri la preț de una? Tipic.

– Două fețe ale aceleiași monede.

Ea îl privi fără ezitare.

– De-a lungul anilor, regele a furat cunoaștere și o putere ciudată și veche, reușind să înăbușe magia, invocând în paralel niște demoni antici, care să se infiltreze în corpuri umane, pentru armata lui în creștere. Folosește inele sau coliere din piatră neagră, pentru a le permite demonilor să-și invadeze gazdele, și vizează foști magicieni deoarece puterile lor ușurează munca demonilor. Adevăr, adevăr, adevăr – dar nu întregul adevăr. Nu îi putea spune niciodată lui Arobynn despre semnele sau cheile Wyrd. Când am fost în castel,

i-am întâlnit pe unii dintre oamenii pe care i-a corupt, oameni care s-au hrănit cu acea putere și au devenit mai puternici. Iar când am fost în Wendlyn, l-am înfruntat pe unul dintre generalii lui, care fusese acaparat de un prinț demonic, cu o putere inimaginabilă.

– Narrok, spuse gânditor Arobynn. Dacă era îngrozit sau șocat, chipul său nu dezvăluia nimic.

Ea dădu din cap.

– Devorează viața. Un asemenea prinț poate să soarbă sufletul direct din tine, se poate hrăni cu tine. Înghiți și simți gustul fricii. Acești oameni pe care i-ai văzut – acești comandanți – poartă coliere sau inele? Nu văzuse niciun inel la Chaol.

– Doar inele, răspunse Arobynn. E vreo diferență?

– Cred că doar un colier poate să rețină un prinț; inelele sunt pentru demonii mai mici.

– Cum pot fi omorâți?

– Cu foc, spuse ea. Am ucis prinții cu foc.

– Ah! Nu cum o faci de obicei, să înțeleg. Ea dădu din cap. Și dacă poartă inele?

– Am văzut cum unul dintre ei a fost ucis cu o sabie în inimă. Atât de ușor îl ucisese Chaol pe Cain. O ușurare mică, dar... Decapitarea ar putea funcționa pentru cei care poartă coliere.

– Iar oamenii care dețineau acele corpuri – dispar?

Văzu în fața ochilor chipul rugător și ușurat al lui Narrok.

– Așa se pare.

– Vreau să prinzi unul și să-l aduci la Breaslă.

– În niciun caz. De ce îți trebuie?

– Poate că mi-ar putea spune ceva util.

– Prinde-l singur! exclamă ea. Găsește-mi altă favoare de îndeplinit!

– Tu ești singura care a înfruntat aceste chestii și ai supraviețuit. În privirea lui nu se citea deloc mila. Prinde unul pentru mine cât de repede poți – și te voi ajuta cu vărul tău.

Să înfrunte un Valg, chiar și unul mai puțin puternic...

– Aedion are prioritate, zise ea. Îl salvăm pe Aedion, iar apoi îmi voi risca viața ca să-ți aduc un demon.

Zeii să-i ajute pe toți dacă Arobynn își va da vreodată seama că ar putea să controleze acel demon cu amuleta pe care o ascunsese.

– Desigur, spuse el.

Ea știa că era o prostie, dar nu se putu abține să pună următoarea întrebare.

– În ce scop?

– Acesta este orașul meu, rosti el încet. Și nu îmi prea place direcția în care se îndreaptă. Îmi strică investițiile și m-am săturat să aud ciorile ospătându-se zi și noapte.

Ei bine, măcar erau de acord într-o privință.

– Ești un adevărat om de afaceri, nu-i așa?

Arobynn continuă să se uite fix la ea cu o privire plină de iubire.

– Toate lucrurile au un preț. O sărută ușor pe obraz, cu buzele-i moi și calde. Ea se luptă cu fiorul care o străbătu și se aplecă spre el, în timp ce el își apropie gura de urechea ei și îi vorbi în șoaptă.

– Spune-mi ce trebuie să fac pentru a mă căi; spune-mi să mă târăsc pe cărbuni încinși, să dorm pe un pat de cuie, să îmi cioplesc carnea. Spune-mi și o fac. Dar lasă-mă să am grijă de tine ca pe vremuri, ca înainte... înainte ca nebunia să-mi otrăvească inima. Pedepsește-mă, torturează-mă, distruge-mă, dar lasă-mă să te ajut. Fă acest mic lucru pentru mine – și lasă-mă să îți pun lumea la picioare.

Gâtul i se uscă și se retrase destul de mult ca să-i privească chipul frumos și aristocratic, cu ochii strălucind de durere și de o poftă de prădător, pe care aproape că o putea gusta. Dacă Arobynn știa despre trecutul ei cu Chaol și îl chemase pe căpitan aici... O făcuse ca să obțină informații, ca să o testeze, sau era vreun mod grotesc de a se autoasigura că e în continuare stăpân?

– Nu poți face nimic...

– Nu – nu încă, zise el, îndepărtându-se. Nu o spune încă! Mai gândește-te la asta! Deși, înainte să o faci – poate mergi diseară în

secțiunea sud-estică a tunelurilor. S-ar putea să găsești persoana pe care o cauți.

Ea afișă o expresie încremenit-plictisită și reținu informația. Arobynn se îndreptă spre camera aglomerată, unde cei trei asasini ai lui erau deja vioi și pregătiți, iar apoi o privi din nou.

– Dacă tu poți să te schimbi atât de mult în doi ani, nu mi se poate permite și mie să mă schimb?

Spunând asta, se îndepărtă încet printre mese. Tern, Harding și Mullin ținură ritmul cu el, – iar Tern aruncă o singură privire în direcția ei, ca să îi arate același gest obscen pe care i-l arătase ea mai devreme.

Dar Aelin se uita doar la Regele Asasinilor, la pașii lui eleganți și puternici, la corpul lui de războinic, ascuns în haine de nobil. Mincinos. Un mincinos priceput și viclean.

Erau prea mulți oameni în Bolți ca să-și frece obrazul, în locul în care încă mai simțea urma fantomatică a buzelor lui Arobynn, sau urechea lângă care zăbovea respirația lui caldă. Ticălosul! Aruncă o privire spre gropile de luptă din cealaltă parte a sălii, spre prostituatele care își duceau aici traiul, spre oamenii care conduceau acest loc, care profitaseră mult prea mult timp de atâta sânge, suferință și durere. Aproape că îl vedea pe Sam acolo – și-l imagina luptând, tânăr, puternic și glorios.

Își puse mănușile. Avea foarte multe datorii de plătit înainte de a pleca din Rifthold și de a-și recupera tronul. Începând de acum. Din fericire, avea chef să ucidă. Era doar o chestiune de timp înainte ca Arobynn să dea cărțile pe față sau înainte ca oamenii regelui Adarlanului să-i găsească urma, pe care o lăsase cu grijă la docuri. Cineva urma să vină după ea – chiar peste câteva clipe, dacă te luai după strigătele urmate de liniște totală, din spatele ușii de metal de deasupra scărilor. Măcar partea asta a planului ei era încă valabilă. Urma să se ocupe de Chaol mai târziu.

Cu o mână înmănușată, luă una dintre monedele de cupru pe care le lăsase Arobynn pe masă. Scoase limba la profilul brutal și neiertător al regelui imprimat pe o parte – apoi la dragonul ce împodobea cealaltă parte. Dacă era cap, Arobynn o trădase din nou. Dacă era pajură, erau oamenii regelui. Ușa din fier de deasupra scărilor se deschise cu un scârțâit, iar aerul rece al nopții se revărsă înăuntru.

Schițând un zâmbet, aruncă moneda cu degetul mare.

Moneda încă se rotea când patru bărbați în uniforme negre apărură deasupra scărilor din piatră, cu o varietate de arme prinse de corp. Până când moneda din cupru se lovi cu un zgomot surd de masă, iar dragonul străluci în lumina slabă, Aelin Galathynius fu gata să verse sânge.

CAPITOLUL 4

Aedion Ashryver știa că avea să moară – și asta curând.

Nu se deranjă să facă o înțelegere cu zeii. Oricum nu îi răspunseseră niciodată la rugăciuni. În anii în care fusese războinic și general, știuse dintotdeauna că urma să moară într-un fel sau altul – de preferat pe câmpul de luptă, într-un mod demn de un cântec sau de o poveste în jurul focului.

Ce îl aștepta însă nu era o astfel de moarte. Ori avea să fie executat la un eveniment grandios pe care îl plănuise regele ca să exploateze la maximum moartea lui, ori avea să moară în această celulă umedă și putredă, din cauza infecției care îi distrugea corpul încet, dar sigur. Începuse de la o mică rană dintr-o parte, rezultatul luptei de acum trei săptămâni, când monstrul ăla măcelar o ucisese pe Sorscha. Ascunsese tăietura de pe coaste de gărzile care îl examinaseră, sperând că fie avea să sângereze mortal, fie să se infecteze și să îl omoare înainte ca regele să-l folosească împotriva lui Aelin.

Aelin. Execuția lui era concepută ca o capcană pentru ea, un mod de a o atrage într-o încercare riscantă de a-l salva. Ar fi murit înainte să permită așa ceva.

Doar că nu se așteptase să doară atât de mult.

Își ascundea febra de gărzile zeflemitoare care îl hrăneau și îi dădeau apă de două ori pe zi, simulând căderea într-o tăcere posomorâtă, prefăcându-se distrus de împrejurări. Lașii nu se apropiau de el prea mult și nu observaseră că nu mai încerca să tragă de

lanțurile care îi permiteau doar să stea în picioare și să meargă câțiva pași. Nu observaseră că nu prea mai stătea în picioare, cu excepția cazului în care avea necesități fiziologice. O asemenea degradare nu era nimic nou.

Cel puțin nu fusese forțat să poarte unul dintre acele coliere, deși văzuse unul lângă tronul regelui în acea seară când totul se dusese de râpă. Ar fi pariat pe mulți bani că acel colier din piatră Wyrd era pentru propriul fiul al regelui – și se ruga ca prințul să fi preferat moartea și să nu-i fi permis tatălui său să îi pună lesă, ca unui câine.

Aedion se mișcă pe patul lui din fân mucegăit și își reprimă strigătul de agonie provocat de durerea care îi exploda de-a lungul coastelor. Era din ce în ce mai puternică în fiecare zi. Sângele lui diluat de Fae era singurul lucru care îl ținuse în viață atât de mult timp, încercând cu disperare să îl vindece, dar, curând, chiar și grația nemuritoare din venele sale avea să fie învinsă de infecție.

Ar fi fost o ușurare, o atât de mare ușurare să știe că nu putea fi folosit împotriva ei și că, în curând, urma să îi vadă pe cei pe care îi adăpostise în secret în inima sa frântă în toți acești ani.

Așadar, îndură febra, starea de greață și durerea. Curând, foarte curând, Moartea avea să-l întâmpine. Aedion spera doar ca Moartea să sosească înaintea lui Aelin.

CAPITOLUL 5

Repezindu-se pe străzile strâmbe din mahala și vârând rapid cuțitele pline de sânge în teacă, pentru ca stropii să nu lase urme în spatele ei, Aelin se gândi că, la finele nopții, victima ar putea fi chiar *ea*.

Mulțumită lunilor în care alergase cu Rowan prin Munții Cambrian, respira calm și gândea clar. Presupunea că, după ce-i înfruntase pe vârcolaci, după ce scăpase de creaturile antice de mărimea unei mici case, după ce incinerase patru prinți-demon, faptul că era urmărită de douăzeci de bărbați nu era atât de groaznic. Dar rămânea o problemă usturătoare. Și încă una care, cel mai probabil, nu avea să se termine cu bine pentru ea. Nici urmă de Chaol – nicio șoaptă a numelui său pe buzele bărbaților care luaseră cu asalt Bolțile. Nu recunoscuse pe niciunul dintre ei, dar simțise *ciudățenia* care îi marca pe cei care fuseseră în contact cu piatra Wyrd sau pe care aceasta îi corupsese. Nu purtau coliere sau inele, dar ceva putrezise în interiorul acestor bărbați.

Cel puțin Arobynn nu o trădase – deși, cât de *convenabil* fusese pentru el să plece cu doar câteva minute înainte ca noile gărzi ale regelui să găsească, într-un final, urma șerpuitoare pe care ea o lăsase de la docuri! Poate că era un test, menit să vadă dacă abilitățile ei se mai ridicau la standardele lui Arobynn, în cazul în care ar fi acceptat să facă târgul. În timp ce tăia în carne vie în stânga și-n dreapta, se întreba dacă el își dăduse seama că întreaga seară fusese un test și pentru *el* și că ea îi condusese pe acei oameni direct la Bolți. Se

întrebă cât de furios avea să fie când urma să descopere ce mai rămăsese din sala plăcerii, care îi produsese atât de mulți bani.

În plus, le umpluse cuferele și oamenilor care îl omorâseră pe Sam – și care se bucuraseră de fiecare moment. Ce păcat că actualul proprietar al Bolților, un fost subaltern al lui Rourke Farran și un traficant de carne vie și opiu, căzuse accidental în cuțitele ei! În repetate rânduri.

Lăsase Bolțile în așchii însângerate, ceea ce i se părea a fi o indulgență. Dacă ar mai fi avut magia, probabil că ar fi ars-o din temelii. Dar nu avea magia și în ciuda lunilor de antrenament intens, corpul i muritor începea să i se pară greu și împovărător, în timp ce alerga n continuare pe alee. Strada lată din celălalt capăt era prea luminată, prea expusă. Coti spre o grămadă de lăzi distruse și gunoi adunat lângă peretele unei clădiri din cărămidă, suficient de înaltă încât, dacă sărea cum trebuie, ar fi putut ateriza pe pervazul aflat la aproape un metru înălțime.

În spatele ei, mai aproape acum, se auzeau pași grăbiți și strigăte. Erau al naibii de rapizi dacă au urmărit-o tocmai până aici.

La naiba! Grămada de lăzi tremură și se balansă în timp ce o escaladă, cu mișcări concise, rapide și echilibrate. Un pas greșit și ar fi fost aruncată prin lemnul putred sau ar fi răsturnat toată grămada la pământ. Lăzile scârțâiră, dar continuă să urce tot mai sus, până ce ajunse în vârf și sări spre pervazul de deasupra.

Degetele o dureră îngrozitor, înfigându-se în cărămidă atât de puternic, încât unghiile i se rupseră în mănuși. Strânse din dinți și trase, aruncându-se pe pervaz, iar apoi, prin fereastra deschisă. Își acordă două secunde ca să măsoare cu privirea bucătăria înghesuită: întunecată și curată. O lumânare se zărea arzând în holul îngust. Ținându-și strâns cuțitele, alergă spre hol, în timp ce strigătele se apropiau pe aleea de dedesubt.

Casa cuiva – aceasta era casa cuiva, iar ea îi atrăgea pe bărbații aceia fix înăuntru. Se năpusti pe hol, scrutând; podeaua de lemn se cutremura sub cizmele ei. Erau două dormitoare, ambele ocupate.

Rahat! *Rahat!* În prima cameră, trei adulți erau întinși pe saltele murdare. Încă doi adulți dormeau în celălalt dormitor, iar unul dintre ei se ridică brusc atunci când ea trecu în viteză. „*Rămâi culcat!*", fu singurul avertisment pe care putu să i-l șoptească, înainte de a ajunge la ultima ușă din hol, baricadată cu un scaun proptit sub clanță. Era singura protecție pe care și-o permiteau în mahala.

Aruncă scaunul într-o parte, trimițându-l cu un zăngănit în peretele holului îngust, urmând astfel să-i întârzie pe urmăritorii ei măcar câteva secunde. Deschise brusc ușa apartamentului, iar încuietoarea slabă se rupse cu un pocnet. Răsucindu-se pe jumătate, aruncă o monedă de argint în spatele ei, pentru a plăti pagubele – și pentru o încuietoare mai bună.

O casă a scărilor comună era dincolo de ușă, având treptele de lemn pătate și putrede. Era beznă. Auzea prea aproape, în spatele ei, ecoul vocilor bărbătești, apoi zgomote la baza scărilor.

Aelin urcă treptele în fugă. Tot mai sus, simțindu-și respirația ca pe niște cioburi de sticlă în plămâni, până ce trecu de al treilea nivel, până când treptele se îngustară și... Nu se deranjă să nu facă gălăgie când se izbi în ușa acoperișului. Bărbații deja știau unde era. Aerul curat al nopții o copleși, iar ea îl respiră grăbită, în timp ce măsura cu privirea acoperișul și străzile de dedesubt. Aleea din spate era prea lată; strada largă din stânga ei nu era o opțiune, dar... acolo. Pe alee. Acel canal de scurgere.

„Poate mergi în secțiunea sud-estică a tunelurilor în seara asta. S-ar putea să găsești persoana pe care o cauți."

Știa la cine se referea. Alt mic dar de la el, apoi – o piesă din jocul lor.

Cu ușurința unei feline, coborî pe burlanul ancorat de marginea clădirii. Mult deasupra, strigătele se auziră mai tare. Ajunseseră pe acoperiș. Căzu într-o baltă care mirosea, clar, a urină și alergă înainte ca impactul să îi zdruncine oasele. Se grăbi spre canal, lăsându-se pe genunchi și alunecând ultimii câțiva zeci de centimetri până ce degetele ei prinseră capacul, deschizându-l. Tăcut, rapid, eficient.

analizarea de dedesubt era, din fericire, goală. Își reprimă senzația de vomă provocată de duhoarea care se ridica deja ca să o întâmpine. Dispăru înainte ca gărzile să privească peste marginea acoperișului.

Aelin detesta canalizările. Nu pentru că erau murdare, pline de paraziți și miroseau urât. Erau chiar un mod convenabil de a te deplasa nevăzut și nederanjat prin Rifthold, dacă știai calea.

Le ura de când fusese legată și lăsată să moară, de o gardă de corp, căreia nu-i picase bine planul ei de a-i ucide stăpânul. Canalizarea se inundase și, după ce se eliberase de legături, înotase – chiar *înotase* – prin apa murdară. Dar ieșirea fusese astupată. Pur întâmplător, Sam o salvase, dar nu înainte ca aproape să se înece, înghițind pe parcurs jumătate din apa canalului. Avusese nevoie de zile întregi și de nenumărate băi ca să se simtă curată. Și de nesfârșite vărsături.

Așa că faptul că intrase în canal și apoi închisese capacul deasupra ei... Pentru prima dată în acea seară, îi tremurară mâinile. Dar se forță să ignore ecoul fricii și începu să se strecoare prin tunelurile slab luminate de lună. Ascultând. Îndreptându-se spre sud-est, merse printr-un tunel mare, vechi, una dintre arterele principale ale sistemului. Probabil că era aici de când Gavin Havilliard decisese să-și înființeze capitala de-a lungul râului Avery. Se opri din când în când să asculte, dar nu era niciun semn că urmăritorii ei erau în spate.

În față, se intersectau patru tuneluri diferite, iar ea își încetini pașii, ținând strâns cuțitele de luptă. Primele două tuneluri erau goale; al treilea – cel care ar fi scos-o chiar în calea căpitanului, dacă acesta s-ar fi îndreptat spre castel –, mai întunecat, dar larg. Iar al patrulea... dădea spre sud-est.

Nu-i trebuiau simțurile Fae ca să știe că întunericul din tunelul sud-estic nu era unul obișnuit. Lumina lunii care trecea printre grilajele de deasupra nu îl străpungea. Nu se auzea niciun zgomot, nici măcar șobolani fugind.

Un alt truc al lui Arobynn – sau un dar? Sunetele slabe pe care le urmase veneau din direcția aceasta. Dar urmele se opreau aici. Pași liniștită ca o felină în fața liniei dincolo de care lumina slabă se estompa într-un întuneric de nepătruns. Încet, luă o bucată de piatră căzută și o aruncă în întunericul din față. Nu se auzi nimic atunci când aceasta ar fi trebuit să cadă.

– Nu aș face asta în locul tău.

Aelin se întoarse spre vocea feminină și rece, înclinându-și ușor cuțitele. Garda cu glugă din Bolți se sprijinea de peretele tunelului, la nici douăzeci de pași în spatele ei. Ei bine, cel puțin unul dintre ei era aici. În privința lui Chaol...

Aelin ridică un cuțit, în timp ce se îndreptă tiptil spre gardă, sorbind fiecare detaliu.

– Nu te-aș sfătui nici să te furișezi în spatele străinilor, prin canale.

Când Aelin se apropie la mai puțin de un metru distanță, femeia își ridică mâinile – delicate, dar cu cicatrice; avea pielea bronzată, chiar și strălucirea palidă a luminilor stradale de pe aleea de deasupra. Dacă reușise să se furișeze atât de aproape, probabil că fusese antrenată – în luptă, în secret sau în ambele. Desigur că era pricepută, de vreme ce Chaol o pusese să-l păzească în Bolți. Dar unde plecase el acum?

– Infame săli ale plăcerii și canale, spuse Aelin, ținându-și cuțitele la vedere. Ai o viață de nota 10, nu-i așa?

Tânăra femeie se dezlipi de perete; cortina ei de păr negru se legăna în umbrele glugii.

– Nu toți suntem atât de binecuvântați încât să fim plătiți de rege, Campionule.

Așadar, o recunoștea. Întrebarea întrebătoare era dacă îi zisese lui Chaol – și unde era el acum.

– Să întreb de ce nu ar trebui să arunc pietre în acel tunel?

Garda arătă spre tunelul cel mai apropiat din spatele ei – luminat și deschis.

- Vino cu mine!

Aelin chicoti.

– Va trebui să te străduiești mai mult.

Femeia zveltă se apropie, lumina lunii iluminându-i chipul ascuns. Serioasă, dar drăguță, și poate cu doi sau trei ani mai în vârstă.

– Te caută douăzeci de gărzi și sunt destul de isteț ca să ajngă cu- ând să caute și aici, spuse străina simplu. Ți-aș sugera să vii cu mine.

Aelin era pe jumătate tentată să-i sugereze să se ducă naibii, dar, în schimb, zâmbi.

– Cum m-ai găsit?

Nu-i păsa; trebuia doar să o mai evalueze un pic.

Am avut noroc. Sunt în recunoaștere și pe stradă am descoperit că ți-ai făcut prieteni noi. De obicei, când găsim oamenii care hoinăresc prin canale, politica noastră e mai întâi să lovim și după aceea să punem întrebări.

– Și cine sunteți voi, mai exact? întrebă dulce Aelin.

Femeia începu să se deplaseze prin tunelul luminos, deloc îngrijorată de cuțitele pe care Aelin încă le ținea în mâini. Era arogantă și proastă, deci.

· Vino cu mine, Campionule, și vei afla lucruri pe care probabil vrei să le știi, sau poți să rămâi aici și să aștepți până vezi ce îți răspunde acea piatră pe care ai aruncat-o.

Aelin îi cântări cuvintele – și ce auzise și văzuse până atunci în acea seară. În ciuda fiorului pe care îl simțea pe șira spinării, o ajunse din urmă, vârându-și cuțitele în tecile de pe coapse. În timp ce înaintau cu greu prin murdăria canalelor, Aelin rămase tăcută, ca să-și adune puterile. Femeia înaintă rapid și ușor prin alt tunel, iar apoi prin altul. Aelin notă fiecare cotitură, fiecare caracteristică unică, fiecare grilaj, întocmind o hartă mentală în timp ce se deplasau.

– Cum de m-ai recunoscut? întrebă Aelin în cele din urmă.

– Te-am văzut prin oraș – cu multe luni în urmă. Părul roșcat a fost motivul pentru care nu te-am recunoscut imediat în Bolți.

Aelin o privi cu coada ochiului. Poate că străina nu știa cine era cu adevărat Chaol. Acesta ar fi putut folosi un alt nume, chiar dacă ea pretindea că știa ce căuta Aelin.

Femeia îi vorbi cu aceeași voce rece și calmă.

– Gardienii te urmăresc pentru că te-au recunoscut sau pentru că ai ținut neapărat să faci scandal la Bolți?

Un punct pentru străină.

– De ce nu-mi spui tu? Gărzile mai lucrează pentru căpitanul Westfall?

Femeia râse încet.

– Nu – gărzile acelea nu îi sunt subordonate.

Aelin își reprimă un oftat de ușurare, în ciuda miilor de alte întrebări care începură să-i zbârnâie în minte. Cizmele-i striviră ceva mult prea moale și își reprimă un fior, iar femeia se opri în fața intrării unui alt tunel lung, a cărui primă jumătate era iluminată de lumina lunii care pătrundea printre grilajele împrăștiate. Întunericul nefiresc se ivea din capătul îndepărtat. O liniște copleșitoare o învălui pe Aelin când privi în beznă. Liniște. Liniște totală.

– Aici, spuse străina, apropiindu-se de o alee înaltă din piatră, construită în partea laterală a tunelului. Proastă – era proastă pentru că își expusese spatele așa. Nici măcar nu văzu când Aelin scoase un cuțit.

Ajunseseră destul de departe. Femeia se opri pe scările mici și alunecoase care conduceau spre alee, cu mișcări lungi și grațioase. Aelin calculă distanța până la cea mai apropiată ieșire și adâncimea micului râu de murdărie ce curgea prin mijlocul tunelului. Era suficient de adânc pentru ca să arunce cadavrul, dacă ar fi fost necesar.

Aelin înclină cuțitul, se strecură în spatele femeii, la fel de aproape ca o amantă, și lipi lama de gâtul ei.

CAPITOLUL 6

- Ai dreptul la o singură propoziție, șopti Aelin în urechea femeii, în timp ce îi apăsă mai bine pumnalul la gât. O propoziție, ca să mă convingi să nu-ți tai gâtul.

Femeia coborî de pe trepte și, trebuie spus, nu fu atât de proastă încât să întindă mâna spre armele pe care le avea ascunse pe lângă corp. Cu spatele lipit de pieptul lui Aelin, nu ar fi putut oricum să ajungă la armele ei. Înghiți în sec, iar gâtul îi săltă pe pumnalul pe care Aelin îl ținea pe pielea ei netedă.

– Te duc la căpitan.

Aelin mai apăsă un pic cuțitul.

– Nu prea mă convingi și am cuțitul la gâtul tău.

– În urmă cu trei săptămâni, și-a abandonat poziția la castel și a fugit. Ca să se alăture cauzei noastre. Cauzei *rebele*.

Genunchii lui Aelin amenințau să cedeze. Presupunea că ar fi trebuit să se axeze pe trei direcții, în planurile ei: pe rege, pe Arobynn și pe rebeli – care ar fi putut foarte bine să aibă ceva de împărțit cu ea, după ce îl spintecase pe Archer Finn iarna trecută. Chiar dacă lucrau alături de Chaol.

Alungă gândul, înainte să o afecteze.

– Și prințul?

– E viu, dar e încă la castel, șopti rebela. Îți ajunge? Poți să lași cuțitul jos?

Da. Nu. Dacă Chaol lucra acum cu rebelii... Aelin coborî cuțitul și se retrase într-o baltă în care lumina lunii se reflecta prin grilajul de

deasupra. Rebela se răsuci și întinse mâna după unul dintre cuțitele ei. Aelin țâțâi. Degetele femeii se opriră pe mânerul bine lustruit.

– Am decis să te cruț și așa mă răsplătești? spuse Aelin, aranjându-și gluga. Nu știu de ce sunt surprinsă de asta.

Rebela lăsă cuțitul și își scoase gluga, dezvăluindu-și chipul drăguț și bronzat – solemn și total neînfricat. Ochii ei negri îi fixară pe cei ai lui Aelin, examinând-o. Erau aliate sau inamice?

– Spune-mi de ce ai venit aici, zise încet rebela. Căpitanul spune că ești de partea noastră. Totuși, te-ai ascuns de el la Bolți, în seara asta.

Aelin își încrucișă brațele și se rezemă de zidul umed din piatră din spatele ei.

– Ce-ar fi să începem prin a-mi spune cum te numești?

– Numele meu nu te privește.

Aelin ridică o sprânceană.

– Vrei răspunsuri, dar refuzi să-mi dai ceva în schimb. Nu e de mirare că, în timpul întâlnirii, căpitanul te-a pus să stai deoparte. Este greu să joci jocul când nu cunoști regulile.

– Am auzit ce s-a întâmplat iarna trecută. Că ai mers la depozit și i-ai omorât pe mulți de-ai noștri. Ai ucis rebeli – prieteni de-ai mei. Masca ei rece și calmă nici măcar nu tresări. Iar acum trebuie să cred că ai fost de la bun început de partea noastră. Iartă-mă dacă nu sunt directă cu tine.

– Nu ar trebui să-i ucid pe oamenii care îmi răpesc și îmi agresează prietenii? spuse încet Aelin. Nu ar trebui să reacționez violent când primesc bilete prin care prietenii mei sunt amenințați că vor fi uciși? Nu ar trebui să-l spintec pe ticălosul egoist din cauza căruia prietenul meu a fost asasinat? Se dezlipi de perete, apropiindu-se spre femeie.

– Ai vrea să-mi cer scuze? Ar trebui să mă târăsc în genunchi pentru asta? Chipul rebelei nu exprima nimic – fie așa fusese antrenată, fie pentru că nu-i păsa deloc. Aelin pufni. Așa am crezut și eu.

Așadar, ce-ar fi să mă duci la căpitan și să-ți păstrezi prostiile moralizatoare pentru mai târziu?

Femeia privi din nou spre întuneric și scutură ușor din cap.

– Dacă nu mi-ai fi pus cuțitul la gât, ți-aș fi zis că am ajuns. Îi arătă tunelul din față. Cu plăcere.

Aelin se gândi dacă să o izbească de peretele ud și murdar, doar ca să-i amintească cine era Campionul Regelui, dar apoi auzi o respirație neregulată venind din întuneric. Respirație de om – și șoapte. Se auziră cizme alunecând și călcând piatra și mai multe șoapte – comenzi tăcute ale unor voci pe care nu le recunoștea, care spuneau „grăbiți-vă“ și „liniște“ și...

Aelin înțepeni când auzi un bărbat spunând printre dinți: *Corabia pleacă în douăzeci de minute. Mișcați-vă!*

Cunoștea acea voce. Dar tot nu putu să-și adune forțele pentru o confruntare totală cu Chaol Westfall, care ieși clătinându-se din întunericul de la capătul tunelului, sprijinind un bărbat șchiop și extrem de slab între el și un tovarăș, urmat de un alt bărbat înarmat, care le păzea spatele.

Chiar și de la distanță, privirea căpitanului o fixă pe a lui Aelin. Nu zâmbi deloc.

CAPITOLUL 7

În total, erau doi oameni răniți, unul ținut de Chaol și de tovarășul său, celălalt încovoindu-se între doi bărbați pe care ea nu-i recunoștea. Alți trei – doi bărbați și încă o femeie – le păzeau spatele.

Cu o privire, îi spuseră rebelei să plece. Era, deci, o prietenă.

Aelin se uită în ochii lor în timp ce ei se grăbiră spre ea, cu armele scoase. Toți erau împroșcați cu sânge – sânge roșu și negru, pe care ea îl cunoștea prea bine. Iar cei doi oameni aproape inconștienți...

Cunoștea și acel aspect scofâlcit și uscat. Scobiturile obrajilor lor. Ajunsese prea târziu pentru cei din Wendlyn. Dar, cumva, Chaol și aliații săi îi scoseseră pe aceștia doi. Stomacul i se întoarse pe dos. În recunoaștere – tânăra femeie de lângă ea cercetase aleea din față, ca să se încredințeze că era sigură pentru salvarea lor.

Gărzile din oraș nu erau corupte doar de Valgii obișnuiți, cum sugerase Arobynn. Nu, era cel puțin un prinț Valg aici, în tunelurile astea, dacă țineai cont de întunericul de aici. *Rahat.* Și Chaol fusese... Chaol se opri, pentru ca un tovarăș să îi ia locul, cărându-l pe bărbatul rănit. Apoi, merse înainte. Se afla acum la șase metri distanță. Patru. Trei. Îi curgea sânge din colțul gurii, iar buza inferioară îi era despicată. Se *luptaseră* ca să scape...

– Explică-mi! îi șopti femeii de lângă ea.

– Nu este treaba mea, răspunse femeia.

Nu se deranjă să insiste. Nu când Chaol ajunsese acum în fața ei, u ochii lui ca de bronz măriți, în timp ce privea hainele însângerate ale lui Aelin.

– Ești rănită? Vorbea răgușit.

Aelin scutură tăcută din cap. Pe toți zeii! *Pe toți zeii!* Fără acea ;ugă, acum că îi vedea trăsăturile... Era exact așa cum și-l amintea – u el chip bronzat, de o frumusețe dură, poate un pic mai slab și mai burbos, dar era tot Chaol. Tot bărbatul pe care ajunsese să-l iubească ainte... înainte ca totul să se fi schimbat.

Erau atât de multe lucruri pe care credea că le va simți, le va spune sau va face!

O cicatrice subțire și albă îi brăzda obrazul. Ea i-o făcuse. I-o cuse în seara în care Nehemia murise, când încercase să-l ucidă. Și l-ar fi ucis. Dacă nu ar fi oprit-o Dorian.

De atunci înțelesese că alegerea lui Chaol, ceea ce făcuse el, îi parase pentru totdeauna. Era singurul lucru pe care nu îl putea uita sau ierta.

Răspunsul ei tăcut păru suficient pentru căpitan. Se uită la femeia l lângă Aelin – la cercetașa lui. Cercetașa *lui* – care îi era subalternă. Ca și când el era liderul.

Drumul din față este liber. Rămâneți în tunelurile estice, zise ea.

Chaol încuviință.

Mergeți mai departe! le spuse celorlalți, care ajunseseră acum lângă el. Vă ajung într-o clipă. Fără ezitare – și fără slăbiciune. Ca și când ar fi făcut asta de sute de ori.

Ei porniră în tăcere prin tunel, privind spre Aelin când trecură pe lângă ea. Doar tânăra femeie zăbovi. Uitându-se la ea.

Nesryn! zise Chaol, rostindu-i numele ca pe un ordin.

Nesryn o fixă cu privirea pe Aelin – analizând, calculând. Aelin i rânji cu nepăsare.

Faliq, mârâi Chaol, iar femeia își îndreptă ochii negri spre el. .. numele de familie al lui Nesryn nu o dădea de gol în privința

originii ei, ochii ei, ușor oblici la colțuri și ușor creionați cu kohl, dezvăluiau că măcar unul dintre părinții ei era de pe Continentul Sudic. Era interesant că femeia nu încerca să ascundă asta, că alesese să se fardeze chiar și în misiune, în ciuda politicii deloc plăcute pe care orașul Rifthold o avea față de imigranți.

Chaol făcu semn din cap spre tovarășii care se îndepărtau.

– Du-te la docuri!

– Este mai sigur dacă unul dintre noi rămâne aici. Din nou acea voce calmă – constantă.

– Ajută-i să ajungă la docuri, apoi întoarce-te în districtul meșteșugarilor. Comandantul garnizoanei tale va observa dacă întârzii.

Nesryn o măsură din priviri pe Aelin, neschimbându-i-se trăsăturile grave.

– De unde știm că nu a venit aici la ordinele lui?

Aelin știa foarte bine la cine se referea. Ea îi făcu semn din ochi tinerei femei.

– Dacă aș fi venit aici la ordinele regelui, Nesryn Faliq, ai fi fost moartă de mult.

Niciun licăr de amuzament, niciun semn de frică. Femeia ar fi putut să-i dea lecții de sânge rece lui Rowan.

– Mâine la apus, îi spuse Chaol brusc lui Nesryn. Tânăra femeie își coborî privirea, cu umerii încordați, înainte de a intra în tunel. Se mișca precum apa, gândi Aelin.

– Pleacă! îi spuse Aelin lui Chaol, cu vocea răgușită. Du-te, ajută-i. Să-și continue treaba, oricare ar fi fost asta.

Gura însângerată a lui Chaol se transformă într-o linie subțire.

– Mă duc. Într-o clipă.

Nu o invitase să-l însoțească. Poate că ar fi trebuit să se ofere ea.

– Te-ai întors, făcu el. Părul lui era mai lung, mai zburlit decât fusese cu luni în urmă. Este... Aedion... este o capcană...

– Știu despre Aedion. Pe toți zeii, ce ar fi putut *să-i spună?*

Chaol dădu distant din cap, clipind.

– Tu... arăți diferit.

Ea își trecu degetele prin părul roșcat.

– Evident.

– Nu, spuse el, făcând un pas înainte, doar unul. Chipul tău. Felul în care stai. Tu... Scutură din cap, privind spre întunericul din care tocmai fugiseră. Hai să facem câțiva pași!

Îl ascultă. Bine, mai mult merseră într-un ritm alert. Înainte, ea auzi sunetele tovarășilor lui grăbindu-se prin tuneluri.

Toate cuvintele pe care voise să i le spună îi inundară gândurile, străduindu-se să iasă, dar ea le mai ignoră încă o clipă. „Te iubesc“ – așa îi zisese el în ziua în care ea plecase. Singurul ei răspuns fusese „Îmi pare rău.“

– E o misiune de salvare? spuse ea, privind în urma lor. Nu se auzea niciun sunet, nu erau urmăriți.

Chaol îi confirmă mormăind.

Foștii stăpâni ai magiei sunt din nou vânați și executați. Noile gărzi ale regelui îi aduc în tuneluri, ca să-i țină până la execuție. Le place întunericul – pare să le facă bine.

– De ce nu folosesc închisorile? Erau suficient de întunecate, chiar și pentru Valgi.

– Sunt prea publice. Cel puțin pentru ce le fac înainte de a fi executați.

Simți un fior pe șira spinării.

Poartă inele negre? El încuviință dând din cap. Inima ei aproape se opri. Nu-mi pasă câți oameni duc în tuneluri. Nu mai intra acolo.

Chaol râse scurt.

– Nu am de ales. Intrăm în tuneluri pentru că suntem singurii care o pot face.

Canalizarea începu să miroasă a saramură. Probabil erau aproape de râul Avery, dacă numărase corect cotiturile.

– Adică?

– Nu-i observă și nici nu le pasă cu adevărat de prezența oamenilor obișnuiți – ci doar de cei care moștenesc magia, prin sânge.

Chiar și de cei care nu știu că o au. El o privi pieziș. De aceea l-am trimis pe Ren spre Nord – ca să iasă din oraș.

Ea aproape se împiedică de o piatră desprinsă.

– Ren... Allsbrook?

Chaol dădu ușor din cap.

Pământul se zgudui sub ea. Ren Allsbrock. Alt copil al Terrasenului. Încă viu. *În viață.*

– Ren este motivul pentru care am și aflat despre asta, spuse Chaol. Am intrat într-unul dintre cuiburile lor. S-au uitat direct la el. Ne-au ignorat complet pe Nesryn și pe mine. Abia am ieșit de acolo. L-am trimis în Terrasen – să adune rebelii de acolo – a doua zi. Nu s-a bucurat prea mult, crede-mă.

Interesant. Interesant și complet nebunesc.

– Acele ființe sunt demoni. Valgii. Iar ei...

– Te lasă fără viață, se hrănesc cu tine, până când îți transformă execuția într-un spectacol?

– Nu e o glumă, izbucni ea. Visele îi erau bântuite de mâinile fremătânde ale acelor prinți Valgi, care se hrăneau din ea. Și de fiecare dată se trezea țipând, întinzându-se spre un războinic Fae, care nu era acolo ca să-i aducă aminte că reușiseră, că supraviețuiseră.

– Știu că nu este, spuse Chaol. Își îndreptă privirea spre locul în care Godryn se ridica peste umărul ei. O sabie nouă?

Ea dădu din cap. Probabil că acum îi mai despărțea un metru – un metru și multe luni în care îi fusese dor de el și îl urâse. Luni în care ieșise târâș din acel abis în care el o aruncase. Dar acum că ea era aici... Făcea eforturi uriașe ca să nu-i spună că îi părea rău. Nu pentru ceea ce îi făcuse chipului său, ci pentru că inima-i era vindecată – încă ruptă pe alocuri, dar vindecată – iar el... el nu mai era acolo. Nu așa cum fusese cândva.

– Ți-ai dat seama cine sunt, rosti ea, atentă la distanța la care se aflau tovarășii lui din față.

– Din ziua în care ai plecat.

Ea scrută întunericul din spatele lor pentru o clipă. Calea era liberă. El nu se apropie – nu părea deloc dornic să o țină în brațe, o sărute sau măcar să o atingă. În față, rebelii cotiră într-un tunel mai mic, unul care conducea direct spre docurile dărăpănate din mahalale.

– Am luat-o pe Fleetfoot, spuse el, după un moment de tăcere.

Ea încercă să nu expire prea zgomotos.

– Unde e?

– În siguranță. Tatăl lui Nesryn deține câteva brutării cunoscute în Rifthold și a adunat destui bani pentru a-și cumpăra o casă la țară, la poalele dealurilor din afara orașului. A zis că angajații săi vor avea grijă de cățelușă, în secret. Părea mai mult decât fericită să tortureze oile, așadar – îmi pare rău că nu am putut să o păstrez aici, dar, lătratul...

Înțeleg, spuse ea. Mulțumesc. Își ridică privirea. Fiica unui proprietar de pământ este o rebelă?

Nesryn face parte din garda orașului, în ciuda dorințelor tatălui ei. O cunosc de mulți ani.

Asta nu îi răspundea la întrebare.

- Putem avea încredere în ea?

– Cum ai zis și tu, am fi fost toți deja morți, dacă ar fi fost aici la ordinele regelui.

Corect. Ea înghiți cu greu, băgând cuțitele în teci și scoțându-și mănușile, ca să-și țină mâinile ocupate.

Dar apoi Chaol se uită la degetul pe care, cândva, se aflase inelul lui de ametist. Pielea era udă din cauza sângelui care se prelinsese pe material, roșu și negru, și mirosind urât. Chaol privi la locul gol – iar când își ridică din nou privirea spre ea, îi fu greu să mai respire. El se opri la intrarea tunelului îngust. Până aici își dădu ea seama. O dusese cât de departe posibil.

- Am multe să îți spun, zise ea, înainte ca el să poată vorbi. Dar cred că aș prefera să aud mai întâi povestea ta. Cum ai ajuns aici; ce

s-a întâmplat cu Dorian. Și cu Aedion. Totul. „*De ce te-ai întâlnit în seara asta cu Arobynn.*“

Acea încercare de tandrețe de pe chipul lui se transformă într-o răceală severă – iar inima ei se rupse un pic văzând asta. Orice ar fi fost pe cale să spună, nu avea să fie ceva plăcut.

– Întâlnește-te cu mine în patruzeci de minute! îi răspunse el și îi dădu adresa din mahala. Trebuie mai întâi să mă ocup de asta.

Nu așteptă un răspuns, înainte de a alerga prin tunel, după tovarășii săi.

Aelin îl urmă oricum.

Aelin urmări docurile mahalalei de pe acoperiș, în timp ce Chaol și tovarășii săi se apropiau de barca mică. Echipajul nu îndrăznise să coboare ancora – doar legase barca de stâlpii putreziți, cât timp rebelii transferau victimele în brațele marinarilor. Apoi, începură să vâslească repede, spre curbura întunecată a râului Avery și, probabil, spre un vas mai mare care îi aștepta la gura de vărsare.

Îl observă pe Chaol vorbind rapid cu rebelii, pe Nesryn rămânând în zonă, după ce acesta terminase de vorbit. Se certară scurt în legătură cu ceva, nu auzise ce, iar după aceea căpitanul plecă singur; Nesryn și restul grupului se îndreptară în direcția opusă, fără să arunce măcar o privire înapoi.

Chaol străbătu un cvartal până când Aelin apăru, fără zgomot, lângă el. Chaol nu avu nicio ezitare.

– Trebuia să fi știut.

– Da, trebuia.

Chaol încleștă din dinți, dar merse în continuare spre mahala.

Aelin examină străzile adormite și întunecate. Câțiva pici sălbatici țâșniră pe lângă ei și îi examină de sub glugă, întrebându-se care dintre ei era plătit de Arobynn și i-ar putea transmite că o

uzuse la câteva străzi distanță de vechea ei casă. Nu avea rost să se ascundă – și nici nu voia.

Aici, casele erau ca vai de ele, dar nu distruse complet. Familiile de muncitori care locuiau în ele făceau tot posibilul pentru a le îngriji. La cât de aproape erau de râu, probabil erau locuite de pescari, muncitori la docuri și poate câte un sclav împrumutat temporar de la stăpânul lui. Dar nu era niciun semn de scandal, niciun vagabond, niciun pește, niciun hoț ascuns în întuneric. Aproape că era fermecătoare zona, chiar dacă erau în mahala.

– Povestea nu e mai plăcută, începu, în sfârșit, căpitanul.

Aelin îl lăsă pe Chaol să vorbească, în timp ce merseră prin mahala, și i se frânse inima. Nu zise nimic atunci când el îi povesti cum o întâlnise pe Aedion și cum lucrase cu el, iar apoi regele îl capturase pe acesta și îl interogase pe Dorian. Fu nevoită să facă un efort considerabil pentru a se abține să-l scuture pe căpitan și să-l întrebe cum de fusese atât de nesăbuit și de prost, cum de îi luase atât de mult timp ca să acționeze.

Apoi, Chaol ajunse la partea cu decapitarea Sorschei, fiecare cuvânt fiind rostit mai încet și mai trunchiat decât cel de dinainte.

Niciodată nu aflase numele tămăduitoarei, în niciuna dintre dățile în care femeia o cususe și o peticise. Pentru Dorian, pierderea ei însemna... Aelin înghiți cu greu.

Apoi, lucrurile se înrăutățiră Chaol explicându-i ce făcuse Dorian ca să-l scoată din castel: se sacrificase, dezvăluindu-și puterea în fața regelui. Ea tremura atât de tare, încât își băgă mâinile în buzunare și își strânse buzele, ca să nu poată spune nimic. Dar cuvintele se foiau oricum în mintea ei, fără întrerupere.

„Ar fi trebuit să-i scoți din castel pe Dorian și pe Sorscha în ziua în care regele i-a măcelărit pe acei sclavi. Nu ai învățat nimic din

moartea Nehemiei? Ai crezut cumva că poți învinge fără să-ți pătezi onoarea, fără să sacrifici ceva? Nu ar fi trebuit să-l părăsești; oare cum ai putut să-l lași să-l înfrunte singur pe rege? Cum ai putut, cum ai putut, cum ai putut?"

Durerea din ochii lui Chaol o făcu să nu vorbească.

El tăcu și ea trase aer în piept, stăpânindu-și mânia, dezamăgirea și șocul. Trebui să traverseze trei cvartale înainte de a putea judeca limpede. Mânia și lacrimile nu aveau să-i folosească la nimic. Planurile ei urmau să se schimbe din nou – dar nu cu mult. Să-l elibereze pe Audion, să recupereze cheia Wyrd... putea încă să le facă. Își îndreptă umerii. Erau la doar câteva străzi de vechiul ei apartament. Măcar ar fi avut un loc în care să se pitească, dacă Arobynn nu vânduse proprietatea. Probabil că ar fi ironizat-o pe tema asta, dacă ar fi făcut-o – sau poate că o lăsase să afle singură că avea un nou proprietar. Îi plăceau astfel de surprize.

– Deci acum lucrezi împreună cu rebelii, îi spuse ea lui Chaol. Sau aparent ești liderul lor.

– Suntem câțiva la conducere. Teritoriul meu acoperă mahalaua și docurile – alții sunt responsabili pentru alte părți ale orașului. Ne întâlnim cât de des îndrăznim. Nesryn și câțiva dintre paznicii orașului au reușit să-i contacteze pe câțiva oameni de-ai mei. Pe Ress și pe Brullo, mai ales. S-au gândit la modalități de a-l scăpa pe Dorian. Și pe Aedion. Dar acea temniță este impenetrabilă, iar ei supraveghează tunelurile secrete. Am intrat în cuibul lor din canalizare în seara asta doar pentru că Ress ne-a anunțat că va avea loc o întâlnire importantă la palat. Dar au lăsat în urmă mai multe santinele față de ce anticipasem noi.

Era imposibil să intre în castel – fără ajutorul lui Arobynn. O altă decizie. O va lăsa pe a doua zi.

– Ce ai aflat despre Dorian, de când ai fugit?

Un licăr de rușine străluci în ochii lui ca de bronz. *Fugise* totuși. Îl lăsase pe Dorian în mâinile tatălui său.

a își încleștă pumnii, ca să nu-l dea cu capul de peretele clădirii. m de îl slujise pe acel monstru? Cum de nu văzuse asta, cum de nu ercase să-l ucidă pe rege ori de câte ori se aflase în preajma lui?

Spera că, indiferent ce i-ar fi făcut lui Dorian tatăl lui, indiferent pedeapsă primise prințul, știa că nu era singurul care suferea. Și, pa ce avea să-l recupereze pe Dorian, avea să îi spună asta, când va fi pregătit să asculte; că ea înțelegea – și că avea să fie un drum dificil și dureros, dar că era posibil să-și revină dupa o asemenea pierdere. Când își va reveni, folosindu-și acea magie bruta pe care o poseda, care era liberă, nu ca a ei... Ar fi putut fi un ajutor decisiv în înfrângerea Valgilor.

Regele nu l-a pedepsit public pe Dorian, spuse Chaol. Nici nu l-a închis. Din câte știm, încă participă la evenimente și va fi prezent la această petrecere aniversară/execuție a sa.

Aedion, o, Aedion! El știa cine era ea, ce devenise, dar Chaol nu îi adusese de înțeles cum va reacționa vărul ei când o va vedea ar fi putut să o scuipe în față. Nu avea să-i pese de asta până ce Aedion nu urma să fie în siguranță, liber.

Așadar, Ress și Brullo sunt deja înăuntru, iar zidurile castelului sunt supravegheate, continuă Chaol. Ei spun că Dorian pare să se comporte normal, dar că este indispus. Este mai rece, mai distant – dar e de așteptat, după ce Sorscha a fost...

Au raportat dacă poartă un inel negru?

Chaol tresări.

– Nu – nu un inel. Ceva din tonul vocii lui o făcu să-l privească – și-și dorească să nu trebuiască să audă ceea ce urma să spună. Dar unul dintre spioni a pretins că Dorian are un colier răsucit, din piatră neagră, în jurul gâtului, continuă Chaol.

Un colier din piatră Wyrd. Pentru o clipă, Aelin nu reuși decât să bolbeze la Chaol. Clădirile din jur o apăsau; un puț imens se deschise sub pavajul pe care mergea, amenințând să o înghită complet.

Ești palidă, spuse Chaol, dar nu făcu nicio mișcare ca să o atingă.

Mai bine. Nu era sigură că ar fi suportat să fie atinsă, fără să-i smulgă fața. Totuși trase aer în piept, refuzând să lase monstruozitatea care i se întâmplase lui Dorian să o afecteze – cel puțin pentru moment.

– Chaol, nu știu ce să spun – despre Dorian, și Sorscha, și Aedion. Despre faptul că tu ești *aici*. Gesticulă spre mahalaua din jurul lor.

– Spune-mi ce s-a întâmplat cu tine în toate aceste luni.

Ea îi povesti. Îi relată ce se întâmplase în Terrasen în urmă cu zece ani și ce pățise în Wendlyn. Când ajunse la prinții Valg, nu îi vorbi despre acele coliere, deoarece – deoarece părea deja distrus. Și nu îi spuse despre a treia cheie Wyrd, ci doar că Arobynn furase Amuleta din Orynth și că ea o voia înapoi.

– Așadar, acum știi de ce sunt aici, ce am făcut și ce plănuiesc să fac.

Chaol nu îi răspunse nimic cât merseră până la următoarea stradă. Fusese complet tăcut. Nu zâmbise. Când, în cele din urmă, el îi întâlni privirea, cu buzele strânse într-o linie subțire, semăna foarte puțin cu paznicul de care se îndrăgostise.

– Deci, ești singură aici, zise el.

– I-am zis lui Rowan că ar fi mai sigur pentru el să rămână în Wendlyn.

– Nu, spuse el puțin tăios, privind înainte. Adică te-ai întors, dar fără o armată. Fără aliați. Te-ai întors cu mâna goală.

„Cu mâna goală."

– Nu știu la ce te așteptai. Tu – *tu* m-ai trimis în Wendlyn. Dacă voiai să aduc înapoi o armată, ar fi trebuit să fii mai explicit.

– Te-am trimis acolo pentru siguranța ta, ca să poți scăpa de rege. Și, de îndată ce mi-am dat seama cine erai, cum aș fi putut să nu presupun că ai fugit la verii tăi, la Maeve...

– Ai ascultat ceva din ce ți-am spus? Despre cum este Maeve? Familia Ashryver este la dispoziția ei, iar dacă Maeve nu trimite ajutor, *ei* nu vor trimite ajutor.

– Nici măcar nu ai încercat. El se opri la un colț pustiu. Dacă vărul tău, Galan, ignoră blocada...

Vărul meu Galan nu te privește pe tine. Tu înțelegi ce am avut de înfruntat?

– Tu înțelegi cum a fost pentru noi, aici? În timp ce tu te-ai jucat cu magia și ai umblat aiurea cu Prințul tău Fae, înțelegi ce s-a întâmplat cu mine – cu Dorian? Înțelegi ce se întâmplă în fiecare zi, în acest oraș? Pentru că giumbușlucurile tale din Wendlyn ar putea, foarte bine, să fie cauza tuturor acestor lucruri.

Simțea fiecare cuvânt ca o piatră aruncată în cap. Da – da, poate, dar...

– *Giumbușlucurile* mele?

– Dacă nu te-ai fi comportat atât de teatral, dacă nu te-ai fi făli cu înfrângerea lui Narrok și dacă nu i-ai fi *strigat*, practic, regelui că te-ai întors, nu ne-ar fi chemat niciodată în acea cameră...

Nu mă poți învinui pentru asta. Pentru acțiunile *lui*. Își strânse pumnii și îl privi – îl privi *cu atenție*, se uită la cicatricea care avea să îi amintească mereu de ce făcuse el, de ceea ce ea nu putea ierta.

Atunci, pentru ce *pot* să te consider vinovată? întrebă el, în timp ce ea continua să meargă, cu pași rapizi și preciși. Așadar?

Nu vorbea serios – nu avea cum să o facă.

– *Cauți* lucruri pentru care să mă învinovățești? Ce spui de căderea regatelor? De pierderea magiei?

– Cel puțin în ceea ce privește ultima parte, zise el printre dinți, știu sigur că nu este vina ta.

Ea se opri din nou.

– Ce ai spus?

El își încordă umerii. De atât avu ea nevoie ca să își dea seama că plănuise să păstreze secretul. Nu față de Celaena, fosta lui prietenă și iubită, ci față de Aelin – regina Terrasenului. O amenințare. Orice ar fi știut despre magie, nu plănuise să-i spună.

– Ce ai aflat mai exact despre magie, Chaol? rosti ea prea încet.

El nu răspunse.

– Spune-mi.

El scutură din cap, având chipul umbrit din cauza spațiului dintre luminile străzii.

– Nu. Nicio șansă. Nu când ești atât de imprevizibilă.

„Imprevizibilă." Era o binecuvântare, presupunea ea, că magia era într-adevăr înăbușită aici, altfel ar fi putut transforma străzile în cenușă în jurul lor, doar ca să-i arate cât de previzibilă era.

– Ai găsit un mod de a o elibera, nu-i așa? Știi cum să o faci.

El nu încercă să pretindă altceva.

– Dacă am elibera magia, am dezlănțui haosul – nu am face decât să înrăutățim lucrurile. Probabil am ușura munca demonilor: a-i găsi și a se hrăni cu purtătorii magiei.

– Mai mult ca sigur vei regreta aceste cuvinte, când vei auzi tot ce am de zis, rosti ea printre dinți, fierbând de mânie. Continuă să vorbească pe un ton îndeajuns de jos încât nimeni din apropiere să nu-i audă. Acel colier pe care îl poartă Dorian – dă-mi voie să-ți spun ce face și vom vedea dacă vei refuza în continuare să-mi spui, dacă vei ignora ceea ce am făcut în ultimele luni. Cu fiecare cuvânt al ei, culoarea i se scurse de pe chip. O părticică răutăcioasă din ea se bucura. Ei îi vizează pe purtătorii magiei, se hrănesc cu puterea din sângele lor. Sorb viața din cei care nu sunt compatibili să asimileze un demon Valg. Sau, având în vedere noua distracție preferată a celor din Rifthold, îi execută ca să inspire frică. Se hrănesc cu asta – cu frica, nefericirea și disperarea. Pentru ei, este ca vinul. Demonii Valg inferiori pot stăpâni trupul unui muritor cu acele inele negre. Dar civilizația lor, o întreagă *civilizație* nenorocită, spuse ea, este împărțită în ierarhii, ca a noastră. Iar prinții lor își doresc foarte, *foarte* mult să vină în lumea noastră. Așa că, regele folosește coliere. Coliere negre, de piatră Wyrd. Chaol nu mai respira, probabil. Colierele sunt mai puternice, capabile să ajute demonii să rămână în trupurile umane, în timp ce ei devorează persoana și puterea dinăuntru. Narrok avea

unul în el. La final, m-a *implorat* să-l omor. Nimic altceva nu ar fi putut să o facă. Am văzut monștri pe care nici măcar nu ți-i poți imagina, încercând să omoare unul dintre ei, fără succes. Doar focul sau decapitarea îi omoară. Așadar, termină ea, având în vedere darurile pe care le am, vei vedea că *vrei* să-mi spui ceea ce știi. S-ar putea să fiu singura persoană capabilă să-l elibereze pe Dorian sau măcar să-l omoară din compasiune. Dacă măcar mai este acolo. Ultimele cuvinte părură la fel de îngrozitoare pe cât sunară.

Chaol scutură din cap. O dată. De două ori. Iar ei poate că i-ar fi sărit rău de panica, durerea și disperarea de pe chipul său. Până când el întrebă:

Te-ai gândit măcar să ne avertizezi? Să spui *oricăruia* dintre noi despre colierele regelui?

Era ca și când cineva ar fi aruncat o găleată cu apă pe ea. Clipi. Ar fi *putut* să-i avertizeze – ar fi putut să încerce. Mai târziu – avea să se gândească mai târziu la asta.

Asta nu contează, spuse ea. Acum, trebuie să-i ajutăm pe Aedion și Dorian.

Nu există niciun *noi*. El desfăcu Ochiul Elenei din jurul gâtului său și îl aruncă spre ea.

Acesta străluci în lumina stradală, în timp ce zbură între ei. Ea îl prinse cu o mână, simțind căldura metalului pe piele. Nu îl privi mainte de a-l pune în buzunar.

– De ceva vreme nu a mai existat un *noi*, Celaena..., continuă el.

Acum sunt Aelin! izbucni ea, cât de tare îndrăzni. Celaena Sardothien nu mai există.

Ești aceeași asasină care a plecat. Te-ai întors doar când ți-a fost *tie* util.

Făcu un efort să nu-i dea un pumn în nas. În schimb, scoase medalionul argintiu cu ametist din buzunar și îl apucă de mână, trântindu-i-l în palma înmănușată.

– De ce te-ai întâlnit cu Arobynn Hamel în seara asta?

– Cum...

– Nu contează. Spune-mi de ce.

– Voiam ajutorul lui ca să-l ucid pe rege.

– Ești nebun? izbucni Aelin. I-ai spus asta?

– Nu, dar a ghicit. Am tot încercat să mă văd cu el de o săptămână, iar în seara asta m-a chemat.

– Ești un prost că te-ai dus. Începu din nou să meargă. Să rămână în același loc, indiferent de cât ar fi fost de pustiu, nu era un lucru înțelept.

Chaol o ajunse din urmă.

– Nu am văzut niciun *alt* asasin oferindu-și serviciile.

Ea deschise gura, iar apoi o închise. Își îndoi degetele, apoi le îndreptă unul câte unul.

– Prețul nu va fi aurul sau favorurile. Prețul va fi ultimul lucru la care te aștepți. Cel mai probabil, moartea sau suferința oamenilor la care ții.

– Crezi că nu știam asta?

– Deci vrei ca Arobynn să-l omoare pe rege și mai ce? Să-l pună pe Dorian pe tron? Cu un demon Valg în el?

– N-am știut asta până acum. Dar asta nu schimbă nimic.

– Asta schimbă totul. Chiar dacă scoți acel colier, nu există nicio garanție că Valgul nu a prins rădăcini înăuntru. Ai putea înlocui un monstru cu un altul.

– De ce nu spui unde vrei să ajungi, *Aelin*? Îi rosti printre dinți numele, abia suficient de tare încât să-l audă.

– Poți să-l omori pe rege? Când se va ajunge la asta, vei putea să-ți ucizi regele?

– *Dorian* este regele meu.

Făcu un efort să nu tresară.

– E o chestiune de semantică.

– A ucis-o pe Sorscha.

– A ucis milioane înaintea ei. Poate o provocare, poate o altă întrebare.

I se măriră ochii.

- Trebuie să plec. Mă întâlnesc cu Brullo într-o oră.

Vin cu tine, zise ea, aruncând o privire spre castelul de cleștar se ridica deasupra părții nord-estice a orașului. Poate mai afla ceva în ceea ce știa Maestrul Armelor despre Dorian. Și cum ar fi putut să l omoare pe prietenul ei. Sângele îi îngheță în vene.

- Nu, nu vii, spuse Chaol. Ea întoarse capul spre el. Dacă vii, va trebui să răspund la prea multe întrebări. Nu îl voi pune în pericol pe Dorian ca să-ți satisfac ție curiozitatea.

El continuă să meargă înainte, dar ea coti, ridicând din umeri.

· Fă ce vrei.

Observând că ea se îndepărta, el se opri.

Și *tu* ce vei face?

Prea multă suspiciune în acea voce. Ea se opri și ridică o sprânceană.

Lucruri multe și rele.

Dacă ne dai de gol, Dorian va...

Ea îl întrerupse, pufnind.

Ai refuzat să-mi spui ce știi, Căpitane. Nu cred că este absurd din partea mea să fac la fel. Dădu să se îndrepte spre vechiul ei apartament.

- Nu mai sunt căpitan, spuse el.

Ea privi peste umăr și îl mai examină o dată.

- Ce s-a întâmplat cu sabia ta?

Privirea lui era goală.

– Am pierdut-o.

Ah. Așadar, ești Lordul Chaol?

Doar Chaol.

Pentru o clipă, îi fu milă de el și o parte din ea își dori să o fi putut spune cu mai multă bunătate și compasiune.

Nu îl putem scoate pe Dorian. Nu îl putem salva.

Pe naiba nu putem.

Mai bine te-ai gândi la alți pretendenți la tron...

– *Nu* termina propoziția aceea! Ochii îi erau larg deschiși, iar respirația – neregulată.

Ea spusese destule. Își roti umerii, stăpânindu-și mânia.

– Folosindu-mi magia, aș putea să îl ajut – aș putea încerca să găsesc o cale de a-l elibera.

Dar, probabil, l-ar omorî. Nu ar fi recunoscut asta cu voce tare. Nu până când nu avea să îl vadă cu propriii ochi.

– Și după aceea? întrebă Chaol. Vei ține ostatic întregul Rifthold, așa cum ai făcut-o cu Doranelle? Vei arde pe oricine nu este de acord cu tine? Sau ne vei incinera regatul doar de ciudă? Și cum rămâne cu ceilalți ca tine, care cred că au ceva de împărțit cu Adarlan? Râse amar. Poate că ne descurcăm mai bine fără magie. Poate că magia nu e foarte corectă printre noi, muritorii de rând.

– Corectă? Crezi că este *corect* ceva din toate astea?

– Magia îi face pe oameni periculoși.

– Magia ți-a salvat viața de câteva ori, dacă-mi amintesc bine.

– Da, spuse el, și ție, și lui Dorian – vă sunt recunoscător, chiar vă sunt. Dar ce vă poate controla pe voi? Fierul? Nu este prea intimidant, nu-i așa? Odată ce magia va fi eliberată, cine va putea împiedica monștrii să iasă din nou? Cine te va opri pe *tine*?

O suliță de gheață îi străpunse inima. „Monstru".

Într-adevăr, în acea zi în care i se arătase în forma ei Fae, în cealaltă lume – ziua în care despărțise pământul și chemase focul ca să-l salveze, ca să o salveze pe Fleetfoot – îi citise pe chip groaza și repulsia. Da, puterea trebuia mereu ținută sub control, dar... „Monstru." Își dori să o fi lovit în loc.

– Așadar, lui Dorian îi este permis să aibă puteri magice. Asta poți să o accepți, dar puterea mea ți se pare dezgustătoare?

– Dorian nu a ucis niciodată pe nimeni. Nu Dorian l-a spintecat pe Archer Finn în tuneluri și nici nu l-a torturat sau ucis pe Grave, pentru ca mai apoi să-l taie în bucăți. Nu Dorian a plecat să ucidă de plăcere în Endovier, lăsând în urmă zeci de victime.

I acu un efort să afișeze vechea fațadă de gheață și de oțel. În spatele acesteia, totul se spulbera și se dărâma.

– M-am împăcat cu asta. Strânse din dinți și încercă din răsputeri nu întindă mâna spre arme, așa cum ar fi făcut cândva, așa cum nu își dorea să o facă: Voi fi în vechiul meu apartament, dacă hotărăști să nu mai gândești cu fundul, spuse ea. Noapte bună! Nu-i dădu șansa să răspundă, înainte de a pleca în josul străzii.

/

Chaol stătea în micul dormitor al casei dărăpănate care fusese principalul sediu al batalionului său în ultimele trei săptămâni, fixând cu privirea biroul plin cu hărți, planuri și notițe referitoare la palat, la schimbul gărzilor și la obiceiurile lui Dorian. Brullo nu știusese ce să îi spună în timpul întâlnirii lor de acum o oră – doar îl asigurase, macabru, că făcuse un lucru bun plecând din slujba regelui și lăsând în urmă toate lucrurile pentru care muncise până atunci. Bărbatul mai vârstnic încă insista să-i spună „Căpitane", în ciuda protestelor lui Chaol.

Brullo fusese cel care îl găsise pe Chaol și se oferise să fie spionul lui la castel, la nici trei zile de când acesta fugise. *Fugise*, cum spusese Aelin. Știuse exact ce cuvinte să folosească. O regină – furioasă pe drept cuvânt și poate mai crudă – îl găsise în seara aceasta. Își dăduse seama de asta din clipa în care ieșise clătinându-se din întunericul culoarelor, ca să o găsească stând nemișcată, ca un prădător, lângă Rifthryn. În ciuda murdăriei și a sângelui de pe ea, chipul lui Aelin era bronzat și plin de culoare și... diferit. Mai bătrân, ca și când neclintita mișcarea și puterea pe care le radia îi șlefuiseră nu doar sufletul, ci și însăși forma. Iar când îi văzuse degetul fără inel...

Chaol scoase inelul pe care îl băgase în buzunar și aruncă o privire spre șemineul rece. Ar fi durat doar câteva minute să aprindă focul și să arunce inelul în flăcări. Întoarse inelul între degete. Argintul era mat și cu nenumărate zgârieturi.

Nu, Celaena Sardothien cu siguranță nu mai exista. Acea femeie – femeia pe care o iubise... Poate că se înecase în marea vastă și nemiloasă dintre locul acesta și Wendlyn. Poate că fusese ucisă de prinții Valg. Sau poate că fusese un prost în tot acest timp, un prost care se uitase la viețile pe care ea le luase și la sângele pe care îl vărsase atât de ușor, fără să fie dezgustat.

Fusese pătată de *sânge* în seara asta – ucisese mulți oameni înainte de a-l găsi. Nici măcar nu se deranjase să îl spele, nici măcar nu părea să observe că era murdară de sângele inamicilor ei.

Un oraș – învăluise un *oraș* în flăcările ei și făcuse o regină Fae să tremure. Nimeni nu ar trebui să aibă o asemenea putere. Dacă putea face un oraș întreg să ardă, ca să se răzbune pe o regină Fae pentru biciuirea prietenului ei... Oare ce i-ar fi făcut imperiului care îi înrobise și îi măcelărise poporul?

Nu avea de gând să îi spună cum să elibereze magia – nu până când nu ar fi știut, cu certitudine, că nu urma să transforme Riftholdul în cenușă.

Se auziră bătai în ușă – două bătăi scurte.

– Ar trebui să fii pe tură, Nesryn, spuse el în loc de salut.

Ea se strecură înăuntru, grațioasă ca o pisică. În cei trei ani de când o cunoștea, se mișcase întotdeauna rapid și fără să facă zgomot. În urmă cu un an, un pic distrus și nesăbuit din cauza trădării lui Lithaen, fusese atât de intrigat de asta încât își petrecuse vara împărțind patul cu ea.

– Comandantul meu este beat, cu mâinile pe sub fusta vreunei chelnerițe noi, pe care o ține în poală. Nu-mi va observa absența prea curând. O ușoară încântare străluci în ochii ei negri. Același gen de încântare care apăruse în ultimul an ori de câte ori se întâlniseră, în hanuri sau în camerele de deasupra tavernelor sau, uneori, chiar lipiți de zidul unei alei.

Avusese nevoie de asta – de distracție și de eliberare – după ce Lithaen îl părăsise pentru farmecele lui Roland Havilliard. Cât

pre Nesryn, ea probabil că era doar plictisită. Ea nu-l căuta niciodată, nu întreba niciodată când avea să-l mai vadă, deci întâlnirile fuseseră întotdeauna inițiate de el. Câteva luni mai târziu, nu se mințise aiurea când plecase în Endovier și nu o mai văzuse. Nu îi spusese niciodată lui Dorian – sau lui Aelin. Iar când dăduse peste Nesryn în urmă cu trei săptămâni, la una dintre întâlnirile rebelilor, ea nu păruse să-i poarte pică.

Arăți ca un bărbat care a fost lovit în boașe, spuse ea în cele din urmă.

Aruncă o privire în direcția ei. Și, pentru că se simțea exact așa, pentru că poate se simțea din nou un pic distrus și nesăbuit, îi povesti ce se întâmplase. Cu cine se întâlnise. Totuși, avea încredere în ea. În cele trei săptămâni în care se certaseră, și plănuiseră, și supraviețuiseră împreună, nu avusese altă opțiune *decât* să aibă încredere în ea. Ren avusese încredere în ea. Cu toate acestea, înainte să plece, Chaol încă nu-i spusese lui Ren cine era cu adevărat Celaena. Poate ar fi trebuit să o facă. Dacă ar fi știut că ea avea să se întoarcă așa, rupoarte astfel, presupunea că Ren ar fi trebuit să afle pentru cine își risca viața. Presupunea că și Nesryn merita să știe.

Nesryn își ridică privirea, părul strălucindu-i ca mătasea neagră.

Campionul Regelui – și Aelin Galathynius. Impresionant. Nu avea rost să-i spună că totul e secret. Ea știa exact cât valora acea informație. Nu degeaba îi ceruse să-i fie secund. Ar trebui să fiu flatată că mi-a ținut cuțitul la gât.

Chaol privi din nou inelul. Ar trebui să-l topească, dar banii erau prețioși. Deja folosise mare parte din ce furase din mormânt. Și urma să mai aibă nevoie de bani mai mult decât oricând. Acum că Dorian era... Era... Dorian era pierdut.

Celaena – *Aelin* mințise în legătură cu multe lucruri, dar nu ar fi mințit în legătură cu Dorian. Și poate că era singura persoana capabilă să-l salveze. Dar dacă ar fi încercat să-l ucidă... Chaol se lăsă pe spătarul biroului, uitându-se în gol spre hărțile și planurile pe care

le întocmise. Totul – totul era pentru Dorian, pentru prietenul lui. Din punctul lui de vedere, nu mai avea nimic de pierdut. El nu era decât un sperjur fără nume, un mincinos, un trădător.

Nesryn făcu un pas în direcția lui. Nu era prea îngrijorată, dar el nu se așteptase niciodată ca ea să-l menajeze. Nu își dorise niciodată asta. Poate pentru că doar ea înțelegea asta – cum era să înfrunți dezaprobarea unui tată ca să-ți urmezi chemarea. Dar, în timp ce tatăl lui Nesryn îi acceptase, în cele din urmă, alegerea, tatăl lui Chaol... Nu voia să se gândească la tatăl său chiar acum, nu când Nesryn vorbi din nou cu el.

– Ce a spus ea despre prinț...

– Nu schimbă nimic.

– Pare că schimbă totul. Inclusiv viitorul acestui regat.

– Las-o baltă.

Nesryn își încrucișă brațele subțiri. Era destul de zveltă încât majoritatea oponenților să o subestimeze – ghinionul lor. În seara asta, o văzuse spintecând pe unul dintre acei soldați Valg ca și când ar fi filetat un pește.

– Cred că îți lași trecutul să stea în calea cântăririi atente a fiecărei opțiuni.

El dădu să protesteze. Nesryn ridică o sprânceană îngrijită și așteptă. Poate că fusese încăpățânat. Poate că făcuse o greșeală refuzând să-i spună lui Aelin cum să elibereze magia. Iar dacă asta l-ar fi costat viața lui Dorian... Înjură încet, respirația lui aproape stingând lumânarea de pe birou. Căpitanul care fusese cândva ar fi refuzat să-i spună. Aelin era un inamic al regatului.

Dar acel căpitan nu mai exista. Căpitanul murise lângă Sorscha, în acea cameră din turn.

– Ai luptat bine în seara asta, spuse el, ca și când ăsta ar fi fost răspunsul la replica ei.

Nesryn țâțâi.

– M-am întors pentru că am aflat că trei dintre garnizoanele orașului au fost chemate la Bolți, la nici treizeci de minute după ce am

plecat noi. Maiestatea Sa, spuse sec Nesryn, a omorât mai mulți oameni ai regelui, pe proprietarii și investitorii sălii, apoi a distrus locul. Nu vor mai deschide prea curând.

Pe toți zeii.

– Ei știu că a fost Campionul Regelui?

– Nu. Dar m-am gândit că ar trebui să te avertizez. Pariez că a avut un motiv să o facă.

Poate că da. Poate că nu.

– Vei afla că are tendința să facă ce vrea, când vrea și fără a cere voie mai întâi. Probabil că Aelin avusese o pasă proastă și hotărâse să-și dezlănțuie furia pe sala plăcerii.

Ar fi trebuit să-ți dai seama că nu trebuie să te încurci cu o femeie ca ea, spuse Nesryn.

Și presupun că tu știi totul despre încurcarea cu oamenii, având în vedere cât de mulți petitori stau la coadă în fața brutăriilor tatălui tău. O lovitură sub centură, poate, dar ei întotdeauna fuseseră direcți unul cu celălalt. Oricum, asta nu păruse să o deranjeze niciodată.

Acel licăr de încântare îi străluci din nou în ochi atunci când Nesryn își băgă mâinile în buzunar și se întoarse.

– De aceea nu mă implic prea mult. Este prea complicat.

De aceea nu lăsa pe nimeni să se apropie. Niciodată. El se gândi dacă să o întrebe de ce – dacă să insiste în privința asta. Dar cât mai puține întrebări despre trecutul lor făcea parte din înțelegerea dintre ei și așa fusese de la început.

Sincer, el nu știa la ce se așteptase în privința întoarcerii reginei. Nu la asta.

„Nu poți să alegi ce anume să iubești la ea", îi spusese cândva Dorian. Avusese dreptate. Atât de multă dreptate!

Nesryn ieși din cameră.

La prima oră a dimineții, Chaol se duse la cel mai apropiat bijutier și amanetă inelul pentru o mână de arginți.

le întocmise. Totul – totul era pentru Dorian, pentru prietenul lui. Din punctul lui de vedere, nu mai avea nimic de pierdut. El nu era decât un sperjur fără nume, un mincinos, un trădător.

Nesryn făcu un pas în direcția lui. Nu era prea îngrijorată, dar el nu se așteptase niciodată ca ea să-l menajeze. Nu își dorise niciodată asta. Poate pentru că doar ea înțelegea asta – cum era să înfrunți dezaprobarea unui tată ca să-ți urmezi chemarea. Dar, în timp ce tatăl lui Nesryn îi acceptase, în cele din urmă, alegerea, tatăl lui Chaol... Nu voia să se gândească la tatăl său chiar acum, nu când Nesryn vorbi din nou cu el.

– Ce a spus ea despre prinț...

– Nu schimbă nimic.

– Pare că schimbă totul. Inclusiv viitorul acestui regat.

– Las-o baltă.

Nesryn își încrucișă brațele subțiri. Era destul de zveltă încât majoritatea oponenților să o subestimeze – ghinionul lor. În seara asta, o văzuse spintecând pe unul dintre acei soldați Valg ca și când ar fi filetat un pește.

– Cred că îți lași trecutul să stea în calea cântăririi atente a fiecărei opțiuni.

El dădu să protesteze. Nesryn ridică o sprânceană îngrijită și aștepta. Poate că fusese încăpățânat. Poate că făcuse o greșeală refuzând să-i spună lui Aelin cum să elibereze magia. Iar dacă asta l-ar fi costat viața lui Dorian... Înjură încet, respirația lui aproape stingând lumânarea de pe birou. Căpitanul care fusese cândva ar fi refuzat să-i spună. Aelin era un inamic al regatului.

Dar acel căpitan nu mai exista. Căpitanul murise lângă Sorscha, în acea cameră din turn.

– Ai luptat bine în seara asta, spuse el, ca și când ăsta ar fi fost răspunsul la replica ei.

Nesryn țâțâi.

– M-am întors pentru că am aflat că trei dintre garnizoanele orașului au fost chemate la Bolți, la nici treizeci de minute după ce am

[illegible]at noi. Maiestatea Sa, spuse sec Nesryn, a omorât mai mulţi oa-
[illegible]ni ai regelui, pe proprietarii şi investitorii sălii, apoi a distrus lo-
[illegible]ul. Nu vor mai deschide prea curând.

Pe toţi zeii.

Ei ştiu că a fost Campionul Regelui?

Nu. Dar m-am gândit că ar trebui să te avertizez. Pariez că a avut un motiv să o facă.

Poate că da. Poate că nu.

Vei afla că are tendinţa să facă ce vrea, când vrea şi fără a cere [illegible]oie mai întâi. Probabil că Aelin avusese o pasă proastă şi hotărâse să-şi dezlănţuie furia pe sala plăcerii.

Ar fi trebuit să-ţi dai seama că nu trebuie să te încurci cu o femeie ca ea, spuse Nesryn.

Şi presupun că tu ştii totul despre încurcarea cu oamenii, având în vedere cât de mulţi peţitori stau la coadă în faţa brutăriilor tatălui tău. O lovitură sub centură, poate, dar ei întotdeauna fuseseră direcţi unul cu celălalt. Oricum, asta nu păruse să o deranjeze niciodată.

Acel licăr de încântare îi străluci din nou în ochi atunci când Nesryn îşi băgă mâinile în buzunar şi se întoarse.

De aceea nu mă implic prea mult. Este prea complicat.

De aceea nu lăsa pe nimeni să se apropie. Niciodată. El se gândi [illegible]ură să o întrebe de ce – dacă să insiste în privinţa asta. Dar cât mai puţine întrebări despre trecutul lor făcea parte din înţelegerea dintre ei şi aşa fusese de la început.

Sincer, el nu ştia la ce se aşteptase în privinţa întoarcerii reginei. Nu la asta.

„Nu poţi să alegi ce anume să iubeşti la ea“, îi spusese cândva Dorian. Avusese dreptate. Atât de multă dreptate!

Nesryn ieşi din cameră.

La prima oră a dimineţii, Chaol se duse la cel mai apropiat bijutier şi amanetă inelul pentru o mână de arginţi.

Extenuată și tristă, Aelin se târî spre vechiul ei apartament, aflat deasupra depozitului banal. Nu îndrăzni să zăbovească în fața clădirii mari, din lemn, cu două niveluri pe care o cumpărase când, în sfârșit, își plătise datoria față de Arobynn – o cumpărase pentru ea, ca să plece din Breaslă. Dar începuse să i se pară un cămin doar după ce plătise și datoriile lui Sam, iar el venise să locuiască împreună cu ea. Câteva săptămâni – atât reușiseră să îi ofere. După care el murise.

Încuietoarea de pe ușa mare, pe rotile, era nouă, iar în depozit, grămezile înalte de lăzi pline cu cerneală erau ca noi. Treptele din spate nu erau prăfuite. Fie Arobynn, fie un alt personaj din trecutul ei ar fi putut să fie înăuntru. Bun. Era pregătită pentru o altă luptă.

Când deschise ușa verde, ținând un cuțit ascuns la spate, găsi apartamentul întunecat. Gol. Totuși, mirosea a proaspăt. Avu nevoie doar de câteva momente ca să verifice apartamentul – camera mare, bucătăria (găsi câteva mere vechi, dar nu zări alte semne ale prezenței unui locatar), dormitorul ei (neatins) și camera de oaspeți. Acolo simți parfumul cuiva; patul nu era făcut chiar perfect, iar pe masa înaltă de toaletă, de lângă ușă, se afla un bilet.

„Căpitanul a spus că pot rămâne aici pentru o vreme. Îmi pare rău că am încercat să te ucid iarna trecută. Eu am fost cel cu sabia dublă. Nu a fost nimic personal – Ren."

Ea înjură. *Ren* stătuse aici? Și încă mai credea că ea era Campionul Regelui. Încercase să-l omoare în seara în care rebelii îl ținuseră captiv pe Chaol în depozit și fusese surprinsă când o înfruntase. O, își aducea aminte de el!

Cel puțin el era în siguranță, în Nord.

Se cunoștea destul de bine încât să recunoască faptul că ușurarea era, parțial, cea a unei lașe – nu trebuia să-l înfrunte pe Ren și să vadă cum ar fi reacționat față de ea, față de ceea ce făcuse cu

rnicul lui Marion. Având în vedere reacția lui Chaol, presupunea
ă deloc bine.

se întoarse în camera mare și întunecată, aprinzând pe rând lu-
rile. Masa imensă care ocupa jumătate din spațiu era încă aran-
cu farfuriile ei frumoase. Canapeaua și cele două fotolii din
ica roșie din fața șemineului bogat ornamentat erau puțin șifo-
te, dar curate.

Pentru câteva clipe, fixă cu privirea polița șemineului. Cândva,
lo se aflase un ceas frumos – până în ziua în care aflase că Sam
se torturat și ucis de Rourke Farran. Că tortura durase *ore în șir,*
timp ce ea era în apartamentul acesta, făcând bagaje care acum
dispăruseră din peisaj. Iar când Arobynn venise ca să-i dea vestea,
luase acel ceas frumos și îl aruncase până în cealaltă parte a ca-
merei, unde se sfărâmase de perete.

De atunci, nu se mai întorsese aici, deși cineva curățase cioburile.
Ren, ori Arobynn. O privire la unul dintre multele rafturi de
rți îi oferi răspunsul. Toate cărțile pe care le pusese în bagaj pentru
drum fără întoarcere spre Continentul Sudic, pentru acea viață
ua împreună cu Sam, fuseseră puse înapoi la loc. *Exact* în locul
are le ținuse ea înainte. Și doar o singură persoană ar fi putut să
ție acele detalii – cineva care ar fi folosit cuferele desfăcute ca o
nie, un dar și un memento tăcut al prețului părăsirii lui. Ceea ce
emna că Arobynn nu se îndoise de întoarcerea ei aici. La un mo-
ment dat.

Intră în dormitor. Nu îndrăzni să verifice dacă hainele lui Sam
fuseseră puse înapoi în sertare – sau aruncate.

O baie – asta îi trebuia. O baie lungă și fierbinte.

Abia atunci observă camera care fusese, cândva, refugiul ei.
prinse lumânările în baia cu plăci albe din ceramică, făcând camera
nâlpâie auriu. După ce răsuci robinetul din alamă al căzii supra-
nensionate din porțelan, pentru a lăsa apa să curgă, se descotorosi
toate armele. Își scoase, pe rând, hainele murdare și însângerate,

până ce rămase în pielea goală, plină de cicatrice, și își privi spatele tatuat, în oglinda de deasupra chiuvetei. În urmă cu o lună, Rowan îi acoperise cicatricele din Endovier cu un tatuaj uimitor, enorm, scris în Vechea Limbă Fae – poveștile celor la care ținuse și felul în care muriseră. Nu avea de gând să-l lase pe Rowan să-i mai tatueze încă un nume pe piele.

Intră în cadă, gemând la contactul cu apa delicios de caldă, și se gândi la locul gol de pe șemineu, unde ar fi trebuit să fie ceasul. La locul care nu mai fusese umplut din acea zi în care distrusese ceasul. Poate – poate că și ea se oprise în acel moment. Încetase să trăiască și începuse doar să... supraviețuiască. Plină de furie. Și poate că abia în această primăvară, când fusese aruncată la pământ cât timp trei prinți Valg se hrăniseră cu ea, depășise, în cele din urmă, durerea și întunericul, ca să pornească din nou ceasul.

Nu, nu avea să mai adauge numele unei alte ființe dragi, moarte, pe pielea ei. Trase o cârpă de lângă cadă și își frecă fața, bucăți de noroi și de sânge murdărind apa.

„Imprevizibilă." Acea aroganță, acel egoism total... Chaol fugise. El *fugise*, iar Dorian fusese lăsat pradă colierului. Dorian. Ea se întorsese – dar prea târziu. Prea târziu.

Scufundă cârpa în apă de nenumărate ori și și-o puse pe față, sperând că avea să-i aline usturimea ochilor. Poate că, distrugându-l pe Narrok, trimisese un mesaj prea puternic; poate că *era* vina ei că Aedion fusese capturat, Sorscha – ucisă, iar Dorian – înrobit.

„Monstru."

Și, totuși... Pentru prietenii ei, pentru familia ei, ar fi fost bucuroasă un monstru. Pentru Rowan, pentru Dorian, pentru Nehemia, s-ar fi pervertit, degradat și ruinat. Știa că ei ar fi făcut același lucru pentru ea. Aruncă bucata de cârpă în apă și se ridică. Monstru sau nu, niciodată, în zece mii de ani nu l-ar fi lăsat pe Dorian să-l înfrunte pe tatăl său de unul singur. Chiar dacă Dorian îi spusese să plece. În urmă cu o lună, ea și Rowan aleseseră să-i înfrunte *împreună* pe prinții

ig – să moară împreună, dacă ar fi fost necesar, decât să facă asta fiecare de unul singur.

„Îmi amintești cum ar trebui să fie lumea; cum poate fi lumea", ese cândva lui Chaol. Fața îi ardea. O fată spusese acele lucruri; fată atât de disperată să supraviețuiască, să se descurce în fiecare încât nu se întrebase niciodată de ce el îl slujea pe adevăratul monstru din lumea lor.

Aelin se băgă din nou sub apă, spălându-și părul, fața, corpul însângerat.

Ar fi putut să o ierte pe fata care avusese nevoie de un căpitan al zii care să-i ofere stabilitate, după un an în iad; să o ierte pe fata avusese nevoie de un căpitan care să-i fie campion. Dar, acum, propria ei campioană. Și nu avea să mai adauge numele unei alte ființe dragi, moarte, pe pielea ei.

Așadar, când se trezi în dimineața următoare, Aelin îi scrise o soare lui Arobynn, acceptându-i oferta. Un demon Valg, datorat Regelui Asasinilor.

În schimb, el o va ajuta să îl salveze în siguranță pe Aedion Ashryver, Lupul Nordului.

CAPITOLUL 8

Manon Cioc-negru, moștenitoarea clanului vrăjitoarelor Cioc-negru, purtătoare a sabiei Spintecă-Vânt, călăreața balaurului Abraxos și Aripa Conducătoare a armatei aeriene a Regelui Adarlanului, îl fixa cu privirea pe bărbatul masiv care stătea în partea opusă a mesei de sticlă neagră și își păstra calmul.

În săptămânile în care Manon și jumătate din legiunea Dinți-de-fier fuseseră plasate în Morath, muntele-cetate al ducelui Perrington, ea nu începuse deloc să-l simpatizeze. Și niciuna dintre Cele Treisprezece nu-l simpatizau. Acesta fiind motivul pentru care Asterin putea ajunge ușor la săbiile ei duble, în timp ce se sprijinea de zidul de piatră neagră, pentru care Sorrel stătea în apropierea ușilor, iar Vesta și Lin stăteau de pază în fața lor, afară.

Ducele fie nu observase, fie nu-i păsa. Își manifesta interesul față de Manon doar când îi dădea ordine în ceea ce privea instrucția oastei *sale*. În rest, părea mereu concentrat asupra armatei de bărbați cu miros ciudat, care așteptau în tabăra de la poalele muntelui. Sau la orice sălășluia sub munții din jur – la orice striga, și vuia, și gemea în labirintul de catacombe săpate în inima vechilor pietre. Manon nu întrebase niciodată ce se ţinea sau ce se făcea în acei munți, deși Umbrele ei îi aduseseră la cunoștință zvonuri despre altare din piatră, pătate cu sânge, și temnițe mai întunecate decât însuși Întunericul. Dacă nu deranja cu nimic legiunea Dinți-de-fier, lui Manon nu prea îi păsa. Îi lăsa pe acei bărbați să se joace de-a zeii.

Totuși, de obicei, în special în timpul acestor întâlniri nenorocite, atenția ducelui era îndreptată asupra frumoasei femei cu păr brunet, care îi stătea mereu aproape, ca și când ar fi fost legată de acesta cu un lanț invizibil. La ea se uita acum Manon, în timp ce ducele arăta spre zonele de pe hartă pe care le voia supravegheate de cercetașele Dinți-de-fier. Kaltain – așa o chema. Ea nu spunea niciodată nimic, nu se uita la nimeni. Un colier negru îi atârna la gâtul alb ca luna, colier care o făcea pe Manon să păstreze distanța. Ce miros *necores-punzător* îi învăluia pe acești oameni. Ca al oamenilor, dar parcă nu de om. Iar parfumul acestei femei era cel mai puternic și cel mai ciudat. Ca al locurilor uitate și întunecate ale lumii. Ca al pământului adus din cimitir.

— Până săptămâna viitoare, vreau să-mi raportați ce pun la cale sălbaticii din munții Colți, ordonă ducele. Mustața lui bine îngrijită, de culoarea ruginii, părea să contrasteze cu armura lui brutală și întunecată. Era un bărbat care se simțea la fel de confortabil și luptându-se în sălile de consiliu, și omorând pe front.

- Trebuie să caut ceva anume? întrebă Manon, deja plictisită. Își reaminti singură că era o onoare să fie Aripa Conducătoare; era o onoare să conducă oastea Dinți-de-fier. Chiar dacă faptul că se afla acolo i se părea a fi o pedeapsă, și chiar dacă nu primise încă nicio veste în legătură cu următoarea lor mișcare de la bunica ei, Marea Vrăjitoare a Clanului Cioc-negru. Erau aliatele Adarlanului – nu lachei supuși regelui.

Ducele mângâie leneș brațul subțire al lui Kaltain, carnea albă fiind prea plină de vânătăi ca să fie o întâmplare. Mai avea și o cicatrice groasă și roșie, chiar înainte de încheietura cotului, lungă de unci centimetri, ușor ieșită în relief. Probabil că era recentă. Totuși, femeia nu tresări la atingerea intimă a ducelui, nu afișă niciun licăr de durere când degetele lui groase mângâiară cicatricea urâtă.

— Vreau o listă actualizată a așezărilor lor, zise ducele. Câți sunt, drumurile principale pe care le folosesc pentru a traversa muntele. Nu vă arătați și nu atacați!

Manon poate că ar fi tolerat faptul că era blocată în Morath – cu excepția acelui ultim ordin. „Nu atacați.“ Fără crime, fără lupte, fără oameni însângerați.

Sala consiliului avea doar o fereastră înaltă și îngustă, a cărei vedere era obturată de unul dintre multele turnuri din piatră ale Morathului. În sală nu era suficient spațiu deschis, nu cu ducele și femeia distrusă de lângă el. Manon își înalță capul și se ridică în picioare.

– Cum dorești.

– Alteța Voastră, spuse ducele.

Manon se opri, întorcându-se pe jumătate.

Ochii negri ai ducelui nu erau în întregime umani.

– Mi te vei adresa cu „Alteța Voastră“, Aripă Conducătoare!

Se străduia din răsputeri să nu le permită dinților din fier să coboare din despicăturile gingiilor.

– Nu ești ducele meu, zise ea. Nu mă supun *ție*.

Asterin rămase nemișcată. Ducele Perrington izbucni în râs. Kaltain nu părea să fi auzit nimic din toate acestea.

– Demonul Alb, spuse gânditor ducele, cercetând-o pe Manon cu o privire care se plimba prea liberă. Dacă ar fi fost altcineva, i-ar fi scos ochii cu unghiile ei de fier – și l-ar fi lăsat să țipe un pic, înainte de a-i sfâșia gâtul cu dinții ei de fier.

– Mă întreb dacă nu cumva vei pune mâna pe oaste și-mi vei fura împărăția.

– Nu-mi trebuie pământurile oamenilor. Era adevărat.

Doar Pustiurile Vestice, cândva casa gloriosului Regat al Vrăjitoarelor. Dar până nu aveau să lupte în războiul regelui Adarlanului, până ce inamicii lui nu aveau să fie înfrânți, ele nu puteau să le revendice. În plus, blestemul vrăjitoarelor Crochan, care le refuza adevărata posesie a pământului, rămânea în vigoare – iar ele nu erau mai aproape de a-l rupe decât fuseseră strămoșii lui Manon, acum cinci sute de ani, când ultima regină Crochan le blestemase, cu ultima ei suflare.

Iar pentru asta, le mulțumesc zeilor în fiecare zi. Bărbatul fluturră o mână. Poți să pleci.

Manon îl privi de sus, gândindu-se dacă merita să îl ucidă acolo, la masă, doar ca să vadă cum ar fi reacționat Kaltain văzând *asta*, dar Asterin își mișcă piciorul pe piatră – atenționând-o ca și când ar fi tușit aspru. Așa că Manon se întoarse cu spatele la duce și la mireasa lui tăcută și plecă.

Manon merse pe holurile înguste ale Breslei Morath, cu Asterin lângă ea, urmată de Sorrel, în spatele căreia veneau Vesta și Lin. Prin despicăturile ferestrelor pe lângă care treceau, vuietele aripilor și strigătele năvăleau împreună cu ultimele raze ale apusului de soare – iar dincolo de acestea, se auzeau neobositele lovituri de ciocan pe oțel și pe fier.

Trecură pe lângă un grup de gardieni, aflați în fața intrării turnului personal al ducelui – unul dintre puținele locuri în care nu aveau acces. Mirosurile care ieșeau pe sub ușa de piatră neagră și străluitoare o făcură pe Manon să se înfioare, iar ea, Aghiotanta și protecțiitoarea ei păstrară precaute distanța. Asterin chiar îndrăzni să arate dinții paznicilor din fața ușii, părul ei auriu și banda din oțel neprelucrată pe care o purta pe frunte strălucind în lumina torței. Bărbații nici măcar nu clipiră, continuând să respire calm. Ea știa că asta nu era datorită instrucției lor – și ei miroseau urât.

Manon aruncă o privire peste umăr, spre Vesta, care rânjea fiecărui gardian și servitor fricos pe lângă care treceau. Părul roșcat, pielea albă și ochii ei negri, cu nuanțe aurii, erau suficiente încât să atragă atenția majorității bărbaților – să-i distragă, cât îi folosea de ochi, iar apoi îi lăsa să sângereze mortal, ca să se amuze. Dar nici ea nu stoarse nicio reacție de la aceste gărzi.

Vesta observă că Manon era atentă și își ridică sprâncenele castanii.

– Adu-le pe celelalte, îi ordonă Manon. Trebuie să mergem la vânătoare. Vesta dădu din cap şi plecă pe holul întunecat. Ea făcu un semn spre Lin, care îi rânji răutăcios lui Manon şi dispăru în umbre, în urma Vestei.

Manon, Aghiotanta şi Locţiitoarea ei nu vorbiră cât urcară în turnul pe jumătate dărâmat, care adăpostea cuibul personal al Celor Treisprezece. Ziua, balaurii lor stăteau cocoţaţi pe stâlpii enormi care ieşeau din partea laterală a turnurilor, pentru a respira aer proaspăt şi pentru a se uita la tabăra de război care era mult mai jos; noaptea, se retrăgeau în cuib ca să doarmă, înlănţuiţi în zonele desemnate.

Era mult mai uşor decât să-i închidă în celulele urât mirositoare din adâncul muntelui, împreună cu restul balaurilor din oaste, unde doar s-ar fi sfâşiat reciproc şi ar fi făcut crampe la aripi. Încercaseră să-i adăpostească acolo – doar o dată, la sosire. Abraxos înnebunise şi omorâse jumătate din balaurii din ţarcul lui, agitându-i pe ceilalţi, până şi aceştia se ridicaseră în două picioare, strigând şi ameninţând să dărâme Breasla în jurul lor. O oră mai târziu, Manon rechiziţionase acest turn pentru Cele Treisprezece. Părea că mirosul ciudat îl enerva şi pe Abraxos. Dar, în cuib, mirosul urât al animalelor era unul cunoscut, primitor. Sânge, şi rahat, şi fân, şi piele. Abia se simţea un iz al mirosului *necorespunzător* – poate pentru că erau atât de sus încât vântul îl împrăştia.

Podeaua acoperită cu paie scârţâi sub cizmele lor, o briză răcoroasă intrând dinspre locul în care acoperişul fusese pe jumătate smuls de către balaurul lui Sorrel. Aşa, balaurii nu se simţeau atât de închişi – şi, astfel, Abraxos putea privi stelele după bunul plac. Manon aruncă o privire peste troacele cu hrană din mijlocul odăii. Niciunul dintre balauri nu se atinsese de carnea şi de cerealele aduse de muritorii care întreţineau cuibul. Unul dintre acei oameni era întins pe fânul proaspăt, iar o strălucire a dinţilor de fier ai lui Manon îl făcu să fugă pe scări, mirosul fricii lui zăbovind în aer ca o pată de ulei.

– Patru săptămâni, spuse Asterin, uitându-se la balaurul ei de un albastru-deschis, care stătea cocoţat pe stâlpul lui şi era vizibil prin

dintre multele arcade deschise. Patru săptămâni și nu am făcut nimic. Ce facem aici? Când ne vom *mișca*?

Într-adevăr, restricțiile le supărau pe toate. Limitarea zborurilor ...ar pe timp de noapte, pentru a păstra oastea nedetectată, mirosul ...al acestor oameni, piatra, forjele, coridoarele întortocheate ale ...ărșitei Bresle – toate ciopleau câte puțin din răbdarea lui Manon, ...ecare zi. Până și micul lanț de munți în care era adăpostită ...asla era dens, făcut doar din piatră goală, cu puține semne ale ...măverii care acoperea acum mare parte din pământ. Un loc mort ...stricat.

Ne mișcăm când ni se spune să o facem, îi zise Manon lui ...rin, privind spre asfințit. Curând – de îndată ce soarele dispărea ...e acele vârfuri negre și zimțate – puteau zbura. Stomacul îi chio-...i, dacă pui la îndoială ordinele, Asterin, atunci voi fi bucuroasă ...ă te înlocuiesc.

Nu le pun la îndoială, replică Asterin, privind-o în ochi pe Manon mai mult timp decât îndrăzneau cele mai multe dintre vră-...oare. Dar ne risipim talentele dacă stăm aici ca niște găini în coteț, ...dorința ducelui. Mi-ar plăcea să-i spintec pântecele viermelui.

Asterin, te-aș sfătui să reziști tentației, murmură Sorrel. ...itoarea bronzată a lui Manon, clădită ca un berbec, fu atentă ...ar la mișcările mortale ale Aghiotantei, care era ca piatra pentru ...ara lui Asterin, încă din copilărie.

Regele Adarlanului nu poate să ne fure balaurii. Nu acum, ...e Asterin. Poate că ar trebui să ne mutăm mai adânc în munți ...ampăm acolo, unde cel puțin aerul este curat. Nu are niciun ...t să ne ghemuim aici.

...rrel scoase un mormăit de avertizare, dar Manon îi făcu semn ...cap, ordonându-i astfel să nu acționeze, și apoi se apropie de ...ghiotanta ei.

Ultimul lucru de care am nevoie, îi șopti Manon în față lui ...rin, este ca acel porc muritor să se îndoiască de cât de potrivite

sunt Cele Treisprezece. Conformează-te! Iar dacă aud că le spui ceva cercetașelor tale...

– Crezi că te-aș vorbi de rău vreunei subalterne de-ale mele? Se auzi un pocnet al dinților de fier.

– Cred că tu – ca și noi toate – te-ai săturat să fii blocată în această hazna și ai tendința să spui ce ai pe suflet și abia ulterior să te gândești la consecințe.

Asterin fusese dintotdeauna așa, iar acea înverșunare era exact motivul pentru care Manon o alesese ca Aghiotantă, în urmă cu un secol. Flacăra pentru piatra lui Sorrel... și pentru gheața lui Manon.

Restul Celor Treisprezece începu să se adune odată cu dispariția soarelui. Vrăjitoarele se uitară o singură dată spre Manon și spre Asterin, apoi rămaseră cuminți la distanță, ferindu-și privirea. Vesta chiar mormăi o rugăciune Zeiței-cu-trei-fețe.

– Vreau doar ca toate Cele Treisprezece – ca toate Vrăjitoarele Cioc-negru – să fie glorioase pe câmpul de luptă, spuse Asterin, refuzând să-și întoarcă privirea de la Manon.

– Vom fi, promise Manon, îndeajuns de tare încât celelalte să audă. Dar, până atunci, controlați-vă sau veți rămâne la sol până ce veți fi vrednice să zburați din nou alături de noi.

Asterin își coborî privirea.

– Dorința ta este și a mea, Aripă Conducătoare.

Venind din partea altcuiva, chiar și a lui Sorrel, respectul ar fi fost ceva normal, așteptat. Deoarece niciuna dintre ele nu ar fi îndrăznit vreodată să o spună pe *tonul* acela. Manon se repezi atât de subit, încât nici măcar Asterin nu se putu retrage. Mâna lui Manon se înfășură în jurul gâtului verișoarei sale, unghiile ei de fier străpungându-i pielea moale de sub urechi.

– Dacă depășești măsura, Asterin, astea – Manon își înfipse unghiile mai adânc, în timp ce sângele albastru începu să curgă pe gâtul bronzat al lui Asterin – își vor găsi ținta.

Lui Manon nu-i păsa că luptaseră cot la cot timp de un secol, că Asterin era ruda ei cea mai apropiată sau că Asterin luptase în

nenumărate rânduri ca să apere poziția de moștenitoare a lui Manon. ar fi doborât-o pe Asterin în clipa în care ar fi devenit o pacoste inutilă. Manon o lăsă pe Asterin să vadă toate acestea în ochii ei.

Asterin se uită la mantia roșie ca sângele pe care o purta Manon – la mantia pe care bunica lui Manon îi ordonase să o ia de la acea Crochan, după ce Manon îi tăiase gâtul și după ce vrăjitoarea sângerase pe podeaua din Omega.

- Am înțeles, spuse Asterin, liniștindu-i-se chipul frumos și furios.

Manon îi eliberă gâtul, împroșcând sângele lui Asterin de pe unghiile ei, în timp ce se întoarse spre Cele Treisprezece, care stăteau acum lângă balaurii lor, cu spatele rigid și tăcute.

– Zburăm. Acum.

Abraxos se mișcă și săltă sub Manon, când vrăjitoarea se urcă în șa, perfect conștientă că un singur pas greșit pe stâlpul de lemn pe care era cocoțat ar fi însemnat o cădere lungă și definitivă.

Dedesubt și spre sud, licăreau nenumărate focuri de tabără, iar fumul forjelor dintre acestea se ridica în valuri care începeau cerul înstelat, luminat de lună. Abraxos mârâi.

- Știu, știu, și mie mi-e foame, spuse Manon clipind și aranjându-și hamul care o ținea ferm în șa.

În stânga și în dreapta ei, Asterin și Sorrel se urcară pe balaurii lor și se întoarseră spre ea. Rănile verișoarei sale se coagulaseră deja. Manon se uită la prăpastia neiertătoare de lângă turn, dincolo de pietrele zimțate ale munților și în spațiul de dincolo de acestea. Poate de aceea insistau muritorii ăștia nebuni ca toți balaurii și călăreții lor să facă Trecerea la Omega – ca atunci când vin la Morath să nu se sperie de prăpastia abruptă, chiar și când se află pe cele mai joase niveluri ale Breslei.

Un vânt rece și urât mirositor îi atinse fața, înfundându-i nasul. Un strigăt rugător și răgușit se auzi dinspre unul dintre munții goi – apoi

încetă. Era timpul să plece – dacă nu să-și umple stomacul, atunci ca să scape pentru câteva ore de putreziciunea de aici. Manon își înfipse picioarele în laterala plină de cicatrici a lui Abraxos, iar aripile lui, armate cu mătase de păianjen, străluciră ca aurul, în lumina focurilor de dedesubt.

– Zboară, Abraxos, șopti ea.

Abraxos respiră adânc, își apropie aripile și *plonjă* de pe partea laterală a stâlpului. Îi plăcea să facă asta – să se răstoarne ca și când ar fi fost mort. Balaurul ei părea să aibă un simț al umorului pervers. Prima dată când o făcuse, țipase la el. Acum o făcea doar ca să se dea în spectacol, pentru că balaurii celorlalte vrăjitoare trebuiau să sară în sus și apoi să plonjeze, corpurile lor fiind prea mari ca să realizeze cu agilitate căderea bruscă.

Manon rămase cu ochii deschiși când se rostogoliră în jos, bătuți de vânt, simțindu-l pe Abraxos cald, sub ea. Îi plăcea să se uite la toate chipurile uimite și îngrozite ale muritorilor, îi plăcea să vadă cât de aproape ajungea Abraxos de pietrele turnului, de roca zimțată și neagră a muntelui, înainte să...

Abraxos își întinse aripile și vină brusc, lumea înclinându-se, apoi dispărând în spate. Scoase un strigăt puternic, care reverberă peste toate pietrele din Morath, dublat de țipetele balaurilor Celor Treisprezece. Pe scările exterioare ale unui turn, un servitor care căra un coș cu mere țipă și îl scăpă. Merele se rostogoliră unul câte unul pe treptele care șerpuiau în jurul turnului, o cascadă de roșu și de verde, căzând în ritmul loviturilor forjelor.

Apoi, Abraxos se ridică, dând din aripi, și trecu pe deasupra armatei întunecate, peste vârfurile ascuțite, Cele Treisprezece urmându-l fără probleme. Simțea o emoție ciudată să zboare așa, doar cu sabatul ei – un grup capabil să devasteze orașe întregi de unul singur. Abraxos zbura îndârjit și rapid, el și Manon scrutând pământul, când depășeau munții și se deplasau pe deasupra terenurilor agricole, din fața râului Acanthus. Cei mai mulți oameni fugiseră

din această regiune sau fuseseră măcelăriți în război sau de plăcere. Dar mai existau câțiva, totuși, dacă știai unde să-i cauți.

Zburară mai departe, semiluna argintie ridicându-se mai mult: secera Cotoroanței. Era o noapte bună pentru vânătoare, dacă fața nemiloasă a Zeiței le veghea acum, chiar dacă întunericul lunii noi – Umbra Cotoroanței – era întotdeauna mai bună. Măcar Secera le oferea destulă lumină ca să vadă, în timp ce Manon examina solul. Apă – muritorilor le plăcea să trăiască lângă apă, așa că se îndreptă spre un lac, pe care îl zărise în urmă cu vreo câteva săptămâni, dar pe care încă nu-l explorase.

Rapide și alunecoase ca umbrele, Cele Treisprezece plutiră deasupra pământului învăluit în întuneric.

În cele din urmă, lumina lunii străluci slab peste o apă, iar Abraxos pluti într-acolo, tot mai jos, până ce Manon își văzu reflexia pe suprafața plată, mantia-i roșie fluturând în spate, ca o dâră de sânge. În spate, Asterin strigă, iar Manon se întoarse ca să vadă cum Aghiotanta ei își întinse brațele și se lăsă pe spate în șa, până ce se lipi de spatele balaurului, cu părul ei auriu dezlegat și fâlfâind. Ce extaz nebunesc – Asterin zbura mereu cu o bucurie feroce, neîmblânzită.

Câteodată, Manon se întreba dacă Aghiotanta ei se strecura uneori afară noaptea, ca să călărească în pielea goală, renunțând până și la șa.

Manon privi înainte, încruntându-se. Slavă Întunericului că Matroana Clanului Cioc-negru nu era aici ca să vadă asta, altfel nu doar Asterin ar fi fost amenințată. Ar fi fost pedepsită și Manon, pentru că permisese unei asemenea sălbăticii să înflorească. Și pentru că nu voia să o distrugă definitiv.

Manon zări o căsuță cu un teren îngrădit. O lumină pâlpâia la fereastră – perfect. Dincolo de casă, străluceau smocuri de culoare albă ca zăpada. Și mai bine. Manon îl întoarse pe Abraxos spre fermă, spre familia care – dacă ar fi fost inteligentă – ar fi auzit deja foșnetul aripilor și s-ar fi ascuns. Nu aveau voie să atace copii. Era o

regulă nescrisă printre Cele Treisprezece, chiar dacă unele dintre celelalte Clanuri nu aveau remuşcări în privinţa asta, mai ales Picioarele-galbene. Dar femeile şi bărbaţii erau la liber şi se puteau distra cu ei.

Iar după întâlnirile ei de mai devreme – cu ducele şi, cu Asterin –, Manon chiar avea chef de puţină distracţie.

CAPITOLUL 9

După ce Aelin îi scrise lui Arobynn și trimise scrisoarea printr-unul dintre derbedeii sălbatici ai străzii care îl serveau, foamea o scoase din apartament, în dimineața gri. Ruptă de oboseală, făcu rost de micul dejun, cumpărând destule și pentru prânz și cină, și se întoarse la depozit o oră mai târziu. Pe masa din sufragerie o aștepta o cutie mare și plată.

Nu părea să se fi umblat la încuietoare și nicio fereastră nu era deschisă mai mult decât înainte: le crăpase în acea dimineață, pentru a lăsa să intre briza dinspre râu. Dar nu se aștepta ca Arobynn să fi lăsat vreo urmă totuși, deși era Regele Asasinilor, ajunsese pe acel tron autoconstruit comițând crime. Cumva, păru potrivit că cerurile se deschiseră chiar atunci, răpăitul și clinchetul ploii alungând liniștea prea apăsătoare a camerei.

Aelin trase de panglica de mătase verde din jurul cutiei de culoare crem, până când o desfăcu. Punând deoparte capacul, fixă mult timp privirea materialul împăturit. Pe biletul de deasupra scria: „Mi-am permis să fac niște îmbunătățiri față de data trecută. Du-te la joacă".

Gâtul i se strânse, dar scoase costumul întreg din material negru – catifea, gros și maleabil ca pielea, dar fără luciul și senzația de sufocare a acesteia. Sub costumul împăturit, se afla o pereche de cizme. Fuseseră curățate de ultima dată când le purtase, cu ani în urmă, piele a neagră fiind încă suplă și elastică, având aceleași șanțuri speciale și cuțite ascunse de pe vremuri. Ridică mâneca grea a

costumului, dezvăluind mănușile-armură care ascundeau săbii subțiri și crude, la fel de lungi ca antebrațele ei. Nu mai văzuse acest costum și nu-l mai purtase de când... Se uită la locul gol de pe poliță. Încă un test – unul tăcut, ca să vadă doar cât de mult ar fi iertat și uitat, câte ar fi îndurat ca să lucreze pentru el.

Cu ani în urmă, Arobynn plătise pentru costum o sumă exorbitantă, cerută de un meseriaș din Melisande, care îl făcuse manual, croit exact pe măsura ei. Insistase ca doi dintre cei mai buni asasini ai lui să fie echipați în costumele mortale și nedetectabile, deci i-l dăduse cadou, unul dintre multele pe care i le dăduse, ca recompensă pentru că o bătuse măr și apoi o trimisese spre Deșertul Roșu, ca să se antreneze. Și ea, și Sam fuseseră bătuți crunt pentru neascultare – și, cu toate acestea, Arobynn îl pusese pe Sam să plătească pentru costumul lui. Apoi îi dăduse job-uri mediocre, ca să nu-și poată plăti datoria prea ușor.

Puse din nou costumul în cutie și începu să se dezbrace, inhalând mirosul ploii căzute pe pietre, care intra prin ferestrele deschise.

O, putea să se joace din nou de-a protejata devotată. Putea să urmeze planul pe care îl crease cu permisiunea ei – planul pe care ea avea să îl schimbe un pic, doar atât cât trebuia. Ar fi omorât pe oricine ar fi fost nevoie, s-ar fi prostituat, s-ar fi distrus, dacă asta ar fi însemnat să-l recupereze în siguranță pe Aedion. Două zile – doar două zile – până când va putea să îl vadă din nou, până când va vedea cu ochii ei că supraviețuise în toți acești ani în care fuseseră despărțiți. Și chiar dacă Aedion ar fi urât-o, dacă ar fi scuipat-o așa cum, practic, o făcuse Chaol... ar fi meritat.

Goală, își puse costumul, materialul moale și neted mângâindu-i pielea. Era tipic pentru Arobynn să nu îi spună nimic despre modificările pe care le făcuse – să-l transforme într-un puzzle mortal, pe care ea să-l rezolve, dacă era suficient de inteligentă încât să supraviețuiască. Se strecură în costum, evitând cu grijă declanșarea mecanismului care elibera săbiile ascunse, pipăind să vadă dacă mai

Existau și alte arme sau trucuri mascate. Mai dură o clipă până când costumul o învălui complet, iar ea își puse cizmele.

Îndreptându-se spre dormitor, simțea deja întăriturile adăugate fiecărui loc vulnerabil de pe corpul ei. Probabil că specificațiile fuseseră trimise cu luni înainte de sosirea costumului, de către bărbatul care știa că, uneori, genunchiul îi vibra, care cunoștea părțile corpului pe care prefera să le folosească în luptă, viteza cu care se mișca. Tot ce știa Arobynn i se mula acum pe corp, în material, oțel și întuneric. Se opri în fața oglinzii de pe peretele îndepărtat al dormitorului. Era o a doua piele. Mai puțin scandaloasă, datorită detaliilor rafinate, căptușelii suplimentare, buzunarelor, bucăților de ornamente armate – dar niciun centimetru nu era ignorat. Fluieră ușor. Foarte bine, atunci. Putea să fie din nou Celaena Sardothien – încă puțin timp, până la terminarea acestui joc.

Poate că s-ar mai fi gândit la asta, dacă sunetul copitelor de cai și al roților care se opriră în fața depozitului nu ar fi răsunat prin ferestrele deschise. Se îndoia că Arobynn ar fi apărut atât de curând ca să se laude – nu, avea să aștepte până când ar fi aflat dacă, într-adevăr, purtase costumul.

Mai rămânea o singură altă persoană care s-ar fi deranjat să vină în vizită, deși se îndoia că Chaol ar fi risipit banii pe o trăsură, chiar dacă ploua. Rămânând ascunsă, privi pe fereastră, prin ploaie, examinând detaliile trăsurii comune. Pe strada plouată, nu era nimeni care să o observe – și nimic nu dădea de gol cine ar fi putut fi înăuntru.

Îndreptându-se spre ușă, Aelin își scutură încheietura, lansând lama de pe mâna ei stângă. Aceasta nu scoase niciun sunet când ieși din fanta ascunsă în mănușă, metalul strălucind în lumina slabă a ploii. Pe toți zeii, costumul era la fel de minunat ca în prima zi în care îl probase; lama spinteca aerul la fel de lin ca atunci când o înfigea în țintele ei.

Singurele sunete care se auziră când coborî scările fură pașii ei și tropotul ploii pe acoperișul depozitului. Ajunsă jos, merse tiptil

printre lăzile stivuite la primul etaj. Cu mâna stângă înclinată, ca să ascundă lama între pliurile mantiei, deschise ușa imensă pe roți a depozitului, dezvăluind ploaia torențială de afară.

O femeie cu glugă aștepta sub marchiza îngustă, iar o birjă închiriată nemarcată zăbovea pe bordura din spatele ei. Birjarul privea cu atenție, cu ploaia picurând de pe borurile largi ale pălăriei. Nu era o privire antrenată – doar își făcea griji pentru femeia care îl angajase. Chiar și în ploaie, mantia ei era de un gri închis, iar materialul, curat și destul de greu încât să sugereze că avea mulți bani, în ciuda trăsurii. Gluga grea ascundea chipul străinei în umbră, dar Aelin zări piele ivorie, păr negru și mănuși delicate de catifea, care se îndreptară spre mantie – după o armă?

– Aștept o explicație, spuse Aelin, rezemându-se de tocul ușii, dacă nu vrei să ajungi carne tocată.

Femeia se retrase în ploaie – nu chiar înapoi, ci spre trăsură, unde Aelin observă silueta unui copil care aștepta înăuntru. Ghemuit.

– Am venit să te avertizez, spuse femeia și scoase gluga doar cât să-și dezvăluie chipul.

Ochi verzi și ușor oblici, buze senzuale, pomeți ascuțiți și un nas frumos, trăsături combinate, creau o frumusețe rară și uimitoare, care înnebunea bărbații.

Aelin păși sub marchiza îngustă și vorbi tărăgănat:

– Din câte îmi amintesc, Lysandra, te-am *avertizat* că, dacă te voi mai vedea vreodată, te voi ucide.

– Te rog, o imploră Lysandra.

Acele cuvinte – și disperarea din spatele lor – o făcură pe Aelin să-și bage sabia în teacă. În cei nouă ani de când o cunoștea pe curtezană, nu o auzise niciodată pe Lysandra spunând „te rog" – sau părând vreodată disperată. Lysandra nu rostise niciodată în

preajma lui Aelin cuvinte ca „mulțumesc", „pot să" sau chiar „mă bucur să te văd".

La fel de ușor ar fi putut fi și prietene, și inamice – ambele orfane i găsite de mici de către Arobynn. Dar Arobynn i-o dăduse pe Lysandra lui Clarisse, buna lui prietenă și matroana de succes a unui bordel. Și, cu toate că Aelin fusese instruită pentru război, iar Lysandra, pentru dormitoare, ajunseseră cumva rivale, bătându-se pe atenția lui Arobynn.

Când Lysandra împlinise șaptesprezece ani și fusese scoasă la licitație, o câștigase Arobynn, folosind banii dați de Aelin ca să-și achite datoriile. Apoi, curtezana îi spusese în față ce făcuse Arobynn cu banii ei, pătați de sânge. Iar Aelin îi aruncase ceva înapoi: un pumnal. Nu se mai văzuseră de atunci.

Aelin se gândi că era perfect justificat să-și scoată gluga pentru a-și dezvălui chipul și îi dădu replica.

- Mi-ar lua mai puțin de un minut să vă ucid pe tine și pe birjarul tău și să mă asigur că mica ta protejată din trăsură nu va sufla o vorbă despre asta. Probabil că s-ar bucura să te vadă moartă.

Lysandra înțepeni.

– Nu este protejata mea și nu ia parte la instructaj.

Așadar, o folosești pe post de scut împotriva mea? Zâmbetul lui Aelin era ascuțit ca o lamă.

- Te rog – te rog! zise Lysandra, acoperind sunetul ploii, trebuie să vorbesc cu tine, doar pentru câteva minute, într-un loc sigur.

Aelin îi examină hainele elegante, trăsura închiriată, ploaia care lovea caldarâmul. Era atât de tipic pentru Arobynn să facă așa ceva. Dar avea să-l lase să-și joace cartea; ca să vadă unde ar fi condus-o. Aelin își strânse puntea nasului cu două degete, apoi își înălță capul.

– Știi că trebuie să-ți ucid birjarul.

Nu, nu trebuie! strigă bărbatul, luptându-se să apuce frâul. Jur – jur să nu spun niciun cuvânt despre locul acesta.

Aelin se îndreptă spre trăsură, ploaia udându-i instantaneu mantia. Birjarul ar fi putut să dezvăluie locația depozitului, ar fi putut să pună totul în pericol, dar... Aelin examină permisul acoperit de picăturile ploii înrămat lângă ușă, luminat de mica lampă ce atârna deasupra.

– Ei bine, Kellan Oppel de pe strada Baker numărul șaizeci și trei, apartamentul doi, presupun că *nu* vei spune nimic despre asta.

Alb ca varul, birjarul încuviință.

Aelin deschise usa trăsurii.

– Ieși! îi spuse ea copilului dinăuntru. Intrați amândouă înăuntru.

– Evangeline poate aștepta aici, șopti Lysandra.

Aelin privi peste umăr, ploaia stropindu-i fața când zâmbi.

– Dacă tu crezi, chiar și pentru o clipă, că am de gând să las un copil singur, într-o trăsură închiriată, în mahala, poți să te întorci în haznaua din care ai venit. Se uită din nou în trăsură, spre feta ghemuită. Haide! Nu mușc.

Aceasta păru să fie o asigurare suficientă pentru Evangeline, care se apropie repede, lumina lămpii poleindu-i mânuța de porțelan, înainte de a-i apuca brațul lui Aelin, pentru a sări din trăsură. Nu mai mare de unsprezece ani, avea un corp delicat; părul ei blond-roșcat era împletit la spate, ca să-i dezvăluie ochii de culoarea lămâii, care cercetau strada udă și pe femeile din fața ei. La fel de uluitoare ca stăpâna ei – sau ar fi fost, dacă nu ar fi avut cicatrice adânci și zimțate pe ambii obraji. Cicatrice care explicau tatuajul oribil din interiorul încheieturii mâinii ei. Fusese una dintre acolitele lui Clarisse – până când fusese distrusă și își pierduse toată valoarea.

Aelin îi făcu un semn din ochi lui Evangeline și îi zâmbi complice, în timp ce o conduse prin ploaie.

– Pari a fi genul meu de persoană.

Aelin deschise toate ferestrele, ca să lase briza râului răcorit de ploaie să intre în apartamentul sufocant. Din fericire, nimeni nu trecuse pe stradă în minutele cât fuseseră afară, dar dacă Lysandra era aici, nu avea nicio îndoială că Arobynn avea să afle asta.

Aelin mângâie ușor fotoliul din fața ferestrei, zâmbind fetiței cu cicatrice urâte.

– Când intră o briză delicată, acesta este locul meu preferat din tot apartamentul. Dacă vrei, am o carte sau două care cred că ți-ar plăcea. Sau – gesticulă spre bucătăria din dreapta ei – s-ar putea să găsești ceva delicios pe masa din bucătărie – o tartă cu coacăze, cred. Lysandra stătea neclintită, dar lui Aelin nu-i păsa de asta în mod deosebit. Tu alegi.

Fiind un copil într-un bordel de lux, probabil că Evangeline nu avusese șansa să aleagă de prea multe ori în scurta ei viață. Ochii verzi ai Lysandrei părură să se înduioșeze puțin.

– Mi-ar plăcea o tartă, te rog! spuse Evangeline, cu o voce abia auzită peste ropotul ploii de pe acoperiș și ferestre. O clipă mai târziu, dispăru. Inteligentă fată – știa să nu se amestece în treburile stăpânei ei.

Cu Evangeline ocupată, Aelin își scoase mantia udă leoarcă și folosi mica parte rămasă uscată ca să-și șteargă fața udă. Ținându-și încheietura mâinii înclinată, în caz că ar fi avut nevoie să scoată lama ascunsă, Aelin arătă spre canapeaua din fața focului neaprins.

– Ia loc, îi spuse ea Lysandrei.

Spre surprinderea ei, femeia ascultă.

– Sau mă vei amenința din nou cu moartea? întrebă ea.

– Eu nu amenință. Doar promit.

Curtezana se așeză pe pernele canapelei.

– Te rog. Cum aș putea vreodată să cred tot ce iese din gura aia a ta mare?

– M-ai crezut când am aruncat pumnalul spre capul tău.

Lysandra schiță un zâmbet.

– Ai ratat.

Era adevărat – dar tot îi zgâriase urechea curtezanei. În ceea ce o privea, o meritase. Dar în fața ei stătea o femeie – amândouă erau femei acum, nu fetele care fuseseră la șaptesprezece ani. Lysandra o măsură din priviri.

– Te prefer blondă.

– Eu aș prefera să pleci naibii din casa mea, dar nu cred că se va întâmpla prea curând. Se uită la strada de dedesubt; birjarul aștepta, așa cum i se ordonase. Arobynn nu putea să te trimită într-una dintre trăsurile lui? Credeam că te plătea bine.

Lysandra flutură din mână, lumina lumânării strălucind pe o brățară din aur care abia acoperea un tatuaj în formă de șarpe, făcut pe încheietura subțire a mâinii.

– I-am refuzat trăsura. M-am gândit că nu ar da bine.

Era prea târziu pentru asta.

– Așadar, el te-a trimis. Ca să mă avertizezi în legătură cu ce, mai exact?

– M-a trimis ca să-ți spun planul lui. Nu mai are încredere în mesageri. Dar avertismentul vine de la mine.

O minciună sfruntată, fără îndoială. Dar tatuajul acela – sigiliul bordelului lui Clarisse, incrustat pe pielea tuturor curtezanelor, din clipa în care erau vândute casei ei... Fata din bucătărie, birjarul de jos – ar fi putut îngreuna mult situația, dacă ar fi spintecat-o pe Lysandra. Privind însă tatuajul, pumnalul o tenta. Nu sabia – nu, voia intimitatea unui cuțit, voia să împartă aceeași respirație cu ea, în timp ce îi lua viața. Aelin întrebă prea încet:

– De ce mai ai încă tatuat sigiliul lui Clarisse?

„Să nu ai încredere în Archer", încercase Nehemia să o avertizeze, desenând perfect un șarpe în mesajul ei codat. Dar cum rămânea cu restul celor care aveau acel sigiliu? Lysandra pe care o cunoscuse Aelin cu ani în urmă... perversă, mincinoasă și vicleană erau unele dintre cuvintele frumoase pe care Aelin le folosise ca să o descrie.

Lysandra se încruntă la tatuaj.

– Până când nu ne plătim datoriile, nu putem să-l îndepărtăm.

– Ultima dată când ți-am văzut scheletul ambulant de prostituată, mai aveai doar câteva săptămâni până la plata finală. Într-adevăr, Arobynn plătise atât de mult la Licitație în urmă cu doi ani, încât Lysandra ar fi trebuit să fie eliberată aproape imediat.

Curtezana clipi des.

– Ai o problemă cu tatuajul?

– Ticălosul de Archer Finn avea unul. Aparținuseră aceleiași case, aceleiași matroane. Poate că lucraseră împreună și în alte privințe.

Lysandra o privi în ochi.

– Archer este mort.

– Pentru că l-am spintecat eu, spuse dulce Aelin.

Lysandra își rezemă o mână de spătarul canapelei.

– Tu... șopti ea. Bun. Bine că l-ai ucis. Era un porc egoist, rosti ea încet, scuturând din cap.

Ar fi putut să fie o minciună, ca să o câștige de partea ei.

– Spune ce ai de spus și pleacă.

Gura senzuală a Lysandrei se strânse. Dar îi expuse planul lui Arobynn de a-l elibera pe Aedion.

Era genial, trebuia să recunoască Aelin – inteligent, și dramatic, și curajos. Dacă regele Adarlanului voia să facă un spectacol din execuția lui Aedion, atunci ei aveau să facă un spectacol din salvarea lui. Dar să-i spună asta prin Lysandra, să atragă o altă persoană care ar fi putut să o trădeze sau să fie martoră împotriva ei... Încă un memento despre cât de ușor ar fi putut fi pecetluită soarta lui Aedion, dacă Arobynn ar fi hotărât să-i facă viața lui Aelin un iad.

– Știu, știu, zise curtezana, examinând strălucirea rece din ochii lui Aelin. Nu trebuie să-mi amintești că mă vei jupui de vie, dacă te trădez.

Aelin simți cum îi tresare un mușchi pe obraz.

– Și avertismentul pe care ai venit să mi-l dai?

Lysandra se mișcă pe canapea.

– Arobynn voia ca eu să-ți spun ce și cum, ca să pot să te verific – să te testez, să văd cât de mult ești de partea lui, să văd dacă îl vei trăda.

– Aș fi fost dezamăgită dacă nu ar fi procedat așa.

– Cred... cred că m-a trimis și ca pe o jertfă.

Aelin știa la ce se referea.

– Din nefericire pentru tine, nu mă interesează femeile, îi spuse ea. Chiar dacă sunt plătite.

Nările Lysandrei se umflară delicat.

– Cred că m-a trimis aici ca să mă poți *ucide*. Drept cadou.

– Iar tu ai venit ca să mă implori să mă răzgândesc? Atunci nu era de mirare că adusese copilul. Egoista lașă, să se folosească de Evangeline ca de un scut! Să aducă un copil în această lume a lor!

Lysandra se uită la cuțitul prins de coapsa lui Aelin.

– Ucide-mă, dacă vrei. Evangeline deja știe ce bănuiesc și nu va spune un cuvânt.

Aelin își impuse să afișeze un calm de gheață.

– Dar chiar am venit să te avertizez, continuă Lysandra. Poate că îți oferă cadouri, poate că te ajută cu această salvare, dar el te supraveghează – și are propriile planuri. Favoarea pe care i-ai oferit-o – nu mi-a spus ce este, dar probabil că este o capcană, într-un fel sau altul. Eu m-aș gândi serios dacă merită să am parte de ajutorul lui și aș vedea cum aș putea ieși din situația asta.

Ea nu avea cum să facă asta – nu ar fi putut. Dintr-o sumedenie de motive diferite.

Cum Aelin nu răspunse, Lysandra respiră adânc.

– În plus, am venit ca să-ți dau asta. Băgă mâna în pliurile rochiei ei de un indigo închis, iar Aelin adoptă subtil o poziție defensivă.

Lysandra scoase un plic uzat și decolorat și îl puse cu mare grijă pe masa joasă, din fața canapelei. Plicul tremură până atinse masa.

– Asta... este pentru tine. Te rog să-l citești.

– Deci acum ești și curva lui Arobynn, *și* curier?

Curtezana acceptă insulta.

Nu este de la Arobynn. Este de la Wesley. Lysandra păru să se cufunde în canapea și, pentru o clipă, Aelin crezu suferința de neplăcut din ochii ei.

Wesley, spuse Aelin. Garda de corp a lui Arobynn. Cel care și-a petrecut o mare parte din timpul lui urându-mă, iar în rest, s-a gândit la cum să mă ucidă. Curtezana dădu din cap. Arobynn l-a ucis pe Wesley, pentru că l-a omorât pe Rourke Farran.

Lysandra tresări.

Aelin se uită la plicul vechi. Lysandra își coborî privirea spre mâinile ei împreunate atât de strâns, încât încheieturile îi erau albe.

Plicul era pătat, dar sigiliul ciobit nu fusese rupt.

– De ce ai purtat cu tine doi ani o scrisoare pe care mi-a scris-o Wesley?

Lysandra nu își ridică privirea.

– Pentru că l-am iubit foarte mult, i se frânse ei vocea.

Dintre toate lucrurile la care se așteptase să le audă din gura Lysandrei, acesta era ultimul.

A început ca o greșeală. Arobynn mă trimitea înapoi la Clarisse împreună cu el în trăsură, ca escortă, iar la început, am fost doar – doar prieteni. Am vorbit, iar el nu se aștepta la nimic. Dar apoi... Rourke Sam a murit, iar tu... Lysandra făcu semn din cap spre scrisoarea care stătea încă nedeschisă, între ele. Totul este scris acolo. Tot ce a făcut Arobynn, tot ce a plănuit. Ce i-a cerut lui Farran să-i facă lui Sam și ce a ordonat să ți se facă ție. Totul. Wesley voia ca tu să știi, deoarece voia să înțelegi – avea nevoie ca tu să înțelegi, Celaena, dar el nu a aflat decât atunci când a fost prea târziu. A încercat să împiedice totul și s-a străduit din răsputeri să-l răzbune pe Sam. Dacă Arobynn nu l-ar fi ucis... Wesley plănuia să vină în Endovier, ca să te elibereze. S-a dus chiar și în Piața Umbrelor, ca să găsească pe cineva care știa planul minelor, și a luat o hartă de la ei. Încă o am. Ca dovadă. Eu – mă pot duce să o aduc...

Cuvintele o loviră ca o cortină de săgeți, dar ea alungă tristețea adresată unui bărbat la care se gândise mereu ca la unul dintre câinii lui Arobynn. Nu credea că Arobynn nu ar fi fost în stare să o folosească pe Lysandra, să inventeze toată această poveste ca să o facă să aibă încredere în femeie. Lysandra pe care o știa ar fi fost mai mult decât fericită să o facă. Iar Aelin ar fi putut intra în joc doar ca să afle unde avea să o ducă, ce punea Arobynn la cale și dacă ar fi greșit îndeajuns de mult încât să-și dea cărțile pe față, dar...

„Ce i-a cerut lui Farran să-i facă lui Sam."

Ea presupusese dintotdeauna că Farran doar îl torturase pe Sam așa cum îi plăcea lui atât de mult să rănească și să distrugă oamenii. Dar faptul că Arobynn ceruse ca Sam să fie torturat într-un anume mod... Era bine că nu mai avea magia. Era bine că îi fusese înăbușită. Pentru că, probabil, ar fi erupt și ar fi ars zile întregi, învăluită în focul ei.

– Așadar, ai venit aici, spuse Aelin, în timp ce Lysandra își șterse discret ochii cu o batistă, ca să mă avertizezi că Arobynn *ar putea* să mă manipuleze, deoarece, în sfârșit, ți-ai dat seama ce monstru este cu adevărat Arobynn, după ce ți-a ucis iubitul?

– I-am promis lui Wesley că îți voi da personal scrisoarea...

– Ei bine, mi-ai dat-o, așa că pleacă!

Se auziră încet niște pași, iar Evangeline țâșni din bucătărie, alergând spre stăpâna ei tăcută, grațioasă și vioaie. Cu o blândețe surprinzătoare, Lysandra își strecură un braț liniștitor în jurul lui Evangeline și se ridică în picioare.

– Înțeleg, Celaena, chiar înțeleg. Dar te implor: citește scrisoarea! Pentru el.

Aelin își arătă dinții.

– *Ieși afară.*

Lysandra se îndreptă spre ușă, păstrând o distanță sigură față de Aelin, pentru ea și Evangeline. Se opri în pragul ușii.

– Sam era și prietenul meu. El și Wesley erau singurii mei prieteni. Iar Arobynn i-a ucis pe amândoi.

Aelin nu făcu decât să ridice din sprâncene.

Lysandra nu se deranjă să își ia rămas-bun și dispăru pe scări. Evangeline zăbovi însă în prag, privind când spre stăpâna ei care dispărea, când spre Aelin, părul ei frumos strălucind precum cuprul lustruit. Apoi, fata gesticulă spre chipul ei acoperit de cicatrice.

Ea mi-a făcut asta.

Făcu un efort să rămână așezată, să se abțină să sară pe scări ca să-i taie gâtul Lysandrei.

Am plâns când mama m-a vândut lui Clarisse, continuă Evangeline. Am plâns încontinuu. Și cred că Lysandra a supărat-o pe stăpână în ziua aia, pentru că m-au dat ei ca slujnică, chiar dacă mai era doar câteva săptămâni până să-și plătească datoriile. În seara aia, trebuia să încep instructajul și am plâns atât de tare, încât mi s-a făcut rău. Dar Lysandra m-a curățat. Mi-a spus că era o cale de scăpare, dar avea să dureze, iar eu nu voi mai fi la fel. Nu puteam să fug, pentru că ea încercat să fugă de câteva ori când era de vârsta mea, dar au găsit-o și au bătut-o, lovind-o acolo unde nu i se vedeau vânătăile.

Nu știuse niciodată – nu se întrebase vreodată. În tot acest timp în care își bătuse joc de Lysandra, când erau mici...

Am spus că aș face orice ca să scap de ce mi-au povestit alte fete, continuă Evangeline. Așadar, mi-a spus să am încredere în ea – iar apoi mi-a făcut astea. A țipat tare și ceilalți au venit în fugă. Au crezut că m-a tăiat pentru că se mâniase, au spus că a făcut-o ca să nu mai fie o amenințare. Și ea i-a lăsat să creadă asta. Clarisse a fost atât de furioasă, încât a bătut-o pe Lysandra în curte, dar ea n-a plâns – nici măcar o dată. Iar când tămăduitoarea a spus că nu avea cum să-mi refacă chipul, Clarisse a obligat-o pe Lysandra să mă cumpere pentru suma pe care aș fi valorat-o, dacă aș fi fost o curtezană deplină, ca ea.

Aelin nu avea cuvinte.

De aceea încă lucrează pentru Clarisse, de aceea nu este încă liberă și nu va fi pentru o vreme, spuse Evangeline. M-am gândit că ar trebui să știi.

Aelin voia să-şi spună să nu aibă încredere în fată, că asta ar fi putut face parte din planul Lysandrei şi al lui Arobynn, dar... dar în mintea ei, în oasele ei, era o voce care îi şoptea, neîncetat, de fiecare dată mai clar şi mai tare: „Nehemia ar fi făcut la fel."

Evangeline făcu o reverenţă şi coborî scările, lăsând-o pe Aelin cu ochii la plicul uzat. Dacă ea se schimbase atât de mult în doi ani, poate că o făcuse şi Lysandra. Şi, pentru o clipă, se întrebă cum viaţa altei tinere ar fi fost diferită dacă s-ar fi oprit ca să vorbească puţin cu ea – ca să *discute* cu adevărat cu Kaltain Rompier, în loc să o alunge ca pe o curteană anostă. Ce s-ar fi întâmplat dacă şi Nehemia ar fi încercat să vadă dincolo de masca lui Kaltain?

Evangeline urca în trăsura care strălucea în ploaie, lângă Lysandra, când Aelin apăru în uşa depozitului.

– Aşteaptă! spuse ea.

CAPITOLUL 10

Vederea lui Aedion se înceţoşa şi el respira tot mai greu. Curând. ...ţea Moartea stând ghemuită în colţul celulei lui, numărând până la ultima sa suflare, ca un leu care aşteaptă să atace. Din când în când, Aedion zâmbea spre umbrele adunate în jur. Infecţia se răspândise ..., cu două zile înainte de spectacolul în care urma să fie executat, moartea nu venea îndeajuns de curând. Gărzile presupuneau că dormea ca să treacă timpul.

Aedion îşi aştepta mâncarea, uitându-se la mica fereastră cu ...atii din partea de sus a uşii celulei, după orice semn al sosirii ...rzilor. Dar fu destul de sigur că halucina când uşa se deschise, iar prinţul moştenitor intră înăuntru. În spatele lui nu se aflau gărzi, nu se zări nicio escortă în timp ce prinţul îl fixă cu privirea, din pragul uşii.

Chipul nemişcat al prinţului îi dezvălui imediat ce trebuia să ştie: asta nu era o încercare de salvare. Iar colierul din piatră neagră ... la gâtul său îi spuse restul: lucrurile nu decurseseră bine în ziua în care Sorscha fusese ucisă. Reuşi să rânjească.

– Mă bucur să te văd, prinţişorule!

Prinţul se uită la părul murdar al lui Aedion, la barba care crescuse ... ultimele câteva săptămâni, iar apoi la grămada de vomă din colţ, ...masă de când nu reuşise să ajungă la găleată, în urmă cu o oră.

Aedion vorbi cât de tărăgănat putu.

– Ai putea măcar să mă inviţi la cină, înainte să mă priveşti aşa.

Ochii de safir ai prințului se îndreptară spre ai lui, iar Aedion se concentră, ignorând ceața care îi acoperea vederea. Era studiat de o creatură rece, un răpitor, ceva inuman.

– Dorian, zise încet Aedion.

Creatura în care se transformase prințul schiță un zâmbet. Căpitanul spusese că acele inele din piatră Wyrd înrobeau mintea – sufletul. El văzuse colierul așteptând lângă tron și se întrebase dacă era la fel. Mai rău.

– Spune-mi ce s-a întâmplat în sala tronului, Dorian! gâfâi Aedion, simțind cum îi zvâcnea capul.

Prințul clipi încet.

– Nu s-a întâmplat nimic.

– De ce ești aici, Dorian? Aedion nu i se mai adresase prințului pe nume, dar părea important să-l folosească, să i-l amintească. Chiar dacă doar l-ar fi provocat pe prinț să-l ucidă.

– Am venit să mă uit la infamul general înainte să te execute ca pe un animal.

Deci nu era nicio șansă să fie ucis astăzi.

– Tot așa cum au executat-o pe Sorscha?

Deși prințul nu se mișcă, Aedion ar fi putut jura că dăduse înapoi, ca și când cineva ar fi tras de o lesă, ca și când cineva ar fi avut încă *nevoie* să fie ținut în lesă.

– Nu știu despre ce vorbești, spuse creatura dinăuntrul prințului. Însă nările îi fremătară.

– Sorscha, șopti Aedion, cu o durere de plămâni. Sorscha – femeia ta, tămăduitoarea. Stăteam lângă tine când i-au tăiat capul. Te-am auzit țipând când te-ai aruncat pe corpul ei. Creatura înlemni un pic. Unde au îngropat-o, Dorian? insistă Aedion. Ce au făcut cu trupul ei, cu trupul femeii pe care ai iubit-o?

– Nu știu despre ce vorbești, spuse el din nou.

- Sorscha, gâfâi Aedion, cu respirația neregulată. Numele ei era Sorscha și te-a iubit – iar ei au ucis-o. Bărbatul care ți-a pus colierul la gât a ucis-o.

Creatura tăcu. Apoi își înclină capul. Îi zâmbi îngrozitor de frumos.

– Îmi va face plăcere să te văd murind, generale.

Aedion râse tușind. Prințul – creatura care devenise – se întoarse ușor și ieși. Iar Aedion ar mai fi râs, de ciudă și ca să-l sfideze, dacă nu l-ar fi auzit pe prinț vorbind cu cineva de pe hol.

– Generalul este bolnav. Vedeți să fie îngrijit imediat.

„Nu." Creatura probabil că îi simțise boala.

Aedion nu putu face nimic atunci când tămăduitoarea fu chemată – o femeie în vârstă, pe nume Amithy –, iar el fu ținut cu forța, prea slăbit să riposteze, în timp ce ea îi îngriji rănile. Îi turnă pe gât un lichid tonic care îl făcu să se înece; rana îi fu spălată și bandajată, iar lanțurile îi fură scurtate în așa fel încât să nu își poată mișca suficient mâinile încât să rupă cusăturile. Întăritoarele continuară să vină, la fiecare oră, indiferent cât de tare mușca, indiferent cât de mult încerca să-și țină gura strâns închisă.

Așadar, îl salvară, iar Aedion înjură și blestemă Moartea pentru că nu îl luase, rugându-se în tăcere, în același timp la Mala, Aducătoarea Luminii, să o țină pe Aelin departe de petrecere, departe de prinț și departe de rege și de colierele lui din piatră Wyrd.

Chestia din el părăsi temnițele și se îndreptă spre castelul de cleștar, îndrumându-i trupul ca pe o corabie. Acum, îl forță să încremenească în fața bărbatului pe care el îl vedea adesea în momentele care străpungeau întunericul.

Bărbatul, așezat pe un tron de sticlă, schiță un zâmbet.

– Fă o plecăciune! spuse el.

Creatura din el trase puternic de legătura lor, fulgerul înțepându-i mușchii, ordonându-i să se supună. Așa fusese forțat să coboare în acele temnițe, unde războinicul cu păr blond îi spusese numele ei – de atât de multe ori încât începuse să strige, chiar dacă el nu scosese niciun sunet. Încă țipa, în vreme ce mușchii îl trădau din nou, punându-l cu forța în genunchi, iar tendoanele gâtului îl dureau, forțându-l să plece capul.

– Încă te opui? întrebă bărbatul, privind inelul negru de pe degetul lui ca și când acesta ar fi avut deja răspunsul. Pot să vă simt pe amândoi înăuntru. Interesant.

Da – chestia din întuneric devenea mai puternică, acum capabilă să treacă prin zidul invizibil dintre ei și să-l controleze ca pe o păpușă, să vorbească prin el. Dar nu în întregime, nu pentru perioade lungi de timp. El acoperea găurile cât de bine putea, dar creatura tot răzbea.

Demon. Un prinț demon.

Iar el vedea acel moment – îl vedea la nesfârșit – în care femeia pe care o iubise își pierduse capul. Faptul că îi auzise numele rostit de vocea răgușită a generalului îl determinase să atace celălalt zid al minții sale, bariera care îl ținea închis în întuneric. Dar întunericul din mintea lui era un cavou închis.

– Raportează! îi ceru bărbatul de pe tron.

Ordinul îl făcu să se cutremure, iar el îi dădu toate detaliile întâlnirii lui, îi spuse fiecare cuvânt și îi povesti tot ce făcuse. Iar creatura – *demonul* – se bucură de groaza pe care o simțea el.

– Inteligent din partea lui Aedion să încerce să moară pe ascuns, spuse bărbatul. Probabil crede că e posibil ca verișoara lui să vină la petrecerea ta, dacă își dorește cu atâta disperare să ne răpească distracția.

El rămase tăcut, deoarece nu i se ordonase să vorbească. Bărbatul îl măsură din priviri, având ochii negri plini de încântare.

– Ar fi trebuit să fac asta cu ani în urmă. Nu știu de ce am pierdut atât de mult timp așteptând să văd dacă ai sau nu vreo putere. Ce prostie din partea mea!

El încercă să vorbească, încercă să se miște, încercă să facă ceva folosindu-și corpul muritor. Dar demonul îi apucă mintea ca într-un pumn, mușchii feței îi alunecară într-un zâmbet și îl forță să vorbească.

– Sunt la dispoziția voastră, Maiestate, spuse el.

CAPITOLUL 11

Piața Umbrelor funcționase de-a lungul malurilor râului Avery încă de la înființarea orașului Rifthold. Poate de mai mult timp. Legenda spunea că fusese construită pe oasele Zeului Adevărului, astfel încât vânzătorii și eventualii hoți să nu comită ilegalități. Lui Chaol i se părea ironic, având în vedere că nu exista un Zeu al Adevărului. Din câte știa el. Contrabanda, substanțele ilegale, mirodeniile, hainele, carnea: piața oferea de toate tuturor, dacă erau suficient de curajoși, de nebuni sau de disperați să se aventureze înăuntru.

Când venise pentru prima dată aici, cu câteva săptămâni în urmă, Chaol fusese și curajos, și nebun, și disperat, coborând scările din lemn putred pe jumătate, dintr-o parte dărăpănată a docurilor, chiar pe chei, unde alcovurile, tunelurile și magazinele erau săpate în malul râului.

Acoperite cu mantii, siluete înarmate patrulau pe cheiul lung și lat, care servea drept singura cale spre piață. În timpul perioadelor ploioase, râul Avery se umfla adesea suficient de mult încât să inunde cheiul și, uneori, câțiva comercianți și cumpărători ghinioniști se înecau în labirintul Pieței Umbrelor. În lunile secetoase, nu știai niciodată ce sau pe cine ai fi putut găsi vânzând marfă sau hoinărind prin tunelurile umede și murdare.

Piața era aglomerată în seara asta, chiar și după o zi ploioasă. O mică ușurare. O altă mică ușurare fu, când tunetul răsună prin furnicarul subteran, făcând pe toată lumea să șușotească. Vânzătorii și

nfractorii aveau să fie prea ocupați să se pregătească pentru furtună a să-i observe pe Chaol și pe Nesryn mergând pe unul dintre coridoarele principale.

Tunetul scutură lămpile suspendate de sticlă colorată – ciudat de rumoase, ca și când cineva ar fi hotărât să înfrumusețeze un pic acest loc – care serveau ca lumini principale în cavernele maronii, aruncând multe dintre umbrele pentru care piața era atât de celebră. Umbre pentru afaceri necurate, umbre în care puteai să înfigi un cuțit în coaste sau să răpești pe careva.

Sau pentru întâlnirea conspiratorilor.

Nimeni nu îi deranjase când se strecuraseră printr-una dintre urile care servea ca intrare în tunelurile Pieței Umbrelor. Undeva, veau legătura cu canalele colectoare – iar el ar fi pariat că vânzătorii mai cunoscuți aveau propriile ieșiri secrete, pe sub standurile sau magazinele lor. Rând pe rând, vânzătorii înălțaseră standuri din lemn au piatră, cu niște mărfuri expuse pe mese, pe lăzi sau în coșuri, dar aveau majoritatea mărfurilor de valoare ascunse. Un comerciant de mirodenii oferea de toate, de la șofran până la scorțișoară – dar nici chiar și cele mai aromate mirodenii nu puteau ascunde mirosul greu, dulce și dezgustător al opiului ascuns sub vitrinele sale.

Cândva, cu mult timp în urmă, lui Chaol poate că i-ar fi păsat de bstanțele ilegale, de precupeții care vindeau orice voiau. Poate că ar fi încercat să închidă acest loc. Acum, nu erau altceva decât resurse. ca gardian al orașului, probabil că Nesryn gândea la fel. Chiar dacă ar periclita propria siguranță prin simplul fapt că era acolo. Aceasta era o zonă neutră – dar locuitorii ei nu agreau autoritățile.

Chaol nu îi condamna. Piața Umbrelor fusese unul dintre primele locuri pe care regele Adarlanului le curățase după dispariția magiei, căutând vânzătorii care pretindeau că aveau cărți interzise au farmece și porțiuni încă funcționale, cât și pe posesorii magiei, disperați după un leac sau după un strop de magie. Pedepsele nu fuseseră ușoare.

Chaol aproape oftă ușurat când zări cele două siluete cu pelerine care își etalau cuțitele de vânzare, pe un stand improvizat, ascuns într-un colț întunecat. Exact unde plănuiseră, și se descurcaseră al naibii de bine să-l facă să pară autentic.

Nesryn merse mai încet, oprindu-se la diverși vânzători, o cumpărătoare plictisită care își omora timpul până ce ploaia avea să se oprească. Chaol o urmă îndeaproape, armele lui și mersul de prădător fiind suficiente să împiedice pe orice hoț de buzunare nesăbuit să își încerce norocul. Pumnul pe care îl încasase în coaste mai devreme în acea seară îl ajuta să meargă încet și să se încrunte.

El și alți câțiva întrerupseseră un comandant Valg care târâia un tânăr în tuneluri. Iar Chaol se lăsase atât de distras de Dorian, de spusele și de faptele lui Aelin, încât fusese neglijent. Așadar, meritase lovitura în coaste și amintirea dureroasă a acesteia, de fiecare dată când respira. Fără distracții; fără omisiuni. Nu când erau atât de multe de făcut.

În cele din urmă, Chaol și Nesryn se opriră lângă mica tarabă, uitându-se la duzina de cuțite și săbii scurte, expuse pe pătura uzată.

– Acest loc este și mai depravat decât sugerau zvonurile, spuse Brullo din umbrele glugii lui. Cred că ar trebui să-i acopăr ochii bietului Ress în jumătate din aceste săli.

Ress chicoti.

– Am nouăsprezece ani, moșule. Nimic de aici nu mă surprinde. Ress se uită la Nesryn, care atingea una dintre săbiile curbate. Scuzați-mă, doamnă...

– Eu am douăzeci și doi, spuse ea dezinteresată. Și cred că noi, gardienii orașului, vedem mai multe decât voi, prințesele de palat.

Chaol îl văzu pe Ress îmbujorându-se. Ar fi putut jura că până și Brullo zâmbea. Și, pentru o clipă, nu putu să respire sub greutatea zdrobitoare care îl apăsa. Fusese o vreme când tachinarea era ceva normal, când râdea în public alături de colegii lui. Iar acum mai avea

două zile până când urma să dezlănțuiască iadul asupra castelului care, cândva, îi fusese casă.

- Vreo știre? reuși el să-l întrebe pe Brullo, care îl privea prea atent, ca și când fostul lui mentor ar fi putut să vadă agonia care îl spinteca.

- Am aflat planul petrecerii în dimineața asta, răspunse scurt Brullo.

Chaol ridică o lamă, în timp ce Brullo băgă mâna în buzunarul mantiei sale. Se dădu în spectacol examinând pumnalul, apoi ținând ridicate câteva degete, ca și când s-ar fi tocmit pentru un preț.

- Noul Căpitan al Gărzii ne-a răspândit pe toți – niciunul dintre noi nu se află în Marea Sală, continuă Brullo. Stăpânul Armelor ridică degetele, aplecându-se înainte, iar Chaol ridică din umeri, vârând mâna în mantie după bani.

– Crezi că bănuiește ceva? întrebă Chaol, înmânându-i monedele. Nesryn se apropie, blocând orice vedere din afară, în timp ce mâna lui Chaol o întâlni pe a lui Brullo, iar monedele din cupru dispărură pe hârtie. Hârțile mici și împăturite fură în buzunarul lui Chaol înainte să fi observat cineva ceva.

– Nu, răspunse Ress. Ticălosul vrea doar să ne înjosească. Probabil crede că unii dintre noi îți suntem loiali ție, dar am fi fost morți dacă ar fi suspectat pe cineva dintre noi, în mod special.

– Ai grijă! spuse Chaol.

El o simți pe Nesryn încordându-se ușor, înainte să se audă vocea altei femei.

– Trei monede din cupru pentru o lama Xandrian. Dacă aș fi știut că sunt reduceri, aș fi adus mai mulți bani.

Fiecare mușchi din corpul lui Chaol înțepeni când o descoperi pe Aelin stând lângă Nesryn. Desigur. Bineînțeles că îi urmărise aici.

– Pe toți zeii, șopti Ress.

Sub umbrele glugii ei întunecate, râjetul lui Aelin era răutăcios.

- Bună, Ress! Brullo. Îmi pare rău să văd că posturile voastre de la palat nu sunt plătite prea bine, mai nou.

Stăpânul Armelor se uita în spațiul dintre ea și pasaje.

– Nu mi-ai spus că s-a întors, îi zise el lui Chaol.

Aelin țâțâi.

– Se pare că lui Chaol îi place să păstreze numai pentru el unele informații.

El își încleștă pumnii pe lângă corp.

– Atragi prea multă atenție asupra noastră.

– Asta fac? Aelin ridică un pumnal, cântărindu-l în mâini cu ușurința unui expert. Trebuie să vorbesc cu Brullo și cu vechiul meu prieten Ress. De vreme ce ai refuzat să mă lași să vin seara trecută, asta era singura cale.

Tipic pentru ea! Nesryn se îndepărtase nonșalant, ca să supravegheze tunelurile. Sau ca să o evite pe regină. Regină. Cuvântul îl lovi din nou. O regină a ținutului era în Piața Umbrelor, îmbrăcată în negru din cap până în picioare, părând mai mult decât fericită să înceapă să taie gâturi. Avusese dreptate să se teamă de revederea ei cu Aedion – de ce ar fi putut face ei împreună. Și, dacă ar fi avut magia...

– Scoate ți gluga! spuse încet Brullo. Aelin își ridică privirea.

– De ce? Nu vreau.

– Vreau să-ți văd fața.

Aelin tăcu.

Dar Nesryn se întoarse și așeză o mână pe masă.

– I-am văzut fața seara trecută, Brullo, și este la fel de drăguță ca înainte. În orice caz, nu ai o soție căreia să-i faci ochi dulci?

Aelin pufni.

– Cred că te plac, Nesryn Faliq.

Nesryn îi schiță un zâmbet lui Aelin. Venind de la ea, practic radia.

Chaol se întrebă dacă Aelin ar fi plăcut-o pe Nesryn, în caz că ar fi știut despre relația lor. Sau dacă reginei i-ar fi păsat măcar.

Aelin își trase gluga suficient cât să i se lumineze fața. Ea îi făcu un semn din ochi lui Ress, care rânjea.

– Mi-ai lipsit, prietene, spuse ea.

Ress se îmbujoră.

Gura lui Brullo se strânse când Aelin îl privi din nou. Stăpânul Armelor o studie o clipă.

– Înțeleg, șopti el apoi. Regina înțepeni aproape imperceptibil. Brullo își plecă puțin capul. Ai de gând să-l salvezi pe Aedion.

Aelin își trase la loc gluga și își înclină capul în semn de confirmare, încarnarea asasinei lăudăroase.

– Da.

Ress înjură urât, printre dinți.

Aelin se aplecă mai aproape de Brullo.

– Știu că îți cer mult...

– Atunci, nu o cere! izbucni Chaol. Nu-i pune în pericol! Ei riscă destul.

– Nu tu stabilești asta, spuse ea.

Pe naiba!

– Dacă sunt descoperiți, ne pierdem sursa internă de informații. Ca să nu mai spun de viețile lor. Ce plănuiești să faci cu Dorian? Sau îți pasă doar de Aedion?

Toți o priveau mult prea atent. Îi fremătară nările.

– Ce trebuie să facem, Lady? întrebă Brullo.

O, așadar Stăpânul Armelor știa clar ceva. Probabil că îl văzuse destul de recent pe Aedion încât să recunoască acei ochi, acel chip și acea culoare, în clipa în care își dăduse jos gluga. Poate că o suspectase de multe luni.

– Nu-ți lăsa oamenii să fie postați la zidul sudic al grădinilor, zise Aelin încet.

Chaol clipi. Nu era o cerere sau un ordin – ci un avertisment.

– Mai sunt și alte locuri de evitat? întrebă Brullo un pic răgușit.

Ea deja se retrăgea, scuturând din cap ca și când ar fi fost un cumpărător dezinteresat.

– Spune-le oamenilor tăi să-și pună o floare roșie la uniforme. Dacă întreabă cineva, să spună că o fac în onoarea prințului, de ziua lui. Dar să le poarte unde se pot vedea cu ușurință.

Chaol se uită la mâinile ei. Mănușile-i negre erau curate. Cât sânge avea să le păteze peste câteva zile?

– Mulțumesc, îi spuse Ress, răsuflând adânc.

Doar când ea dispăru în mulțime, mergând dezinvolt, Chaol își dădu seama că trebuia să îi mulțumească. Aelin Galanthynius era pe cale să transforme palatul de cleștar într-un câmp de bătălie, iar Ress, Brullo și oamenii lui fuseseră cu toții cruțați.

Ea încă nu spusese nimic despre Dorian. Despre posibilitatea ca *el* să fie cruțat. Sau salvat.

Aelin știuse că fusese urmărită din clipa în care părăsise Piața Umbrelor, după ce terminase de făcut niște cumpărături pentru ea. Dar tot intrase direct în Banca Regală din Adarlan.

Avea ceva de rezolvat și, chiar dacă închideau peste doar câteva minute, Stăpânul Băncii fusese mai mult decât fericit să îi răspundă la întrebări. Nu spuse nimic despre numele fals pe care îl folosise pentru a-și face conturile.

Câtă vreme Stăpânul îi vorbise despre diversele ei conturi și despre dobânda pe care o adunaseră de-a lungul anilor, ea fusese atentă la detaliile biroului său: pereți groși cu lambriuri de stejar, fotografii care nu ascundeau nicio gaură prin care să se privească pe furiș – verificase cât el îi comandase secretarei lui să aducă ceai – și mobilă bogat ornamentată, care costa mai mult decât câștigau majoritatea cetățenilor din Rifthold într-o viață, inclusiv un dulap splendid din lemn de mahon, unde erau ținute multe dintre dosarele celor mai bogați clienți – inclusiv al ei –, încuiat cu o cheiță de aur, pe care o ținea pe birou.

Se ridicase în clipa în care el ieșise din nou grăbit prin ușile duble ale biroului, ca să retragă suma de bani pe care avea să o ia cu ea în acea seară. Cât timp el se aflase în antecameră, dând ordine secretarei,

Aelin se îndreptase nonșalant spre biroul lui, examinând hârtiile lăsate și împrăștiate împrejur, diversele daruri de la clienți, chei și un mic portret al unei femei care ar fi putut fi o soție sau o fiică. În cazul bărbaților ca el, era imposibil să-ți dai seama.

El se întorsese tocmai când ea băgase o mână în buzunarul propriei mantii. Vorbiseră despre vreme până ce secretara apăruse cu o cutiuță în mână. Răsturnând conținutul în punga cu monede cât mai grațios posibil, Aelin le mulțumise secretarei și Stăpânului și ieșise din birou.

Mersese pe străzi laterale și alei, ignorând mirosul urât al cărnii putrezite, pe care nici măcar ploaia nu reușea să îl mascheze. Două – numărase *două* eșafoduri în piețele cândva plăcute ale orașului. Corpurile lăsate pentru ciori erau doar niște umbre pe zidurile galbene din piatră, pe care fuseseră bătute în cuie.

Aelin nu avea să riște să captureze un Valg până ce Aedion nu ar fi fost salvat – dacă ar fi scăpat cu viață – dar asta nu însemna că nu putea să acționeze în avans.

O ceață rece acoperise lumea noaptea trecută, strecurându-se prin fiecare colțișor. Cuibărită sub straturi de plăpumi și pături, Aelin se rostogoli în pat și întinse leneș o mână pe saltea, după căldura bărbatului de lângă ea. Cearșafurile reci din mătase îi alunecară sub degete. Deschise un ochi.

Nu era în Wendlyn. Patul luxos împodobit în nuanțe de crem și bej se afla în apartamentul ei din Rifthold. Iar cealaltă jumătate a patului era frumos făcută, cu pernele și păturile nederanjate. Goală. Pentru o clipă, îl văzu acolo pe Rowan – chipul dur, neiertător, devenit frumos în somn, părul lui argintiu strălucind în lumina dimineții, contrastând puternic cu tatuajul care i se întindea de la tâmpla stângă spre gât, peste umăr, până spre vârfurile degetelor de la mână.

Aelin oftă, frecându-se la ochi. Era destul de rău că îl visa. Nu avea să-și irosească energia fiindu-i dor de el, dorindu-și să fi fost aici ca să lămurească lucrurile sau doar ca să aibă parte de confortul de a se trezi lângă el, știind că exista.

Înghiți cu dificultate, corpul fiindu-i prea greu ca să se ridice din pat. Cândva, își spusese că nu era o slăbiciune să aibă nevoie de ajutorul lui Rowan, să-și *dorească* ajutorul lui, și că poate dădea dovadă de vreun fel de putere recunoscând asta, dar... El nu era o cârjă, iar ea nu își dorea ca el să devină una vreodată. Cu toate acestea, cât își mâncă micul dejun rece, își dori să nu fi simțit o nevoie atât de puternică să-și dovedească asta, cu săptămâni în urmă.

Mai ales când un drac de copil care bătu la ușa depozitului o anunță că fusese chemată la Breasla Asasinilor. Imediat.

CAPITOLUL 12

Un gardian impasibil îi transmise că ducele o chema la el, iar Manon – care fusese pe cale să-l ia pe Abraxos într-un zbor de una ungură – scrâșni din dinți cinci minute bune, plimbându-se prin uib. Nici ea și nici vrăjitoarele ei nu erau niște câini ascultători. Oamenii erau o distracție, o pradă și, în rare cazuri, tații copiilor răjitoarelor. Niciodată comandanți; niciodată superiori.

Manon coborî repede din cuib și, când ajunse la baza scărilor turnului, Asterin o prinse din urmă.

– Tocmai veneam să te iau, șopti Aghiotanta, a cărei cosiță aurie îi sălta pe spate. Ducele...

– Știu ce vrea ducele, izbucni Manon, arătându-și dinții de fier.

Asterin ridică o sprânceană, dar rămase tăcută.

Manon își ținu în frâu tentația crescândă de a spinteca pe cineva. Ducele o chema fără încetare la întâlnirile cu bărbatul înalt și slab are își spunea Vernon și care o privea pe Manon cu mult prea puțină frică și respect. Abia avea timp pentru câteva ore de instrucție cu ceilalți Treisprezece, ca să nu mai vorbim de zboruri îndelungate, și fără toate aceste întâlniri.

Inspiră pe nas și expiră pe gură, în nenumărate rânduri, până ce reuși să-și retragă dinții și unghiile. Nu era un câine, dar nici o proastă nerușinată. Ea era Aripa Conducătoare și fusese moștenitoarea Clanului de o sută de ani. Putea să se descurce cu acest porc muritor care, în câteva decenii, avea să ajungă mâncare pentru

viermi – iar apoi să se întoarcă la existența ei malefică, glorioasă și nemuritoare.

Manon deschise ușile spre sala de consiliu a ducelui, iar gărzile plasate afară o priviră – privire fără reacție, fără emoție. Aveau formă umană, dar nimic mai mult.

Ducele studia o hartă imensă întinsă pe masă, iar însoțitorul, consilierul sau bufonul lui, Lordul Vernon Lochan, era în picioare lângă el. La câteva scaune distanță, fixând cu privirea suprafața din sticlă neagră, stătea Kaltain, nemișcată, cu excepția respirației vizibile în mișcarea gâtului ei alb. Cicatricea urâtă de pe braț se închisese cumva la culoare, devenind roșu purpuriu. Fascinant.

– Ce vrei? întrebă Manon.

Asterin își ocupă locul lângă ușă, cu brațele încrucișate.

Ducele arătă spre scaunul din fața lui.

– Avem treburi de discutat.

Manon rămase în picioare.

– Balaurul meu este flămând și eu la fel. Îți sugerez să-mi spui repede ce ai de zis, ca să-mi pot continua vânătoarea.

Lordul Vernon, cu părul negru, slab ca trestia și îmbrăcat într-o tunică albastru-deschis, mult prea curată, o măsură din priviri pe Manon. Vrăjitoarea își arătă dinții, ca să-l avertizeze în tăcere.

– Ce este în neregulă cu mâncarea pe care ți-o asigurăm noi, Lady? întrebă Vernon zâmbind.

Dinții din fier ai lui Manon se retraseră.

– Nu mănânc hrană făcută de muritori. Și nici balaurul meu.

În cele din urmă, ducele își înălță capul.

– Dacă aș fi știut că vei fi atât de mofturoasă, aș fi cerut ca moștenitoarea Picioarelor Galbene să fie făcută Aripă Conducătoare.

Manon își arătă nonșalantă unghiile.

– Cred că ai fi de părere că Iskra Picioare-Galbene este indisciplinată, dificilă și o Aripă Conducătoare inutilă.

Vernon se așeză pe un scaun.

– Am auzit de rivalitatea dintre Clanurile vrăjitoarelor. Ai ceva impotriva Picioarelor-Galbene, Manon?

Asterin mârâi încet la adresarea neprotocolară.

– Voi, muritorii, aveți prostimea voastră, spuse Manon. Noi avem Picioarele-Galbene.

– Ce elitistă! îi mormăi Vernon ducelui, care pufni.

O flacără rece coborî pe spinarea lui Manon.

– Ai cinci minute, duce.

Perrington bătu cu articulațiile degetelor în masa de sticlă.

– Trebuie să începem să... experimentăm. Cu gândul la viitor, trebuie să ne mărim numărul – să îi perfecționăm pe soldații pe care îi avem deja. Voi, vrăjitoarele, cu trecutul vostru, ne veți da ocazia să facem asta.

– Adică?

– Nu trebuie să îți explic fiecare detaliu din planurile mele, spuse ducele. Tot ce trebuie să faci este să-mi dai un sabat Cioc-negru aflat sub comanda ta, ca să-l testez.

– *În ce sens* să îl testezi?

– Să stabilim dacă sunt capabile de a se reproduce cu aliații noștri din alt ținut – cu Valgii.

Totul se opri. Mai mult ca sigur, bărbatul era nebun, dar...

– Nu să se reproducă așa cum o fac oamenii, desigur. Va fi o procedură ușoară si relativ nedureroasă – o bucată de piatră cusută sub buric. Piatra le permite să pătrundă înăuntru, înțelegi? Iar un copil născut din Valgi și vrăjitoare... Înțelegi ce investiție ar fi asta. Voi, vrăjitoarele, vă prețuiți foarte mult urmașii.

Ambii bărbați zâmbeau prietenos, așteptând ca ea să accepte.

Valgii – demonii care se reproduseseră cu Fae, ca să creeze vrăjitoarele – se întorseseră cumva, iar în contact cu ducele și cu regele... Îi puse capăt întrebărilor.

– Ai mii de oameni aici. Folosește-i.

– Cei mai mulți dintre ei nu se nasc cu magie și nu sunt compatibili cu Valgii, așa cum sunteți voi, vrăjitoarele. Și vrăjitoarele au deja sânge Valg în vene!

Bunica ei știa acest lucru?

– Suntem armata ta, nu curvele tale, spuse Manon cu o răceală mortală. Asterin veni lângă ea, cu fața încordată și palidă.

– Alege un sabat Cioc-negru, fu singurul răspuns al ducelui. Le vreau pregătite într-o săptămână. Dacă te amesteci în treaba asta, Aripă Conducătoare, prețiosul tău balaur va ajunge mâncare pentru câini. Poate și Cele Treisprezece.

– Dacă te vei atinge de Abraxos, îți voi jupui pielea de pe oase.

Ducele se întoarse la harta lui și flutură din mână.

– Ești liberă. O – și coboară la fierarul cuibului. A trimis vorbă că ultimul tău lot de săbii este gata pentru inspecție.

Manon rămase acolo, calculând greutatea mesei din sticlă neagră – dacă ar fi putut să o răstoarne și să folosească cioburile ca să-i taie încet și adânc pe cei doi bărbați.

Vernon își ridică sprâncenele într-o mișcare tăcută și sarcastică, iar asta fu suficient încât să o determine pe Manon să se întoarcă – și să iasă pe ușă înainte de a face ceva cu adevărat prostesc.

– Ce ai de gând să faci? întrebă Asterin, la jumătatea drumului spre camera lui Manon.

Manon nu știa. Și nu o putea întreba pe bunica ei, nu fără să pară nesigură sau incapabilă să urmeze ordinele.

– O să văd.

– Doar nu îi vei da un sabat Cioc-negru pentru această... împerechere.

– Nu știu. Poate că nu ar fi rău – să le unim sângele cu al Valgilor, gândi Manon. Poate că le-ar face forțele mai puternice. Poate că Valgii ar ști cum să rupă blestemul Crochan.

Asterin o apucă de cot, strângând-o cu unghiile. Manon clipi la atingere, la *întrebarea* atât de directă pe care o conținea. Niciodată Asterin nu fusese atât de *aproape* să...

– Nu poți permite să se întâmple asta, spuse Asterin.

– Am primit destule ordine pentru o zi. Mai dă-mi unul și-ți vei găsi limba pe podea!

Asterin se schimbă la față.

– Copiii vrăjitoarelor sunt sacri – *sacri*, Manon. Nu îi dăm, nici măcar altor Clanuri.

Era adevărat. Copiii vrăjitoarelor erau foarte rari și toţi erau fete, un dar de la Zeița-cu-trei-feţe. Erau sacri din clipa în care se vedea că mama era însărcinată și până ce ajungeau la șaisprezece ani. Să rănească o vrăjitoare însărcinată, să rănească un copil de vrăjitoare nenăscut sau pe fiica ei, era o încălcare atât de profundă a codului, încât – oricât de mult ar fi fost torturat făptașul – asta nu ar fi egalat ticăloșia făcută. Manon însăși participase la execuțiile prelungi de două ori, iar pedepsele nu i se păruseră niciodată de-ajuns.

Copiii oamenilor nu contau – copiii oamenilor erau egali cu viţeii pentru unele Clanuri. În special pentru Picioarele-galbene. Dar copiii de vrăjitoare... nu era o mândrie mai mare ca aceea de a naște un copil-vrăjitor pentru Clanul tău; și nici o rușine mai mare decât aceea de a pierde unul.

– Ce sabat ai alege? întrebă Asterin.

– Nu m-am hotărât. Poate că avea să aleagă un sabat mai mic – pentru orice eventualitate – înainte de a permite unuia mai puternic să se unească cu Valgii. Poate că demonii urmau să le ofere rasei lor pe cale de dispariție doza de vitalitate de care avuseseră nevoie disperată în ultimele câteva decenii. Secole.

– Și dacă se opun?

Manon începu să urce scările spre turnul ei personal.

– Singura persoană care se opuse la toate, Asterin, ești tu.

– Nu este corect...

Manon o sfâșie cu o mână, rupând materialul și pielea chiar deasupra sânilor lui Asterin.

– Te înlocuiesc cu Sorrel.

Asterin nu atinse sângele care îi curgea pe tunică.

Manon continuă să meargă.

– Te-am avertizat ieri să nu mi te mai opui și, pentru că ai ales să mă ignori, nu mai am nevoie de tine la aceste întâlniri sau păzindu-mi spatele. Niciodată – nici măcar o dată în ultima sută de ani – nu le schimbase gradele. Din acest moment, ești o Locțiitoare. Dacă vei da dovadă că poţi să te controlezi, totuși, mă voi mai gândi.

– Lady, spuse încet Asterin.

Manon arătă spre scările din spate.

– Tu le vei spune celorlalte. *Acum.*

– Manon, rosti Asterin, cu o voce rugătoare pe care Manon nu o mai auzise niciodată.

Manon continuă să urce pe scări, simțindu-se sufocată în mantia ei roșie. Nu-i păsa în mod deosebit să audă ce avea de zis Asterin – nu când bunica ei spusese clar că orice neascultare ar fi condus la execuția brutală și rapidă a tuturor vrăjitoarelor. Mantia din jurul ei nu avea să îi permită niciodată să uite asta.

– Ne vedem în cuib într-o oră, spuse Manon, fără să se deranjeze să privească înapoi, în timp ce intră în turnul ei.

Înăuntru mirosea a om.

—

Tânăra servitoare era îngenuncheată în fața șemineului, cu o perie și un făraș în mâini. Nu tremura prea tare, dar mirosul fricii ei deja învăluise camera. Probabil că intrase în panică din momentul în care pătrunsese înăuntru.

Fata își plecă fruntea, părul brunet alunecându-i peste fața palidă – dar nu înainte ca Manon să vadă că ochii ei negri o cercetau.

– Ce cauți aici? întrebă Manon pe un ton neutru, lovindu-și unghiile de fier – doar ca să vadă ce ar face fata.

– C-c-c-curățenie, se bâlbâi fata – prea stricat, prea perfect. Servilă, docilă și îngrozită, exact așa cum preferau vrăjitoarele. Doar mirosul fricii era real.

Manon își retrase dinții de fier.

Servitoarea se ridică în picioare, strâmbându-se de durere. Se mișcă suficient de mult încât fustele-i uzate și făcute în casă să se legene, dezvăluind lanțul gros dintre gleznele ei. Glezna stângă era deformată, piciorul răsucit într-o parte, lucind de cicatrice.

Manon își ascunse zâmbetul de animal de pradă.

– De ce mi-ar da o schiloadă drept slujnică?

– Eu – eu doar mă supun ordinelor. Vocea era apoasă, comună.

Manon pufni și se îndreptă spre noptieră, coada împletită și mantia roșie ca sângele unduindu-i-se în urmă. Încet, ascultând, își turnă niște apă.

Servitoarea își adună lucrurile rapid și cu îndemânare.

– Lady, pot să revin când nu va fi un deranj.

– Fă-ți treaba, muritoareo, iar apoi pleacă. Manon se întoarse și văzu că fata tocmai termina.

Servitoarea șchiopătă prin cameră, umilă, fragilă și nedemnă de o a doua privire.

– Cine ți-a făcut asta la gleznă? întrebă Manon, rezemându-se de piciorul patului.

Servitoarea nici măcar nu-și ridică privirea.

– A fost un accident. Adună cenușa în găleata pe care o târâse cu greu până aici, sus. Am căzut pe scări când aveam opt ani și nu s-a mai putut face nimic. Unchiul meu nu a avut suficientă încredere în tămăduitoare ca să le lase să intre în casă. Am avut noroc că nu mi-am pierdut piciorul.

– De ce ai lanțuri? Altă întrebare directă, de plictiseală.

– Ca să nu mai pot să fug.

– Oricum nu ai fi ajuns departe în munții aceștia.

Iată – mica încordare dintre umerii ei subțiri, efortul brav de a-l ascunde.

– Da, spuse fata, dar am crescut în Perranth, nu aici. Stivui bușteniii pe care probabil îi târâse până aici, șchiopătând mai mult cu fiecare pas. Drumul lung până jos – căratul găleții grele cu cenușă – avea să fie un alt chin, fără îndoială. Dacă aveți nevoie de mine, strigați după Elide. Gărzile vor ști unde să mă găsească.

Vrăjitoarea privi fiecare pas șchiopătând pe care fata îl făcu spre ușă. Manon aproape că o lăsă să plece, să creadă că era liberă, înainte de a mai spune ceva.

– Nu l-a pedepsit nimeni pe unchiul tău pentru prostia lui în legătură cu tămăduitoarele?

Elide privi peste umăr.

– Unchiul meu este Lordul Perranthului. Nu l-a putut pedepsi nimeni.

– Unchiul tău este Vernon Lochan. Elide încuviință. Manon își înălță capul, evaluând acel comportament blând, atât de atent construit. De ce a venit unchiul tău aici?

– Nu știu, șopti Elide.

– De ce te-a adus pe *tine* aici?

– Nu știu, răspunse ea din nou, lăsând jos găleata. Se mișcă, lăsându-și greutatea pe piciorul sănătos.

– Și cine te-a trimis în camera asta? o întrebă, blând, Manon.

Aproape râse când fata strânse din umeri și își plecă și mai mult capul.

– Nu sunt o spioană. Jur pe viața mea.

– Viața ta nu înseamnă nimic pentru mine, spuse Manon, dezlipindu-se de piciorul patului și venind mai aproape. Servitoarea rămase pe loc, foarte convingătoare în rolul ei de om supus. Manon îi împinse bărbia cu vârful unei unghii de fier, ridicându-i capul. Dacă

te prind că mă spionezi, Elide Lochan, te vei trezi cu *ambele* picioare schilodite.

Duhoarea fricii ei pătrunse îndesat în nările lui Manon.

– Lady, eu – eu jur că nu voi a-atinge...

– Pleacă. Cu unghia, Manon o zgârie pe Elide sub bărbie, lăsând o dâră de sânge în urmă. Și, într-o doară, Manon se retrase și sorbi sângele lui Elide de pe unghia ei de fier. Făcu un efort să nu afișeze nicio emoție când gustă sângele. Adevărul pe care i-l spunea.

Dar Elide văzuse destule, se pare, iar prima rundă a jocului lor luase sfârșit. Manon o lăsă pe fată să plece, șchiopătând, lanțul greu zornăind în urma ei.

Vrăjitoarea fixă cu privirea pragul gol al ușii. La început, fusese amuzant să lase fata să creadă că Manon fusese prostită de comportamentul ei umil, inofensiv și de vorbele frumoase. Apoi, descendența lui Elide fusese dezvăluită – și fiecare instinct de prădător al lui Manon ieșise la suprafață când urmărise felul în care fata își ascunsese chipul, astfel încât să nu-i vadă reacțiile, felul în care îi zisese lui Manon ceea ce voia să audă. Ca și când evalua o potențială inamică.

Fata tot ar fi putut fi o spioană, își spuse Manon, întorcându-se spre birou, unde parfumul lui Elide era cel mai puternic. Și avu dreptate: pe harta întinsă a continentului se simțea mirosul de scorțișoară și de soc al lui Elide, concentrat în anumite zone. Amprente.

O spioană pentru Vernon sau una cu planuri proprii? Manon nu știa.

Dar faptul că avea sânge de vrăjitoare în vene era un motiv îndeajuns de bun pentru ca Manon să o supravegheze.

Sau Treisprezece.

Fumul nenumăratelor forje îi înțepă atât de mult ochii lui Manon, încât își coborî pleoapa transparentă când ateriză în inima taberei

de război, în sunetul bătăilor de ciocane și al trosnetului focului. Abraxos șuieră, pășind nervos într-un cerc strâns și speriindu-i pe soldații cu armuri întunecate, care o zăriseră aterizând. Aceștia se mutară în alt loc atunci când, o clipă mai târziu, Sorrel ateriză în noroiul de lângă Manon, balaurul ei mârâind la grupul cel mai apropiat de privitori.

Și Abraxos mârâi și el spre balaurul lui Sorrel, iar Manon îi dădu brusc un ghiont cu călcâiele, înainte de a descăleca.

– Fără lupte, îi mormăi ea, examinând micul luminiș din mijlocul adăposturilor construite grosolan pentru fierari.

Luminișul era rezervat celor care călăreau balauri, dotat cu stâlpi înfipți adânc în jurul perimetrului, pentru a lega balaurii. Manon nu se deranjă să-l lege pe Abraxos, deși Sorrel își legă balaurul ei, neavând încredere în creatură. Faptul că Sorrel ocupa poziția lui Asterin era... ciudat. Ca și când întreaga lume s-ar fi dezechilibrat. Chiar și acum, balaurii lor se temeau unul de celălalt, deși niciunul dintre masculi nu se lansase încă în luptă directă. De obicei, Abraxos îi făcea loc femelei lui Asterin, care avea culoarea cerului – ba chiar o atingea.

Manon nu așteptă ca Sorrel să-și certe balaurul înainte de a intra în adăpostul fierarului, clădirea fiind un pic mai mult decât niște stâlpi din lemn răsfirați, cu un acoperiș improvizat. Forjele – giganți de piatră adormiți – ofereau lumină, iar în jurul lor bărbații loveau cu ciocanul, ridicau, încărcau cu lopata și ascuțeau săbiile.

Fierarul aerian aștepta deja chiar dincolo de primul stâlp, gesticulând spre ele cu o mână roșie și plină de cicatrice. Pe masa din fața bărbatului musculos, de vârstă medie, stătea un rând de săbii – din oțel din Adarlan, strălucitoare de la atâta lustruit. Sorrel rămase lângă Manon când ea se opri în fața armelor, ridică un pumnal și îl cântări în mâini.

– Mai ușoare, îi spuse Manon fierarului, care o privi intens, cu ochi întunecați. Ea luă un alt pumnal, apoi o sabie, examinându-le. Îmi trebuie arme mai ușoare pentru sabaturi.

Fierarul mîji un pic ochii și ridică sabia pe care ea o lăsase jos și o cântări la fel. Își înălță capul, lovind mânerul decorat și scuturând din cap.

– Nu-mi pasă dacă arată frumos, spuse Manon. Doar un singur lucru mă interesează. Renunță la niște decorațiuni și poate le vei mai scădea din greutate.

El se uită la locul în care Spintecă-Vânt se ivea peste umărul ei, având mânerul monoton și obișnuit. Dar ea îl văzuse admirând lama – adevărata capodoperă – când se întâlniseră săptămâna trecută.

– Doar vouă, muritorilor, vă pasă dacă sabia arată bine, zise ea. Ochii lui licăriră, iar ea se întrebă dacă ar fi mustrat-o – dacă avea limbă, ca să poată face asta. Asterin, folosindu-și talentul de a fermeca sau a îngrozi oamenii pentru a primi informații, aflase că unul dintre generalii de aici îi tăiase limba bărbatului, ca să nu le poată dezvălui secretele. Pe de altă parte, probabil că nici nu putea scrie sau citi. Manon se întrebă cu ce alte lucruri îl șantajau – poate o familie – ca să poată ține prizonier un om atât de priceput.

Poate de aceea îi oferi o explicație.

– Balaurii vor avea de suportat destulă greutate în timpul luptei. Armura noastră, arme, provizii și armura balaurilor – se adună și trebuie să găsim modalități prin care să ușurăm greutatea. Altfel, nu vor rămâne în aer mult timp.

Fierarul își puse mâinile în șolduri, studiind armele pe care le lăcuse și ridică o mână ca să-i facă semn să aștepte, în timp ce el se grăbi în labirintul de foc, minereu topit și nicovale.

Loviturile și zăngănitul metalelor fură singurele sunete ce se auziră în vreme ce Sorrel cântări una dintre săbii.

– Știi că îți sprijin orice decizie, o asigură ea. Părul castaniu al lui Sorrel era strâns la spate, iar pe fața ei bronzată – probabil frumoasă pentru muritori – nu se citea nicio emoție. Dar Asterin...

Manon își reprimă un oftat. Cele Treisprezece nu îndrăzniseră să reacționeze când Manon o luase pe Sorrel în această vizită, înainte de vânătoare. Cu toate acestea, Vesta rămăsese aproape de Asterin în cuib – din solidaritate sau indignare, Manon nu știa. Dar Asterin îi întâlnise privirea lui Manon și dăduse din cap – sobră, dar dăduse aprobator din cap.

– Nu vrei să fii Aghiotantă? întrebă Manon.

– Este o onoare să-ți fiu Aghiotantă, răspunse Sorrel, vocea ei răgușită acoperind ciocanele și focurile. Dar era o onoare să-ți fiu și Locțiitoare. Știi că Asterin este mereu neîmblânzită. Închisă în castel, cu interdicția de a ucide, mutila sau vâna, cu interdicția de a se apropia de oameni... E normal să fie agitată.

– Toate suntem așa. Manon le spusese Celor Treisprezece despre Elide – și se întreba dacă ochii atenți ai fetei vor observa că acum un sabat de vrăjitoare era pe urmele ei.

Sorrel respiră adânc, umerii ei puternici ridicându-se. Lăsă jos pumnalul.

– La Omega, ne știam locul și ce se așteptа de la noi. Aveam o rutină, aveam un scop. Înainte de asta, vânam vrăjitoare Crochan. Aici, suntem doar niște arme care așteaptă să fie folosite. Gesticulă spre săbiile inutile de pe masă. Aici, bunica ta nu este în zonă... ca să influențeze lucrurile. Să ne dea reguli stricte; să inspire frică. Ea i-ar face viața ducelui un iad.

– Spui că sunt o conducătoare slabă, Sorrel? O întrebare prea tăcută.

– Spun că Cele Treisprezece știu de ce bunica ta te-a pus să ucizi o Crochan pentru acea mantie. Periculos – un teren foarte periculos.

– Cred că uneori uitați ce poate face bunica mea.

– Crede-mă, Manon, că nu uităm, zise încet Sorrel, în timp ce fierarul apăru, cu o grămadă de săbii în brațele lui puternice. Și, mai mult decât oricare dintre noi, Asterin nu a uitat niciodată, nici măcar pentru o secundă, de ce este în stare bunica ta.

Manon știa că putea să-i ceară mai multe răspunsuri – dar mai știa că Sorrel era de piatră, iar piatra nu se spărgea. Așadar, cu stomacul strâns, se întoarse spre fierarul care se apropie și puse celelalte exemplare pe masă.

De foame, își spuse ea. De foame.

CAPITOLUL 13

Aelin nu știa dacă ar fi trebuit să o liniștească faptul că, în ciuda schimbărilor care se petrecuseră în viața ei în ultimii doi ani, în ciuda iadului prin care trecuse, Breasla Asasinilor nu se schimbase. Gardul viu de lângă gardul înalt de fier forjat din jurul proprietății avea exact aceeași înălțime, încă tuns cu o precizie de maestru; aleea șerpuitoare din pietriș de dincolo de gard avea în continuare aceleași pietre gri; iar marele conac avea în continuare zidurile deschise la culoare și elegante, ușile lustruite de stejar ale acestuia strălucind în soarele dimineții.

Nimeni de pe strada rezidențială liniștită nu se oprea să privească clădirea în care se aflau unii dintre cei mai de temut asasini din Erilea. De câțiva ani, Breasla Asasinilor rămăsese anonimă, o casă oarecare, una dintre numeroasele case mari dintr-un district bogat, din sud-vestul Riftholdului. Chiar sub nasul regelui Adarlanului.

Porțile de fier erau deschise, iar asasinii deghizați în paznici nu o recunoscură, odată intrată pe alee. Dar nu o opriră, în ciuda costumului și a armelor pe care le purta, în ciuda glugii care îi acoperea trăsăturile.

Noaptea ar fi fost mai potrivită pentru a se strecura prin oraș. Un alt test – să vadă dacă ar fi putut să ajungă aici ziua, fără să atragă prea mult atenția. Din fericire, majoritatea oamenilor din oraș erau preocupați cu pregătirile pentru aniversarea prințului, din ziua

mătoare: vânzătorii se aflau deja pe străzi, comercializând de toate, la prăjiturele până la steaguri cu balaurul adarlanian și panglici albastre (ca să se asorteze cu ochii prințului, desigur). Asta îi întoarse stomacul pe dos.

Să ajungă aici fără să fie zărită fusese totuși un test mic, față de cel care i se contura în față. Și față de cel care o aștepta a doua zi. Aedion – fiecare respirație a ei părea să îi reverbereze numele. *Aedion, Aedion, Aedion.*

Dar nu se mai gândi la el – la ceea ce probabil că suferise deja în celе temnițe – și urcă pe treptele masive de la intrarea în Breaslă. Nu mai fusese în această casă din noaptea în care totul se dusese naibii.

Acolo, în dreapta ei, se aflau grajdurile unde îl lovise pe Wesley and încercase să o avertizeze în legătură cu capcana care îi fusese întinsă. Iar la un nivel mai sus, cu vedere spre grădina din față, erau cele trei ferestre ale fostului ei dormitor. Erau deschise și draperiile roșii din catifea se umflau în briza răcoroasă de primăvară, ca și când camera ar fi fost aerisită pentru ea. Doar dacă Arobynn nu dăduse camera altcuiva.

Ușile sculptate de stejar se deschiseră când ajunse pe treapta de sus și văzu un majordom pe care nu îl mai văzuse niciodată și care îi făcu, totuși, o plecăciune, gesticulând spre spate. Imediat dincolo de marele hol din marmură, ușile duble ale biroului lui Arobynn erau deschise larg.

Nu se uită la pragul peste care păși, strecurându-se în casa care fusese un rai, o închisoare și un iad. Pe toți zeii, cum era casa asta! Cu tavanele arcuite și candelabrele de sticlă ale holului de la intrare, podeaua de marmură era atât de lustruită, încât își vedea propria oglindire întunecată în timp ce mergea.

Nu se vedea nimeni, nici măcar nenorocitul de Tern. Fie erau plecați, fie li se ordonase să rămână la distanță până la finalul acestei întâlniri – ca și când Arobynn nu voia să fie auzit.

Mirosul Breslei o învălui, stârnindu-i amintiri. Florile proaspăt tăiate și mirosul pâinii coapte abia mascau mirosul de metal sau sentimentul de violență care domnea pretutindeni.

Se pregătea de ce avea să urmeze cu fiecare pas pe care îl făcea spre acel birou ornamentat. Iată-l, așezat la biroul masiv, părul lui castaniu-roșcat semănând cu oțelul topit, în lumina soarelui care pătrundea prin ferestrele înalte, de la podea până la tavan, aflate pe o parte a camerei cu lambriuri de lemn. Ignoră informația pe care o aflase din scrisoarea lui Wesley și își păstră postura relaxată, nonșalantă.

Totuși, nu se putu abține să se uite la covorul din fața biroului – o mișcare fie observată, fie așteptată de Arobynn.

– E nou, spuse el, ridicându-și privirea de la hârtiile pe care le avea în față. Petele de sânge de pe celălalt nu au mai ieșit.

– Păcat! spuse ea, așezându-se pe unul dintre scaunele din fața biroului, încercând să nu se uite la cel de lângă ea, în care, de obicei, stătea Sam. Celălalt covor era mai drăguț.

Până ce sângele ei îl udase, atunci când Arobynn o bătuse: îi stricase înțelegerea legată de comerțul cu sclavi. O bătuse și îl făcuse pe Sam să privească totul. Apoi, după ce ea își pierduse cunoștința, îl bătuse și pe Sam. Se întrebă care dintre cicatricele de pe articulațiile degetelor lui Arobynn erau de la acele bătăi.

Ea auzi valetul apropiindu-se, dar nu catadicsi să-l privească.

– Să nu fim deranjați! spuse Arobynn.

Valetul șopti că înțelese, iar ușile biroului se închiseră.

Aelin își aruncă un picior peste brațul scaunului.

– De ce m-ai chemat?

Arobynn se ridică, o mișcare fluidă, plină de putere temperată, și ocoli biroul, ca să se rezeme de marginea acestuia.

– Voiam doar să văd ce faci în ziua de dinaintea marelui eveniment. Ochii lui argintii licăriră. Voiam să-ți urez noroc.

– Și să vezi dacă am de gând să te trădez?

– De ce m-aș gândi la asta?

– Nu cred că vrei să vorbim despre încredere chiar acum.

- Cu siguranță, nu. Nu când trebuie să te concentrezi doar asupra i de mâine. Atât de multe detalii ar putea merge prost! Mai ales dacă vei fi prinsă.

Ea simți pumnalul amenințării insinuate alunecându-i printre coaste.

– Știi că nu cedez ușor în fața torturii.

Arobynn își încrucișă brațele pe pieptu-i lat.

Bineînțeles că nu. Mă aștept ca protejata mea să mă protejeze, dacă va fi prinsă de rege.

Așadar, asta explica de ce o chemase.

– Nu te-am întrebat, continuă Arobynn. *Ai de gând să faci* asta drept Celaena?

Era un moment la fel de bun ca altele ca să se uite plictisită prin ameră, ca o protejată mereu lipsită de respect. Nimic pe birou, nimic pe rafturi, nici măcar o cutie care ar fi putut să conțină Amuleta din Orynth. Își permise să arunce o singură privire, înainte de se întoarce nepăsătoare spre el.

– Nu aveam de gând să las o carte de vizită.

– Și ce explicație îi vei da vărului tău când vă veți întâlni? Aceeași pe care i-ai dat-o nobilului căpitan? Nu voia să știe cum de aflase de acel dezastru. Ea nu îi spusese Lysandrei – deoarece Lysandra încă nu știa cine era. Avea să se gândească la asta mai târziu.

– Îi voi spune adevărul lui Aedion.

– Ei bine, să sperăm că se va mulțumi cu scuza asta.

Făcu un efort să se abțină să-i dea o replică.

– Sunt obosită și azi nu am chef să mă cert. Spune-mi ce vrei, ca să pot pleca acasă, am nevoie de o baie lungă și relaxantă. Nu era o minciună. Mușchii o dureau după ce, noaptea trecută, îi urmărise pe soldații Valg prin Rifthold.

– Știi că dotările mele îți stau la dispoziție. Arobynn își fixă atenția asupra piciorului ei drept, atârnat peste brațul scaunului, ca și când, într-un fel, își dăduse seama că o deranja. Ca și când ar fi știut că lupta de la Bolți îi agravase, oarecum, vechea rană pe care o căpătase în timpul duelului cu Cain. Tămăduitoarea mea ar putea să-ți maseze piciorul. Nu aș vrea să ai dureri. Sau să fie asta un handicap mâine.

Grație antrenamentului, reuși să își păstreze aparenta plictiseală.

– Chiar îți place să te auzi vorbind, nu-i așa?

El râse senzual.

– Bine – fără lupte verbale.

Ea așteptă, încă așezată pe scaun.

Arobynn se uită la costum, iar când privirea ei o întâlni pe a lui, ce văzu fu doar un criminal rece și crud.

– Din surse sigure, am aflat că i-ai supravegheat pe paznicii regelui cât și-au făcut rondul – dar că nu i-ai deranjat. Ai uitat de mica noastră înțelegere?

Ea schiță un zâmbet.

– Bineînțeles că nu.

– Atunci, de ce demonul promis nu este în temnița mea?

– Pentru că îl voi prinde abia după ce Aedion va fi eliberat.

El clipi.

– Creaturile astea ar putea să-l conducă pe rege direct la tine. La noi. Nu pun în pericol siguranța lui Aedion pentru curiozitatea ta morbidă. Și cine spune că tu nu vei uita să mă ajuți, când vei fi ocupat să te joci cu noua ta jucărie?

Arobynn plecă de lângă birou și se apropie, aplecându-se peste scaunul ei destul de mult încât să respire același aer.

– Sunt un om de cuvânt, Celaena.

Din nou, acel nume.

El făcu un pas înapoi și își înălță capul.

– Tu, pe de altă parte... Îmi amintesc cum mi-ai promis că o vei ucide pe Lysandra, cu ani în urmă. Am fost surprins când s-a întors nevătămată.

– Te-ai străduit să te asiguri că ne uram reciproc. M-am gândit să, măcar o dată, să fac lucrurile pe dos. Se pare că nu este nici pe departe atât de răsfățată și de egoistă pe cât m-ai făcut să cred. Protejata mereu iritabilă, care o făcea pe deșteapta. Totuși, dacă vrei să o ucid, îmi voi îndrepta bucuroasă atenția asupra ei, în locul Valgului.

El râse ușor.

– Nu este nevoie. Mă servește destul de bine. Cu toate acestea, poate fi înlocuită, dacă hotărăști că vrei să-ți ții promisiunea.

– Așadar, acesta era testul? Să vezi dacă îmi respect promisiunile? Sub mănuși, semnul pe care și-l gravase în palmă o ardea ca un tăciune.

– A fost un cadou.

Rezumă-te la bijuterii și la haine. Ea se ridică și își privi costumul. Sau la lucruri utile.

Privirea lui o urmă pe a ei și zăbovi.

– Îți vine mai bine decât la șaptesprezece ani.

Și remarca lui fu suficientă. Țâțâi și se întoarse, dar el o prinse de braț – chiar în locul în care se ascundeau lamele invizibile. Iar el știa asta. O provocare.

– De îndată ce va evada mâine, tu și vărul tău va trebui să vă ascundeți, spuse Arobynn. Dacă hotărăști să nu-ți ții promisiunea... vei afla foarte repede, dragă Celaena, cât de mortal poate fi acest oraș pentru cei care fug – chiar și pentru reginele ticăloase care scuipă foc.

Nu-mi mai faci declarații de dragoste și nu te mai oferi să mergi pe cărbuni încinși pentru mine?

Un râs senzual.

Întotdeauna ai fost partenera mea preferată de dans. El se apropie suficient de mult încât să-și atingă buzele de ale ei, dacă s-ar fi

mișcat câțiva milimetri. Dacă vrei să-ți șoptesc dulcegării la ureche, Maiestate, voi face asta. Dar tot îmi vei aduce ceea ce vreau.

Ea nu îndrăzni să se retragă. Ochii lui argintii străluceau ca lumina rece de dinaintea răsăritului. Nu reușise niciodată să își ferească privirea.

El își înclină capul, soarele strălucindu-i în părul castaniu-roșcat.

– Și totuși, cum rămâne cu prințul?

– Care prinț? întrebă ea cu precauție.

Arobynn zâmbi cu subînțeles, retrăgându-se câțiva centimetri.

– Sunt trei prinți, presupun. Vărul tău și cei doi care împart acum corpul lui Dorian Havilliard. Curajosul căpitan știe că unul din acei demoni îi devorează acum prietenul?

– Da.

– Știe că ai putea decide să faci ceea ce trebuie și să-l elimini pe fiul regelui, înainte să devină o amenințare?

Continuă să se uite în ochii lui.

– De ce nu-mi spui tu? Tu ești cel care s-a întâlnit cu el.

Răspunsul lui chicotit o făcu să înghețe.

– Așadar, căpitanului îi este greu să-ți ofere informații. Se pare că nu are probleme în a-i împărtăși tot fostei lui iubite – fata aia, Faliq. Știai că tatăl ei face cele mai bune tarte cu pere din toată capitala? Ba chiar trimite câteva la aniversarea prințului. Câtă ironie, nu-i așa?

Fu rândul ei să clipească. Știuse că Chaol avea cel puțin o altă iubită în afară de Lithaen, dar... Nesryn? Și cât de convenabil pentru el să nu-i spună, mai ales când îi reproșase prostiile pe care le credea despre ea și Rowan. „Prințul tău Fae", izbucnise el. Se îndoia că Chaol făcuse ceva cu fata, de când ea plecase la Wendlyn, dar... Dar se simțea exact așa cum voia Arobynn.

– Arobynn, ce-ar fi să nu te mai bagi în treburile noastre?

– Nu vrei să știi de ce a venit căpitanul din nou la mine, aseară?

Ticăloși, amândoi. Îl avertizase pe Chaol să nu se încurce cu Arobynn. Să admită că nu știa sau să ascundă de el acea slăbiciune... Chaol nu i-ar fi pus în pericol siguranța sau planurile pentru a doua zi, indiferent de informațiile pe care le păstra secrete. Îi rânji lui Arobynn.

– Nu. Eu am fost cea care l-a trimis aici. Păși agale spre ușile biroului. Trebuie să fii extrem de plictisit dacă mă chemi doar ca să mă iei peste picior.

Un licăr de amuzament.

– Noroc mâine. Toate planurile sunt puse la punct, în caz că erai îngrijorată.

– Bineînțeles că sunt puse la punct. Nu m-aș aștepta la altceva de la tine. Ea deschise una dintre uși și flutură leneș mâna, în semn de rămas-bun. Ne mai vedem, Stăpâne.

Aelin vizită din nou Banca Regală, în drum spre casă, iar când se întoarse în apartament, Lysandra o aștepta, așa cum plănuiseră. În plus, Lysandra adusese mâncare. Multă mâncare.

Aelin se trânti la masa din bucătărie, unde stătea acum Lysandra.

Curtezana privea spre fereastra lată, de deasupra chiuvetei din bucătărie.

– Știi că de pe acoperișul de alături te urmărește cineva, nu?

– E inofensiv. Și util. Chaol avea oameni care supravegheau Breasla, porțile palatului și apartamentul – pentru a-l monitoriza pe Arobynn. Aelin își înălță capul. Ochi ageri?

– Stăpânul tău m-a învățat câteva trucuri de-a lungul anilor. Ca să mă protejez, desigur. „Ca să-și protejeze investiția", de fapt, se înțelegea de la sine. Să înțeleg că ai citit scrisoarea?

– Fiecare nenorocit de cuvânt.

Într-adevăr, citise de nenumărate ori scrisoarea lui Wesley, până ce memorase datele, numele și întâmplările, până ce văzuse atât de mult foc încât fusese bucuroasă că magia îi era acum înăbușită. Ce aflase îi schimba un pic planurile, dar îi era de ajutor. Acum știa că nu se înșelase, că numele din lista ei erau corecte.

– Îmi pare rău că nu am putut să o păstrez, spuse Aelin. Să o ard era singura cale de a rămâne în siguranță.

Lysandra dădu din cap, îndepărtând o scamă de pe corsajul rochiei ei de culoarea ruginei. Avea mâneci roșii, largi și umflate, cu manșete strânse, de catifea neagră, și nasturi aurii, care străluciră în lumina dimineții, când se întinse după unul dintre strugurii de seră, pe care Aelin îi cumpărase cu o zi în urmă. O rochie elegantă, dar modestă.

– Lysandra pe care o cunoșteam eu purta mai puține haine, zise Aelin.

Ochii verzi ai Lysandrei licăriră.

– Lysandra pe care o cunoșteai tu a murit de mult.

La fel și Celaena Sardothien.

– Ți-am cerut să ne întâlnim azi ca să putem... vorbi.

– Despre Arobynn?

– Despre tine.

Sprâncenele elegante se apropiară.

– Și când vom apuca să vorbim despre tine?

– Ce vrei să știi?

– Ce faci în Rifthold? În afară de faptul că vrei să-l salvezi mâine pe general.

– Nu te cunosc suficient de bine încât să-ți răspund la întrebarea asta, spuse Aelin.

Lysandra nu făcu decât să își înalțe capul.

– De ce Aedion?

– Îmi este mai util viu decât mort. Nu era o minciună.

Lysandra lovi cu o unghie îngrijită masa uzată.

Eram atât de invidioasă pe tine, spuse după o clipă. Nu îl aveai doar pe Sam, ci și pe Arobynn... Am fost atât de proastă să cred că ne îți dădea totul și nu îți refuza nimic, te-am urât pentru că, în sinea mea, am știut întotdeauna că eram doar un pion pe care îl folosea împotriva ta – cineva care să te facă să lupți pentru afecțiunea lui, să te țină în alertă, să te rănească. Și mi-a făcut plăcere, pentru că am crezut că era mai bine să fii pionul cuiva, decât un nimic. Mâna îi tremură când o ridică, să își dea pe spate o șuviță de păr. Cred că aș fi continuat așa toată viața. Dar apoi – apoi Arobynn l-a ucis pe Sam și a aranjat capturarea ta, și... și m-a chemat în noaptea în care ai fost dusă în Endovier. După aceea, în trăsura care mă ducea acasă, am început să plâng. Nu știam de ce. Dar Wesley era în trăsură cu mine. Aceea a fost noaptea care a schimbat totul între noi. Lysandra privi cicatricele din jurul încheieturilor mâinilor lui Aelin, apoi tatuajul care îi mutila propria încheietură.

– Ieri seară, nu ai venit doar ca să mă avertizezi în privința lui Arobynn, zise Aelin.

Când Lysandra își ridică privirea, o avea de gheață.

– Nu, spuse ea cu o ușoară cruzime. Am venit ca să te ajut să-l distrugi.

– Înseamnă că ai multă încredere în mine dacă recunoști asta.

– Tu ai distrus Bolțile, rosti Lysandra. Pentru Sam ai făcut-o, nu-i așa? Deoarece acei oameni – au lucrat toți pentru Rourke Farran și au fost toți acolo când... Ea scutură din cap. Totul este pentru Sam, orice ai plănuit pentru Arobynn. În plus, dacă mă trădezi, puține lucruri mă mai pot răni la fel de mult ca tot ce am îndurat deja.

Aelin se rezemă pe scaun și își încrucișă picioarele, încercând să nu se gândească la întunericul căruia îi supraviețuise femeia din fața ei.

– Am așteptat prea mult fără să cer răzbunare. Nu mă interesează iertarea.

Lysandra afișă un zâmbet – și nu unul vesel.

– După ce l-a ucis pe Wesley, am stat trează în patul lui și m-am gândit să-l omor chiar acolo. Dar nu mi s-a părut suficient, iar datoria nu-mi aparținea doar mie.

Pentru o clipă, Aelin nu reuși să spună nimic. Apoi, scutură din cap.

– Tu chiar vrei să insinuezi că pe mine m-ai așteptat în tot acest timp?

– L-ai iubit pe Sam la fel de mult cât l-am iubit pe Wesley.

Pieptul i se goli, dar dădu din cap. Da, îl iubise pe Sam – mai mult decât iubise pe oricine vreodată. Chiar și pe Chaol. Și, faptul că în scrisoarea lui Wesley citise exact ce îi ordonase Arobynn lui Rourke Farran să-i facă lui Sam, îi lăsase o rană violentă în inimă. Hainele lui Sam încă mai erau în cele două sertare de jos ale dulapului ei unde, într-adevăr, Arobynn le despachetase. Dormise îmbrăcată cu una dintre cămășile lui, în ultimele două nopți.

Arobynn avea să plătească.

– Îmi pare rău, spuse Aelin. Pentru anii în care m-am purtat ca un monstru cu tine, pentru că te-am făcut să suferi prin acțiunile mele. Îmi doresc să mă fi putut vedea mai bine. Îmi doresc să fi văzut *toate* lucrurile mai bine. Îmi pare rău.

Lysandra clipi.

– Eram amândouă tinere și proaste și ar fi trebuit să fim aliate. Dar nimic nu ne poate împiedica să fim așa acum. Lysandra îi aruncă un rânjet de lup. Dacă ești pentru, sunt și eu.

Atât de repede – atât de ușor – primi oferta de prietenie. Poate că Rowan era prietenul ei drag, *carranam-ul* ei, dar... îi lipsea compania feminină. Foarte mult. Deși o veche panică își făcu simțită apariția, la gândul că Nehemia nu mai era acolo, ca să i-o ofere – și o parte din ea își dorea să-i arunce înapoi Lysandrei oferta în față, doar pentru că ea *nu era* Nehemia – se forță să reprime acea frică.

– Sunt pentru, spuse Aelin, cu voce răgușită.

Lysandra oftă.

– O, mulțumesc zeilor. Acum pot vorbi cu cineva despre haine, fără să fiu întrebată ce părere ar avea cutare sau să mănânc o cutie de bomboane cu ciocolată fără să-mi spună cineva că ar fi bine să am grijă la siluetă – spune-mi că îți plac bomboanele de ciocolată. Îți plac, nu-i așa? Îmi amintesc că am furat odată o cutie din camera ta, când ai ieșit să ucizi pe cineva. Au fost delicioase.

Aelin flutură o mână spre cutiile cu bunătăți de pe masă.

– Ai adus ciocolată – în ceea ce mă privește, ești noua mea persoană preferată.

Lysandra chicoti, un sunet surprinzător de profund și răutăcios – un râs pe care, probabil, îl ascundea față de Arobynn sau de clienții ei.

– Într-o seară, curând, mă voi strecura aici și vom mânca ciocolată până când vom vomita.

– Suntem niște doamne atât de rafinate și de manierate!

– Te rog! spuse Lysandra, fluturând o mână îngrijită, noi două suntem doar animale sălbatice în piei de om. Nu are rost să negi asta!

Curtezana nu știa cât de aproape era de adevăr. Aelin se întreba cum ar fi reacționat femeia în fața celeilalte forme a ei – la caninii alungiți. Cumva, se îndoia că Lysandra ar fi numit-o un monstru din cauza asta – sau din cauza flăcărilor pe care le comanda.

Zâmbetul Lysandrei tremură.

– Totul este aranjat pentru mâine?

– Ești cumva îngrijorată?

– Ai de gând să intri, pur și simplu, în palat, crezând că o altă culoare a părului nu te va da de gol? Ai atât de multă încredere în Arobynn?

– Ai o idee mai bună?

Umerii ridicați ai Lysandrei erau definiția nonșalanței.

– Știu și eu câte ceva despre ce înseamnă să joci roluri diferite. Cum să mă fac nevăzută, dacă vreau asta.

– Eu *chiar* știu să mă fac nevăzută, Lysandra. Planul este bun. Chiar dacă a fost ideea lui Arobynn.

– Dar dacă am prinde doi iepuri dintr-o lovitură?

Poate că ar fi ignorat asta, poate că ar fi întrerupt-o, dar în ochii curtezanei se citea o strălucire atât de rea și de sălbatică.

Așadar, Aelin își sprijini antebrațele pe masă.

– Te ascult.

CAPITOLUL 14

Pentru fiecare persoană salvată de Chaol și de rebelii lui, părea ca întotdeauna mai erau câteva care ajungeau pe eșafod.

Soarele apunea când el și Nesryn se ghemuiră pe un acoperiș de lângă mica piață. Singurii oameni care se deranjaseră să privească erau obișnuiții infractori, mulțumiți să vadă suferința altora. Asta îl deranja puțin de toate decorațiunile care fuseseră întinse în onoarea aniversării lui Dorian, de a doua zi: steaguri cu roșu și auriu și panglici atârnau de-a latul pieței, ca o plasă, în vreme ce coșuri cu flori albastre și albe încadrau marginile exterioare. Un osuar împodobit, în veselia sfârșitului de primăvară.

Coarda arcului lui Nesryn scârțâi când îl întinse mai mult.

– Încet, o avertiză el.

– Știe ce face, mormăi Aelin de la o distanță de câțiva pași.

Chaol îi aruncă o privire.

– Amintește-mi – de ce ești aici?

– Voiam să ajut - sau asta este o rebeliune rezervată doar celor din Adarlan?

Chaol se abținu să îi dea o replică și își întoarse privirea spre piața de dedesubt. A doua zi, de ea depindea tot ce conta pentru el. Nu ar fi fost inteligent să o supere, chiar dacă ideea de a-l lăsa pe Dorian în mâinile ei îl cutremura. Dar...

– În legătură cu ziua de mâine, precizează el ferm, continuând să fie atent la execuția care era pe cale să se petreacă. Nu te vei atinge de Dorian.

– Eu? Niciodată, răspunse mieros Aelin.

– Nu este o glumă. Nu. Îl. Vei. Răni.

Nesryn îi ignoră și își înclină arcul spre stânga.

– Nu pot să țintesc bine spre niciunul.

Trei bărbați stăteau acum în fața eșafodului, înconjurați de doisprezece paznici. Scândurile platformei de lemn erau deja pătate bine de sânge, de la săptămâni de folosință. Mulțimea supraveghea ceasul mare, de deasupra platformei de execuție, așteptând ca limba de fier să atingă ora șase seara. Legaseră până și panglici aurii și purpurii de marginea inferioară a ceasului. Mai erau șapte minute.

Chaol se forță să se uite la Aelin.

– Crezi că-l vei putea salva?

– Poate. Voi încerca. Privirea sau postura ei nu trădau nicio reacție.

Poate. *Poate.*

– Dorian chiar contează sau este doar un pion pentru Terrasen? întreabă el.

– Nici măcar să nu deschizi subiectul! Inițial, crezu că terminase, dar continuă. Ar fi o dovadă de milă să-l omor, Chaol. Ar fi un dar.

– Nu pot să țintesc, spuse din nou Nesryn – un pic mai tare.

– Dacă te atingi de el, zise Chaol, mă voi asigura că ticăloșii de acolo îl vor găsi pe Aedion.

Nesryn se întoarse tăcută spre ei, slăbind arcul.

Pentru Chaol, era singura carte pe care putea să o joace, chiar dacă asta îl făcea și pe el un ticălos.

Furia pe care Chaol o văzu în ochii lui Aelin fu imensă.

– Dacă îmi implici toată Curtea în asta, Chaol, spuse Aelin cu blândețe mortală, nu-mi pasă ce ai fost pentru mine sau ce ai făcut ca să mă ajuți. Dacă îi trădezi sau îi rănești, nu-mi pasă cât va dura sau cât de departe vei merge: tu și regatul tău nenorocit veți ajunge scrum. Apoi vei afla cam cât de monstruoasă pot să fiu.

Prea departe. El mersese prea departe.

– Nu suntem inamici, răspunde Nesryn și, chiar dacă era calmă, privirea îi fugea de la unul la altul. Avem destule probleme pentru care trebuie să ne facem griji mâine. Și în acest moment. Arătă cu săgeata spre piață. Mai sunt cinci minute până la ora șase. Coborâm acolo?

– Este prea plin de oameni, spuse Aelin. Nu risca să te expui. La patruzute de metri, mai este o patrulă care se îndreaptă în direcția asta.

Desigur că știa despre asta.

– Repet, rosti Chaol, de ce ești aici? Ea... se furișase în urma lor. Cu prea multă ușurință.

Aelin o studie pe Nesryn un pic prea mult.

– Cât de bună este precizia cu care ţintești, Faliq?

– Nu ratez, replică Nesryn.

Aelin surâse.

– Genul meu de femeie. Îi zâmbi cu subînțeles lui Chaol.

Iar el știu – știu că ea era conștientă de trecutul lor. Și că nu-i prea păsa. Nu-și dădea seama dacă era sau nu o ușurare.

– Mă gândesc dacă să le poruncesc oamenilor lui Arobynn să abandoneze misiunea mâine, spuse Aelin, cu acei ochi turcoaz fixați asupra chipului lui Nesryn, a mâinilor și a arcului ei. În locul lor, vreau ca Faliq să supravegheze zidul.

– Nu, zise Chaol.

– Ești paznicul ei? El nu se sinchisi să răspundă. Așa mă gândeam și eu, rosti încet Aelin.

Dar Nesryn nu avea să supravegheze zidul – și nici el. Căpitanul era prea ușor de recunoscut ca să riște să fie aproape de palat, iar Aelin și ticălosul ei de stăpân hotărâseră, se pare, că era mai bine ca el să meargă de-a lungul graniței mahalalelor, asigurându-se că drumul era liber pentru ea.

– Nesryn are deja ordinele ei.

În piață, oamenii începură să-i înjure pe cei trei bărbați care priveau ceasul, cu fețe palide și sfrijite. Ba unii dintre privitori aruncară cu bucăți de mâncare stricată spre ei. Poate că acest oraș chiar merita

flăcările lui Aelin Galathynius. Poate că și Chaol merita să ardă. El se întoarse spre femei.

– Rahat! înjură Aelin.

Chaol se uită în spate, la timp ca să vadă gărzile împingând prima victimă – un bărbat de vârstă mijlocie, care suspina – spre eșafod, folosindu-se de mânerele săbiilor ca să-l pună în genunchi. Nu mai așteptau până la șase. Un alt prizonier, tot de vârstă mijlocie, începu să tremure, și o pată întunecată se întinse pe partea din față a pantalonilor săi. Pe toți zeii!

Chaol încremeni și nici Nesryn nu reuși să încordeze arcul destul de repede când toporul se ridică. Un zgomot surd reduse la tăcere piața orașului. Oamenii aplaudară – *aplaudară*. Sunetul acoperi al doilea zgomot surd, al capului bărbatului, care căzu și se rostogoli.

Apoi, Chaol se trezi în altă cameră, în castelul care fusese cândva casa lui, ascultând zgomotul surd al cărnii și al oaselor pe marmură, ceața roșie acoperind aerul, Dorian țipând...

Sperjur. Mincinos. Trădător. Chaol era toate aceste lucruri acum, dar nu pentru Dorian. Niciodată pentru adevăratul lui rege.

– Dărâmă turnul cu ceas din grădină, spuse el aproape neauzit. O simți pe Aelin întorcându-se spre el. Iar magia va fi liberă. A fost o vrajă – trei turnuri, toate construite din piatră Wyrd. Dărâmă unul și magia va fi eliberată.

Ea privi spre nord, fără să clipească, deloc surprinsă, ca și când ar fi putut să vadă până la castelul de cleștar.

– Mulțumesc, șopti ea. Atât.

– De dragul lui Dorian. O fi fost cruzime, o fi fost egoism, dar era adevărat. Regele te așteaptă mâine, continuă el. Dacă nu-i mai pasă că lumea știe și își dezlănțuie magia asupra ta? Știi ce s-a întâmplat cu Dorian.

Ea scrută țiglele acoperișului, ca și când ar fi citit harta mentală a petrecerii – harta pe care el i-o dăduse. Apoi, înjură.

Ar putea să întindă capcane pentru mine – și pentru Aedion. Cu semnele Wyrd, ar putea să scrie vrăji pe podea sau pe uși, menite mie sau lui Aedion, iar noi am fi neajutorați – la fel cum am capturat creatura din bibliotecă. Rahat, șopti ea. *Rahat.*

Nesryn își apucă arcul.

– Brullo ne-a zis că regele și-a pus cei mai buni oameni să-l escorteze pe Aedion din temniță spre sală – probabil, va vrăji și acele zone, spuse ea. *Dacă* le vrăjește.

– *Dacă* este un risc prea mare. Și este prea târziu să ne schimbăm planurile, replică Aelin. Dacă aș fi avut cărțile acelea nenorocite, probabil că aș fi putut să găsesc un soi de protecție pentru mine și Aedion, vreo vrajă, dar mâine nu voi avea suficient timp să le iau din vechea mea cameră. Zeii știu dacă mai sunt încă acolo.

– Nu sunt, zise Chaol. Aelin își ridică sprâncenele. Pentru că sunt la mine. Le-am furat când am părăsit castelul.

Aelin își încreți buzele în ceea ce el ar fi putut jura că era admirație șovăitoare.

– Nu avem mult timp la dispoziție. Începu să urce pe acoperiș și dispăru. Au mai rămas doi prizonieri, clarifică ea. Și cred că steagurile acelea ar arăta mai bine pătate cu niște sânge de Valg.

Nersyn rămase pe acoperiș, în timp ce Aelin merse pe altul, din fața pieței – mai repede decât se gândise Chaol că era posibil. Asta însemnă că el rămânea la nivelul străzii. Chaol se grăbi cât putu de mult prin mulțime, zărindu-i pe cei trei oameni ai săi adunați în apropierea celeilalte margini a platformei – pregătiți.

Ceasul bătu ora șase tocmai când Chaol își alese o poziție, după ce se asigurase că încă doi dintre oamenii săi așteptau pe o alee îngustă. Fix când gărzile luară, în cele din urmă, corpul primului prizonier și îl traseră înainte pe următorul. Bărbatul suspina,

implorându-i, în timp ce era forțat să îngenuncheze în balta de sânge a prietenului său.

Călăul își ridică toporul.

Apoi, un pumnal trecu direct prin gâtul lui, aruncat cu dedicație, din partea lui Aelin Galathynius.

Țâșni sânge negru – o parte pe steaguri, așa cum promisese Aelin. Înainte ca gărzile să poată striga, Nesryn deschise focul din cealaltă direcție. Buimăceala provocată fu tot ce-i trebui lui Chaol, iar el și oamenii lui alergară spre platformă, prin mulțimea panicată, care fugea. Nesryn și Aelin mai trăseseră o dată, înainte ca el să ajungă pe platformă, pe lemnul periculos de alunecos din cauza sângelui. Îi apucă pe cei doi prizonieri și le strigă „Fugiți, fugiți, fugiți!"

Oamenii lui se luptară cu gărzile cât el îi grăbi pe prizonierii împiedicați pe scări și apoi pe alee, în siguranță – alee dincolo de care așteptau rebelii.

Fugiră stradă după stradă, lăsând în urmă haosul pieței, până ce ajunseră la râul Avery, iar Chaol se grăbi să pună mâna pe o barcă.

Nesryn îl găsi părăsind docurile o oră mai târziu, nevătămat, dar stropit cu sânge negru.

– Ce s-a întâmplat?

– S-a dezlănțuit iadul, răspunse Nesryn, scrutând râul sub apusul soarelui. Totul este bine?

El încuviință.

– Tu?

– Amândouă suntem bine. Știind că nu era în stare să întrebe despre Aelin, îi făcuse o favoare, gândi el cu un licăr de rușine. Nesryn se întoarse, îndreptându-se în direcția din care venise.

– Unde pleci? întrebă el.

– Să mă spăl și să mă schimb – apoi, să mă duc să dau vestea familiei bărbatului care a murit.

Acesta era protocolul, chiar dacă era îngrozitor. Era mai bine ca familiile să fie cu adevărat îndurerate, decât să riște să fie privite ca simpatizante ale rebelilor.

– Nu trebuie să faci asta, spuse el. Îl voi trimite pe unul dintre oamenii mei.

Sunt un gardian al orașului, zise ea clar. Prezența mea nu va fi neașteptată. Și, în plus, spuse, cu ochii strălucindu-i de perenul iz de de amuzament, chiar tu ai zis că nu prea stau petitori la coadă în fața ușei tatălui meu, așadar, cu ce altceva aș putea să-mi ocup timpul în seara asta?

– Mâine este o zi importantă, spuse el, chiar dacă se înjură pentru cuvintele rostite seara trecută. Un măgar – asta fusese, chiar dacă ea nu-și arătase supărarea.

– Mă simțeam foarte bine înainte să apari tu, Chaol, replică ea – obosită, posibil plictisită. Îmi cunosc limitele. Ne vedem mâine.

– De ce vrei să te duci tu pe la familii? întrebă el.

Ochii negri ai lui Nesryn priviră spre râu.

– Pentru că asta îmi amintește de ceea ce am de pierdut dacă voi fi prinsă – sau dacă vom eșua.

Se lăsă noaptea, iar Aelin știu că era urmărită, în timp ce mergea tiptil de pe un acoperiș pe altul. Acum, chiar și câteva ore mai târziu, era extrem de periculos să meargă pe străzi, având în vedere cât de mult se supăraseră gărzile, după ce ea și rebelii le furaseră prizonierii chiar de sub nas.

Și știa *asta* pentru că le auzise înjurând și vorbind printre dinți în ultima oră, în care urmărise o patrulă de gărzi în uniforme negre, pe drumul observat cu o noapte în urmă: de-a lungul docurilor, apoi rămânând în umbrele străzii cu taverne și bordeluri din mahala, iar apoi aproape – dar păstrând o distanță sigură – de Piața Umbrelor

de lângă râu. Fusese interesant să afle cum se schimba sau nu ruta lor când izbucnea haosul – spre ce ascunzători se grăbeau, ce fel de formații foloseau. Ce străzi nu mai erau supravegheate când se dezlănțuia iadul. Așa cum avea să se întâmple a doua zi, cu Aedion.

Dar ce îi spusese Arobynn fusese adevărat – potrivindu-se și cu hărțile pe care le făcuseră Nesryn și Chaol.

Știuse că, dacă i-ar fi spus lui Chaol de ce apăruse la execuție, i-ar fi stat cumva în cale – poate ar fi trimis-o pe Nesryn să o urmărească. Trebuia să afle cât de pricepuți erau – *toți* cei care urmau să fie vitali în evenimentele de a doua zi – iar apoi trebuia să vadă asta.

Așa cum îi zisese Arobynn, toți gardienii purtau un inel imens și negru și se mișcau cu smucituri și zvâcniri care o făceau să se întrebe cât de bine se acomodau demonii ghemuiți în corpurile lor. Liderul lor, un bărbat palid, cu păr brunet, i se păru că se mișca cel mai fluid, precum cerneala în apă.

Ea îi lăsă să se îndrepte spre o altă parte a orașului și își continuă drumul spre locul în care districtul meșteșugarilor se prelungea într-o curbă a râului Avery, până ce totul se liniști în jurul ei, iar mirosul acelor cadavre în putrefacție se estompă.

Pe acoperișul unui depozit de sticlărie, ale cărui țigle erau calde încă de la căldura zilei sau de la imensele furnale din interior, Aelin examină aleea goală de dedesubt. Ploaia infernală de primăvară începu din nou, zornăind pe acoperișul înclinat, pe numeroasele hornuri.

Magia – Chaol îi spusese cum să o elibereze. Era atât de ușor și, cu toate acestea – o sarcină monumentală. Necesita o planificare atentă. Totuși, hotărâse să o facă după ziua de mâine – dacă avea să supraviețuiască.

Coborî pe un burlan de pe partea laterală a clădirii dărăpănate din cărămidă, sărind un pic prea zgomotos într-o baltă – spera să fie apă de ploaie. Fluierând un cântecel vesel, pe care îl auzise într-una dintre multele taverne din mahala, avansă pe aleea goală.

Sincer, fu un pic surprinsă să ajungă aproape la jumătatea aleii înainte ca patrula gărzilor regelui să îi iasă în cale, cu săbiile scoase, ca argintul viu în întuneric.

Comandantul patrulei – demonul din el – privi și zâmbi ca și când ar fi știut deja ce gust avea sângele ei.

Aelin îi rânji și ea, fluturându-și încheietura mâinii și scoțând lamele din costum.

– Bună, frumosule!

Apoi, îi atacă, tăind, și răsucindu-se, și ferindu-se. Cinci gărzi muriră înainte ca restul să se poată măcar mișca. Dar sângele care le curgea nu era roșu. Era negru și se prelingea pe muchiile săbiilor ei, dens și strălucitor ca uleiul. Duhoarea, ca de lapte prins și oțet, o lovi la fel de puternic precum loviturile săbiilor lor.

Mirosul urât deveni mai puternic, acoperind fumul persistent al fabricilor de sticlă din jurul lor, înrăutățindu-se când Aelin se feri de lovitura demonului și se ghemui, lovindu-l. Stomacul bărbatului se deschise ca o rană infectată, iar sângele negru și zeii știau ce altceva se revărsară pe stradă. Dezgustător. Aproape la fel de rău precum mirosul care ieșea din grătarul canalului din celălalt capăt al aleii – deja deschis. Din care se răspândea acea beznă familiară.

Ceilalți membri ai patrulei se apropiară. Când îi ucise, mânia îi urse prin vene ca un cântec. Când sângele și ploaia făcură bălți pe caldarâmul spart, când Aelin rămase într-un câmp de oameni căzuți, începu să taie.

Capetele se rostogoliră unul după altul.

Apoi, se rezemă de zid, așteptând. Numărând.

Ei nu se ridicară.

Aelin părăsi aleea, închizând cu piciorul grătarul canalului, și dispăru în noaptea ploioasă.

Se crăpă de ziuă, o zi senină şi călduroasă. Aelin rămăsese trează jumătate de noapte, parcurgând cărțile pe care le salvase Chaol, inclusiv vechea ei prietenă, *Morții vii.*

Recitând ceea ce aflase în liniștea apartamentului ei, Aelin îmbrăcă hainele trimise de Arobynn, verificând de două ori că nu ascundeau surprize şi că totul era acolo unde trebuie să fie. Lăsă fiecare pas, fiecare memento al planului ei să o ancoreze, să o împiedice să se gândească prea mult la ceea ce avea să se întâmple la începerea festivităților.

Apoi, plecă să-şi salveze vărul.

CAPITOLUL 15

Aedion Ashryver era pregătit să moară.

Împotriva voinței lui, își revenise în ultimele două zile, febra dispărându-i seara trecută, după apusul soarelui. Fu suficient de puternic încât să meargă – cu toate că încet – când îl escortară spre baia temniței, unde îl înlănțuiră ca să îl spele și chiar riscară să-l bărbierească, în ciuda eforturilor sale de a-și tăia propriul gât în brici.

Pesemne că îl voiau prezentabil la Curte, când aveau să-i taie capul cu propria lui sabie, Sabia din Orynth.

După ce îi curățară rănile, îl îmbrăcară în pantaloni și o cămașă largă, de culoare albă, îi strânseră părul la spate și îl târâră pe scări. Gărzile cu uniforme negre îl flancau câte trei pe ambele părți, patru în față și în spate, iar lângă fiecare ușă și ieșire era postat unul dintre ticăloși.

Îmbrăcatul îl epuizase prea mult ca să-i provoace să-l omoare cu sabia, așadar îi lăsă să-l conducă prin ușile înalte, în sala de bal. Steaguri roșii și aurii atârnau de căpriori, flori de primăvară acopereau fiecare masă și o boltă de trandafiri de seră fusese construită deasupra podiumului de pe care familia regală avea să urmărească festivitățile, înainte de execuția lui. Ferestrele și ușile de dincolo de platforma pe care urma să fie omorât se deschideau spre una dintre grădini; un gardian era postat din 60 în 60 de centimetri, iar alții erau poziționați în grădină. Dacă regele voia să-i întindă o capcană lui Aelin, cu siguranță nu se deranjase să o facă foarte subtil.

Era civilizat din partea lor să-i dea un taburet pe care să se așeze, își dădu seama Aedion, când fu împins pe treptele din lemn ale platformei. Cel puțin nu avea să fie nevoit să se întindă pe podea, ca un câine, cât i-ar fi privit pe toți prefăcându-se că nu erau aici doar pentru a-i vedea capul rostogolindu-se. Și un taburet, își dădu el seama cu o satisfacție macabră, ar fi fost o armă destul de bună, la momentul potrivit.

Așadar, Aedion îi lăsă să-l pună în lanțurile ancorate de podeaua platformei. Îi lăsă să expună Sabia din Orynth la câțiva pași de el, mânerul zgâriat din os strălucindu-i în lumina dimineții.

Trebuia doar să prindă momentul potrivit, ca să moară așa cum alegea el.

CAPITOLUL 16

Demonul îl făcu să stea pe podium, pe un tron aflat lângă o fe-meie încoronată, care nu observase că ființa care se folosea de gura lui nu era persoana care se născuse din propria-i carne. În cealaltă parte a lui, era așezat bărbatul care controla demonul din el. Iar în lată, sala de bal era plină de nobili chicotind, care nu vedeau că el era încă acolo, înăuntru, țipând în continuare.

Astăzi, demonul trecuse un pic mai mult prin barieră, iar acum privea prin ochii lui, cu o strălucire veche și rea. Abia aștepta să aibă acces deplin la această lume.

Poate că lumea merita să fie devorată de creatură. Poate că acest mod trădător cauzase o gaură atât de mare, încât să rupă bariera dintre ei. Poate că demonul câștiga. Poate că deja câștigase.

Așadar, era forțat să stea pe tron și să rostească vorbe care nu erau ale lui, și să-și împartă ochii cu ceva din alt tărâm, care îi privea lumea însorită cu o foame lacomă, eternă.

Costumul îi provoca mâncărimi de nedescris. Vopseaua de pe ea înrăutățea situația.

Cei mai mulți dintre invitații importanți sosiseră în zilele de dinaintea petrecerii, dar cei care locuiau în oraș sau în periferia de la poalele dealului formau acum o linie strălucitoare, care se întindea

Era civilizat din partea lor să-i dea un taburet pe care să se așeze, își dădu seama Aedion, când fu împins pe treptele din lemn ale platformei. Cel puțin nu avea să fie nevoit să se întindă pe podea, ca un câine, cât i-ar fi privit pe toți prefăcându-se că nu erau aici doar pentru a-i vedea capul rostogolindu-se. Și un taburet, își dădu el seama cu o satisfacție macabră, ar fi fost o armă destul de bună, la momentul potrivit.

Așadar, Aedion îi lăsă să-l pună în lanțurile ancorate de podeaua platformei. Îi lăsă să expună Sabia din Orynth la câțiva pași de el, mânerul zgâriat din os strălucindu-i în lumina dimineții.

Trebuia doar să prindă momentul potrivit, ca să moară așa cum alegea el.

CAPITOLUL 16

Demonul îl făcu să stea pe podium, pe un tron aflat lângă o femeie încoronată, care nu observase că ființa care se folosea de gura lui nu era persoana care se născuse din propria-i carne. În cealaltă parte a lui, era așezat bărbatul care controla demonul din el. Iar în față, sala de bal era plină de nobili chicotind, care nu vedeau că el era încă acolo, înăuntru, țipând în continuare.

Astăzi, demonul trecuse un pic mai mult prin barieră, iar acum privea prin ochii lui, cu o strălucire veche și rea. Abia aștepta să aibă acces deplin la această lume.

Poate că lumea merita să fie devorată de creatură. Poate că acest sând trădător cauzase o gaură atât de mare, încât să rupă bariera dintre ei. Poate că demonul câștiga. Poate că deja câștigase.

Așadar, era forțat să stea pe tron și să rostească vorbe care nu erau ale lui, și să-și împartă ochii cu ceva din alt tărâm, care îi privea lumea însorită cu o foame lacomă, eternă.

Costumul îi provoca mâncărimi de nedescris. Vopseaua de pe ea înrăutățea situația.

Cei mai mulți dintre invitații importanți sosiseră în zilele de dinaintea petrecerii, dar cei care locuiau în oraș sau în periferia de la poalele dealului formau acum o linie strălucitoare, care se întindea

de afară prin ușile mari de la intrare. Gărzile postate acolo verificau invitațiile, puneau întrebări, examinau fețele deloc dornice să fie interogate. Dar artiștii, vânzătorii și servitorii primiseră ordin să folosească una dintre intrările laterale.

Acolo o găsise Aelin pe Madam Florine și trupa ei de dansatoare, îmbrăcate în costume negre din tul, mătase și dantelă, ca noaptea lichidă în soarele dimineții. Cu umerii drepți, cu pieptul încordat și cu brațele relaxate pe lângă corp, Aelin se strecură în mijlocul grupului. Cu părul vopsit într-o nuanță roșcată de castaniu și cu fața acoperită de produsele cosmetice stridente folosite de toate dansatoarele, se amestecă în mulțime atât de bine încât niciuna nu se uită în direcția ei.

Se concentră doar asupra rolului ei de novice emoționată, de a părea mai interesată de felul în care o percepeau celelalte dansatoare decât cei șase gardieni postați la mica ușă de lemn din partea laterală a zidului de piatră. Holul castelului de dincolo de ușă era îngust – bun pentru pumnale, rău pentru săbii și mortal pentru acele dansatoare, dacă ea ar fi dat de necaz.

Dacă Arobynn, într-adevăr, o trădase. Cu fruntea plecată, Aelin supraveghe subtil primul test de încredere.

Florine cea cu părul castaniu merse de-a lungul rândului ei de dansatoare ca un amiral la bordul unei nave. Era în vârstă, dar frumoasă și fiecare mișcare a lui Florine era însoțită de o grație pe care Aelin nu reușise niciodată să o copieze, indiferent câte lecții luase cu ea în copilărie. Femeia fusese cea mai faimoasă dansatoare din imperiu și, după ce ieșise la pensie, rămăsese cea mai apreciată profesoară. *Stăpâna dascălilor*, o numise Aelin în anii în care se antrenase cu ea, învățând cele mai la modă dansuri și feluri de a-și mișca trupul.

Când se opri lângă Aelin, cu buzele-i subțiri și încrețite, Florine își ațintи privirea asupra gărzilor din față.

– Trebuie să mai lucrezi la postură, spuse femeia.

Aelin întâlni privirea piezișă a lui Florine.

– Este o onoare să fiu dublură în spectacolul dumneavoastră, doamnă. Sper că Gillyan se va însănătoși curând.

Gărzile făcură semn să intre ceea ce părea a fi o trupă de jongleri, iar ei înaintară puțin.

– Pari destul de în formă, șopti Florine.

Aelin se dădu în spectacol, plecându-și capul și umerii și impunându-și să roșească – noua dublură, timidă la complimentele stăpânei sale.

– Față de cum eram acum zece luni?

Florine pufni, iar privirea îi zăbovi asupra cicatricelor subțiri de pe încheieturile mâinilor lui Aelin, pe care nici măcar spiralele pictate deasupra nu le puteau ascunde. Ridicaseră partea de sus a costumelor cu spatele gol purtate de dansatoare, dar, chiar și așa, și chiar și în ciuda trupului pictat, i se zărea vârful cicatricelor ei acoperite de tatuaje.

– Dacă tu crezi că am avut vreo legătură cu evenimentele care au condus la asta...

Cuvintele lui Aelin erau ușor mai puternice decât scârțâitul pantofilor de mătase pe pietriș.

– Dacă ai fi avut vreo legătură cu asta, ai fi fost moartă, rosti ea. Nu era o cacealma. Când își făcuse planurile în scris pe acel vapor, numele lui Florine fusese cel pe care îl scrisese – și pe care mai apoi îl tăiase, după ce se gândise mai bine. Sper că ai făcut aranjamentele necesare, continuă Aelin. Nu se referea doar la mica modificare a costumelor, necesară ca să găzduiască armele și proviziile pe care Aelin trebuia să le strecoare înăuntru – toate plătite de Arobynn, desigur. Nu, surprizele mari aveau să vină mai târziu.

– Nu e un pic cam târziu să mă întrebi asta? făcu mieros Madam Florine, ale cărei bijuterii negre de la gât și urechi străluceau. Dacă ai apărut, înseamnă că ai mare încredere în mine.

– Cred că îți place mai mult să fii plătită decât îți place regele. Arobynn plătise o sumă mare ca să o mituiască pe Florine. Și, de vreme ce Teatrul Regal a fost închis de Maiestatea Sa Imperială, cred că amândouă suntem de acord că ceea ce li s-a făcut acelor muzicieni a fost o crimă la fel de neiertat ca masacrul sclavilor din Endovier și Calaculla, mai spuse ea, supraveghind gărzile.

Știu că jucase cartea corectă când văzu agonia licărind în ochii lui Florine.

– Pytor era prietenul meu, șopti Florine, în timp ce obrajii ei bronzați își pierdeau culoarea. Era cel mai bun dirijor și avea cea mai bună ureche muzicală. El mi-a construit cariera. El m-a ajutat să obțin toate acestea. Flutură din mână pentru a-i arăta dansatoarele, castelul, prestigiul pe care îl obținuse. Îmi este dor de el.

Nimic nu fu calculat sau rece atunci când Aelin își duse o mână în dreptul inimii.

– Îmi va lipsi să-l aud dirijând *Suita stygiană* în fiecare toamnă. Îmi voi petrece restul vieții știind că s-ar putea să nu mai aud niciodată o muzică atât de frumoasă sau să mai trăiesc o fărâmă din ce am simțit în acel teatru, în timpul concertelor dirijate de el.

Madam Florine se cuprinse cu brațele. În ciuda gărzilor din față și a sarcinii care se apropia cu fiecare secundă, lui Aelin îi luă o clipă să poată vorbi din nou.

Dar nu faptul că avea încredere în Florine o făcuse pe Aelin să fie de acord cu planul lui Arobynn. Cu doi ani în urmă, scăpată, într-un final, din lesa lui Arobynn și aproape sărăcită din cauza plății datoriei, Aelin continuase să ia lecții cu Florine, nu doar pentru a rămâne la curent cu dansurile la modă pentru muncă, ci și pentru a se menține flexibilă și în formă. Florine refuzase să-i ia banii.

Mai mult decât atât, după fiecare lecție, Florine îi permisese lui Aelin să stea la pianul de lângă fereastră și să cânte până ce o dureau degetele: fusese forțată să-și lase instrumentul iubit la Breasla Asasinilor. Florine nu vorbise despre asta niciodată și nu o făcuse să

readă că îi era milă de ea. Dar fusese o faptă bună atunci când Aelin avusese disperată nevoie de una.

– Ai memorat pregătirile pentru tine și fetele tale? rosti Aelin, printre dinți.

– Cele care vor să fugă pot veni pe vaporul pe care l-a închiriat Arobynn. E loc pentru toate, pentru orice eventualitate. Dacă sunt suficient de proaste încât să rămână în Rifthold, atunci își merită soarta.

Aelin nu riscase să fie văzută împreună cu Florine până acum, iar Florine nici măcar nu îndrăznise să-și facă bagajele, de frică să nu fie descoperită. Avea să-și ia doar ce putea duce cu ea la spectacol – bani, bijuterii – și să fugă spre docuri în momentul dezlănțuirii haosului. În ciuda planurilor de evadare oferite de Chaol și de Brullo și a cooperării cu gărzile mai binevoitoare, era foarte probabil ca ei și fetele ei să nu reușească să iasă din palat.

– Mulțumesc, se trezi spunând Aelin.

Gura lui Florine se schimonosi într-o parte.

– Iată ceva ce nu ai învățat niciodată de la stăpânul tău!

Dansatoarele din fața rândului ajunseră în dreptul paznicilor, iar Florine oftă zgomotos și merse țanțoș spre ei, punându-și mâinile pe șoldurile înguste, puterea și grația sprijinindu-i fiecare pas spre paznicul în uniformă neagră, care studia o listă lungă.

El se uită, pe rând, la dansatoare, comparându-le cu lista pe care o avea. Verificând listele – unele detaliate. Dar, mulțumită lui Ress, care pătrunsese în barăci noaptea trecută și adăugase un nume fals, împreună cu trăsăturile ei, Aelin avea să fie pe listă.

Fetele se apropiară un pic, Aelin rămânând spre partea din spate a grupului, ca să câștige timp pentru a observa detaliile. Pe toți zeii, interiorul castelului era același, dar totuși diferit. Sau poate că ea era cea care se schimbase.

Pe rând, dansatoarelor li se permise să intre printre gărzile cu fețe inexpresive, iar ele se grăbiră pe holul îngust al castelului, chicotind

și șoptind. Aelin se ridică pe vârfuri ca să cerceteze gărzile de la ușă, ca o novice care se strâmba cu o curiozitate nerăbdătoare.

Apoi, le văzu. Semnele Wyrd erau scrise pe pietrele pragului ușii, cu vopsea neagră. Fuseseră frumos scrise, ca și când ar fi fost doar de decor, dar... Probabil că erau pe fiecare ușă, la fiecare intrare. Și așa era, până și pe ferestrele de la primul etaj erau simboluri mici și întunecate, fără îndoială menite lui Aelin Galathynius, ca să-l alerteze pe rege de prezența ei sau să o țină pe loc, suficient de mult încât să fie prinsă.

O dansatoare o lovi cu cotul în stomac pe Aelin, ca să nu se mai aplece peste umărul ei, pentru a privi peste capetele lor. Aelin o privi cu uimire pe față – iar apoi scoase un sunet de durere. Dansatoarea se uită peste umăr, șoptindu-i să tacă.

Aelin izbucni în lacrimi. Tare, în hohote. Dansatoarele înghețară, cea din fața ei retrăgându-se și privind în jurul ei.

– A-asta a durut, spuse Aelin, ținându-se de stomac.

– N-am făcut nimic, rosti printre dinți femeia.

Aelin continuă să plângă.

În față, Florine le ordonă dansatoarelor să se dea la o parte, iar apoi se apropie de Aelin.

– Pentru numele tuturor zeilor din acest ținut, ce e cu prostia asta?

Aelin întinse un deget tremurând spre dansatoare.

– Ea m-a l-lovit.

Florine se răsuci spre dansatoarea cu ochi mari, care deja își declara nevinovăția. Apoi, urmă o serie de acuzații, insulte și mai multe lacrimi – acum din partea dansatoarei, care plângea pentru cariera ei, cu siguranță ruinată.

– A-apă, îi ceru Aelin printre hohote lui Florine. Am nevoie de un pahar cu apă. Gărzile începuseră să-și facă loc spre ele. Aelin o strânse puternic de braț pe Florine. *A-acum.*

Ochii lui Florine scânteiară, iar ea se întoarse spre gărzile care se apropiau, dându-le ordine. Aelin își ținu respirația, așteptând lovitura, palma... dar văzu cum unul dintre prietenii lui Ress – unul dintre prietenii lui Chaol, care purta o floare roșie prinsă la piept, așa cum ceruse ea – alergă după apă. Era exact acolo unde zisese Chaol că avea să fie, pentru orice eventualitate, în caz că ar fi mers prost ceva. Aelin se agăță de Florine până ce apăru apa – o găleată și un polonic, tot ce reuși bărbatul să aducă. El se feri să o privească în ochi.

Cu un mic suspin de mulțumire, Aelin i le luă pe ambele. Mâinile îi tremurau puțin. Subtil, o înghionti pe Florine cu piciorul, îndemnând-o să înainteze.

– Vino cu mine! ordonă mânioasă Florine, trăgând-o spre partea din față a rândului. M-am săturat de prostia asta, iar tu aproape că ți-ai stricat machiajul.

Atentă să nu verse apa, Aelin îi permise lui Florine să o tragă spre gardianul cu chip împietrit de la uși.

– Dianna, dublura mea bătută în cap și inutilă, îi spuse ea gardianului, cu o voce rece, netulburată de demonul cu ochi negri care o privea.

Bărbatul studie lista pe care o ținea în mâini, căutând, căutând... Și găsi un nume.

Aelin luă, tremurând, o sorbitură din polonic, apoi îl puse înapoi în găleată.

Gardianul se mai uită o dată la Aelin – iar ea își forță buza inferioară să tremure, iar lacrimile să curgă din nou, în vreme ce demonul dinăuntru o devoră din priviri. Ca și când aceste dansatoare minunate ar fi fost desertul.

– Intră! mormăi bărbatul, făcându-i semn din bărbie spre holul din spatele lui.

Cu o rugăciune tăcută, Aelin păși spre semnele Wyrd scrise pe piatra pragului. Și se împiedică, răsturnând găleata cu apă peste semne.

Țipă când căzu la pământ, căci genunchii o dureau într-adevăr, iar Florine se ivi instantaneu deasupra ei, cerându-i să nu mai fie atât de neîndemânatică și de plângăcioasă, iar apoi o împinse înăuntru – o împinse peste semnele distruse. În castelul de cleștar.

CAPITOLUL 17

De îndată ce Florine și restul dansatoarelor primiră permisiunea a intre, fură toate înghesuite pe holul îngust al servitorilor. În câteva clipe, ușa din capătul îndepărtat avea să se deschidă în partea laterală a sălii de bal, iar ele, vor ieși precum fluturii. Fluturi negri, strălucitori, veniți să execute dansul *Servitoarele morții,* un dans din una dintre cele mai cunoscute simfonii.

Nimeni altcineva nu le opri sau chestionă, cu toate că gărzile de pe toate holurile le priveau ca șoimii. Însă nu ca șoimii în care se metamorfoza Prințul Fae.

Așadar, puțini dintre oamenii lui Chaol erau prezenți. Nici urmă de Ress sau de Brullo. Toți erau însă acolo unde promisese Chaol că aveau să fie, pe baza informațiilor lui Ress și ale lui Brullo.

O tavă cu șuncă prăjită în miere și salvie trecu pe lângă ele, pe umărul unui servitor, iar Aelin încercă să nu o aprecieze, să nu savureze mirosul mâncării inamicului. Chiar dacă era o mâncare al naibii de bună.

Nenumărate tăvi trecură pe lângă ea, duse de servitori roșii la față, fără îndoială obosiți din cauza urcușului dinspre bucătării. Fiecare cu alune, sparanghel rumenit, boluri cu frișcă proaspătă, tarte cu pere, plăcinte cu carne...

Aelin își înălță capul, privind șirul de servitori. Schiță un zâmbet. Așteptă ca servitorii să se întoarcă cu mâinile goale, în drumul lor spre bucătării. În sfârșit, ușa se deschise din nou, iar o servitoare

zveltă, într-un șorț alb imaculat intră în holul slab luminat, șuvițele libere ale părului ei brunet căzându-i din cosițe, când se grăbi să ia următoarea tavă cu tartă de pere de la bucătărie.

Aelin nu afișă nicio emoție, părând dezinteresată când Nesryn Faliq privi în direcția ei. Acei ochi oblici și negri se apropiară ușor – Aelin nu-și dădea seama dacă din cauza surprizei sau a nervozității. Dar, înainte de a putea decide cum să gestioneze situația, una dintre gărzi îi făcu semn lui Florine că era timpul să înceapă.

Aelin își ținu capul plecat, chiar dacă simți demonul din paznic îndreptându-și atenția spre ea și spre celelalte. Nesryn plecase – dispăruse pe scări – când Aelin se întoarse.

Florine merse de-a lungul șirului de dansatoare care aștepta lângă ușă, cu mâinile împreunate la spate.

– Spatele drept, umerii înapoi, gâturile ridicate. Sunteți lumină, sunteți aer, sunteți grație. Nu mă dezamăgiți.

Florine luă coșul cu flori negre de sticlă, cărat de cea mai serioasă dintre dansatoare, fiecare floare splendidă licărind ca diamantul negru, în lumina slabă a holului.

– Dacă le spargeți înainte să le aruncați pe jos, sunteți terminate. Costă mai mult decât valorați voi și nu avem altele în plus. Rând pe rând, înmână florile dintr-un capăt în celălalt, fiecare destul de tare încât să nu se rupă în următoarele câteva minute.

Florine ajunse la Aelin, având coșul gol.

– Privește-le și învață! spuse ea, destul de tare încât să o audă gardianul demon, și îi atinse umărul cu o mână, consolând-o.

Celelalte dansatoare, care acum se mișcau, rotindu-și capetele și umerii, nu priviră în direcția ei.

Aelin dădu sfioasă din cap, ca și când ar fi încercat să ascundă lacrimile amare de dezamăgire, și ieși din linie ca să stea lângă Florine.

Trompetele răsunară prin crăpăturile din jurul ușii, iar mulțimea aplaudă destul de zgomotos încât să facă podeaua să vibreze.

M-am uitat în Marea Sală, rosti Florine atât de încet, încât Aelin ·ia o auzi. Să văd cum îi merge generalului. Este slab și palid, dar vigilent. Pregătit – pentru tine.

Aelin rămase nemișcată.

- Întotdeauna m-am întrebat unde te-a găsit Arobynn, șopti lorine, fixând cu privirea ușa, ca și când ar fi văzut prin ea. De ce -a chinuit atât de mult să te facă să-l asculți, mult mai mult decât s-a hinuit cu toți ceilalți. Femeia închise pentru o clipă ochii și, când îi deschise, o strălucire de oțel i se oglindi în privire. Când vei rupe lanțurile acestei lumi și o vei făuri pe următoarea, să îți aduci aminte că, pentru un regat, arta este la fel de vitală ca mâncarea. Fără artă, un regat nu înseamnă nimic și, în timp, va fi uitat. În viaţa mea chinuită, am strâns destui bani încât să nu am nevoie de mai mulţi – așadar mă vei înțelege clar când spun că, oriunde ți-ai stabili tronul, oricât de mult ar dura, voi veni la tine, și voi aduce muzica și dansul.

Aelin înghiți cu greu. Înainte de a putea spune ceva, Florine o lăsă la coada rândului și merse spre ușă. Se opri înaintea acesteia, uitându-se la fiecare dansatoare din șir. Vorbi doar când privirea ei o întâlni pe a lui Aelin.

– Oferiți-i regelui nostru spectacolul pe care îl merită.

Florine deschise ușa, inundând holul cu lumină, muzică și miros de fripturi.

Celelalte dansatoare inspirară la unison și țâșniră înainte, una ate una, fluturând acele flori de sticlă neagră deasupra capetelor lor.

Privindu-le plecând, Aelin își impuse ca sângele-i din vene să devină un foc negru. Aedion – se concentra asupra lui Aedion, nu asupra tiranului așezat în fața sălii, bărbatul care îi ucisese familia, pe Marion, și pe oamenii ei. Dacă acestea aveau să fie ultimele ei clipe, măcar urma să moară luptând, în sunetul muzicii rafinate.

Acum era momentul. O respirație – încă una.

Ea era moștenitoarea focului. Ea *era* focul, și lumina, și cenușa, și tăciunii. Ea era Aelin Inimă-de-foc și nu-și pleca capul în fața

nimănui și pentru nimic, cu excepția coroanei care i se cuvenea prin sânge, supraviețuire și triumf.

Aelin își îndreptă umerii și se strecură în mulțimea împodobită cu bijuterii.

Aedion urmărise gărzile în orele în care fusese înlănțuit de taburet și își dăduse seama pe care era mai bine să o atace prima, care prefera o anume parte sau picior, care ar fi putut ezita când s-ar fi înfruntat cu Lupul Nordului și, cel mai important, care era suficient de impulsivă și de proastă încât să-l ucidă, în ciuda ordinului regelui.

Spectacolul începuse, atrăgând atenția mulțimii care se holbase la el cu nerușinare, iar când cele douăzeci și patru de femei plutiră, săriră și se rotiră în spațiul generos dintre podium și eșafodul lui, pentru o clipă, Aedion se simți... prost pentru deranj. Aceste femei nu ar fi trebuit să fie prinse în măcelul care era pe cale să se dezlănțuie.

Dar i se părea potrivit faptul că aveau costume de un negru scânteietor, cu accente argintii – erau Servitoarele Morții, își dădu el seama. Asta erau. Era un semn. Poate că Silba cea cu ochi negri avea să-i ofere o moarte blândă, în locul uneia crude, în mâinile pătate de sânge ale lui Hellas. În orice caz, se trezi zâmbind. Moartea era moarte.

Dansatoarele aruncau pumni de pudră neagră, acoperind podeaua – probabil că reprezenta cenușa celor căzuți. Rând pe rând, făcură mici piruete drăguțe și o reverență în fața regelui și a fiului său.

Venise timpul să se miște. Regele era distras de un gardian în uniformă, care îi șoptea la ureche; prințul privea dansatoarele dezinteresat și plictisit, iar regina vorbea cu un curtean oarecare, pe care îl favoriza în acea zi.

Aplauzele și strigătele mulțimii acoperiră spectacolul în desfășurare. Toți veniseră îmbrăcați în cele mai frumoase haine – ce bogăție

indolentă! Sângele unui imperiu plătise pentru acele bijuterii și mătăsuri. Sângele poporului său.

O altă dansatoare se mișca prin mulțime: fără îndoială, era vreo dublură care încerca să vadă mai bine spectacolul. Și poate că nu s-ar fi gândit de două ori la asta, dacă nu ar fi fost mai înaltă decât celelalte – mai suplă, mai feminină, cu umerii mai lați. Se mișca mai greu, ca și cum între ea și pământ ar fi existat o legătură clară. Lumina căzu asupra ei, străbătând dantela mânecilor costumului și dezvăluind vârtejurile și spiralele desenelor de pe pielea ei. Aceleași cu desenele de pe brațele și piepturile dansatoarelor, cu excepția celor de pe spate, unde vopseaua era un pic mai închisă la culoare, ușor diferită. Dansatoarele ca ele nu aveau tatuaje.

Înainte de a vedea mai multe, între o respirație și următoarea, când niște doamne în rochii imense de bal îl împiedicară pe Aedion să o mai vadă, ea dispăru în spatele unei intrări acoperite de o draperie, trecând chiar pe lângă gărzi, cu un zâmbet timid, ca și când s-ar fi rătăcit.

Când apăru din nou, la mai puțin de un minut, Aedion știu că era ea doar după fizic și înălțime. Nu mai era machiată, iar fusta ei grațioasă din tul dispăruse... Nu – nu dispăruse, își dădu el seama când ea se strecură din nou pe ușă, fără ca gărzile să se uite măcar în direcția ei. Fusta fusese transformată într-o mantie din mătase, a cărei glugă îi acoperea părul castaniu-roșcat, iar ea se mișca... asemenea unui bărbat galant, care defila pentru doamnele din jurul său.

Se deplasă mai aproape de el. De scenă.

Dansatoarele încă aruncau pudră neagră peste tot, mergând în cerc, mișcându-se repede pe podeaua din marmură.

Niciun gardian nu observă dansatoarea transformată în nobil, care se îndrepta spre el. Unul dintre curteni o făcu – dar nu dădu alarma. În schimb, strigă un nume – numele unui bărbat. Iar dansatoarea deghizată se întoarse, ridică o mână, salutându-l pe bărbatul care strigase, și îi zâmbi obraznic.

Era mai mult decât o deghizare. Pur și simplu devenise altcineva.

Țanțoș, ea se apropie tot mai mult, muzica orchestrei ajungând la un final vibrant, fiecare notă mai înaltă decât ultima, în timp ce dansatoarele ridicară trandafirii din sticlă deasupra capetelor: un tribut pentru rege, pentru Moarte.

Dansatoarea deghizată se opri în fața cercului de gărzi care înconjura podiumul lui Aedion, pipăindu-se ca și când ar fi căutat o batistă care dispăruse, mormăind un șir de înjurături. O pauză credibilă, obișnuită – nimic dubios. Gărzile se uitară din nou spre dansatoare.

Dar dansatoarea își ridică privirea spre Aedion, pe sub sprâncenele-i coborâte. Chiar și deghizată în aristocrat, în ochii ei turcoaz cu auriu se citea un triumf maliţios.

În spatele lor, în cealaltă parte a sălii, dansatoarele sparseră trandafirii pe podea, iar Aedion îi rânji reginei lui, în vreme ce întreaga lume se duse naibii.

CAPITOLUL 18

Nu doar florile de sticlă fuseseră echipate cu o pudră reactivă, umpărată discret de Aelin din Piața Umbrelor. Fiecare fărâmă de praf scânteietor pe care dansatoarele îl aruncaseră pe jos fusese plin de pudră. Și merita fiecare nenorocit de argint pe care îl cheltuise ând fumul erupse prin cameră, aprinzând pudra pe care o împrăș-tiaseră peste tot.

Fumul era atât de dens, încât abia vedea la mai mult de un pas în ață, și se amesteca perfect cu pelerina gri care îi fusese fustă la cos-tum. Întocmai cum sugerase Arobynn.

Strigătele opriră muzica. Aelin se mișca deja spre podiumul din propiere, când ceasul turnului – acel ceas al turnului care avea să îi salveze sau să îi condamne pe toți – bătu ora prânzului.

Aedion nu purta niciun colier negru la gât, iar asta fu tot ce trebui a vadă ea, chiar dacă ușurarea amenința să îi înmoaie genunchii. Înainte de terminarea primei bătăi a ceasului, își scoase pumnalele ncastrate în corsajul costumului – firul de argint și mărgelele mas-eră tot oțelul de pe ea – și, cu unul, tăie gâtul celui mai apropiat rdian. Aelin se roti și îl împinse în bărbatul din apropierea lui, în-ând adânc cealaltă lamă în stomacul celui de-al treilea.

Vocea lui Florine se ridică deasupra mulțimii, îndemnându-și dansatoarele „afară-afară-afară".

Se auzi a doua bătaie a ceasului din turn, iar Aelin scoase pum-nalul din stomacul gardianului care gemea, un altul repezindu-se

spre ea din fum. Ceilalți aveau să se îndrepte, din instinct, către Aedion, dar mulțimea urma să-i încetinească, iar ea era deja destul de aproape.

Gardianul – unul dintre monștrii cu uniformă neagră – lovi cu sabia, un atac direct spre pieptul ei. Aelin pară și lovi cu un pumnal, rotindu-l în toracele lui expus. Sânge fierbinte și urât mirositor îi împroșcă mâinile și, în aceeași clipă, îi înfipse cealaltă lamă în ochi.

El era încă în cădere când ea alergă ultimii câțiva pași spre platforma de lemn și se aruncă pe aceasta, rostogolindu-se, rămânând aplecată până ce ajunse chiar sub alți doi paznici, care încă încercau să alunge valul de fum. Țipară când îi spintecă pe amândoi cu două mișcări.

Se auzi cea de-a patra bătaie a ceasului și iată-l pe Aedion cu cei trei paznici din jurul lui – înjunghiați de bucăți din taburetul său.

El era imens – și mai mare, de aproape. Un gardian se năpusti asupra lor din fum, iar Aelin strigă „Ferește-te!", înainte de a-și arunca pumnalul spre fața bărbatului care se apropia. Aedion se mișcă destul de repede ca să evite lovitura, iar sângele gardianului țâșni pe umărul tunicii vărului ei.

Ea sări spre lanțurile din jurul gleznelor lui Aedion, punându-și ultima lamă în teacă.

O străbătu o smucitură, iar lumina albastră îi încețoșă vederea, în timp ce Ochiul pâlpâi. Nu îndrăzni să se oprească, nici măcar pentru o secundă. Vraja aruncată de rege asupra lanțurilor lui Aedion arse ca un foc albastru, când ea își tăie antebrațul cu pumnalul și își folosi sângele ca să deseneze pe lanțuri simbolurile pe care le memorase: *Descuie*.

Lanțurile căzură cu un zgomot surd pe podea.

Se auzi a șaptea bătaie a ceasului.

Strigătele se transformară în ceva mai puternic, mai sălbatic, iar vocea regelui răsună peste mulțimea panicată.

Un gardian se repezi spre ei, cu sabia scoasă. Un alt avantaj al ...mului: era prea riscant să înceapă să tragă cu săgeți. Dar avea de ...ind să îi recunoască meritele lui Arobynn doar dacă urma să scape cu viață.

Scoase din teacă altă sabie, ascunsă în căptușeala mantiei sale gri. ...ardianul căzu, ținându-se de gât, acum despicat de la o ureche la ...alaltă. Apoi, se roti spre Aedion, își scoase lanțul lung al Ochiului de la gât și îl aruncă peste capul lui. Deschise gura, dar el șopti: „Sabia". În acel moment, observă sabia expusă în spatele taburetului său. Sabia din Orynth. Sabia tatălui ei. Se concentrase prea mult asupra lui Aedion, a gărzilor și a dansatoarelor, ca să-și dea seama ce sabie era.

„Rămâi aproape!" fu tot ce spuse atunci când luă sabia de pe ...tand și i-o împinse în mâini. Nu își permise să se gândească prea mult la greutatea ei sau la modul cum ajunsese acolo. Pur și simplu, îl apucă pe Aedion de mână și traversă în fugă platforma, spre ferestrele curții interioare, unde mulțimea țipa, iar gărzile încercau să formeze o linie.

Ceasul bătu a noua lovitură. Urma să îi elibereze mâinile lui Aedion de îndată ce vor ajunge în grădină; nu mai aveau de pierdut nicio altă secundă în fumul sufocant.

Aedion se clătină, dar rămase în picioare, pe urma ei, iar ea sări ...e pe platformă, în fum, chiar acolo unde Brullo spusese că două ...arzi aveau să stea pe poziții. Unul muri cu un pumnal în spate, ...elălalt de la o lovitură într-o parte a gâtului. Strânse în mâini mânerele pumnalelor, alunecoase din cauza sângelui care le acoperea și pe ele, și pe ea – în întregime.

Ținând sabia în ambele mâini, Aedion sări lângă ea, iar genunchii ...se îndoiră. Era beteag, dar nu din cauza vreunei răni vizibile. Își ...aduse seama de asta din clipa în care se strecurase prin mulțime, ...himbându-și comportamentul, așa cum o instruise Lysandra. Paloarea feței lui Aedion nu avea nicio legătură cu frica și nici cu

respirația lui superficială. Ei îl răniseră. Ceea ce făcea ca uciderea acestor oameni să fie foarte, foarte ușoară.

Gloata se înghesuia lângă ușile curții interioare, exact așa cum calculase ea. Nu fu nevoie decât să strige „Foc! Foc!", iar țipetele deveniră unele frenetice. Mulțimea începu să spargă ferestrele și ușile din sticlă, călcându-se în picioare și dărâmând paznicii. Oamenii apucară găleți ca să stingă flăcările: apa stropea peste tot și spăla semnele Wyrd de pe praguri.

Fumul se ridică în față, arătând calea spre grădină. Aelin îi apăsă în jos capul lui Aedion, apoi îl împinse în masa de curteni și servitori care fugeau. Lovind, strigând, țipând, trăgând de hainele ei, până ce soarele amiezii o orbi.

Aedion sâsâi. Probabil că săptămânile petrecute în temniță îi afectaseră ochii.

– Ține-te de mine! spuse ea, punându-i mâna imensă pe umărul ei. El o strânse cu putere și, în vreme ce lanțurile i se loveau de ea, înaintară cu greu prin mulțime și spre aerul liber și curat de dincolo de ei.

Cea de-a douăsprezecea și ultima lovitură răsună din ceasul turnului, în clipa în care Aelin și Aedion se opriră brusc în fața liniei de șase gardieni care blocau intrarea spre gardul viu al grădinii.

Aelin se desprinse de Aedion, iar vărul ei înjură când vederea i se acomodă suficient încât să vadă ce stătea acum între ei și evadare.

– Nu-mi sta în cale! îi spuse ea, apoi îi atacă pe gardieni.

—

Rowan o învățase câteva trucuri noi.

Ea era un nor învolburat al morții, o regină a umbrelor, iar acești oameni erau deja morți.

Tăind, ferindu-se și rotindu-se, Aelin se dărui complet calmului criminal, până când sângele deveni o ceață în jurul ei, îmbibând

pietrișul. Patru dintre oamenii lui Chaol se apropiară în viteză – apoi alergară în cealaltă direcție. Aliați sau doar isteți, ei nu-i păsa.

Și, când ultimul dintre paznicii cu uniforme negre căzu pe pământul însângerat, se grăbi spre Aedion. Se holbase la ea până acum – dar râse pe un ton grav și întunecat și apoi începu să alerge alături de ea, spre gardul viu.

Arcașii – trebuiau să scape de arcașii care, cu siguranță, ar fi început să tragă de îndată ce fumul s-ar fi risipit.

Înconjurară și trecură prin gardul viu pe care ea îl traversase de zeci de ori în timpul șederii aici, când alerga în fiecare dimineață, împreună cu Chaol.

– *Mai repede*, Aedion, îl îndemnă ea, dar el era deja în urmă. Ea se opri și, cu pumnalul, își tăie încheietura udă de sânge, înainte de a desena semnele Wyrd de deschidere pe cătușele lui. Din nou, lumina pâlpâi și arse. Dar, apoi, cătușele se deschiseră în liniște.

– Frumos truc, gâfâi el, iar ea îi smulse lanțurile, fiind gata să arunce metalul pe jos, când pietrișul scârțâi în spatele lor.

Nu erau gărzile; nici regele nu era.

Cu groază, ea îl văzu pe Dorian îndreptându-se către ei.

CAPITOLUL 19

– Pleci undeva? întrebă Dorian, cu mâinile în buzunarele pantalonilor lui negri.

Bărbatul care spusese acele cuvinte nu era prietenul ei – ea știu asta înainte ca el să fi deschis gura. Gulerul tunicii lui negre era deschis, dezvăluind strălucirea colierului din piatră Wyrd, aflat la baza gâtului.

– Din nefericire, Înălțimea Ta, trebuie să ajungem la o altă petrecere. Ea văzu arțarul roșu, firav, din dreapta, gardul viu, palatul de cleștar ce se înălța în spatele lor. Erau prea departe în grădină ca să se tragă asupra lor, dar, cu fiecare secundă pierdută, se condamna la moarte. Pe ea şi pe Aedion.

– Păcat! spuse Valgul din prințul Dorian. Tocmai devenise interesant. Apoi lovi.

Un val de întuneric se îndreptă spre ea, iar Aedion o avertiză cu un strigăt. O flacără albastră pâlpâi înaintea ei, deviind atacul îndreptat spre Aedion, dar ea fu împinsă înapoi un pas, ca de un vânt puternic și întunecat.

Când întunericul se risipi, prințul îi fixă cu privirea. Apoi, rânji plictisit și crud.

– Te-ai apărat. Deștept din partea ta, drăguțo!

Ea își petrecuse toată dimineața pictându-și fiecare centimetru de piele cu semne Wyrd, făcute cu propriul sânge, amestecat cu cerneală, ca să mascheze culoarea.

– Aedion, fugi spre zid! șopti ea, neîndrăznind să nu se mai uite la prinț.

Aedion nu se conformă.

– El nu este prințul – nu mai este.

– Știu. De aceea tu trebuie să...

– Cât eroism! spuse creatura ghemuită în prietenul ei. Ce speranță prostească, să credeți că puteți scăpa!

Ca o viperă, el lovi din nou cu un zid de putere colorată în negru. O doborî peste Aedion, care gemu de durere, dar o făcu pe Aelin să rămână în picioare. Pielea ei începu să o gâdile pe sub costum, ca și când semnele scrise cu sânge s-ar fi exfoliat cu fiecare atac. Utile, dar de scurtă durată. Tocmai de aceea nu le risipise ca să intre în castel.

Ei doi trebuiau să plece de aici – *acum*. Îi dădu lanțurile lui Aedion, îi luă Sabia din Orynth și se îndreptă spre prinț. Încet, scoase sabia din teacă. Greutatea era perfectă, iar oțelul strălucea la fel de intens ca ultima dată când o văzuse. În mâinile tatălui ei.

Prințul Valg lovi din nou cu putere în direcția ei, iar ea se poticni, dar continuă să meargă, chiar dacă semnele scrise cu sânge de sub costumul ei dispăreau.

– Dă-mi un semn, Dorian! rosti ea. Dă-mi un semn că ești înăuntru!

Prințul Valg râse pe un ton aspru, iar acel chip frumos se schimonosi cu o brutalitate antică.

– Voi distruge tot ceea ce iubești! spuse el, cu ochi goi, de culoarea safirului.

Ea ridică sabia tatălui ei cu ambele mâini, continuând să înainteze.

– Nu ai face-o niciodată, spuse creatura.

– Dorian, repetă ea, cu o voce spartă. Tu ești *Dorian*. Secunde – mai putea să-i ofere câteva secunde. Sângele ei picură pe pietriș, iar ea îl lăsă să băltească acolo, ţintuindu-l pe prinț cu privirea şi trasând un simbol cu piciorul.

Demonul chicoti din nou.

– Nu mai sunt.

Ea se uită la acei ochi, la gura pe care o sărutase demult, la prietenul care îi fusese, cândva, atât de drag.

– Dă-mi un singur semn, Dorian, imploră ea.

Acel chip nu trădă însă prezența prietenului ei și, când prințul sări înainte, atacând, nu există nicio ezitare sau tresărire a mușchilor. Sări, iar apoi îngheță când trecu peste semnul Wyrd pe care ea îl desenase pe pământ cu piciorul – un semn improvizat, menit să îl rețină puțin. Nu avea să funcționeze decât câteva clipe, dar doar de asta avea nevoie, el fiind forțat să îngenuncheze, lovind și opunându-se puterii. Aedion înjură încet.

Aelin ridică Sabia din Orynth deasupra capului lui Dorian. O lovitură. Doar una, ca să spintece pielea și osul, ca să-l cruțe.

Creatura vui cu o voce care nu era a lui Dorian, într-o limbă care nu aparținea acestei lumi. Semnul de pe pământ pâlpâi, dar nu dispăru. Dorian își ridică privirea spre ea, ura, răutatea și furia citindu-se pe chipul său atât de frumos.

Pentru Terrasen, pentru viitorul lor, ea putea face asta. Putea să elimine această amenințare aici și acum. Să *îl* ucidă de ziua lui – la nici măcar o zi după împlinirea celor douăzeci de ani. Urma să sufere și să fie îndurerată mai târziu.

Niciun alt nume tatuat pe propria-i piele, își promisese ea. Dar pentru regatul ei... Luă o decizie, sabia coborî și...

Impactul lovi sabia tatălui ei, dezechilibrând-o pe Aelin, în timp ce Aedion strigă. Săgeata ricoșă în grădină, șuierând și aterizând pe pietriș. Nesryn se apropia deja cu o nouă săgeată în arc, îndreptată spre Aedion.

– Lovește-l pe prinț, iar eu îl voi doborî pe general.

Dorian râse.

– Ești un spion de rahat, se răsti Aelin la ea. Nici măcar n-ai încercat să rămâi ascunsă când m-ai urmărit înăuntru.

– Arobynn Hamel i-a spus căpitanului că astăzi vei încerca să-l ucizi pe prinț, zise Nesryn. Aruncă sabia!

Aelin ignoră ordinul. „Tatăl lui Nesryn face cele mai bune tarte cu pere din capitală." Prin urmare, Arobynn încercase să o avertizeze – iar ea fusese prea distrasă de toate celelalte lucruri ca să se gândească la mesajul ascuns. Ce prostie. *O prostie* foarte mare din partea ei.

Semnele de apărare aveau să mai reziste doar câteva secunde.

– Ne-ai mințit, zise Nesryn. Săgeata rămase îndreptată spre Aedion, care o examina pe Nesryn, strângându-și pumnii ca și când și-ar fi imaginat că o sugruma.

– Tu și Chaol sunteți nebuni, spuse Aelin, chiar dacă o parte din ea era ușurată, chiar dacă voia să recunoască faptul că lucrul pe care fusese pe cale să îl facă o transforma și pe ea într-o nebună. Aelin coborî sabia pe lângă corp.

– Vei regreta acest moment, fato! șuieră printre dinți creatura din Dorian.

– Știu, șopti Aelin.

Lui Aelin nu-i păsa de ce i se întâmpla lui Nesryn. Ea puse sabia în teacă, îl apucă pe Aedion și fugi.

Aedion respira ca și când ar fi avut cioburi de sticlă în plămâni, dar femeia acoperită de sânge – *Aelin* – îl trăgea după ea, înjurându-l pentru că era prea încet. Grădina era imensă, iar strigătele se ridicau peste gardul viu din spatele lor, apropiindu-se.

Apoi, ajunseră la zidul din piatră deja marcat cu semne Wyrd scrise cu sânge, iar niște mâini puternice se întinseră, ca să-l ajute să treacă în partea cealaltă. El încercă să îi spună să meargă ea prima, dar ea îi împinse spatele, apoi picioarele, ridicându-l când cei doi bărbați de pe zid mormăiră din cauza greutății lui. Rana de pe coastele i se întinse și îl ustură îngrozitor. Lumea deveni mai strălucitoare

și se roti în timp ce bărbatul cu glugă îl coborî pe strada liniștită a orașului, aflată pe cealaltă parte. El trebui să își sprijine o mână de perete ca să nu alunece în balta de sânge a gărzilor regale doborâte acolo. Nu le recunoscu feţele, unele țipând în continuare, în tăcere.

Se auzi fâșâitul unui corp pe piatră, apoi verișoara lui coborî lângă el, înfășurându-și mantia gri în jurul costumului însângerat, trăgându-și gluga peste fața stropită cu sânge. În mâini mai avea o mantie, mulțumită patrulei de pe zid. Abia reuși să stea drept, cât timp ea îl înfășură cu mantia și îi puse gluga pe cap.

– *Fugi,* porunci ea. Cei doi bărbați de pe zid rămaseră acolo, încordându-și arcurile. Nici urmă de tânăra arcașă din grădină.

Aedion se împiedică, iar Aelin înjură, întorcându-se în grabă ca să îi cuprindă mijlocul cu un braţ. La naiba cu puterea care îl părăsea acum; el își puse brațul pe umerii ei, sprijinindu-se de ea, în timp ce se grăbiră pe extrem de liniștita stradă rezidențială.

Strigătele izbucneau acum în spate, accentuate de șuieratul și de zgomotul surd al săgeților și al strigătelor oamenilor care mureau.

– Patru cvartale, gâfâi ea. Doar patru cvartale.

Nu părea o distanță prea mare ca fie în siguranță, dar el nu avea destulă energie pentru a-i spune asta. Îi era suficient de greu să rămână în picioare. Copcile de pe coaste se desfăcuseră, dar – slavă zeilor! – plecaseră de pe terenul castelului. Un miracol, un miracol, un...

– Grăbește-te, măgar greoi! strigă ea.

Aedion se forță să se concentreze și își impuse forță în picioare, în coloană.

Ajunseră la un colţ de stradă împodobit cu steaguri și flori, iar Aelin privi în toate direcțiile înainte de a traversa în grabă intersecția. Zăngănitul oțelului pe oțel și țipetele bărbaților răniți răsunau prin oraș, făcând mulțimea de petrecăreți veseli din jurul lor să șoptească. Aelin continuă însă să meargă pe o stradă, apoi pe alta. La a treia, încetini ritmul și se clătină spre el, începând să cânte o melodie obscenă, cu vocea unui beţiv afon. Și, astfel, deveniră doi cetățeni obișnuiți, ieșiți să sărbătorească aniversarea prințului,

clătinându-se de la o tavernă la alta. Nimeni nu îi observă – nu când toate privirile erau ațintite asupra castelului de cleștar ce se înălța în urma lor.

Clătinatul îl făcu să amețească. Dacă leșina...

– Încă un cvartal, îi promise ea.

Toate astea erau un fel de halucinație. Trebuia să fie. Nimeni nu ar fi fost cu adevărat atât de prost încât să încerce să îl salveze – mai ales propria lui regină. Chiar dacă o văzuse secerând șase bărbați ca pe șase fire de grâu.

– Haide, haide, gâfâi ea, scrutând strada decorată, iar el știu că nu vorbea cu el.

Oamenii se învârteau prin zonă, oprindu-se ca să întrebe ce era cu agitația de la palat. Aelin îi conduse prin mulțime, niște bețivi cu pelerine care se clătinau, chiar spre trăsura neagră care trase lângă bordură ca și când i-ar fi așteptat. Ușa se deschise.

Verișoara lui îl împinse înăuntru, chiar pe podea, și închise ușa în urma ei.

/

– Deja opresc fiecare trăsură la intersecțiile principale, spuse Lysandra când Aelin deschise compartimentul ascuns de bagaje de sub una dintre bănci. Era suficient de mare încât să ascundă o persoană, foarte înghesuită, dar Aedion era imens, și...

– Intră. Intră *acum*, ordonă ea și nu așteptă ca Aedion să se miște îl împinse direct în compartiment.

El gemu. Sângele începuse să i se prelingă din zona coastelor, dar nu avea să moară din asta.

Asta dacă *oricare* dintre ei avea să supraviețuiască în următoarele câteva minute. Aelin închise panoul de sub pernă, crispându-se la bubuitul surd al lemnului lovind carnea și apucă cârpa udă scoasă de Lysandra dintr-o cutie veche de pălării.

– Ești rănită? întrebă Lysandra, în timp ce trăsura porni lent pe străzile pline de petrecăreți.

Inima lui Aelin bătea atât de tare, încât crezu că avea să vomite, dar dădu din cap în vreme ce se șterse pe față. Atât de mult sânge – ce mai rămăsese din machiajul ei, apoi, mai mult sânge.

Lysandra îi dădu o a doua cârpă ca să se șteargă pe piept, gât și mâini, după care îi întinse rochia lejeră, verde, cu mâneci lungi, pe care o adusese.

– Acum, acum, acum, șopti Lysandra.

Aelin sfâșie mantia însângerată și i-o aruncă Lysandrei, care se ridică să o îndese în compartimentul de sub banca ei, cât timp Aelin îmbrăcă rochia. Lysandra îi încheie nasturii de la spate cu o agilitate surprinzătoare, apoi îi aranjă rapid părul lui Aelin, îi dădu o pereche de mănuși și îi atârnă un colier la gât. Îi dădu să țină un evantai de îndată ce îi puse mănușile, ascunzând orice urmă de sânge.

Trăsura se opri, la sunetul vocilor severe ale unor bărbați. Lysandra tocmai ridicase draperiile când se auzi sunetul unor pași care se apropiau, sunet urmat de patru gărzi ale regelui, care se uitară în trăsură cu ochi ageri și nemiloși.

Lysandra deschise fereastra.

– De ce suntem oprite?

Gardianul deschise ușa și băgă capul înăuntru. Aelin observă o pată de sânge pe podea cu o clipă înainte să o observe el și tresări, acoperind-o cu fusta ei.

– Domnule! strigă Lysandra. Trebuie să ne explicați ce se întâmplă *imediat*!

Aelin flutură evantaiul exact ca o doamnă îngrozită, rugându-se ca vărul ei să rămână tăcut în micul lui compartiment. Pe strada de dincolo de ei, unii petrecăreți se opriseră ca să privească inspecția – cu ochii măriți, curioși și deloc tentați să le ajute pe cele două femei din trăsură.

Gardianul le examină cu dispreț, expresia accentuându-i-se când se uită în jos, la încheietura tatuată a mâinii Lysandrei.

– Nu-ți datorez nimic, târfo. Căutați în compartimentul din spate, strigă el, după ce le mai adresă încă un cuvânt murdar.

– Ne ducem la o *întâlnire*, șopti Lysandra, dar el îi trânti ușa în față. Trăsura se zdruncină când bărbații săriră în spate și deschiseră compartimentul. După o clipă, cineva lovi cu mâna partea laterală a trăsurii și strigă „Mergeți mai departe!“ Nu îndrăzniră să nu pară ofensate și nici să nu-și facă vânt cu evantaiele cale de două cvartale sau alte două, după aceea, până când birjarul lovi tavanul trăsurii. Drumul era liber.

Aelin sări de pe bancă și deschise compartimentul. Aedion vomitase, dar era treaz și păru destul de nervos când ea îi făcu semn să se ridice.

– Încă o oprire și ajungem.

– Repede! făcu Lysandra, privind mecanic pe fereastră. Ceilalți aproape că au ajuns.

Aleea abia dacă era suficient de lată încât să încapă ambele trăsuri care se îndreptau una spre cealaltă, doar două trăsuri mari încetinind ca să evite coliziunea când se aliniară. Lysandra deschise ușa în clipa în care ajunseră în dreptul celeilalte trăsuri, iar fața crispată a lui Chaol se ivi de cealaltă parte, când el procedă la fel.

– Hai, hai, hai! îl îndemnă ea pe Aedion, împingându-l peste micul spațiu dintre trăsuri. El se poticni, mormăind când ateriză pe căpitan.

– Ajung și eu curând. Noroc! spuse Lysandra, din spatele ei.

Aelin sări în cealaltă trăsură, închizând ușa în urmă, apoi continuară să meargă pe stradă. Respira atât de greu încât crezu că se va sufoca. Aedion se lăsă pe podea, rămânând ghemuit.

– E totul bine? întrebă Chaol.

Ea reuși să dea din cap, recunoscătoare că nu puse și alte întrebări. Dar nu era totul bine. Deloc.

Trăsura, condusă de unul dintre oamenii lui Chaol, îi mai duse încă câteva cvartale, chiar spre granița mahalalelor, unde ieșiră pe o stradă veche și pustie. Ea avea încredere în oamenii lui Chaol – dar

doar până într-un punct. Să îl ducă pe Aedion direct în apartamentul ei însemna să-și provoace și mai multe probleme.

Cu Aedion încovoiat între ei, ea și Chaol se grăbiră spre următoarele câteva cvartale, mergând pe drumul lung spre depozit, ca să scape de orice urmăritor, ascultând atât de atent încât abia mai respirară. Dar, după aceea, ajunseră la depozit, iar Aedion reuși să stea în picioare suficient de mult încât Chaol să deschidă ușa și să intre grăbiți, în sfârșit, în întuneric și siguranță.

Chaol îi luă locul lui Aelin lângă Aedion, cât ea zăbovi lângă ușă. Mormăind din cauza greutății, el reuși să îl ducă pe verișorul ei la etaj.

– E rănit la coaste, spuse ea, străduindu-se să aștepte – să supravegheze ușa depozitului, să vadă dacă fuseseră urmăriți. Sângerează. Chaol îi confirmă dând aprobator din cap, peste umăr.

Când verișorul ei și căpitanul ajunseră aproape în capătul scărilor, când fu clar că nimeni nu era pe cale să dea buzna, ea îi urmă. Dar oprirea o costase, oprirea o făcuse să-și piardă concentrarea, să permită gândurilor pe care le ținuse la distanță să se strecoare. Fiecare pas era mai greu decât precedentul. Rând pe rând, își mișcă picioarele.

Până să ajungă la al doilea etaj, Chaol îl dusese pe Aedion în camera de oaspeți. O întâmpină sunetul apei care curgea.

Aelin lăsă descuiată ușa de la intrare, pentru Lysandra și, pentru o clipă, rămase în apartamentul ei, rezemându-și o mână de spătarul canapelei, privind în gol. Când fu sigură că se putea mișca din nou, intră în dormitor. Se dezbrăcă înainte să ajungă în sala de baie și se așeză în cada rece și fără apă, înainte de a deschide robinetul.

Imediat ce ieși, curată și purtând una dintre vechile cămăși albe ale lui Sam și o pereche de chiloți ai acestuia, îl găsi pe Chaol așteptând-o pe canapea. Nu îndrăzni să-l privească în ochi – nu încă.

Lysandra își băgă capul, din camera de oaspeți.

– Tocmai termin să-l spăl. Ar trebui să fie în regulă, dacă nu își rupe din nou cusăturile. Nu văd niciun semn de infecție, slavă zeilor.

Aelin ridică moale mâna, drept mulțumire, fără să îndrăznească să privească în camera din spatele Lysandrei, ca să vadă silueta masivă care stătea pe pat, cu un prosop în jurul taliei. Nu îi păsa în mod deosebit dacă Chaol și curtezana făcuseră cunoștință.

Nu exista un loc mai bun ca să aibă această discuție cu Chaol, așa că rămase în picioare în mijlocul camerei și îl privi pe căpitan ridicându-se de pe scaun, cu umerii încordați.

– Ce s-a întâmplat? întrebă el.

Ea înghiți în sec.

– Am ucis mulți oameni azi. Nu am chef să despic firul în patru.

– Asta nu te-a deranjat înainte.

Nu putu să-și adune energia pentru a simți usturimea cuvintelor.

– Data viitoare când vei hotărî să nu ai încredere în mine, încearcă să nu mi-o dovedești într-un moment în care viața mea sau a lui Aedion este în pericol.

O licărire a ochilor lui de bronz îi dezvălui că deja o văzuse pe Nesryn și aflase tot.

– Ai încercat să-l *ucizi*, spuse Chaol, cu o voce dură și rece ca gheața. Ai spus că vei încerca să-l scoți afară, să-l ajuți, iar tu ai încercat să-l ucizi.

Tăcerea se lăsase în dormitorul în care lucra Lysandra.

Aelin mârâi ușor.

– Vrei să știi ce am făcut? I-am oferit un minut. Am renunțat la *un minut* din evadarea mea, pentru el. Înțelegi ce se poate întâmpla într-un minut? Pentru că i-am oferit unul lui Dorian, când ne-a atacat pe mine și pe Aedion astăzi – ca să ne *captureze*. I-am dat un minut, în care soarta întregului meu regat s-ar fi putut schimba pentru totdeauna. L-am ales pe fiul inamicului meu.

El apucă strâns spătarul canapelei, ca și când s-ar fi abținut să se miște.

– Ești o mincinoasă. Mereu ai *fost* o mincinoasă. Iar ziua de azi nu a fost o excepție. I-ai ținut sabia deasupra capului.

– Da, spuse ea. Și, înainte ca sosirea lui Faliq să strice totul, eram pe cale să o fac. Ar fi trebuit să o fac, așa cum ar fi făcut-o orice om rațional, pentru că Dorian *nu mai există.* Și iată inima ei frântă, rupându-se în fața monstrului pe care îl văzuse trăind în ochii lui Dorian, a demonului care avea să-i vâneze pe ea și pe Aedion, care urma să îi bântuie visele. Nu îți datorez nicio scuză, îi zise ea lui Chaol.

– Nu-mi vorbi ca și când ai fi regina mea! izbucni el.

– Nu, nu sunt regina ta. Dar curând va trebui să te hotărăști pe cine servești, pentru că Dorian pe care îl știi a dispărut pentru totdeauna. Viitorul Adarlanului nu mai depinde de el.

Agonia din ochii lui Chaol o izbi ca o lovitură în plin. Iar ea își dori să se fi stăpânit mai mult în timpul explicațiilor oferite, dar... voia ca el să înțeleagă riscul pe care și-l asumase și pericolul la care Arobynn îl manipulase să o expună pe ea. El trebuia să știe că exista o limită pe care ea trebuia să o impună și la care nu avea să renunțe, ca să-și protejeze poporul.

– Du-te pe acoperiș și stai de pază! îi spuse ea.

Chaol clipi.

– Nu sunt regina ta, dar vreau să îmi îngrijesc vărul acum. Și, cum sper că Nesryn se ascunde, cineva trebuie să stea de pază. Doar dacă nu vrei ca oamenii regelui să ne prindă pe toți, pe neașteptate.

Chaol nu se deranjă să-i răspundă când se întoarse și plecă. Ea ascultă cum urcă în grabă scările și pe acoperiș și doar atunci expiră și își frecă fața. Când își coborî mâinile, o văzu pe Lysandra în pragul ușii camerei de oaspeți, cu ochii măriți.

– Cum adică *regină*?

Aelin se crispă, înjurând în șoaptă.

– Același cuvânt l-aș folosi și eu, spuse Lysandra, palidă la față.

– Numele meu..., rosti Aelin.

– O, știu care este numele tău adevărat, *Aelin.*

Rahat!

– Înțelegi de ce a trebuit să îl păstrez secret.

– Bineînțeles, spuse Lysandra, strângându-și buzele. Nu mă cunoști și mai multe vieți, în afară de a ta, sunt în pericol.

– Nu – chiar te cunosc. Pe toți zeii, de ce îi era atât de greu să vorbească? Cu cât licărea mai puternic suferința din ochii Lysandrei, cu atât mai mare părea spațiul din cameră. Aelin înghiți. Nu am vrut să risc, înainte de a-l recupera pe Aedion. Știam că va trebui să-ți spun în clipa în care ne-ai fi văzut împreună într-o cameră.

– Și Arobynn știe. Acei ochi verzi erau reci ca gheața.

– El a știut dintotdeauna. Asta – asta nu schimbă nimic între noi. Nimic.

Lysandra privi în spatele ei, spre camera în care Aedion zăcea acum inconștient, și oftă.

– Asemănarea *este* izbitoare. Pe toți zeii, faptul că nimeni nu te-a descoperit în toți acești ani mă uimește. Îl studie din nou pe Aedion. Chiar dacă este un ticălos chipeș, ar fi ca și când te-aș săruta pe tine. Ochii îi erau încă reci, dar un licăr de amuzament îi strălucea în privire.

– Aș fi putut să trăiesc și fără să știu asta, se strâmbă Aelin. Scutură din cap. Nu știu de ce m-am temut că ai începe vreodată să-mi faci plecăciuni.

Lumina și înțelegerea dansară în ochii Lysandrei.

– Ce-ar mai fi și asta?

CAPITOLUL 20

La câteva zile după întâlnirea cu Aripa Conducătoare, glezna lui Elide Lochan era inflamată, își simțea zona lombară ca un nod strâns, iar umerii o durură când făcu ultimul pas în cuib. Măcar reușise să ajungă acolo fără să întâlnească pe coridoare vreun lucru îngrozitor – cu toate că urcușul aproape că o ucisese.

În cele două luni de când Vernon o adusese în acest loc îngrozitor, nu se obișnuise cu treptele abrupte și nesfârșite ale Morathului. Simplul fapt de a-și împlini sarcinile zilnice îi făcea glezna să zvâcnească de durere, una pe care nu o mai trăise de ani de zile, iar astăzi o simțea și mai acut. Trebuia să cerșească niște ierburi de la bucătărie, în seara aceasta, ca să-și înmoaie piciorul; poate chiar niște uleiuri, dacă bucătarul ţâfnos s-ar fi simțit suficient de generos.

În comparație cu ceilalți cetățeni ai Morathului, el era destul de blând. Îi tolera prezența în bucătărie și faptul că îi cerea ierburi – mai ales când se oferea atât de frumos să spele câteva farfurii sau să pregătească mâncarea. Iar el nu ezita niciodată atunci când îl întreba când anume avea să sosească următorul transport de alimente, pentru că îi plăcuse atât de mult plăcinta lui cu fructe și ar fi fost drăguț să mănânce din nou. Era ușor de flatat și de păcălit. Să îi facă pe oameni să vadă și să audă ce voiau era una dintre multele arme din arsenalul ei.

„Un dar de la Anneith, Stăpâna înțelepciunii", zisese Finnula – singurul dar pe care îl primise vreodată, gândea adesea Elide, în afară de inteligența și de inima fostei sale doici.

Nu îi spusese niciodată Finnulei că deseori se ruga Zeiței înțelepciunii să le ofere un alt dar celor care îi făcuseră viața în Perranth un iad: moartea, și nu una blândă. Nu ca Silba, care oferea mărșituri liniștite, sau ca Hellas, care le dăruia pe cele violente și arzătoare. Nu, morțile în mâinile lui Anneith – în mâinile consoartei lui Hellas – erau brutale, sângeroase și lente.

Genul de moarte pe care Elide se aștepta să o primească în orice clipă, mai nou, de la vrăjitoarele care colindau pe coridoare, de la ducele cu ochi negri, de la soldații lui mortali sau de la Aripa Conducătoare cu păr alb, care îi gustase sângele ca pe vin. De atunci, avusese coșmaruri despre asta. Asta când reușea să doarmă.

Elide trebui să se odihnească de două ori în drumul spre cuib și schiopăta grav când ajunse în vârful turnului, adunându-și puterile pentru bestiile și monștrii care le călăreau.

Un mesaj urgent sosise din partea Aripii Conducătoare în timp ce Elide făcea curat în camera ei, iar când Elide explică faptul că Aripa Conducătoare nu era acolo, bărbatul respirase ușurat, îi dăduse lui Elide scrisoarea și îi ceruse să o găsească. Apoi, bărbatul fugise.

Ea ar fi trebuit să se aștepte la asta. Îi luase două clipe să observe și să catalogheze trăsăturile bărbatului, lucrurile care îl dădeau de gol. Transpirat, cu fața palidă, pupilele micșorate – se dezumflase când o văzuse pe Elide deschizând ușa. Ticălosul. Majoritatea bărbaților, hotărâse ea, erau diferite tipuri de ticăloși. Majoritatea erau monștri. La fel de răi ca Vernon.

Elide scrută cuibul. Era gol. Nu se zărea niciun dresor. Fânul de pe podea era proaspăt, troacele balaurilor erau pline de carne și cereale. Dar mâncarea era neatinsă de balaurii ale căror corpuri masive și acoperite de piele se iveau dincolo de arcade, cocoțați pe stâlpi de lemn suspendați deasupra prăpastiei; bestiile supravegheau Breasla și armata de dedesubt, ca treisprezece stăpâni puternici. Schiopătând, Elide se apropie cât de mult îndrăzni de imensele deschideri și cercetă priveliștea. Era întocmai cum o reprezentase harta

Aripii Conducătoare, în clipele libere în care reușise să o privească pe furiș.

Erau înconjurați de munți gri și, cu toate că fusese într-un furgon-închisoare în lungul drum până aici, observase pădurea aflată la distanță și râul mare și învolburat, pe lângă care trecuseră cu câteva zile înainte de a urca pe drumul lat și înclinat al munților stâncoși. În mijlocul pustietății – acolo era Morathul, iar priveliștea din fața ei o confirma: nu erau nici târguri, nici orașe, și era înconjurată de o întreagă armată. Reprimă disperarea care i se strecura în vene.

Înainte de a sosi aici, nu mai văzuse niciodată o armată. Soldați, da, dar avea opt ani când tatăl ei o urcase pe calul lui Vernon și o sărutase de rămas-bun, promițându-i că avea să o revadă curând. Nu fusese în Orynth ca să cunoască armata care îi sechestrase bogățiile și oamenii. Și fusese închisă într-un turn al Castelului Perranth înainte ca armata să ajungă pe pământurile familiei sale, iar unchiul ei să devină servitorul credincios al regelui și să fure titlul tatălui ei.

Titlul *ei*. Stăpâna Perranthului – asta ar fi trebuit să fie ea. Nu că acum mai conta. Nu mai rămăsese aproape nimic din curtea Terrasenului de care să aparțină. Niciunul dintre curteni nu venise după ea în acele luni de la începutul măcelului. Iar în anii următori, niciunul nu își amintise că ea exista. Poate presupuneau că murise – ca Aelin sălbatica, potențiala regină. Poate că toți erau morți. Și, poate că, având în vedere armata întunecată care se întindea acum în fața ei, acest lucru era o binecuvântare.

Elide privi dincolo de luminile pâlpâitoare ale taberei de război și o răceală îi coborî pe șira spinării. O armată care să strivească rezistența despre care îi vorbise, cândva, Finnula, în nopțile lungi în care fuseseră închise în turnul din Perranth. Poate că însăși Aripa Conducătoare cu păr alb avea să se afle în fruntea armatei, călare pe balaurul cu aripi strălucitoare.

Un vânt rece și aprig intră în cuib, iar Elide se înclină spre el, înghițindu-l ca și când ar fi fost apă proaspătă. Trecuseră foarte multe nopți în Perranth când doar șuieratul vântului îi ținuse companie. Când ar fi putut jura că îi cânta melodii vechi, ca să o adoarmă. Aici... aici vântul era mai rece și mai alunecos – aproape ca un șarpe. „Gândul la asemenea lucruri fanteziste te va distrage", ar fi mustrat-o Finnula. Își dori ca dădaca ei să fi fost aici.

Dar dorințele fuseseră inutile în ultimii zece ani, iar Elide, Stăpâna Perranthului, nu avea pe nimeni care să vină după ea.

Curând, se încurajă ea – curând, următoarea caravană cu alimente avea să urce greoi pe drumul de munte, iar la coborâre, Elide urma să fie ascunsă într-unul dintre vagoane, în sfârșit liberă. Iar apoi, avea să fugă undeva departe, foarte departe, unde nimeni să nu fi auzit de Terrasen sau de Adarlan, și să-i lase pe acești oameni pe continentul lor nenorocit. Câteva săptămâni – și poate ar fi avut o șansă să evadeze.

Dacă supraviețuia până atunci. Dacă Vernon nu hotăra că, într-adevăr, o adusese aici din cauza vreunui motiv malefic. Dacă nu ajungea ca acei bieți oameni, închiși în munții din jur, țipând după ajutor în fiecare noapte. Ea îi auzise pe ceilalți servitori șoptind despre lucrurile întunecate și cumplite care se întâmplau sub acei munți: despre oamenii întinși pe altare din piatra neagră care, apoi, erau transformați în ceva nou, în *altceva*. Din ce motiv ticălos, Elide nu aflase încă și, din fericire, dincolo de țipete, nu întâlnise niciodată o creatură dintre acelea rupte și puse la loc sub pământ. Era destul de rău că le vedea pe vrăjitoare.

Elide tremură când făcu încă un pas în imensa cameră. Scârțâitul fânului de sub papucii ei prea mici și zăngănitul lanțurilor erau singurele sunete.

– A-Aripă Condu...

Un vuiet răsună prin aer, prin pietre și prin podea, atât de puternic, încât ameți și țipă. Alunecă pe fân și căzu pe spate, iar lanțurile i se încâlciră.

Mâini reci, cu vârfuri de fier, îi intrară în umeri și o ținură dreaptă.

– Dacă nu ești o spioană, șopti o voce răutăcioasă la urechea ei, atunci de ce ești aici, Elide Lochan?

Elide nu se prefăcu atunci când mâna-i tremurândă îi întinse scrisoarea, neîndrăznind să se miște.

Aripa Conducătoare păși în jurul ei, înconjurând-o ca pe o pradă, cu coada-i împletită, lungă și albă, lipită de echipamentul de zbor din piele.

Detaliile o loviră pe Elide ca pietrele: ochii precum aurul topit; un chip atât de frumos, încât o șocă pe Elide; un corp zvelt și atletic; și o grație constantă și fluidă în fiecare mișcare și respirație, care sugerau că Aripa Conducătoare ar fi putut folosi cu ușurință varietatea de săbii pe care le avea asupra ei. Umană doar ca formă – nemuritoare și prădătoare în toate celelalte sensuri. Din fericire, Aripa Conducătoare era singură. Din nefericire, în ochii aurii nu se citea decât moartea.

– A-asta a venit pentru tine, spuse Elide. Bâlbâiala – asta era mimată. De obicei, oamenii abia așteptau să plece când se bâlbâia, deși se îndoia că oamenilor care conduceau acest loc le-ar fi păsat de bâlbâit, dacă ar fi hotărât să se distreze cu o fiică a Terrasenului. Dacă Vernon le-ar fi oferit-o.

Aripa Conducătoare o privi în ochi pe Elize când luă scrisoarea.

– Sunt surprinsă că sigiliul nu este rupt. Deși, dacă ai fi fost o spioană bună, ai fi știut cum să o faci, fără să rupi ceara.

– Dacă aș fi fost o spioană bună, șopti Elide, aș fi putut și să citesc.

Puțin adevăr pentru a tempera neîncrederea vrăjitoarei.

Aceasta clipi, apoi adulmecă, ca și când ar fi încercat să detecteze o minciună.

– Vorbești bine pentru o muritoare, iar unchiul tău este un lord. Nu știi să citești?

Elide încuviință. Mai mult decât piciorul ei, mai mult decât corvezile ei, acela era neajunsul trist care o urmărea. Dădaca ei, Finnula, nu știa să citească – dar Finnula fusese cea care o învățase cum să

observe lucrurile, să asculte, să gândească. În zilele lungi, când nu avuseseră nimic de făcut decât să brodeze, dădaca o învățase să marcheze micile detalii – fiecare cusătură – fără să piardă din vedere întreaga imagine. „Elide, va veni o zi când nu voi mai fi, iar tu va trebui să ai toate armele din arsenal ascuțite și gata de atac."

Niciuna dintre ele nu se gândise că Elide ar fi putut fi cea care avea să plece prima. Dar nu avea să se uite înapoi, nici măcar pentru Finnula, odată ce ar fi fugit. Și, de îndată ce avea să găsească acea viață nouă, acel loc nou... nu avea să mai privească nici spre nord, spre Terrasen, și nici să se mai întrebe.

Continuă să fixeze pământul cu privirea.

– C-cunosc literele de bază, dar nu am mai luat lecții de la opt ani.

– La porunca unchiului tău, presupun. Vrăjitoarea se opri, rotind plicul și arătându-i amestecul de litere, lovindu-le cu o unghie de fier. Aici scrie „Manon Cioc-negru". Dacă mai vezi vreodată așa ceva, mi-l aduci.

Elide își înclină capul. Umilă, supusă – așa cum le plăceau oamenii acestor vrăjitoare.

– B-bineînțeles.

– Și încetează să te mai prefaci a fi o bâlbâită amărâtă și umilă.

Elide își păstră capul plecat destul de mult încât părul ei să acopere, speră ea, orice licăr de surpriză.

– Am încercat să-ți fiu pe plac...

– Ți-am mirosit degetele de om peste tot pe harta mea. A fost o muncă atentă, te-ai chinuit să nu deranjezi vreun obiect, să nu atingi nimic altceva în afară de hartă... Până la urmă, te gândești să evadezi?

– Bineînțeles că nu, stăpână! Pe toți zeii! Era la un pas de moarte.

– Uită-te la mine!

Elide se supuse. Vrăjitoarea sâsâi, iar Elide tresări când îi îndepărtă părul de pe ochi. Câteva șuvițe căzură pe pământ, tăiate de unghiile ei de fier.

– Nu știu ce joc joci – dacă ești o spioană, dacă ești o hoață sau dacă doar ai grijă de tine. Dar nu te preface că ești o fetiță umilă și demnă de milă, când văd că o minte vicleană lucrează în spatele ochilor tăi.

Elide nu îndrăzni să renunțe la mască.

– Cine a fost rudă cu Vernon: mama sau tatăl tău?

Ciudată întrebare – dar Elide știuse de ceva vreme că ar fi făcut orice, că ar fi spus orice, ca să rămână nevătămată și în viață.

– Tatăl meu a fost fratele mai mare al lui Vernon, zise ea.

– Iar mama ta de unde era?

Nu permise acelei vechi suferințe să se strecoare nici măcar un centimetru în inima ei.

– Era o slujnică. O spălătoreasă.

– De *unde* era?

De ce conta asta? Ochii aurii o țintuiau.

– Familia ei era din Rosamel, din nord-vestul Terrasenului.

– Știu unde este. Elide rămase cu umerii plecați, așteptând. Ieși afară.

Ascunzându-și ușurarea, Elide deschise gura ca să-și ia rămas-bun, când un alt vuiet făcu pietrele să vibreze. Nu își putu ascunde tresărirea.

– Este doar Abraxos, spuse Manon, afișând un zâmbet pe chipul ei crud, o lumină ușoară strălucind în ochii aurii. Înseamnă că balaurul ei o făcea fericită – dacă vrăjitoarele puteau fi fericite. Îi este foame.

Lui Elide i se uscă gura.

Auzindu-și numele, un cap triunghiular, cu niște cicatrice urâte în jurul unui ochi, intră în cuib.

Genunchii lui Elide se clătinară, dar vrăjitoarea se îndreptă direct spre bestie și își puse mâinile cu vârfuri de fier pe botul lui.

– Porcule! făcu vrăjitoarea. Vrei ca tot muntele să știe că ți-e foame?

Balaurul pufăi în mâinile ei, cu dinții imenși – pe toți zeii, unii erau de *fier* – foarte aproape de brațele lui Manon. O mușcătură și Aripa Conducătoare ar fi fost moartă. O mușcătură și, totuși...

Balaurul își ridică ochii spre cei ai lui Elide. Nu o privi, ci îi *întâlni* privirea, ca și când...

Elide rămase complet nemișcată, chiar dacă instinctul îi spunea să fugă pe scări. Balaurul își făcu loc pe lângă Manon, podeaua zdruncinându-se sub el, și adulmecă în direcția lui Elide. Apoi, acei ochi imenși și adânci coborâră – spre picioarele ei. Nu, spre lanțuri.

Avea foarte multe cicatrice pe tot corpul – foarte multe linii brutale. Nu credea că i le făcuse Manon, nu după felul în care îi vorbea. Abraxos era mai mic decât ceilalți, își dădu ea seama. Mult mai mic. Totuși, Aripa Conducătoare îl alesese pe el. Elide reținu și acea informație. Dacă Manon avea o slăbiciune pentru lucrurile stricate, poate că avea să o cruțe și pe ea.

Abraxos coborî la pământ, întinzându-și gâtul până ce își odihni capul pe fânul aflat la mai puțin de trei metri de Elide. Acei ochi negri imenși se ridicară spre ea, aproape ca ai unui câine.

– Destul, Abraxos, șopti Manon, apucând o șa de pe raftul de lângă perete.

– Cum de... există, șopti Elide. Auzise povești despre balauri și dragoni și își amintea câte ceva despre Fae și Neamul Mititelelor, dar...

Manon ridică șaua de piele deasupra balaurului ei.

– Regele i-a făcut. Nu știu cum și nu contează.

Regele Adarlanului îi *făcuse*, ca toate celelalte lucruri din acești munți. Bărbatul care îi distrusese viața, îi ucisese părinții, o condamna pe ea la *asta*... „Nu te mânia, i-a spus Finnula, fii inteligentă!“ Curând, oricum nu avea să îi mai pese de rege și de imperiul lui nenorocit.

– Balaurul tău nu pare rău, spuse Elide. Coada lui Abraxos lovi pământul, țepii din fier ai acesteia strălucind. Un câine gigantic și mortal. Cu aripi.

Manon râse cu răceală, fixând șaua.

– Nu. Oricum a fost făcut, ceva nu a mers bine.

Elide nu credea că asta era o *eroare*, dar tăcu.

Abraxos încă o fixa cu privirea, iar Aripa Conducătoare spuse:

– Să mergem la vânătoare, Abraxos!

Bestia se ridică, iar Elide sări înapoi un pas, călcând puternic pe gleznă și crispându-se. Ochii balaurului se îndreptară asupra ei, ca și când ar fi fost conștient de durere. Dar Aripa Conducătoare deja termina cu șaua și nu se deranjă să privească în direcția ei când Elide plecă, șchiopătând.

– Vierme de treabă ce ești, îi șopti Manon lui Abraxos, de îndată ce fata șireată, cu multe fețe, plecă. Poate că fata ascundea secrete, dar descendența ei nu era unul dintre ele. Ea nu știa că sânge de vrăjitoare îi curgea puternic în venele-i de muritoare. Un picior olog și câteva lanțuri și te-ai îndrăgostit?

Abraxos o împinse cu botul, iar Manon îi dădu o palmă fermă, dar blândă, înainte de a se rezema de spatele lui și de a deschide scrisoarea care îi era adresată, cu scrisul de mână al bunicii sale. Întocmai ca Marea Vrăjitoare a Clanului Cioc-negru, era brutală, clară și neiertătoare.

Nu nesocoti ordinele ducelui. Nu îl chestiona. Dacă mai primesc încă o scrisoare de la Morath, în care să mi se spună că nu ai fost ascultătoare, voi zbura acolo personal și te voi spânzura de propriile-ți intestine, împreună cu Cele Treisprezece și cu mârțoaga ta de bestie lângă tine.

Trei sabaturi Picioare-galbene și două Sânge-albastru vor sosi mâine. Ai grijă să nu aibă loc lupte sau probleme. Nu vreau ca restul Matrounelor să-mi respire în ceafă în legătură cu scursorile lor.

Manon întoarse hârtia, dar nu mai scria nimic. Strângând-o în pumn, oftă.

Abraxos o înghionti din nou, iar ea îi mângâie leneș capul.

„Transformate, transformate, transformate." Asta îi zisese Crochan mainte ca Manon să-i taie gâtul. „Ați fost transformate în monștri."

Încercase să uite – încercase să-și spună că vrăjitoarea Crochan fusese o fanatică și o muiere moralizatoare, dar... Își trecu un deget peste materialul de un roșu închis al mantiei sale.

Gândurile se deschiseră ca un abis în fața ei, atât de multe în același timp, încât păși înapoi. Se întoarse.

„Transformate, transformate, transformate."

Manon urcă în șa și se bucură să se piardă în cer.

– Spune-mi despre Valgi! zise Manon, închizând ușa camerei mici din spatele ei.

Ghislaine nu își ridică privirea de la cartea asupra căreia era aplecată. Pe biroul din fața ei, se afla un teanc de cărți, iar lângă patul îngust, încă unul. Lui Manon nu-i păsa de la cine le obținuse cea mai bătrână și mai inteligentă dintre Cele Treisprezece ale ei, pe cine spintecase ca să le fure.

– Bună și ție, intră, te rog! fu răspunsul primit.

Manon se rezemă de ușă și își încrucișă brațele. Ghislaine era atât de irascibilă doar în preajma cărților și doar când *citea*. Pe câmpul de luptă, în aer, vrăjitoarea cu pielea bronzată era tăcută, ușor de comandat. O luptătoare puternică, a cărei inteligență sclipitoare, care îi adusese un loc printre Cele Treisprezece, o făcea mai valoroasă.

Ghislaine închise cartea și se răsuci pe scaun. Părul ei negru și rebel era împletit la spate, dar nici măcar așa nu îl putea prinde pe tot. Mijii ochii verzi ca marea – rușinea mamei sale, pentru că în ei nu se vedea nicio urmă de auriu.

– De ce ai vrea să afli despre Valgi?

– *Tu* știi ceva despre ei?

Ghislaine se roti pe scaun, până când ajunse într-o poziție inversă, cu fața la spătar. Era îmbrăcată în hainele de zbor din piele, ca

și când nu ar fi putut să se deranjeze să le scoată înainte de a se arunca asupra uneia dintre cărțile ei.

– Bineînțeles că știu despre Valgi, spuse ea fluturând mâna – un gest de nerăbdare, specific *muritorilor*.

Faptul că mama lui Ghislaine o convinsese pe Marea Vrăjitoare să o trimită pe fiica ei la școala muritorilor din Terrasen, în urmă cu o sută de ani, fusese o excepție – o excepție fără precedent. Acolo învățase despre magie, despre cărți și despre ce mai învățau muritorii, dar, după doisprezece ani, Ghislaine se întorsese... diferită. Era în continuare o vrăjitoare Cioc-negru, însetată de sânge, dar cumva mai umană. Chiar și acum, un secol mai târziu, chiar și după experiența câmpurilor de bătălie, acel sentiment de nerăbdare, de *viață*, se agață de ea. Manon nu știa ce să înțeleagă din asta.

– Spune-mi tot ce știi!

– Sunt prea multe de povestit într-o singură întâlnire, rosti Ghislaine. Dar îți voi zice lucrurile de bază și, dacă vrei să afli mai multe, poți să te întorci.

Îi dăduse un ordin, dar acesta era spațiul lui Ghislaine, iar cărțile și cunoașterea erau domeniul ei. Manon îi făcu semn, cu o mână cu vârfuri de fier, indicându-i santinelei ei să continue.

– Cu mii de ani în urmă, când Valgii au pătruns în lumea noastră, vrăjitoarele nu existau. Erau Valgii, Fae și oamenii. Dar Valgii erau... demoni, presupun. Voiau ca lumea noastră să fie a lor și au crezut că mod bun de a o obține ar fi să se asigure că urmașii lor vor putea supraviețui aici. Oamenii nu erau compatibili – erau prea fragili. Dar Fae... Valgii au răpit și furat orice Fae au putut și, pentru că ochii încep să-ți lucească, voi ajunge mai rapid la final și îți voi spune că urmașii lor am fost noi. Vrăjitoarele. Dinții-de-fier au preluat mai multe de la înaintașii noștri Valgi, în vreme ce vrăjitoarele Crochan au moștenit mai multe de la Fae. Oamenii acestor locuri nu ne-au vrut aici, nu după așa un război, dar regele Fae, Brannon, nu a crezut că era corect să ne vâneze pe toate. Așadar, ne-a dat Pustiurile

vestice, iar noi am plecat acolo, până când războaiele vrăjitoarelor ne-au trimis din nou în exil.

Manon își curăță unghiile.

– Și Valgii sunt... răi?

– *Noi* suntem rele, spuse Ghislaine. Valgii? Legenda spune că sunt originea răului. Sunt întunericul și disperarea în persoană.

– Par a fi genul nostru de creaturi. Și poate potrivite să le fie aliați și parteneri reproductivi.

Dar zâmbetul lui Ghislaine dispăru.

– Nu, rosti ea încet. Nu, nu cred că ar fi deloc genul nostru de creaturi. Nu au legi, coduri. Ei le-ar considera pe Cele Treisprezece ca fiind slabe pentru legăturile și regulile noastre – niște chestii bune de distrus pentru propriul amuzament.

Manon înțepeni un pic.

– Și dacă Valgii s-ar întoarce aici?

– Brannon și regina Fae, Maeve, au găsit moduri de a-i învinge – de a i trimite înapoi. Sper că cineva ar găsi o cale să facă asta din nou.

Încă o idee la care să se gândească. Se întoarse să plece.

– Acela le este mirosul, nu-i așa? întrebă Ghislaine. Mirosul de aici, din jurul unor soldați – ca și când e ceva greșit, din altă lume. Regele a găsit o modalitate prin care să-i aducă aici și să-i îndese în corpurile oamenilor.

Ea nu se gândise *atât* de departe, dar...

– Ducele i-a descris ca fiind aliați.

– Acel cuvânt nu există pentru Valgi. Alianța li se pare utilă, dar o vor respecta doar cât timp va rămâne așa.

Manon se gândi dacă să pună punct aici conversației.

Ducele mi-a cerut să aleg un sabat Cioc-negru pe care să facă experimente, spuse ea, totuși. Să-i permit să introducă un fel de piatră în burțile lor, care va crea un copil Valg-Dinți-de-fier.

Încet, Ghislaine se îndreptă, mâinile ei pătate de cerneală atârnând moi pe lângă scaun.

– Și plănuiești să te supui, Lady?

Nu era întrebarea unui cărturar către un student curios, ci a unei santinele pentru moștenitoarea ei.

– Marea Vrăjitoare mi-a ordonat să mă supun tuturor poruncilor ducelui. Dar poate... poate că avea să-i scrie bunicii ei altă scrisoare.

– Pe cine vei alege?

Manon deschise ușa.

– Nu știu. Trebuie să iau o hotărâre în două zile.

Ghislaine – pe care Manon o văzuse săturându-se cu sângele oamenilor – pălise înainte ca Manon să închidă ușa.

Manon nu știa cum, nu știa dacă gărzile, ducele, Vernon sau vreun nemernic de om care asculta pe la uși spusese ceva, dar, în dimineața următoare, aflaseră toate vrăjitoarele. Știa că nu trebuia să o suspecteze pe Ghislaine. Niciuna dintre Cele Treisprezece nu divulga nimic. Niciodată. Dar toată lumea știa despre Valgi și despre alegerea lui Manon.

Ea intră în sala de mese, bolțile negre ale acesteia strălucind în soarele dimineții. Deja, loviturile forjelor răsunau în valea de dedesubt, amplificate de liniștea care căzu când Maron merse printre mese, îndreptându-se spre scaunul ei, în partea din față a sălii.

Rând pe rând, sabaturile o priviră, iar ea le întâlni privirile, cu dinții expuși și unghiile scoase, cu Sorrel, o forță constantă a naturii, în urma ei. Abia când Manon se așeză pe locul ei, lângă Asterin – și își dădu seama că era locul greșit, dar nu se mișcă – murmurul se auzi din nou în sală.

Trase o bucată de pâine spre ea, dar nu o atinse. Niciuna dintre ele nu mânca. Micul dejun și cina erau întotdeauna de fațadă, ca să își facă simțită prezența aici.

Cele Treisprezece nu scoaseră un cuvânt.

Manon le intimidă pe fiecare cu privirea, până când ele își plecară capetele. Totuși, când privirea ei o întâlni pe a lui Asterin, vrăjitoarea o privi în ochi.

– Ai ceva de zis, o întrebă Manon, sau vrei doar să ne luăm la bătaie?

Asterin se uită peste umărul lui Manon.

– Avem vizitatori.

Manon o văzu pe lidera uneia dintre nou-sositele sabaturi – Picioare-galbene – stând la capătul mesei, cu fruntea plecată; o poziție neamenințătoare – supunere totală.

– Ce dorești? întrebă Manon.

Lidera sabatului nu își înălță capul.

– V-am ruga să ne luați în considerare pentru sarcina ducelui, Aripă Conducătoare.

Asterin înțepeni, împreună cu multe dintre Cele Treisprezece. Tăcerea se lăsase și la mesele din apropiere.

– Și de ce, întrebă Manon, ați vrea să faceți asta?

– Ne vei forța să facem munca grea în locul vostru, ca să ne ții departe de gloria de pe câmpul de luptă. Aceasta este calea Clanurilor noastre. Așa, am putea însă câștiga un alt fel de glorie.

Manon își reținu suspinul, deliberând, contemplând.

– Mă voi gândi la asta.

Lidera sabatului făcu o plecăciune şi se retrase. Manon nu putea decide dacă era nebună, vicleană sau curajoasă.

Niciuna dintre Cele Treisprezece nu vorbi până la terminarea micului dejun.

– Și ce sabat ai ales pentru mine, Aripă Conducătoare?

Manon întâlni privirea ducelui.

- Săptămâna asta a sosit un sabat al Picioarelor-galbene, condus de o vrăjitoare pe nume Ninya. Folosește-l!

– Voiam vrăjitoare Cioc-negru.

– Primești Picioare-galbene! izbucni Manon. La masă, Kaltain nu reacționă. S-au oferit voluntare.

Mai bine decât Cioc-negru, își spuse ea. Mai bine că Picioarele-galbene se oferiseră singure. Chiar dacă Manon ar fi putut să le refuze. Ea se îndoia că Ghislaine se înșela în privința firii Valgilor, dar... Poate că acest lucru urma să fie în avantajul lor, în funcție de cum aveau să se descurce Picioarele-galbene.

Ducele își arătă dinții îngălbeniți.

– Îți asumi un risc, Aripă Conducătoare.

– Toate vrăjitoarele trebuie să o facă, pentru a zbura cu balaurii.

Vernon se aplecă înainte.

– Aceste creaturi sălbatice și nemuritoare sunt foarte amuzante, Înălțimea Voastră.

Manon îi aruncă lui Vernon o privire foarte lungă, care îi spuse că, într-o zi, pe un coridor umbrit, avea să se trezească cu ghearele acestei creaturi sălbatice și nemuritoare în stomac.

Manon se întoarse să plece. Sorrel – nu Asterin – rămase lângă ușă, cu chipul împietrit. O altă priveliște neplăcută. Apoi, Manon se întoarse spre duce, întrebarea luând naștere chiar dacă își impusese să nu o pună.

– Pentru ce? De ce faci toate astea – de ce te aliezi cu Valgii, de ce îți clădești o armată... de ce? Nu reușea să înțeleagă. Continentul le aparținea deja. Nu avea niciun sens.

– Pentru că putem, răspunse simplu ducele. Și pentru că această lume a trăit prea mult timp în ignoranță și tradiție arhaică. Este timpul să vedem ce poate fi îmbunătățit.

Manon se dădu în spectacol, contemplând cele auzite, apoi dând din cap, în timp ce ieși.

Dar fusese atentă la cuvintele folosite – *această lume*. Nu *acest pământ*, nu *acest continent*. *Această lume*.

Se întrebă dacă bunica ei se gândise la ideea că, într-o zi, ar fi fost nevoite să lupte ca să păstreze Pustiurile – să lupte cu aceiași oameni pe care îi ajutaseră să-și recupereze căminul.

Și se întrebă ce aveau să devină acești copii Valgi-Dinți-de-fier în acea lume.

CAPITOLUL 21

El încercase.

Când femeia scăldată în sânge îi vorbise, când acei ochi turcoaz îi păruseră atât de cunoscuți, încercase să alunge ceea ce îi controla corpul și limba. Dar prințul demon din el rămăsese pe poziție, delectându-se cu efortul lui.

Suspinase ușurat când ea îl prinsese și ridicase vechea sabie deasupra capului său. Apoi, ea ezitase – apoi, cealaltă femeie trăsese o săgeată, iar ea coborâse sabia și plecase.

Îl părăsise, în continuare prizonierul demonului.

Nu își amintea numele ei – refuza să-și amintească numele ei, chiar dacă bărbatul de pe tron îl întreba despre incident. Nici măcar când se întoarse în exact același loc din grădină și împinse lanțurile aruncate, care zăceau pe pietriș. Ea îl părăsise și avea un motiv întemeiat. Prințul demon dorise să se hrănească cu ea și, după aceea, să o predea.

Dar el își dorea ca ea să-l fi ucis. O ura pentru că nu îl omorâse.

CAPITOLUL 22

Chaol își părăsi postul de veghe de pe acoperișul apartamentului lui Aelin în clipa în care capul acoperit cu o glugă al unuia dintre rebeli apăru și îi făcu semn că avea să preia sarcina. Slavă zeilor!

El nu se deranjă să treacă prin apartament, ca să vadă cum rezista Aedion. Fiecare dintre pașii lui zgomotoși de pe treptele din lemn îi accentua bătăile puternice ale inimii, până când acestea fură tot ce auzi, tot ce simți.

Cu ceilalți rebeli ascunzându-se sau supraveghind orașul și cu Nesryn plecată ca să se asigure că tatăl ei nu era în pericol, Chaol se trezi mergând singur pe străzile orașului. Fiecare avea ordinele lui; fiecare era unde trebuia să fie. Nesryn îi spusese deja că Ress și Brullo îi dăduseră semnalul că totul era în ordine în zona lor – iar acum...

Mincinoasa. Aelin fusese mereu o mincinoasă atât de pricepută. Încălca jurămintele la fel de mult ca și el. Mai rău.

Dorian nu dispăruse. Nu avea cum. Iar lui nu-i păsa de cât de mult trâmbița Aelin *îndurarea* față de Dorian sau că spunea că era o slăbiciune să nu-l ucidă. Slăbiciune ar fi fost să-l ucidă – asta ar fi trebuit să-i spună. Slăbiciunea stătea în renunțare.

Se grăbi pe o alee. Și el ar fi trebuit să se ascundă, dar vuietul din sângele și oasele lui era puternic. Un grătar de canal răsună sub picioarele sale. Se opri și privi în întunericul de dedesubt.

Încă mai erau lucruri de făcut – atât de multe lucruri de făcut, atât de mulți oameni de păzit. Iar acum, că Aelin îl umilise din nou

pe rege, nu avea nicio îndoială că Valgii aveau să adune și mai mulți oameni ca pedeapsă, ca să facă o declarație. Cu orașul încă în vacarm, poate că era momentul perfect ca el să atace. Ca să egaleze șansele dintre ei.

Nimeni nu îl văzu când coborî în canal, trăgând capacul deasupra capului. Tunel după tunel, cu sabia strălucind în lumina după-amiezii ce intra prin grătare, Chaol îi vână pe acei nenorociți de Valgi, pașind aproape fără să facă zgomot. De obicei, rămâneau în cuiburile lor întunecate, dar, din când în când, unii vagabonzi mergeau prin tuneluri. Unele cuiburi erau foarte mici – doar trei sau patru păzându-și prizonierii – sau mâncarea, presupunea el. Ar fi fost destul de ușor să-i atace.

Și ce minunat ar fi fost să vadă capetele demonilor rostogolindu-se!

„Nu mai este. Dorian nu mai este."

Aelin nu știa totul. Focul sau decapitarea nu aveau cum să fie singurele opțiuni. Poate că avea să păstreze în viață pe unul dintre comandanții Valg, doar să vadă cât de pierdut era, într-adevăr, omul din demon. Poate că exista o altă cale – *trebuie* să existe o altă cale...

Tunel după tunel, în toate locurile obișnuite, și nici urmă de ei. Niciuna.

Chaol se îndreptă aproape fugind spre cel mai mare cuib de care știa, unde întotdeauna reușise să găsească civili care trebuiau salvați, dacă erau destul de norocoși încât să-i ia pe paznici prin surprindere. Îi salva – pentru că ei meritau asta și pentru că *trebuia* să continue să o facă, altfel, avea să cedeze și...

Chaol fixă cu privirea gura deschisă a cuibului principal.

Lumina apoasă a soarelui care se strecura de sus ilumina pietrele gri și micul râu care curgea pe jos. Nici urmă de întunericul care, de obicei, îl sufoca precum o ceață densă. Era gol. Soldații Valg dispăruseră. Și luaseră prizonierii cu ei.

Nu credea că se ascunseseră de frică. Se mutaseră, ascunzându-se, pe ei și pe prizonierii lor, ca o imensă înjurătură la adresa

tuturor rebelilor care chiar crezuseră că ei câștigau acest război secret. La adresa lui Chaol.

El ar fi trebuit să se gândească la capcane ca aceasta, ar fi trebuit să se gândească la ce s-ar fi putut întâmpla din cauză că Aelin Galantynius își bătuse joc de rege și de oamenii săi.

Ar fi trebuit să se gândească la preț.

Poate că *el* era nebunul.

Simți o amorțeală în vene când ieși din canale pe o stradă liniștită. Gândul de a sta în apartamentul lui dărăpănat, complet singur cu acea amorțeală, fu cel care îl trimise spre sud, încercând să evite străzile încă pline de oameni intrați în panică. Toată lumea cerea să știe ce se întâmplase, cine fusese ucis, cine o făcuse. Decorațiunile, și fleacurile, și vânzătorii de mâncare fuseseră complet uitați.

În cele din urmă, sunetele se estompară, străzile golindu-se când ajunse în districtul rezidențial, unde casele erau de o mărime modestă, dar elegante și bine întreținute. Mici râuri și fântâni alimentate din Avery clipoceau peste tot, curgând spre surplusul de flori de primăvară de la fiecare poartă, pervaz de geam și mică peluză.

Cunoștea casa doar după miros: pâine proaspăt coaptă, scorțișoară și alte mirodenii pe care nu le putea numi. Mergând pe aleea dintre două case de piatră deschisă la culoare, rămase în umbre când se apropie de ușa din spate, privind pe geam spre bucătăria dinăuntru. Făina acoperea o masă mare de lucru, împreună cu tăvi de copt și diverse boluri pentru amestecat și...

Ușa se deschise, iar silueta zveltă a lui Nesryn ocupă intrarea.

– Ce cauți aici?

Era din nou îmbrăcată cu uniforma de gardian, cu un cuțit ascuns în spatele coapsei. Fără îndoială, zărise un intrus apropiindu-se de casa tatălui ei și se pregătise.

Chaol încercă să ignore greutatea care îi apăsa spatele și care amenința să-l rupă în două. Aedion era liber – măcar atât reușiseră. Dar câți alți nevinovați condamnaseră ei astăzi?

– Intră, spuse Nesryn, nemaiașteptând răspunsul lui.

– Gărzile au venit și au plecat. La plecare, tata le-a dat plăcinte.

Chaol ridică privirea de la tarta lui cu pere și scrută bucătăria. Faianța albă scotea în evidență pereții din spatele tejghelei, în nuanțe frumoase de albastru, portocaliu și turcoaz. Nu mai fusese niciodată acasă la Sayed Faliq, dar știa unde era – preventiv.

Nu se gândise niciodată ce ar presupune acest „preventiv". Nu însemna în niciun caz să apară la ușa din dos, ca un câine fără stăpân.

– Nu l-au suspectat?

– Nu. Voiau doar să știe dacă el sau angajații lui au văzut pe cineva care părea suspect, înainte de salvarea lui Aedion. Nesryn îi împinse o altă plăcintă – una cu migdale și zahăr. Generalul este bine?

– Din câte știu eu, da. Îi povesti despre tuneluri, despre Valgi.

– Așadar, îi vom găsi din nou. Mâine, spuse Nesryn.

Așteptă ca ea să se ridice, să strige și să înjure, dar ea rămase calmă. Arcul din el se relaxă.

Cu un deget, ea lovi masa de lemn – uzată frumos, ca și când frământatul a o mie de pâini ar fi netezit-o.

– De ce ai venit aici?

– Ca să mă iau cu altele. Nu pentru asta, adăugă, zărind în ochii ei negri o strălucire bănuitoare.

Ea nici măcar nu roși, deși lui îi ardeau obrajii. Dacă ea s-ar fi oferit, probabil că ar fi acceptat. Și s-ar fi urât pentru asta.

– Ești binevenit aici, spuse ea, dar cu siguranță că prietenii tăi din apartament – cel puțin generalul – ar fi o companie mai bună.

– Ei sunt prietenii mei?

– Tu și Maiestatea Sa ați făcut o treabă bună încercând să fiți orice altceva.

– Fără încredere, e greu să fim prieteni.

– *Tu* ești cel care s-a dus din nou la Arobynn, chiar după ce ea te-a avertizat să nu o faci.

– Iar el a avut dreptate, spuse Chaol. Mi-a spus că ea îmi va promite că nu se va atinge de Dorian și că, apoi, va face taman invers. Și Chaol avea să fie mereu recunoscător pentru focul de avertisment tras de Nesryn.

Aceasta scutură din cap, părul ei negru strălucind.

– Hai să ne imaginăm că Aelin are dreptate. Că Dorian a dispărut. Ce urmează?

– Nu are dreptate.

– Să ne imaginăm doar...

Lovi cu pumnul în masă destul de tare încât să-și miște paharul cu apă.

– *Nu are dreptate!*

Nesryn își țuguie buzele, chiar dacă privirea ei se îmblânzi.

– De ce?

El își frecă fața.

– Pentru că, dacă e așa, totul e inutil. Tot ce s-a întâmplat... totul ar fi pentru *nimic*. Nu ai înțelege.

– Nu? O întrebare rece. Crezi că nu înțeleg care este miza? Nu-mi pasă de prințul tău – nu cum îți pasă ție. Îmi pasă de ce reprezintă el pentru viitorul acestui regat și pentru viitorul oamenilor ca cei din familia mea. Nu voi permite să aibă loc încă o epurare a imigranților. Nu vreau ca odraslele surorii mele să mai vină vreodată acasă cu nasurile sparte din cauza sângelui lor străin. Mi-ai zis că Dorian va îndrepta lumea, că o va face mai bună. Dar, dacă el nu mai este, dacă am făcut azi o greșeală ținându-l în viață, atunci voi găsi o altă cale de a obține acel viitor. Și încă una după aceea, dacă trebuie. Voi continua să mă ridic, indiferent de câte ori mă vor trânti la pământ măcelarii aceia.

Nu o mai auzise niciodată vorbind atât de mult, nu știuse că avea o soră. Sau că ea era mătușă.

– Nu-ți mai plânge de milă, spuse Nesryn. Rămâi pe poziții, dar pune la cale și altceva! Adaptează-te!

Lui Chaol i se uscă gura.

– Ai fost vreodată rănită? Din cauza moștenirii tale?

Nesryn privi spre șemineul aprins, cu chipul de gheață.

– Am devenit gardian al orașului pentru că niciunul dintre ei nu mi-a sărit în ajutor în ziua în care ceilalți colegi de școală m-au înconjurat, cu pietre în mâini. Nici măcar unul, chiar dacă mă auzeau țipând. Ea îi întâlni din nou privirea. Dorian Havilliard oferă un viitor mai bun, dar responsabilitatea ne revine și nouă. Revine și oamenilor obișnuiți, modului în care aleg să acționeze.

Adevărat – foarte adevărat.

– Nu îl voi abandona, spuse el.

Ea oftă.

– Ești și mai încăpățânat decât regina.

– Te-ai aștepta să fiu altfel?

Ea schiță un zâmbet.

– Nu cred că mi-ai plăcea dacă nu ai fi un măgar încăpățânat.

– Chiar recunoști că mă placi?

– Nu ți-a spus destule vara trecută?

Fără să vrea, Chaol râse.

– Mâine, rosti Nesryn. Mâine vom continua.

El înghiți.

– Păstrează-ți direcția, dar pune la cale și altceva. Putea face asta; putea măcar să încerce.

– Ne vedem în canale mâine dis-de-dimineață.

CAPITOLUL 23

Aedion se trezi și încercă să asimileze fiecare detaliu, fără să deschidă ochii. O briză sărată intrată printr-o fereastră deschisă îi gâdilă fața; la câteva străzi distanță, pescarii făceau reclamă la pește și cineva respira constant și profund în apropiere. Dormind.

Deschise un ochi și văzu că se afla într-o cameră mică, cu lambriuri, decorată cu grijă și cu o înclinație vizibilă spre lux. Cunoștea camera. Cunoștea apartamentul.

Ușa din partea opusă patului era deschisă, dezvăluind camera mare de dincolo – curată și goală, scăldată în lumina soarelui. Cearșafurile pe care dormise erau proaspete și mătăsoase, pernele erau pufoase și salteaua era extrem de moale. Extenuarea îi învăluia oasele, iar durerea îi străbătea ușor coastele. Și mintea îi fu infinit mai clară când privi spre sursa acelei respirații constante și profunde și văzu o femeie adormită în fotoliul de culoare crem, de lângă patul lui.

Picioarele ei lungi și goale erau întinse pe una dintre cotiere, pline de cicatrice de toate formele și mărimile. Își rezema capul de tetieră, cu părul auriu lung până la umeri – cu vârfurile pătate de un castaniu-roșcat, ca și când îndepărtase rapid o vopsea ieftină – împrăștiat pe chip. Gura îi era ușor deschisă și moțăia confortabil, într-o cămașă albă mult prea mare și ceea ce părea a fi o pereche de chiloți bărbătești. În siguranță. În viață.

Pentru o clipă, simți cum se sufocă.

Aelin. Îi șopti numele.

Ca și când l-ar fi auzit, ea deschise ochii – perfectă alertă în timp ce scrută ușa, camera de dincolo, apoi dormitorul, ca să vadă dacă exista vreun pericol. Apoi, în cele din urmă, ea îl privi și rămase complet nemișcată, chiar dacă părul i se mișca în briza blândă.

Perna de sub capul lui se umezise.

Ea își întinse picioarele, ca o pisică.

– Știi, sunt gata oricând să-ți accept mulțumirile pentru spectaculoasa mea operațiune de salvare, spuse ea.

– Amintește-mi să nu te supăr niciodată, spuse el, răgușit, cu lacrimile curgându-i pe față.

Ea schiță un zâmbet, iar ochii ei – ochii lor – scânteiară.

– Bună, Aedion.

Faptul că o auzi rostindu-i numele eliberă ceva, iar el trebui să închidă ochii, corpul tremurându-i din cauza forței lacrimilor care încercau să curgă.

– Mulțumesc pentru salvarea spectaculoasă, spuse el, răgușit, după ce își reveni. Să nu mai facem asta niciodată!

Ea pufni, cu ochii înlăcrimați.

– Ești exact așa cum am visat.

Ceva din zâmbetul ei îi spuse că ea știa deja – că Ren sau Chaol îi vorbiseră despre el, despre faptul că fusese Târfa Adarlanului, despre Bane. Așadar, nu spuse multe.

– Ești puțin mai înaltă decât mi-am imaginat, dar nimeni nu este perfect.

– E o minune că regele a reușit să reziste tentației de a te executa până ieri.

– Spune-mi, te rog, că este mai furios decât oricând.

– Dacă asculți destul de atent, poți să-l auzi țipând tocmai din palat.

Aedion râse, iar rana îl duru. Dar râsul se opri când o măsură din priviri.

– Mă duc să-i strâng de gât pe Ren și pe căpitan pentru că te-au lăsat să mă salvezi singură.

– Așa începe! Ea privi tavanul și oftă zgomotos. Un minut de conversație plăcută, apoi aud prostiile teritorialului Fae.

– Am așteptat treizeci de secunde în plus.

Ea schiță un zâmbet.

– Sincer, am crezut că vei rezista zece.

El râse din nou și își dădu seama că, deși o iubise, iubise amintirea ei – prințesa care îi fusese luată. Dar femeia, regina – ultima fărâmă a familiei pe care o avea...

– A meritat, spuse el, iar zâmbetul îi dispăru. Tu ai meritat. Toți acești ani, toată așteptarea. Ai meritat. Știuse din clipa în care ea își ridicase privirea spre el, în fața eșafodului, sfidătoare, rea și sălbatică.

– Cred că leacurile sunt de vină, zise ea, dar gâtul îi tresăltă în timp ce își șterse ochii. Își lăsă picioarele pe podea. Chaol a spus că ești mai rău decât mine în cea mai mare parte a timpului.

– Chaol este deja pe cale să fie strâns de gât, iar tu nu mă ajuți.

Ea schiță din nou un zâmbet.

– Ren este în Nord – nu am apucat să-l văd, Chaol l-a convins să se ducă acolo, pentru propria siguranță.

Bun, reuși să spună și atinse patul, lângă el. Cineva îi pusese o cămașă curată, deci era îmbrăcat destul de decent, și reuși să se ridice pe jumătate, în șezut. Vino aici!

Ea privi patul, apoi mâna lui, iar el se întrebă dacă depășise vreo limită, presupunând că mai exista vreo legătură între ei – până ce ea își coborî umerii și se ridică de pe scaun cu mișcarea lină a unei feline, înainte de a se trânti pe saltea.

Parfumul ei îl izbi. Pentru o secundă, nu reuși decât să-l inspire profund în plămâni, în timp ce instinctele lui de Fae vuiau că aceasta era familia lui, că era regina lui, că era *Aelin*. Și-ar fi dat seama că ea era, chiar dacă ar fi fost orb.

Chiar dacă mirosul ei era însoțit de un altul. Zguduitor de puternic și vechi – și al unui mascul. Interesant.

Ea potrivi pernele, iar el se întrebă dacă știa cât de mult însemna pentru el, ca mascul semi-Fae, să o aibă aplecată deasupra lui ca să-i îndrepte și păturile, apoi să-i privească ager și critic fața. Să se agite din cauza lui.

El o privi direct, căutând vreo rană, un semn că sângele de pe ea, de ieri, nu fusese doar al acelor oameni. Dar, în afară de câteva tăieturi superficiale pe antebrațul stâng, nu era rănită.

După ce se asigură că el nu era pe cale să moară și după ce el fu sigur că rănile de pe brațul ei nu erau infectate, ea se rezemă de perne și își puse mâinile pe abdomen.

– Vrei să începi tu sau mă lași pe mine?

Afară, pescărușii țipau unul la celălalt, iar briza sărată și blândă îi sărută fața.

– Tu, șopti el. Spune-mi tot.

Ceea ce și făcu.

Vorbiră foarte mult, până când Aedion răgușì, apoi Aelin îl obligă să bea un pahar cu apă. După aceea, hotărî că părea tras la față, așa că se duse la bucătărie și aduse niște supă de vită și pâine. Lysandra, Chaol și Nesryn nu erau acolo, așadar aveau apartamentul doar pentru ei. Bun. Aelin nu avea chef să îl împartă pe vărul ei cu nimeni chiar acum.

Devorând mâncarea, îi spuse tot adevărul despre ce se întâmplase cu el în acești zece ani, așa cum făcuse și ea. Iar când terminară amândoi de povestit, după ce sufletele lor se goliră de suferință – dar cunoscură o bucurie crescândă –, ea se ghemui în fața lui Aedion, verișorul și prietenul ei.

Erau făcuți din același aluat, două părți ale aceleiași monede zgâriate de aur.

Ea știuse asta de când îl zărise pe eșafod. Nu putea să-și explice. Nimeni nu ar fi putut înțelege legătura instantanee, siguranța profundă și de nestrămutat, dacă nu ar fi trăit-o. Dar ea nu datora nimănui nicio explicație – nu în ceea ce-l privea pe Aedion.

Erau încă întinși pe pat, soarele apunând acum în după-amiaza târzie, iar Aedion o fixă cu privirea, clipind ca și când nu i-ar fi venit a crede cu adevărat.

– Ți-e rușine de ce am făcut? îndrăzni ea să întrebe.

El se încruntă.

– De ce ai crede asta?

Ea nu reuși să-l privească în ochi și se jucă, pe pătură, cu un deget.

– Îți este?

Aedion rămase tăcut destul de mult și, de aceea, ea își înălță capul – dar îl văzu privind spre ușă, ca și când ar fi putut vedea prin lemn, dincolo de oraș, spre căpitan. Când se întoarse către ea, chipul lui frumos era sincer – blând, într-un fel în care se îndoia că mulți îl văzuseră.

– Niciodată, spuse el. Niciodată nu mi-ar putea fi rușine de tine.

Ea se îndoia de asta, dar când se întoarse, el o apucă ușor de bărbie, îndreptându-i privirea spre a lui.

– Ai supraviețuit; eu am supraviețuit. Suntem din nou împreună. Cândva, am implorat zeii să mă lase să te văd, chiar și pentru o clipă. Să te văd și să știu că ai reușit. O singură clipă; a fost singura mea dorință.

Ea nu își putu opri lacrimile care începură să i se prelingă pe față.

Nu-mi pasă... de ce a trebuit să faci ca să supraviețuiești, de ce ai făcut de ciudă, furie sau egoism. Ești aici – și ești perfectă. Ai fost și vei fi mereu.

Ea nu își dăduse seama cât de mult avea nevoie să audă asta. Îl îmbrățișă, cu mare atenție la rănile lui, și îl strânse cât de mult îndrăzni. O îmbrățișă și el își afundă fața în pielea gâtului ei.

– Mi-a fost dor de tine, îi șopti ea, mirosindu-i parfumul – acel parfum masculin de războinic pe care îl învățase, pe care și-l amintea. În fiecare zi mi-a fost dor de tine.

Pielea i se umezi sub fața lui.

– Nu se va mai întâmpla niciodată, îi promise el.

Într-adevăr, nu era nicio surpriză că, după ce Aelin distrusese Bolțile, un nou cuib al păcatelor și al dezmățului apăruse imediat în mahala.

Patronii nici măcar nu încercau să pretindă că nu era o imitație totală a originalului – nu cu un nume ca Gropile. Dar, dacă predecesorul oferise cel puțin o atmosferă de tavernă, noul local nu se deranja să o facă. Într-o cameră subterană din piatră brută, plăteai pentru alcool o taxă suplimentară – și, dacă voiai să bei, trebuia să iei butoiul din spate și să te servești singur. Lui Aelin îi cam plăceau proprietarii: urmau un alt set de reguli.

Totuși, unele lucruri rămăseseră neschimbate.

Podeaua era alunecoasă și mirosea a bere, a urină și alte lucruri mai rele, dar Aelin anticipase asta. Nu se așteptase însă la zgomotul asurzitor. Pereții de piatră și spațiul restrâns amplificau strigătele de încurajare din gropile de luptă după care fusese numit locul, unde privitorii pariau pe luptele care aveau loc.

Încăierări ca aceea la care era pe cale să ia parte.

Lângă ea, se agita Chaol, cu glugă și mascat.

– Este o idee îngrozitoare, îi șopti el.

– Oricum, ai spus că nu ai putut să găsești cuiburile Valgilor, rosti ea la fel de încet, ascunzând o șuviță rebelă din părul ei – vopsit din nou roșcat – înapoi sub glugă. Ei bine, aici ai câțiva comandanți minunați și lingăi, care abia așteaptă să-i urmărești acasă. Consideră că e felul lui Arobynn de a-și cere scuze. El știa că ea

avea să îl aducă pe Chaol aici, în seara asta. Ghicise asta, se gândise să nu-l aducă pe căpitan, dar, până la urmă, avea nevoie de el acolo; și trebuia și ea să fie acolo, mai mult decât trebuia să-i strice planurile lui Arobynn.

Chaol aruncă o privire în direcția ei, dar apoi își concentră atenția asupra mulțimii din jurul lor.

– Este o idee îngrozitoare, spuse el din nou.

Ea îi urmă privirea spre Arobynn, care stătea în cealaltă parte a gropii cu nisip în care se luptau doi bărbați, acum atât de însângerați, încât nu-și dădea seama cine era într-o formă mai proastă.

– El mă cheamă, eu răspund. Cască ochii!

Fură singurele vorbe pe care și le adresaseră toată seara. Ea avea însă alte lucruri la care să se gândească. Avusese nevoie de doar un minut aici ca să înțeleagă de ce o chemase Arobynn. Gărzile Valg se adunau la Gropi, nu ca să aresteze și să tortureze, ci ca să privească. Erau împrăștiați prin mulțime, cu glugile pe cap, zâmbind rece. Ca și când sângele și furia i-ar fi alimentat.

Sub masca ei neagră, Aelin se concentră să respire.

La trei zile după ce fusese salvat, Aedion încă era rănit destul de rău și rămăsese în pat, cu unul dintre cei mai de încredere rebeli ai lui Chaol supraveghind apartamentul. Dar avea nevoie de cineva care să-i apere spatele în seara asta, motiv pentru care le ceruse lui Chaol și lui Nesryn să vină. Chiar dacă știa că avea să-i cânte în strună lui Arobynn.

Le dăduse de urmă la o întâlnire secretă a rebelilor, spre neplăcerea tuturor celor de față.

Mai ales când, se pare, Valgii dispăruseră cu victimele lor cu tot, neputând fi găsiți, după zile întregi de căutări. Privind la buzele tuguiate ale lui Chaol, înțelesese exact ale cui *giumbușlucuri* credea el că sunt de vină pentru asta. Așadar, fu bucuroasă să vorbească în schimb cu Nesryn, doar ca să nu se mai gândească la următoarea ei sarcină presantă, devenită o invitație în bătaie de joc, venită din

partea castelului de cleștar. Dar distrugerea turnului cu ceas – eliberarea magiei – trebuia să aștepte.

Cel puțin avusese dreptate în legătură cu faptul că Arobynn îl voia aici pe Chaol, Valgii fiind, în mod clar, o ofrandă menită să-l amăgească pe căpitan să aibă în continuare încredere în el.

Aelin îl simți pe Arobynn lângă ea, cu doar câteva clipe înainte să-i zărească părul roșcat, cu coada ochiului.

– Plănuiești să distrugi și localul ăsta?

Un cap întunecat apăru de cealaltă parte a lui, privit, ca peste tot unde mergea, de priviri bărbătești uimite. Aelin fu recunoscătoare pentru masca sub care își ascunse chipul crispat când Lysandra își înclină capul, salutând-o. Aelin se dădu în spectacol, măsurând-o din priviri pe Lysandra, apoi se întoarse spre Arobynn, ignorând curtezana, ca și când nu ar fi fost mai mult decât un obiect de ornament.

– Tocmai am curățat costumul, îi spuse Aelin lui Arobynn. Dacă aș distruge haznaua asta, l-aș murdări din nou.

Arobynn chicoti.

– În caz că te întrebai, o anumită dansatoare celebră era pe o corabie care se îndrepta spre sud, cu toate dansatoarele ei, înainte ca știrea escapadei tale să ajungă măcar la docuri. Vuietul mulțimii aproape că îi acoperi cuvintele.

Lysandra se încruntă la un petrecăreț, care își vărsă berea lângă fusta rochiei ei, cu verde și crem.

– Mulțumesc, spuse Aelin, și vorbea serios. Nu menționă micul joc al lui Arobynn de a-i face pe ea și pe Chaol să lupte unul împotriva celuilalt – nu când asta era exact ce voia el. Există un motiv anume pentru care serviciile mele sunt necesare aici, în seara asta, sau este un alt cadou de-al tău? întrebă ea, văzând zâmbetul încrezut al lui Arobynn.

– După ce ai distrus atât de voios Bolțile, îmi caut o nouă investiție. Patronii Gropilor, în ciuda faptului că au anunțat public că

vor un investitor, ezită să-mi accepte oferta. Participarea din seara asta îi va convinge, în timp, de capitalul meu considerabil și... de ce aș putea oferi. Arsenalul său de asasini avea să fie o amenințare la adresa proprietarilor – și le va arăta cum, cu ajutorul lor, se putea obține un profit și mai mare în luptele aranjate împotriva criminalilor antrenați. Ea știu exact ceea ce urma să spună. Din nefericire, mi-am pierdut luptătorul, continuă Arobynn. Îmi trebuie un înlocuitor.

– Și în locul cui lupt, mai exact?

– Le-am spus proprietarilor că ai fost instruită de Asasinii Tăcuți din Deșertul Roșu. Îți amintești de ei, nu-i așa? Spune-i stăpânului gropii ce nume vrei!

Ticălosul! Ea nu uitase acele luni din Deșertul Roșu sau cine o trimisese acolo. Făcu un semn din cap spre Lysandra.

– Nu ești cam delicată pentru un astfel de loc?

– Și eu care credeam că tu și Lysandra ați devenit prietene după salvarea ta dramatică.

– Arobynn, hai să privim din altă parte, șopti Lysandra. Lupta se termină.

Ea se întrebă cum era să fii obligată să-l suporți pe bărbatul care ți-a ucis iubitul. Chipul Lysandrei era însă o mască de ignoranță plină de îngrijorare – o altă piele pe care o purta, răcorindu-se leneș cu un evantai frumos, din dantelă și fildeș, foarte nepotrivit în haznaua aceea.

– Drăguț, nu-i așa? Mi l-a dat Arobynn, spuse Lysandra, observând că era atentă.

– Un mic fleac pentru o doamnă atât de talentată, spuse Arobynn, aplecându-se să sărute gâtul gol al Lysandrei.

Aelin își reprimă dezgustul atât de puternic, încât se înecă.

Arobynn trecu prin mulțime ca un șarpe prin iarbă, atrăgând atenția zveltului stăpân al gropii. Când Arobynn intră suficient de adânc în mulțime, Aelin se apropie de Lysandra. Curtezana se uită în altă parte, iar Aelin știu că nu se prefăcea.

– Mulțumesc – pentru alaltăieri, rosti Aelin, atât de încet, încât să nu poată auzi nimeni.

Lysandra continuă să se uite la mulțime și la luptătorii însângerați din jurul lor. Privirea i se opri asupra Valgilor și o privi din nou rapid pe Aelin, mișcându-se astfel încât mulțimea formă un zid între ea și demonii din cealaltă parte a gropii.

– Se simte bine?

– Da, se odihnește și mănâncă atât cât poate, spuse Aelin. Iar acum că Aedion era în siguranță... curând, trebuia să-i facă micul favor lui Arobynn. Deși se îndoia că mai avea mult de trăit, odată ce Aedion s-ar fi recuperat și ar fi aflat în ce fel de pericol o punea fostul ei stăpân. Ca să nu mai vorbim de ceea ce îi făcuse în toți acești ani.

– Bun, spuse Lysandra, având mulțimea în jurul lor, drept protecție.

Arobynn îl bătu pe umăr pe stăpânul gropii și se îndreptă spre ele. Aelin bătu din picior până când Regele Asasinilor se află din nou între ele.

Chaol se mișcă subtil, în apropiere, cu o mână pe sabie.

Aelin își puse mâinile în șolduri.

– Cine va fi adversarul meu?

Arobynn înclină capul spre un grup de gărzi Valg.

– Pe oricare îl vrei. Sper să alegi unul mai repede decât îți ia să hotărăști pe care să mi-l dai mie.

Așadar, despre asta era vorba. Despre cine avea avantajul. Iar dacă ea ar fi refuzat, cu datoria neplătită... El i-ar fi putut face mai mult rău. Mult mai mult.

– Ești nebun, îi zise Chaol lui Arobynn, urmărind direcția în care privea.

– Deci, vorbește, spuse mieros Arobynn. Apropo, cu plăcere – mă refer la micul indiciu. El se uită la grupul de Valgi. Așadar, erau un dar pentru căpitan.

Chaol se uită urât.

– Nu am nevoie să-mi faci munca...

– Nu te băga, izbucni Aelin, sperând că Chaol avea să înțeleagă că mânia nu îi era destinată. Acesta se întoarse spre nisipul stropit de sânge, scuturând din cap. Să fie supărat; oricum era destul de furioasă pe el.

Mulțimea tăcu, iar stăpânul gropii strigă după următorul luptător.

– Tu urmezi, zâmbi Arobynn. Să vedem de ce sunt capabile creaturile alea!

Lysandra îi strânse brațul, ca și când l-ar fi rugat să renunțe la idee.

– Eu aș sta deoparte, îi spuse Aelin, pocnindu-și gâtul. N-ai vrea să-ți stropești rochia asta drăguță cu sânge.

Arobynn chicoti.

– Să ne oferi un spectacol frumos, da? Vreau ca proprietarii să fie impresionați – și speriați.

O, avea să le ofere ditamai spectacolul. După câteva zile închisă în apartament, lângă Aedion, avea energie de consumat. Și nu o deranja să verse sânge de Valg.

Trecu prin mulțime, fără să îndrăznească să atragă mai multă atenție asupra lui Chaol, luându-și rămas-bun. Oamenii o priviră o dată și se retraseră. Cu masca, cizmele și costumul, știa că era Moartea întruchipată. Aelin merse țanțoș, mișcându-și șoldurile la fiecare pas, rotindu-și umerii ca și când i-ar fi relaxat. Mulțimea deveni mai zgomotoasă, mai agitată.

Se strecură pe lângă stăpânul gropii, care o măsură din priviri:

– Fără arme, spuse acesta.

Ea doar își înălță capul și își ridică brațele, rotindu-se, și chiar îi permise servitorului stăpânului gropii să o percheziționeze cu mâinile-i transpirate, ca să dovedească faptul că nu era înarmată. Din câte își dădeau ei seama.

– Numele, întrebă stăpânul gropii. În jurul ei, aurul deja strălucea.

– Ansel din Briarcliff, zise ea, masca făcându-i vocea răgușită.

– Adversar.

Aelin privi dincolo de groapă, spre mulțimea adunată și arătă cu degetul.

– El.

Comandantul Valg deja îi rânjea.

CAPITOLUL 24

Chaol nu știu ce naiba să creadă când Aelin sări în groapă, aterizând pe coapse. Dar mulțimea văzuse pe cine arătase cu degetul și era deja frenetică, împingându-se în față, dând aurul, în timp ce se făceau ultimele pariuri.

El trebui să se împingă în călcâie ca să nu fie doborât peste marginea deschisă a gropii. Aici nu erau sfori sau balustrade. Dacă ajungeai în groapă, intrai în joc. O mică parte din el se bucura că Nesryn era de strajă, în spate. Și o parte și mai mică din el se bucura de o noapte fără o vânătoare inutilă de noi cuiburi Valg. Chiar dacă asta însemna să aibă de-a face cu Aelin pentru câteva ore. Chiar dacă Arobynn Hamel îi dăduse acest mic *dar*. Un dar de care, ura să o recunoască, avea disperată nevoie și pe care îl aprecia. Dar, fără îndoială, așa acționa Arobynn.

Chaol se întreba cât avea să-l coste. Sau dacă frica lui de un posibil preț era suficientă pentru Regele Asasinilor.

Îmbrăcată din cap până în picioare în negru, Aelin era o umbră vie, pășind ca o panteră pe partea ei de groapă, în timp ce comandantul Valg sări înăuntru. Chaol ar fi putut jura că pământul se cutremurase.

Amândoi erau nebuni – atât Aelin, cât și stăpânul ei. Arobynn îi spusese să aleagă pe oricare dintre Valgi. Ea îl alesese pe liderul lor.

Chaol și Aelin nu-și prea vorbiseră de la cearta de după salvarea lui Aedion. Sincer, nu merita să-i mai spună nimic lui Aelin, dar,

când îl urmărise în urmă cu o oră, întrerupând o întâlnire care era atât de secretă încât divulgaseră locația liderilor rebeli cu doar o oră înainte... Poate că era un prost, dar nu putea să o refuze cu inima împăcată. Fie și numai pentru că Aedion l-ar fi ucis pentru asta.

Dar, de vreme ce Valgii erau aici... Da, până la urmă, fusese o seară reușită.

Stăpânul gropii începu să strige regulile. Simplu: nu erau reguli, în afară de lipsa săbiilor. Doar mâini, picioare și minte.

Pe toți zeii!

Aelin se opri pe loc, iar Chaol trebui să lovească cu un cot în stomac un bărbat prea înflăcărat, ca să nu fie aruncat în arenă.

Regina Terrasenului era într-o groapă de lupte din mahalalele Riftholdului. Nimeni de aici, ar fi pariat el, nu ar fi crezut asta. Abia dacă îi venea lui să creadă.

Stăpânul gropii anunță începerea meciului, apoi...

Ei se mișcară.

Comandantul se năpusti cu un pumn atât de rapid, încât celor mai mulți dintre bărbați li s-ar fi învârtit capul. Aelin se feri însă și îl prinse de braț cu o mână, blocându-l într-o strânsoare despre care el știa că rupea oase. Când fața comandantului se strâmbă de durere, ea își înfipse genunchiul în partea laterală a capului său.

O făcuse atât de rapid, atât de brutal, încât nici măcar mulțimea nu știu ce naiba se întâmplase, până când comandantul se retrase, clătinându-se, Aelin dansând pe vârfurile degetelor.

Comandantul râse, îndreptându-se. Fu singura pauză pe care i-o dădu Aelin, înainte de a ataca. Ea se mișca precum o furtună în noapte. Antrenamentul primit în Wendlyn, tot ce o învățase prințul... Zeii să-i ajute pe toți. Pumn după pumn, blocaj, fandare, aplecare, rotire... Mulțimea se zvârcoli, făcând spume la gură văzându-i rapiditatea și priceperea.

Chaol o văzuse ucigând. Trecuse un timp de când o văzuse lup-..nd pentru distracție. Iar ei îi făcea o mare plăcere. Un oponent demn de ea, presupuse el, în timp ce ea își bloca picioarele în jurul capului comandantului și se roti, răsturnându-l.

Nisipul sări în jurul lor. Ea ajunse deasupra, lovind cu pumnul fața rece și frumoasă a bărbatului... Dar fu aruncată cu o întoarcere ..tât de rapidă, încât Chaol abia reuși să urmărească mișcarea. Aelin ..zu pe nisipul însângerat și se ridică în picioare chiar în clipa în care comandantul mai atacă o dată. Apoi, fură din nou o ceață de membre, lovituri și întuneric.

Dincolo de groapă, Arobynn avea ochii mari, ca un om flămând în fața festinului. Lysandra se ținea de el și îl prinsese cu atâta forță de braț, încât articulațiile degetelor i se albiseră. Bărbații îi șopteau lui Arobynn la ureche, fixând groapa cu privirea, la fel de lacomi ca Regele Asasinilor. Proprietarii Gropilor sau posibilii clienți nego-..au folosirea femeii care lupta cu o asemenea furie sălbatică și plă-..ere perversă.

Aelin lovi cu piciorul în stomacul comandantului, făcându-l să ..izbească de zidul din piatră. El se încovoie, gâfâind. Mulțimea aclamă, iar Aelin își ridică brațele, rotindu-se în cerc, Moartea triumfătoare.

Vuietul de răspuns al mulțimii îl făcu pe Chaol să se întrebe dacă tavanul urma să se prăbușească.

Comandantul se aruncă asupra ei, iar Aelin se roti, prinzându-l și blocându-i brațele și gâtul într-o strânsoare din care nu se putea scăpa ușor. Ea se uită la Arobynn, ca și când l-ar fi întrebat ceva.

Stăpânul ei îi privi pe bărbații cu ochi mari și lacomi de lângă el – apoi, dădu din cap spre ea.

Lui Chaol i se întoarse stomacul pe dos. Arobynn văzuse destule. Dovedise destule. Nici măcar nu fusese o luptă dreaptă. Aelin continuase să lupte pentru că Arobynn își *dorise* ca ea să o facă. Și, de îndată

ce va distruge turnul cu ceas și își va recăpăta magia... Cine avea să o mai poată controla? Cine avea să-i mai controleze pe Aedion, și pe Prințul ei Fae, și pe toți războinicii ca ei? O nouă lume, da. Dar o lume în care vocea oamenilor obișnuiți avea să fie doar o șoaptă.

Asasina îi răsuci brațele comandantului, iar demonul țipă de durere, apoi... Aelin se retrase clătinându-se, prinzându-se de antebraț, unde sângele strălucea intens prin tăietura din costumul ei.

Doar când comandantul se întoarse, cu sângele curgându-i pe bărbie și cu ochii complet întunecați, Chaol înțelese. O mușcase. Chaol șuieră printre dinți.

Comandantul se linse pe buze, rânjetul lui însângerat mărindu-se. Chiar și peste vuietul mulțimii, Chaol îl auzi pe demonul Valg vorbind.

– Acum știu ce ești, cățea corcită, spuse creatura.

Aelin își coborî mâna, sângele strălucind pe mănușa ei neagră.

– E bine că și eu știu ce ești, ticălosule.

Trebuia să îi pună capăt *acum*.

– Cum te cheamă? întrebă ea, dând târcoale în jurul comandantului demon.

Creatura din corpul bărbatului chicoti.

– Nu poate fi pronunțat în limba voastră omenească. Vocea îi străbătu repede venele lui Chaol, înghețându-le.

– Ești foarte condescendent pentru un amărât de soldat, șopti ea.

– Ar trebui să te aduc eu însumi în Morath, corcitură, și să văd cât de mult vei vorbi atunci. Să văd ce părere ai despre toate lucrurile delicioase pe care le facem alor tăi.

Morath – Breasla Ducelui Perrington. Stomacul lui Chaol se transformă în plumb. Acolo erau duși prizonierii care nu erau executați. Cei care dispăreau în noapte. Să facă zeii ce știu cu ei.

Aelin nu îi dădu timp să mai spună ceva, iar Chaol își dori din nou să-i fi putut vedea fața, doar ca să știe ce naiba se întâmplă în

mintea ei când îl atacă pe comandant. Fa îi trânti greutatea considerabilă în nisip și îl apucă de cap.

Gâtul comandantului pârâi. Cuprinzându-i fața cu mâinile, Aelin îi fixă cu privirea ochii goi și gura deschisă. Mulțimea aclamă triumful. Aelin gâfâi, cu umerii aplecați, apoi se îndreptă, scuturându-și nisipul de pe genunchii costumului.

Își ridică privirea spre stăpânul gropii.

– Hotărăște.

Bărbatul păli.

– Victoria este a ta.

Ea nu se deranjă să-și mai ridice privirea când își lovi cizma de zidul din piatră, eliberând o lamă subțire și îngrozitoare.

Chaol fu recunoscător strigătelor mulțimii când ea băgă lama prin gâtul comandantului. În repetate rânduri.

În lumina slabă, nimeni altcineva nu își putea da seama că pata din nisip nu avea culoarea care trebuia.

Nimeni, în afară de demonii împietriți adunați în jurul lor, care o reperară pe Aelin, privindu-i fiecare mișcare a picioarelor când îi tăie complet capul comandantului, iar apoi îl lăsă în nisip.

Când Arobynn îi întinse mâna și o scoase din groapă, lui Aelin îi tremurau brațele.

Stăpânul ei îi strivi degetele într-o prinsoare mortală, trăgând-o mai aproape în ceea ce, pentru toată lumea, ar fi părut o îmbrățișare.

– Este a doua oară, dragă, când nu mi-ai dat ce voiam. Am spus *inconștient*.

– M-a acaparat setea de sânge, se pare. Ea se retrase; brațul drept o durea de la mușcătura urâtă pe care i-o făcuse creatura. Ticălosul! Aproape că simțea sângele prelingându-se prin pielea groasă a cizmei, greutatea mizeriei care i se lipise de deget.

– Aștept rezultate, *Ansel* – și curând.

– Nu-ți face griji, *Stăpâne*. Chaol își făcea loc prin mulțime, spre un colț întunecat, urmat de Nesryn, pregătindu-se, fără îndoială, să-i urmărească pe Valgi de îndată ce ar fi plecat. Vei primi ce îți datorez.

Aelin privi spre Lysandra, care nu era atentă la cadavrul pe care soldații îl scoteau din groapă, dar care se uita ca un animal de pradă la ceilalți paznici Valg, care se furișau. Aelin își drese vocea, iar Lysandra clipi, expresia ei transformându-se în neliniște și repulsie.

Aelin dădu să plece.

– Nu ești nici măcar un pic curioasă unde l-am îngropat pe Sam? îi spuse Arobynn.

El știuse că vorbele lui aveau să fie primite ca o lovitură. Avusese avantajul, lovitura sigură în tot acest timp. Până și Lysandra tresări puțin.

Aelin se întoarse încet.

– Trebuie să plătesc vreun preț ca să aflu?

Atenția lui se îndreptă spre groapă,

– Tocmai l-ai plătit.

– Ai fi în stare să-mi dai o locație falsă și să mă faci să aduc pietre la mormântul greșit.

Fără flori – niciodată flori în Terrasen. În schimb, ei aduceau mici pietre la morminte, ca să-și marcheze vizitele, ca să le spună morților că nu erau dați uitării. Pietrele erau eterne – florile, nu.

– Mă rănești cu o astfel de acuzație. Chipul elegant al lui Arobynn spunea însă altceva. Crezi că nu va trebui să plătești la un moment dat? îi spuse el atât de încet, încât Lysandra nu auzi.

Ea rânji.

– Este o amenințare?

– Este o sugestie, zise el calm, ca să-ți amintești cât de importante îmi sunt influențele și ce aș avea de oferit ție și alor tăi într-o vreme

în care ești atât de disperată după multe lucruri: bani, luptători... Aruncă o privire spre căpitan și Nesryn, care dispăreau. Lucruri de care au nevoie și prietenii tăi.

Pentru un preț – mereu pentru un preț.

– Spune-mi unde l-ai îngropat pe Sam și lasă-mă să plec. Trebuie să-mi curăț pantofii.

Zâmbi, satisfăcut că el câștigase, iar ea îi acceptase micul cadou – fără îndoială, curând aveau să facă altă înțelegere, iar apoi o alta, pentru orice ar fi avut nevoie de la el. Îi spuse locația, un mic cimitir, lângă marginea râului. Nu în criptele Breslei Asasinilor, unde erau înhumați majoritatea. Probabil ca o insultă la adresa lui Sam – fără să-și dea seama că, oricum, Sam nu și-ar fi dorit să fie îngropat în Breaslă.

– Mulțumesc, spuse ea cu o voce gâtuită. Apoi, se uită la Lysandra. Sper că te plătește suficient, îi zise ea tărăgănat.

Dar Lysandra era atentă la cicatricea lungă care îi brăzda gâtul lui Arobynn – la cicatricea pe care i-o lăsase Wesley. Însă Arobynn era prea ocupat să-i zâmbească lui Aelin, ca să observe.

– Ne vom vedea curând, spuse el. O altă amenințare. Sper că atunci când îți vei respecta partea ta de înțelegere.

Bărbații cu fețe dure care fuseseră lângă Arobynn în timpul luptei încă zăboveau la câțiva pași distanță. Proprietarii Gropilor. Ei o salutară dând din cap, dar ea nu făcu la fel.

– Spune-le noilor tăi parteneri că m-am retras în mod oficial, rosti ea, în loc de rămas-bun.

Era un efort de voință să o lase pe Lysandra cu el, în acea hazna.

Simți cum santinelele Valg o supravegheau, le simți indecizia și tăcerea și, dispărând în aerul rece al nopții, speră că Nesryn și Chaol nu intraseră în bucluc.

Ea nu le ceruse să vină doar ca să o protejeze, ci ca să îi facă să înțeleagă exact cât de proști fuseseră să aibă încredere într-un om

ca Arobynn Hamel. Chiar dacă darul lui Arobynn era motivul pentru care acum puteau să-i urmărească pe Valgi spre locul în care se ascundeau.

Spera doar că, în ciuda darului fostului ei stăpân, ei înțeleseseră, în cele din urmă, că ea ar fi trebuit să-l ucidă pe Dorian în acea zi.

CAPITOLUL 25

Elide spăla vase, ascultându-l cu atenție pe bucătarul care se plân-
a în legătură cu următorul transport de alimente programat.
âteva căruțe aveau să sosească peste două săptămâni, se pare, adu-
nd vin și legume și, poate, dacă erau norocoși, carne sărată. Totuși,
u alimentele o interesau pe ea, ci modul în care erau transportate,
fel de căruțe ar fi putut să le aducă. Și cum ar fi putut Elide să se
ascundă mai bine în una din ele.

Fix atunci intră una dintre vrăjitoare.

Nu Manon, ci cea pe nume Asterin, cu păr auriu, ochii precum
o noapte înstelată și care emana ferocitate. Elide observase de mult
t de repede își scotea colții și ținuse minte momentele în care
sterin credea că nu se uita nimeni la ea și privea spre orizont, cu
ața crispată. Secrete – Asterin era o vrăjitoare cu secrete. Și secretele
ii făceau pe oameni mortali.

Elide își păstră capul plecat și umerii coborâți, în timp ce bucă-
ria se liniști în prezența Locțiitoarei. Asterin merse țanțoș direct
pre bucătar, care se făcuse palid ca moartea. Era un om bun și cu
ura mare în majoritatea timpului, dar un laș în esență.

- Lady Asterin, spuse el și toată lumea – inclusiv Elide – făcu o plecăciune.

Vrăjitoarea zâmbi – dinți albi, normali, slavă cerului.

– Mă gândeam că aș putea să ajut la spălatul vaselor.

Lui Elide îi îngheță sângele. Simți privirile tuturor din bucătărie ațintite asupra ei.

– Oricât am aprecia asta, Lady...

– Îmi respingi oferta, muritorule? Elide nu îndrăzni să se întoarcă. Sub apa înspumată, mâinile încrețite îi tremurară. Își strânse pumnii. Frica era inutilă; frica te omora.

– N... nu. Bineînțeles, Lady. Noi – și Elide – ne vom bucura de ajutor.

Și asta fu tot.

Zornăitul și haosul bucătăriei începură să se audă din nou, ușor, dar conversația rămase discretă. Toți se uitau, așteptând – ori ca sângele lui Elide să se scurgă pe pietrele gri, ori să audă ceva piperat de pe buzele mereu zâmbitoare ale lui Asterin Cioc-negru.

Simți fiecare pas pe care îl făcea vrăjitoarea spre ea – fără grabă, dar puternic.

– Tu speli, eu le usuc, spuse santinela, lângă ea.

Elide aruncă o privire din spatele cortinei de păr. Ochii cu alb și auriu ai lui Asterin străluciră.

– M-mulțumesc, se strădui ea să se bâlbâie.

Amuzamentul din acei ochi nemuritori crescu. Nu era un semn bun.

Dar Elide își continuă munca, dându-i vrăjitoarei oale și farfurii.

– O sarcină interesantă, pentru fiica unui lord, observă Asterin, destul de încet încât nimeni altcineva din bucătăria aglomerată să poată să audă.

– Mă bucur să ajut.

– Lanțul spune contrariul.

Elide nu ezită să spele; nu lăsă oala din mâini să alunece niciun centimetru. Cinci minute, iar apoi ar fi putut reuși să murmure o explicație și să fugă.

– Nimeni altcineva de aici nu este înlănțuit ca un sclav. Ce te face atât de periculoasă, Elide Lochan?

Elide ridică ușor din umeri. Un interogatoriu – asta era. Manon o numise spioană. Părea că santinela ei decisese să evalueze cât de periculoasă era.

– Știi, oamenii ne-au urât și s-au temut mereu de noi, continuă Asterin. Se întâmplă rar să ne prindă, să ne ucidă, dar când o fac... O, se distrează făcându-ne lucruri îngrozitoare. În Pustiuri, au făcut mașinării ca să ne rupă în bucăți. Proștii nu și-au dat seama că tot ce trebuie să facă pentru a ne tortura, pentru a ne obliga să-i implorăm – își coborî privirea spre picioarele lui Elide – este să ne înlănțuiască. Să ne țină legate de pământ.

– Îmi pare rău să aud asta.

Două dintre femeile care jumuleau găini își dăduseră părul după urechi, într-o încercare inutilă de a le auzi. Dar Asterin știa cum să vorbească încet.

– Câți ani ai – cincisprezece, șaisprezece?

– Optsprezece.

– Ești micuță pentru vârsta ta. Asterin îi aruncă o privire care o făcu pe Elide să se întrebe dacă, prin rochia ei făcută în casă, vedea bandajele folosite ca să-și facă sânii mari să pară mult mai mici. Probabil că aveai opt sau nouă ani când a dispărut magia.

Elide frecă oala. Avea să termine și să plece. Să vorbească despre magie în jurul acestor oameni, când atât de mulți dintre ei erau nerăbdători să vândă orice mică informație lorzilor groazei care conduceau acest loc... Asta avea să-i asigure o călătorie spre spânzurătoare.

– Copiii vrăjitoarelor care erau atunci de vârsta ta, continuă santinela, n-au avut niciodată șansa să zboare. Puterea nu se instalează până la prima sângerare. Măcar acum au balauri. Dar nu este același lucru, nu-i așa?

– N-am de unde să știu.

Asterin se aplecă mai aproape, cu o tigaie din fier în mâinile-i lungi și mortale.

– Dar unchiul tău știe, nu-i așa?

Elide se făcu mai mică și câștigă alte câteva secunde prefăcându-se că se gândea la asta.

– Nu înțeleg.

– Nu ai auzit niciodată vântul strigându-ți numele, Elide Lochan? Nu l-ai simțit niciodată trăgându-te de mânecă? Nu l-ai ascultat niciodată și nu ai tânjit să zbori spre orizont, spre pământuri străine?

Ea își petrecuse mare parte din viață într-un turn, dar fuseseră nopți, furtuni puternice...

Elide reuși să înlăture ultima bucată de mâncare arsă de pe oală și o clăti, dându-i-o vrăjitoarei înainte de a se șterge pe mâini cu șorțul.

– Nu, Lady. Nu văd de ce aș face-o.

Chiar dacă *voia* să fugă – să fugă în cealaltă parte a lumii și să scape de acești oameni pentru totdeauna. Dar asta nu avea nicio legătură cu șoapta vântului.

Ochii negri ai lui Asterin părură să o devoreze complet.

– Ai fi auzit acel vânt, fato, spuse ea încet, deoarece oricine are sânge de Dinți-de-fier o face. Sunt surprinsă că mama ta nu ți-a spus asta. Se transmite pe linie maternă.

Sânge de vrăjitoare. Sânge de *Dinți-de-fier*. În venele ei – în descendența *mamei* ei. Nu era posibil. Sângele ei era roșu; nu avea dinți sau unghii de fier. Mama ei fusese la fel. Dacă exista o moștenire, era atât de veche, încât fusese uitată, dar...

– Mama a murit când eram copil, spuse ea, întorcându-se și luându-și rămas-bun de la bucătarul-șef, dând din cap. Nu mi-a spus niciodată nimic.

– Păcat, spuse Asterin.

Toți servitorii se holbară la Elide când ieși șchiopătând, ochii lor întrebători spunându-i destule: nu auziseră nimic. O mică ușurare, așadar.

Pe toți zeii – o, zeilor! Sânge de vrăjitoare.

Elide urcă pe scări, durerea străbătându-i piciorul la fiecare mișcare. De aceea o ținuse Vernon înlănțuită? Să nu poată zbura, dacă

ar fi manifestat vreodată un semn de putere? De aceea ferestrele turnului din Perranth fuseseră blocate de gratii?

Nu – nu. Ea era om. În întregime om.

Dar, în momentul în care vrăjitoarele se adunaseră, când ea auzise acele zvonuri despre demonii care voiau să... să... se *înmulțească*, Vernon o adusese aici. Și devenise foarte, foarte apropiat de Ducele Perrington. Cu fiecare pas, se rugă la Anneith, se rugă la Stăpâna Înțelepciunii ca vrăjitoarea să se fi înșelat, ca Locțiitoarea să nu fi avut dreptate. Doar când ajunse în vârful turnului Aripii Conducătoare, Elide își dădu seama că nu știa unde se ducea.

Nu avea unde să meargă. Nici la cine să fugă.

Căruțele cu alimente nu aveau să sosească decât peste câteva săptămâni. Vernon ar fi putut să o predea oricând ar fi dorit. De ce nu o făcuse imediat? Ce aștepta? Să vadă dacă primul dintre experimente funcționa, înainte de a o oferi ca un bonus de negociere, pentru mai multă putere?

Dacă *era* un bun de o asemenea valoare, avea să fie nevoită să plece mai departe decât bănuise ca să scape de Vernon. Nu doar spre Continentul Sudic, ci dincolo, spre ținuturile de care nu auzise niciodată. Dar fără bani, cum ar fi putut? Fără bani – cu excepția puținilor cu monede pe care le lăsase împrăștiate prin cameră Aripa Conducătoare. Se uită la scările care se întindeau în întuneric. Poate ar fi putut folosi acei bani ca să mituiască pe cineva – un gardian, o vrăjitoare dintr-un sabat minor – să o scoată de acolo. Imediat.

Glezna o duru îngrozitor când se grăbi să urce scările. Nu va lua o pungă întreagă, mai degrabă câteva monede din fiecare, astfel încât Aripa Conducătoare să nu observe. Din fericire, camera vrăjitoarei era goală. Și diversele pungi cu monede fuseseră lăsate afară, cu o negligență de care doar o vrăjitoare nemuritoare mai interesată de vărsare de sânge ar fi putut să dea dovadă.

Elide se apucă să îndese monede în buzunare, în legăturile din jurul sânilor și în pantof, astfel încât să nu fie descoperite toate odată și să nu zornăie.

– Ai înnebunit?

Elide îngheță.

Asterin stătea rezemată de perete, cu mâinile încrucișate.

Locțiitoarea zâmbea; fiecare dintre dinții ei de fier ascuțiți ca lamele strălucind în lumina după-amiezii.

– Creatură mică, nebună și curajoasă! spuse vrăjitoarea, mergând în jurul lui Elide. Nu ești atât de docilă pe cât pretinzi, nu-i așa?

O, pe toți zeii.

– Să furi de la Aripa Conducătoare...

– Te rog... șopti Elide. Să o implore – poate că asta avea să funcționeze. Te rog – trebuie să părăsesc acest loc.

– De ce?

Aruncă o privire spre punga cu monede, pe care Elide o ținea strâns în mâini.

– Am auzit ce fac cu Picioarele-galbene. Unchiul meu – dacă am... dacă am sângele vostru, nu-l pot lăsa să mă folosească așa.

– Să fugi din cauza lui Vernon... Cel puțin acum știm că nu ești spioana lui, copil de vrăjitoare. Vrăjitoarea rânji, iar zâmbetul îi fu aproape la fel de înspăimântător ca al lui Manon.

De aceea îi spusese atât de multe: ca să vadă unde ar fi fugit Elide după aceea.

– Nu-mi spune așa! șopti Elide.

– Este atât de rău să fii vrăjitoare? zise Asterin și își răsfiră degetele, privindu-și unghiile de fier în lumina slabă.

– Nu sunt vrăjitoare.

– Atunci, ce ești?

– Nimic – sunt un nimeni. Sunt un nimic.

Vrăjitoarea țâțâi.

– Toată lumea este ceva. Chiar și cea mai de rând vrăjitoare are propriul sabat. Dar pe tine cine te apără, Elide Lochan?

– Nimeni. Doar Anneith, iar uneori Elide credea că până și asta ar fi putut fi în imaginația ei.

– E imposibil ca o vrăjitoare să fie singură.

– Nu sunt vrăjitoare, spuse ea din nou. Și, odată ce avea să scape, să părăsească acest imperiu stricat, urma să fie un nimeni.

– Nu, cu siguranță nu este o vrăjitoare, izbucni Manon din pragul ușii, având ochii aurii reci. Zi tot. Acum!

Manon avusese o zi de rahat, ceea ce spunea ceva, având în vedere că trăise un secol.

Sabatul Picioare-galbene fusese adus într-o cameră subterană a Breslei, sala fiind săpată chiar în munte. Manon adulmecase o dată camera cu paturi și ieșise din nou. Vrăjitoarele Picioare-galbene oricum nu o voiau acolo, cât erau tăiate de oameni, iar o bucată de piatră le era cusută înăuntru. Nu, un Cioc-negru nu avea ce căuta într-o cameră în care Picioarele-galbene erau vulnerabile pentru că, mai mult ca sigur, le-ar fi determinat să devină mortale .

Așa că fusese la instrucție, unde Sorrel o învinsese în luptă cu mâinile goale. Apoi, trebuise să oprească nu una sau două, ci trei lupte ale diverselor sabaturi, inclusiv cel al vrăjitoarelor Sânge-albastru, pe care Valgii le *încântau* cumva. Ele se aleseseră cu nasurile sparte pentru că îi sugeraseră unui sabat Cioc-negru că era datoria lor *sacră* nu doar să suporte implantarea, ci și să meargă atât de departe încât să se împerecheze fizic cu Valgii. Manon nu le învinuia pe suratele-i Cioc-negru pentru întreruperea discuției. Dar trebuise să împartă pedepse egale între cele două grupuri.

Iar apoi asta. Asterin și Elide în camera ei, fata cu ochii măriți și îngrozită, Locțiitoarea ei părând să încerce să convingă fata să li se alăture.

– Începe să vorbești *acum*.

Mânia – ea știa că trebuia să se stăpânească, dar camera mirosea a frică omenească, iar acesta era spațiul *ei*.

Asterin păși în fața fetei.

– Nu este o spioană de-a lui Vernon, Manon.

Manon le făcu onoare de a asculta, cât timp Asterin îi spuse ce se întâmplase. Când termină, Manon își încrucișă brațele. Elide se făcu mică lângă ușa camerei, cu punga de monede încă în mâini.

– Unde se trage linia? întrebă încet Asterin.

Manon își arătă dinții.

– Pe oameni îi mâncăm, îi ucidem sau îi folosim ca să ne împerechem. Nu îi ajutăm. Dacă are sânge de vrăjitoare în ea, este o picătură. Nu este suficient încât să o facă una dintre noi. Manon se îndreptă spre Locțiitoare. Ești una dintre Cele Treisprezece. Ai îndatoriri și obligații și, totuși, așa îți petreci timpul?

Asterin o înfruntă.

– Ai spus să o supraveghez și am făcut-o. Am aflat ce trebuia. Abia a ajuns la maturitate. Vrei ca Vernon Lochan să o ducă în acea cameră? Sau într-unul dintre ceilalți munți?

– Nu-mi pasă ce face Vernon cu animalele lui de companie umane. Dar, odată ce spuse asta, cuvintele părură urâte.

– Am adus-o aici ca să știi...

– Ai adus-o aici ca un premiu, ca să îți recâștigi poziția.

Elide încerca în continuare să dispară din cameră.

Manon pocni din degete în direcția fetei.

– Te însoțesc în camera ta. Păstrează banii dacă vrei. *Locțiitoarea* mea are un cuib plin de rahat de balaur de curățat.

– Manon, începu Asterin.

– *Aripă Conducătoare*, mârâi Manon. Când nu te vei mai purta ca un muritor idiot, mi te vei putea adresa din nou cu Manon.

– Și totuși tolerezi un balaur care adulmecă florile și care-i face ochi dulci acestei fete.

Manon aproape o lovi – aproape o strânse de gât. Dar fata privea, asculta. Așadar, Manon o apucă pe Elide de braț și o trase spre ușă.

Elide își ținu gura când Manon o conduse pe scări. Nu întrebă cum de știa Aripa Conducătoare unde era camera ei. Se întrebă dacă Manon avea să o ucidă de îndată ce ar fi ajuns. Se întrebă dacă urma să o implore și să-i ceară să-i fie milă, la momentul cu pricina.

Dar, după un timp, vrăjitoarea spuse:

- Dacă încerci să mituiești pe cineva aici, te va pârî. Păstrează-ți banii pentru când vei fugi.

Elide își ascunse tremuratul mâinilor și dădu din cap.

Vrăjitoarea o privi pieziș, iar ochii ei aurii străluciră în lumina torței.

– În orice caz, unde naiba ai putea fugi? Nu este nimic pe o rază de o sută șaizeci de kilometri. Singurul mod în care ai avea o șansă ar fi să te urci în... Manon pufni. Căruțele de aprovizionare.

Inima lui Elide se cutremură.

– Te rog – te rog nu-i spune lui Vernon!

– Nu crezi că, dacă Vernon ar fi vrut să te folosească astfel, ar fi făcut-o deja? Și de ce te pune să te joci de-a servitoarea?

– Nu știu. Lui îi plac jocurile; poate că așteaptă ca una dintre voi să-i confirme ce sunt.

Manon tăcu din nou – până ce dădură colțul.

Stomacul lui Elide îi căzu la picioare când văzu cine stătea în fața ușii ei, ca și când ea l-ar fi chemat acolo, doar gândindu-se la el.

Vernon purta obișnuita lui tunică viu colorată – astăzi, de culoarea verde a Terrasenului – iar sprâncenele i se ridicară când le văzu pe Manon și pe Elide.

– Ce cauți aici? izbucni Manon, oprindu-se în fața micii uși a lui Elide.

Vernon zâmbi.

– O vizitez pe draga mea nepoată, bineînțeles.

Deși Vernon era mai înalt, Manon păru să îl privească de sus, păru mai *mare* decât el.

– Cu ce scop? spuse ea, ținând-o în continuare pe Elide de braț.

– Speram să văd cum vă înțelegeți voi două, spuse mieros unchiul ei. Dar se pare că nu trebuia să-mi fac griji, spuse el, văzând cum o ținea Manon de încheietură pe Elide și observând ușa din fața lor.

Elide avu nevoie de mai mult timp decât Manon, ca să-i pice fisa.

– Nu obișnuiesc să-mi forțez servitorii, spuse Manon, arătându-și dinții.

– Doar să ucizi bărbații ca pe niște porci, corect?

– Morțile lor echivalează cu modul în care s-au comportat în viață, răspunse Manon, cu un fel de calm care o făcu pe Elide să se întrebe dacă trebuie să o ia la fugă.

Vernon râse ușor. Era atât de diferit de tatăl ei, care fusese afectuos, frumos și cu umeri largi – cu un an peste treizeci, când fusese executat de rege. Unchiul ei privise acea execuție și zâmbise. Iar apoi venise să-i povestească tot.

– Te aliezi cu vrăjitoarele? o întrebă Vernon pe Elide. Cât de crud din partea ta.

Elide își coborî privirea în pământ.

– Nu am împotriva cui să mă aliez, unchiule.

– Poate că te-am protejat prea mult în toți acești ani, dacă asta crezi.

Manon își înălță capul.

– Spune ce ai de spus și pleacă!

- Ai grijă, Aripă Conducătoare! zise Vernon. Știi exact unde ți se termină puterile.

Manon ridică din umeri.

– Mai știu și exact unde să mușc.

Vernon rânji și mușcă aerul din fața lui. Amuzamentul i se accentuă în ceva urât, când se întoarse spre Elide.

– Voiam să văd ce mai faci. Știu cât de grea a fost ziua de azi.

Inima i se opri. Îi spusese cineva despre conversația din bucătărie? Fuseseră mai devreme spioni în turn?

– De ce ar fi o zi grea pentru ea, omule? Privirea fixă a lui Manon era la fel de rece ca fierul.

– Ziua asta este întotdeauna grea pentru familia Lochan, spuse Vernon. Știi, Cal Lochan, fratele meu, a fost un trădător. Liderul unor rebeli, timp de câteva luni, după ce Terrasenul a fost moștenit de rege. Dar a fost prins, ca și restul, și ucis. Este greu pentru noi să-i blestemăm numele și încă să ne fie dor de el, nu-i așa, Elide?

Îi simți vorbele ca pe o lovitură. Cum de uitase? Nu spusese rugăciunile, nu implorase zeii să aibă grijă de el. Era ziua în care murise tatăl ei, iar ea îl uitase, la fel de sigur cum lumea o uitase pe ea. Acum nu se mai prefăcea a-și ține capul plecat, chiar dacă Aripa Conducătoare o privea.

– Ești un vierme inutil, Vernon, spuse Manon. Du-te și varsă-ți veninul în altă parte!

– Ce ar spune bunica ta, rosti gânditor Vernon, băgându-și mâinile în buzunare, despre un asemenea comportament? Mârâitul lui Manon îl urmări și după ce plecă pe coridor.

Manon deschise ușa lui Elide, dezvăluind o cameră abia suficient de mare pentru un pat și o grămadă de haine. Nu i se permisese să aducă niciun fel de bunuri, nici amintirile pe care le ascunsese Finnula în toți acești ani: mica păpușă adusă de mama ei dintr-o călătorie pe Continentul Sudic, inelul cu pecete al tatălui ei, pieptenele din fildeș al mamei – primul dar pe care Cal Lochan i-l dăduse

lui Marion Spălătoreasa, când o curta. În mod aparent, Marion vrăjitoarea clanului Dinți-de-fier ar fi fost un nume mai bun.

Manon închise ușa în spatele lor, lovind-o cu piciorul. Prea mică – camera era prea mică pentru două persoane, mai ales când una dintre ele era bătrână și domina spațiul doar respirând. Elide se așeză pe pat, doar ca să facă mai mult loc între ea și Manon.

Aripa Conducătoare o fixă cu privirea mai mult timp, iar apoi spuse:

– Poți să alegi, copil de vrăjitoare. Albastru sau roșu?

– Poftim?

– Sângele tău este albastru sau roșu? Tu hotărăști. Dacă e albastru, se dovedește că am jurisdicție asupra ta. Nenorociți ca Vernon nu pot face ce vor cu neamul meu – nu fără permisiunea mea. Dacă sângele tău este roșu... Ei bine, nu îmi pasă în mod special de oameni și s-ar putea să mă amuze văzându-l pe Vernon în acțiune.

– De ce mi-ai oferi așa ceva?

Manon schiță un zâmbet, cu toți dinții de fier și fără remușcări.

– Pentru că pot.

– Dacă sângele meu este... albastru, nu va confirma ce suspectează Vernon? Nu va acționa?

– E un risc pe care va trebui să ți-l asumi. Poate că va încerca ceva – să vadă ce obține.

O capcană. Iar Elide era momeala. Să-și revendice moștenirea de vrăjitoare și, dacă Vernon ar fi luat-o pentru experiment, Manon ar fi putut să aibă un motiv să-l ucidă. Simțea că Manon spera asta. Nu era doar un risc, era un risc *stupid* și sinucigaș. Dar mai bun decât nimic.

Vrăjitoarele, care nu își coborau privirea pentru niciun om... Până ce ar fi reușit să scape, poate ar fi putut învăța câte ceva despre cum era să aibă colți și gheare. Și cum să le folosească.

– Albastru, șopti ea. Sângele meu este albastru.

– Bună alegere, copil de vrăjitoare, spuse Manon, iar cuvântul fu o provocare și un ordin. Ea se întoarse, dar privi peste umăr. Bine ai venit în clanul Cioc-negru.

Copil de vrăjitoare. Elide se holbă în urma ei. Probabil făcuse cea mai mare greșeală din viață, dar... era ciudat.

Sentimentul de apartenență era ciudat.

CAPITOLUL 26

– Nu o să pic mort, îi spuse Aedion verișoarei și reginei lui, în timp ce ea îl ajuta să meargă pe acoperiș. Era a treia lor tură, pe când luna strălucea pe dalele din urma lor. Făcea eforturi să stea drept, nu din cauza coastelor pe care le simțea zvâcnind constant, ci pentru că Aelin – *Aelin* – era lângă el, cuprinzându-l cu un braț de mijloc.

O briză răcoroasă de noapte, dantelată cu un fuior de fum la orizont, îl învălui, răcindu-i transpirația de pe gât. Dar el își feri capul din calea fumului, inhalând un alt miros, mai frumos. Îi găsi sursa privind în sus la el, cu o ușoară încruntare. Mirosul frumos al lui Aelin îl calma, îl trezea. Niciodată nu avea să se sature de acel miros. Era un miracol.

Dar privirea ei încruntată – *aceea* nu era un miracol.

– Ce e? întrebă el. Trecuse o zi de când ea luptase în Gropi – o zi dedicată mai mult somnului. În seara asta, la adăpostul întunericului, el reușise să coboare din pat pentru prima dată. Dacă ar mai fi stat închis o clipă, ar fi început să dărâme pereții. Se săturase de cuști și închisori.

– Fac o evaluare profesională, spuse ea, mergând în același ritm cu el.

– Ca asasin, regină sau luptătoare în groapă?

Aelin râncji – un râncjet care-i spunea că se gândea să-l bată.

– Nu fi invidios că nu ai avut șansa să lupți cu ticăloșii de Valgi.

Nu era vorba despre asta. Noaptea trecută, se luptase cu *Valgii*, în timp ce el zăcuse în pat, fără să știe măcar că ea era în pericol. El încercase să se convingă că, în ciuda pericolului, în ciuda faptului că se întorsese mirosind a sânge și rănită, acolo unde unul dintre ei o mușcase, măcar aflase că în Morath oamenii cu magie erau transformați în recipiente pentru Valgi.

Încercă să se convingă și eșuă. Dar trebuia să o lase în pace. Nu avea să fie un Fae ticălos, teritorial și autoritar, așa cum îi plăcea ei să spună.

– Și, dacă mă vei considera potrivit în urma evaluării, spuse Aedion în cele din urmă, mergem direct în Terrasen sau îl așteptăm aici pe prințul Rowan?

– Prințul Rowan, zise ea, dând ochii peste cap. Mă tot pisezi cu detalii despre *Prințul Rowan*...

– Te-ai împrietenit cu unul dintre cei mai mari luptători din istorie – poate cel mai mare războinic în viață. Tatăl tău și toți oamenii lui mi-au spus povești despre prințul Rowan.

– Poftim?

O, cât așteptase el să-i dea această informație prețioasă...

– Războinicii din Nord încă vorbesc despre el.

– Rowan nu a fost niciodată pe acest continent.

Îi rostise numele cu atâta nonșalanță – *Rowan*. Ea chiar nu știa pe cine considera acum membru al Curții ei, pe cine eliberase de jurământul față de Maeve. Despre cine spunea, în mod frecvent, că era un nesuferit. Rowan era cel mai puternic mascul Fae pur-sânge în viață. Iar mirosul lui o învăluia. Cu toate acestea, ea nu avea habar.

– Rowan Spin-alb este o legendă. La fel și – cum le spune?

– Cadre, zise ea încruntată.

– Ei șase... Aedion oftă. Obișnuiam să spunem povești despre ei în jurul focului. Despre luptele și aventurile lor.

Ea scoase un oftat.

– Te rog, *te rog* să nu i-o spui niciodată! Va începe să se laude și va aduce vorba despre asta de fiecare dată când ne vom certa.

La drept vorbind, Aedion nu știa ce avea să-i spună bărbatului – deoarece erau foarte, foarte multe lucruri de zis. Era ușor să își exprime admirația. Dar dacă era vorba să-i mulțumească pentru ce făcuse pentru Aelin în primăvara asta sau la ce se aștepta, mai exact, Rowan ca membru al Curții ei – dacă prințul Fae se aștepta să i se ofere jurământul de sânge, atunci... Făcu un efort să se abțină să o strângă mai tare pe Aelin.

Ren știa deja că jurământul de sânge i se cuvenea lui Aedion, orice copil al Terrasenului știa asta. Așadar, primul lucru pe care urma să-l facă Aedion la sosirea prințului era să se asigure că el înțelegea acest detaliu. Nu era ca în Wendlyn, unde războinicilor li se oferea jurământul oricând voia conducătorul lor.

Nu – de când Brannon întemeiase Terrasenul, regii și reginele aleseseră doar *un curtean* să facă un jurământ de sânge, de obicei la încoronarea lor sau imediat după aceea. Doar unul, pentru întreaga lor viață. Aedion nu avea niciun interes să cedeze această onoare, nici măcar legendarului prinț-războinic.

– *În orice caz,* spuse brusc Aelin, când dădură din nou colțul pe acoperiș, nu plecăm încă spre Terrasen. Nu până când te vei simți suficient de bine încât să călătorești repede. Acum, trebuie să obținem Amuleta din Orynth de la Arobynn.

Aedion era pe jumătate tentat să îl vâneze pe fostul ei stăpân și să-l sfâșie, în timp ce l-ar fi întrebat unde era ţinută amuleta, dar putea să-i respecte planul.

Era destul de slăbit încât, până acum, abia reușise să stea în picioare destul cât să se ușureze. Faptul că Aelin îl ajutase prima dată fusese atât de ciudat, încât nici măcar nu reușise să-și facă nevoile, înainte ca ea să înceapă să cânte o melodie obscenă, cu voce tare, și să dea drumul robinetului de la chiuvetă ajutându-l, în tot acest timp, să stea deasupra toaletei.

– Mai dă-mi o zi sau două și te voi ajuta să vânezi unul dintre acei demoni ticăloși pentru el. Mânia se izbi în el, la fel de puternic precum o lovitură fizică. Regele Asasinilor îi ceruse să se pună într-o astfel de primejdie – ca și când viața ei și soarta regatului lor ar fi fost un nenorocit de joc pentru el.

Dar Aelin... Aelin făcuse târgul. Pentru el.

Din nou, îi fu greu să respire. Câte cicatrice avea să mai îndure corpul ei puternic și suplu din cauza lui?

– Nu vei vâna Valgi cu mine, spuse Aelin apoi.

Aedion se împiedică de o treaptă.

– O, ba da!

– Nu, nu o vei face, spuse ea. În primul rând, ești prea ușor de recunoscut...

– Nu începe!

Îl analiză ceva timp, ca și când i-ar fi evaluat punctele slabe și pe cele tari.

– Foarte bine, consimți ea, în cele din urmă.

Ușurarea aproape că îl făcu să se cocoșeze.

– Dar, după toate astea – Valgii, amuleta, insistă Aedion, vom elibera magia? Ea dădu din cap. Presupun că ai un plan. Ea dădu iar din cap. El scrâșni din dinți. Vrei să mi-l spui și mie?

– Curând, spuse ea dulce.

Zeii să-l ajute.

– Și, după împlinirea minunatului și misteriosului tău plan, vom pleca spre Terrasen. Nu voia să o întrebe despre Dorian. Îi citise durerea pe chip din acea zi, în grădină.

Dar dacă ea nu putea să-l doboare pe prințișor, ar fi făcut-o el. Lui i-ar fi făcut plăcere, iar căpitanul ar fi putut foarte bine să-l ucidă în schimb, dar, ca să păstreze Terrasenul în siguranță, i-ar fi tăiat capul lui Dorian.

Aelin aprobă.

– Da, vom pleca – dar ai doar o legiune.

– Sunt oameni care ar lupta și alte teritorii ar veni, dacă le-ai chema.

– Putem să vorbim mai târziu despre asta.

El își stăpâni mânia.

– Trebuie să ajungem în Terrasen înainte de sfârșitul verii – înainte ca zăpada să cadă în toamnă, altfel, vom aștepta până la primăvară. Ea dădu distant din cap. Ieri după-amiază, ea trimisese scrisorile pe care Aedion îi ceruse să le scrie lui Ren, legiunii Bane și celorlalți lorzi loiali din Terrasen, informându-i că se vor reîntâlni și că toți cei cu magie în vene trebuie să se ascundă. Știa că lorzii rămași – tică-loșii bătrâni și vicleni – nu aveau să aprecieze astfel de ordine, nici chiar de la regina lor. Dar el trebuia să încerce. Și, adăugă el, deoarece ea cu siguranță urma să îl întrerupă, vom avea nevoie de bani pentru acea armată.

– Știu, spuse ea încet.

Nu era un răspuns. Aedion încercă din nou.

– Chiar dacă oamenii ar fi de acord să lupte doar din onoare, vom avea șanse mai bune de a aduna mai mulți, dacă vom putea să îi plătim. Ca să nu mai vorbim despre faptul că trebuie să îi hrănim, să îi înarmăm și să le oferim provizii. De câțiva ani, el și cei din legiunea Bane merseseră dintr-o tavernă în alta, adunând discret fonduri pentru eforturile lor. Încă îl durea să-i vadă pe cei mai săraci dintre oamenii lui punând bani câștigați cu greu în talerele de colectă, să vadă speranța pe fețele lor slabe și cu cicatrice. Regele Adarlanului ne-a golit tezaurul; a fost unul dintre primele lucruri pe care le-a făcut. Singurii bani pe care îi avem sunt donațiile oamenilor noștri – ceea ce nu este mult – sau ce ne dă Adarlanul.

– Un alt mod de a păstra controlul în toți acești ani, murmură ea.

– Poporul nostru este sărac. Sunt săraci lipiți pământului, ca să nu mai vorbim de plătit taxele.

– Nu aș mări taxele ca să plătesc un război, spuse ea brusc. Și nici nu aș prefera să cerșim împrumuturi de la națiuni străine. În orice caz, nu încă. Gâtul lui Aedion se crispă la tonul ei amar, atunci când

Amândoi se gândiră la celălalt mod în care ar fi putut face rost de bani și de oameni. Dar el nu îndrăzni să menționeze o căsătorie aranjată, între ea și liderul unui regat străin și bogat – nu încă.

– Trebuie să începem să ne gândim la asta, spuse el. Dacă magia este într-adevăr eliberată, i-am putea recruta de partea noastră pe cei care o posedă – i-am putea instrui, le-am putea oferi bani și adăpost. Imaginează-ți un soldat care poate să ucidă cu sabia și cu magia. Asta ar putea schimba cursul unei bătălii.

În ochii ei licăriră umbre.

– Într-adevăr.

El îi evaluă postura, claritatea privirii, chipul obosit. Prea multe – deja înfruntase și supraviețuise prea multor lucruri. Îi văzuse cicatricele – tatuajele care le acopereau – ieșindu-i pe deasupra gulerului cămășii din când în când. Încă nu îndrăznise să-i ceară să le vadă. Mușcătura bandajată de pe braț era un fleac în comparație cu durerea aceea și cu toate celelalte pe care nu le menționase, cu cicatricele de pe tot corpul ei. Cicatricele amândurora.

Iar apoi, spuse el, dregându-și vocea, mai e și jurământul sânge-lui. Stând în pat ore întregi, avusese timp să alcătuiască lista asta. Nu începeni. Nu trebuie să o faci – nu încă, adăugă rapid Aedion. Dar când vei fi pregătită, voi fi și eu.

– Încă vrei să îmi juri credință? Vocea ei era monotonă.

– Bineînțeles. Era dreptul meu – și este și acum, spuse el, dând naibii prudența. Poate aștepta până ce vom ajunge în Terrasen, dar eu voi fi cel care îl va depune. Nimeni altcineva.

Ea înghiți.

– Corect. Un răspuns calm, pe care el nu reuși să-l descifreze.

Ea îi dădu drumul și se îndreptă spre una dintre micile zone de antrenament, pentru a-și testa brațul rănit. Sau poate că voia să se îndepărteze de el – poate că deschisese subiectul într-un mod greșit.

Poate că Aedion ar fi plecat șchiopătând de pe acoperiș, dacă ușa nu s-ar fi deschis și nu ar fi apărut căpitanul.

Aelin mergea deja spre Chaol, cu o concentrare de prădător. Nu i-ar fi plăcut deloc să fie în locul căpitanului.

– Ce este? spuse ea.

Nu i-ar fi plăcut nici să fie întâmpinat astfel.

Aedion se îndreptă șchiopătând spre ei, în timp ce Chaol închise ușa cu piciorul, în urma lui.

– Piața Umbrelor a dispărut.

Aelin se opri brusc.

– Ce vrei să spui?

Fața căpitanului era palidă și crispată.

– Soldații Valg. În seara asta, au fost în piață și au sigilat ieșirile, cu toată lumea înăuntru. Apoi, au *incendiat-o*. Oamenii care au încercat să scape prin canale au găsit o garnizoană de soldați așteptându-i acolo, cu săbiile pregătite.

Asta explica fumul din aer, norii de la orizont. Pe toți zeii. Probabil că regele își pierduse complet mințile – probabil că încetase să-i mai pese de ce credea populația.

Aelin își lăsă brațele pe lângă corp.

– De ce? Micul tremur din vocea ei îi zbârli părul lui Aedion, instinctele lui Fae vuind să îl oprească pe căpitan, să-i sfâșie gâtul, să înlăture cauza durerii și fricii ei...

– Pentru că s-a aflat că rebelii care *l*-au eliberat – Chaol îi aruncă o privire lui Aedion – se întâlneau în Piața Umbrelor, ca să cumpere provizii.

Aedion ajunse lângă ea, destul de aproape încât să vadă crisparea de pe chipul căpitanului, slăbiciunea care nu fusese acolo cu câteva săptămâni în urmă. Ultima dată când vorbiseră.

– Și presupun că dai vina pe mine, spuse calmă Aelin.

Un mușchi zvâcni pe maxilarul căpitanului. El nici măcar nu dăduse din cap, în semn de salut, spre Aedion și nici nu menționase colaborarea lor de luni întregi și ce se întâmplase în acea cameră din turn...

– Regele ar fi putut să ordone să fie uciși cu orice mijloace, spuse Chaol, cicatricea subțire de pe fața lui văzându-se în lumina lunii. Dar a ales focul.

Aelin rămase complet nemișcată.

Aedion mârâi.

– Ești un ticălos dacă sugerezi că atacul a fost un mesaj pentru ea.

În cele din urmă, Chaol își îndreptă atenția asupra lui.

– Nu crezi că ăsta e adevărul?

Aelin își înălță capul.

– Ai venit până aici ca să mă acuzi?

– *Tu* mi-ai spus să vin în seara asta, răspunse Chaol, iar Aedion fu pe jumătate tentat să îl facă să-și înghită dinții pentru tonul folosit. Dar am venit să te întreb de ce nu ai făcut nimic în privința turnului cu ceas. Câți oameni nevinovați vor mai fi prinși la mijloc din cauza asta?

Făcu un efort să tacă. Nu era nevoie să vorbească în numele lui Aelin.

– Sugerezi că nu-mi pasă? spuse ea, plină de venin.

– Ai riscat totul – multe vieți – ca să scoți un *singur* om. Cred că ți se pare că acest oraș și cetățenii de aici pot fi sacrificați.

– *Căpitane*, chiar trebuie să-ți aduc aminte că te-ai dus în Endovier și nu ai clipit când ai văzut sclavii și mormintele comune? rosti Aelin printre dinți. Să-ți aduc aminte că eram flămândă și înlănțuită, iar tu l-ai lăsat pe ducele Perrington să mă pună la pământ, la picioarele lui Dorian, în timp ce tu nu ai făcut *nimic*? Iar acum ai tupeul să mă acuzi că nu-mi pasă, când mulți dintre oamenii acestui oraș au profitat de pe urma sângelui și suferinței aceluiași popor pe care *tu* l-ai ignorat?

Aedion își înăbuși mârâitul care își făcea loc spre gâtul lui. Căpitanul nu-i spusese niciodată asta despre prima întâlnire cu regina lui. Nu spusese niciodată că nu intervenise în vreme ce ea era bruscată și umilită. Tresărise oare căpitanul văzându-i cicatricele de

pe spate sau doar le examinase. ca și când ea ar fi fost vreun animal valoros?

– Nu mă poți învinui, șopti Aelin. Nu mă poți învinui pentru Piața Umbrelor.

– Orașul încă are nevoie de protecție, izbucni Chaol.

Aelin ridică din umeri, îndreptându-se către ușa acoperișului.

– Sau poate că acest oraș ar trebui să ardă, șopti ea.

Un fior coborî pe spinarea lui Aedion, chiar dacă știa că ea spusese asta ca să-l enerveze pe căpitan.

– Poate că lumea ar trebui să ardă, adăugă ea, și plecă de pe acoperiș.

Aedion se întoarse spre căpitan.

– Dacă vrei să te cerți cu cineva, fă-o cu mine, nu cu ea.

Căpitanul nu făcu decât să scuture din cap și să se uite în gol, peste mahalale. Aedion îi urmări privirea, observând capitala licărind în jurul lor.

El urâse acest oraș de prima dată când zărise zidurile albe, castelul de cleștar. Avea nouăsprezece ani, chefuise și se culcase cu tot ce mișcă, dintr-un capăt în celălalt al Riftholdului, încercând să găsească ceva, orice, care să explice de ce Adarlanul se credea atât de al naibii de superior, de ce Terrasenul căzuse în genunchi în fața acestor oameni. Iar când Aedion terminase cu femeile și petrecerile, după ce Riftholdul își aruncase bogățiile la picioarele lui și îl implorase pentru *mai mult, mai mult, mai mult*, tot îl urâse – chiar mai mult decât înainte.

Și, în tot acel timp și după aceea, nu știuse că ceea ce căuta cu adevărat, obiectul viselor inimii sale sfâșiate, locuia în casa unor asasini, la câteva străzi distanță.

În cele din urmă, căpitanul spuse:

– Pari mai mult sau mai puțin întreg.

Aedion rânji ca un lup.

– Iar tu nu vei mai fi, dacă îi vei mai vorbi așa.

Chaol dădu din cap.

– Ai aflat ceva despre Dorian cât timp ai fost în castel?

– Îmi insulți regina și totuși ai curaj să mă întrebi așa ceva?

Chaol își frecă sprâncenele cu degetul mare și arătătorul.

– Te rog – spune-mi. Ziua de azi a fost suficient de grea.

– De ce?

– După lupta din Gropi, i-am vânat pe comandanții Valg în canale. I-am urmărit până la noul lor cuib, slavă zeilor, dar nu am găsit niciun om ținut captiv. Totuși, au dispărut mai mulți oameni ca niciodată – chiar de sub nasul nostru. Unii dintre ceilalți rebeli vor să abandoneze Riftholdul. Să se stabilească în alte orașe, așteptând expansiunea Valgilor.

– Și tu?

– Eu nu plec fără Dorian.

Aedion nu putu să-l întrebe dacă asta însemna viu sau mort și oftă.

– A venit la mine în temniță. M-a ironizat. Nu era nici urmă de omul din el. Nici măcar nu știa cine era Sorscha. Îmi pare rău pentru Dorian, spuse apoi Aedion, poate pentru că se simți deosebit de bun, mulțumită binecuvântării cu păr auriu din apartamentul de dedesubt.

Chaol își plecă umerii, ca și când o greutate invizibilă l-ar fi apăsat.

– Adarlanul trebuie să aibă un viitor.

– Așadar, devino tu rege!

– Nu sunt potrivit să fiu rege. Disprețul de sine din acele cuvinte îl făcu pe Aedion să-i fie milă de căpitan, fără să vrea. Planuri – părea că Aelin avea un plan pentru orice. Ea îl invitase pe căpitan în seara asta aici, își dădu el seama, nu ca să discute ceva cu ea, ci tocmai pentru conversația asta. Se întrebă când va începe să aibă încredere în el.

Lucrurile astea aveau nevoie de timp, își aminti el. Ea era obișnuită cu o viață plină de secrete; va mai dura până va învăța să depindă de el.

– Pot să mă gândesc la variante mai rele, spuse Aedion. Cum ar fi Hollin.

– Şi ce veţi face tu şi Aelin în legătură cu Hollin? întrebă Chaol, privind spre fum. Unde trageţi linia?

– Nu ucidem copii.

– Nici măcar pe cei care dau semne că sunt deja corupţi?

– Nu ai dreptul să ne arunci genul ăsta de rahat în faţă – nu când *regele* tău ne-a ucis familia şi poporul.

Ochii lui Chaol tremurară.

– Îmi pare rău.

Aedion scutură din cap.

– Nu suntem inamici. Poţi avea încredere în noi – în Aelin.

– Nu, nu pot. Nu mai pot.

– Atunci, este pierderea ta, spuse Aedion. Noroc.

Doar asta putea să-i ofere căpitanului.

Chaol ieşi grăbit din apartamentul din depozit şi traversă strada spre locul în care Nesryn se rezema de clădire, cu braţele încrucişate. Sub umbrele glugii, gura i se strâmbă.

– Ce s-a întâmplat?

El continuă să meargă pe stradă, cu sângele fierbându-i în vene.

– Nimic.

– Ce au spus? Nesryn ţinu pasul cu el, în acelaşi ritm.

– Nu este treaba ta, aşa că las-o baltă! Doar pentru că lucrăm împreună, asta nu înseamnă că eşti îndreptăţită să ştii tot ce se întâmplă în viaţa mea.

Nesryn înţepeni aproape imperceptibil şi ceva din Chaol tresări, vrând deja să-şi retragă cuvintele.

Dar era adevărat. El distrusese totul în ziua în care fugise din castel – şi poate că ajunsese să-şi petreacă timpul cu Nesryn pentru că era singura care nu îl privea cu milă.

Poate că fusese egoist să facă ce făcuse.

Nesryn nu se deranjă să-și ia rămas-bun, înainte de a dispărea pe alee.

Cel puțin el nu se putea urî mai mult decât o făcea deja.

Să-l mintă pe Aedion în legătură cu jurământul de sânge era... îngrozitor.

Ea avea să-i spună – avea să găsească o cale să-i spună. Când lucrurile ar fi fost mai puțin noi. Când el nu s-ar mai fi uitat la ea ca și când ar fi fost un miracol nenorocit când, de fapt, era o ticăloasă mincinoasă și lașă.

Poate că ceea ce se întâmplase cu Piața Umbrelor *fusese* din vina ei.

Ghemuită pe un acoperiș, Aelin alungă mantia de vină și mânie care o sufocase de câteva ore și își îndreptă atenția spre aleea de dedesubt. Perfect.

În seara asta, urmărise câteva patrule diferite, observând care dintre comandanți purta inele negre, care părea mai brutal decât restul, care nici măcar nu încerca să se miște ca un om. Bărbatul – sau acum era un demon? – care deschisese grătarul canalului de pe strada de dedesubt era unul dintre cei mai blânzi.

Își dorise să îl urmeze pe acest comandant spre locul în care își făcea cuibul, pentru a-i putea da măcar informația asta lui Chaol – sau i demonstreze cât de interesată era de bunăstarea acestui oraș nenorocit.

Oamenii comandantului se îndreptaseră spre palatul strălucitor de cleștar, ceața densă a râului aruncând tot dealul într-o lumină verzuie. Dar el cotise, intrând mai adânc în mahalale și spre canalizarea de dedesubt. Îl urmări dispărând prin grătarul canalului, apoi coborâse vioi de pe acoperiș, grăbindu-se către cea mai apropiată intrare, care ar fi avut legătură cu a lui. Reprimându-și vechea frică,

pătrunse în liniște în canal, la o stradă sau două mai jos de locul în care intrase el, și ascultă cu atenție.

Picuratul apei, mirosul urât al murdăriei, fuga șobolanilor...

Și pași care plescăiau în față, în jurul următoarei mari intersecții de tuneluri. Perfect.

Aelin își ținu săbiile ascunse în costum, ca să nu ruginească în umezeala canalului. Ea rămase în umbre, pășind fără zgomot în timp ce se apropie de intersecție, și privi după colț. Iată-l, comandantul Valg mergea prin tunel, cu spatele la ea, înaintând.

Când el se îndepărtă destul de mult, ea se strecură după colț, rămânând în întuneric, evitând zonele de lumină care străluceau prin grătarele de deasupra. Tunel după tunel, îl urmări până ce ajunse la un bazin mare.

Era înconjurat de pereți înalți și dărăpănați, acoperiți cu murdărie și mușchi atât de vechi, încât ea se întrebă dacă erau unii dintre primii construiți în Rifthold.

Dar nu bărbatul aflat în genunchi în fața bazinului, cu apele-i alimentate de râurile care șerpuiau din toate direcțiile, fu cel care îi luă suflarea și o făcu să simtă panica inundându-i venele.

Ci creatura care ieși din apă.

CAPITOLUL 27

Creatura se ridică, corpu-i negru de piatră spintecând apa, abia lăcând-o să se unduiască. Comandantul Valg îngenunche în fața ei, cu capul plecat, nemișcând un mușchi în timp ce creatura îngrozitoare se ridică.

Inima îi bătu cu putere, iar Aelin își impuse să se calmeze, cât observă detaliile creaturii care stătea acum până la brâu în bazin, apa picurându-i de pe brațele mari și de pe botul alungit, ca al unui șarpe.

O mai văzuse. Una dintre cele opt creaturi sculptate chiar în turnul cu ceas; opt capete de balauri care putea să jure... o priviseră la un moment dat. Îi zâmbiseră.

Lipsea acum unul din turnul cu ceas sau statuile fuseseră inspirate de acest monstru?

Ea își forță puterea în genunchi. O lumină slabă, de culoare albastră, începu să pulseze pe sub costumul ei – rahat! Ochiul. Niciodată nu era un semn bun când pâlpâia – niciodată, niciodată, niciodată. Îl acoperi cu o mână, ucigând strălucirea abia perceptibilă.

– Raportează! șopti creatura printr-o gură cu dinți negri, de piatră. Câine Wyrd – așa l-ar fi numit ea. Chiar dacă nu semăna nici pe departe cu un câine, ea avea sentimentul că această *creatură*-balaur putea să ia urma și să vâneze la fel de bine ca orice câine. Și că își asculta stăpânul.

Comandantul își păstră capul plecat.

– Nici urmă de general sau de cei care l-au ajutat să scape. Am primit veşti că a fost reperat pe drumul sudic, călărind cu alţi cinci, spre Fenharrow. Am trimis două patrule după ei.

Pentru asta, trebuia să-i mulţumească lui Arobynn.

– Mai caută! spuse câinele Wyrd. Lumina slabă licărea pe venele irizate din pielea lui de obsidian. Generalul a fost rănit – nu avea cum să ajungă departe.

Vocea creaturii o făcu să îngheţe. Nu era vocea unui demon sau a unui om. Ci a regelui. Ea nu voia să ştie ce fel de lucruri făcuse ca să vadă prin ochii acestei creaturi, să vorbească prin gura ei.

Simţi un fior pe şira spinării, când se retrase prin tunel. Apa care curgea lângă aleea înălţată nu era destul de adâncă încât creatura să fi putut înota pe acolo, dar... ea nu îndrăzni să respire prea zgomotos.

O, cu siguranţă avea să i-l dea lui Arobynn pe comandantul Valg. Apoi, să îi lase pe Chaol şi pe Nesryn să îi vâneze pe toţi, până la exterminare.

Dar nu înainte să aibă şansa de a vorbi personal cu unul.

Aelin se opri din tremurat abia după zece cvartale, zece cvartale în care se gândi dacă să le spună ce văzuse şi ce plănuise, dar, imediat ce intră pe uşă şi îl văzu pe Aedion plimbându-se nervos pe lângă fereastră, simţi din nou tensiunea.

– Ca să vezi! făcu ea, scoţându-şi gluga. Sunt vie şi nevătămată.

– Ai spus două ore şi ai fost plecată patru.

– Am avut nişte treburi – lucruri pe care doar *eu* le pot face. Şi, ca să le pot rezolva, a trebuit să ies. Tu nu poţi încă să stai pe străzi, mai ales dacă există un pericol...

– Ai jurat că nu era niciun pericol.

– Arăt ca un oracol? Întotdeauna există un pericol – *întotdeauna*.

Ăsta nu era nici măcar pe jumătate adevărul.

– Miroși ca nenorocitele de canale, izbucni Aedion. Vrei să-mi spui ce ai căutat *acolo*?

Nu. Nu prea voia.

Aedion își frecă fața.

– Înțelegi cum a fost să stau degeaba, câtă vreme ai fost plecată? Ai spus două ore. La ce trebuia să mă gândesc?

– Aedion, răspunse ea cât de calm putu și își scoase mănușile murdare, înainte de a-l apuca de mâna mare și bătătorită. Înțeleg. Chiar înțeleg.

– Ce făceai, de era atât de important încât nu puteai aștepta o zi sau două? Ochii lui erau mari, rugători.

– Cercetam.

– Te pricepi la asta, nu-i așa? La jumătăți de adevăr.

– În primul rând, doar pentru că ești... *tu*, nu ai dreptul să știi tot ce fac. *În al doilea rând...*

– Iar începi cu *listele*.

Îl strânse de mână suficient de puternic încât oasele unui bărbat mai slab s-ar fi rupt.

– Dacă nu îți plac listele mele, nu te certa cu mine.

El o fixă cu privirea; și ea făcu la fel. Ferm, continuu. Semănau foarte mult. Aedion expiră și se uită la mâinile lor împreunate – apoi o deschise pe a lui ca să-i examineze palma cu cicatrice, încrucișate cu urmele jurământului ei față de Nehemia și tăietura pe care o făcuse în clipa în care ea și Rowan deveniseră *carranam*, magia lor unindu-i pentru totdeauna.

– Este greu să nu mă gândesc la faptul că ai toate cicatricele din vina mea.

O! O! Îi luă vreo două secunde, dar Aelin reuși să își înalțe bărbia într-un unghi delicios și să-i dea replica.

– Te rog. Pe jumătate le merit. Ea îi arătă o mică cicatrice de pe interiorul antebrațului. O vezi pe asta? Un bărbat dintr-o tavernă m-a lovit cu o sticlă, după ce am trișat la cărți și am încercat să-i fur banii.

El scoase un sunet gâtuit.

– Nu mă crezi?

– O, te cred! Nu știam că joci cărți atât de prost încât să recurgi la trișat. Aedion chicoti încet, dar frica zăbovi.

Așa că ea își trase în spate gulerul tunicii, ca să dezvăluie un colier subțire de cicatrice.

– Baba Picioare-galbene, Matroana clanului vrăjitoarelor Picioare-galbene, mi-a făcut astea când a încercat să mă ucidă. I-am tăiat capul, apoi i-am tăiat cadavrul în bucăți mici, după care l-am îndesat în cuptorul din căruța ei.

– M-am întrebat cine a ucis-o pe Picioare-galbene.

Ea l-ar fi îmbrățișat doar pentru acea propoziție – pentru lipsa de frică sau de dezgust din ochii lui.

Apoi se îndreptă spre masă și scoase o sticlă de vin din dulap.

– Mă mir că nu mi-ați băut tot alcoolul bun în lunile astea, sălbaticilor. Se încruntă spre dulap. Se pare că unul dintre voi mi-a băut din coniac.

– Bunicul lui Ren, zise Aedion, urmărindu-i mișcările de lângă fereastră.

Ea deschise sticla de vin și nu se deranjă să ia un pahar: se așeză pe canapea și luă o gură.

– Asta, spuse ea, arătând spre o cicatrice zimțată de lângă cot. Aedion înconjură canapeaua ca să se așeze lângă ea. Ocupa aproape jumătate din spațiu. Lordul Pirat din Golful Craniului mi-a făcut asta, după ce i-am distrus tot orașul, am eliberat sclavii și am arătat și bine când am făcut-o.

Aedion luă sticla de vin și bău.

– Te-a învățat cineva vreodată ce e modestia?

– Dacă tu nu ai învățat, de ce aș face-o eu?

Aedion râse, iar apoi îi arătă mâna lui stângă. Câteva degete erau strâmbe.

– În tabăra de instrucție, unul dintre acei ticăloși adarlanieni a rupt toate degetele, pentru că aveam gura mare. Apoi, mi le-a rupt iar, pentru că nu m-am oprit din înjurat după aceea.

Ea fluieră printre dinți, chiar dacă se minuna de curajul și de ndarea lui. Chiar dacă mândria pentru verișorul ei se împletea cu pic de rușine proprie. Aedion își ridică cămașa, dezvăluind un bdomen musculos, pe care o tăietură groasă și zimțată cobora dinspre coaste până la buric.

– Bătălia de lângă Rosamel. Un cuțit de vânătoare zimțat, lung de cincisprezece centimetri, curbat la vârf. Nenorocitul m-a nimerit aici – și arătă de sus, apoi își coborî degetul – și a tăiat în jos.

– Rahat! exclamă ea. Cum naiba mai respiri?

– Am avut noroc și am reușit să mă mișc atunci când l-a tras în jos, împiedicându-l să mă spintece. Măcar după aceea am aflat cât de valoros este un scut.

Așa își petrecură toată seara și noaptea, pasând sticla de vin de la unul la altul. Pe rând, spuseră poveștile rănilor acumulate în anii petrecuți departe unul de celălalt. Și, după un timp, ea își scoase costumul și se întoarse ca să-i arate spatele – să-i arate cicatricele și tatuajele care le acopereau.

Când ea se rezemă din nou de canapea, Aedion îi arătă cicatricea de pe pectoralul său stâng, din prima bătălie în care luptase, când, în sfârșit, reușise să recâștige Sabia din Orynth – sabia tatălui ei.

El se îndreptă spre ceea ce ea considera acum a fi camera lui, iar când se întoarse, ținea sabia în mâini și îngenunche.

– Asta îți aparține, vorbi el răgușit.

Ea înghiți zgomotos și puse teaca în mâinile lui Aedion, chiar dacă inima i se frânse la vederea sabiei tatălui ei, din cauza a ceea ce făcuse el ca să o obțină, să o salveze.

– Îți aparține, Aedion.

El nu coborî sabia.

– Eu doar am păstrat-o în siguranță.

– Îți aparține, rosti ea din nou. Nimeni altcineva nu o merită. Nici măcar ea, își dădu seama.

Aedion respiră tremurat și își plecă capul.

– Ești un bețiv trist, îi spuse ea, iar el râse.

Aedion puse sabia pe masa din spatele lui și se așeză din nou pe canapea. Era destul de masiv, iar ea aproape căzu de pe propria pernă și îi aruncă o privire când se îndreptă.

– Nu-mi rupe canapeaua, brută stângace!

Aedion îi zburli părul și își întinse picioarele lungi în față.

– Zece ani și uite cum mă tratează draga mea verișoară.

Ea îi dădu un cot în coaste.

Mai trecură două zile, iar Aedion își ieșea din minți, mai ales că Aelin se tot strecura afară, doar ca să se întoarcă acoperită de murdărie și mirosind ca tărâmul de foc al lui Hellas. A ieși pe acoperiș, la aer proaspăt nu era același lucru cu a ieși *în lume*, iar apartamentul era atât de mic, încât el începu să se gândească să doarmă la parterul depozitului, ca să i se pară că are mai mult spațiu.

Mereu se simțea așa – fie că era în Rifthold, în Orynth sau în cele mai elegante palate – dacă trecea prea mult timp fără să meargă prin păduri sau pe câmp, fără ca vântul să-i atingă fața. Pe toți zeii, ar fi preferat până și tabăra de război a legiunii Bane locului ăsta. Trecuse prea mult timp de când își văzuse oamenii, de când râsese cu ei, de când le ascultase și le invidiase în secret poveștile despre familiile și casele lor. Dar nu mai era cazul – nu acum, când propria lui familie se întorsese la el; nu acum, când *Aelin* era casa lui. Chiar dacă zidurile casei *ei* îl sufocau.

Probabil că părea la fel de captiv precum se simțea, deoarece Aelin dădu ochii peste cap când se întoarse în apartament, în acea după-amiază.

Bine, bine, spuse ea, ridicând mâinile în aer. Aș prefera să te ucigi decât să-mi strici mobila de plictiseală. Ești mai rău decât un câine.

Aedion zâmbi.

– Fac tot posibilul ca să impresionez.

Așadar, se înarmară, își puseră mantiile și făcură doi pași afară, înainte ca el să detecteze un miros feminin – ca de mentă și o mireasmă pe care nu o putea identifica – apropiindu-se de ei. Repede. Mai simțise acel parfum, dar nu își amintea unde.

Durerea îi biciui coastele când întinse mâna spre pumnal.

– E Nesryn. Relaxează-te! îl liniști Aelin.

Într-adevăr, femeia care se apropia ridică o mână în semn de salut, deși era acoperită cu o mantie atât de bine, încât Aedion nu vedea nimic din chipul frumos de dedesubt.

Aelin o întâlni la jumătatea străzii, mișcându-se cu ușurință în costumul ei negru, și nu îl aștepta și pe Aedion.

– S-a întâmplat ceva? o întrebă ea.

Atenția femeii se îndreptă dinspre Aedion către regina lui. El nu uitase acea zi de la castel – săgeata pe care o trăsese și cea pe care o îndreptase în direcția lui.

– Nu. Am venit să dau raportul despre noile cuiburi pe care le-am găsit. Dar mă pot întoarce mai târziu, dacă sunteți ocupați.

– Tocmai ieșeam în oraș, spuse Aelin, să-i dăm de băut generalului.

Părul negru, până la umeri, al lui Nesryn se mișcă sub glugă, când își înălță capul.

– Ai nevoie de încă o pereche de ochi care să vă păzească?

Aedion deschise gura, dorind să spună nu, dar Aelin părea gânditoare. Ea privi peste umăr spre el, iar Aedion știu că îi evalua condiția fizică, pentru a hotărî dacă voia, într-adevăr, încă o sabie printre ei. Dacă Aelin ar fi fost în Bane, ar fi doborât-o pe loc.

– Ce vreau este un chip frumos, care să nu-i aparțină verișoarei mele. Îmi pare că ești numai bună, îi spuse Aedion, tărăgănat, tinerei rebele.

– Eşti un nesuferit, i-o întoarse Aelin. Şi, din nefericire, căpitanul n-ar fi deloc bucuros dacă i-ai face avansuri lui Faliq, vere.

– N-aș spune asta, zise repede Nesryn.

– Mi-e indiferent, spuse Aelin, ridicând din umeri. Și așa era.

Nesryn scutură din cap.

– Nu mă gândeam la tine, dar – n-aș spune asta. Cred că se complace în nefericire. Rebela flutură o mână. Oricum am putea muri oricând. Nu văd scopul melancoliei.

– Ei bine, ai noroc, Nesryn Faliq, spuse Aelin. Se pare că m-am săturat de verişorul meu, aşa cum s-a săturat şi el de mine. Avem nevoie de prieteni noi.

Aedion schiță o plecăciune spre rebelă, iar coastele îl dureră din cauza mișcării. Apoi, gesticulă spre strada din față.

– După tine.

Nesryn îl măsură din priviri, ca și când ar fi văzut exact poziția rănii dureroase, iar apoi o urmă pe regină.

Aelin îi duse la o tavernă cu adevărat infamă, la câteva cvartale distanță. Cu un mers impresionant și amenințător, alungă doi hoți care stăteau în spate, la o masă. Se uitară o singură dată la armele ei, la costumul ei extraordinar, şi deciseră că le plăcea să-și păstreze organele în corp.

Cei trei rămaseră în cârciumă până la închidere, atât de acoperiți de glugi, încât abia se recunoșteau reciproc, jucând cărți și refuzând numeroasele oferte de a li se alătura altor jucători. Nu aveau bani de pierdut la jocuri adevărate, așadar, în loc de bani, foloseau nişte boabe de fasole uscată, pe care le adusese chelnerița, convinsă de Aedion.

Nesryn abia vorbea și câștiga rundă după rundă, iar Aedion presupuse că tăcerea ei era bună, având în vedere că nu hotărâse încă dacă voia să o ucidă pentru acea săgeată pe care o trăsese. Dar Aelin îi puse întrebări despre brutăria familiei ei, despre viața părinților ei pe Continentul Sudic, despre sora, nepoatele și nepoții ei. Când,

găsiră, într-un final, cârciuma, niciunul dintre ei neîndrăznind să se îmbete în public și nici nerăbdători să meargă încă la culcare, hoinăriră pe aleile mahalalei.

Aedion savură fiecare pas de libertate. Fusese închis în acea celulă câteva săptămâni. Acest lucru îi deschisese o rană veche, una despre care nu vorbise cu Aelin sau cu altcineva; doar războinicii lui cei mai valoroși din legiunea Bane știau și asta doar pentru că îl ajutaseră să se răzbune, la câțiva ani după întâmplare. Aedion încă se gândea la asta când ajunseră pe o alee îngustă și cețoasă, cu pietrele-i negre luminate argintiu de lumina lunii ce se ivea deasupra.

Auzi târșâitul cizmelor pe piatră înaintea însoțitoarelor lui, urechile lui de Fae prinzând sunetul, și întinse o mână în fața lui Aelin și Nesryn, care rămaseră complet nemișcate. Adulmecă aerul, dar străinul nu se afla în direcția vântului. Așa că ascultă.

Era o singură persoană, judecând după sunetul pașilor aproape mauziți care străpungea zidul de ceață. Se deplasa cu ușurința unui prădător, activându-i instinctele lui Aedion. Acesta își palmă cuțitele de luptă când mirosul bărbatului îl lovi – nespălat, dar cu un iz de pin și de zăpadă. Apoi, simți mirosul lui *Aelin* pe străin, mirosul complex și stratificat, împletit în ființa bărbatului.

Bărbatul ieși din ceață; înalt – poate mai înalt decât Aedion, chiar dacă doar cu doi centimetri –, cu o constituție robustă și înarmat atât peste, cât și pe sub haina de un gri-deschis, cu glugă.

Aelin făcu un pas în față. Un pas, ca și când ar fi fost amețită. Răsuflă tremurând și scânci ușor – un suspin. Apoi alergă pe alee, zburând ca și când însuși vântul i-ar fi împins călcâiele.

Se aruncă asupra bărbatului, lovindu-se de el atât de tare încât acesta în locul lui s-ar fi lovit de zidul de piatră.

Dar bărbatul o trase spre el, brațele lui mari înfășurându-se strâns în jurul ei, și o ridică în aer. Nesryn dădu să se apropie, dar Aedion o opri, prinzând-o de braț.

Aelin râdea şi plângea în acelaşi timp, iar bărbatul nu făcea nimic altceva decât să o ţină, îngropându-şi capul acoperit de glugă în gâtul ei. Ca şi când i-ar fi sorbit mirosul.

– Cine este? întrebă Nesryn.

Aedion zâmbi.

– Rowan.

CAPITOLUL 28

Tremura din cap până în picioare și nu se putea opri din plâns, nu când toată greutatea dorului de Rowan o copleși, greutatea acestor săptămâni petrecute de una singură.

– Cum ai ajuns aici? Cum m-ai *găsit*? Aelin se retrase destul de mult ca să-i studieze fața dură, umbrită de glugă, tatuajul ce se ivea dintr-o parte și zâmbetul lui fioros.

El era aici, el era aici, el era aici.

– Ai spus clar că neamul meu nu ar fi binevenit pe continentul tău, spunse el. Până și sunetul vocii lui era un balsam și o binecuvântare. Știa că am plecat clandestin, cu o corabie. Ai zis ceva despre o casă în Adarlanda, așadar, când am sosit în seara asta, am rătăcit până când ți-am simțit parfumul. O studie cu privirea evaluatoare și fermă a unui răzvrătit, cu buzele strânse. Ai multe să-mi spui, zise el, iar ea dădu din cap. Tot – voia să-i spună tot. Ea îl apucă mai puternic, savurându-i mușchii încordați ai antebrațelor, puterea lui perpetuă. El îi dădu la o parte o șuviță rebelă de păr, degetele lui bătătorite atingându-i obrazul într-o mângâiere fină. Blândețea mângâierii o făcu să se înece cu un alt suspin. Dar nu ești rănită, rosti el încet. Ești bine?

Ea dădu din nou din cap și își vârî fața în pieptul lui.

– Credeam că ți-am ordonat să rămâi în Wendlyn.

Am avut motivele mele, mai bine ți le spun într-un loc sigur, zise el. Apropo, prietenii tăi de la fortăreață îți transmit salutări.

Cred că le lipsește încă o spălătoreasă de vase. Mai ales lui Luca – *și mai ales* dimineața.

Ea râse și îl îmbrățișă. El era aici, și nu era ceva inventat de ea, vreun vis nebunesc pe care îl avusese, și...

– De ce plângi? întrebă el, încercând să o împingă destul de mult încât să-i vadă din nou chipul.

Dar ea se ținu de el cu o înverșunare atât de mare, încât îi simți armele de sub haine. Cât timp era aici, lângă ea, totul avea să fie bine, chiar dacă s-ar fi dus totul naibii.

– Plâng, se smiorcăi ea, pentru că miroși atât de urât, încât îmi lăcrimează ochii.

Rowan izbucni într-un râs care făcu toate rozătoarele de pe alee să tacă. În cele din urmă, ea se retrase, zâmbind.

– Un pasager clandestin nu poate face baie, glumi el, eliberând-o din strânsoare doar ca să-i dea un bobârnac peste nas. Ea îl împinse în joacă, dar el se uită de-a lungul aleii, unde așteptau Nesryn și Aedion. Probabil că le supraveghease fiecare mișcare pe care o făcuseră. Și, dacă i-ar fi considerat o adevărată amenințare pentru ea, ar fi fost morți de minute bune. Ai de gând să-i faci să stea acolo toată noaptea?

– De când te interesează manierele? Cu un braț, îi cuprinse mijlocul, nedorind să-i dea drumul, dacă se transforma în vânt și dispărea? Mâna pe care și-o ținea nonșalant pe umerii ei era o greutate mare și glorioasă; se apropiară de ceilalți.

Dacă Rowan s-ar fi luptat cu Nesryn sau chiar cu Chaol, ar fi fost clar câștigător. Dar cu Aedion... Ea nu-l văzuse încă luptând – și, după felul în care verișorul ei îl privea pe Rowan, în ciuda întregii lui admirații declarate, se întrebă dacă și Aedion se gândea cine ar fi ieșit viu din acea luptă. Rowan se încordă un pic sub prinsoarea ei.

Niciunul dintre bărbați nu privi în altă parte când se apropiară. Prostii teritoriale.

Aelin îl strânse atât de puternic pe Rowan de mijloc, încât el uieră și o pișcă de umăr. Războinici Fae: neprețuiți într-o luptă – și o pacoste pentru ea, în restul timpului.

– Să intrăm! zise ea.

Nesryn se retrăsese un pic, ca să observe ceea ce cu siguranță avea să fie o luptă memorabilă a orgoliilor de războinici.

– Ne vedem mai târziu, spuse rebela, cu colțurile gurii ridicate, neadresându-se niciunuia dintre ei în mod deosebit, înainte de a dispărea în mahala.

O parte din Aelin se gândi să o cheme înapoi – aceeași parte care o făcuse să o invite pe Nesryn. Femeia păruse singuratică, ușor în derivă. Dar Faliq nu avea niciun motiv să rămână. Nu în acest moment.

Aedion păși în fața ei și a lui Rowan, conducându-i tăcut înapoi spre depozit.

Chiar și prin straturile de haine și arme, ea simți, cu degetele, că mușchii lui Rowan erau încordați, în timp ce el supraveghea Riftholdul. Se gândi dacă să-l întrebe ce anume detecta cu acele simțuri ascuțite, ce straturi ale orașului, despre care ea poate că nu știa că existau. Nu îl invidia simțul excelent al mirosului, cel puțin nu în mahala. Dar nu era nici locul și nici timpul să-i pună întrebări – nu înainte de a ajunge într-un loc sigur. Înainte de a vorbi cu el. Între patru ochi.

Rowan cercetă depozitul fără să comenteze, înainte de a se da la o parte, ca să o lase să intre înaintea lui. Ea uitase cât de frumos își mișca trupul puternic – o furtună în carne și oase.

Trăgându-l de mână, ea îl conduse la etaj și în camera mare. Știa că, până la jumătatea drumului, el asimilase fiecare detaliu, fiecare intrare, ieșire și metodă de evadare.

Aedion rămase în fața șemineului, cu gluga încă pe cap, cu mâinile încă aproape de arme.

– Aedion, el este Rowan, îi spuse ea peste umăr, când trecură pe lângă el. Rowan, fă cunoștință cu Aedion! Înălțimea Sa are nevoie de

o baie sau voi vomita dacă voi fi nevoită să stau lângă el mai mult de un minut.

Nu-i mai dădu nicio explicație înainte să-l tragă pe Rowan în dormitorul ei și să închidă ușa în urma lor.

Aelin se rezemă de ușă, iar Rowan se opri în mijlocul camerei, cu fața întunecată de umbrele glugii lui gri și groase. Spațiul dintre ei se tensionă, fiecare centimetru pârâind.

Își mușcă buza de jos și îl studie: hainele cunoscute; varietatea de arme periculoase; liniștea nefirească, de nemuritor. Doar prezența lui lua aerul din cameră, din plămânii ei.

– Scoate-ți gluga! ceru el cu un mic hârâit, fixându-i gura cu privirea.

Ea își încrucișă brațele.

– Mi-o arăți pe a ta, ți-o arăt pe a mea, Prințe.

– De la lacrimi la impertinență în câteva minute. Mă bucur că despărțirea de o lună nu ți-a diminuat obișnuita bună dispoziție. El își trase gluga și ea vorbi.

– Părul tău! L-ai tuns complet! Apropiindu-se de el, își dădu și ea jos gluga. Într-adevăr, lungul lui păr alb-argintiu era acum tuns scurt. Îl făcea să pară mai tânăr, îi evidenția mai mult tatuajul și... ce-i drept, îl făcea și mai frumos. Sau poate că i se părea ei, din cauză că-i fusese dor de el.

– De vreme ce te-ai gândit că ne vom lupta mult pe aici, părul scurt este mai util. Deși nu pot spune același lucru despre părul *tău*. La fel de bine ai fi putut să-l vopsești albastru.

– Taci. Părul tău era atât de *frumos*. Speram să mă lași să-l împletesc într-o zi. Presupun că, în schimb, va trebui să-mi cumpăr un ponei. Ea își înălță capul. Așadar, când te transformi, vei fi un șoim fără pene?

Lui i se umflară nările, iar ea își strânse buzele, ca să nu râdă.

El cercetă camera: patul mare, pe care ea nu se deranjase să-l facă în acea dimineață, șemineul din marmură, împodobit cu fleacuri și cărți, ușa deschisă spre șifonierul ei imens.

– N-ai mințit când ai spus că-ți place luxul.

– Nu tuturor ne place să trăim în sărăcia de războinic, replică ea, prinzându-l din nou de mână. Își amintea bătăturile, forța și mărimea mâinilor lui. Degetele lui le cuprinseră pe ale ei.

Deși avea un chip pe care îl memorase, un chip care îi bântuise visele în aceste ultime săptămâni... era, cumva, nou. Iar el o privi, pur și simplu, ca și când s-ar fi gândit la același lucru.

El deschise gura să spună ceva, dar ea îl trase în baie și aprinse câteva lumânări de lângă chiuvetă și de pe marginea de deasupra căzii.

– Am vorbit serios în legătură cu baia, zise ea, răsucind robinetele și acoperind scurgerea. Puți!

Rowan o privi, când se aplecă să apuce un prosop, din micul dulap de lângă toaletă.

– Spune-mi tot.

Ea scoase un flacon verde cu săruri de baie și un altul, cu ulei de baie, și turnă cantități generoase din fiecare, iar apa deveni lăptoasă și opacă.

– Îți voi spune, după ce te vei băga în apă și nu vei mai mirosi ca un vagabond.

– Dacă îmi aduc bine aminte, *tu* miroseai mai rău când ne-am întâlnit prima dată. Iar eu nu te-am împins în cea mai apropiată albie din Varese.

Ea îl fulgeră cu privirea.

– Amuzant.

– Din cauza ta, mi-au lăcrimat ochii tot nenorocitul de drum până la Mistward.

– *Intră* odată!

O ascultă, chicotind.

Ea își scoase propria mantie, apoi începu să-și dea jos diversele arme, în timp ce ieși din baie. Poate că îi luă mai mult timp decât de obicei ca să scape de arme, să-și scoată costumul și să se schimbe într-o cămașă albă, largă și pantaloni. Până termină, Rowan se afla în cadă, în apa atât de murdară, încât ea nu vedea nimic din jumătatea inferioară a corpului de dedesubt.

Mușchii puternici ai spatelui său acoperit de cicatrice se mișcară când se frecă pe față și pe mâini, apoi pe gât și pe piept. Pielea lui se colorase într-un maro auriu – probabil că stătuse pe afară în ultimele săptămâni. Aparent, fără haine.

El își stropi din nou fața cu apă, iar ea se mișcă, întinzând mâna spre cârpa de spălat pe care o pusese pe chiuvetă.

– Poftim! spuse ea, ușor răgușită.

El înmuie cârpa în apa lăptoasă și își frecă fața, ceafa, mușchii puternici ai gâtului. Tatuajul care îi acoperea brațul stâng străluci, din cauza apei care i se prelingea pe trup.

Pe toți zeii, ocupa întreaga cadă. Ea îi dădu tăcută săpunul ei preferat, cu miros de lavandă. Mirosindu-l, el oftă resemnat, apoi începu să-l folosească. Ea se așeză pe buza curbată a căzii și îi relată tot ce se întâmplase de când plecaseră. Bine, aproape totul. El se spălă în timp ce ea vorbi, frecându-se cu o eficiență brutală. Ridică săpunul de lavandă spre păr, iar ea țipă ascuțit.

– Nu e ca să te speli pe păr, șuieră ea, sărind de unde era cocoțată și întinzându-se după unul dintre multele tonice pentru păr, aliniate pe micul raft aflat deasupra căzii. Trandafir, lămâiță, sau... Mirosi flaconul din sticlă. Iasomie. Îl privi cu ochi mijiți.

El își ridică privirea spre ea, ochii lui verzi exprimând cuvinte pe care știa că nu e nevoie să le spună. „Ți se pare că-mi pasă pe care îl alegi?"

Ea țâțâi.

– Atunci, iasomie, boșorogule!

El nu obiectă când ea se așeză în capul căzii și-i turnă niște tonic în părul scurt. Parfumul dulce și nocturn de iasomie pluti în aer,

mângâind-o și sărutând-o. Până și Rowan îl inhală când ea îi freca scalpul cu soluția.

– Probabil că încă aș putea să-l împletesc, spuse ea meditativ. Cozi foarte mici, și... El mârâi, dar se sprijini de cadă, cu ochii închiși. Ești la fel ca o pisică de casă, zise ea, masându-i capul. El scoase un sunet gutural care, la fel de bine, ar fi putut fi un tors.

Să-i spele părul era ceva intim – se îndoia că acordase vreodată un asemenea privilegiu multor oameni; era ceva ce ea nu mai făcuse niciodată pentru nimeni altcineva. Dar limitele fuseseră mereu neclare pentru ei și niciunuia dintre ei nu-i păsase în mod special. O văzuse goală de câteva ori, iar ea văzuse *mare* parte din el. Luni de zile împărțiseră un pat. Și, pe deasupra, ei erau *carranam*. El îi permisese să pătrundă în puterea lui, dincolo de barierele interioare, până acolo unde jumătatea unui gând de-al ei ar fi putut să-i distrugă mintea. Așadar, să-i spele părul, să-l atingă... era un lucru intim, dar și ceva esențial.

– Nu ai spus nimic despre magia ta, șopti ea, încă masându-i scalpul.

El se încordă.

– Ce e cu ea?

Cu degetele în părul lui, ea se aplecă să-i privească fața.

– Înțeleg că a dispărut. Cum te simți când ești la fel de slab ca un muritor?

El deschise ochii și o privi.

– Nu este amuzant.

– Ți se pare că râd?

– Mi-am petrecut primele câteva zile groaznic de bolnav și fiind abia capabil să mă mișc. A fost ca și când o pătură îmi acoperea simțurile.

– Iar acum?

– Acum, mă obișnuiesc.

Ea îl lovi în umăr. Era ca și când ar fi atins oțel înfășurat în catifea.

– Morocănosule, morocănosule.

El mârâi ușor deranjat, iar ea își țuguie buzele ca să-și reprime zâmbetul. Se lăsă pe umerii lui, îndemnându-l să se scufunde sub apă. O ascultă, iar când ieși, ea se ridică și apucă prosopul pe care îl lăsase pe chiuvetă.

– Mă duc să-ți caut niște haine.

– Am...

– Nu, nu! Alea vor ajunge direct la spălătorească. Și le vei primi înapoi doar dacă va reuși să le redea mirosul plăcut. Până atunci, vei purta ce-ți voi da.

Ea îi înmână prosopul, dar nu îl lăsă din mână când el îl apucă.

– Ai devenit o tirană, Prințeso, spuse el.

Ea își dădu ochii peste cap și eliberă prosopul, întorcându-se când el se ridică în picioare cu o mișcare energică, împroșcând apă peste tot. Făcea eforturi să nu arunce o privire peste umăr. „Nici măcar să nu îndrăznești!", șopti o voce, în mintea ei.

Corect. Avea să-i spună *acelei* voci Bun Simț și o să asculte de ea de acum înainte.

Intrând în dressing, se îndreptă spre dulapul din spate și îngenunche în fața sertarului de jos, deschizându-l; înăuntru, erau haine împăturite: chiloți, cămăși și pantaloni.

Pentru o clipă, se holbă la vechile haine ale lui Sam, inhalând mirosul lui slab, încă impregnat în material. Încă nu își făcuse curaj să meargă la mormântul lui, dar...

– Nu trebuie să mi le dai, spuse Rowan din spatele ei. Ea tresări ușor și se răsuci pe loc, privindu-l. Era al naibii de silențios.

Aelin încercă să nu pară prea zdruncinată de faptul că îl văzu cu prosopul înfășurat în jurul șoldurilor, de corpul bronzat și musculos care strălucea din pricina uleiurilor de baie, de cicatricele care se intersectau pe el, ca dungile unei feline mari. Până și Bunul Simț rămase fără cuvinte.

– Acum nu prea am haine curate în casă, iar astea stau degeaba pe aici, spuse ea, cu gura pe jumătate uscată. Scoase o cămașă și o ridică. Sper că ți se potrivește. Sam avea optsprezece ani când murise; Rowan era un războinic șlefuit de trei secole de antrenament și bătălii.

Scoase din sertar chiloți și pantaloni.

– Îți voi da haine potrivite mâine. O să dai start unei revolte dacă femeile din Rifthold te vor vedea mergând pe străzi doar cu un prosop pe tine.

Rowan izbucni în râs și se îndreptă spre hainele atârnate pe un perete al dulapului: rochii, tunici, jachete, cămăși...

– Porți toate astea? Ea dădu din cap și se ridică în picioare. El se uită la câteva rochii și tunici brodate. Sunt... foarte frumoase, recunoscu el.

– Aș fi crezut că ești împotriva eleganței.

– Și hainele sunt arme, spuse el, oprindu-se la o rochie neagră din catifea. Partea din față și mânecile strâmte erau simple, decolteul coborând doar sub clavicule, cu nimic deosebită, în afara firelor de pe umeri, brodate din aur strălucitor. Rowan înclină rochia ca să se uite la spate – adevărata capodoperă. Broderia din aur continua de la umeri, întinzându-se ca să formeze un dragon șerpuind, cu gura căscată spre gât, corpul curbându-se în jos, până la coada îngustă, care forma marginea trenei lungi. Rowan oftă. Asta îmi place cel mai mult.

Ea pipăi mâneca de catifea neagră.

– Am văzut-o într-un magazin, când aveam șaisprezece ani, și am cumpărat-o imediat. Totuși, când mi-a fost adusă, după câteva săptămâni, mi s-a părut prea bătrânească. O copleșea pe fata de atunci. Așa că n-am purtat-o niciodată și atârnă acolo de trei ani.

El își trecu un deget acoperit de cicatrice pe spatele auriu al dragonului.

– Nu mai ești acea fată, rosti el încet. Cândva, aș vrea să te văd purtând asta.

Ea îndrăzni să-și ridice privirea spre el, cotul ei atingându-i antebrațul.

– Mi-a fost dor de tine.

Gura lui se strânse.

– Nu am fost despărțiți atât de mult timp.

Corect. Pentru un nemuritor, câteva săptămâni nu însemnau nimic.

– Și? Nu am voie să-mi fie dor de tine?

– Ți-am explicat cândva că oamenii la care ții sunt arme care pot fi folosite împotriva ta. Dorul de mine a fost ceva prostesc.

– Ești ditamai seducătorul, știi? Nu se așteptase la lacrimi sau emoții, dar ar fi fost frumos să știe că și lui îi fusese dor de ea, măcar o fracțiune din cât îi fusese ei. Ea înghiți în sec, îndreptându-și spatele și împingându-i hainele lui Sam în brațe. Poți să te îmbraci aici.

Ea îl lăsă în dressing și se îndreptă direct spre baie, unde se stropi cu apă rece pe față și pe gât. Se întoarse în dormitor și îl găsi încruntându-se.

Ei bine, pantalonii i se potriveau – aproape. Erau prea scurți și îi scoteau de minune în evidență posteriorul, dar...

– Cămașa e prea mică, spuse el. Nu am vrut să o rup.

I-o dădu, iar ea se uită un pic neajutorată la cămașă, apoi la pieptul lui.

– Mâine la prima oră ies în oraș. Ea scoase un oftat adânc. Ei bine, dacă nu te deranjează să discuți cu Aedion fără cămașă, presupun că ar trebui să mergem să-l salutăm.

– Trebuie să vorbim.

– De bine sau de rău?

– Genul de discuție în timpul căreia mă voi bucura că nu îți poți accesa puterea și nu poți să scuipi flăcări peste tot.

Stomacul i se strânse.

– Acela a fost *un* incident și, dacă mă întrebi pe mine, *minunata* ta fostă iubită a meritat-o, spuse ea.

Și mai mult decât atât. Întâlnirea cu grupul de vizitatori nobili l.ie la Mistward fusese groaznică. Iar când fosta iubită a lui Rowan insistase să-l tot atingă, în ciuda faptului că el îi ceruse să se oprească, ând ea o amenințase pe Aelin cu biciuirea, pentru că intervenise... Ei bine, noua poreclă preferată a lui Aelin – *regina ticăloasă care scuipă foc* – i se potrivise destul de bine în timpul acelei cine.

Buzele îi zvâcniră, iar umbre pâlpâiră în ochii lui Rowan.

Aelin oftă din nou și se uită la tavan.

– Acum sau mai târziu?

– Mai târziu. Pot să aștept un pic.

Fu pe jumătate tentată să-i ceară să-i spună despre ce era vorba, dar se întoarse spre ușă.

Aedion se ridică de pe scaunul de la masa din bucătărie, când Aelin și Rowan intrară. Verișorul ei îl privi admirativ pe Rowan.

– Aelin, nu mi-ai spus niciodată cât de frumos este prințul tău l.e, spuse el. Aelin se încruntă. Aedion dădu din cap spre Rowan. Mâine dimineață, noi doi vom merge să ne antrenăm pe acoperiș. Vreau să știu și eu tot ce știi tu.

Aelin țâțâi.

– În ultimele zile te-am auzit vorbind numai despre Prințul Rowan l lotuși, *asta* ai hotărât să-i spui? Fără plecăciuni și ploconiri?

Aedion se așeză din nou pe scaun.

Dacă Prințul Rowan vrea formalități, mă pot ploconi, dar nu pare fie genul de persoană căreia să îi pese de asta în mod deosebit.

Cu un licăr de amuzament în ochii verzi, Prințul Fae spuse:

– Orice dorește regina mea.

O, te rog!

Și Aedion auzi cuvintele. Regina *mea*.

Cei doi prinți se fixară cu privirea, unul cu păr auriu și celălalt argintiu, unul geamănul ei, celălalt legătura ei de suflet. Nimic prietenos nu se citea în privirile lor, nimic uman – erau doi masculi Fae încleștați într-o bătălie pentru dominanță.

Ea se rezemă de chiuvetă.

– Dacă aveți de gând să vă măsurați puterile, nu vreți să o faceți pe acoperiș?

Rowan se uită la ea, cu sprâncenele ridicate. Dar Aedion fu cel care răspunse.

– Ne compară cu niște câini, așa că nu aș fi surprins dacă ea chiar crede că i-am distruge mobila.

Dar Rowan nu zâmbi, ci își înclină capul într-o parte și adulmecă.

– Și Aedion are nevoie de o baie, știu, zise ea. A insistat să fumeze o pipă la bufet. A spus că-l făcea să pară demn.

Încă ținându-și capul înclinat, Rowan îl întrebă:

– Mamele voastre erau verișoare, Prințe, dar cine este tatăl tău?

Aedion se lungi pe scaunul lui.

– Contează asta?

– Știi? insistă Rowan.

Aedion ridică din umeri.

– Mama nu mi-a spus niciodată – și nici altcuiva.

– Presupun că ai o idee, totuși? întrebă Aelin.

– Nu ți se pare cunoscut? replică Rowan.

– Seamănă cu mine.

– Da, dar... El oftă. L-ai întâlnit pe tatăl lui. Acum câteva săptămâni. Gavriel.

Aedion îl fixă cu privirea pe războinicul fără cămașă, întrebându-se dacă își deranjase prea mult rănile în seara asta și acum halucina.

Cuvintele prințului își făcură efectul. Aedion continuă să se holbeze. Un tatuaj negru, în Vechea Limbă, cobora pe o parte a feței lui Rowan și continua pe gât, umeri și brațele musculoase. Majoritatea oamenilor s-ar fi uitat la acel tatuaj și ar fi fugit în direcția opusă.

Aedion văzuse destui războinici la viața lui, dar acest mascul era un Războinic cu R mare, reprezenta însăși legea.

Întocmai ca Gavriel. Sau, cel puțin, așa spuneau legendele. Gavriel, prietenul lui Rowan, unul dintre cadrele lui, care se putea transforma într-un leu de munte.

– El m-a întrebat, șopti Aelin. El m-a întrebat câți ani aveam și a părut ușurat când i-am spus că am nouăsprezece ani.

Se pare că, la nouăsprezece ani, era prea tânără să fie fiica lui Gavriel, deși semăna foarte mult cu femeia alături de care fusese cândva. Aedion nu și-o amintea bine pe mama sa; ultimele lui amintiri erau ale unui chip tras și gri, care își dăduse ultima suflare. Refuzase ajutorul tămăduitoarelor Fae, care ar fi putut să vindece boala care o măcina. Dar el auzise că, pe vremuri, semănase aproape perfect cu Aelin și cu mama ei, Evalin.

Aedion vorbi, cu o voce răgușită.

– Leul este tatăl meu?

Rowan dădu din cap.

– El știe?

– Pariez că atunci când a văzut-o pe Aelin a fost prima dată când a întrebat dacă a făcut un copil cu mama ta. Probabil că încă nu știe sau poate asta l-a făcut să înceapă căutările.

Mama lui nu mărturisise niciodată nimănui – cu excepția lui Aelin – cine era tatăl lui. Chiar și pe moarte, păstrase secretul. Din cauza asta le refuzase pe tămăduitoarele Fae. Pentru că ar fi putut să îl identifice – iar dacă Gavriel ar fi știut că avea un fiu... Dacă Maeve ar fi aflat...

O veche durere îl străbătu. Ea îl ținuse în siguranță – *murise* ca să îl țină departe de mâinile lui Maeve.

Degete calde alunecară în jurul mâinii lui și o strânseră. El nu-și dăduse seama cât de rece era. Ochii lui Aelin – ochii lor, ochii mamelor lor – erau blânzi. Deschiși.

– Asta nu schimbă nimic, spuse ea. Nici cine ești, nici ce însemni pentru mine. Nimic.

Dar schimba. Schimba tot. Explica tot: puterea, viteza, simțurile; instinctele mortale de prădător pe care mereu se străduise să le controleze. De ce fusese Rhoe atât de dur cu el când îl antrenase.

Pentru că, dacă Evalin știa cine era tatăl lui, atunci sigur știa și Rhoe. Iar bărbații Fae, chiar și cei pe jumătate Fae, erau mortali. Fără controlul pe care Rhoe și lorzii lui îl învățaseră să-l stăpânească de la o vârstă fragedă, fără concentrare... Ei știuseră. Și păstraseră secretul.

La asta se adăuga și faptul că, după depunerea jurământului de sânge față de Aelin, într-o zi... el putea să rămână tânăr, în vreme ce ea ar fi îmbătrânit și ar fi murit.

Aelin îi atinse cu degetul mare mâna, apoi se întoarse spre Rowan.

– Ce înseamnă asta, în ceea ce o privește pe Maeve? Gavriel este legat de ea prin jurământul de sânge, așadar, ar putea să-i revendice urmașul?

– Pe naiba, rosti Aedion. Dacă Maeve ar fi încercat să-l revendice, el i-ar fi sfâșiat gâtul. Mama lui *murise* de frica Reginei Fae. Era sigur de asta.

– Nu știu, spuse Rowan. Chiar dacă ar crede asta, ar fi un act de război să ți-l fure pe Aedion.

– Asta rămâne între noi, zise Aelin. Calmă. Calculând – analizându-și toate planurile. Cealaltă parte a monedei. Aedion, până la urmă este alegerea ta dacă vrei să-l abordezi pe Gavriel. Dar și așa avem destui inamici care se adună în jurul nostru. Nu vreau să încep un război cu Maeve.

Dar ar fi făcut-o. S-ar fi dus la război pentru el. Iar el vedea asta în ochii ei. Aproape îl lăsă fără aer. Asta și gândul la cum s-ar fi

fășurat măcelul de ambele părți, dacă Regina Întunecată și urmașa Malei, Aducătoarea-Focului, s-ar fi confruntat.

– Rămâne între noi, reuși Aedion să spună. Îl simțea pe Rowan aluându-l și își reprimă un mârâit. Încet, Aedin își ridică privirea, intâlnind-o pe cea a prințului.

Însăși stăpânirea acelei priviri fixe era ca o lovitură în față, cu o atră. Aedion continuă să-l privească în ochi. Nici de-al naibii nu vea să dea înapoi; nici de-al naibii nu avea să cedeze. Și *urma* să edeze – undeva, la un moment dat. Probabil când Aedion ar fi depus jurământul de sânge.

Aelin țâțâi la Rowan.

– Nu o mai face pe masculul alfa! O dată a fost suficient.

Rowan nici măcar nu clipi.

Nu asta fac. Dar gura prințului schiță un zâmbet, ca și când i-ar fi spus lui Aedion: „Crezi că mă poți învinge, micuțule?“

Aedion rânji. „Oriunde și oricând, Prințe.“

– Nesuferitule, mormăi Aelin și, în joacă, îl împinse pe Rowan în braț. El nu se mișcă niciun centimetru.

Chiar ai de gând să-ți măsori puterile cu fiecare persoană pe are o întâlnim? Pentru că, dacă e așa, ne va lua o oră doar să străbatem primul cvartal din oraș, și mă îndoiesc că locuitorii vor fi foarte fericiți.

Aedion luptă cu impulsul de a respira adânc, în timp ce Rowan își mută privirea, pentru a se uita neîncrezător la regină.

Ea își încrucișă brațele, așteptând.

Va trece o vreme până mă voi obișnui cu o dinamică nouă, remoscu Rowan. Nu era o scuză, dar, din ce îi spusese Aelin, Rowan nu se deranja des cu asemenea lucruri. De fapt, ea păru de-a dreptul șocată de această concesie minoră.

Aedion încercă să se întindă pe scaun, dar mușchii îi erau încordați, sângele zbătându-i-se în vene.

– Aelin nu mi-a spus niciodată că a trimis după tine, se trezi Aedin spunându-i prințului.

– Răspunde în fața ta, Generale?

O întrebare liniștită și periculoasă. Aedion știa că, de obicei, atunci când bărbați ca Rowan vorbeau blând, era un semn care anunța violență și moarte.

Aelin dădu ochii peste cap.

– Știi că nu la asta s-a referit, așa că nu mai căuta ceartă, ticălosule.

Aedion înțepeni. Putea să se apere singur. Dacă Aelin credea că trebuia protejat, dacă ea credea că Rowan era un războinic mai bun...

– Am jurământul de sânge față de tine – ceea ce înseamnă câteva lucruri, printre care și acela că nu-mi place în mod deosebit să fiu luat la întrebări de ceilalți, nici măcar de verișorul tău, spuse Rowan.

Cuvintele îi răsunară în minte şi în inimă lui Aedion. *Jurământ de sânge.*

Aelin păli.

– Ce ai spus? întrebă Aedion.

Rowan făcuse jurământul de sânge față de Aelin. Jurământul *lui* de sânge.

Aelin își îndreptă umerii.

– Rowan a depus jurământul de sânge în fața mea înainte să plec din Wendlyn, rosti ea clar și fără să ezite.

Un vuiet îl străbătu.

– *Ce* l-ai lăsat să facă?

Aelin îi arătă palmele acoperite de cicatrice.

– Din câte știam, Aedion, îi erai loial regelui. Din câte știam, nu urma să te mai văd.

– *L-ai lăsat să depună jurământul de sânge față de tine?* strigă Aedion.

Ea îl mințise în față în ziua aceea, pe acoperiș. Trebuia să iasă, din pielea lui, din apartament, din acest oraș nenorocit. Aedion se repezi după una dintre figurinele din porțelan de pe marginea

mineului, simțind nevoia să spargă *ceva*, doar ca să nu-și mai simtă trupul zvâcnind.

Ea întinse un deget amenințător, apropiindu-se de el.

– Dacă spargi ceva, dacă îmi spargi un singur obiect, îți voi băga cioburile pe gât!

Un ordin – al reginei, pentru generalul ei.

Aedion scuipă pe podea, dar se conformă. Chiar și pentru simplul fapt că ignorarea acelui ordin ar fi putut, foarte bine, să distrugă ceva mult mai prețios.

– Cum *îndrăznești*? Cum de ai îndrăznit să-l lași să depună jurământul? întrebă el, în schimb.

– Îndrăznesc, deoarece dăruiesc sângele *meu*; îndrăznesc, pentru că atunci tu nu existai pentru mine. Chiar dacă niciunul dintre voi nu l-ar fi depus, tot lui i l-aș fi oferit, pentru că este *carranamul* meu și pentru că mi-a câștigat indiscutabil loialitatea!

Aedion înțepeni.

– Și cum rămâne cu loialitatea *noastră* indiscutabilă? Ce ai făcut ca să câștigi asta? Ce ai făcut ca să ne salvezi poporul de când te-ai întors? Urma să-mi spui despre jurământul de sânge sau a fost doar una dintre multele tale minciuni?

Aelin mârâi cu o intensitate de animal, care îi aminti că și prin venele ei curgea sânge Fae.

– Du-te și fă o criză de nervi în altă parte! Să nu te întorci până când nu vei putea să te comporți ca un om normal. Sau măcar ca jumătate de om.

Aedion o înjură, un blestem obscen, pe care îl regretă imediat. Rowan se repezi la el, lovind scaunul cu destulă putere încât să îl răstoarne, dar Aelin întinse o mână. Prințul se opri. Atât de ușor îl stăpâni ea pe acel războinic puternic și nemuritor.

Aedion râse, un sunet fragil și rece, și îi zâmbi lui Rowan într-un fel care, de obicei, îi făcea pe oameni să se ia la bătaie.

Dar Rowan nu făcu decât să-și ridice scaunul; se așeză și se lăsă pe spate, ca și când ar fi știut deja care era punctul sensibil al lui Aedion.

Aelin îi arătă ușa.

– Ieși naibii afară! Nu vreau să te mai văd o vreme.

Sentimentul era reciproc. Toate planurile lui, toate lucrurile pentru care muncise... Fără jurământul de sânge, era doar un general; doar un prinț fără pământ, din familia Ashryver.

Aedion se îndreptă spre ușa de la intrare și o deschise atât de violent, încât aproape că o smulse din balamale.

Aelin nu strigă după el.

CAPITOLUL 29

Preț de un minut, Rowan Spin-alb se întrebă dacă merita să-l prindă pe prințul semi-Fae și să-l sfâșie în bucăți, pentru modul cum i se adresase lui Aelin, sau dacă era mai bine să rămână aici, cu regina lui, care i se plimba nervoasă prin fața șemineului din dormitorul ei. El înțelegea – chiar înțelegea – de ce generalul era mânios. Și el s-ar fi înțit la fel. Dar asta nu era o scuză suficientă. Nici pe departe.

Stând pe marginea saltelei moi, o privi mișcându-se.

Chiar și fără magia ei, Aelin era un foc viu, cu atât mai mult acum, că avea părul roșcat – o creatură cu emoții atât de clocotitoare, încât, uneori, putea doar să o privească și să se minuneze.

Și chipul ei! Acel afurisit de chip. Când fuseseră în Wendlyn, îi luase un timp ca să-și dea seama că era frumoasă. De fapt, trecuseră luni înainte să observe cu adevărat. Iar în aceste ultime săptămâni, în ciuda rațiunii, se gândise adesea la acel chip – mai ales la gura ei impertinentă.

Dar nu își amintise cât de uluitoare era până mai devreme, când își scosese gluga, lăsându-l mască.

Aceste săptămâni petrecute separat fuseseră un memento dur al ieții pe care o avusese înainte de a o găsi beată și distrusă pe acoperișul din Varese. Coșmarurile începuseră chiar în noaptea plecării nișteă vise atât de necruțătoare, încât aproape că vomitase când trezise brusc, cu țipătul Lyriei răsunându-i în urechi. Amintirea

acestui lucru îl făcu să simtă un fior pe șira spinării. Dar regina din fața lui arsese până și amintirea asta.

Aelin era pe cale să facă o cărare pe covorul din fața șemineului.

– Dacă așa o să se comporte toată lumea la Curtea noastră, spuse Rowan în cele din urmă, îndoindu-și degetele, în încercarea de a alunga tremurul pe care nu reușise să-l stăpânească de când magia îi fusese înăbușită, atunci nu ne vom plictisi niciodată.

Ea flutură nervoasă o mână.

– Nu mă tachina chiar acum. Se frecă pe față și pufni.

Rowan așteptă, știind că ea își căuta cuvintele, urând durerea, suferința și vina din trupul ei. Și-ar fi vândut sufletul zeului întunecat ca să nu o mai vadă așa niciodată.

– De fiecare dată când mă întorc, spuse ea, apropiindu-se de pat și rezemându-se de stâlpul sculptat, simt că sunt la un pas de a face o mișcare greșită sau de a spune vreun cuvânt nepotrivit, care i-ar ruina. Viețile oamenilor, viața *ta*, depind de mine. Nu am voie să greșesc.

Iată greutatea care o strivise încet. Îl durea faptul că avea să o împovăreze și mai mult, când urma să-i spună veștile pe care le aducea – motivul pentru care îi ignorase primul ordin. Nu îi putea oferi decât adevărul.

– Vei face greșeli. Vei lua hotărâri pe care, uneori, le vei regreta. Câteodată nu va exista niciuna corectă, ci doar una mai bună, din câteva alegeri rele. Nu trebuie să-ți spun că poți face asta – știi că poți. Nu aș fi depus jurământul față de tine dacă nu aș fi crezut că poți.

Se așeză lângă el pe pat, parfumul ei mângâindu-l. De iasomie, și lămâiță, și tăciuni aprinși. Elegantă, feminină și complet sălbatică. Afectuoasă și fermă – indestructibilă, așa era regina lui.

În afară de slăbiciunea pe care o împărtășeau amândoi: legătura dintre ei.

Pentru că, în coșmarurile lui, auzea câteodată vocea elegantă și rece a lui Maeve acoperind pocnetul unui bici. „Pentru nimic în lume, Aelin? Nici măcar pentru Prințul Rowan?“

Încercă să nu se gândească la asta: la faptul că Aelin a dat una dintre cheile Wyrd în schimbul lui. Acea informație, pe care el o blocase cu atâta înverșunare, putea scăpa doar în visele lui sau când se trezea întinzând mâna pe patul rece, după o prințesă care se afla la mii de kilometri distanță.

Aelin scutură din cap.

– Era mult mai ușor când eram singură.

– Știu, răspunse el, reprimându-și instinctul de a o cuprinde de umeri și de a o trage mai aproape. În schimb, se concentră asupra sunetelor orașului.

Auzea mai multe decât muritorii, dar vântul nu îi mai șoptea secretele sale. Nu-l mai simțea trăgând de el. Și, prins în corpul lui Fae, incapabil să se transforme... se simțea întemnițat. Neliniștit. Iar faptul că nu putea să protejeze apartamentul, cât timp erau aici, de atacurile inamice, înrăutățea situația.

Nu era neajutorat, își aminti el. Înainte fusese legat din cap până în picioare în fier și tot ucisese. Putea să păstreze apartamentul în siguranță – cu metodele vechi. El era doar... dezechilibrat. „Într-o vreme când a fi dezechilibrat ar fi putut fi fatal pentru ea."

Pentru o vreme, rămaseră acolo în tăcere.

– I-am spus niște lucruri îngrozitoare, zise ea.

– Nu-ți face griji pentru asta! rosti el, neputând să se abțină să mârâie. Și el a spus niște lucruri la fel de îngrozitoare. Aveți temperamente asemănătoare.

Ea chicoti.

– Povestește-mi despre fortăreață – cum a fost când te-ai întors ca să ajuți la reconstrucție.

Așa că îi povesti, până ce ajunse la informația pe care o ținuse secretă toată seara.

– Spune odată, zise ea, cu o privire directă și fermă. El se întrebă dacă ea își dădea seama că, în ciuda faptului că îi criticase prostiile de mascul alfa, și ea era o femelă alfa pur-sânge.

Rowan respiră adânc.

– Lorcan este aici.

Ea se îndreptă.

– De asta ai venit.

Rowan încuviință. Și era motivul pentru care a păstra distanța era o mișcare inteligentă; Lorcan era destul de viclean și de nemernic încât să folosească legătura dintre ei împotriva lor.

– I-am simțit mirosul strecurându-se aproape de Mistward și l-am urmărit pe coastă, apoi pe o corabie. I-am dat de urmă la andocare, în seara asta. M-am asigurat că mi-am șters urmele înainte de a te găsi, adăugă el, văzând-o că s-a albit la față.

Lorcan avea peste cinci sute de ani și era cel mai puternic mascul din ținutul Fae, egal doar cu Rowan. Ei nu fuseseră niciodată prieteni adevărați, iar după evenimentele din urmă cu câteva săptămâni, lui Rowan i-ar fi făcut plăcere să-i taie gâtul, pentru că o lăsase pe Aelin să moară în mâna prinților Valgi. Era foarte probabil că va avea șansa de a face asta – curând.

– Nu te cunoaște atât de bine încât să-ți detecteze imediat mirosul, continuă Rowan. Pun pariu că s-a urcat pe acea corabie doar să mă atragă aici, astfel încât să îl conduc la tine. Dar era mai bine decât să-l lase pe Lorcan să o găsească, în vreme ce el rămânea în Wendlyn.

Aelin înjură colorat.

– Probabil că Maeve crede că îl vom conduce și direct spre cea de-a treia cheie Wyrd. Crezi că i-a ordonat să ne lichideze – ca să obțină cheia ori după aceea?

– E posibil. Gândul fu suficient încât să îi provoace o furie rece. Nu voi permite să se întâmple așa ceva.

Ea se strâmbă.

– Crezi că l-aș putea învinge?

– Dacă ai fi avut puteri magice, posibil. Nervozitatea licări în ochii ei – suficient încât el să știe că o mai deranja și altceva. Totuși, fără magie, în forma ta umană... Ai fi moartă înainte să scoți sabia.

– Atât de bun este.

El încuviință.

Ea îl măsură din cap până-n picioare, ca un asasin.

– *Tu* l-ai putea învinge?

– Ar fi atât de distructiv, încât nu aș risca. Îți amintești ce ți-am spus despre Sollemere. Chipul ei se crispă la menționarea orașului pe care el și Lorcan îl distruseseră la cererea lui Maeve, acum aproape două secole. Era o pată care avea să rămână pentru totdeauna, indiferent de ce și-ar fi zis el despre cât de corupți și de răi fuseseră cetățenii de acolo. Fără magia noastră, este greu de spus cine ar învinge. Ar depinde de cine ar vrea asta mai mult.

Lorcan, cu mânia lui rece și nesfârșită și cu talentul pentru ucis dăruit de către însuși Hellas, nu își permitea niciodată să piardă. Lupte, bogății, femei – Lorcan câștiga întotdeauna, cu orice preț. Pe vremuri, Rowan poate că l-ar fi lăsat să câștige, l-ar fi lăsat pe Lorcan să-l ucidă doar ca să-i pună capăt vieții chinuite, dar acum...

– Dacă Lorcan te atacă, va muri.

Ea nu clipi la violența care însoțea fiecare cuvânt. Altă latură a lui – o latură care fusese înnodată din clipa în care ea plecase – se desfăcu, precum un animal sălbatic întinzându-se în fața unui foc. Aelin își înălță capul.

– Ai idee unde s-ar putea ascunde?

– Nu. Îl voi căuta mâine.

– Nu, spuse ea. Lorcan ne va găsi ușor, fără să-l cauți tu. Dar, dacă se așteaptă să îl conduc spre a treia cheie, ca să i-o poată duce înapoi la Maeve, atunci poate... Aproape că putea vedea cum îi mergea mintea. Ea scoase un zumzet. Mă voi gândi mâine la asta. Crezi că Maeve vrea cheia doar ca să mă împiedice să o folosesc sau ca să o folosească ea?

– Cunoști răspunsul la întrebarea asta.

– Ambele, atunci. Aelin oftă. Întrebarea este dacă va încerca să ne folosească pentru a găsi celelalte două chei sau a mai pus un membru al echipei tale de elită să le caute acum?

– Să sperăm că nu a mai trimis pe nimeni.

– Dacă Gavriel știa că Aedion este fiul lui... Ea privi spre ușa dormitorului, vina și durerea pâlpâind în trăsăturile ei minunate. Ar urma-o pe Maeve, chiar dacă ar însemna să îl rănească sau să-l ucidă pe Aedion pe parcurs? Chiar atât de mult îl controlează?

Fusese un șoc mai devreme să își dea seama al cui fiu stătuse la masa din bucătărie.

– Gavriel... Îl văzuse pe războinic cu iubitele, de-a lungul secolelor, și îl văzuse părăsindu-le la ordinul lui Maeve. Îl mai văzuse și tatuându-și numele oamenilor lui căzuți. Și, dintre toate cadrele lui, doar Gavriel se oprise în acea noapte ca să o ajute pe Aelin împotriva Valgilor.

– Nu răspunde acum, interveni Aelin, căscând. Ar trebui să mergem la culcare.

– Unde ar trebui să dorm? o întrebă Rowan, cât de dezinteresat putu, deși cercetase fiecare centimetru din apartament când sosise.

Ea atinse patul din spatele lor.

– Exact ca pe vremuri.

El își încleștă maxilarul. Se pregătise pentru asta toată seara – de câteva săptămâni.

– Aici nu suntem la fortăreață, unde nimeni nu se gândește de două ori la asta.

– Și dacă vreau să rămâi aici, cu mine?

El nu își permise să se gândească prea mult la cuvintele ei, la ideea de a fi în acel pat. Se chinuise foarte mult să-și reprime acele gânduri.

– Atunci, voi rămâne. Pe canapea. Dar trebuie să le explici clar celorlalți ce înseamnă șederea mea aici.

Erau foarte multe limite care trebuiau păstrate. Ea era inaccesibilă – complet inaccesibilă, dintr-o grămadă de motive. El crezuse că va putea să se descurce cu asta, dar...

Nu, avea să se descurce. Avea să găsească o cale să se descurce, pentru că nu era un prost și se putea controla, cât de cât. Acum că

Lorcan era în Rifthold, urmărindu-i, căutând cheile Wyrd, avea lucruri mai importante pentru care să-și facă griji.

Ea ridică din umeri, lipsită de respect ca întotdeauna.

– Atunci, la micul dejun, voi da un decret regal, despre intențiile mele onorabile față de tine.

Rowan pufni.

– Și... față de căpitan, rosti el, fără să vrea.

– Ce e cu el? întrebă ea prea brusc.

– Gândește-te doar la cum ar putea interpreta lucrurile.

– De ce? Ea făcuse o treabă excelentă nemenționându-l deloc.

Dar era atâta mânie și durere în acele cuvinte, încât Rowan nu putu da înapoi.

– Spune-mi ce s-a întâmplat.

Ea nu îl privi în ochi.

– Mi-a spus că tot ceea ce s-a întâmplat aici – cu prietenii mei, u el și cu Dorian, cât timp am fost plecată în Wendlyn – a fost din vina mea. Și că sunt un monstru.

Pentru o clipă, o furie orbitoare, usturătoare, îl străbătu. Simțea ustincitv nevoia de a se întinde să o ia de mână, de a-i atinge fața care privea în continuare în jos. Dar se controlă.

– Crezi că... spuse ea, tot fără să-l privească.

– Niciodată, răspunse el. Niciodată, Aelin.

În cele din urmă, îi întâlni privirea, cu ochi care erau prea bătrâni, prea triști și prea obosiți ca să aibă doar nouăsprezece ani. Fusese o reșeală să-i spună că era o fată – și, într-adevăr, erau momente când Rowan uita cât de tânără era cu adevărat. Femeia din fața lui purta pe umeri poveri care ar fi rupt coloana cuiva de trei ori mai bătrân decât ea.

– Dacă tu ești un monstru, și eu sunt, spuse el cu un rânjet atât de larg încât îi dezvăluia caninii alungiți.

Ea râse răgușit, destul de aproape încât să-i încălzească fața

– Dormi în pat! făcu ea. Nu am chef să scot așternuturile pentru canapea.

– Bine, spuse el, poate din pricina râsului sau a ochilor ei înlăcrimați. Prost – era foarte prost când venea vorba despre ea. Dar asta trimite un mesaj, Aelin, adăugă el.

Ea își ridică sprâncenele într-un fel care, de obicei, anunța că focul avea să înceapă să pâlpâie – dar focul nu apăru. Amândoi erau prinși în corpurile lor, pierduți fără magie. El avea să se adapteze; să suporte.

– Da? rosti ea, iar el își adună puterile pentru confruntare. Și ce mesaj trimite? Că sunt o târfă? Ca și când ceea ce fac în intimitatea camerei mele, cu trupul *meu*, este treaba cuiva.

– Crezi că nu sunt de acord? El își pierdu cumpătul. Nimeni altcineva nu reușise să-i intre pe sub piele atât de repede și de profund, din câteva cuvinte. Dar *lucrurile sunt altfel acum*, Aelin. Ești o regină a ținutului. Trebuie să ne gândim la cum pare, la ce impact ar putea avea asupra relației noastre cu oamenii cărora li se pare nepotrivit așa ceva. Dacă le explici că o faci pentru siguranța ta...

– O, te rog. Siguranța mea? Crezi că Locran, regele sau oricine altcineva care are ceva cu mine se va strecura pe fereastră în mijlocul nopții? Știi, *pot* să mă protejez singură.

– Pe toți zeii, știu că poți. El nu se îndoise niciodată de asta.

Ei i se umflară nările.

– Asta e una dintre cele mai stupide certuri pe care le-am avut vreodată. Toate din cauza prostiei *tale*, aș putea adăuga. Ea se îndreptă spre dressing, șoldurile-i foșnind și accentuându-i cuvintele. Urcă-te în pat, porunci ea.

El oftă când ea și șoldurile ei intrară în dressing.

Granițe. Limite. Interdicții.

Acelea erau noile lui cuvinte preferate, își aminti el când se strâmbă la cearșafurile din mătase, chiar dacă respirația ei încă îi atingea obrazul.

Aelin auzi ușa de la baie închizându-se, apoi apa curgând, când Rowan se spălă cu articolele de toaletă pe care i le lăsase.

Nu era un monstru – din cauza a ceea ce făcuse, din cauza puterii dacă Rowan era aici. Avea să le mulțumească zeilor în fiecare zi nenorocită pentru mica binecuvântare de a-i oferi un prieten pe măsura ei, care nu ar fi privit-o niciodată îngrozit. Indiferent de ce se întâmplase, ea avea să fie mereu recunoscătoare pentru asta.

Dar... era *nepotrivit*. Într-adevăr nepotrivit. El nu știa cât de indecentă putea fi. Ea deschise sertarul de sus al dulapului de stejar. Și zâmbi încet.

Rowan era deja în pat când ea se îndreptă spre baie. Ea îl auzi, mai degrabă decât îl văzu sărind în picioare, salteaua scârțâind.

– Ce naiba este *aia*? strigă el.

Ea continuă să meargă spre baie, refuzând să se scuze sau să-și coboare privirea spre cămașa de noapte foarte scurtă, din dantelă delicată și roz. Când ieși, cu fața spălată și curată, Rowan stătea în șezut, cu brațele încrucișate pe pieptul gol.

– Ai uitat partea de jos.

Ea stinse lumânările din cameră, una câte una. Ochii lui o urmăreau în tot acest timp.

– Nu există nicio parte de jos, rosti Aelin, dând pătura la o parte. Începe să fie prea cald, și nu-mi place să transpir când dorm. În plus, ești ca un cuptor. Așa că, ori dorm cu asta pe mine, ori goală. Poți să dormi în cadă, dacă te deranjează.

Hârâitul lui zgudui camera.

– Am înțeles ideea.

– Hmm. Se urcă în pat lângă el, la o distanță potrivită, destul de mare.

Timp de câteva secunde, se auzi doar sunetul foșnetului păturii, cât ea se cuibări.

– Trebuie să umplu culoarea în câteva locuri, rosti el, simplu.

Ea abia îi vedea fața pe întuneric.

– Poftim?

– Tatuajul tău, zise el, fixând tavanul cu privirea. Sunt câteva locuri pe care va trebui să le completez cândva.

Desigur. Nu era ca toți ceilalți bărbați – nici pe departe. Erau prea puține lucruri pe care le putea face ca să-l șocheze sau să-l tachineze. Un corp gol era un corp gol. Mai ales al ei.

– Bine, spuse ea, întorcându-se cu spatele la el.

Tăcură din nou.

– N-am mai văzut o asemenea îmbrăcăminte, zise apoi Rowan.

Ea se întoarse.

– Vrei să-mi spui că femeile din Doranelle nu au cămăși de noapte scandaloase? Sau de oriunde din lumea asta?

Ochii lui străluciră în întuneric precum cei ai unui animal. Ea uitase cum era să fie Fae, să se afle întotdeauna cu un picior în pădure.

– De obicei, întâlnirile mele cu alte femei nu implicau parade în cămăși de noapte.

– Dar ce haine implicau?

– De obicei, niciunele.

Ea țâțâi, alungând imaginea.

– Având imensa plăcere de a o întâlni pe Remelle primăvara asta, mi-e greu să cred că *ea* nu te-a făcut să fii martorul vreunei defilări de modă.

El privi din nou spre tavan.

– Nu vorbim despre asta.

Chicoti. Aelin: 1, Rowan: 0.

Ea încă zâmbea când el vorbi din nou.

– Toate cămășile tale de noapte sunt așa? întrebă el.

– Ești foarte curios în privința neglijeurilor mele, Prințe! Ce ar spune ceilalți? Poate ar trebui să dai un decret, prin care să clarifici situația. El hârâi, iar ea rânji cu fața în pernă. Da, am mai multe,

nu-ți face griji! Dacă Lorcan mă va ucide în somn, aș putea măcar să arăt bine.

– Vanitoasă până la sfârșit.

Ea nu se mai gândi la Lorcan, la ce ar fi putut Maeve să vrea.

– Ai vrea să port unul de o culoare anume? întrebă ea. Dacă te scandalizez, ar trebui măcar să o fac în ceva care îți place.

– Ești o amenințare.

Ea râse din nou, simțindu-se mai bine decât în ultimele săptămâni, în ciuda veștilor pe care i le dăduse Rowan. Era destul de sigură că terminaseră discuția din seara asta, când vocea lui vui peste pat.

– Auriu. Nu galben – auriu adevărat, metalic.

– N-ai noroc, mormăi ea în pernă. Nu aș cumpăra niciodată ceva atât de ostentativ.

Aproape simți cum el îi zâmbi în timp ce ea adormea.

—

Treizeci de minute mai târziu, Rowan se holba încă la tavan, scrâșnind din dinți, în timp ce își calma vuietul din vene, care îi sfâșia constant auto-controlul.

Nenorocita aia de cămașă de noapte.

Rahat.

Era în rahat până la gât.

—

Rowan dormea, corpul lui masiv fiind acoperit pe jumătate cu cearșafuri, când lumina răsăritului pătrunse printre perdelele dantelate. Ridicându-se în liniște, Aelin scoase limba la el, în timp ce își puse halatul din mătase de un albastru-deschis, își strânse într-un coc în vârful capului părul roșcat, care deja se decolora, și se îndreptă spre bucătărie.

Înainte ca Piața Umbrelor să fie făcută scrum, negustoreasa nefericită de acolo făcuse o mică avere din toate vopselele pe care ea le tot cumpăra. Aelin se crispă la gândul că trebuia să-i dea din nou de urmă vânzătoarei – femeia păruse genul care ar fi scăpat de flăcări. Iar acum ar fi dublat sau triplat prețurile deja mari ale vopselelor, ca să compenseze bunurile pierdute. Și pentru că Lorcan ar fi putut să o găsească doar după miros, schimbarea culorii părului nu ar fi avut niciun efect asupra lui. Deși ea presupunea că, dacă o căuta garda regelui... Of, era prea devreme să se gândească la grămada imensă de rahat care devenise viața ei.

Amețită, făcu lipsită de vlagă un ceai. Se holbă la pâinea prăjită și se rugă să mai fie ouă în frigider – erau. Și șuncă, spre încântarea ei. În această casă, mâncarea tindea să dispară imediat ce apărea.

Un porc de proporții se apropie de bucătărie, pe picioare de nemuritor. Ea își adună puterile și, cu brațele pline de mâncare, închise micul frigider cu șoldul.

Aedion o privi precaut, în timp ce ea se îndreptă spre tejgheaua de lângă cuptor și începu să scoată boluri și ustensile.

– Sunt ciuperci pe undeva, spuse el.

– Bun. Atunci, poți să le cureți și să le tai. Și taie și ceapa!

– Asta este pedeapsa pentru aseară?

Unul câte unul, ea sparse ouăle într-un bol.

– Sigur, dacă o consideri o pedeapsă potrivită.

– Și să pregătești micul dejun la ora asta este pedeapsa pe care ți-o impui singură?

– Pregătesc micul dejun pentru că m-am săturat să-l arzi tu și să umpli casa de miros.

Aedion râse scurt și veni lângă ea, ca să înceapă să taie ceapa.

– Ai stat pe acoperiș tot timpul cât ai fost afară, nu-i așa? Ea scoase o tigaie din raftul de deasupra cuptorului, o puse pe arzător și aruncă o bucată groasă de unt pe suprafața-i neagră.

– M-ai dat afară din apartament, dar nu din depozit, așa că m-am gândit că m-aș putea face util stând de pază. Răstălmăcise ordinul, vorbind în stilul Vechilor Orânduiri. Ea se întrebă ce spuneau Vechile Orânduiri în legătură cu proprietatea regală.

Ea apucă o lingură din lemn și învârti ușor untul care se topea.

– Amândoi avem temperamente cumplite. Știi că nu am vorbit serios în legătură cu loialitatea. Sau când ți-am spus că ești doar pe jumătate om. Știi că nimic din toate astea nu contează pentru mine. Fiul lui Gavriel – pe toți zeii! Dar avea să-și țină gura, până când Aedion ar fi avut chef să discute despre asta.

– Aelin, îmi e rușine de ce ți-am spus.

– Ei bine, și mie, așa că hai să o lăsăm baltă! Ea bătu ouăle, uitându-se la unt. Înțeleg, Aedion, să știi, chiar înțeleg ce însemna pentru tine jurământul de sânge. A fost o greșeală faptul că nu ți-am spus. În mod normal, nu recunosc când greșesc, dar... ar fi trebuit să-ți zic. Și îmi pare rău.

El mirosi cepele, pe care le tăiase cu îndemânare, lăsând o grămadă ordonată pe un capăt al tocătorului, apoi începu să taie ciupercuțele maronii.

– Jurământul însemna totul pentru mine. Ren și cu mine ne certam din cauza asta când eram copii. Tatăl lui mă ura pentru că eu eram preferatul.

Luă ceapa și o aruncă în unt, sfârâitul umplând bucătăria.

– Știi, nimeni nu spune că nu poți depune jurământul. Maeve are mai mulți membri cu jurământ de sânge la Curtea ei. Care îi făceau acum viața un iad lui Aelin. Îl poți depune, la fel și Ren – doar dacă vrei, dar... Nu mă voi supăra dacă nu vei dori să o faci.

– În Terrasen, era doar unul.

Ea amestecă în ceapă.

– Lucrurile se schimbă. Tradiții noi, pentru o Curte nouă. Poți să depui jurământul chiar acum, dacă vrei.

Aedion termină de tăiat ciupercile și lăsă cuțitul, rezemându-se de tejghea.

– Nu acum. Nu înainte să fii încoronată. Nu înainte să stăm în fața mulțimii, în fața lumii întregi.

Ea adăugă ciupercile în tigaie.

– Ești chiar mai teatral decât mine.

– Grăbește-te cu ouăle! pufni Aedion. Voi muri de foame.

– Pregătește șunca sau nu vei mânca nimic!

Aedion abia reuși să se miște suficient de repede.

CAPITOLUL 30

Demonului din el îi plăcea să viziteze o cameră de la subsolul castelului de piatră. Prințul demon chiar îl lăsa să iasă câteodată, prin ochii care, poate, fuseseră ai lui cândva.

Era o cameră învăluită în întuneric. Sau poate întunericul venea dinspre demon. Dar ei vedeau; întotdeauna văzuseră pe întuneric. Acolo de unde venea prințul demon exista atât de puțină lumină, încât învățase să vâneze în întuneric.

În camera rotundă erau piedestaluri aranjate într-o curbă elegantă, fiecare având o pernă neagră deasupra. Și pe fiecare pernă stătea o coroană. Păstrate ca trofeele – ținute în întuneric. La fel ca el.

O cameră secretă.

Prințul stătea în mijlocul încăperii, examinând coroanele. Demonul preluase complet controlul corpului. El îl lăsase, după ce femeia cu ochii cunoscuți nu reușise să-l ucidă.

El așteptă ca demonul să părăsească încăperea, dar prințul demon vorbi în locul lui. O voce șuierătoare și rece, care venea dintre stele, îi vorbi – doar lui.

„Coroanele națiunilor cucerite“, spuse prințul demon. „Curând, vor fi adăugate mai multe. Poate și coroanele altor lumi.“

Nu-i păsa.

„Ar trebui să-ți pese – îți va plăcea când vom sfâșia ținuturile.“

El dădu înapoi, încercând să se retragă într-un colț întunecat, unde nici măcar prințul demon nu putea să-l găsească.

Demonul râse.

„Om laș. Nu e de mirare că ea și-a pierdut capul."

El încercă să ignore vocea.

Încercă să o facă.

Își dori ca femeia să-l fi ucis.

CAPITOLUL 31

Manon dădu buzna în cortul mare de război al lui Perrington, trăgând la o parte clapa grea din pânză atât de violent, încât unghiile ei de fier sfâșiară materialul.

– De ce li s-a refuzat accesul Celor Treisprezece în sabatul Picioare-galbene? Explică-mi. *Acum.*

Când ultimul cuvânt izbucni din ea, Manon se opri brusc.

Stând în mijlocul cortului slab luminat, ducele se întoarse spre ea, cu fața întunecată – și ușor înspăimântătoare, trebui să recunoască Manon, înfiorată.

– *Ieși afară!* spuse el, cu ochii licărind ca tăciunii aprinși.

Dar Manon era acum atentă la persoana din spatele ducelui.

Manon înaintă, exact când ducele se apropie de ea.

Kaltain, cu rochia ei subțire și neagră ca țesătura nopții, stătea cu fața la un tânăr soldat îngenuncheat care tremura, cu mâna-i palidă întinsă spre fața lui contorsionată.

Și, peste tot în jurul ei, ardea o aură profană de foc negru.

– Ce e aia? întrebă Manon.

– *Afară!* strigă ducele și chiar se încumetă să se întindă spre brațul lui Manon. Ea lovi cu unghiile-i de fier, ocolindu-l pe duce fără să l privească măcar. Doamna cu păr negru era ținta atenției sale, a fiecărei fibre a corpului ei.

Tânărul soldat – unul de-al lui Perrington – suspină încet când tentaculele focului negru plutiră din vârful degetelor lui Kaltain și

șerpuiră pe pielea lui, fără să lase semne. Omul își întoarse ochii gri, plini de durere, spre Manon.

Te rog, șopti el.

Ducele încercă din nou să o apuce pe Manon, dar ea se repezi pe lângă el.

– Explică-mi!

– Nu tu dai ordine, Aripă Conducătoare, izbucni ducele. Acum ieși afară!

– Ce e aia? repetă Manon.

Ducele se repezi spre ea.

– Focul-umbră, șopti vocea mătăsoasă a femeii.

Perrington îngheță, ca și când era surprins că ea vorbise.

– De unde vine focul-umbră? întrebă Manon. Femeia era atât de mică, atât de slabă. Rochia nu-i era decât niște pânze de păianjen și umbre. Era frig în tabăra montană, chiar și pentru Manon. Refuzase ea o mantie sau pur și simplu nu le păsa de frig? Sau, poate cu focul acesta... Poate că nu-i trebuia una.

– De la mine, răspunse Kaltain, cu o voce moartă, goală și totuși malefică. Întotdeauna a fost aici – adormit. Iar acum a fost trezit. Format din nou.

– Ce face? întrebă Manon. Ducele se oprise ca să observe tânăra femeie, ca și când ar fi încercat să înțeleagă un fel de puzzle, ca și când ar fi așteptat altceva.

Kaltain schiță un zâmbet soldatului care tremura pe covorul roșu, bogat ornamentat, părul lui șaten deschis strălucind în lumina slabă a lămpii de deasupra lui.

– Asta, șopti ea și își îndoi degetele subțiri.

Focul-umbră ieși din mâna ei și se înfășură în jurul soldatului, ca o a doua piele.

El deschise gura într-un țipăt mut – zdruncinându-se și dând din mâini, înclinându-și capul pe spate, spre tavanul cortului, și suspinând într-o agonie tăcută. Dar nicio arsură nu-i distruse pielea. Ca

i cand focul-umbră producea doar durere, ca și când păcălea corpul să creadă că era incinerat.

Manon nu își luă privirea de la bărbatul care se zbătea pe covor, lacrimi de sânge prelingându-se acum din ochi, nas și urechi.

– De ce îl torturezi? E un spion rebel? îl întrebă ea, încet, pe duce.

Acum, ducele se apropie de Kaltain, privindu-i chipul frumos și inexpresiv. Ochii ei erau aţintiţi asupra tânărului bărbat, fermecaţi. Ea vorbi din nou.

– Nu. Este doar un om. Nicio inflexiune, nicio urmă de empatie.

– Destul, spuse ducele, iar focul dispăru din mâinile lui Kaltain. Tânărul bărbat se încovoie pe covor, gâfâind și plângând. Ducele arătă spre perdelele din spatele cortului care, fără îndoială, ascundeau zona de dormit. Întinde-te!

Ca o păpușă, ca o fantomă, Kaltain se întoarse, rochia neagră întinzându-se odată cu ea, și merse spre draperiile grele de culoare roșie, strecurându-se printre ele ca și când nu era decât ceață.

Ducele se îndreptă spre tânărul bărbat și îngenunche în fața lui, pământ. Prizonierul își ridică privirea, sângele și lacrimile amestecându-i-se pe față. Dar privirea ducelui o întâlni pe a lui Manon, când își puse mâinile mari pe fața soldatului.

Și îi răsuci gâtul.

Scârțâitul morții o străbătu pe Manon ca vibrațiile unei harpe. În mod normal, ea ar fi chicotit.

Dar, pentru o clipă, simţi sângele cald, lipicios și albastru pe mâini; simți mânerul cuțitului ei în palmă, când îl apucase cu putere și tăiase gâtul acelei vrăjitoare Crochan.

Soldatul căzu pe covor, în timp ce ducele se ridică.

– Ce vrei, Cioc-negru?

Ca și moartea vrăjitoarei Crochan, acesta fusese un avertisment. Ca să tacă.

Dar ea plănuia să-i scrie bunicii ei. Plănuia să-i spună tot ce se întâmplase: asta, și că sabatul Picioare-galbene nu mai fusese văzut

sau auzit de când intrase în sala de sub Breaslă. Matroana avea să zboare aici și să înceapă să sfâșie spinări.

– Vreau să știu de ce ni s-a blocat accesul la sabatul Picioarelor-galbene. Ele sunt sub jurisdicția mea și, ca atare, am dreptul să le văd.

– A fost un succes; asta e tot ce trebuie să știi.

– Să le spui imediat gărzilor tale să ne dea permisiunea să intrăm. Într-adevăr, zeci de gărzi blocau intrarea, iar Manon nu putea intra decât dacă îi ucidea pe toți.

– Alegi să-mi ignori ordinele. De ce le-aș asculta pe ale tale, Aripă Conducătoare?

– Nu vei mai avea o afurisită de armată care să călărească balaurii, dacă le închizi pe toate pentru experimentele tale de *înmulțire*.

Ele erau războinice – erau vrăjitoare Dinți-de-fier. Nu erau sclave de prăsilă. Nu erau făcute să fie supuse unor experimente. Bunica ei avea să-l măcelărească.

Ducele nu făcu decât să ridice din umeri.

– Ți-am spus că voiam vrăjitoare Cioc-negru. Ai refuzat să mi le dai.

– E o pedeapsă? Cuvintele izbucniră din ea. Picioare-galbene erau tot Dinți-de-fier, la urma urmelor. Tot sub comanda ei.

– O, nu. Deloc. Dar, dacă îmi vei mai ignora ordinele, data viitoare, ar putea fi. Ducele își înălță capul, iar lumina alunecă pe ochii lui negri. Știi, sunt prinți printre Valgi. Prinți puternici și abili, capabili să strivească oamenii de pereți. Și-au exprimat dorința de a se măsura cu voi. Poate că îți vor face o vizită, la barăci. Să vedem cine supraviețuiește până dimineață. Ar fi un mod bun să eliminăm vrăjitoarele mai slabe. Nu îmi trebuie soldați slabi în armatele mele, chiar dacă veți rămâne mai puține.

Pentru o clipă, liniștea clocoti în mintea ei. O amenințare.

O amenințare din partea acestui *om*, un om care trăise doar o fracțiune din existența ei, o *bestie* muritoare...

„Ai grijă! se auzi o voce în mintea ei. Fii vicleană!“

Așadar, Manon își permise să dea ușor din cap, consimțind.

– Și cum rămâne cu celelalte... activități ale tale? întrebă ea. Ce se întâmplă sub munții din jurul văii?

Ducele o studie, iar ea îi întâlni privirea, văzând fiecare fărâmă din întunecimea pe care o conținea. Și, înăuntru, găsi ceva șerpuind care nu era din lumea asta.

– Nu vrei să afli ce se naște și se plăsmuiește sub acei munți, Cioc-negru, spuse el, în cele din urmă. Nu te deranja să îți trimiți iscoadele. Nu vor mai vedea lumina zilei. Consideră că te-am avertizat.

În mod clar, viermele uman nu știa exact cât de pricepute erau Umbrele ei, dar nu voia să-l corecteze, nu când ar fi putut folosi asta într-o zi, în avantajul ei. Și, totuși, ce se petrecea în acei munți nu era problema ei – nu când trebuia să se ocupe de Picioarele-galbene și de restul legiunii. Manon făcu semn spre soldatul mort.

– În ce scop plănuiești să folosești focul-umbră? La tortură?

Un licăr de furie și, totuși, încă o întrebare.

– Nu am hotărât încă, spuse ferm Ducele. Momentan, ea va face experimente așa. Poate mai târziu, va învăța să incinereze armatele inamicilor noștri.

O flacără care nu lăsa arsuri – dezlănțuită asupra a mii de oameni. Ar fi fost ceva glorios, grotesc, dar glorios.

– Și armatele inamicilor se adună? Vei folosi focul-umbră asupra lor?

Ducele își înălță din nou capul, cicatricele de pe fața lui contrastând cu lumina slabă a lămpii.

– Așadar, bunica ta nu ți-a spus.

– Ce anume? întrebă ea.

Ducele se îndreptă spre partea cu draperii a camerei.

– Despre armele pe care le-a făcut pentru mine – pentru tine.

– Ce arme? Nu se deranjă să piardă timpul cu o tăcere tactică.

Ducele îi rânji când dispăru, draperiile balansându-se suficient încât să o dezvăluie pe Kaltain întinsă pe un pat jos, acoperit cu blănuri, cu brațele-i subțiri și palide pe lângă corp și cu ochii deschiși, dar fără să privească. O carapace. O armă.

Două arme – Kaltain și orice făcea bunica ei. De aceea Matroana rămăsese în Munții Colț, alături de celelalte Vrăjitoare Superioare. Dacă cele trei își combinau cunoașterea, înțelepciunea și cruzimea ca să dezvolte o armă pe care să o folosească împotriva armatelor de muritori... Manon simți un fior pe șira spinării când mai privi o dată omul distrus de pe covor. Oricare ar fi fost această nouă armă, orice ar fi inventat cele trei Vrăjitoare Superioare...

Oamenii nu urmau să aibă nicio șansă.

– Vreau să le dați de știre celorlalte sabaturi. Vreau ca santinelele să supravegheze constant intrările în barăci. Rotația serviciului de gardă să aibă loc la trei ore, nu mai mult – nu vrem ca nimeni să leșine și să lase inamicul să se strecoare înăuntru. Deja am trimis o scrisoare Matroanei.

Elide se trezi cu o zdruncinătură în cuib, caldă și odihnită și neîndrăznind să respire. Încă era întuneric, iar lumina lunii dispăruse, zorii zilei fiind departe. Iar în întuneric abia distingea strălucirea părului alb ca zăpada și licărul unui rând de dinți și unghii de fier. Pe toți zeii!

Plănuise să doarmă doar o oră. Probabil că dormise cel puțin încă patru. Abraxos nu se mișcă în spatele ei, aripile lui încă acoperind-o.

De la întâlnirea cu Asterin și cu Manon, fiecare oră, trează sau nu, fusese un coșmar pentru Elide și, chiar și în zilele următoare, se trezise ținându-și respirația din când în când, când umbra fricii o apuca de gât. Vrăjitoarele nu o deranjaseră, chiar dacă ea pretinsese că sângele ei era albastru. Și nici Vernon.

Dar în seara asta... pe când șchiopăta spre camera ei, pe casa scărilor întunecată și liniștită – prea liniștită, chiar și cu zornăitul lanțurilor ei pe podea –, simți lângă ușa ei o liniște totală, ca și cum

până și acarienii și-ar fi ținut respirația. Cineva era în camera ei. Așteptând-o.

Așa că merse în continuare, tocmai până la cuibul luminat de lună, unde unchiul ei nu ar fi îndrăznit să ajungă. Balaurii Celor Treisprezece se ghemuiseră pe podea ca pisicile sau se cocoțaseră pe stâlpii lor, deasupra prăpastiei. În stânga ei, Abraxos o urmărise din locul în care stătea întins pe burtă, cu ochii mari, fără să clipească.

– Trebuie să dorm undeva. Doar în seara asta, spuse ea, când se apropiase suficient de mult încât să-i simtă respirația urât mirositoare.

Coada lui se mișcase puțin, iar țepii din fier zornăiră pe piatră. Dădea din coadă. Ca un câine – somnoros, dar bucuros să o vadă. Nu se auzise niciun mârâit, nu se zărise nicio strălucire a dinților de fier pregătindu-se să o înghită din două îmbucături. Ea ar fi *preferat* să fie înghițită decât să îl înfrunte pe cel care o așteptase în camera ei.

Elide alunecase, lipindu-se de perete, punându-și mâinile la subsuori și aducându-și genunchii la piept. Dinții începuseră să-i clănțăne, iar ea se ghemuise mai strâns. Era atât de frig acolo, încât respirația făcea aburi în fața ei. Fânul scârțâise, iar Abraxos se strecurase mai aproape. Elide se încordase – aproape că ar fi sărit în picioare ca să fugă. Balaurul își întinsese o aripă spre ea, ca și când ar fi fost o invitație să stea lângă el.

– Te rog, nu mă mânca, șoptise ea.

El pufăise, ca şi când ar fi spus: „Nici nu aş avea ce mânca la tine."

Tremurând, Elide se ridicase. El păruse mai mare cu fiecare pas, dar acea aripă rămăsese întinsă, ca și când ea ar fi fost animalul care avea nevoie de liniștire. Când ajunsese lângă el, abia respirase când întinsese mâna și mângâiase spatele încovoiat și solzos. Era surprinzător de moale, ca pielea uzată. Și fierbinte, ca și când ar fi fost un luptor. Cu grijă, conștientă de capul pe care îl înclinase ca să-i urmărească fiecare mișcare, se așezase lângă el, spatele încălzindu-i-se instantaneu. Acea aripă coborâse grațios, strângându-se până ce

devenise un zid de membrană caldă între ea și aerul rece. Se rezemase mai mult în căldura lui minunată și blândă, lăsând-o să-i intre în oase.

Nici nu-și dăduse seama când adormise. Iar acum... *ele* erau aici. Probabil că mirosul urât al lui Abraxos îi acoperise mirosul de om, altfel Aripa Conducătoare ar fi găsit-o până acum. Abraxos rămase atât de liniștit, încât ea se întrebă dacă și el știa asta.

Vocile se mișcară spre mijlocul cuibului, iar Elide măsură distanța dintre Abraxos și ușă. Poate că ar fi reușit să se strecoare înainte ca ele să observe...

– Fiți discrete, păstrați secretul. Dacă ne dezvăluie cineva apărarea, va muri de mâna mea.

– Cum poruncești, zise Sorrel.

– Le spunem clanurilor Picioare-galbene și Sânge-albastru? întrebă Asterin.

– Nu, rosti Manon, cu vocea ca moartea și vărsarea de sânge. Doar celor din sabatul Cioc-negru.

– Chiar dacă un alt sabat ajunge să se ofere voluntar pentru următoarea rundă? întrebă Asterin.

Manon scoase un hârâit care o făcu pe Elide să se înfioare.

– Nu putem să întindem coarda prea mult.

– Corzile se pot rupe, o provocă Asterin.

– La fel și gâtul tău, spuse Manon.

Acum – acum, cât se certau. Abraxos rămase nemișcat, ca și când nu ar fi îndrăznit să atragă atenția asupra lui, în timp ce Elide se pregăti să iasă în grabă. Dar lanțurile... Elide se așeză la loc și, cu grijă, încet, își ridică un pic piciorul de pe podea, ținând lanțurile, ca să nu se târâie. Cu un picior și cu o mână, începu să se împingă pe pietre, alunecând spre ușă.

– Acest foc-umbră, rosti gânditoare Sorrel, ca și când ar fi încercat să împrăștie furtuna incipientă dintre Aripa Conducătoare și verișoara ei. Îl va folosi asupra noastră?

– Pare să creadă că ar putea fi folosit pe armate întregi. Îl cred în stare să ne amenințe cu el.

Elide se apropia tot mai mult de ușa deschisă.

Se afla aproape acolo, când Manon i se adresă încet.

– Elide, dacă ai fi avut coloană vertebrală, ai fi stat lângă Abraxos până am fi plecat.

CAPITOLUL 32

Manon o zărise pe Elide dormind rezemată de Abraxos când intraseră în cuib și devenise conștientă de prezența ei cu alte câteva clipe înainte de asta – doar detectându-i mirosul, de pe scări. Dacă Asterin și Sorrel observaseră, nu comentaseră nimic.

Servitoarea stătea în fund, aproape de ușă, cu un picior în aer, pentru ca lanțurile să nu se târâie. O mișcare inteligentă, chiar dacă fusese prea proastă ca să-și dea seama cât de bine vedeau ele pe întuneric.

– Era cineva în camera mea, spuse Elide, coborând piciorul și ridicându-se.

Asterin înțepeni.

– Cine?

– Nu știu, răspunse Elide, rămânând aproape de ușă, chiar dacă asta nu-i folosea la nimic. Nu mi s-a părut înțelept să intru.

Abraxos se încordă, mișcându-și coada peste pietre. Bestia inutilă își făcea griji pentru fată. Manon mijii ochii la el.

– Nu se presupune că specia ta mănâncă tinere femei?

Balaurul o privi.

Elide rămase pe loc, în timp ce Manon se apropie. Iar Manon, fără să vrea, fu impresionată. O privi pe fată – chiar se uită la ea. O fată căreia nu-i era teamă să doarmă rezemată de un balaur, care avea suficient simț practic încât să simtă când se apropie pericolul... Într-adevăr, poate că sânge albastru îi curgea prin vene.

– Există o cameră sub acest castel, spuse Manon, iar Asterin și Sorrel veniră în spatele ei. Înăuntru este un sabat al vrăjitoarelor Picioare-galbene, toate luate de duce pentru a... crea pui de demon. Vreau să intri în acea cameră. Vreau să-mi spui ce se întâmplă acolo.

Fata se făcu palidă ca moartea.

– Nu pot.

– Poți și o vei face, zise Manon. Acum ești a mea. Ea simți atenția lui Asterin asupra ei – dezaprobare și mirare. Dacă găsești o cale să intri în cameră, să îmi dai detaliile și să păstrezi ce afli secret, vei trăi, continuă Manon. Dacă mă trădezi, dacă spui cuiva... atunci cred că vom închina un pahar în cinstea ta, la petrecerea ta de nuntă cu un frumos soț Valg.

Mâinile fetei tremurau. Manon i le strânse pe lângă corp.

– În rândul vrăjitoarelor Cioc-negru nu tolerăm lașele, șopti ea. Sau ai crezut că protecția ta este gratuită? Manon îi arătă ușa. Vei sta în camera mea, dacă a ta este compromisă. Mergi și așteaptă în josul scărilor.

Elide privi în spatele lui Manon, la Aghiotanta și la Locțiitoarea ei, ca și când s-ar fi gândit să le implore ajutorul. Dar Manon știa că fețele lor erau împietrite și neînduplecate. Groaza lui Elide îi înțepă nasul lui Manon, când fata plecă, șchiopătând. Îi luă mult prea mult să ajungă jos, căci piciorul distrus o făcea să meargă ca o babă. Imediat ce ajunse jos, Manon se întoarse spre Sorrel și Asterin.

– Ar putea merge la duce, spuse Sorrel. Ca Aghiotantă, ea avea dreptul să facă acea remarcă – să analizeze toate amenințările asupra urmașei lor.

– Nu este atât de crudă.

Asterin țâțâi.

– De aceea ai vorbit, știai că era aici.

Manon nu se deranjă să dea din cap.

– Și dacă este prinsă? întrebă Asterin.

Sorrel îi aruncă o privire tăioasă. Manon nu avea chef să le mustre. Acum, era treaba lui Sorrel să medieze lupta pentru putere dintre ele.

– Dacă va fi prinsă, atunci vom găsi altă cale.

– Nu ai remuşcări în legătură cu faptul că o vor ucide? Sau că vor folosi focul-umbră asupra ei?

– Încetează, Asterin! exclamă Sorrel.

Asterin nu făcu asta.

– Tu ar trebui să pui aceste întrebări, *Aghiotanto.*

Dinţii de fier ai lui Sorrel coborâră.

– Din cauza întrebărilor tale eşti acum Locţiitoare.

– Destul, zise Manon. Elide este singura care ar putea să intre în acea cameră şi să raporteze. Ducele le-a ordonat soldaţilor să nu lase nicio vrăjitoare în apropiere. Nici măcar Umbrele nu se pot apropia suficient. Dar o servitoare care face curat...

– Tu erai cea care aştepta în camera ei, spuse Asterin.

– Oamenii pot fi motivaţi uşor cu un strop de frică.

– Este, totuşi, om? întrebă Sorrel. Sau o considerăm una de-a noastră?

– Nu contează dacă este om sau copil de vrăjitoare. Aş trimite-o pe cea mai abilă în acele camere, iar în acest moment, doar Elide poate intra acolo. Cu şiretenie – aşa avea să-l evite pe duce, cu schemele şi armele lui. Poate că lucra pentru regele lui, dar nu tolera să fie neştiutoare. Trebuie să ştiu ce se întâmplă în acele camere, spuse Manon. Dacă vom pierde o viaţă ca să facem asta, atunci fie.

– Şi apoi? întrebă Asterin, în ciuda avertismentului lui Sorrel. După ce vei afla, ce urmează?

Manon nu se hotărâse. Din nou, sângele fantomatic îi acoperi mâinile.

Să execute ordinele – sau ea şi Cele Treisprezece urmau să fie executate. Ori de bunica ei, ori de duce. După ce bunica ei avea să citească scrisoarea, poate că situaţia urma să se schimbe. Dar, până atunci...

- Apoi, vom continua așa cum ni s-a ordonat, rosti Manon. Dar nu voi fi condusă în așa ceva legată la ochi.

O spioană. O spioană pentru Aripa Conducătoare.

Elide își spuse că era la fel ca a fi o spioană pentru ea – pentru propria ei libertate. Dar să afle și când urmau să ajungă căruțele cu alimente *și* să încerce să intre în acea cameră, în timp ce își îndeplinea și îndatoririle... Poate că urma să aibă noroc. Poate că avea să le poată face pe ambele.

Manon pusese să i se aducă un balot de paie în camera ei, să fie așezat lângă foc pentru a-i încălzi oasele muritoare ale lui Elide, zisese ea. Elide abia dormise în prima noapte în turnul vrăjitoarei. Când se ridicase pentru a folosi latrina, convinsă că vrăjitoarea dormea, reușise să facă doi pași înainte ca Manon să întrebe: „Pleci undeva?“

Pe toți zeii, vocea ei! Era ca un șarpe ascuns într-un copac.

Bâlbâindu-se, îi explică faptul că avea nevoie să meargă la toaletă. Când Manon nu îi răspunsese, Elide ieșise, clătinându-se. La întoarcere, o găsise pe vrăjitoare dormind – cel puțin avea ochii închiși.

Manon dormea goală. În ciuda frigului. Părul alb îi cobora pe spate și întreg trupul îi era suplu și musculos sau împestrițat de cicatrice abia vizibile. Totul îi amintea de ce i-ar fi făcut Manon, dacă ar fi dat greș.

Trei zile mai târziu, Elide acționă. Extenuarea simțită fără încetare dispăru când apucă un braț de rufe luate de la spălătorie și examină holul. Patru paznici stăteau la ușa care ducea spre casa scării.

Îi luase trei zile ca ajutor la spălătorie, trei zile de discuții cu spălătoresele, ca să afle dacă lenjeriile erau vreodată necesare în camera din josul scărilor. Nimeni nu voise să-i vorbească în primele două zile. Doar o priviseră și îi spuseseră unde să pună lucrurile, când

să-şi frigă mâinile sau ce să frece până ce o durea spatele. Dar ieri – ieri văzuse sosind hainele rupte şi îmbibate cu sânge.

Sânge albastru, nu roşu. Sânge de vrăjitoare.

Elide îşi păstră capul plecat, lucrând la cămăşile soldaţilor care îi fuseseră date, de îndată ce dovedise că se pricepea la cusut. Observă însă spălătoresele care primeau hainele. Apoi, continuă să lucreze ore în şir, ca să le cureţe, să le usuce şi să le calce, rămânând mai târziu decât multe dintre celelalte. Aşteptând.

Ea era nimeni şi nimic şi nu aparţinea nimănui – dar, dacă le-ar fi făcut pe Manon şi pe cele din clanul Cioc-negru să creadă că acceptă faptul că o revendicaseră, ar fi putut foarte bine să scape odată ce ar fi sosit căruţele. Vrăjitoarelor Cioc-negru nu le păsa de ea – nu cu adevărat. Descendenţa ei le convenea. Se îndoia că i-ar fi observat dispariţia. Oricum fusese o fantomă ani de zile, cu inima plină de morţii uitaţi.

Aşadar, munci şi aşteptă. Chiar şi atunci când o durea spatele, chiar şi atunci când mâinile o dureau atât de tare încât tremurau, ea reperă spălătoreasa care scotea hainele călcate din cameră şi dispărea, cărându-le.

Elide îi memoră fiecare trăsătură a feţei, constituţia şi înălţimea. Nimeni nu observa când se strecura afară, după ea, ducând un braţ de rufe pentru Aripa Conducătoare. Nimeni nu o oprea când urmărea spălătoreasa pe hol, până ce ajungea în acest punct.

Elide examină din nou holul, tocmai când spălătoreasa ieşi din casa scării, cu braţele goale, trasă la faţă şi palidă. Gărzile nu o opriră. Bun.

Spălătoreasa coti pe alt hol, iar Elide respiră. Întorcându-se spre turnul lui Manon, se gândi în linişte la planul ei, iar şi iar. Dacă era prinsă...

Poate că ar fi trebuit să se arunce de la unul dintre balcoane, decât să înfrunte una dintre zecile de morţi îngrozitoare care o aşteptau. Nu – nu, avea să îndure. Supravieţuise când atât de mulţi – aproape

ți cei la care ținea – nu reușiseră. Când regatul ei nu supraviețuise. Așadar, avea să supraviețuiască pentru ei, iar la plecare, avea să își construiască o nouă viață, departe, în onoarea lor.

Elide urcă șchiopătând scara în spirală. Pe toți zeii, ura scările. Era aproape la jumătatea drumului, când auzi vocea unui bărbat care o făcu să se oprească brusc.

– Ducele a spus că ai vorbit – cu mine de ce nu vorbești?

Vernon.

Nu primi niciun răspuns.

Înapoi pe scări – ar trebui să coboare imediat scările.

– Atât de frumoasă, șopti unchiul ei oricui îl însoțea. Ca o noapte fără lună.

Lui Elide i se uscă gura auzindu-i tonul vocii.

– Poate că soarta a făcut să ne întâlnim aici. El te urmărește atât de atent. Vernon făcu o pauză. Împreună, rosti el încet, cu respect. Împreună, vom crea minuni care vor face lumea să tremure.

Niște cuvinte atât de intime și de întunecate, pline de astfel de... *promisiuni*. Ea nu voia să știe la ce se referea. Elide coborî scările cât de discret putu. Trebuia să fugă.

– Kaltain, vui unchiul ei, o cerere, și o amenințare, și o promisiune.

Tânăra femeie tăcută – cea care nu vorbea niciodată, care nu se uita niciodată la nimic, care avea acele semne. Elide o văzuse doar de câteva ori. Văzuse cât de puțin răspundea. Sau riposta.

Apoi, Elide urcă scările. Tot mai sus, asigurându-se că lanțurile făceau cât mai mult zgomot. Unchiul ei tăcu. Ea coti pe următorul palier și îi văzu.

Kaltain fusese lipită de perete, cu gulerul rochiei transparente tras într-o parte și cu sânul aproape descoperit. Pe chip i se citea o nesfârșită goliciune – ca și când nici măcar nu era acolo. Vernon stătea la câțiva pași distanță. Elide apucă lenjeriile atât de strâns, încât crezu că avea să le ruptă. Își dori ca acum să fi avut unghii de fier.

– Lady Kaltain, îi spuse ea tinerei femei, cu doar câțiva ani mai în vârstă decât ea. Elide nu se așteptase să fie atât de furioasă. Nu se așteptase să i se adreseze în continuare. Am fost trimisă să te găsesc, Lady. Pe aici, te rog!

– Cine a trimis după ea? întrebă Vernon.

Elide îl privi în ochi. Și nu își coborî privirea. Niciun centimetru.

– Aripa Conducătoare.

– Aripa Conducătoare nu este autorizată să o întâlnească.

– Și tu ești? Elide păși între ei, deși nu i-ar fi folosit la nimic dacă unchiul ei ar fi hotărât să apeleze la forță.

Vernon zâmbi.

– Mă întrebam când îți vei arăta colții, Elide. Sau ar trebui să spun dinții de fier?

El știa, așadar.

Elide îl făcu să-și mute privirea și, ușor, îi atinse brațul lui Kaltain. Era rece ca gheața.

Și nici măcar nu o privi pe Elide.

– Dacă ești drăguță, Lady, făcu Elide, trăgând-o de braț, apucând lenjeria cu cealaltă mână. Kaltain începu, tăcută, să meargă.

Vernon chicoti.

– Voi două ați putea fi surori, spuse el nepăsător.

– Fascinant, zise Elide, ghidând-o pe scări – chiar dacă piciorul îi zvâcnea chinuitor, în urma efortului de a-și păstra echilibrul.

– Până data viitoare, rosti unchiul, din spate, iar ea nu voia să știe la care dintre ele se referea.

În tăcere, cu inima-i bătând atât de tare încât se gândi că ar fi putut să vomite, Elide o conduse pe Kaltain spre următorul palier și îi dădu drumul suficient de mult timp ca să deschidă ușa și să o conducă în hol.

Femeia se opri, holbându-se la piatră, privind în gol.

– Unde trebuie să mergi? întrebă încet Elide.

Ea doar se holbă. În lumina torței, cicatricea de pe brațul ei era groaznică. Cine îi făcuse asta?

Elide atinse din nou cotul femeii.

– Unde pot să te duc, să fii în siguranță?

Nicăieri – nicăieri nu era în siguranță.

Dar încet, ca și când i-ar fi luat o viață să-și amintească cum să o facă, ea își îndreptă privirea spre Elide. Întuneric, și moarte, și foc negru; disperare, și furie, și deșertăciune.

Și, totuși – un grăunte de înțelegere. Kaltain plecă, rochia șuierând pe pietre. Pe celălalt braț, avea vânătăi care semănau cu niște amprente. Ca și când cineva ar fi apucat-o prea strâns.

Acest loc. Acești *oameni*...

Elide se luptă cu greața, privind până când femeia dispăru după colț.

Manon era așezată la biroul ei, fixând cu privirea ceea ce părea a fi o scrisoare, când Elide intră în turn.

Ai pătruns în cameră? întrebă vrăjitoarea, fără să se întoarcă.

Elide înghiți cu greu.

– Trebuie să-mi dai niște otravă.

CAPITOLUL 33

Stând într-un spațiu larg, printre teancurile de lăzi, Aedion clipi la lumina târzie a dimineții, care pătrundea prin ferestrele de sus ale depozitului. Deja transpira și avea o nevoie cruntă de apă, căldura zilei făcând depozitul sufocant.

Nu se plângea. Ceruse să i se permită să ajute, iar Aelin refuzase. Insistase că era capabil să lupte, iar ea îi spusese doar: „Dovedește-o!".

Așadar, iată-i. El și Prințul Fae se antrenaseră cu bețe, în ultimele treizeci de minute, iar prințul îl învingea. Rana de pe coaste era la un pas de a se deschide, dar el strângea din dinți și suporta. Durerea era binevenită, având în vedere gândurile care îl ținuseră treaz toată noaptea. Că Rhoe și Evalin nu îi ziseseră niciodată că mama lui murise ca să ascundă cine era tatăl său, că era pe jumătate Fae – și că ar putea să mai treacă zece ani până să afle cum avea să îmbătrânească. Dacă urma să trăiască mai mult decât regina lui.

Și tatăl său – Gavriel. *Asta* era încă o cale ce trebuia explorată. Mai târziu. Poate că i-ar fi fost de folos, dacă Maeve nu avea să renunțe la amenințarea făcută, acum că unul dintre tovarășii legendari ai tatălui său o vâna pe Aelin aici în oraș.

Lorcan. Rahat. Poveștile pe care le auzise despre Lorcan fuseseră pline de glorie și sânge – mai mult de sânge. Era un mascul care nu făcea greșeli și care era nemilos cu cei care greșeau. Era destul de grav că aveau de-a face cu regele Adarlanului, dar să aibă un inamic nemuritor pe urma lor... Rahat. Și dacă Maeve s-ar fi gândit vreodată

a-l trimită pe Gavriel aici... Aedion avea să găsească o cale să suporte asta, cum găsise o cale să suporte orice în viață.

Aedion termină o manevră cu bățul, pe care prințul i-o arătase de două ori deja, când Aelin se opri din exercițiile ei.

– Cred că este suficient pentru azi, spuse ea, abia gâfâind.

Aedion înțepeni la respingerea care se citea deja în ochii ei. Aștepta asta toată dimineața. În ultimii zece ani, învățase tot ce reușise de la muritori. Dacă veneau războinicii în teritoriul lui, își folosise farmecul considerabil, ca să-i convingă să îl învețe ce știau. Și, ori de câte ori se aventurase în afara teritoriilor lui, adunase cât mai multe informații posibil despre lupte și metode de ucis, de la cine locuia acolo. Așadar, să lupte cu un războinic Fae pur-sânge, direct din Doranelle, era o oportunitate de neratat. Nu avea de gând să lase mila verișoarei lui să strice asta.

– Am auzit o poveste, îi spuse Aedion lui Rowan, cum că ai ucis un războinic inamic folosind o masă.

– Să fim serioși, rosti Aelin. Cine naiba ți-a spus asta?

– Quinn – Căpitanului Gărzii unchiului tău. Era un admirator al Prințului Rowan. Știa toate poveștile.

Aelin își îndreptă privirea spre Rowan, care rânji, sprijinind de podea bățul de antrenament.

– Doar nu vorbești serios, zise ea. Ce, l-ai strivit până la moarte, ca pe un strugure?

Rowan tuși.

– Nu, nu l-am strivit ca pe un strugure. Îi zâmbi fioros reginei. Am smuls piciorul mesei și l-am înfipt în el.

– A trecut direct prin piept și s-a înfipt în perete, zise Aedion.

– Ei bine, rosti Aelin, pufnind, cel puțin îți voi acorda puncte pentru inventivitate.

Aedion își roti gâtul.

– Să ne întoarcem la antrenament.

Dar Aelin îi aruncă o privire lui Rowan care spunea: „Te rog, nu-mi ucide vărul! Anulează antrenamentul!“

Aedion apucă mai strâns bățul de lemn pentru antrenament.

– Mă simt bine.

– Acum o săptămână, insistă Aelin, erai cu un picior în groapă. Rana ta încă se vindecă. Ne-am antrenat destul azi, iar tu nu vei ieşi din casă!

– Îmi cunosc limitele şi am spus că mă simt bine.

Rânjetul lent al lui Rowan era mortal. O invitație la dans.

Iar partea primitivă din Aedion decise că nu voia să fugă de prădătorul din ochii lui Rowan. Nu, voia foarte mult să îl înfrunte şi să riposteze.

Aelin oftă, dar păstră distanța. „Dovedește-o!“, zisese ea. Ei bine, avea să o facă.

Aedion atacă fără avertisment, lăsându-se spre dreapta și țintind jos. El ucisese oameni cu acea mișcare – îi tăiase pe jumătate. Dar Rowan se feri cu o eficiență brutală, deviind și poziționându-se în ofensivă, şi asta fu tot ce reuși să vadă Aedion înainte să ridice bățul din instinct. Pregătirea pentru forța loviturii lui Rowan îi cauză dureri de coaste, dar nu își pierdu concentrarea – chiar dacă Rowan aproape că îi aruncase bățul din mâini.

Aedion reuși să dea el următoarea lovitură. Dar când Rowan își ţuguie buzele, Aedion avu sentimentul că prințul se juca cu el. Nu de amuzament – nu, ci ca să demonstreze ceva. Ceața roșie îi acoperi vederea.

Rowan făcu o mișcare de secerare, iar Aedion călcă destul de tare pe bățul lui Rowan, încât îl rupse în două. Când se întâmplă asta, Aedion se roti, fandând cu bățul direct în fața lui Rowan. Apucând cele două bucăți în fiecare mână, războinicul Fae se feri, coborând și...

Aedion nu văzu a doua lovitură venind spre picioarele lui. Și se trezi clipind spre bârnele de lemn de pe tavan, gâfâind, în timp ce durerea rănii îi străbătea coastele.

Rowan mârâi la el, cu o bucată de băț înclinată, să-i taie gâtul, în timp ce, cu cealaltă, îi apăsa abdomenul, gata să-l spintece.

Pe toți dracii. Aedion știuse că avea să fie rapid și puternic, dar ta... Rowan luptând alături de legiunea Bane ar fi putut, foarte bine, ...tărî soarta unui război. Pe toți zeii, coastele îl dureau atât de tare, încât crezu că ar fi putut să sângereze.

Prințul Fae vorbi atât de încet, că nici Aelin nu auzi.

– Regina ta ți-a ordonat să te oprești – pentru binele tău. Deoarece ...e nevoie de tine sănătos și pentru că suferă să te vadă rănit. Data viitoare, nu-i mai ignora ordinul.

Prințul apăsă mai mult vârfurile bețelor și Aedion fu destul de înțelept încât să nu-i răspundă sau să se miște.

– Și, adăugă Rowan, dacă îi vei mai vorbi ca aseară, îți voi smulge limba și ți-o voi băga pe gât.

Cu bățul la gât, Aedion nu putea da din cap, fără să se înfigă în capătul ascuțit.

– Am înțeles, Prințe, șopti el.

Aedion deschise din nou gura, când Rowan se îndepărtă, pe ...ale să spună ceva ce cu siguranță avea să regrete, când se auzi clar un salut.

Ei se întoarseră, cu armele ridicate, în timp ce Lysandra închise ușa glisantă în spatele ei, cu pungi și cutii în brațe. Avea un stil ciudat de a se strecura neobservată. Lysandra, cu al ei chip frumos și serios, făcu doi pași și se opri când îl văzu pe Rowan.

Apoi, regina lui se mișcă brusc, înșfăcând niște pungi din brațele Lysandrei și întorcând-o spre apartamentul de la etajul superior.

Aedion se relaxă, în locul în care fusese întins pe podea.

– Aceea era Lysandra? întrebă Rowan.

– Este frumoasă, nu-i așa?

Rowan pufni.

– De ce este aici?

Aedion își apăsă încet pe rana de la coaste, asigurându-se că era, într-adevăr, intactă.

– Probabil că are niște informații despre Arobynn.

Pe care Aedion urma să îl vâneze curând, imediat ce avea să i se vindece odată nenorocita de rană, indiferent dacă Aelin îl considera sau nu vindecat. După care îl va tăia pe Regele Asasinilor, cu răbdare, în bucăți minuscule.

– Și, cu toate astea, nu vrea să le auzi discuția?

– Cred că, în afară de Aelin, i se pare că toată lumea este plictisitoare, spuse Aedion. Este cea mai mare dezamăgire din viața mea. O minciună, iar el nu știa de ce o rostise.

Dar Rowan schiță un zâmbet.

– Mă bucur că și-a găsit o prietenă.

Pentru o clipă, Aedion se minună de blândețea de pe chipul războinicului. Până ce Rowan se uită în direcția lui și-i văzu ochii ca de gheață.

– Curtea lui Aelin va fi una nouă, diferită de oricare alta din lume, în care Vechile Orânduiri vor fi din nou respectate. Tu le vei învăța. Iar eu ți le voi preda.

– Cunosc Vechile Orânduiri.

– Le vei învăța din nou.

Aedion își dădu umerii înapoi și se ridică în picioare.

– Sunt generalul legiunii Bane și un prinț al caselor Ashryver și Galanthynius. Nu sunt vreun soldat neinstruit.

Rowan dădu aprobator din cap – iar Aedion presupuse că ar fi trebuit să se simtă flatat. Până ce Rowan vorbi.

– Echipa mea de cadre, așa cum îi place lui Aelin să o numească, era o unitate mortală pentru că eram uniți și fideli aceluiași cod. Maeve este o sadică, dar s-a asigurat că toți l-am înțeles și l-am urmat. Aelin nu ne-ar forța să facem nimic, iar codul nostru va fi diferit – mai bun – decât al lui Maeve. Noi doi vom forma coloana vertebrală a acestei Curți. Vom alcătui și vom hotărî care ne va fi codul.

– Care? Supunere și loialitate oarbă? Nu avea chef să i se facă morală. Chiar dacă Rowan avea dreptate, iar Aedion visase, timp de ece ani, să audă aceste cuvinte din gura prințului. El ar fi trebuit să nițieze această conversație. Pe toți zeii, el *avusese* această conversație cu Ren, cu săptămâni în urmă.

Ochii lui Rowan sclipiră.

– De a proteja și de a sluji.

– Pe Aelin? Putea să facă asta; deja plănuise să o facă.

– Pe Aelin. Și pe noi. Și Terrasenul. Fără discuții, fără incertitudini.

O mică parte din Aedion înțelese de ce verișoara lui îi oferise prințului jurământul de sânge.

/

– Cine este? întrebă Lysandra, cam prea nevinovat, când Aelin o însoți pe scări.

– Rowan, răspunse Aelin, deschizând cu piciorul ușa apartamentului.

– Are un corp spectaculos, rosti ea gânditoare. N-am fost niciodată cu un bărbat Fae. Nici cu o femeie, de fapt.

Aelin scutură din cap, încercând să-și alunge imaginea din minte.

– El este... Înghiți în sec. Lysandra râânji, iar Aelin şuieră, punând pungile pe podeaua camerei mari și închizând ușa. Încetează!

– Hmm! fu tot ce spuse Lysandra, punând cutiile şi pungile lângă ele ale lui Aelin. Ei bine, am de zis două lucruri. Unul, Nesryn mi-a trimis un bilet în dimineața asta, în care mi-a zis că ai un oaspete nou și foarte musculos și să aduc niște haine. Așadar, am adus haine. Uitându-mă la oaspetele nostru, cred că Nesryn l-a subestimat mult, așa că hainele s-ar putea să fie strâmte – nu că aș avea ceva împotrivă dar poate să le folosească până când vei cumpăra altele.

– Mulțumesc, răspunse ea, iar Lysandra flutură o mână subțire. Lui Faliq avea să îi mulțumească mai târziu.

– Celălalt lucru pe care ți l-am adus este o știre. Seara trecută, Arobynn a primit un raport cum că două furgoane-închisoare au fost reperate îndreptându-se spre sud, spre Morath – pline ochi cu toți oamenii dispăruți.

Aelin se întrebă dacă informația ajunsese la Chaol și dacă acesta încercase să le oprească.

– El știe că sunt vizați foștii posesori ai magiei?

Lysandra dădu din cap.

– A analizat care oameni au dispărut și care au fost trimiși spre sud, în furgoanele-închisoare. Acum, cercetează toate descendențele clienților lui, indiferent de cât de mult au încercat familiile să-și ascundă trecutul, după ce magia a fost interzisă, ca să vadă dacă poate folosi ceva în avantajul său. Trebuie să iei asta în considerare când ai de-a face cu el... având în vedere talentele tale.

Aelin își mușcă buza.

– Îți mulțumesc pentru că îmi spui și asta.

Fantastic. Arobynn, Lorcan, regele, Valgii, cheia, Dorian... Îi venea să mănânce toată mâncarea rămasă în bucătărie.

– Trebuie să fii pregătită! Lysandra se uită la un mic ceas de buzunar. Trebuie să plec. Am o întâlnire la prânz. Era clar de ce Evangeline nu o însoțea.

– Cât mai durează – până îți vei răscumpăra datoria? întrebă Aelin, când Lysandra ajunsese aproape de ușă.

– Încă mai am mult de plătit, așadar – o vreme. Lysandra făcu câțiva pași, iar apoi se opri. Clarisse tot mărește prețul pe măsură ce Evangeline crește, pretinzând că o fată atât de frumoasă i-ar fi câștigat o sumă dublă, triplă, față de ce mi-a spus prima dată.

– Ce josnicie.

– Ce pot să fac? Lysandra își ridică încheietura mâinii, unde fusese făcut tatuajul. Ea mă va urmări până voi muri și nu pot să fug cu Evangeline.

– Aș putea să-i sap un mormânt lui Clarisse, pe care să nu-l descopere nimeni, spuse Aelin. Și vorbea serios.

Iar Lysandra știa că vorbea serios.

– Încă nu – nu acum.

– Doar să-mi spui și se va rezolva.

Zâmbetul Lysandrei era de o frumusețe întunecată și sălbatică.

/

Stând în fața unei lăzi, în depozitul cavernos, Chaol studie harta pe care tocmai i-o dăduse Aelin. El se concentră asupra punctelor albe – încercând să nu se holbeze la prințul-războinic, care stătea de pază lângă ușă. Era greu să facă asta, când prezența lui Rowan absorbea, cumva, tot aerul din depozit.

Și, apoi, mai era vorba de urechile ascuțite și fine care se iveau din părul argintiu, tuns scurt. *Fae* – nu mai văzuse niciunul, în afară de Aelin, preț de câteva clipe înspăimântătoare. Iar Rowan... În mod convenabil, deși îi povestise atâtea, Aelin uitase să menționeze că prințul era atât de frumos. Un chipeș prinț Fae, cu care trăise și se antrenase luni de zile – în timp ce viața lui Chaol se distrugea, în timp ce oamenii *mureau* din cauza acțiunilor ei...

Rowan îl privea pe Chaol ca și când ar fi fost cina. În funcție de forma lui Fae, era cât se poate de posibil.

Fiecare instinct îi striga să fugă, în ciuda faptului că Rowan fusese politicos. Distant și intens, dar politicos. Totuși, Chaol nu trebuia să-l vadă pe prinț în acțiune, ca să știe că ar fi fost mort înainte să poată să-și scoată sabia.

– Să știi că nu mușcă, șopti Aelin.

Chaol o fixă cu privirea.

– Poți să-mi explici pentru ce sunt hărțile astea?

– Am aprecia dacă tu, Ress sau Brullo ne-ați putea spune despre punctele slabe din apărarea castelului, replică ea. Nu primi niciun

răspuns. Nu era niciun semn că Aedion s-ar fi aflat printre lăzile stivuite, dar probabil că generalul asculta de undeva din apropiere, cu finul lui auz Fae.

– Ca să dărâmi turnul cu ceas? întrebă Chaol, împăturind harta şi băgând-o în buzunarul interior al tunicii sale.

– Poate, răspunse ea. El încercă să nu se enerveze. Dar acum ea părea hotărâtă – ca şi când tensiunea invizibilă de pe chipul ei dispăruse. El încercă să nu privească din nou spre uşă.

– De câteva zile, nu am mai primit veşti de la Ress şi Brullo, spuse el în schimb. Îi voi contacta curând.

Ea dădu din cap, scoţând o a doua hartă – a reţelei labirintice de canalizare – şi fixă marginile cu micile cuţite pe care le avea la ea. Aparent, destul de multe.

– Arobynn a aflat că prizonierii dispăruţi au fost duşi la Morath noaptea trecută. Ştiai?

Încă un eşec care îi căzu pe umeri lui Chaol – încă un dezastru.

– Nu.

– Nu puteau ajunge departe. Ai putea să aduni o echipă şi să ataci furgoanele.

– Ştiu că aş putea.

– O vei face?

El puse o mână pe hartă.

– M-ai adus aici ca să-mi dovedeşti că sunt inutil?

Ea se îndreptă.

– Ţi-am spus să vii pentru că am crezut că ar fi util pentru amândoi. Amândoi suntem presaţi zilele astea.

Ochii ei turcoaz şi aurii erau calmi – netulburaţi.

– Când vei acţiona? întrebă Chaol.

– Curând.

Nici ăsta nu era un răspuns clar.

– Ar mai trebui să ştiu şi altceva? întrebă el, cât de calm putu.

Aș începe să evit canalizarea. Dacă nu o faci, îți semnezi condamnarea la moarte.

Sunt oameni prinși acolo – am găsit cuiburile, dar nici urmă de prizonieri. Nu îi voi abandona.

Toate bune și frumoase, spuse ea, iar el strânse din dinți la tonul aprobator al vocii ei, dar prin canalizări patrulează lucruri mai rele decât soldații Valgi și pariez că nu-i vor ignora pe cei care intră pe teritoriul lor. În locul tău, aș cântări riscurile. Ea își trecu mâna prin păr. Deci, vei ataca furgoanele cu prizonieri?

- Bineînțeles. Chiar dacă numărul rebelilor era mic. Atât de mulți dintre oamenii lor ori fugiseră din oraș, ori refuzau să își riște pielea într-o bătălie tot mai inutilă.

Aia era îngrijorare, în licărul din ochii ei?

- Folosesc încuietori păzite pentru furgoane, spuse ea. Iar ușile sunt ranforsate cu fier. Să-ţi iei uneltele potrivite!

El se pregăti ca să se răstească la ea, pentru că îi vorbea cu superioritate, dar...

Aelin cunoștea furgoanele; petrecuse câteva săptămâni într-unul.

Nu prea reuși să o privească în ochi, când se îndreptă să plece.

Spune-i lui Faliq că Prințul Rowan îi mulțumește pentru haine, zise Aelin.

Despre ce naiba vorbea? Poate că era o altă împușcătură. Așadar, el se îndreptă spre ușă, unde Rowan se dădu la o parte, cu un murmur de rămas-bun. Nesryn îi spusese că-şi petrecuse seara cu Aedion și Aelin, dar el nu-şi dăduse seama că ei ar fi putut fi... prieteni. Nu gândise că Nesryn ar fi putut să nu reziste farmecelor lui Aelin Galanthynius.

Deși el presupunea că Aelin era o regină. Care nu șovăia. Nu făcea altceva decât să meargă înainte, cu putere. Chiar dacă asta însemna să-l ucidă pe Dorian.

Nu mai vorbiseră despre asta din ziua salvării lui Aedion. Dar tensiunea încă plutea între ei. Iar când avea să elibereze magia... Chaol şi-ar fi luat din nou măsurile necesare de precauţie.

Pentru că nu credea că ea avea să coboare sabia data viitoare.

CAPITOLUL 34

Aelin știa că avea treburi de făcut – treburi vitale, îngrozitoare – dar putea sacrifica o zi. Rămânând în umbră ori de câte ori era posibil, își petrecu după-amiaza arătându-i lui Rowan orașul, de la cartierele rezidențiale elegante, până la pieţele aglomerate de comercianții care vindeau bunuri pentru solstițiul de vară, de peste două săptămâni.

Nu era nici urmă sau miros de Lorcan, slavă zeilor. Dar oamenii regelui erau postați în câteva intersecții aglomerate, dându-i lui Aelin ocazia să i-i arate lui Rowan. El îi studie cu o eficiență antrenată, simțul uman al mirosului său permițându-i să detecteze care mai erau încă oameni și care erau posedați de demoni Valg inferiori. După expresia de pe chipul lui, ei îi părea sincer rău pentru orice gardian care îi va ieși în cale, demon sau om. Un pic, nu mult. Mai ales că simpla lor prezență îi strica, oarecum, planul de a avea o zi liniștită, calmă.

Voia să-i arate lui Rowan părțile bune ale orașului, înainte de a-l duce în subteran.

Așa că îl duse la una dintre brutăriile familiei lui Nesryn, unde chiar cumpără câteva tarte cu pere. La docuri, Rowan chiar o convinse să încerce niște păstrăv prăjit în tigaie. Cândva, jurase să nu mănânce niciodată pește și se strâmbase când furculița i se apropiase de gură, dar – mâncarea era delicioasă. Mâncă un pește întreg, apoi ciuguli din al lui Rowan, spre disperarea lui.

Aici – Rowan era aici, cu ea, în Rifthold. Și mai erau încă atâtea lucruri pe care voia să i le arate, să îi povestească despre cum fusese viața ei. Înainte, nu voia să povestească nimănui nimic.

Chiar și când auzi pocnetul unui bici, după prânz, când se răcoreau lângă apă, își dori ca el să vadă ce urma. El rămase tăcut, cu o mână pe umărul ei, cât priviră grupul de sclavi înlănțuiți transportând încărcătura pe una dintre corăbii. Priviră – și nu putură să facă nimic.

Curând, își promise ea. Să pună capăt situației *acesteia* era o prioritate.

Rătăciră printre tarabele din piață, una după alta, până când mirosul trandafirilor și al crinilor trecu pe lângă ei, briza râului măturând petale de toate culorile și formele pe la picioarele lor, în timp ce florăreasa își lăuda marfa.

Ea se întoarse spre el.

– Dacă ai fi un domn, mi-ai cumpăra...

Chipul lui Rowan devenise inexpresiv, cu ochii goi, în timp ce o fixa cu privirea pe una dintre florărești din mijlocul pieței, care avea pe o mână subțire un coș cu bujori de seră. Tânără, frumoasă, cu părul brunet și... pe toți zeii!

Nu ar fi trebuit să-l aducă aici. Lyria vânduse flori în piață; fusese o fată săracă înainte ca prințul Rowan să o zărească și, instantaneu, să știe că era aleasa lui. Un basm Fae – până ce fusese ucisă de forțele inamice. Însărcinată cu pruncul lui Rowan.

Aelin își încleștă și descleștă degetele, nereușind să vorbească. Rowan încă se holba la fată, care îi zâmbea unei femei în trecere, îmbujorată de o lumină interioară.

– Nu am meritat-o, spuse încet Rowan.

Aelin înghiți cu greu. Amândoi mai trebuiau să se vindece de niște răni, dar aceasta... Adevărul. Ca întotdeauna, putu să îi ofere un adevăr în schimbul altuia.

– Eu nu l-am meritat pe Sam.

În cele din urmă, privi spre ea.

Ar fi făcut orice ca să elimine agonia din ochii lui. Orice.

Degetele lui înmănușate le atinseră pe ale ei, apoi căzură înapoi pe lângă corp.

Ea își încleștă din nou pumnul.

– Vino, vreau să-ți arăt ceva!

Aelin șterpeli un desert de la un vânzător stradal, cât Rowan teptă pe o alee întunecată. Acum, așezată pe un căprior de lemn domului aurit din întunecatul Teatru Regal, Aelin mânca din furul cu lămâie și își legăna picioarele, în spațiul deschis de dedesubt. Locul era la fel cum și-l amintea, dar liniștea, întunericul...

– Ăsta era locul meu preferat din toată lumea, spuse ea, iar cuvintele îi răsunară în spațiul gol. Lumina soarelui se strecura prin de pe acoperiș prin care intraseră, luminând căpriorii și domul rit, sclipind ușor pe rampele din alamă lustruită și pe cortinele ii ca sângele ale scenei de dedesubt. Arobynn are o lojă personală, că m-am dus ori de câte ori am avut ocazia. În nopțile în care nu am chef să mă îmbrac frumos ori să fiu văzută, sau poate în nopțile în care aveam o misiune și doar o oră liberă, mă strecuram aici prin ușa aia și ascultam.

Rowan își termină fursecul și privi spațiul întunecat de dedesubt. ese atât de tăcut în ultimele treizeci de minute – ca și când s-ar retras într-un loc inaccesibil ei.

Aproape răsuflă ușurată când el începu să vorbească.

– Nu am văzut niciodată o orchestră – sau un teatru ca acesta, nstruit în jurul sunetului și luxului. Chiar și în Doranelle, teatrele și amfiteatrele sunt vechi, cu bănci sau doar cu trepte.

– Poate că nu există niciun alt loc precum acesta. Nici măcar în Terrasen.

– Atunci, va trebui să construiești unul.

– Cu ce bani? Crezi că oamenii vor fi fericiți să flămânzească, în timp ce eu construiesc un teatru pentru plăcerea mea?

– Poate că nu imediat, dar, dacă tu crezi că ar fi de folos orașului, țării, atunci fă-o. Artiști sunt esențiali.

Asta spusese și Florine. Aelin oftă.

– Locul a fost închis de luni de zile și totuși, jur că încă aud muzica plutind în aer.

Rowan își înclină capul, studiind întunericul cu simțurile lui de nemuritor.

– Poate că muzica există în continuare, într-o formă sau alta.

Acest gând făcu să o usture ochii.

– Mi-aș fi dorit s-o fi putut auzi – mi-aș fi dorit să fi fost acolo, ca să-l auzi pe Pytor dirijând *Suita Stygiană*. Câteodată, mi se pare că stau în loja aceea, am treisprezece ani și plâng din cauza măreției muzicii.

– Ai plâns? Ea aproape văzu în fața ochilor amintirile instrucției lor din această primăvară: toate momentele în care muzica o calmase sau îi dezlănțuise magia. Făcea parte din sufletul ei – la fel de mult ca el.

– Mișcarea finală – de fiecare dată. Mă întorceam la Breaslă și auzeam muzica în minte zile în șir, chiar și atunci când mă antrenam, ucideam sau dormeam. A fost un fel de nebunie, să iubesc acea muzică. A fost motivul pentru care am început să cânt la pian – ca să pot veni acasă noaptea și să încerc să o reproduc cât de cât.

Nu mai spusese asta niciodată, nimănui – și nici nu mai adusese pe nimeni aici.

– E vreun pian pe aici? întrebă Rowan.

– Nu am mai cântat de câteva luni. Iar asta este o idee îngrozitoare dintr-o multitudine de motive, spuse ea pentru a zecea oară, când termină de tras cortinele de pe scenă.

Mai stătuse acolo, când patronajul lui Arobynn le adusese invitații galele ținute pe scenă, pentru a simți fiorul intrării în acel spațiu ru. Dar acum, în întunericul teatrului gol, luminat de singura mânare pe care o găsise Rowan, parcă stăteau într-un cavou.

Scaunele orchestrei încă erau aranjate așa cum probabil fuseseră n noaptea în care muzicienii ieșiseră să protesteze împotriva masa- lor din Endovier și Calaculla. Încă erau dispăruți – și, având în dere mulțimea de nenorociri pe care regele le arunca acum asupra lumii, moartea ar fi fost opțiunea cea mai blândă.

Încleștându-și maxilarul, Aelin își stăpâni mânia.

Rowan stătea lângă pianul aflat în apropierea părții din dreapta cenei, trecându-și o mână peste suprafața netedă, ca și când ar fi fost un cal valoros.

Ea ezită în fața instrumentului magnific.

- Mi se pare un sacrilegiu să cânt la el, spuse ea, cuvintele răsunând puternic în incintă.

– De când ești tu așa religioasă? Rowan îi zâmbi strâmb. Unde ar trebui să stau ca să aud cel mai bine?

– S-ar putea să suferi mai întâi.

– Ești și timidă azi?

– Dacă Lorcan ne spionează, mormăi ea, aș prefera să nu-i raportăze lui Maeve că nu știu să cânt. Îi arătă un loc de pe scenă. Acolo. Stai acolo și taci, ticălos nesuferit!

El chicoti și se mișcă spre locul indicat.

Aelin înghiți când se așeză pe banca netedă și trase în sus capacul, dezvăluind clapele strălucitoare de dedesubt, albe și negre. Își poziționă tălpile pe pedale, dar nu atinse claviatura.

– N-am mai cântat de când a murit Nehemia, recunoscu ea, vorbind cu greu.

- Ne putem întoarce în altă zi, dacă vrei. O ofertă blândă și la îndemână. Părul lui argintiu străluci în lumina slabă a lumânării.

– S-ar putea să nu mai existe o altă zi. Și... și aș avea o viață foarte tristă, dacă nu aș mai cânta din nou.

El clătină din cap și își încrucișă brațele. Un ordin tăcut.

Ea se întoarse spre clape și atinse ușor fildeșul. Era neted, și rece, și aștepta – o bestie enormă de sunet și bucurie, pe cale să fie trezită.

– Trebuie să-mi fac încălzirea, spuse ea, fără să gândească, și începu să cânte imediat, cât de încet putea.

Imediat ce începu să vadă din nou notele în minte, când memoria motrice o făcură să atingă cu degetele acordurile cunoscute, începu. Nu era piesa tristă și minunată pe care i-o cântase cândva lui Dorian și nu erau melodiile ușoare de dans pe care le interpretase de plăcere; nu erau piesele complexe și ingenioase pe care le cântase pentru Nehemia și Chaol. Această piesă era o celebrare – o reafirmare a vieții, a gloriei, a durerii și frumuseții ei.

Poate că de aceea se dusese să o audă cântată în fiecare an, după atât de multe crime, și torturi, și pedepse: ca o amintire a ceea ce fusese ea, a ceea ce se lupta să păstreze.

Ritmul crescu în mod constant, pe măsură ce sunetul se desprindea de pian ca bătăile inimii unui zeu, până ce Rowan se apropie de instrument, până când ea îi șopti: *Acum,* iar crescendo-ul pătrunse în lume, notă după notă.

Muzica vui în jurul lor, prin spațiul gol al teatrului. Liniștea seacă din interiorul ei, care fusese acolo atât de multe luni, era acum inundată de sunet.

Ea se apropie de acordul final, exploziv și triumfător.

Când își ridică privirea, gâfâind ușor, ochii lui Rowan erau înlăcrimați, iar gâtul îi tresălta. Cumva, după tot acest timp, prințul ei războinic încă reușea să o surprindă.

El părea că își căuta cuvintele.

– Arată-mi, arată-mi cum ai făcut asta, șopti el, în cele din urmă.

Ea îi făcu pe plac.

Își petrecură aproape o oră așezați împreună pe bancă, Aelin învățându-l elementele de bază ale pianului – explicându-i notele și semitonurile, pedalele și acordurile. Când, în cele din urmă, Rowan auzi pe cineva venind să vadă de unde se aude muzica, plecară. Ea se opri la Banca Regală, avertizându-l pe Rowan să aștepte în umbra din cealaltă parte a străzii, în timp ce ea luă din nou loc în biroul directorului, iar unul dintre subalternii săi se grăbi să se ocupe de treburile ei. Într-un final, plecă cu încă o pungă cu aur – vitală, acum că mai era o gură de hrănit și un corp de îmbrăcat – și îl găsi pe Rowan exact unde îl lăsase, supărat că refuzase să-l lase să o însoțească. Dar prezența lui ar fi stârnit prea multe întrebări.

– Așadar, îți folosești propriii bani ca să ne întreții? întrebă Rowan, în timp ce se strecurară pe o stradă lăturalnică. Un grup de tinere femeos îmbrăcate trecură pe lângă ei, pe strada însorită de dincolo de alee, și se holbară la bărbatul solid, cu glugă, care trecu pe lângă ele, iar apoi se întoarseră toate ca să admire priveliștea din spate. Aelin le zâmbi.

– Pentru moment, răspunse ea.

– Și cum vei face rost de bani, mai târziu?

Ea îl privi pieziș.

– Se va rezolva.

– Cum?

– Voi avea eu grijă de asta.

– Explică-mi.

– Vei afla destul de curând. Ea schiță un zâmbet care știa că îl înnebunea.

Rowan voi să o apuce de umeri, dar ea se feri de atingerea lui.

– Ah, ah! Ai face bine să nu te miști prea repede, altfel cineva ar putea să te observe. El scoase un mârâit sonor, care nu era uman, iar ea chicoti. Enervarea era mai bună decât vina și suferința. Ai răbdare și nu te irita!

CAPITOLUL 35

Pe toți zeii, ura mirosul sângelui lor!

Dar la naiba dacă nu era un lucru glorios să fie acoperit de sânge, când douăzeci și patru de Valgi zăceau morți în jurul lui, iar oamenii buni erau, în sfârșit, în siguranță. Îmbibat în sânge de Valg din cap până în picioare, Chaol Westfall căută o bucată curată de material cu care să-și șteargă sabia pătată de sânge negru, dar nu găsi. Dincolo de luminișul ascuns, Nesryn făcea același lucru.

El ucisese patru, ea – șapte. Chaol știa doar pentru că o urmărise tot timpul; făcuse pereche cu altcineva în timpul ambuscadei. El se scuzase pentru că se răstise la ea seara trecută, dar ea nu făcuse altceva decât să dea din cap – și tot luptase împreună cu un alt rebel. Dar acum... Renunță la încercarea de a-și șterge sabia și privi spre el.

Ochii negri îi erau strălucitori și, în ciuda feței pătate cu sânge negru, zâmbetul ei – ușurat, un pic sălbatic, din cauza fiorului bătăliei și al victoriei – era frumos.

Cuvântul răsună prin el. Chaol se încruntă, iar expresia de pe chipul ei dispăru într-o clipită. Mereu era confuz după o luptă, ca și când s-ar fi învârtit și s-ar fi întors pe dos, iar apoi i s-ar fi dat o cantitate mare de alcool. Dar el se îndreptă spre ea. Ei făcuseră asta – împreună îi salvaseră pe acești oameni. Mai mulți deodată decât salvaseră până atunci și fără ca alții să fie uciși, în afară de Valgi.

Sânge și cheaguri erau împrăștiate pe iarba din pădure, singura urmă a trupurilor fără cap ale Valgilor, care fuseseră deja transportate

aruncate în spatele unei stânci. La plecare, aveau să-i omagieze pe foștii proprietari ai corpurilor, arzându-le.

Trei din grupul său se apucaseră să desfacă lanțurile prizonierilor nghesuiți, acum așezați pe iarbă. Ticăloșii de Valgi îndesaseră atât de mulți dintre ei în două furgoane, încât Chaol aproape vomitase din cauza mirosului. Fiecare furgon avea doar o mică fereastră cu gratii, plasată sus pe perete, iar un bărbat leșinase înăuntru. Dar toți erau acum în siguranță.

El nu avea să se oprească până când și ceilalți, încă ascunși în oraș, ar fi fost în afara pericolului.

O femeie își întinse mâinile murdare – cu unghiile rupte și vârfurile degetelor umflate, ca și când ar fi încercat să iasă cu mâinile din văgăuna în care fusese închisă.

– Mulțumesc, șopti ea, cu voce răgușită, probabil din cauza țipetelor ei fără răspuns.

Cu un nod în gât, Chaol îi strânse ușor mâinile femeii, atent la degetele ei aproape rupte, și se îndreptă spre locul în care Nesryn își ștergea acum sabia de iarbă.

– Ai luptat bine, îi spuse el.

– Știu. Nesryn îl privi peste umăr. Trebuie să îi ducem la râu. Bărcile nu așteaptă la nesfârșit.

În regulă, el nu se așteptase la cordialitate sau camaraderie, după o bătălie, în ciuda acelui zâmbet, dar totuși...

– Poate mergem să bem ceva, când ajungem în Rifthold. Avea nevoie de un pahar. Foarte mare nevoie.

Nesryn se ridică, iar el se luptă cu impulsul de a-i șterge o pată de sânge negru, de pe obrazul măsliniu. Părul pe care și-l legase la spate se desfăcuse, iar briza caldă a pădurii îi mișca șuvițele pe față.

– Credeam că suntem prieteni, spuse ea.

– Suntem, răspunse el cu atenție.

– Prietenii nu petrec timp împreună doar atunci când își plâng de milă. Și nu se ceartă pentru că pun întrebări dificile.

– Ți-am spus că îmi pare rău pentru cum am reacționat aseară.

Ea își puse sabia în teacă.

– Sunt de acord să ne destindem împreună, Chaol, dar măcar fii sincer în legătură cu asta!

El deschise gura ca să obiecteze, dar... poate că ea avea dreptate.

– Chiar îmi place compania ta, spuse el. Voiam să ieșim la un pahar ca să sărbătorim – nu... ca să am gânduri negre. Și mi-ar plăcea să merg cu tine.

Ea își țuguie buzele.

– Asta a fost cea mai nereușită tentativă de a mă flata pe care am auzit-o vreodată. Dar bine – te voi însoți. Partea proastă era că ea nici măcar nu părea supărată – chiar vorbea serios. Putea să se ducă să bea cu sau fără ea, iar ei nu i-ar fi păsat deloc. Acest gând îl deranja.

Conversația personală fiind cu siguranță încheiată, Nesryn cercetă poiana, furgonul și măcelul.

– De ce acum? Regele a avut zece ani ca să facă asta; de ce s-a grăbit brusc să-i ducă pe acești oameni tocmai până la Morath? Ce înseamnă asta?

Unii rebeli se întoarseră spre ei. Chaol examină rezultatul sângeros ca și când ar fi fost o hartă.

– Poate că întoarcerea lui Aelin Galanthynius a declanșat asta, spuse Chaol, conștient de cei care ascultau.

– Nu, rosti categoric Nesryn. Aelin a apărut abia acum două luni. Ceva atât de complex... a fost plănuit de foarte mult timp.

– Ar trebui să luăm în considerare cedarea orașului, spuse Sen – unul dintre liderii pe care Chaol îi întâlnea în mod regulat. Să ne mutăm în alte locuri unde puterea lor nu este atât de mare; poate să încercăm să stabilim, cumva, o graniță. Dacă Aelin Galanthynius zăbovește în apropiere de Rifthold, ar trebui să ne întâlnim cu ea – poate să ne îndreptăm spre Terrasen, să-i înlăturăm pe cei din Adarlan și să menținem granița.

Nu putem abandona Riftholdul, zise Chaol, privind prizonierii ajutați să se ridice în picioare.

Ar fi sinucidere dacă am rămâne, protestă Sen. Unii dintre ei dădură din cap, încuviințând.

Chaol deschise gura, dar Nesryn i-o luă înainte.

- Trebuie să ne îndreptăm spre râu, spuse ea. Repede!

El îi aruncă o privire recunoscătoare, dar ea o luase deja înainte.

Aelin aşteptă până ce toată lumea adormi şi luna plină răsări, înainte de a coborî din pat, atentă să nu-l înghiontească pe Rowan. Se strecură în dressing şi se îmbrăcă repede, legându-şi armele pe care le aruncase acolo, neglijent, în acea după-amiază. Niciunul dintre bărbaţi nu comentase când o luase pe Damaris de pe masa din sufragerie, pretinzând că voia să o curețe.

Îşi legă sabia veche pe spate, lângă Goldryn, cele două mânere prindu-i-se peste fiecare umăr când stătea în faţa oglinzii dulapului, şi îşi împleti în grabă părul, la spate. Acum era destul de scurt, încât devenise un chin să-l împletească, iar şuviţele din faţă îi alunecau, dar măcar nu îi stătea în ochi.

Se strecură din dressing cu o mantie în plus în mână, trecând de patul unde trupul tatuat al lui Rowan strălucea în lumina lunii pline, care pătrundea pe fereastră. El nu se trezi, când ea se furişă afară din dormitor şi din apartament, ca o umbră.

CAPITOLUL 36

Nu dură mult până ce Aelin puse capcana. Simțea privirile care o supravegheau când descoperi patrula condusă de unul dintre cei mai sadici comandanți Valg.

Mulțumită rapoartelor lui Chaol și Nesryn, le cunoștea noile ascunzători. Ce nu știau Chaol și Nesryn era ce intrare în canalizare foloseau comandanții, când mergeau să vorbească cu unul dintre câinii Wyrd – asta făcuse ea în nopțile în care se strecurase afară, ca să le dea singură de urmă.

Părea că preferau cele mai vechi căi navigabile, nu să înoate prin mizeria tunelurilor principale, mai noi. Se apropiase cât de mult îndrăznise, ceea ce, de obicei, însemna că nu era suficient de aproape ca să audă ceva.

În seara asta, ea se strecură în canalizare după comandant, pășind aproape fără zgomot pe pietrele alunecoase, încercând să își reprime senzația de greață din cauza mirosului urât. Așteptase până ce Chaol, Nesryn și locotenenții lor principali ieșiseră din oraș, urmărind furgoanele-închisoare, pentru ca nimeni să nu-i stea din nou în cale. Nu putea să riște.

În mers, rămânând destul de mult în urma comandantului Valg, încât să nu o poată auzi, ea începu să vorbească încet.

– Am cheia, spuse ea, oftând ușurată.

Schimbându-și vocea, așa cum o învățase Lysandra, răspunse cu vocea unui tenor.

– Ai adus-o cu tine?

– Bineînțeles. Acum, arată-mi unde vrei să o ascunzi.

– Ai răbdare, spuse ea, încercând să nu zâmbească prea mult când dădu colțul, continuând să meargă. Pe aici!

Continuă să meargă, ducând o conversație în șoaptă, până ce se apropie de intersecția în care comandanților Valg le plăcea să-și întâlnească supraveghetorul, câinele Wyrd, și tăcu. Acolo, aruncă mantia de rezervă pe care o adusese, iar apoi se întoarse spre o scară care ducea spre stradă.

Aelin icni când împinse grătarul și, din fericire, acesta cedă. Se ridică pe stradă, cu mâinile tremurând. Pentru o clipă, se gândi să stea acolo, pe caldarâmul murdar și ud, savurând aerul curat din jurul ei. Dar el era prea aproape. Așadar, trase din nou grătarul, fără să facă zgomot.

Dură doar un minut înainte ca sunetul abia auzit al cizmelor să lovească piatra de dedesubt, iar o siluetă să treacă de scară, îndreptându-se spre locul în care ea lăsase mantia, urmărind-o, așa cum făcuse toată noaptea. Așa cum îi permisese ea să facă toată noaptea.

Iar când Lorcan intră direct în cuibul comandanților Valg și al câinelui Wyrd care venise să primească rapoartele, când zăngănitul armelor și țipetele mortale îi umplură urechile, Aelin porni agale pe stradă, fluierând.

Aelin mergea pe o alee, la trei cvartale de locul în care era depozitul, când o forță ca un zid de piatră o izbi cu fața de peretele din cărămidă al unei clădiri.

– *Ticăloasă* mică! mârâi Lorcan la urechea ei.

Ambele brațe îi erau deja prinse la spate, iar picioarele lui intrau destul de tare într-ale ei, astfel încât nu reușea să le miște.

– Bună, Lorcan! spuse ea dulce, întorcându-și pe cât posibil fața care îi zvâcnea.

Cu coada ochiului, îi deslușI trăsăturile crude pe sub gluga întunecată, ochii negri și părul brunet, lung până la umeri și – la naiba! Canini alungiți care străluceau mult prea aproape de gâtul ei.

O mână îi apucă brațele, ca o menghină de oțel; Lorcan o folosi pe cealaltă ca să îi împingă capul în zidul ud de cărămidă, atât de tare, încât îi zgârie obrazul.

– Crezi că a fost amuzant?

– A meritat să încerc, nu-i așa?

Mirosea a sânge – a sânge îngrozitor și nefiresc, de Valg. El îi împinse mai mult fața în zid. Corpul lui era o forță neclintită, lipită de ea.

– Te voi ucide!

– Ah, apropo de asta, spuse ea, și își mișcă încheietura mâinii doar cât el să simtă cuțitul pe care îl scosese în momentul în care îi simțise atacul – oțelul care se proptea acum în vintrele lui. Pare mult să trăiești o veșnicie fără partea preferată a corpului.

– Îți voi rupe gâtul înainte să te poți mișca.

Ea apăsă mai tare cuțitul.

– Îți asumi un risc *mare*, nu-i așa?

O clipă, Lorcan rămase nemișcat, împingând-o în continuare în zid, cu forța celor cinci secole de antrenament mortal. Apoi, aerul rece îi atinse gâtul și spatele. Până când se întoarse, Lorcan era la câțiva pași distanță.

În întuneric, ea abia distingea trăsăturile sculptate în granit, dar își amintea suficiente lucruri din acea zi în Doranelle ca să ghicească faptul că, pe sub glugă, chipul nemilos îi era livid.

– Sincer, spuse ea, rezemându-se de zid, sunt puțin surprinsă că ai căzut în capcană. Probabil că mă crezi cu adevărat proastă.

– Unde este Rowan? întrebă el, disprețuitor. Hainele lui negre și mulate, ranforsate cu metal negru pe antebrațe și umeri, păreau să înghită lumina slabă. Încă îți încălzește patul?

Ea nu voia să afle cum de știa Lorcan asta.

– Nu ăsta e rolul tuturor masculilor atrăgători, așa ca tine? Ea îl măsură din priviri, notând nenumăratele arme vizibile și ascunse. Masiv – era la fel de masiv ca Rowan și Aedion. Și total neimpresionat de ea. I-ai ucis pe toți? Erau doar trei, după numărătoarea mea.

– Erau șase și unul dintre acei *demoni* din piatră, ticăloaso, și știai asta.

Așadar, găsise un mod de a ucide unul dintre câinii Wyrd. Interesant – și util.

– Știi, m-am cam săturat să mi se spună așa. Ai crede că cinci secole ți-au oferit suficient timp să născocești ceva mai creativ.

– Vino mai aproape și îți voi arăta cam ce pot face cinci secole.

– Ce-ar fi să-ți arăt ce se întâmplă când îmi biciuiești prietenii, laș ticălos?

Violența dansă pe trăsăturile lui brutale.

– Ai gura cam mare pentru cineva care nu mai poate face niciun trucu cu foc!

– Ai gura cam mare pentru cineva care ar trebui să fie atent la împrejurimi!

Cuțitul lui Rowan se înclină pe gâtul lui Lorcan, înainte ca el să poată clipi.

Ea se întrebase cât timp urma să-i ia ca să o găsească. Probabil că el se trezise din clipa în care trăsese pătura.

– Începe să vorbești! îi ordonă Rowan lui Lorcan.

Lorcan își apucă sabia – o armă puternică și frumoasă, de care ea nu se îndoia că pusese capăt multor vieți, pe câmpuri de luptă din ținuturi îndepărtate.

– Nu vrei să începi lupta asta chiar acum.

– Dă-mi un motiv bun să nu te omor! spuse Rowan.

– Dacă mor, Maeve îi va oferi ajutor regelui Adarlanului, împotriva ta.

– Pe naiba! replică Aelin.

– Ține-ți prietenii aproape și dușmanii și mai aproape, nu-i așa? zise Lorcan.

Încet, Rowan îi dădu drumul și se îndepărtă. Toți trei își supravegheară reciproc mișcările, până ce Rowan ajunse lângă Aelin, rânjind spre Lorcan. Agresiunea emanată de prințul Fae era suficientă ca să o agite.

– Ai făcut o greșeală fatală, îi spuse Lorcan lui Aelin, în clipa în care i-ai arătat reginei mele viziunea ta despre cheie. El își îndreptă ochii negri spre Rowan. Iar *tu*. Prostule! Să te aliniezi – *să te legi* de o regină muritoare. Ce vei face, Rowan, când ea va îmbătrâni și va muri? Ce vei face când va fi atât de bătrână încât să-ți fie mamă? Veți mai împărți același pat, veți mai...

– Destul, rosti încet Rowan.

Ea nu lăsă să se vadă emoțiile care o străbăteau, nu îndrăzni nici măcar să se gândească la ele, de frică să nu i le miroasă Lorcan.

Lorcan râse.

– Crezi că ai învins-o pe Maeve? Ea ți-a *permis* să pleci din Doranelle – amândurora v-a permis.

Aelin căscă.

– Sincer, Rowan, nu știu cum de l-ai suportat atâtea secole. Cinci minute și deja mor de plictiseală.

– Ai grijă, fato! o avertiză Lorcan. Poate că nu mâine, poate că nu într-o săptămână, dar, cândva, vei face un pas greșit. Iar eu voi aștepta.

– Serios – voi, masculii Fae, și cuvântările voastre dramatice! Ea se întoarse ca să plece, o mișcare pe care o putea face doar pentru că prințul stătea între ei. Privi însă înapoi, peste umăr, renunțând să mai pretindă că era amuzată sau plictisită. Nu voi uita niciodată, nici măcar pentru o clipă, ce i-ai făcut în acea zi, în Doranelle, îi spuse ea lui Lorcan, lăsând acel calm criminal să se ridice suficient de mult

suprafață, încât știu că nu mai era nimic uman în ochii ei. Existența jalnică este ultima pe lista mea de priorități, dar într-o zi, Lorcan... a schiță un zâmbet. Într-o zi, voi veni să revendic și acea datorie. Consideră seara asta un avertisment.

– Ai avut o noapte plină, Prințeso? rosti mieros Rowan, cu vocea lui profundă, pe când Aelin tocmai descuiase ușa depozitului.

Deschise ușa, iar ei doi se strecurară în depozitul aproape complet întunecat, luminat doar de o lampă din apropierea scărilor din spate. Ea trase ușa glisantă din spatele ei și o încuie.

– Plină, dar plăcută.

– Va trebui să te străduiești mai mult să te furișezi pe lângă mine, spuse Rowan, cu un mârâit.

– Tu și Aedion sunteți niște nesuferiți. Slavă zeilor că Lorcan nu îl văzuse pe Aedion – că nu îi mirosise originile! Eram în perfectă siguranță. Era o minciună. Nici măcar nu fusese sigură că Lorcan va apărea sau va cădea în mica ei capcană.

Rowan îi atinse ușor obrazul, iar durerea pulsă.

– Ești norocoasă că nu a făcut decât să te zgârie. Data viitoare când pleci pe ascuns, să te lupți cu Lorcan, să-mi *spui* înainte.

– N-am să-ți spun nimic. Este treaba mea și...

– *Nu* este doar treaba ta, nu acum. Mă vei lua și pe mine data viitoare.

– Data viitoare când mă voi furișa, spuse ea nervoasă, dacă te voi prinde că mă urmărești, ca o dădacă prea protectoare, te voi...

– Ce vei *face?* El se apropie destul de mult încât să respire același aer cu ea, dezvelindu-și dinții.

În lumina lămpii, ea îi văzu clar ochii, iar el îi văzu pe ai ei, în timp ce ea rosti, în minte: „Nu știu ce voi face, ticălosule, dar îți voi face viața un iad pentru asta."

El mârâi, iar sunetul îi mângâie pielea, ea citind cuvintele nespuse din privirea lui. „Nu mai fi atât de încăpățânată! E vreo tentativă de a te agăța de independența ta?“

„Și ce dacă este? replică ea. Lasă-mă să fac lucrurile astea de una singură.“

– Nu pot să-ți promit asta, spuse el, sub lumina slabă, care-i mângâia pielea bronzată și tatuajul elegant.

Ea îl lovi în biceps – rănindu-se mai mult pe ea decât pe el.

– Doar pentru că ești mai bătrân și mai puternic, nu înseamnă că ai dreptul să îmi dai ordine.

– Tocmai datorită acestor lucruri pot să fac orice doresc.

Ea scoase un sunet ascuțit și se întinse să-l ciupească de coaste, iar el o apucă de mână, strângând-o puternic, trăgând-o un pas mai aproape de el. Ea își înclină capul pe spate, ca să-l privească. Pentru o clipă, singuri în depozit, doar cu lăzile care le țineau companie, ea îi studie chipul, ochii verzi, maxilarul puternic. Nemuritor. Neîndoplecat. Plin de putere.

– Brută.

– Alintato.

Ea râse.

– Chiar l-ai atras pe Lorcan în canalizare, cu una dintre acele creaturi?

– A fost o capcană atât de ușoară, încât chiar sunt dezamăgită că a căzut în ea.

Rowan chicoti.

– Nu încetezi să mă surprinzi.

– Te-a rănit. Nu voi ierta niciodată asta.

– Mulți oameni m-au rănit. Dacă îi vei vâna pe toți, vei avea o viață ocupată.

Ea nu zâmbi.

– Ce a spus el – despre mine, că voi îmbătrâni...

– Nu! Nu începe cu asta! Du-te la culcare!

– Și tu?

El se uită cu atenție la ușa depozitului.

– Nu m-ar mira dacă Lorcan ți-ar întoarce favorul pe care i l-ai făcut în seara asta. El uită și iartă chiar mai puțin decât tine. Mai ales când cineva îl amenință că îi taie bărbăția.

– Cel puțin i-am spus că ar fi o *mare* greșeală, zise ea cu un rânjet diabolic. Am fost tentată să spun „mică".

Rowan râse, cu un zâmbet în privire.

– Atunci, cu siguranță ai fi fost moartă.

CAPITOLUL 37

În temniţe ţipau oameni.

Ştia asta, pentru că demonul îl forţase să se plimbe pe acolo, pe lângă fiecare celulă şi scaun de tortură. Credea că era posibil să-i cunoască pe unii prizonieri, dar nu îşi amintea numele lor; nu îşi amintea niciodată numele lor, când bărbatul de pe tron îi ordona demonului să fie martor la interogatoriul lor. Demonul era bucuros să se supună. Zi de zi.

Regele nu le punea niciodată întrebări. Unii dintre ei plângeau, alţii ţipau, iar alţii rămâneau tăcuţi. Chiar sfidători. Cu o zi în urmă, unul dintre ei – tânăr, frumos, cunoscut – îl recunoscuse şi îl implorase. Implorase milă, insistând că nu ştia nimic, şi plânsese.

Dar el nu putea face nimic, chiar dacă îi privea suferind, chiar dacă odăile se umpleau cu mirosul cărnii arse şi al sângelui cu iz de cupru. Demonul savura asta, devenind mai puternic în fiecare zi în care cobora acolo şi le inhala durerea.

El adăuga suferinţa lor amintirilor care îi ţineau companie şi-l lăsa pe demon să îl ducă înapoi în temniţele agoniei şi ale disperării în fiecare zi.

CAPITOLUL 38

Aelin nu îndrăzni să se întoarcă în canalizare – nu înainte de a fi igură că Lorcan nu era în zonă, iar Valgii nu pândeau pe acolo.

În noaptea următoare, luau toți cina pe care Aedion o gătise din ce găsise prin bucătărie, când ușa de la intrare se deschise, iar Lysandra intră cu un salut vesel, care îi făcu pe toți să-și lase armele pe care le apucaseră.

– Cum *faci* asta? întrebă Aedion, în timp ce ea defilă prin bucătărie.

– Ce mâncare dizgrațioasă! fu tot ce spuse Lysandra, privind peste umărul lui Aedion pâinea, legumele murate, ouăle reci, fructele, carnea uscată și restul de produse de patiserie. Poate vreunul dintre voi să gătească?

Aelin, care furase struguri din farfuria lui Rowan, pufni.

– Se pare că micul dejun este singura masă la care ne pricepem. Iar el – întinse degetul mare spre Rowan – știe să gătească doar carne pe un băț, deasupra unui foc.

Lysandra o înghionti pe Aelin pe bancă și se strecură până în capăt. Rochia ei albastră semăna cu mătasea lichidă, atunci când se întinse după niște pâine.

– Jalnic – complet jalnic, pentru niște lideri atât de stimați și de impresionanți.

Aedion se sprijini cu brațele pe masă.

– Dar simte-te ca acasă, te rog!

Lysandra sărută aerul dintre ei.

– Bună, Generale! Mă bucur să te văd sănătos.

Aelin s-ar fi mulțumit să stea și să privească – până ce Lysandra își întoarse ochii verzi și oblici spre Rowan.

– Nu cred că am făcut cunoștință alaltăieri. Maiestatea Sa a avut ceva urgent să-mi spună.

Aruncă o privire de pisică șireată în direcția lui Aelin.

Rowan, așezat în dreapta lui Aedion, își înclină capul într-o parte.

– Ai nevoie de prezentare?

Zâmbetul Lysandrei se lărgi.

– Îmi plac colții tăi, spuse ea dulce.

Aelin se înecă cu un bob de strugure. Bineînțeles că Lysandrei îi plăceau.

Rowan schiță un rânjet care, de obicei, o făcea pe Aelin să o ia la fugă.

– Îi studiezi ca să-i poți imita atunci când îmi vei imita forma ca un Therian veritabil?

Aelin rămase cu furculița în aer.

– Pe naiba! exclamă Aedion.

Tot amuzamentul dispăru de pe chipul curtezanei.

Therian. Pe toți zeii! Ce era magia focului, a vântului sau a gheții, în comparație cu un metamorf? Therienii: spioni, hoți și asasini capabili să ceară orice preț pentru serviciile lor; urgia Curților din toată lumea, atât de temuți, încât fuseseră vânați aproape până la exterminare, chiar înainte ca Adarlanul să interzică magia.

Lysandra smulse o boabă de strugure, o studie, iar apoi se uită la Rowan.

– Poate că te studiez doar ca să știu unde să-*mi* înfig colții, dacă îmi voi mai primi vreodată darurile înapoi.

Rowan râse.

Asta explica atât de multe. „Noi două suntem doar animale sălbatice în piei de om."

Lysandra își îndreptă atenția spre Aelin.

– Nimeni nu știe asta. Nici măcar Arobynn. Chipul îi era sever. O provocare și o întrebare se citea în acei ochi.

Secrete – și Nehemia păstrase secrete față de ea. Aelin nu spuse nimic.

Gura Lysandrei se strânse, când se întoarse spre Rowan.

– De unde ai știut?

El ridică din umeri, chiar dacă Aelin simți că era atent la ea și știa că putea ghici emoțiile care o săgetau.

– Am întâlnit câțiva Therieni, cu secole în urmă. Mirosiți la fel.

Lysandra se mirosi.

– Așadar, *asta* era, șopti Aedion.

Lysandra o privi din nou pe Aelin.

– Spune ceva!

Aelin ridică o mână.

– Lasă-mi o clipă. Un moment să facă deosebire între două prietene – între prietena pe care o iubise și care o mințise de fiecare dată, și prietena pe care o urâse și care își ținuse secretele pentru ea... o urâse până ce dragostea și ura se întâlniseră în mijloc, unite prin pierdere.

– Câți ani aveai când ai aflat? întrebă Aedion.

– Eram mică – cinci sau șase ani. Știam de atunci că trebuie să mă ascund de toată lumea. Nu îl am de la mama, așa că, probabil, tata a avut darul. Ea nu vorbea niciodată despre el. Nici nu părea să-i ducă dorul.

Dar – interesant cuvântul pe care îl alesese.

– Ce s-a întâmplat cu ea? întrebă Rowan.

Lysandra ridică din umeri.

– Nu știu. Aveam șapte ani când m-a bătut, apoi m-a alungat de acasă. Pentru că locuiam aici – în acest oraș –, iar în acea dimineață, pentru prima dată, am făcut greșeala să mă transform în prezența ei. Nu mai țin minte de ce, dar îmi amintesc de faptul că m-am speriat atât de tare, încât m-am transformat într-o pisică, fix în fața ei.

– Rahat! rosti Aedion.

– Aşadar, eşti un Therian în toată regula, spuse Rowan.

– Ştiam de multă vreme ce sunt. Chiar înainte de acel moment, ştiam că mă pot transforma în orice creatură. Dar magia era interzisă aici. Şi nimeni, din niciun regat, nu avea încredere în Therieni. Cum puteau să aibă? Râse încet. După ce m-a dat afară, am rămas pe străzi. Eram atât de săraci, încât nu conta prea mult, dar mi-am petrecut două zile plângând pe pragul uşii. M-a ameninţat că mă reclamă autorităţilor, aşa că am fugit şi nu am mai văzut-o niciodată. Când m-am întors acasă, după câteva luni, plecase – se mutase.

– Pare o persoană minunată, zise Aedion.

Lysandra nu o minţise. Nehemia o minţise, păstrase secrete vitale. Ce era Lysandra... Erau chit: la urma urmelor, nici ea nu îi spusese Lysandrei că era regină.

– Cum ai supravieţuit? întrebă în cele din urmă Aelin, relaxându-şi umerii. Un copil de şapte ani pe străzile Riftholdului nu are deseori parte de un final fericit.

O scânteie apăru în ochii Lysandrei, iar Aelin se întrebă dacă îi aşteptase reacţia, dacă îi aşteptase ordinele.

– Mi-am folosit abilităţile. Câteodată eram om; uneori, purtam pielea altor copii ai străzii, care aveau o poziţie superioară în găştile lor; alteori, deveneam o pisică vagaboandă, sau un şobolan, sau un pescăruş. Apoi am învăţat că, dacă mă făceam mai drăguţă – dacă mă făceam mai frumoasă – când cerşeam bani, îi primeam mult mai repede. Purtam una dintre acele feţe frumoase în ziua în care magia a dispărut. Şi, de atunci, am rămas aşa.

– Deci, faţa asta, întrebă Aelin, nu este faţa ta reală? Nu e corpul tău adevărat?

– Nu. Şi ce mă omoară este că nu-mi amintesc cum arăta chipul meu real. Acesta e pericolul transformării – uiţi cum arăţi cu adevărat, pentru că memoria ghidează transformarea. Îmi amintesc că eram o fată obişnuită, dar... nu-mi amintesc dacă aveam ochii albaştri, gri

au verzi; nu-mi amintesc forma nasului sau a bărbiei mele. Şi era şi corpul unui copil. Nu ştiu cum aş arăta acum, ca femeie.

– Iar asta era forma în care te-a reperat Arobynn, câțiva ani mai târziu, spuse Aelin.

Lysandra confirmă din cap şi culese o scamă invizibilă de pe rochia ei.

– Dacă magia va fi din nou eliberată, te-ai teme de un Therian?

Atât de atent spusă, atât de bine formulată, ca şi când nu ar fi fost cea mai importantă întrebare dintre toate.

Aelin ridică din umeri şi îi mărturisi adevărul.

– Aş fi *invidioasă* pe un Therian. Mi-ar fi foarte folositor să mă pot transforma în orice mi-aş dori. Ea se gândi la asta. Un Therian ar fi un aliat puternic. Şi un prieten şi mai distractiv.

– Ar conta pe un câmp de luptă, odată cu eliberarea magiei, spuse Aedion, gânditor.

– Preferai o formă anume? întrebă Rowan, simplu.

Râjetul Lysandrei era viclean.

– Îmi plăcea orice avea gheare şi colți foarte, foarte mari.

Aelin îşi stăpâni râsul.

Există un motiv în spatele acestei vizite, Lysandra, sau vrei doar să îmi agiți prietenii?

Tot amuzamentul dispăru când Lysandra ridică un sac din catifea, în care părea să se afle o cutie mare.

– Ce mi-ai cerut. Cutia făcu un zgomot surd când aceasta puse sacul pe masa uzată de lemn.

Aelin trase sacul spre ea, chiar dacă bărbații ridicară din sprâncene şi adulmecară subtil cutia dinăuntru.

– Mulțumesc.

- Mâine, Arobynn îți va spune să-i dai ce i-ai promis, noaptea viitoare. Fii pregătită! spuse Lysandra.

– Bun. Era greu să nu îşi afişeze emoțiile.

Aedion se aplecă în față, privind între ele.

– El aşteaptă să i-l livreze doar Aelin?

– Nu – voi toți, cred.

– Este o capcană? întrebă Rowan.

– Probabil, într-un fel sau altul, răspunse Lysandra. Vrea să-l livrați și să rămâneți la cină.

– Demoni și cină, spuse Aelin. O combinație minunată.

Doar Lysandra zâmbi.

– Ne va otrăvi? întrebă Aedion.

Aelin râcâi zonă murdară de pe masă.

– Otrăvirea nu face parte din stilul lui Arobynn. Dacă ar umbla la mâncare, ar adăuga droguri care să ne paralizeze, cât timp ne-ar muta unde ar vrea. Îi place controlul, adăugă ea, încă fixând masa cu privirea, nevoind să vadă expresiile de pe chipul lui Rowan sau al lui Aedion. Durerea și frica, da – dar puterea este ceea ce îl face să se simtă bine.

Chipul Lysandrei își pierduse blândețea, ochii îi erau reci și atenți – o reflexie a ochilor lui Aelin, fără îndoială. Singura persoană care putea înțelege, care învățase tot pe pielea ei exact cât de departe ajungea acea sete de control.

Aelin se ridică de pe scaun.

– Te conduc până la trăsură.

Ea și Lysandra se opriră printre teancurile de lăzi din depozit.

– Ești pregătită? întrebă Lysandra, încrucișându-și brațele.

Aelin încuviință.

– Nu sunt sigură că aș putea vreodată răzbuna ce a făcut el... ce au făcut cu toții. Dar va trebui să fie suficient. Nu mai am timp.

Lysandra își țuguie buzele...

– Nu voi mai putea risca să vin aici până când nu se termină totul.

– Mulțumesc – pentru tot.

– S-ar putea să mai aibă niște ași în mânecă. Să fii pregătită.

– Și tu.

– Nu ești... supărată că nu ți-am spus?

– Secretul tău te-ar putea ucide la fel de ușor ca al meu, Lysandra. Nu l-am simțit doar... Nu știu. Sincer, m-am întrebat dacă am greșit cu ceva, dacă am făcut ceva care să te determine să nu ai destulă încredere în mine și să-mi spui.

– Am vrut să o fac – muream de nerăbdare să o fac.

Aelin o crezu.

– Ți-ai asumat un risc legat de gardienii Valg pentru mine – pentru Aedion, în ziua în care l-am salvat, zise Aelin. Probabil că ar fi extrem de încântat dacă ar afla că există un Therian în oraș. Și, în acea seară la Gropi, când se tot întorsese cu spatele la Valg și se ascunsese în spatele lui Arobynn... O făcuse ca să nu fie observată. Trebuie să fii nebună.

– Aelin, știam pentru ce luptai încă de dinainte de a ști cine erai... A meritat.

– Ce? Gâtul i se strânse.

– O lume în care oameni ca mine nu trebuie să se ascundă.

Lysandra se întoarse, dar Aelin o apucă de mână. Lysandra schiță un zâmbet. În vremuri ca astea, aș fi preferat să fi avut, în schimb, abilitățile tale.

– Ai face schimbul ăsta, dacă ai putea? Peste vreo două nopți, așa...

Lysandra dădu încet drumul mâinii ei.

– M-am gândit la asta în fiecare zi de când a murit Wesley. Aș face-o, bucuroasă. Dar nu mă deranjează dacă o faci tu. Tu nu vei ezita. Asta mă consolează cumva.

Invitația sosi printr-un derbedeu stradal, la ora zece, în dimineața următoare.

Aelin se holbă la plicul de culoare crem de pe masa din fața şemineului, cu sigiliul imprimat cu pumnale încrucişate, din ceară roşie. Aedion şi Rowan priviră peste umărul ei, examinând cutia care îl însoţea. Ambii bărbaţi adulmecară – şi se încruntară.

– Miroase a migdale, spuse Aedion.

Ea scoase cartea de vizită. O invitaţie oficială la cina de a doua zi, la ora opt – pentru ea şi doi invitaţi – şi o cerere pentru favoarea pe care i-o datora. Ea nu mai avea răbdare. Dar, tipic pentru Arobynn, nu era de-ajuns să-i arunce demonul în pragul uşii. Nu – trebuia să i-l dea în condiţiile lui. Cina era suficient de târziu în zi încât să-i dea timp să fiarbă în suc propriu.

La finalul invitaţiei, era o notă, scrisă elegant şi, totuşi, eficient. „Un dar – şi unul pe care sper că îl vei purta mâine seară." Ea aruncă biletul pe masă şi flutură o mână spre Aedion şi Rowan să deschidă cutia, în timp ce merse spre fereastră şi privi spre castel. Strălucea orbitor în soarele dimineţii, licărind ca şi când ar fi fost făcut din perle, aur şi argint.

Panglica alunecă, apoi se auzi zgomotul surd al deschiderii capacului cutiei, şi...

– Ce naiba este asta?

Ea privi peste umăr. Aedion ţinea în mâini un recipient mare de sticlă, plin cu un lichid de culoarea chihlimbarului.

– Ulei parfumat de corp, rosti ea.

– De ce vrea să te dai cu el? întrebă Aedion, prea încet.

Ea privi din nou pe fereastră. Rowan se apropie şi se aşeză pe fotoliul din spatele ei, ca o forţă constantă în spatele ei.

– Este doar o altă mişcare în jocul pe care îl jucăm, spuse Aelin.

Trebuia să se ungă pe piele cu el. Cu parfumul lui. Ea îşi spuse că se aşteptase la asta, dar...

– Îl vei folosi? întrebă Aedion, supărat.

– Mâine, singurul nostru ţel este să luăm Amuleta din Orynth de la el. Dacă sunt de acord să mă dau cu uleiul, nu va mai şti ce să creadă.

– Nu înţeleg.

– Invitația este o amenințare, răspunse Rowan în locul ei. Ea îl ținea la câțiva centimetri distanță, era conștientă de mișcările lui la fel de mult ca și de ale ei. Doi însoțitori – el știe câți suntem aici, știe cine ești tu.

– Și tu? întrebă Aedion.

Materialul cămășii scârțâi pe pielea lui Rowan când ridică din umeri.

– Probabil că și-a dat seama, până acum, că sunt Fae.

Gândul la Rowan înfruntându-l pe Arobynn și la ce ar fi putut încerca Arobynn să facă...

– Și cum rămâne cu demonul? întrebă Aedion. Se așteaptă să i-l aducem îmbrăcați de gală?

– E un alt test. Dar, da.

– Așadar, când mergem să prindem un comandant Valg?

Aelin și Rowan priviră unul la celălalt.

– Tu rămâi aici, îi spuse ea lui Aedion.

– Rămân pe naiba!

Ea arătă spre coastele lui.

– Dacă nu ai fi fost o pacoste și nu ți-ai fi rupt copcile când te-ai antrenat cu Rowan, ai fi putut veni. Dar încă ești în convalescență, iar eu nu voi risca să-ți expun rănile la mizeria din canalizare, doar ca să te simți tu bine în pielea ta.

Nările lui Aedion fremătară, în timp ce își stăpâni nervii.

– Vei înfrunta un *demon*...

– Voi avea grijă de ea, spuse Rowan.

– Pot să am singură grijă de mine, izbucni ea. Mă duc să mă îmbrac. Luă costumul de unde îl lăsase la uscat, pe un fotoliu, în fața ferestrelor deschise.

Aedion oftă în spatele ei.

– Te rog – ai grijă de tine! Putem avea încredere în Lysandra?

– Vom afla mâine, răspunse ea. Avea încredere în Lysandra – altfel, nu ar fi lăsat-o în preajma lui Aedion –, dar Lysandra nu ar fi avut cum să știe dacă Arobynn se folosea de ea.

Rowan ridică din sprâncene.

„Eşti bine?“

Ea încuviinţă.

„Vreau doar să treacă aceste două zile şi să se termine.“

– Asta va fi mereu ceva ciudat, mormăi Aedion.

– Obişnuieşte-te! îi spuse ea, ducând costumul în dormitor. Hai să mergem să vânăm un demon drăguţ şi mititel!

CAPITOLUL 39

– Este cât se poate de mort, spuse Aelin, împingând cu piciorul partea superioară a rămășițelor câinelui Wyrd. Rowan, ghemuindu-se deasupra unei bucăți inferioare, confirmă cu un hârâit.

– Lorcan nu o ia pe ocolite, nu? întrebă ea, examinând intersecția din canalizare, urât mirositoare și pătată de sânge. Abia dacă mai rămăsese ceva din căpitanii Valg sau din câinele Wyrd. În câteva clipe, Lorcan îi masacrase pe toți, ca și când ar fi fost niște vite. Pe toți zeii.

– Probabil că Lorcan și-a petrecut tot timpul imaginându-și că fiecare dintre creaturile astea erai tu, spuse Rowan, ridicându-se și ținând un braț cu gheare. Pielea ca piatra seamănă cu o armură, dar înăuntru este doar carne. O adulmecă și mârâi dezgustat.

– Foarte bine. Și mulțumesc, Lorcan, pentru că ai descoperit asta pentru noi. Se îndreptă spre Rowan, luând de la el brațul greu și îl flutură spre prinț, cu degetele înțepenite ale creaturii.

– Încetează! șuieră el.

Ea mai agită puțin degetele monstrului.

– Ar fi bune să te scarpini pe spate.

Rowan se încruntă.

– Enervantule, zise ea și aruncă brațul pe toracele câinelui Wyrd. Acesta aterizâ cu un zgomot surd și piatra se auzi pocnind. Așadar, Lorcan poate să doboare un câine Wyrd. Rowan pufni la numele pe care îl inventase ea. Și, imediat ce este doborât, se pare că așa rămâne. Este bine de știut.

Rowan o privi precaut.

– Această capcană nu a fost menită doar să-i trimită un mesaj lui Lorcan, nu-i aşa?

– Creaturile astea sunt păpuşile regelui, spuse ea, aşadar, Maiestatea Sa Imperială ştie acum cum arată şi cum miroase Lorcan şi suspectez că nu va fi foarte bucuros să aibă un războinic Fae în oraşul lui. Mda, pariez că Lorcan este urmărit acum de alţi şapte câini Wyrd care, fără îndoială, trebuie să regleze conturile în numele regelui *şi* al fratelui lor căzut.

Rowan scutură din cap.

– Nu ştiu dacă să te sugrum sau să te strâng în braţe.

– Cred că sunt mulţi care simt acelaşi lucru. Ea scrută canalul transformat în osuar. Aveam nevoie ca Lorcan să-şi îndrepte atenţia în altă parte, în seara asta şi mâine. Şi trebuie să ştiu dacă aceşti câini Wyrd pot fi ucişi.

– De ce? El vedea prea multe.

Încet, ea îi întâlni privirea.

– Pentru că am de gând să folosesc îndrăgita lor intrare în canalizare ca să intru în castel – şi să arunc în aer turnul cu ceas, chiar sub nasul lor.

Rowan chicoti răutăcios.

– Aşa vei elibera magia. De îndată ce Lorcan va ucide ultimul câine Wyrd, vei intra.

– Chiar ar fi trebuit să mă ucidă, având în vedere multitudinea de probleme care îl vânează acum prin oraş.

Rowan îşi arătă dinţii cu un zâmbet sălbatic.

– A meritat-o.

Cu gluga pe cap, înarmată şi mascată, Aelin se rezemă de zidul de piatră al clădirii abandonate, în timp ce Rowan se învârti în jurul comandantului Valg legat în mijlocul camerei.

– *V-ați semnat condamnarea la moarte, viermilor!* spuse creatura din corpul gardianului.

Aelin țâțâi.

– Probabil că nu ai fost un demon foarte bun, dacă ai fost capturat atât de ușor.

Fusese, într-adevăr, o glumă. Aelin alesese cea mai mică patrulă, condusă de cel mai blând comandant. Ea și Rowan atacaseră patrula chiar înainte de miezul nopții, într-o parte liniștită a orașului. Abia ucisese două gărzi înainte ca restul să fie uciși de mâna lui Rowan, iar când comandantul încercase să fugă, războinicul Fae îl prinsese într-o clipă.

Să-l lase inconștient fusese o chestiune de moment. Cea mai grea parte fusese să-i târâie corpul de-a lungul mahalalei, în clădire și să-l coboare în pivniță, unde îl înlănțuiseră de un scaun.

– Nu sunt un demon, rosti bărbatul printre dinți, ca și când fiecare cuvânt l-ar fi ars.

Aelin își încrucișă brațele. Rowan, care le ținea pe Goldryn și pe Damaris, se roti în jurul bărbatului, ca un uliu care se apropia de pradă.

– Atunci, pentru ce este inelul? întrebă ea.

El respiră – uman, chinuit.

– Ca să ne înrobească – să ne corupă.

– Și?

– *Vino mai aproape și s-ar putea să-ți spun*. Vocea lui se *schimbă* atunci, devenind mai profundă și mai rece.

– Cum te numești? întrebă Rowan.

– *Voi, oamenii, nu puteți să ne pronunțați numele sau să ne vorbiți limba*, răspunse demonul.

– Voi, oamenii, nu puteți să ne pronunțați numele, îl imită ea. Din nefericire, am mai auzit asta. Aelin râse încet în timp ce creatura din bărbat clocoti. Care este numele tău – numele tău *adevărat*?

Bărbatul se agită, cu o mișcare smucită și violentă, care îl făcu pe Rowan să se apropie. Ea monitoriză cu atenție bătălia dintre cele două ființe din acel corp.

– Stevan, spuse el, în cele din urmă.

– Stevan, repetă ea. Ochii bărbatului erau limpezi, ațintiți asupra ei. Stevan, rosti ea din nou, mai tare.

– *Liniște*, izbucni demonul.

– De unde ești, Stevan?

– *Destul cu...* Melisande.

– Stevan, repetă ea. Nu funcționase în ziua evadării lui Aedion – nu fusese suficient atunci, dar acum... Ai o familie, Stevan?

– Sunt morți. Toți. *Așa cum vei fi și tu.* El se îndreptă, se înmuie, se îndreptă, se înmuie.

– Poți să scoți inelul?

– *Niciodată*, spuse creatura.

– Poți să te întorci, Stevan? Dacă inelul dispare?

Un tremur îi lăsă capul atârnând, între umeri.

– Nu vreau, chiar dacă aș putea.

– De ce?

– Lucrurile – lucrurile pe care le-am făcut eu, pe care le-am făcut noi... *I-a plăcut să privească atunci când i-am ucis, când i-am sfârtecat.*

Rowan nu îl mai înconjură, oprindu-se lângă ea. În ciuda măștii lui, ea aproape vedea expresia de pe chipul său – dezgustul și mila.

– Spune-mi despre prinții Valg, zise Aelin.

Atât demonul, cât și omul, tăcură.

– Spune-mi despre prinții Valg, îi ordonă ea.

– *Ei sunt întuneric, sunt glorie, sunt eterni.*

– Stevan, spune-mi. Există unul aici – în Rifthold?

– Da.

– În ce corp locuiește?

– În trupul Prințului moștenitor.

– Este și prințul acolo, așa cum ești și tu?

– Nu l-am văzut niciodată – n-am vorbit niciodată cu el. Dacă – dacă este un prinț în el... Nu mai rezist, nu suport acest lucru. Dacă este un prinț... *prințul l-ar fi distrus, l-ar fi folosit și subjugat.*

Dorian, Dorian...

– Te rog! șopti bărbatul, cu o voce atât de goală și de blândă în comparație cu cea a creaturii din el. Te rog, pune-i capăt! Nu mai rezist.

– Mincinosule! exclamă ea. I-ai cedat.

– N-am avut de ales, rosti bărbatul, gâfâind. Au venit în casele noastre, la familiile noastre. Au spus că inelele făceau parte din uniformă, așa că a trebuit să le purtăm. Îl străbătu un fior, iar ceva antic, rece, îi zâmbi. *Ce ești tu, femeie?* Își linse buzele. *Lasă-mă să te gust! Spune-mi ce ești!*

Aelin studie inelul negru de pe degetul lui. Cain – cândva, cu luni bune în urmă, Cain luptase cu creatura din el. Fusese o zi, în holurile castelului, în care el păruse urmărit, bântuit. Ca și când, în ciuda inelului...

– Eu sunt moartea, spuse ea categoric. Dacă o vrei.

Bărbatul se înmuie, demonul dispărând.

– Da, oftă el. Da.

– Ce îmi oferi în schimb?

– Orice, șopti bărbatul. Te rog!

Ea se uită la mâna și la inelul lui și căută în buzunar.

– Atunci, ascultă cu atenție.

Aelin se trezi udă de transpirație și înfășurată în cearșafuri, cuprinsa de teamă ca într-un pumn. Își impuse să respire, să clipească – să privească la camera scăldată în lumina lunii, să-și întoarcă privirea și să îl vadă pe Prințul Fae dormind lângă ea. Era în viață – nu torturat sau mort.

Totuși, întinse o mână peste marea de pături dintre ei și îi atinse umărul gol. Mușchi tari ca piatra, acoperiți de piele moale precum catifeaua. Era adevărat.

Făcuseră ceea ce trebuiau să facă, iar comandantul Valg era închis în altă clădire, pregătit și așteptând seara următoare, când aveau să-l ducă, la Breaslă, împlinindu-i, în sfârșit, favoarea lui Arobynn. Dar cuvintele demonului îi răsunau în minte. Iar apoi, se amestecau cu vocea prințului Valg, care se folosise de gura lui Dorian ca de a unei păpuși. „Voi distruge tot ce iubești". O promisiune.

Aelin oftă, atentă să nu-l deranjeze pe Prințul Fae care dormea lângă ea. Pentru o clipă, îi fu greu să-și retragă mâna care îi atingea brațul – pentru o clipă, fu tentată să-i mângâie rotunjimea mușchilor.

Dar mai avea un lucru de făcut în seara asta. Prin urmare, își retrase mâna.

Iar de data asta el nu se trezi când ea se furișă afară din cameră.

/

Era aproape ora patru dimineața când ea se strecură înapoi în dormitor, cu cizmele în mâini. Reușise să facă doi pași – doi pași foarte grei, extenuați – înainte ca Rowan să i se adreseze, din pat.

– Miroși a cenușă.

Ea păși în continuare, până ce aruncă cizmele în dressing, se schimbă în prima cămașă pe care o găsi și se spălă pe față și pe gât.

– Am avut niște treburi, spuse ea, urcându-se în pat.

– Ai fost mai discretă de data asta. Mânia care mocnea în el era aproape suficient de fierbinte încât să treacă prin pături.

– De data asta nu a fost un risc prea mare. Era o minciună. Una mare. Pur și simplu, avusese noroc.

– Și presupun că nu îmi vei spune decât atunci când vei vrea?

Ea se sprijini de perne.

– Nu te supăra pentru că m-am furișat mai bine decât tine.

Mârâitul lui răsună prin saltea.

– Nu este o glumă.

Ea își închise ochii; mâinile îi erau ca de plumb.

– Știu.

– Aelin...

Ea deja adormise.

Rowan nu era supărat. Nu, supărarea nu acoperea nici măcar o fracțiune din ce simțea el.

Furia încă îl domina în dimineața următoare, când se trezi înaintea ei și se strecură în dressing, ca să-i examineze hainele. Praful, metalul, fumul și mirosul de transpirație îi gâdilară nasul, iar pe materialul negru zări dungi de murdărie și cenușă. Doar câteva pumnale stăteau împrăștiate în apropiere – Goldryn și Damaris nu fuseseră mutate din locul în care le pusese el pe podea, noaptea trecută. Nici urmă de miros de Lorcan sau de Valg. Niciun miros de sânge.

Aelin fie nu își dorise să riște să piardă vechile săbii într-o luptă, fie nu voise o greutate în plus.

Ea era întinsă pe pat când el ieși, cu maxilarul încleștat. Nici măcar nu se obosise să poarte una dintre acele cămăși de noapte ridicole. Probabil că fusese atât de extenuată încât nu se deranjase cu altceva în afară de cămașa aia supradimensionată. Cămașa *lui*, observă el cu o satisfacție masculină.

Era imensă pentru ea. Era atât de ușor să uite cât de mică era ea, în comparație cu el! Cât de muritoare! Și cât de inconștientă de controlul pe care el trebuia să-l exercite în fiecare zi, în fiecare oră, ca să o țină la distanță, ca să se abțină să o atingă!

El se încruntă la ea înainte de a ieși din dormitor. În munți, ar fi pus-o să alerge, să taie copaci ore întregi sau să lucreze mai mult în bucătărie.

Acest apartament era prea mic, prea plin de bărbați obișnuiți să li se facă pe plac și o regină obișnuită în același stil. Mai rău, o regină hotărâtă să păstreze secrete. El mai avusese de-a face cu tineri conducători: Maeve îl trimisese la destule Curți străine, pe care el știa cum să le supună. Dar Aelin...

Ea îl dusese să vâneze *demoni*. Și totuși, această sarcină, orice ar fi făcut ea, necesita ca până și el să rămână neinformat.

Rowan umplu ibricul, concentrându-se asupra tuturor mișcărilor – doar ca să se abțină să nu-l arunce pe fereastră.

– Pregătești micul dejun? Ce domestic ești! Aelin se sprijini de tocul ușii, impertientă ca întotdeauna.

– Nu ar trebui să dormi ca valiza-n gară, având în vedere cât de ocupată ai fost azi-noapte?

– Am putea să *nu* ne certăm înainte de a bea prima mea ceașcă de ceai?

Cu un calm magistral, el puse ibricul pe foc.

– Atunci, după ceai?

Ea își încrucișă brațele, în lumina soarelui ce-i atingea umărul halatului ei albastru-deschis. Regina lui era o creatură care iubea luxul. Și totuși – totuși nu-și cumpărase nimic nou în ultimul timp. Ea oftă, plecându-și umerii ușor.

Mânia care îi clocotea prin vene șovăi. Și șovăi din nou când ea își mușcă buza.

– Trebuie să vii cu mine astăzi.

– Unde trebuie să mergi? întrebă el. Ea privi spre masă, spre cupitor. La Arobynn? El nu uitase nicio secundă unde aveau să meargă în acea seară – ce trebuia să înfrunte ea.

Ea scutură din cap, apoi ridică din umeri.

– Nu – adică, da, vreau să vii în seara asta, dar... Mai trebuie să fac ceva. Și vreau să o fac astăzi, înainte de a se întâmpla totul.

El așteptă, abținându-se să meargă spre ea, să îi ceară mai multe informații. Asta își promiseseră reciproc: spațiu, ca să se ocupe de

propriile vieți nefericite – să afle cum să le împărtășească. Pe el nu-l deranja. În majoritatea timpului.

Ea își frecă sprâncenele cu degetul mare și cel arătător, apoi își îndreptă umerii – umerii acoperiți cu mătase, care purtau o povară pe care el ar fi făcut orice ca să o ușureze – și își ridică bărbia.

– Trebuie să vizitez un mormânt.

Nu avea o rochie neagră potrivită pentru jelit, dar Aelin se gândi că Sam oricum ar fi preferat să o vadă îmbrăcată în ceva strălucitor și frumos. Așadar, purtă tunica de culoarea ierbii de primăvară, cu manșetele mânecii din catifea aurie. *Viața*, se gândi ea mergând prin micul și drăguțul cimitir de deasupra râului Avery. Hainele pe care ar fi vrut Sam ca ea să le poarte îi aminteau de viață.

Cimitirul era gol, pietrele de mormânt și iarba erau bine întreținute, iar stejarii înalți înfrunzeau. O briză care venea dinspre râul vecin agită frunzele și îi zburli părul desprins, care era acum din nou auriu ca mierea.

Rowan rămăsese aproape de mica poartă de fier, rezemat de unul dintre stejari, ca să nu fie observați de trecătorii de pe strada liniștită a orașului. Dacă ar fi fost reperați, hainele lui negre și armele l-ar fi făcut să pară doar o gardă de corp.

Plănuise să vină singură, dar în dimineața asta se trezise și pur și simplu... avusese nevoie de el.

Iarba nouă îi amortiza fiecare pas printre pietrele palide de mormânt, scăldate în lumina soarelui. Ea luă pietricele de pe drum, încântându-le pe cele diforme și aspre, păstrându-le pe acelea care străluceau cu mici bucăți de cuarț sau culoare. Adună o mână plină până ce se apropie de ultimul rând de morminte, de la marginea râului mare și tulbure, care curgea leneș pe lângă cimitir.

Găsi un mormânt frumos – simplu, curat – și o piatră pe care scria:

SAM CORTLAND
CEL IUBIT

Arobynn îl lăsase gol, nemarcat. Dar Wesley îi explicase în scrisoare cum chemase un cioplitor în piatră. Ea se apropie de mormânt, citind inscripția de nenumărate ori.

Cel iubit – nu doar de ea, ci de mulți oameni. Sam. Sam al ei.

Pentru o clipă, fixă cu privirea iarba, piatra albă. Pentru o clipă, văzu chipul frumos zâmbindu-i, strigându-i, iubind-o. Deschise pumnul cu pietricele și luă trei dintre cele mai frumoase – două pentru anii de când îi fusese luat, una pentru ce făcuseră ei împreună. Atentă, le puse pe partea de sus a pietrei de mormânt.

Apoi, se sprijini de piatră, strângându-și picioarele sub ea, și își sprijini capul de piatra netedă și rece.

– Bună, Sam, șopti ea în briza râului.

Nu mai spuse nimic pentru o vreme, mulțumită să fie aproape de el, chiar și așa. Soarele îi încălzea părul, un sărut cald pe scalp. O urmă a Malei, poate, chiar și aici.

Începu să vorbească, încet și succint, povestindu-i lui Sam ce i se întâmplase în urmă cu zece ani, spunându-i despre ultimele nouă luni. Când termină, își ridică privirea la frunzele de stejar, care foșneau deasupra capului, și își trecu degetele prin iarba moale.

– Îmi este dor de tine, zise ea. În fiecare zi mi-e dor de tine. Și mă întreb ce ai fi crezut despre toate astea. Ce ai fi crezut despre mine. Cred – cred că ai fi fost un rege minunat. De fapt, cred că oamenii te-ar fi plăcut mai mult decât pe mine. Gâtul i se strânse. Nu ți-am spus niciodată – ce am simțit. Dar te-am iubit și cred că o parte din mine s-ar putea să te iubească întotdeauna. Poate că erai perechea mea, iar eu nu am știut asta niciodată. Poate că-mi voi petrece toată viața gândindu-mă la asta. Poate că te voi vedea din nou în Viața de Apoi, iar atunci voi fi sigură. Dar, până atunci... până atunci îmi va fi dor de tine și îmi doresc să fi fost aici.

Nu avea să-și ceară scuze, nici să spună că era vina ei. Pentru că el nu murise din cauza ei. Iar în seara asta... în seara asta, urma să plătească acea datorie.

Ea își șterse fața cu mâneca și se ridică în picioare. Soarele îi uscă lacrimile. Ea mirosi pinul și zăpada înainte să-l audă, iar când se întoarse, Rowan stătea la câțiva metri distanță, fixând cu privirea piatra de mormânt din spatele ei.

– El era...

– Știu ce însemna pentru tine, spuse încet Rowan și întinse mâna. Nu ca să o ia pe a ei, ci pentru o piatră.

Ea venise aici pentru a-și deschise pumnul și căută printre pietricele, până ce găsi una – netedă și rotundă, de mărimea unui ou de colibri. Cu o blândețe care îi frânse inima, el o puse pe piatra de mormânt, lângă pietricelele ei.

– Îi vei ucide pe Arobynn în seara asta, nu-i așa? întrebă el.

– După cină. Când va pleca la culcare. Mă voi întoarce la Breaslă și voi termina treaba.

Ea venise aici pentru a-și aminti de ce exista acel mormânt între ei și de ce avea acele cicatrice pe spate.

– Și Amuleta din Orynth?

– Este sfârșitul jocului, dar și o distracție.

Lumina soarelui dansa pe râul Avery, aproape orbitoare.

– Ești pregătită să o faci?

Ea privi din nou piatra de mormânt și iarba care ascundea sicriul de dedesubt.

– Nu am de ales.

CAPITOLUL 40

Elide petrecu două zile făcând muncă de voluntariat la bucătărie, aflând unde și când mâncau spălătoresele și cine le aducea mâncarea. După două-trei zile, bucătarul-șef avu destulă încredere în ea încât, când se oferi voluntară să ducă pâinea în sala de mese, el nu avu nimic împotrivă.

Nimeni nu observă când presără otravă peste câteva chifle. Aripa Conducătoare jurase că nu avea să le ucidă – ci doar să le îmbolnăvească pe spălătorese timp de câteva zile. Și poate că era egoistă să pună propria supraviețuire pe primul loc, dar Elide nu ezită când aruncă pudra galbenă pe câteva chifle, amestecând-o cu făina care le acoperea.

Elide însemnă o chiflă anume, ca să se asigure că avea să i-o dea spălătoresei pe care o observase cu câteva zile înainte, dar celelalte urmau să fie date celorlalte spălătorese, la întâmplare.

La naiba – era foarte probabil să ardă etern pe tărâmul lui Hellas pentru asta. Dar se putea gândi la osânda ei după ce ar fi scăpat și ar fi fost foarte departe, dincolo de Continentul Sudic.

Elide intră șchiopătând în sala de mese zgomotoasă, o oloagă tăcută, cu încă o tavă cu mâncare. Se îndreptă spre masa lungă, încercând să nu lase greutatea pe picior, când se aplecă de nenumărate ori, ca să pună chiflele pe farfurii. Spălătoresele nici măcar nu se deranjară să-i mulțumească.

A doua zi, știrea că o treime din spălătorese erau bolnave făcu ravă în Breaslă. Probabil că puiul de la cină fusese de vină, ziseseră ele. Sau carnea de oaie. Sau supa, pe care o mâncaseră doar câteva dintre ele. Bucătarul își ceruse scuze – iar Elide încercase să nu îi ceară scuze *acestuia*, când îi văzuse groaza din privire.

Spălătoreasa-șefă păru chiar ușurată când Elide intră și se oferi să ajute. Femeia îi spuse să aleagă orice post și să înceapă munca. Perfect.

Totuși, sentimentul de vinovăție îi apăsa pe umeri când se îndreptă direct spre locul de muncă al acelei femei.

Munci toată ziua și așteptă ca hainele însângerate să sosească.

Când sosiră, în cele din urmă, nu mai erau pline de atât de mult sânge ca înainte, ci de o substanță care semăna cu voma. Elide aproape vomită când le spălă pe toate. Și le stoarse. Și le uscă. Și le călcă. Două ore întregi.

Noaptea cădea când împături ultima haină, încercând să-și oprească degetele din tremurat. Totuși, se duse la spălătoreasa-șefă.

– Ar... ar trebui să le duc înapoi? spuse ea încet, ca o biată fată speriată.

Femeia râânji. Elide se întrebă dacă cealaltă spălătoreasă fusese trimisă acolo drept pedeapsă.

– Pe acolo e o scară care te va duce la nivelurile subterane. Spune-le gărzilor că o înlocuiești pe Misty. Du hainele la a doua ușă de pe stânga și lasă-le afară. Femeia se uită la lanțurile lui Elide.

– Încearcă să fugi, dacă poți.

Lui Elide i se întoarse stomacul pe dos înainte să ajungă la gărzi.

Dar ei nici măcar nu o luară la întrebări când recită ce o învățase spălătoreasa-șefă.

Ea coborî în întunericul scării în spirală. Temperatura coborî odată cu nivelul. Apoi, auzi gemetele. Gemete de durere, de groază, de disperare.

Ținu coșul cu haine la piept. O torță pâlpâia în față. Pe toți zeii, era frig acolo.

Scările se lățeau în partea de jos, evazându-se în pantă și dezvăluind un hol lat, luminat cu torțe și flancat cu nenumărate uși de fier. Gemetele veneau din spatele lor.

A doua ușă de pe stânga. Era scobită cu ceea ce păreau a fi urme de gheare, care împingeau din interior.

Erau gărzi acolo – gărzi și oameni ciudați care patrulau înainte și înapoi, deschizând și închizând ușile. Genunchii lui Elide se clătinară. Nimeni nu o opri.

Ea puse coșul de rufe în fața celei de-a doua uși și bătu încet la ușă. Fierul era atât de rece, încât o ustură pielea.

– Haine curate, spuse ea spre ușă. Era absurd. În acest loc, cu acești oameni, ei încă insistau să aibă haine curate.

Trei dintre gărzi se opriră ca să privească. Ea se prefăcu a nu-i observa – simulând că se retrăgea încet, ca un iepure fricos. Simulă că își prinse piciorul rănit în ceva și alunecă. Dar durerea care îi cuprinse piciorul fu reală când căzu, lanțurile lovind-o și trăgând de ea. Podeaua era rece ca ușa din fier.

Niciunul dintre gardieni nu o ajută să se ridice.

Ea șuieră, apucându-se de gleznă, câștigând cât de mult timp putu, inima bătându-i cu putere.

Apoi, ușa se deschise.

Manon o privi pe Elide cum vomită de nenumărate ori.

O santinelă Cioc-negru o găsise ghemuită într-un colț al unui ol, tremurând, cu o baltă de urină sub ea. Auzind că servitoarea era acum proprietatea lui Manon, santinela o târâse până aici.

Asterin și Sorrel stăteau împietrite în spatele lui Manon când fata omită din nou în găleată – doar fiere și scuipat de data asta – și își ridică, în cele din urmă, capul.

– Raportează, rosti Manon.

– Am văzut camera, spuse răgușită Elide.

Vrăjitoarele rămaseră nemișcate.

– *Ceva* a deschis ușa ca să ia rufele, iar eu am văzut camera.

Cu ochii ei ageri, probabil că văzuse prea multe.

– Spune-mi tot, rosti Manon, rezemându-se de stâlpul patului. Asterin și Sorrel zăboveau lângă ușă, asigurându-se că nu asculta nimeni.

Elide rămase pe podea, cu piciorul răsucit într-o parte. Dar ochii are îi întâlniră pe cei ai lui Manon scânteiară cu un temperament de foc, pe care fata îl dezvăluia arareori.

– Creatura care a deschis ușa era un bărbat frumos – un bărbat cu păr blond și cu un colier în jurul gâtului. Dar *nu* era om. Nu avea nimic uman în privire. Unul dintre prinți – sigur asta era. Eu-eu m-am prefăcut că am căzut, ca să câștig timp să văd cine a deschis ușa. Când m-a văzut la pământ, mi-a zâmbit – iar *întunericul* a ieșit din el... Ea se îndreptă spre găleată și se aplecă deasupra acesteia, dar nu vomită. Am reușit să mă uit pe lângă el, în camera din spatele lui, spuse ea, după încă o clipă. Se holbă la Manon, apoi la Asterin și Sorrel. Ai zis că urma să li se... implanteze ceva.

– Da, zise Manon.

– Știi de câte ori?

– Poftim? șopti Asterin.

– Știi, continuă Elide, cu vocea oscilându-i de furie sau de frică, de câte ori trebuia să li se implanteze urmași, înainte de a li se da drumul?

În mintea lui Manon se lăsă liniștea.

– Continuă.

Chipul lui Elide era alb ca moartea, ceea ce-i făcea pistruii să arate ca niște pete de sânge uscate.

– Din ce am văzut, fiecare a născut cel puțin un copil. Și deja sunt pe cale să nască un altul.

– E imposibil, spuse Sorrel.

– Și copiii de vrăjitoare? șopti Asterin.

Elide chiar vomită din nou de data asta.

Când termină, Manon se stăpâni suficient încât să i se adreseze.

– Povestește-mi despre copiii vrăjitoarelor.

– Nu sunt copii de vrăjitoare. Nu sunt copii, spuse Elide, acoperindu-și fața cu mâinile ca și când ar fi vrut să-și scoată ochii. Sunt *creaturi*. Sunt *demoni*. Pielea lor este ca diamantul negru, iar ei – au aceste râturi, cu dinți. *Colți*. Au deja colți. Și nu ca ai voștri. Ea își coborî mâinile. Au dinți de piatră neagră. Nu seamănă deloc cu voi.

Dacă Sorrel și Asterin erau îngrozite, nu se dădeau de gol.

– Și Picioarele-galbene? întrebă Manon.

– Le-au înlănțuit de mese. De altare. Și suspinau. Îl implorau pe bărbat să le lase să plece. Dar ele... sunt foarte aproape de a naște. Apoi, am fugit. Am fugit de acolo cât de repede am putut și... o, pe toți zeii. *O, pe toți zeii!* Elide începu să plângă.

Încet, Manon se întoarse spre Aghiotantă și Locțiitoare.

Sorrel era palidă, furia citindu-i-se în ochi. Asterin întâlni însă privirea lui Manon – cu o furie pe care Manon nu o mai văzuse vreodată îndreptată spre ea.

– Tu le-ai permis să facă asta.

Manon își scoase ghearele.

– Acestea sunt ordinele mele. Aceasta este misiunea noastră.

– Este o monstruozitate! strigă Asterin.

Elide se opri din plâns. Și se îndreptă spre siguranța șemineului.

Apoi, lacrimi – *lacrimi* – apărură în ochii lui Asterin.

Manon mârâi.

– Vi s-au înmuiat inimile? Vocea ar fi putut fi cea a bunicii ei. Nu suportați...

– *Tu le-ai permis să facă asta!* strigă Asterin.

Sorrel se băgă în fața lui Asterin.

– Relaxează-te!

Asterin o împinse pe Sorrel cu atâta violență, încât Aghiotanta lui Manon se prăbuși pe masa de toaletă. Înainte ca Sorrel să-şi revină, Asterin era la câțiva centimetri de Manon.

– Tu i-ai dat vrăjitoarele. I-ai dat vrăjitoare!

Manon lovi, prinzând-o de gât pe Asterin. Asterin o apucă însă de braț, băgându-și unghiile de fier atât de puternic, încât curse sânge. Pentru o clipă, sângele lui Manon picurând pe podea fu singurul sunet. Asterin ar fi trebuit să-și piardă viața pentru că vărsase sângele succesoarei.

Lumina străluci pe pumnalul lui Sorrel când se apropie, gata să îl înfigă în spinarea lui Asterin, dacă Manon i-ar fi ordonat să o facă. Manon ar fi putut jura că mâna lui Sorrel tremura.

Manon întâlni ochii negri, cu picățele aurii, ai lui Asterin.

– Nu pui la îndoială. Nu ceri. Nu mai ești Locțiitoare. Vesta te va înlocui. Tu...

Se auzi un râs spart și aspru.

– Nu ai de gând să faci nimic în legătură cu asta, nu-i așa? Nu le vei elibera. Nu vei lupta pentru ele. Pentru noi. Pentru că, după cum era, ce ar spune Bunica? De ce nu ți-a răspuns la scrisori, Manon? De ce nu te-ai trimis până acum? Unghiile de fier ale lui Asterin intrară mai adânc, tăind carnea. Manon acceptă durerea.

– Mâine-dimineață la micul dejun îți vei primi pedeapsa, spuse Manon printre dinți și o împinse pe Locțiitoare, trimițând-o pe Asterin, clătinându-se, spre ușă. Manon își lăsă mâna însângerată pe lângă corp. Trebuia să o bandajeze curând. Sângele – de pe palma ei, de pe degetele ei – părea atât de familiar...

– Dacă încerci să le eliberezi, dacă faci un gest prostesc, Asterin Cioc-negru, continuă Manon, următoarea pedeapsă pe care o vei primi va fi propria execuție.

Asterin râse din nou, fără bucurie.

– Te-ai fi supus chiar dacă ar fi fost clanul Cioc-negru acolo, nu-i așa? Loialitate, supunere, brutalitate – asta te caracterizează.

– Pleacă de aici cât încă mai poți să mergi! spuse încet Sorrel.

Asterin se întoarse spre Locțiitoare și o urmă de suferință licări pe chipul ei.

Manon clipi. Acele *sentimente*...

Asterin se întoarse pe călcâie și plecă, trântind ușa în urma ei.

Elide reușise să își limpezească mintea înainte să se ofere să-i curețe și să-i bandajeze brațul lui Manon. Ce văzuse astăzi, în camera asta și în cea de la subsol...

„Tu le-ai permis să facă asta." Ea nu o condamna pe Asterin, chiar dacă o șocase să o vadă pe vrăjitoare pierzându-și complet controlul. Niciodată nu văzuse vreuna reacționând altfel decât cu răceală și amuzament, indiferență sau furie sângeroasă.

Manon nu scosese niciun cuvânt de când îi spusese lui Sorrel să plece, să o urmeze pe Asterin și să o împiedice să facă ceva foarte prostesc. Ca și când salvarea acelor vrăjitoare Picioare-galbene ar fi fost ceva prostesc. Ca și când acel gen de compasiune ar fi fost nesăbuită.

Manon se holba în gol când Elide termină de pus alifia și întinse mâna după bandaje. Înțepăturile erau adânci, dar nu suficient de rele încât să necesite copci.

– Merită regatul tău destrămat toate astea? îndrăzni Elide să întrebe.

Acei ochi de culoarea aurului topit se îndreptară spre fereastra întunecată.

Nu mă aștept ca un om să înțeleagă cum este să fii un nemuritor patrie. Să fii blestemat la un exil etern. Cuvinte reci și distante.

- Regatul meu a fost cucerit de regele Adarlanului și toată lumea care țineam a fost executată, spuse Elide. Unchiul meu mi-a furat lul și pământurile tatălui meu și cea mai bună șansă a mea de a fi siguranță constă în navigarea spre celălalt capăt al lumii. Înțeleg um este să îți dorești – să speri.

– Nu este speranță. Este supraviețuire.

Elide înfășură încet bandajul în jurul antebrațului vrăjitoarei.

– Speranța pentru patria ta te ghidează, te face să te supui.

– Și viitorul tău? Tot vorbești despre speranță, dar pari resemnată să fugi. De ce nu te întorci în regatul tău – ca să lupți?

Poate că lucrurile îngrozitoare pe care le văzuse astăzi îi dădură curajul să spună ce avea pe suflet.

– Acum zece ani, părinții mei au fost uciși. Tatăl meu a fost exe- utat pe un eșafod, în fața a mii de oameni. Dar mama... Mama a murit apărând-o pe Aelin Galathynius, moștenitoarea tronului Terrasenului. Ea i-a dat ocazia lui Aelin să fugă. Ei au urmat-o pe elin spre râul înghețat, unde au spus că trebuie să fi căzut și să se înecat. Dar Aelin avea magia focului. Ar fi putut supraviețui fri- ului. Iar Aelin... Aelin nu m-a plăcut niciodată cu adevărat și nu s-a uat cu mine din cauză că eram foarte timidă, dar... nu i-am crezut niciodată când mi-au zis că a murit. Din ziua aceea, mi-am spus că a scăpat și că încă este acolo, așteptând. Crescând, devenind mai uternică, astfel încât să poată veni într-o zi și să salveze Terrasenul. ar tu ești inamica mea – pentru că, dacă se va întoarce, va lupta cu e. Dar, timp de zece ani, până când am venit aici, l-am suportat Vernon pentru ea. Sperând că ea a scăpat, iar sacrificiul mamei le nu a fost în zadar. M-am gândit că, într-o zi, Aelin va veni să salveze – că își va aminti că am existat și că mă va salva din acel turn. Iată, marele ei secret, pe care nu îndrăznise să-l spună nimănui, nici măcar dădacei ei. Chiar dacă... chiar dacă nu a venit, chiar dacă

sunt acum aici, nu pot renunța la asta. Și cred că de aceea te supui. Pentru că în fiecare zi din viața ta nefericită și îngrozitoare ai sperat că vei ajunge acasă.

Elide termină de înfășurat bandajul și se retrase. Manon o fixa acum cu privirea.

– Dacă această Aelin Galanthynius ar fi, într-adevăr, în viață, ai încerca să fugi la ea? Ai lupta alături ea?

– Aș lupta cu toate puterile ca să ajung la ea. Dar există limite pe care nu le-aș încălca. Deoarece nu cred că aș putea să dau fața cu ea dacă... dacă nu aș putea să suport ceea ce am făcut.

Manon nu zise nimic. Elide se îndepărtă, îndreptându-se spre baie, ca să se spele pe mâini.

– Crezi că monștrii sunt născuți sau făcuți? spuse Aripa Conducătoare, din spatele ei.

Din ce văzuse astăzi, ar fi spus că unele creaturi erau rele din naștere. Dar ce o întrebase Manon era...

– Nu eu sunt cea care trebuie să răspundă la întrebarea asta, spuse Elide.

CAPITOLUL 41

Uleiul stătea pe marginea căzii, strălucind precum chihlimbarul, în lumina după-amiezii.

Goală, Aelin stătea în fața lui, incapabilă să întindă mâna spre ticlă. Asta voia Arobynn – să se gândească la el când s-ar fi dat cu ulei pe fiecare centimetru al pielii. Ca sânii, coapsele și gâtul ei să miroasă ca migdalele – ca parfumul ales de *el*. Parfumul lui, deoarece știa că un mascul Fae venise să stea împreună cu ea, iar toate semnele indicau faptul că erau destul de apropiați încât mirosul să conteze pentru Rowan.

Ea închise ochii, pregătindu-se.

– Aelin! rosti Rowan prin ușă.

– Sunt bine, răspunse ea. Doar câteva ore. Apoi, totul avea să se schimbe.

Ea deschise ochii și întinse mâna spre ulei.

—

Fu necesar doar un semn din bărbie pentru ca Rowan să îl facă pe Aedion să-l urmeze pe acoperiș. Aelin încă era în camera ei, îmbrăcându-se, dar Rowan nu mergea departe. Avea să îi audă pe inamici cu mult înainte ca ei să aibă șansa să intre în apartament.

În ciuda faptului că Valgii umblau prin oraș, Riftholdul era una dintre cele mai blânde capitale pe care le întâlnise – oamenii fiind,

în mare parte, înclinați să evite problemele. Poate că din frica de a fi remarcați de monstrul care locuia în castelul acela îngrozitor de cleștar. Dar Rowan tot urma să fie în gardă – aici, în Terrasen, sau oriunde altundeva ar fi ajuns.

Aedion stătea acum pe un scăunel, pe care unul dintre ei îl adusese aici la un moment dat. Fiul lui Gavriel – o surpriză și un șoc de fiecare dată când îi vedea chipul sau îi simțea mirosul. Rowan nu se putu abține să se întrebe dacă Aelin trimisese câinii Wyrd după Lorcan nu doar ca să-l împiedice să o urmărească și să deschidă calea pentru eliberarea magiei, ci și ca să îl țină departe de Aedion, ca să nu îi detecteze descendența.

Aedion își încrucișă picioarele cu o grație lenevă care, probabil, îl ajuta să își ascundă viteza și puterea în fața oponenților.

– Îl va ucide în seara asta, nu-i așa?

– După cină și după orice altceva plănuiește Arobynn să îi facă acelui comandant Valg. Se va întoarce și îl va ucide.

Doar un prost ar fi crezut că Aedion rânjea doar pentru că era amuzat.

– Bravo ei!

– Și dacă decide să-l cruțe?

– Este decizia ei.

Un răspuns inteligent.

– Dar dacă ne-ar spune să ne ocupăm noi de asta?

– Atunci sper că mă vei însoți la vânătoare, Prințe.

Încă un răspuns inteligent și ceea ce așteptase să audă.

– Și când va sosi clipa? întrebă Rowan.

– Tu ai depus jurământul de sânge, răspunse Aedion, iar în ochii lui nu se zări nicio umbră de provocare – doar adevărul spus de un războinic altuia. Eu îl voi ucide pe Arobynn.

– Mi se pare corect.

Furie pură licări pe chipul lui Aedion.

– Nu va fi rapid și nu va fi curat. Acel bărbat are foarte, foarte multe datorii de plătit înainte de a-și găsi sfârșitul.

Până când apăru Aelin, bărbații vorbeau în bucătărie, deja îmrăcați. Pe strada din fața apartamentului, comandantul Valg era nlanțuit, legat la ochi și încuiat în cufărul trăsurii pe care o adusese Nesryn.

Aelin își îndreptă umerii și expiră, eliberând nodul din piept, traversă camera, cu fiecare pas avansând prea repede spre plecarea lor inevitabilă.

Aedion, stând în fața ei îmbrăcat cu o tunică de un verde închis, fu primul care observă. El fluieră încet.

– Ei bine, dacă încă nu m-ai speriat până acum, cu siguranță o faci acum.

Rowan se întoarse spre ea. El rămase complet nemișcat, examinându-i rochia.

Catifeaua neagră i se mula pe toate formele, înainte de a i se aduna la picioare, dezvăluind fiecare respirație ușoară, în timp ce privirea lui Rowan se plimbă peste corpul ei. În jos, apoi în sus – spre părul pe care îl pieptănase pe spate, cu doi piepteni în formă de aripi de liliac, ce se ridicau deasupra fiecărei laturi a capului ei, ca o coroană antică; spre fața pe care o păstrase în mare parte curată, în afară de un pic de kohl de-a lungul pleoapei superioare și a buzelor de un roșu închis, pe care le colorase cu migală.

Cu greutatea arzătoare a atenției lui Rowan asupra ei, se întoarse ă să le arate spatele – dragonul auriu care se cățăra pe corpul ei. Ea privi peste umăr la timp ca să-i vadă privirea lui Rowan alunecând în jos, unde zăbovi. Încet, privirea lui se ridică spre a ei. Iar ea ar fi putut jura că acea poftă – o poftă lacomă – licărea acolo.

– Demoni și o cină, zise Aedion, lovindu-l pe umăr pe Rowan. Ar trebui să plecăm.

Verișorul ei trecu pe lângă ea, făcându-i semn cu ochiul. Când a se întoarse spre Rowan, încă uimit, pe chip îi rămăsese doar calm.

– Ai spus că vrei să mă vezi în rochia asta, rosti ea un pic răgușit.

– Nu mi-am dat seama că efectul va fi atât de... El scutură din cap. Îi cercetă chipul, părul, pieptenii. Arăți ca...

– O regină?

– Regina ticăloasă care scuipă foc, așa cum îți spun nenorociții ăia.

Ea chicoti, fluturând o mână spre el: jacheta mulată de culoare neagră care îi etala umerii puternici, tonurile argintii care se asortau cu părul lui, frumusețea și eleganța hainelor care făceau un contrast fermecător cu tatuajul de pe partea laterală a feței și a gâtului.

– Nici tu nu arăți prea rău, Prințe.

O afirmație modestă. El arăta... ea nu se putea opri din privit, așa de bine arăta.

– Se pare, spuse el, mergând spre ea și oferindu-i brațul, că amândoi ne-am aranjat frumos.

Ea îi zâmbi șiret când îl luă de braț, mirosul migdalelor învăluindu-se din nou în jurul ei.

– Nu-ți uita mantia! Te vei simți vinovat dacă bietele muritoare vor arde când te vor vedea.

– Aș spune același lucru, dar cred că ți-ar plăcea să-i vezi pe bărbați arzând când vei trece pe lângă ei.

Ea îi făcu cu ochiul, iar râsul lui îi răsună prin oase și sânge.

CAPITOLUL 42

Porțile de la intrarea Breslei Asasinilor erau deschise, iar aleea de pietriș și peluza tunsă erau luminate de lămpi din sticlă care licăreau. Însăși proprietatea din piatră deschisă la culoare era strălucitoare, frumoasă și primitoare.

Aelin le povestise la ce să se aștepte în trăsură, pe drumul încoace, dar, când se opriră la treptele de la intrare, se uită la cei doi masculi înghesuiți împreună cu ea și îi avertiză din nou.

– Fiți în gardă și țineți-vă gurile! Mai ales cu comandantul Valg. Indiferent de ce auziți sau vedeți, *țineți-vă gurile!* Fără prostii teritoriale iraționale!

Aedion chicoti.

– Amintește-mi să-ți spun mâine cât de fermecătoare ești!

Dar ea nu avea chef să râdă.

Nesryn sări de pe locul birjarului și deschise ușa trăsurii. Aelin ieși, lăsându-și mantia înăuntru, și nu îndrăzni să se uite la casa de peste drum – la acoperișul unde Chaol și câțiva rebeli le ofereau întăriri, în caz că lucrurile ar fi mers foarte, foarte prost.

Se afla la jumătatea treptelor din marmură când ușile sculptate de stejar se deschiseră, inundând pragul cu lumină aurie. Nu valetul era cel care stătea acolo, zâmbindu-i cu dinți prea albi.

– Bine ai venit acasă! spuse mieros Arobynn. El le făcu semn să intre în holul cavernos de la intrare. Și bun-venit și prietenilor tăi! Aedion și Nesryn ocoliră trăsura, spre cufărul din spate. Sabia banală

a verișorului ei era scoasă, când deschiseră compartimentul și scoaseră silueta înlănțuită, cu glugă.

– Cadoul tău, rosti Aelin, în timp ce ei îl ridicară în picioare. Comandantul Valg se zbătu și se clătină în mâinile lor, când îl conduseră spre casă, gluga de pe capul său legănându-se dintr-o parte în alta. De sub materialul nefinisat, se auzi încet un șuierat.

– Aș fi preferat ușa de serviciu pentru invitatul nostru, spuse ferm Arobynn. Era îmbrăcat în verde – verdele Terrasenului, deși majoritatea ar fi presupus că alesese culoarea pentru a o echilibra cu părul său castaniu-roșcat. Un mod de a-i induce în eroare în ceea ce privea intențiile lui, apartenența sa. Nu purta nicio armă la vedere și doar blândețea se citi în ochii lui argintii, când își întinse mâinile spre ea, ca și când Aedion n-ar fi tras cu ea un demon pe treptele de la intrare. În spatele lor, Nesryn conduse trăsura afară.

Aelin îl simți pe Rowan enervându-se, îi simți dezgustul lui Aedion, dar nu se gândi la asta. Îl luă de mâini pe Arobynn – mâini uscate, calde și bătătorite.

El îi strânse ușor degetele, privindu-i chipul.

– Arăți încântător, dar nu mă așteptam la altceva. Nu ai nici măcar o vânătaie, după ce l-ai prins pe invitatul nostru. Impresionant. El se aplecă mai aproape, mirosind. Și miroși divin. Mă bucur că darul meu ți-a folosit.

Cu coada ochiului, ea îl văzu pe Rowan îndreptându-se și știu că alunecase într-un calm criminal. Nici Rowan și nici Aedion nu aveau arme la vedere, în afară de singura sabie pe care vărul ei o scosese acum – dar știa că amândoi erau înarmați pe sub haine și că Rowan i-ar fi rupt gâtul lui Arobynn și dacă doar s-ar fi uitat urât la ea.

Simplul gând o făcu să-i zâmbească lui Arobynn.

– Arăți bine, spuse ea. Presupun că deja îi cunoști pe însoțitorii mei.

El se întoarse spre Aedion, care era ocupat să-și înfigă sabia în coastele comandantului, ca să-i amintească să se miște în continuare.

– Nu am avut plăcerea de a-l cunoaște pe vărul tău.

Ea știa că Arobynn examina fiecare detaliu, în timp ce Aedion se apropie, împingând prizonierul înaintea lui; încercând să găsească o slăbiciune, ceva pe care să-l folosească în avantajul lui. Aedion înaintă, comandantul Valg împiedicându-se de prag.

– Te-ai însănătoșit, Generale, spuse Arobynn. Sau ar trebui să-ți spun „Maiestate", în onoarea descendenței tale din familia Ashryver? Cum preferi, desigur.

Atunci, ea își dădu seama că Arobynn nu plănuia să-l lase pe demon – și pe Stevan – să părăsească această casă în viață.

Peste umăr, Aedion îi rânji leneș lui Arobynn.

– Nu-mi pasă cum îmi spui. Îl împinse pe comandantul Valg mai departe. Numai ia-mi *creatura* de pe cap!

Arobynn zâmbi direct, netulburat – calculase ura lui Aedion. Cu o încetineală deliberată, se întoarse spre Rowan.

– Pe tine nu te cunosc, rosti gânditor Arobynn, fiind nevoit să-și înalțe capul pentru a-i vedea chipul lui Rowan. Se dădu în spectacol măsurându-l din priviri pe Rowan. A trecut o veșnicie de când n-am mai văzut un Fae. Nu-mi amintesc să fi fost atât de masivi.

Rowan înaintă în holul de la intrare, fiecare pas dantelat cu putere și moarte, oprindu-se lângă ea.

– Poți să-mi spui Rowan. Asta este tot ce trebuie să știi. El își înclină capul într-o parte, ca un prădător care își evalua prada. Mulțumesc pentru ulei, adăugă el. Aveam pielea un pic uscată.

Arobynn clipi – era singurul semn de surprindere pe care și-l permitea.

Ei îi luă o clipă să analizeze ce spusese Rowan și să-și dea seama că mirosul de migdale nu venise doar dinspre ea. Și el se dăduse cu uleiul.

Arobynn își îndreptă atenția spre Aedion și comandantul Valg.

– A treia ușă pe stânga – du-l la subsol. Folosește a patra celulă.

Aelin nu îndrăzni să-și privească verișorul, în timp ce îl târâia pe Stevan. Nu era nici urmă de alți asasini – nu se zărea niciun servitor. Orice plănuise Arobynn... nu voia niciun martor.

Arobynn îl urmă pe Aedion, cu mâinile în buzunare.

Dar Aelin rămase o clipă pe hol, privindu-l pe Rowan.

Sprâncenele îi erau ridicate și ea îi citi cuvintele în ochi și în postură. „Nu a spus niciodată că doar tu trebuie să-l folosești."

Gâtul i se strânse și scutură din cap.

„Ce?" păru el să întrebe.

„Tu..." scutură ea din nou, din cap. „Uneori mă surprinzi."

„Bun. Nu mi-ar plăcea să te plictisești."

Fără să vrea, în ciuda lucrurilor care aveau să urmeze, ea zâmbi, în timp ce Rowan o luă de mână și o strânse.

Când ea se întoarse ca să se îndrepte spre temnițe, zâmbetul îi dispăru când îl văzu pe Arobynn privindu-i.

—

Rowan nu mai avea mult până să-i rupă gâtul Regelui Asasinilor, în timp ce acesta îi conduse la subsol, în temnițe. Rămase cu un pas în urma lui Aelin, când coborâră pe scările spiralate din piatră, mirosul urât de mucegai, și sânge, și rugină devenind mai puternic la fiecare pas. El fusese torturat suficient și torturase și el ca să știe ce era acest loc. Să știe ce fel de antrenament primise Aelin aici.

O fată – fusese o fată când ticălosul cu păr roșu aflat la câțiva pași în față o adusese aici și o învățase cum să taie oameni, cum să-i țină în viață cât timp făcea asta, cum să îi facă să țipe și să implore. Cum să-i ucidă. Nicio parte a ei nu-l dezgusta, nimic nu-l speria, dar gândul la ea în acest loc, cu aceste mirosuri, în acest întuneric...

Cu fiecare treaptă, umerii lui Aelin părură să coboare, părul păru să îi devină mat, iar pielea, mai palidă. Aici îl văzuse ea ultima dată pe Sam, își dădu el seama. Iar stăpânul ei știa asta.

– Folosim acest loc pentru majoritatea întâlnirilor noastre – este mai greu să tragi cu urechea sau să fii prins nepregătit, spuse Arobynn, fără să se adreseze cuiva în mod special. Deși mai are și alte

rebuințări, cum veți vedea curând. El deschise ușă după ușă, iar
u Rowan i se păru că Aelin le număra, așteptând, până când...

– Intrăm? întrebă Arobynn, gesticulând spre ușa celulei.

Rowan îi atinse cotul. Pe toți zeii, autocontrolul lui era probabil inexistent în seara asta; nu înceta să își inventeze scuze ca să o atingă. Dar această atingere era esențială. Privirea ei o întâlni pe a lui, întunecată și rece. „Spune doar un cuvânt și este mort, iar apoi putem să întoarcem casa cu susul în jos, ca să căutăm amuleta."

Ea scutură din cap când intrară în celulă, iar el înțelese destul de bine. „Nu încă, nu încă."

Ea aproape că se împiedicase pe treptele spre temnițe și doar ndul la amuletă, doar căldura războinicului Fae din spatele ei fură ele care o făcură să înainteze și să coboare în subsolul din piatră.

Nu avea să uite niciodată această cameră. Încă îi bântuia visele. Masa era goală, dar ea îl vedea acolo, distrus și aproape de nerecunoscut, mirosul de gloriella agățându-i-se de corp. Sam fusese torturat în feluri pe care nici nu le aflase înainte de a citi scrisoarea lui Wesley. Cea mai groaznică tortură fusese la cererea lui Arobynn. Cerută ca pedeapsă pentru că Sam o iubea – pedeapsă pentru că îi atinsese bunurile lui Arobynn.

Arobynn intră în cameră, cu mâinile în buzunar. Mirosul ascuțit al lui Rowan îi spuse suficiente despre felul în care mirosea locul.

În ce cameră întunecată și rece îi puseseră corpul lui Sam. În ce cameră întunecată și rece vomitase ea, iar apoi zăcuse lângă el pe acea masă, ore întregi, nedorind să-l părăsească.

Cameră în care Aedion îl înlănțuia acum pe Stevan, de perete.

– Ieșiți afară! le ceru ferm Arobynn lui Rowan și lui Aedion, care înțepeniră. Voi doi puteți aștepta sus. Nu avem nevoie de distracții inutile. Și nici invitatul nostru.

– Peste cadavrul meu! izbucni Aedion. Aelin îi aruncă o privire tăioasă.

– Lysandra vă așteaptă în salon, spuse Arobynn foarte politicos, cu ochii ațintiți asupra Valgului cu glugă, înlănțuit de perete. Mâinile înmănușate ale lui Stevan trăgeau de lanțuri, șuieratul lui neîncetat crescând cu o violență impresionantă. Ea vă va ține companie. În scurt timp, vom lua cina.

Rowan o privea pe Aelin foarte atent. Ea dădu ușor din cap. Rowan îi întâlni privirea lui Aedion – și generalul se uită la el.

Sincer, dacă ar fi fost în altă parte, ea ar fi tras un scaun ca să privească această bătălie pentru dominație. Din fericire, Aedion se întoarse spre scări. O clipă mai târziu, ei dispărură.

Arobynn se îndreptă spre demon și îi scoase gluga de pe cap.

Ochii negri și plini de furie îi priviră și clipiră, scrutând camera.

– Poți alege calea mai grea sau mai ușoară, spuse Arobynn.

Stevan zâmbi.

Aelin îl ascultă pe Arobynn interogându-l pe demon, cerându-i să spună ce era, de unde venise, ce voia regele. După treizeci de minute și câteva tăieturi, demonul spunea tot și orice.

– *Cum* te controlează regele? insistă Arobynn.

Demonul râse.

– Nu-i așa că ai vrea să știi?

Arobynn se întoarse pe jumătate spre ea, ridicându-și pumnalul, sângele negru prelingându-se pe lamă.

– Vrei să faci onorurile? Acest lucru este în beneficiul tău, la urma urmelor.

Ea se încruntă la rochie.

– Nu vreau să mi-o pătez cu sânge.

Arobynn rânji și tăie cu pumnalul pectoralul bărbatului. Demonul ţipă, acoperind răpăitul sângelui pe pietre.

– Inelul, gâfâi el după o clipă. Toţi avem inele. Arobynn se opri, iar Aelin își înălță capul. Stânga – mâna stângă, indică ea.

Arobynn scoase mănușa bărbatului, dezvăluind inelul negru.

– Cum?

– Și el are un inel – îl folosește ca să ne controleze. Inelul intră și nu mai iese. Facem ce ne spune, orice ne-ar spune.

– De unde are inelele?

– Le-a făcut, nu știu. Pumnalul se apropie. Jur! Purtăm inelele, iar el ne face o tăietură pe braţe – linge sângele ca să fie în el, iar apoi ne poate controla după bunul plac. Sângele ne conectează.

– Și ce plănuiește să facă cu voi toți, acum că îmi invadați orașul?

– Îl căutăm pe general. Nu voi – nu voi spune că este aici. Sau că *ea* este aici, jur. În rest – în rest, nu știu. Privirea lui o întâlni pe a ei – întunecată, rugătoare.

– Ucide-l! îi spuse ea lui Arobynn. Este o povară.

– Te rog, îngăimă Stevan, privind-o în continuare în ochi. Ea își întoarse privirea.

– Se pare că nu mai are ce să-mi spună, rosti gânditor Arobynn.

Rapid ca o viperă, Arobynn se repezi spre el, iar Stevan țipă atât de tare încât o durură urechile când Arobynn îi tăie degetul – și inelul pe care îl ținea – cu o singură mișcare brutală.

– Mulțumesc, făcu Arobynn, acoperind țipetele lui Stevan, iar apoi îi tăie gâtul bărbatului.

Aelin se dădu din calea stropilor de sânge, privindu-l în ochi pe Stevan, în timp ce lumina păli din privirea lui. Când sângele curse mai încet, ea se încruntă la Arobynn.

– Ai fi putut să-l ucizi și *apoi* să-i tai degetul.

Dar asta n-ar mai fi fost deloc distractiv. Arobynn ridică degetul însângerat și scoase inelul. Ți-ai pierdut setea de sânge?

– Aș arunca inelul în Avery, dacă aș fi în locul tău.

– Cu inelele astea, regele înrobește oamenii. Plănuiesc să îl studiez pe acesta cât de bine pot. Bineînțeles că așa era. El puse inelul în buzunar și își înclină capul spre ușă. Acum că suntem chit, dragă... mergem să mâncăm?

Făcu un efort să dea din cap, cu trupul lui Stevan, încă sângerând, atârnat pe perete.

Aelin era așezată la dreapta lui Arobynn, așa cum fusese întotdeauna. Se așteptase ca Lysandra să fie în fața ei, dar, în schimb, curtezana era lângă ea. Fără îndoială, asta trebuia să-i reducă opțiunile la două: să-și înfrunte vechea rivală sau să vorbească cu Arobynn. Ceva de genul ăsta.

O salutase pe Lysandra, care le ținuse companie lui Aedion și lui Rowan în salon, perfect conștientă că Arobynn era în spatele ei, în timp ce dădu mâna cu Lysandra, înmânându-i subtil un bilet pe care îl ținuse ascuns în rochie toată seara. Biletul dispăru până când Aelin se aplecă pentru a-i săruta obrazul curtezanei, sărutul cuiva care nu era încântat să facă asta.

Arobynn îl așezase pe Rowan în stânga lui, cu Aedion lângă războinic. Cei doi curteni ai ei erau separați de masă, ca să nu poată ajunge la ea și să o lase neprotejată față de Arobynn. Niciunul nu întrebase ce se întâmplase în temniță.

– Trebuie să spun, rosti gânditor Arobynn, în timp ce primul fel – supă de roșii și busuioc, din legumele crescute în sera din spate – fu luat de servitori tăcuți, care fuseseră chemați, acum că se ocupaseră de Stevan. Aelin îi recunoscu pe unii, deși ei nu se uitară la ea. Nu se uitaseră niciodată la ea, nici măcar când locuise acolo. Știa că ei nu ar fi îndrăznit să șoptească un cuvânt despre cine mânca la masă în seara asta. Nu cu Arobynn drept stăpân. Sunteți un grup cam tăcut. Sau protejata mea v-a speriat?

Aedion, care urmărise fiecare lingură pe care ea o luase din acea supă, ridică o sprânceană.

Vrei să facem conversație după ce tocmai ai interogat și ai măcelărit un demon?

Arobynn flutură o mână.

– Mi-ar plăcea să aud mai multe despre voi toți.

– Ai grijă! îi spuse ea prea încet lui Arobynn.

Regele Asasinilor îndreptă tacâmurile de lângă farfuria lui.

Nu ar trebui să-mi pese de cei cu care locuiește protejata mea?

Nu ți-a păsat cu cine locuiam când m-ai expediat în Endovier.

El clipi încet.

Asta crezi că am făcut?

Lysandra înțepeni lângă ea. Arobynn observă mișcarea – așa cum observa fiecare mișcare.

Lysandra îți poate spune adevărul: am luptat din răsputeri să mă eliberez din acea închisoare, zise el. Mi-am pierdut jumătate din oameni în această încercare, toți torturați și uciși de rege. Sunt surprins că prietenul tău, căpitanul, nu ți-a spus asta. Ce păcat că în seara asta stă de pază pe acoperiș. Părea că nu rata nimic.

Arobynn se uită la Lysandra – așteptând.

Știi, el chiar a încercat, șopti ea, înghițând în sec. Luni de zile.

O spuse atât de convingător, încât Aelin ar fi putut să o creadă. Într-o minune, Arobynn nu știa că femeia se întâlnise cu ei în secret. Era un miracol – sau istețimea Lysandrei.

Plănuiești să-mi spui de ce ai insistat să rămânem la cină? îl întrebă Aelin, tărăgănat, pe Arobynn.

Cum altfel aș putea să te văd? Mi-ai fi aruncat pur și simplu mâncarea pe prag și ai fi plecat. Și am aflat atât de multe – atât de multe lucruri pe care le-am putea folosi, împreună. Fiorul care coborî pe spinarea ei era real. Deși, trebuie să spun, *noua* ta persoană este mai temperamentală. Presupun că, pentru Lysandra, este un lucru bun. Mereu se uită la gaura pe care ai făcut-o în peretele de la intrare, când i-ai

aruncat pumnalul spre cap. Am lăsat-o acolo, ca pe o mică amintire a cât de mult ne lipseşti tuturor.

Rowan o privea, ca o viperă gata să atace. Dar sprâncenele lui se împreunară puțin, ca și când ar fi întrebat: „Chiar ai aruncat un pumnal spre capul ei?“

Arobynn începu să vorbească despre o vreme în care Aelin se certase cu Lysandra și se rostogoliseră pe scări, zgâriindu-se şi urlând ca pisicile, așa că Aelin se mai uită la Rowan o clipă. „Eram un pic furioasă.“

„Încep să o admir pe Lysandra tot mai mult. Probabil că a fost o încântare să aibă de-a face cu Aelin la şaptesprezece ani.“

Ea se luptă cu buzele care îi zvâcneau. „Aș da bani mulți ca să o văd pe Aelin la șaptesprezece ani întâlnindu-l pe Rowan la aceeași vârstă.“

Ochii lui verzi străluciră. Arobynn încă vorbea. „Rowan cel de şaptesprezece ani nu ar fi ştiut ce să-ţi facă. Abia dacă vorbea cu femeile care nu făceau parte din familia lui.“

„Mincinosule – nu cred asta nici măcar o secundă.“

„Este adevărat. L-ai fi scandalizat cu pijamalele tale – chiar şi cu rochia pe care o porţi acum.“

Ea își trecu zgomotos limba peste dinți. „Probabil că l-ar fi scandalizat şi mai mult să afle că nu port lenjerie intimă pe sub rochie.“

Masa zornăi când Rowan o lovi cu genunchiul.

Arobynn se opri, dar continuă când Aedion îl întrebă ce îi spusese demonul.

„Cred că nu vorbești serios“, păru să spună Rowan.

„Ai văzut vreun loc în care ar putea să le ascundă această rochie? S-ar vedea toate liniile şi pliurile.“

Rowan scutură subtil din cap, ochii lui dansând cu o lumină pe care ea doar recent o văzuse – şi o prețuise. „Îți place să mă şochezi?“

Ea nu se putu abține să zâmbească. „Cum altfel aș putea amuza un nemuritor capricios?“

Râjetul lui îi distrase destul atenția încât îi luă o clipă să observe ustea și că toată lumea îi fixa cu privirea – așteptând. Ea îl privi pe Arobynn, al cărui chip era o mască de piatră.

– M-ai întrebat ceva?

În ochii lui argintii se citea doar o mânie calculată – care, cândva, ar fi făcut-o să implore milă.

Am întrebat, spuse Arobynn, dacă te-ai distrat în ultimele zile, distrugând proprietățile în care am investit și asigurându-te că niciunul dintre clienții mei nu va mai vrea să discute cu mine.

CAPITOLUL 43

Aelin se rezemă de spătarul scaunului. Chiar și Rowan o fixa acum cu privirea, surprins și supărat. Lysandra simula bine șocul și confuzia – chiar dacă ea îi dăduse detaliile lui Aelin, care îi făcuse planul mult mai bun și mai complex decât atunci când Aelin îl scrisese pe acea corabie.

– Nu știu despre ce vorbești, spuse ea schițând un zâmbet.

– Da? Arobynn își învârti vinul în pahar. Vrei să-mi spui că, atunci când ai distrus complet Bolțile, nu a fost o mișcare împotriva investiției mele în acea proprietate – și a părții mele lunare din profiturile lor? Nu te preface că a fost doar o răzbunare pentru Sam.

– Au apărut oamenii regelui. N-am avut de ales decât să lupt pentru viața mea. După ce îi condusese direct de la docuri spre sala plăcerii, desigur.

– Și presupun că a fost un accident faptul că a fost deschisă caseta de valori, astfel încât conținutul să poată fi înșfăcat de mulțime.

Funcționase – funcționase atât de spectaculos, încât ea era surprinsă că Arobynn rezistase atât de mult fără să-i sară la gât.

– Știi cum sunt vagabonzii. Un strop de haos și se transformă în animale cu spume la gură.

Lysandra dădu înapoi; un rol excelent al unei femei care era martoră la o trădare.

– Într-adevăr, zise Arobynn. Și mai ales vagabonzii din spațiile de la care primesc o sumă frumoasă în fiecare lună, corect?

Așadar, ne-ai invitat pe mine și pe prietenii mei aici în seara ... ca să mă acuzi? Iar eu credeam că voi deveni vânătorul tău personal de Valgi.

Te-ai deghizat intenționat în Hinsol Cormac, unul dintre cei mai ...ali clienți și investitori ai mei, când l-ai eliberat pe verișorul tău, ... bucni Arobynn. Ochii lui Aedion se măriră puțin. Aș putea spune ...a fost o coincidență, doar că un martor spune că l-a strigat pe nume ... Cormac la petrecerea prințului, iar Cormac *i-a făcut semn din mână*. Martorul i-a spus și regelui asta – că l-a văzut pe Cormac îndreptându-se spre Aedion chiar înainte de explozii. Și ce coincidență ..., exact în ziua în care Aedion a dispărut, două trăsuri, care aparțineau afacerii mele și a lui Cormac, au dispărut – trăsuri despre care ...poi Cormac le-a zis tuturor clienților și partenerilor mei că le-am ...olosit *eu*, ca să-l duc pe Aedion în siguranță când *eu* l-am eliberat pe ...neral în acea zi, deoarece se pare că *eu* am devenit *un nenorocit de simpatizant al rebelilor, mergând prin oraș la orice oră din zi.*

Ea îndrăzni să îl privească pe Rowan, al cărui chip rămăsese impresiv în mod intenționat, dar, oricum, citi cuvintele în el. „vulpe vicleană și isteață."

„Și tu care credeai că m-am vopsit roșcată doar din vanitate."

„Nu o să mă mai îndoiesc niciodată de tine."

Ea se întoarse spre Arobynn.

Nu am ce face dacă ai tăi clienți prețioși se întorc împotriva ta la cel mai mic semn de pericol.

Cormac a fugit din oraș și continuă să-mi împroaște numele ...i noroi. Este o minune că regele nu a venit să mă ducă la castel.

– Dacă îți faci griji că pierzi bani, ai putea oricând să vinzi casa, presupun. Sau să renunți la serviciile Lysandrei.

Arobynn șuieră, iar Rowan și Aedion întinseră întâmplător mâinile sub masă, după armele lor ascunse.

– Cât ar costa, *dragă*, să nu mai fii o așa pacoste?

Iată-le. Cuvintele pe care ea își dorise să le audă, motivul pentru care fusese atât de atentă să nu îl distrugă complet, ci doar să-l enerveze suficient de mult. Ea își curăță unghiile.

– Câteva lucruri, cred.

—

Salonul era supradimensionat și făcut pentru petreceri de douăzeci sau treizeci de persoane, cu tot cu scaune, canapele și șezlonguri. Aelin se tolăni pe un fotoliu din fața șemineului, iar Arobynn în fața ei, furia încă dansându-i în ochi.

Ea îi simți pe Rowan și pe Aedion în holul de afară, supraveghind fiecare cuvânt și respirație. Se întrebă dacă Arobynn știa că ei nu îi ascultaseră ordinul de a rămâne în salon; se îndoia de asta. Ei erau mai discreți decât leoparzii. Dar nici ea nu-i voia acolo – nu înainte de a termina ce trebuia să facă.

Ea își încrucișă picioarele, dezvăluind pantofii simpli din catifea neagră pe care îi purta și picioarele ei goale.

– Așadar, toate astea au fost o pedeapsă – pentru o crimă pe care nu am comis-o, rosti în sfârșit Arobynn.

Ea își trecu un deget peste cotiera fotoliului.

– În primul rând, Arobynn, hai să nu mai mințim!

– Presupun că le-ai spus prietenilor tăi adevărul?

– Curtea mea știe totul despre mine. Și știu și ce ai făcut tu.

– Te-ai dat drept victimă, nu-i așa? Uiți că nu au fost necesare prea multe încurajări ca să iei cuțitele în mâini.

– Sunt ceea ce sunt. Dar asta nu șterge faptul că ai știut foarte bine cine eram când m-ai găsit. Mi-ai luat colierul familiei și mi-ai zis că oricine va veni să mă caute va sfârși ucis de inamicii mei. Ea nu îndrăzni să respire precipitat, nu îl lăsă să se gândească prea mult la ce îi spunea, în timp ce continuă. Ai vrut să mă transformi în arma ta personală – de ce?

De ce nu? Eram tânăr și mânios, iar ticălosul de rege tocmai mi cucerise regatul. Am crezut că aș putea să-ți dau uneltele necesare pentru supraviețuire, ca într-o zi să-l învingi. *De aceea* te-ai întors, nu-i așa? Sunt surprins că tu și căpitanul nu l-ați ucis încă – nu asta vrea, nu din cauza asta a încercat să lucreze cu mine? Sau revendici acea crimă pentru tine?

– Tu chiar te aștepți să cred că țelul tău final era ca eu să îmi răzbun familia și să-mi revendic tronul?

– Ce ai fi devenit fără mine? O prințesă răsfățată și temătoare. Dragul tău verișor te-ar fi închis într-un turn și ar fi aruncat cheia. Eu ți-am *dat* libertatea – ți-am dat abilitatea de a doborî bărbați ca Aedion Ashryver cu câteva lovituri. Și tot ce primesc pentru asta este dispreț.

Ea își strânse pumnul, simțind greutatea pietricelelor pe care le dusese în acea dimineață la mormântul lui Sam.

– Așadar, ce îmi mai pregătești, O, Puternică Regină? Să te scutesc de probleme și să-ți spun cum nu-ți mai putea fi un spin în coaste?

– Știi că datoria nu e nici pe departe plătită.

– Datorie? Pentru ce? Pentru că am încercat să te eliberez din Endovier? Și, când asta nu a funcționat, am făcut tot ce am putut. Am mituit pe gardieni și pe oficiali cu bani din propria vistierie ca să nu te rănească iremediabil. În tot acest timp, am încercat să găsesc moduri de a te scoate de acolo – timp de un an.

Minciuni și adevăr, așa cum o învățase întotdeauna. Da, el mituise oficialii și gărzile ca să se asigure că avea să mai fie funcțională când urma să o elibereze el, în cele din urmă. Dar scrisoarea lui Wesley îi explicase în detaliu cam cât de mic fusese efortul lui Arobynn, de îndată ce devenise clar că ea se îndrepta spre Endovier. Cum își ajustase el planurile –îmbrățișând ideea că minele aveau să-i distrugă sufletul.

– Și cum rămâne cu Sam? șopti ea.

– Sam a fost ucis de un sadic, pe care garda mea inutilă de corp l-a convins să-l ucidă. Știi că nu puteam permite ca acest lucru să

rămână nepedepsit, nu când aveam nevoie ca noul Stăpân al Crimei să lucreze în continuare pentru noi.

Adevăr și minciună, minciună și adevăr. Ea scutură din cap și privi spre fereastră, protejata mereu confuză și contradictorie, care credea cuvintele otrăvite ale lui Arobynn.

– Spune-mi ce trebuie să fac pentru a te face să *înțelegi*, rosti el. Știi de ce te-am pus să prinzi acel demon? Ca să *putem* avea informații. Ca noi doi să luptăm contra regelui, să aflăm ce știe. De ce crezi că te-am lăsat în acea cameră? Împreună – vom doborî acel monstru *împreună*, înainte de a purta toți acele inele. Prietenul tău, căpitanul, poate să ni se alăture, gratis.

– Te aștepți să cred ce îmi spui?

– M-am gândit mult la relele pe care ți le-am făcut, Celaena.

– Aelin! izbucni ea. Numele meu este Aelin. Iar tu poți să începi să-mi dovedești că te-ai îndreptat dându-mi înapoi nenorocita de amuletă. Apoi, mai poți să-mi dovedești dându-mi resursele tale – lăsându-mă să mă folosesc de oamenii tăi, ca să obțin ce-mi trebuie.

Ea își văzu rotițele minții viclene și reci mișcându-se.

– În ce scop?

Nici vorbă de amuletă – nu negase că o avea.

– Vrei să detronezi regele, șopti ea, ca și când nu ar fi vrut ca să audă cei doi masculi Fae de dincolo de ușă. Atunci, hai să detronăm regele. Dar o facem cum spun eu. Căpitanul și Curtea mea nu se implică.

– Ce am de câștigat din asta? Știi, trăim vremuri periculoase. Uite, chiar azi, unul dintre principalii comercianți de opiu a fost prins de oamenii regelui și ucis. Ce păcat; a scăpat de măcelul din Piața Umbrelor doar ca să fie prins cumpărând mâncare la câteva străzi distanță.

Alte prostii care să îi atragă atenția.

– Nu îi voi spune nimic regelui despre locul ăsta – despre felul în care lucrezi și cine sunt clienții tăi, spuse ea. Și nu voi menționa

monul din temnița ta, cu sângele lui, care este acum o pată per-
nentă. Ea schiță un zâmbet. Am încercat, sângele lor nu se spală.

Amenințări, *Aclin*? Dar dacă te amenință și eu? Dacă menționez
zii regelui că generalul dispărut și Căpitanul Gărzii ei vizitează
cvent un anumit depozit? Dacă scap informația că un războinic
rătăcește prin orașul lui? Sau, mai rău, că inamicul său de moarte
trăiește în mahala?

– Atunci, presupun că va fi o cursă spre palat. Din nefericire,
pitanul are oameni postați lângă porțile castelului, cu mesaje la ei,
la să primească semnalul ca să le trimită chiar în seara asta.

– Va trebui să ieși în viață de aici ca să dai acel semnal.

– Mă tem că semnalul este ca noi să nu ne întoarcem. Niciunul.

Din nou, acea privire fixă și rece.

– Cât de crudă și nemiloasă ai devenit, draga mea. Dar vei deveni
o tirană? Poate că ar trebui să le pui inele pe degete adepților tăi.

El băgă mâna în tunică. Ea își păstră postura relaxată când un
ț de aur străluci în jurul degetelor lui lungi și albe, apoi un zăn-
gănit, apoi...

Amuleta era exact așa cum și-o amintea ea. O ținuse cu mâini de
pil ultima dată și cu ochi de copil văzuse ultima dată acea fațetă
albastră precum cerul, cu un cerb de fildeș și o stea aurie între
arne. Cerbul nemuritor al Malei, Aducătoarea-Focului, adus în
este ținuturi chiar de Brannon și eliberat în Pădurea Oakwald.
muleta străluci în mâinile lui Arobynn, când o scoase de la gât.

A treia și ultima cheie Wyrd.

Ii făcuse pe înaintașii ei regi și regine puternice; făcuse Terrasenul
neatins, o forță atât de mortală încât nicio alta nu îi încălcase gra-
le. Până când ea căzuse în râul Florine în acea seară – până ce
t bărbat îi luase amuleta de la gât, iar o armată cuceritoare sosise
ei. Iar Arobynn se ridicase din poziția lui de mic stăpân local
l sasinilor, ca să se încoroneze ca rege de necontestat al Breslei lor.

Poate că puterea și influența lui proveneau doar din acel colier – colierul *ei* – pe care el îl purtase în toți acești ani.

– M-am cam atașat de el, spuse Arobynn când i-l înmână.

El știuse că ea avea să i-l ceară în seara asta, dacă l-a purtat. Poate că plănuise să i-l ofere în tot acest timp, doar ca să-i câștige încrederea – sau ca să o facă să nu-i mai însceneze clienții și să-i întrerupă afacerile.

Făcu un efort să nu afișeze nicio emoție când întinse mâna spre el. Degetele ei atinseră lanțul din aur, iar ea își dori, atunci și acolo, să nu fi auzit vreodată de el, să nu-l fi atins, să nu fi fost în aceeași cameră cu el. „Nu este bine, cântă sângele ei, suspinară oasele ei. Nu este bine, nu este bine, nu este bine."

Amuleta era mai grea decât părea – și caldă, de la corpul lui sau de la puterea fără margini care era înăuntru.

Cheia Wyrd. Pe toți zeii.

El i-o dăduse foarte rapid, foarte ușor. Cum de Arobynn nu o simțise, nu o observase... Poate îți trebuia magie în vene ca să o simți. Poate că... pe el nu îl *chema* așa cum o chema acum pe ea, puterea-i brută atingându-i simțurile ca o pisică ce se freca de picioarele ei. Cum de mama ei, tatăl ei – oricare dintre ei – nu o simțise niciodată?

Aproape că ieși din încăpere chiar atunci. Totuși, își puse Amuleta din Orynth în jurul gâtului, greutatea acesteia devenind și mai mare – o forță care îi apăsa pe oase, întinzându-se prin sângele ei precum cerneala în apă. „Nu este bine."

– Mâine dimineață, spuse ea cu răceală, noi doi vom vorbi din nou. Adu cei mai buni oameni ai tăi sau pe oricine te slugărește în ziua de azi. Iar apoi vom face un plan. Ea se ridică de pe scaun, cu genunchii tremurând.

– Mai ai și alte cereri, Maiestate?

– Crezi că nu-mi dau seama că ești în avantaj? Ea își impuse să își calmeze venele, inima. Ai fost de acord să mă ajuți mult prea ușor. Dar îmi place acest joc. Să-l jucăm în continuare.

El îi răspunse zâmbind ca un șarpe.

Fiecare pas spre ușă era un efort de voință, forțându-se să nu se gândească la chestia care bătea între sânii ei.

– Dacă ne trădezi, Arobynn, adăugă ea, oprindu-se în fața ușii, voi face ca tot ceea ce i s-a făcut lui Sam să pară o binecuvântare, în comparație cu ce îți voi face eu ție.

– Ai învățat trucuri noi în ultimii câțiva ani, nu-i așa?

Ea rânji, examinându-l în detaliu fix în acest moment: strălucirea părului său roșcat, umerii lați și talia îngustă, cicatricele de pe mâini și cei ochi argintii, care luceau a provocare și triumf. Probabil că aveau să-i bântuie visele până la ultima ei suflare.

– Încă ceva, rosti Arobynn.

Făcu un efort să ridice o sprânceană, în timp ce el se apropie destul de mult încât să o sărute, să o îmbrățișeze. Dar el nu făcu decât să o apuce de mână, mângâindu-i palma cu degetul mare.

– Mă voi bucura să te am din nou, spuse el mieros.

Apoi, mai repede decât ar fi putut ea să reacționeze, el îi puse inelul din piatră Wyrd pe deget.

CAPITOLUL 44

Pumnalul ascuns pe care îl scosese Aelin zăngăni pe podeaua de lemn, în clipa în care piatra neagră și rece alunecă pe pielea ei. Ea clipi văzând inelul, linia de sânge care apăruse pe mâna ei, sub unghia ascuțită de la degetul mare al lui Arobynn, în timp ce îi ridică mâna spre gură și o atinse cu limba.

Sângele îi era pe buzele lui când se ridică.

Ce liniște era în mintea ei, chiar și acum. Chipul îi împietri; inima încetă să-i mai bată.

– Clipește, îi ordonă el.

Ea clipi.

– Zâmbește.

Zâmbi.

– Spune-mi de ce te-ai întors.

– Ca să-l ucid pe rege; ca să-l ucid pe prinț.

Arobynn se aplecă mai aproape, atingându-i nasul cu gâtul.

– Spune-mi că mă iubești.

– Te iubesc.

– Numele – rostește-mi numele când îmi spui că mă iubești.

– Te iubesc, Arobynn Hamel.

Respirația lui îi încălzi pielea, când el râse pe gâtul ei, apoi o sărută pe umăr.

– Cred că îmi va plăcea asta.

El se retrase, admirându-i chipul inexpresiv, trăsăturile ei, acum goale și străine.

– Ia trăsura mea. Du-te acasă și dormi. Nu spune nimănui despre asta; nu le arăta prietenilor tăi inelul. Iar mâine, vino aici după micul dejun. Avem planuri, noi doi. Pentru regatul nostru și pentru Adarlan.

Ea se holbă, așteptând.

– Înțelegi?

– Da.

El îi ridică din nou mâna și sărută inelul din piatră Wyrd.

– Noapte bună, Aelin, șopti el, atingând-o pe spate cu mâna, în timp ce o izgoni afară.

Rowan tremura, stăpânindu-și furia când luară trăsura lui Arobynn spre casă, fără ca ei să vorbească. El auzise fiecare cuvânt rostit în acea cameră. La fel și Aedion. El văzuse atingerea finală a lui Arobynn, gestul tipic al unui bărbat convins că avea o nouă jucărie strălucitoare care să îl amuze. Totuși, Rowan nu îndrăzni să apuce mâna lui Aelin ca să vadă inelul.

Ea nu se mișcă; nu vorbi. Doar stătu acolo și fixă cu privirea peretele trăsurii. O păpușă perfectă, stricată și ascultătoare.

„Te iubesc, Arobynn Hamel."

Fiecare minut era o agonie, dar prea mulți ochi îi priveau – prea mulți, chiar și când ajunseră, în sfârșit, la depozit și coborâră. Așteptară ca trăsura lui Arobynn să plece, înainte ca Rowan și Aedion să o flancheze pe regină, când ea se strecură în depozit și urcă scările.

Draperiile din casă erau deja trase, câteva lumânări rămânând aprinse. Flăcările străluciră pe dragonul auriu brodat pe spatele acelei rochii remarcabile, iar Rowan nu îndrăzni să respire când ea nu făcu decât să stea acolo, în mijlocul camerei. Un sclav care aștepta ordine.

– Aelin? rosti Aedion cu vocea răgușită.

Aelin își ridică mâinile și se întoarse. Ea scoase inelul.

– Așadar, *asta* voia. Sincer, mă așteptam la ceva mai grandios.

Aelin aruncă inelul pe măsuța din spatele canapelei.

Rowan se încruntă văzându-l.

– Nu a verificat și cealaltă mână a lui Stevan?

– Nu, răspunse ea, încercând încă să șteargă groaza trădării din mintea ei. Încercând să ignore *ceea* ce îi atârna la gât, abisul de putere care o chema neîncetat...

– Unul din voi trebuie să-mi explice *acum*, izbucni Aedion. Verișorul ei era palid, iar ochii îi erau atât de măriți, încât partea albă străluci când se uită la inel, la Aelin, apoi iar la inel.

Se stăpânise în timpul călătoriei cu trăsura, rămânând păpușa în care Arobynn credea că se transformase. Ea traversă camera, păstrându-și brațele pe lângă corp, ca să evite să arunce cheia Wyrd de perete.

– Îmi pare rău, spuse ea. Nu puteai să știi...

– Aș fi putut ști. Chiar crezi că nu-mi pot ține gura?

– Până aseară nu a știut nici Rowan, izbucni ea.

În adâncul abisului, vui tunetul.

O, pe toți zeii, o, pe toți *zeii*...

– Asta ar trebui să mă facă să mă simt mai bine?

Rowan își încrucișă brațele.

– Da, având în vedere că ne-am certat din cauza asta.

Aedion scutură din cap.

– Doar... explică-mi.

Aelin ridică inelul. Concentrată. Putea să se concentreze asupra acestei conversații, până când ar fi putut să ascundă în siguranță amuleta. Aedion nu avea de unde să știe ce ducea ea, ce armă revendicase în seara asta.

În Wendlyn, a fost un moment în care Narrok... s-a întors. Când avertizat. Și mi-a mulțumit pentru că l-am ucis. Așadar, am ales mandantul Valg care părea să aibă cel mai mic control asupra rpului uman, cu speranța că omul ar putea fi acolo înăuntru, indu-și să se căiască, într-un fel. Să se căiască pentru ceea ce îl terminase demonul să facă, sperând să moară știind că făcuse un lucru bun.

– De ce?

Era un efort să vorbească normal.

– Ca să pot să-i ofer îndurarea morții și să-l eliberez de Valg, dacă ar fi dat lui Arobynn toate informațiile greșite. L-a păcălit pe Arobynn a creadă că un strop de sânge putea să controleze inelele – și că nelul purtat de el era cel real. Ea ridică inelul. De fapt, tu mi-ai dat ceea. Lysandra cunoaște un bijutier foarte bun și a făcut un fals. Inelul levărat l-am tăiat de pe degetul comandantului Valg. Dacă Arobynn ar fi scos cealaltă mănușă, ar fi văzut că îi lipsea un deget.

Ai fi avut nevoie de câteva săptămâni ca să plănuiești toate astea...

Aelin încuviință.

– Dar de ce? De ce să pierzi timp cu așa ceva? De ce să nu îl ucizi pe nenorocit, pur și simplu?

Aelin lăsă jos inelul.

Trebuia să știu.

– Ce să știi? Că Arobynn este un monstru?

Că nu mai poate fi salvat. Am știut, dar... A fost ultimul lui test. Ca să se dea de gol.

Aedion șuieră.

– El te-ar fi transformat în paiața lui personală – ți-a *atins*...

– Știu ce a atins și ce voia să facă. Încă simțea acea atingere. Nu nimic în comparație cu greutatea groaznică ce apăsa pe pieptul Își frecă degetul mare pe tăietura coagulată de pe cealaltă mână. Așadar, acum știm.

O mică parte din ea își dorea să nu fi știut.

Încă îmbrăcați elegant, Aelin și Rowan se holbară la amuleta de pe masa joasă, aflată în fața șemineului întunecat din dormitor.

O scosese în clipa în care intrase în cameră – Aedion ieșise pe acoperiș, ca să stea de pază – și se trântise pe canapea, cu fața spre masă. Rowan se așezase lângă ea o clipă mai târziu. Pentru un minut, nu spuseră nimic. Amuleta strălucea, în lumina celor două lumânări pe care le aprinsese Rowan.

– Voiam să îți cer să te asiguri că nu era un fals; că Arobynn nu a schimbat-o cumva, rosti Rowan în cele din urmă, privind fix cheia Wyrd. Dar o simt – o strălucire din ce este în chestia aia.

Ea își sprijini antebrațele pe genunchi, catifeaua neagră a rochiei mângâind-o ușor.

– Probabil că, în trecut, oamenii au presupus că senzația venea de la magia celui care o purta, zise ea. La mama mea, la Brannon... nu s-ar fi observat niciodată.

– Iar tatăl și unchiul tău? Ai spus că aveau puțină magie, mai deloc.

Cerbul de fildeș părea să se holbeze la ea, steaua nemuritoare dintre coarne licărind ca aurul topit.

– Dar aveau prezență. Ce loc mai bun să ascunzi acest lucru, dacă nu la gâtul unui nobil galant?

Rowan se încordă când ea întinse mâna spre amuletă și o întoarse pe dos cât de repede putu. Metalul era cald, iar suprafața nezgâriată, în ciuda mileniilor care trecuseră de când fusese făcută.

Acolo, exact așa cum își amintise, erau gravate trei semne Wyrd.

– Ai vreo idee ce înseamnă? întrebă Rowan, venind atât de aproape încât o atinse cu coapsa lui. El se mișcă doi centimetri, dar simțea în continuare căldura pe care o emana trupul lui.

· N-am văzut niciodată...

– Acela, spuse Rowan, arătând spre primul semn. L-am văzut pe acela. Ardea pe fruntea ta în acea zi.

– Semnul lui Brannon, şopti ea. Semnul bastardului – al celui fără nume.

– Nimeni din Terrasen nu a căutat *vreodată* însemnătatea acestor simboluri?

Dacă au făcut-o, nu a fost niciodată dezvăluită – sau au scris-o în evidenţele personale, care erau depozitate în Librăria din Orynth. Ea îşi muşcă buza. A fost unul dintre primele locuri pe care le-a prădat regele Adarlanului.

Poate că bibliotecarii au scos mai întâi pe ascuns dovezile conducătorilor – poate că au fost norocoşi.

Inima ei se strânse puţin.

Poate. Nu vom şti până când nu ne vom întoarce în Terrasen.

Cu piciorul, ea bătu uşor covorul. Trebuie să ascund asta. Era o comandură slăbită în dressingul din camera ei, sub care ascundea bani, arme şi bijuterii. Pentru moment, era o ascunzătoare bună. Iar Aedion nu avea să-i pună întrebări, deoarece oricum nu ar fi putut risca să ducă obiectul în public, nici măcar pe sub haine – nu înainte de a se întoarce în Terrasen. Ea fixă amuleta cu privirea.

Aşadar, fă-o! spuse el.

Nu vreau să o ating.

Dacă ar fi fost atât de uşor de declanşat, înaintaşii tăi şi-ar fi dat seama ce era.

Ridic-o tu! se încruntă ea.

El îi aruncă o privire.

Ea se aplecă, fără să se gândească la nimic în timp ce ridică amuleta de pe masă. Rowan înţepeni, ca şi când şi-ar fi adunat puterile, în ciuda siguranţei lui.

Greaua era o piatră de moară în mâinile ei, dar acel sentiment familiar de nedreptate, al unui abis al puterii... Era liniştit. Dormita.

Ea se mişcă rapid, trăgând covorul din dressing şi dând la o parte scândura slăbită din podea. Simţi că Rowan se apropia în spatele ei, privind peste umărul ei, acolo unde stătea în genunchi, în micul compartiment.

Ridicase amuleta ca să o lase în micul spaţiu, când un fir se smuci în ea – nu, nu un fir, ci... un vânt, ca şi când o forţă ar fi curs din Rowan *în* ea, ca şi când legătura lor ar fi fost o fiinţă vie, iar ea putea să simtă cum era să *fie* el...

Aruncă amuleta în compartiment. Se auzi doar un zgomot surd, oprindu-se.

– Ce este? întrebă Rowan.

Ea se răsuci să-l privească.

– Am simţit – te-am simţit.

– Cum?

Aşa că îi spuse – cum alunecase esenţa lui în ea, despre sentimentul că îi purtase pielea, chiar dacă doar pentru o clipă.

El nu păru prea bucuros.

– Acest gen de abilitate ar putea fi o unealtă utilă, mai târziu.

– Gândire tipică de războinic, spuse el.

El ridică din umeri. Zeilor, cum de îşi gestiona greutatea propriei puteri? Putea să sfărâme oase chiar şi fără magie, putea să dărâme toată această clădire cu câteva lovituri bine plasate.

Ea ştiuse – desigur că ştiuse –, dar să o *simtă*... Cel mai puternic Fae pur-sânge în viaţă. Pentru un om obişnuit, era la fel de străin ca un Valg.

– Dar cred că ai dreptate: nu poate acţiona pur şi simplu orbeşte, doar pentru că vreau eu, rosti ea în cele din urmă. Altfel, înaintaşii mei ar fi ras Orynthul de pe faţa pământului când s-ar fi supărat. Cred că aceste lucruri ar putea fi neutre în mod natural; purtătorul este cel care ghidează felul în care sunt folosite. În mâinile unuia cu inima curată, ar fi doar benefică. Aşa a prosperat Terrasenul.

Rowan pufni când ea așeză la loc scândura de lemn, lovind-o cu podul palmei.

– Crede-mă că înaintașii tăi nu au fost chiar niște sfinți! El îi oferi mână ca să se ridice, iar ea încercă să nu se holbeze când o apucă. Pură, bătătorită, de nestrivit – aproape imposibil de ucis. Dar o mică blând, cu grija rezervată doar celor pe care îi prețuia și proteja.

– Nu cred că vreunul dintre ei era asasin, spuse ea dând drumul mâinii lui. Cheile pot corupe o inimă deja întunecată sau pot amplifica una pură. Nu știu ce se întâmplă cu inimile care sunt undeva la mijloc.

Faptul că te îngrijorezi îmi spune destule despre intențiile tale.

Ea păși peste tot, ca să se asigure că niciun scârțâit al scândurilor nu avea să dezvăluie ascunzătoarea. Tunetul vui deasupra orașului.

Voi pretinde că acesta nu este un semn prevestitor, mormăi ea.

Succes cu asta! El o înghionti cu cotul, când intrară din nou în dormitor. Vom supraveghea lucrurile și, dacă mi se va părea că te îndrepți spre Tărâmul Întunecat, promit să te aduc înapoi la lumină.

– Amuzant. Micul ceas de pe noptiera ei sună, iar tunetul vui din nou prin Rifthold. O furtună care se mișca repede. Bun – poate că avea să-i limpezească și mintea.

Se duse la cutia adusă de Lysandra și scoase celălalt obiect.

Bijutierul Lysandrei, spuse Rowan, este o persoană foarte talentată.

Aelin ridică replica amuletei. Ea reținuse mărimea, culoarea și rotunjimea aproape perfect. O puse pe masa de toaletă ca pe o bijuterie furată.

În caz că întreabă cineva unde este.

Ploaia torențială se domoli într-una măruntă, înainte ca ceasul bată ora unu; cu toate acestea, Aelin nu coborâse de pe acoperiș.

Urcase acolo ca să preia atribuțiile lui Aedion, se pare – iar Rowan așteptase până ce se făcuse miezul nopții și după aceea. Chaol venise să-i dea raportul lui Aedion despre mișcările oamenilor lui Arobynn, dar plecase în jur de ora douăsprezece. Rowan se săturase de așteptat.

Ea stătea în ploaie, cu fața spre vest – nu spre castelul strălucitor din dreapta ei, nu spre marea din spate, ci spre oraș.

Pe el nu-l deranja că ea îi privise în suflet. Voia să-i spună că nu-i păsa ce știa despre el, atâta timp cât nu o îndepărta – și i-ar fi spus și înainte, dacă nu ar fi fost atât de distras de felul în care arăta în seara asta.

Lumina lămpii licări în pieptenii din părul ei și de-a lungul dragonului de pe rochie.

– Îți vei strica rochia dacă stai aici, în ploaie, zise el.

Ea se întoarse spre el pe jumătate. Ploaia îi întinsese creionul kohl pe față, iar pielea îi era la fel de palidă ca burta unui pește. Privirea din ochii ei – vină, mânie, agonie – îl lovi ca un pumn în stomac. Ea se întoarse din nou spre oraș.

– Oricum nu aveam de gând să o mai port.

– Știi că mă pot ocupa eu de asta în această noapte, rosti el, venind lângă ea, dacă nu vrei să o faci tu. Și, după ce încercase acel ticălos să-i facă, după ce *plănuise* el să îi facă... El și Aedion nu aveau de gând să-i curme prea rapid viața lui Arobynn.

Ea privi peste oraș, spre Breasla Asasinilor.

– I-am spus Lysandrei că poate să o facă ea.

– De ce?

Ea se îmbrățișă strâns.

– Pentru că, mai mult decât mine, mai mult decât tine sau decât Aedion, Lysandra merită să fie cea care îl ucide.

Era adevărat.

– Va avea nevoie de ajutorul nostru?

Ea scutură din cap, aruncând stropi de ploaie de pe piepteni și șuvițele umede, care se deprinseseră.

– Chaol a plecat într-acolo, ca să se asigure că totul merge bine.

Rowan își permise să se uite un moment la ea – la umerii relaxați, la bărbia ridicată, la cât de strâns își ținea coatele, la nasul cârn în lumina străzii, la linia subțire a gurii.

– Pare greșit să-mi doresc în continuare să fi existat o altă cale, spuse ea. Respiră neregulat; aerul se aburi în fața ei. A fost un om rău, șopti ea. Avea de gând să mă înrobească, să mă folosească pentru a cuceri Terrasenul, poate să se proclame rege – poate să fie tatăl copilului... Tremură atât de violent, încât lumina sclipi pe auriul rochiei ei. Dar, de asemenea, el... Îi datorez viața mea. În tot acest timp am crezut că va fi o ușurare, o bucurie să-l ucid. Dar nu simt decât un gol. Și oboseală.

Ea era ca gheața când el îi cuprinse talia cu un braț, lipind-o de el. Doar de data asta – doar de data asta, avea să-și permită să o țină aproape. Dacă i s-ar fi cerut să o elimine pe Maeve, și, în schimb, ar fi făcut-o unul dintre cadrele sale – dacă Lorcan ar fi făcut-o – ar fi simțit același lucru.

Ea se răsuci ușor, ca să îl privească și, cu toate că încerca să le ascundă, el văzu frica și vina din privirea ei.

– Mâine trebuie să-l vânezi pe Lorcan. Să vezi dacă a îndeplinit mica sarcină pe care i-am dat-o.

Dacă ucisese câinii Wyrd. Sau dacă fusese ucis de ei. Astfel încât să poată elibera, în sfârșit, magia.

Pe toți zeii! Lorcan era dușmanul lui acum. El alungă acest gând.

– Și dacă este necesar să-l eliminăm?

El îi privi gâtul înălțându-se, când înghiți.

– Atunci, tu hotărăști, Rowan. Fă cum vrei!

El își dori să-i fi zis ce să facă, dar faptul că îl lăsa să aleagă, că respecta suficient trecutul lor încât să-i permită să ia acea decizie...

– Mulțumesc.

Ea își sprijini capul de pieptul lui, iar vârfurile pieptenilor în formă de aripi de liliac îl străpunseră, iar Rowan îi scoase, pe rând, din părul ei. Aurul era alunecos și rece în mâinile lui.

– Vreau să-i vinzi. Și să arzi rochia asta, șopti ea, în timp ce el le admira măiestria.

– Cum vrei, spuse el, punând pieptenii în buzunar. Totuși, ce păcat! Dușmanii tăi ar fi căzut în genunchi dacă te-ar fi văzut vreodată îmbrăcată așa.

Și el aproape îngenunchease când o văzuse prima dată, ceva mai devreme, în seara aceea.

Ea pufni într-un râs care ar fi putut fi un suspin și își înfășură brațele în jurul taliei lui, ca și când ar fi vrut să-i fure căldura. Părul ud i se desfăcu, iar parfumul ei – de iasomie, și lămâiță, și tăciuni aprinși – se ridică deasupra mirosului de migdale, mângâindu-i nasul, simțurile.

Rowan rămase cu regina lui în ploaie, sorbindu-i parfumul și lăsând-o să-i fure căldura oricât timp ar fi avut nevoie.

Ploaia se domoli într-o burniță, iar Aelin se mișcă din locul în care o ținea Rowan. Din locul în care stătuse, absorbindu-i forța, gândindu-se. Ea se întoarse ușor, ca să-i studieze liniile puternice ale chipului, pomeții poleiți de ploaie și de lumina din stradă. În cealaltă parte a orașului, într-o cameră pe care o cunoștea prea bine, Arobynn sângera sau era mort, spera ea. Un gând sec – dar care deschidea, în sfârșit, un zăvor.

Rowan își întoarse capul spre ea, ploaia picurându-i din părul argintiu. Trăsăturile i se îmblânziră puțin, liniile dure devenind mai îmbietoare – chiar mai vulnerabile.

– Spune-mi la ce te gândești, murmură el.

Mă gândeam că, data viitoare când voi mai vrea să te tulbur, nu va trebui decât să-ți spun cât de rar port lenjerie intimă.

Pupilele i se măriră.

– Există un *motiv* pentru care să faci asta, Prințesă?

– Există vreun motiv pentru care *nu* aș face-o?

El își puse mâna pe talia ei, degetele încordându-i-se o dată, ca și când s-ar fi gândit dacă să îi dea drumul.

– Mi-e milă de ambasadorii străini care vor avea de-a face cu tine.

Ea rânji, liniștită și nepăsătoare. Văzând temnița în seara asta, își dăduse seama că era obosită. Era sătulă de moarte, și de așteptare, gata să-și ia rămas-bun. Ridică o mână, ca să îi cuprindă fața lui Rowan.

Pielea lui era foarte netedă, iar oasele-i de dedesubt – foarte puternice și elegante.

Ea așteptă ca el să se retragă, dar Rowan nu făcu decât să o fixeze cu privirea – uitându-se *în* ea, așa cum făcea întotdeauna. Erau mai mult decât prieteni. Ea știa asta de mai multă vreme decât voia să recunoască. Atentă, își trecu degetul mare peste pometele lui, fața lucindu-i din cauza ploii.

Dorința o lovi ca o piatră. Fusese o proastă să se ferească, să o nege, tocmai când o parte din ea o striga în fiecare dimineață în care întindea orbește mâna spre jumătatea goală a patului.

Își ridică și cealaltă mână spre fața lui, iar privirea sa o fixă pe a ei, respirând neregulat în timp ce urmări liniile tatuajului de-a lungul tâmplei sale.

El îi strânse ușor talia, degetele mari atingându-i partea de jos a toracelui. Făcu un efort să nu se arcuiască la atingerea lui.

– Rowan, îi șopti ea numele ca o rugăminte. Își coborî degetele pe obrazul tatuat și...

Mai repede decât putu ea vedea, el îi apucă o mână, apoi pe cealaltă, depărtându-le de fața lui și mârâind ușor. Lumea se deschise în jurul ei, rece și nemișcată.

El îi dădu drumul mâinilor ca și când ar fi fost în flăcări, îndepărtându-se, cu o privire monotonă și lipsită de viață în ochii verzi, cum nu mai văzuse de ceva timp. Nici nu reuși să spună ceva înainte ca el să vorbească.

– Nu face asta. Nu mă atinge așa.

Urechile îi vuiră, fața i se aprinse, iar ea înghiți cu greu.

– Îmi pare rău.

O, pe toți zeii!

El avea peste trei sute de ani. Era nemuritor. Iar ea – ea...

– Nu am vrut să... Se retrase un pas, spre ușa din cealaltă parte a acoperișului. Îmi pare rău, repetă ea. Nu a fost nimic.

– Bun, spuse el, îndreptându-se și el către ușă. Bine.

Rowan nu mai spuse nimic în timp ce coborî scările. Singură, ea își frecă fața udă, înlăturând urmele uleioase ale cosmeticelor.

„Nu mă atinge așa!“ O linie clară în nisip. O linie – pentru că el avea trei sute de ani și era nemuritor, și își pierduse partenera perfectă, iar ea era... Ea era tânără, fără experiență și *carranamul* și regina lui, iar el nu voia nimic mai mult. Dacă nu ar fi fost atât de nesăbuită, atât de inconștientă, poate că și-ar fi dat seama de asta, ar fi înțeles că, deși îi văzuse privirea strălucind de poftă – de poftă pentru *ea* – asta nu însemna că voia să acționeze. Nu însemna că nu avea să se urască pentru asta.

O, pe toți zeii!

Ce făcuse?

Ploaia care aluneca pe ferestre arunca umbre șerpuite pe podeaua de lemn, pe pereții vopsiți ai dormitorului lui Arobynn.

Lysandra le privea deja de ceva timp, ascultând ritmul constant al furtunii și respirația bărbatului care dormea lângă ea. Complet inconștient. Dacă era să o facă, trebuia o facă acum – când somnul

lui era cel mai profund, iar ploaia acoperea majoritatea sunetelor. O binecuvântare de la Temis, Zeița Lucrurilor Sălbatice, care avusese grijă de ea când fusese Theriană, și care nu uita niciodată de animalele lumii, închise în cuști.

Trei cuvinte – atât era scris pe biletul pe care i-l strecurase Aelin mai devreme; un bilet încă ascuns în buzunarul secret al lenjeriei ei scoase.

„Este al tău." Ea știa că era un dar – un dar de la regina care nu avea altceva de dăruit unei prostituate fără nume, cu o poveste tristă.

Lysandra se întoarse într-o parte, fixând cu privirea bărbatul gol care dormea la câțiva centimetri distanță, cu părul roșcat împrăștiat pe față.

El nu bănuise niciodată cine îi dăduse lui Aelin detalii despre Cormac. Dar acesta fusese întotdeauna șiretlicul ei cu Arobynn – pielea pe care o purtase încă din copilărie. Nu crezuse niciodată altceva despre comportamentul ei înfumurat și anost, niciodată nu se deranjase să o facă. Dacă ar fi făcut-o, nu ar fi ținut un cuțit sub pernă și nu ar fi lăsat-o să doarmă în acest pat, cu el.

Nu fusese blând în seara asta, iar ea știa că avea să-i apară o vânătaie pe antebraț, în locul în care o apucase prea strâns. Victorios, elegant, un rege sigur de coroana sa, nici măcar nu observase.

La cină, ea îi văzuse expresia de pe chip când îi zărise pe Aelin și Rowan zâmbindu-și. Toate împunsăturile și poveștile lui Arobynn nu reușiseră să își găsească ținta în seara asta deoarece Aelin fusese prea atentă la Rowan ca să îl audă.

Ea se întrebă dacă regina știa. Rowan știa. Aedion știa. Și Arobynn știa. El înțelesese că, dacă era cu Rowan, ei nu îi mai era frică de el; cu Rowan, Arobynn era acum complet inutil. Irelevant.

„Este al tău."

După plecarea lui Aelin, de îndată ce încetase să mai meargă țanțoș prin casă, convins de faptul că o stăpânea complet pe regină, Arobynn își chemase oamenii.

Lysandra nu auzise planurile, dar știa că Prințul Fae avea să fie prima lui țintă. Rowan urma să moară – Rowan *trebuia* să moară. Citise asta în ochii lui, când Arobynn îi privise pe regină și pe prințul ei ținându-se de mână, zâmbindu-și în ciuda lucrurilor îngrozitoare din jurul lor.

Lysandra băgă o mână sub pernă când se strecură lângă Arobynn, lipindu-se de el. El nu se mișcă; continuă să respire profund și constant. El nu avusese niciodată probleme cu somnul. În noaptea în care îl ucisese pe Wesley, dormise ca valiza în gară, fără să fie conștient de momentele în care nici măcar voința ei de fier nu reușise să îi împiedice lacrimile tăcute să cadă.

Ea avea să găsească din nou acea dragoste – într-o zi. Și avea să fie profundă și neașteptată, începutul, și sfârșitul, și eternitatea, genul de iubire care ar fi putut schimba istoria și lumea.

Mânerul micului pumnal era rece în mâna ei, iar când Lysandra se întoarse din nou, îl trase după ea.

Fulgerul străluci pe lamă, licărind argintiu.

Pentru Wesley. Pentru Sam. Pentru Aelin.

Și pentru ea. Pentru copilul care fusese, pentru fata de șaptesprezece ani din seara Licitației, pentru femeia care devenise, cu inima frântă și rana invizibilă încă sângerând.

Fu foarte ușor să se ridice și să-i taie gâtul lui Arobynn.

CAPITOLUL 45

Bărbatul legat de masă țipă când demonul își trecu mâinile peste pieptul lui gol, unghiile intrându-i în piele și lăsând dâre de sânge in urmă.

„Ascultă-l! șopti prințul demon. Ascultă muzica pe care o creează!“

Dincolo de masă, se afla bărbatul care de obicei stătea pe tronul de cleștar.

– Unde se ascund rebelii? întrebă el.

Nu știu, nu știu! țipă bărbatul.

Demonul își trecu din nou unghiile peste pieptul bărbatului. Era sânge peste tot.

„Nu da înapoi, lașule! Privește, savurează!“

Corpul – care, cândva ar fi putut fi al lui – îl trădase complet. Demonul îl ținea strâns, forțându-l să privească, în timp ce propriile-i mâini apucară un dispozitiv cu aspect sinistru, potrivindu-l pe fața bărbatului și începând să-l strângă.

– Răspunde-mi, rebelule! ordonă bărbatul încoronat.

Bărbatul țipă când masca se strânse.

Poate că și el ar fi început să țipe – poate că ar fi început să-l implore pe demon să se oprească.

„Lașule – om laș. Nu îi guști durerea, frica?“

O gusta, iar demonul vârî în el fiecare strop de încântare pe care o simțea. Dacă ar fi putut să vomite, ar fi făcut-o. Aici nu exista așa ceva. Aici, nu era nicio scăpare.

– Te rog, imploră bărbatul de pe masă. *Te rog!*
Dar mâinile lui nu se opriră.
Iar bărbatul continuă să țipe.

CAPITOLUL 46

Acea zi, hotărî Aelin, era condamnată să se ducă naibii, şi nu avea niciun folos să încerce măcar să o salveze – nu având în vedere ce trebuia să facă în continuare.

Înarmată până în dinți, încercă să nu stăruiască asupra cuvintelor lui Rowan din seara precedentă, cât merseră cu trăsura prin oraş. Dar le auzi la fiecare bătaie a copitelor cailor, tot aşa cum le auzise toată noaptea, când rămăsese trează în pat, încercând să-i ignore prezența. „Nu mă atinge aşa."

Se aşeză cât de departe putu de Rowan, aproape să atârne peste fereastra trăsurii. Vorbise cu el, desigur – distant şi rapid – iar el îi dăduse răspunsuri trunchiate. Călătoria fusese minunată. Aedion, înțelept, nu pusese nicio întrebare.

Ea avea nevoie de o minte limpede, neîndurătoare, pentru a suporta următoarele câteva ore.

Arobynn era mort. Vestea că Arobynn fusese găsit ucis venise în urmă cu o oră. Tern, Harding şi Mullin, cei trei asasini care preluaseră controlul Breslei şi al proprietății până ce aveau să se lămurească lucrurile, îi ceruseră să vină imediat.

Ea ştia ce se întâmplase de seara trecută, desigur. Să i se confirme era o uşurare – că Lysandra o făcuse şi supraviețuise, dar...

Mort.

Trăsura trase în fața Breslei Asasinilor, dar Aelin nu se mişcă. I iniştea căzu, în timp ce ei îşi ridicară privirea spre casa din piatră

deschisă la culoare, ce se contura deasupra. Dar Aelin închise ochii, respirând adânc.

„O ultimă dată – trebuie să mai porți masca asta, o ultimă dată, iar apoi, poți să o îngropi pe Celaena Sardothien pentru totdeauna."

Ea deschise ochii, își îndreptă umerii și își ridică bărbia, chiar dacă restul corpului ei deveni fluid, cu grația unei feline.

Aedion privi uimit, iar ea știu că fața ei nu mai semăna deloc cu cea a verișoarei pe care o cunoscuse. Se uită la el, apoi la Rowan, și un zâmbet crud i se lăți pe chip, când se înclină pentru a deschide ușa trăsurii.

– Nu-mi stați în cale! le spuse ea.

Ieși din trăsură. Mantia îi fâlfâia în vântul de primăvară, în timp ce urcă repede pe treptele Breslei și deschise cu piciorul ușile de la intrare.

CAPITOLUL 47

– *Ce naiba* s-a întâmplat? exclamă Aelin, când uşile de la intrarea în Breasla Asasinilor bubuiră în spatele ei. Aedion şi Rowan o urmară, ambii ascunşi sub glugi groase.

Holul din faţă era gol, dar o sticlă se sparse în salonul închis, iar apoi...

Trei bărbaţi, unul înalt, unul scund şi slab şi unul monstruos de musculos, intrară în hol. Harding, Tern şi Mullin. Ea le rânji – mai ales lui Tern. El era cel mai mic, cel mai bătrân şi cel mai viclean, şeful micului lor grup. Probabil că el sperase ca ea să-l fi ucis pe Arobynn în acea seară, când se întâlniseră în Bolţi.

– Începe să vorbeşti, şuieră ea.

Tern îşi depărtă picioarele.

– Doar dacă vorbeşti şi tu.

Aedion mârâi încet, când cei trei asasini îi măsurară din priviri pe însoţitorii ei.

– Nu băgaţi în seamă câinii de pază, izbucni ea, atrăgându-le din nou atenţia asupra ei. Explicaţi-mi.

Se auzi un suspin înăbuşit în salonul din spatele bărbaţilor, iar ea se uită peste umerii înalţi ai lui Mullin.

Ce caută târfele astea două aici?

Tern se încruntă.

Pentru că Lysandra a fost cea care s-a trezit ţipând, lângă corpul

Degetele i se transformară în gheare.

– Așa deci? șopti ea, cu o asemenea furie în priviri, că până și Tern se dădu la o parte când intră în salon.

Lysandra era tolănită pe fotoliu, cu o batistă pe față. Clarisse, ma troana ei, stătea în spatele scaunului, cu fața palidă și încordată. Sângele pătase pielea Lysandrei și îi încâlcise părul, iar unele pete udaseră halatul subțire din mătase care abia îi ascundea goliciunea.

Lysandra se îndreptă cu o smucitură, cu ochii roșii și fața pătată.

– Nu eu am făcut-o – jur că nu eu am făcut-o...

Un joc spectaculos.

– De ce naiba ar trebui să te cred? întrebă Aelin. Tu ești singura care are acces în camera lui.

Clarisse, cu părul blond și care îmbătrânea grațios pentru o fe meie la patruzeci de ani, țâțâi.

– Lysandra nu i-ar fi făcut niciodată rău lui Arobynn. De ce ar fi făcut-o, când el făcea atât de multe ca să-i plătească datoriile?

Aelin își înălță capul spre matroană.

– Ți-am cerut părerea, *Clarisse?*

Pregătiți să acționeze violent, Rowan și Aedion rămaseră tăcuți, deși ea ar fi putut jura că un șoc licări în ochii lor umbriți. Bun. Aelin își îndreptă atenția asupra asasinilor.

– Arătați-mi unde l-ați găsit. *Acum.*

Tern o privi lung, gândindu-se la fiecare cuvânt al ei. „Un efort curajos, gândi ea, să încerce să arate că știu mai multe decât ar trebui." Asasinii îi arătară scările, vizibile prin ușile deschise ale salonului.

– În camera lui. I-am mutat corpul la parter.

– L-ați mutat înainte de a putea studia locul faptei?

– Ți s-a spus doar din amabilitate, zise Harding, cel înalt și tăcut. „Și ca să vedeți dacă am făcut-o eu."

Ea plecă din salon, arătând cu degetul în spatele ei spre Lysandra și Clarisse.

Dacă vreuna din ele încearcă să fugă, îi indică ea lui Aedion, pîntecă-le!

Râînjetul lui Aedion străluci sub glugă, mâinile lui plutind în raza de acțiune a cuțitelor de luptă.

Dormitorul lui Arobynn era o baie de sânge. Şi nu se prefăcu atunci and se opri în prag, clipind la patul îmbibat cu sânge şi la balta de ânge de pe podea. Ce îi *făcuse* Lysandra?

la își încleștă mâinile ca să nu tremure, conștientă că cei trei ini din spatele ei ar fi putut să o vadă. Ei îi supravegheau fiecare respirație și clipire și înghițitură.

Cum?

Mullin hârâi.

Cineva i-a tăiat gâtul şi l-a lăsat să se înece în propriul sânge.

Îi i se întoarse stomacul pe dos – cu adevărat. Părea că Lysandra nu se mulțumise să îl ucidă rapid.

Acolo, spuse ea şi nu mai reuşi să vorbească. Încercă în continuare. Este o urmă în balta de sânge.

Cizme, rosti Tern, de lângă ea. Mari – probabil ale unui bărbat. Aruncă o privire spre picioarele subțiri ale lui Aelin. Apoi, îi studie picioarele lui Rowan din locul în care prințul se ivi în spatele ei, cu toate probabil le examinase deja. Ticălosul. Desigur, urmele lăsate intenționat de Chaol erau făcute de cizme diferite de cele purtate de ei.

Nu s-a umblat la încuietoare, spuse ea, atingând uşa. Şi ferestrele?

Du-te şi verifică! ordonă Tern.

Ar fi trebuit să meargă prin sângele lui Arobynn ca să ajungă acolo.

Spune-mi odată, zise ea încet. Cu grijă.

Încuietoarea este distrusă din exterior, rosti Harding, iar Tern aruncă o privire spre el.

I a se retrase în întunericul rece al holului. Rowan rămase tăcut o clipă, descendența lui Fae încă nedetectată sub acea glugă – şi

avea să rămână aşa atât timp cât nu îşi deschidea gura ca să-şi dezvăluie caninii alungiți.

– Nu a raportat nimeni ceva nelalocul lui? întrebă Aelin.

Tern ridică din umeri.

– A fost o furtună. Criminalul probabil a aşteptat până atunci ca să-l ucidă. El o privi din nou lung, violența răutăcioasă dansând în ochii lui negri.

– De ce nu o spui pur şi simplu, Tern? De ce nu mă întrebi unde am fost noaptea trecută?

– Ştim unde ai fost, spuse Harding, venind în spatele lui Tern. Nimic bun nu se citea pe chipul lui lung şi amabil. Oamenii noştri te-au văzut acasă toată noaptea. Ai fost pe acoperişul casei, iar apoi ai mers la culcare.

Întocmai cum plănuise ea.

– Îmi spui detaliile astea pentru că ți-ar plăcea să-ți vânez oamenii şi să-i elimin? răspunse dulce Aelin. Pentru că, după ce voi lămuri încurcătura *asta*, exact asta plănuiesc să fac.

Mullin pufni brusc pe nas şi aruncă o privire spre Harding, dar nu spuse nimic. El întotdeauna vorbea puțin – era perfect pentru treburile murdare.

– Nu te atingi de oamenii noştri, iar noi nu ne atingem de ai tăi, zise Tern.

– Nu fac înțelegeri cu asasini ticăloşi de mâna a doua, zise ea şi rânji spre el, în timp ce o luă pe hol, trecând pe lângă fosta ei cameră, şi coborî scările, urmată de Rowan. Îi făcu semn din cap lui Aedion când intră în salon. Acesta rămase pe poziție, vigilent, încă zâmbind ca un lup. Lysandra nu se mişcase un centimetru. Tu poți să pleci, îi spuse ea. Lysandra îşi ridică rapid privirea.

– Ce? se miră Tern.

Aelin îi arătă uşa.

– De ce l-ar omorî târfele astea două însetate de bani pe cel mai important client al lor? La drept vorbind, rosti ea peste umăr, cred că voi trei ați avea mai mult de câștigat.

Înainte de a începe să răspundă, Clarisse tuși cu subînțeles.

– *Da?* mârâi Aelin.

Chipul lui Clarisse era palid, dar ea își ținu capul ridicat când vorbi.

– Dacă îmi dai voie, Stăpânul Băncii va fi curând aici, ca să citească testamentul lui Arobynn. El... Ea își șterse ochii, portretul perfect al suferinței. Arobynn m-a informat că apărem în document. Am vrea să rămânem aici până ce se citește.

Aelin rânji.

– Sângele lui Arobybnn nici nu s-a uscat pe acel pat, iar voi deja vă năpustiți asupra moștenirii. Nu știu de ce sunt surprinsă. Poate ar fi v-am considerat nevinovate prea devreme, dacă sunteți atât de nerăbdătoare să luați tot ce v-a lăsat.

Clarisse păli din nou, iar Lysandra începu să tremure.

Te rog, Celaena! imploră Lysandra. Nu am făcut-o – niciodată nu aș...

Cineva bătu la ușa de la intrare.

Aelin își băgă mâinile în buzunare.

– Ca să vezi. Ce sincronizare bună!

—

Stăpânul Băncii păru că era pe cale să vomite văzând-o pe Lysandra acoperită cu sânge, dar apoi oftă cumva ușurat când o zări pe Aelin. Lysandra și Clarisse stăteau acum în fotolii identice, în timp ce Stăpânul luă loc în spatele micului birou din fața ferestrelor înalte cu arcadă, Tern și acoliții lui dând târcoale ca vulturii. Aelin se rezemă de zidul de lângă tocul ușii, cu brațele încrucișate, Aedion stând în stânga ei, iar Rowan, în dreapta.

Cât timp Stăpânul continuă la nesfârşit cu scuzele şi condoleanțele, ea îi simți privirea lui Rowan. El se apropie un pas, ca şi când ar fi voit să-şi atingă braţul de al ei. Ea se feri din calea lui.

Rowan încă o fixa cu privirea când Stăpânul deschise un plic sigilat şi îşi drese vocea. El rosti nişte cuvinte din jargonul legal şi îşi oferi din nou condoleanțele, pe care nenorocita de Clarisse avusese îndrăzneala să le accepte ca şi când ar fi fost văduva lui Arobynn.

Apoi, citi o listă lungă a bunurilor lui Arobynn – investițiile lui în afaceri, proprietățile şi averea imensă şi scandaloasă rămasă în contul lui. Clarisse saliva practic pe covor, dar cei trei asasini ai lui Arobynn, grijulii, nu afişară nicio expresie.

– Este dorința mea, citi Stăpânul, ca singurul beneficiar al întregii mele averi, al bunurilor şi al proprietăților să fie moştenitoarea mea, Celaena Sardothien.

Clarisse se întoarse pe scaun, mai rapid decât o viperă.

– *Poftim?*

– Pe naiba, rosti Aedion, fără să gândească.

Aelin se holbă la Stăpân, cu gura uşor deschisă, mâinile căzându-i moi pe lângă corp.

– Mai spune asta o dată! şopti ea.

Stăpânul zâmbi nervos.

– Totul – întreaga avere, ți-o lasă ție. Ei bine, în afară de... această sumă pe care i-o lasă doamnei Clarisse, pentru a-şi achita datoriile. El îi arătă hârtia lui Clarisse.

– Este imposibil, şopti ea. El mi-a *promis* că eram trecută în testament.

– Şi eşti, completă Aelin, desprinzându-se de perete ca să privească, peste umărul lui Clarisse, cifra mică. Nu fi lacomă acum!

– Unde sunt copiile? întrebă Tern. Le-ai studiat? El ocoli grăbit masa, ca să cerceteze testamentul.

Stăpânul tresări şi ridică hârtia – semnată de Arobynn şi complet legală.

– Am verificat copiile din seiful nostru în această dimineață. Toate sunt identice, toate sunt datate de acum trei luni.

Când ea era în Wendlyn. Aelin se apropie.

– Așadar, în afară de acea sumă minusculă pentru Clarisse... toate cestea – această casă, Breasla, celelalte proprietăți, averea lui – sunt toate ale mele?

Stăpânul dădu din nou din cap, adunându-și deja hârtiile.

– Felicitări, domnișoară Sardothien.

Încet, ea își întoarse capul spre Clarisse și Lysandra.

– Ei bine, în cazul acesta... Își arătă dinții, într-un zâmbet răutăcios. Plecați *naibii* de pe proprietatea mea, lipitoare curvиștine ce sunteți!

Stăpânul se înecă.

Lysandra nu se putu mișca destul de repede, în timp ce se grăbi spre ușă. Clarisse totuși rămase așezată.

– Cum *îndrăznești*... începu matroana.

– Cinci, făcu Aelin, ridicând cinci degete. Coborî unul și se întinse spre pumnal cu cealaltă mână. Patru. Încă unul. Trei.

Clarisse își mișcă fundul din cameră, agitându-se după Lysandra, care suspina.

Apoi, Aelin privi la cei trei asasini. Mâinile le atârnau moi pe lângă corp, afișându-și furia, șocul și – destul de înțelept – ceva care semăna cu frica.

– Voi l-ați ținut pe Sam, în timp ce Arobynn m-a bătut măr, iar apoi nu ați ridicat un deget ca să îl opriți pe Arobynn când l-a bătut pe el, rosti ea încet. Nu știu ce rol ați avut în moartea lui, dar nu voi uita niciodată sunetul vocilor voastre în fața ușii dormitorului meu, când mi-ați dat detalii despre casa lui Rourke Farran. A fost ușor pentru voi trei? Să mă trimiteți în casa acelui sadic, știind ce i-a făcut lui Sam și ce voia să-mi facă și mie? Ați urmat ordinele sau ați fost mai mult decât bucuroși să vă oferiți voluntari?

Stăpânul se dăduse înapoi pe scaun, încercând să se facă pe cât de invizibil posibil, într-o cameră plină cu asasini profesioniști.

Tern zâmbi oarecum.

– Nu știm despre ce vorbești.

– Păcat! Poate că aș fi vrut să ascult niște scuze mărunte. Se uită la ceasul de pe șemineu. Luați-vă hainele și plecați naibii de aici! Chiar acum!

Ei clipiră.

– Cum? se miră Tern.

– Luați-vă hainele! repetă ea, accentuând fiecare cuvânt. Plecați naibii de aici! Chiar acum!

– Asta este casa noastră, replică Harding.

– Nu mai este. Ea își curăță unghiile. Corectează-mă dacă greșesc, Stăpâne, zise ea mieros, iar bărbatul se făcu mic la atenția acordată. Casa și tot ce e aici îmi aparține. Tern, Harding și Mullin nu și-au achitat datoriile față de bietul Arobynn, așadar, dețin tot ce au ei aici – până și hainele lor. Mă simt generoasă, așa că îi voi lăsa să le păstreze, pentru că gusturile lor sunt, oricum, îngrozitoare. Dar armele lor, lista de clienți, Breasla... Toate acestea sunt ale mele. Eu decid cine rămâne și cine pleacă. Și deoarece aceștia trei au crezut că este potrivit să *mă* acuze de uciderea stăpânului meu, eu spun că sunt excluși. Dacă încearcă să mai lucreze din nou în acest oraș, pe acest continent, atunci, după lege și după legile Breslei, am dreptul să îi vânez și să îi tai în bucățele. Ea flutură din gene. Sau mă înșel?

Stăpânul înghiți zgomotos.

– Ai dreptate.

Tern făcu un pas spre ea.

– Nu poți – nu poți face asta.

– Pot și o fac. Regina Asasinilor sună atât de frumos, nu-i așa? Flutură mâna spre ușă. Plecați.

Harding și Mullin intenționară să plece, dar Tern își întinse mâinile, oprindu-i.

– Ce naiba vrei de la noi?

Sincer, nu m-ar deranja să vă văd pe toți trei spintecați și cu destinele atârnând, dar cred că aceste covoare foarte frumoase, care acum sunt ale mele, s-ar murdări.

– Nu ne poți arunca, pur și simplu, afară. Ce vom face? Unde vom merge?

Am auzit că iadul este deosebit de frumos în perioada asta a anului.

– Te rog – te rog! făcu Tern, respirând precipitat.

Ea își vârî mâinile în buzunare și cercetă camera.

Presupun... Scoase un sunet preocupat. Presupun că aș putea să vă *vând* casa, pământul și Breasla.

Ticăloaso..., începu Tern, dar Harding păși în față. Cât?

La cât au fost evaluate Breasla și proprietatea, Stăpâne?

Stăpânul semăna cu un om care mergea la spânzurătoare, când deschise din nou dosarul și găsi suma. Astronomică, scandaloasă, imposibil de plătit de cei trei.

Harding își trecu o mână prin păr. Tern se făcuse extrem de mov la față.

Înțeleg că nu aveți atâția bani, spuse Aelin. Păcat! Voiam să v-o ofer la valoarea nominală – fără scumpiri.

Ea voi să se întoarcă, dar Harding deschise iar gura.

Așteaptă! Dar dacă am plăti împreună – noi trei și ceilalți. Astfel încât am deține toți casa și Breasla.

Ea se opri.

Banii sunt bani. Nu-mi pasă de unde-i luați, atâta vreme cât îmi sunt dați. Ea își înclină capul spre Stăpân. Ai putea face actele azi? Cu condiția ca ei să vină cu banii, desigur.

– Este o nebunie, îi șopti Tern lui Harding.

Harding scutură din cap.

– Taci, Tern! Doar taci!

Eu..., făcu Stăpânul. Eu – le pot pregăti în trei ore. Ați avea timp suficient ca să dovediți că dispuneți de fonduri suficiente?

Harding dădu din cap.

– Îi vom găsi pe ceilalți și le vom spune.

Ea îi zâmbi Stăpânului și celor trei bărbați.

– Felicitări pentru noua voastră libertate. Le arătă ușa. Și, deoarece sunt stăpâna casei încă trei ore... *ieșiți afară*. Duceți-vă și găsiți-vă prietenii, adunați-vă banii, iar apoi stați pe trotuar, ca niște gunoaie ce sunteți, până ce se întoarce Stăpânul.

Ei se supuseră cu înțelepciune, Harding prinzându-l de mână pe Tern, ca să-l împiedice să facă un gest vulgar. După ce Stăpânul Băncii plecă, asasinii vorbiră cu toți colegii lor și toți locuitorii casei se încolonară afară, unul câte unul, chiar și servitorii. Ei nu-i păsa cum interpretau vecinii acest lucru.

Curând, în afară de ea, de Aedion și de Rowan, nu mai rămăsese nimeni în imensa și frumoasa casă.

Ei o urmară în tăcere, în timp ce ea ieși pe ușă, spre nivelurile de mai jos și coborî în întuneric, să-și vadă stăpânul pentru ultima dată.

—

Rowan nu știa ce să creadă. Ea devenise un vârtej de ură, și furie, și violență. Și niciunul dintre acești asasini săraci nu fuseseră surprinși – nici măcar nu clipiseră din cauza comportamentului ei. Din chipul palid al lui Aedion, el știu că generalul se gândea la același lucru, contemplând anii pe care ea îi petrecuse fiind acea creatură rea și neînduplecată. Celaena Sardothien – asta fusese ea atunci și asta devenise astăzi.

El ura acest lucru. Ura faptul că nu putea ajunge la ea când era acea persoană. Ura că se răstise la ea cu o seară în urmă, că atingerea mâinilor ei îl făcuse să intre în panică. Acum, ea îl izolase complet. Persoană care devenise astăzi nu era bună, nu era veselă.

El o urmă în temnițe, unde lumânările luminau calea spre camera în care era ținut corpul stăpânului ei. Ea încă mergea, cu mâinile în

uzunare, fără să-i pese că Rowan trăia, respira sau exista. „Nu este real, își zise el. E un joc."

Dar îl evitase din seara precedentă, iar astăzi chiar se eschivase de atingerea lui când îndrăznise să întindă mâna spre ea. *Asta* fusese ceva real.

Ea intră pe ușa deschisă, în aceeași cameră în care zăcuse Sam. Părul roșcat se revărsa de sub un cearșaf alb, care acoperea corpul gol de pe masă, iar ea se opri în fața lui. Apoi, se întoarse spre Rowan și Aedion.

Îi fixă cu privirea, așteptând. Aștepta ca ei să...

Aedion înjură.

– Ai schimbat testamentul, nu-i așa?

Ea schiță un zâmbet glacial, cu ochii umbriți.

– Ai zis că aveai nevoie de bani pentru o armată, Aedion. Așadar, iată banii tăi – toți, fiecare monedă pentru Terrasen. Măcar atât ne datora Arobynn. În seara în care am luptat în Gropi, am fost acolo doar pentru că i-am contactat pe proprietari cu câteva zile înainte și le-am spus să încerce discret să-l facă pe Arobynn să investească. El a mușcat momeala – nici măcar nu a pus la îndoială sincronizarea. Dar am vrut să mă asigur că avea să câștige repede înapoi banii pe care i-a pierdut când am distrus Bolțile. Ca să nu ne lipsească nicio monedă datorată nouă.

La naiba.

Aedion scutură din cap.

– Cum – cum naiba ai făcut asta?

Ea deschise gura, dar Rowan i-o luă înainte.

– S-a furișat la bancă – în toate acele ocazii când a ieșit pe ascuns afară, în mijlocul nopții, rosti el încet. Și a folosit toate acele întâlniri din timpul zilei cu Stăpânul Băncii ca să înțeleagă mai bine amplasamentul, unde erau ținute lucrurile. Femeia asta, regina asta a lui... Un tipar familiar îi trecu repede prin sânge. Ai ars originalele?

Ea nici măcar nu se uită la el.

– Clarisse ar fi fost o femeie foarte bogată, iar Tern ar fi devenit Regele Asasinilor. Şi ştii ce aş fi primit eu? Amuleta din Orynth. Asta era tot ce-mi lăsa mie.

– Aşa ai ştiut că o avea cu adevărat – şi unde o ţinea, spuse Rowan. Citind testamentul.

Ea ridică din nou din umeri, alungând şocul şi admiraţia pe care el nu şi le putu ascunde. Alungându-l pe *el*.

Aedion îşi frecă faţa.

– Nici măcar nu ştiu ce să spun. Ar fi trebuit să-mi spui, ca să nu mă port ca un prost cu gura căscată.

– Surpriza ta trebuia să fie autentică; nici măcar Lysandra nu ştia despre testament. Un răspuns atât de distant – închis şi greu. Rowan voia să o scuture, să-i ceară să-i vorbească, să-l *privească*. Dar nu era complet sigur de ce ar fi făcut el dacă nu l-ar fi lăsat să se apropie, dacă s-ar fi retras din nou, în timp ce Aedion îi privea.

Aelin se întoarse din nou spre corpul lui Arobynn şi îndepărtă cearşaful de pe faţa lui, dezvăluind rana zimţată de pe gâtul palid.

Lysandra îl ciopârţise.

Faţa lui Arobynn fusese aranjată într-o expresie calmă, dar, după cât sânge văzuse Rowan în dormitorul lui, bărbatul fusese complet treaz când se înecase în propriul sânge.

Aelin se uită la fostul ei stăpân, neafişând nicio emoţie, în afară de uşoara încordare a gurii.

– Sper că zeul întunecat îţi va găsi un loc special în ţinutul lui, vorbi ea şi un fior coborî pe spinarea lui Rowan, la tonul întunecat al vocii ei.

Ea întinse o mână în spate, spre Aedion.

– Dă-mi sabia ta.

Aedion scoase Sabia din Orynth şi i-o înmână. Aelin îşi coborî privirea spre sabia înaintaşilor ei, examinând-o în mâini. Când o ridică deasupra capului, doar o hotărâre de gheaţă se citi în acei ochi extraordinari. O regină care făcea dreptate.

Apoi, ridică sabia tatălui ei și îi tăie capul lui Arobynn. Acesta se rostogoli într-o parte, cu un zgomot surd, iar ea îi zâmbi încruntată cadavrului.

– Doar ca să mă asigur, fu tot ce spuse.

PARTEA A DOUA

Regina luminii

CAPITOLUL 48

A doua zi de dimineaţă, Manon o bătu pe Asterin în sala în care e servea micul dejun, după izbucnirea ei privind grupul de vrăjitoare Picioare-galbene. Nimeni nu întrebă de ce; nimeni nu îndrăzni să o facă.

Trei lovituri separate. Asterin nici măcar nu tresări.

După ce Manon termină, vrăjitoarea nu făcu decât să o fixeze cu privirea, în timp ce sângele albastru îi țâșnea din nasul spart. Fără a zâmbească. Fără să rânjească sălbatic. Apoi, Asterin plecă.

Restul Celor Treisprezece le supravegheară cu atenție. Vesta, acum doctiitoarea lui Manon, păru că dorea să se grăbească după Asterin, dar Sorrel făcu un semn din cap, care o încremeni pe vrăjitoarea cu păr roșcat.

Manon se purtă ciudat tot restul zilei. Îi spusese lui Sorrel să-și țină gura în privința vrăjitoarelor Picioare-galbene, dar se întreba dacă ar fi trebuit să-i zică lui Asterin să facă același lucru. Ezită, gândindu-se la asta.

„Tu le-ai permis să facă asta."

Cuvintele continuară să danseze în mintea lui Manon, împreună cu acel scurt și moralizator discurs pe care Elide îl rostise în seara precedentă. „*Speranță.* Ce prostii!"

Vorbele încă dansau în clipa în care Manon intră încet în camera de consiliu a ducelui, la mai mult de douăzeci de minute după ce fusese chemată.

– Îți face plăcere să mă jignești cu întârzierea ta sau nu ești în stare să îți dai seama cât este ceasul? întrebă ducele din scaunul său. Vernon și Kaltain stăteau la masă, primul zâmbind afectat, iar ea privind în gol, în față. Nici urmă de foc-umbră.

– Sunt nemuritoare, replică Manon, ocupând un loc în partea opusă lor, în vreme ce Sorrel stătea de pază lângă uși, iar Vesta, afară, pe hol. Pentru mine, timpul nu înseamnă nimic.

– Ești ușor impertinentă astăzi, spuse Vernon. Îmi place.

Manon îi aruncă o privire rece.

– Muritorule, în dimineața asta am ratat micul dejun. Dacă aș fi în locul tău, aș avea grijă.

Lordul zâmbi.

Ea se lăsă pe spate în scaun.

– De ce m-ai chemat acum?

– Am nevoie de un alt sabat de vrăjitoare.

Manon nu afișă nicio expresie.

– Dar ce s-a întâmplat cu vrăjitoarele Picioare-galbene pe care le ai deja?

– Își revin și, în curând, vor putea să primească vizitatori.

Mincinosul!

– Un sabat Cioc-negru de această dată, insistă ducele.

– De ce?

– Pentru că vreau unul, iar tu îmi vei face rost, iar asta e tot ceea ce trebuie să știi.

„Tu le-ai permis să facă asta." Simțea privirea lui Sorrel în ceafă.

– Nu suntem niște târfe de care oamenii tăi să se folosească.

– Sunteți făpturi sacre, zise ducele. Este o onoare să fiți alese.

– Cred că doar un bărbat ar putea să presupună asta.

Se văzu sclipirea unor dinți îngălbeniți.

– Alege-ți cele mai puternice vrăjitoare și trimite-le jos!

– Va trebui să mă gândesc o vreme la asta.

– Fă-o repede sau le voi alege chiar eu.

„Tu le-ai permis să facă asta."

Și, între timp, spuse ducele, ridicându-se din scaunul lui cu o ...are rapidă și fermă, pregătește-le pe Cele Treisprezece! Am o sar-...mă pentru tine.

Manon pluti pe un vânt iute și aspru, forțându-l pe Abraxos în ...uda norilor care se adunau, în ciuda furtunii care izbucni în jurul ...lor Treisprezece. Să iasă. Trebuia să iasă, să-și amintească vântul ...are îi mușca fața, să simtă viteza și puterea nelimitate.

Chiar dacă adrenalina aventurii era ușor diminuată de călăreața ...n fața ei, al cărei trup fragil era încotoșmănat împotriva elementelor.

Fulgerele scindară cerul atât de aproape, încât Manon simți gus-...eterului, iar Abraxos viră, avântându-se în ploaie, nori și vânt.

Itain nici măcar nu tresări. Ceilalți bărbați care călăreau cu restul ...elor Treisprezece izbucniră în strigăte.

Tunetul se sparse, iar lumea amorți odată cu sunetul. Nici măcar ...etul lui Abraxos nu se auzi în urechile-i surde. Acoperirea per-...tă pentru ambuscada lor.

„Tu le-ai permis să facă asta."

Ploaia care-i uda mănușile se transformă în sânge cald, lipicios.

Abraxos prinse un curent ascendent și se înălță atât de repede, ...ât lui Manon i se făcu rău la stomac. O ținu strâns pe Kaltain, cu ...te că femeia era legată cu hamuri. Ea nu reacționă în niciun fel.

Ducele Perrington, care călărea cu Sorrel, se transformă într-un ...or de întuneric în vederea periferică a lui Manon, în clipa în care ...utiră peste canioanele Colților Albi, pe care le cartografiaseră cu ...ție în toate aceste săptămâni.

Triburile sălbatice nu aveau să-și dea seama ce se întâmplă decât ...rea târziu.

Ea știa că nu exista nicio modalitate prin care să scape de asta – ...icio cale să o evite.

Manon continuă să zboare prin inima furtunii.

Când ajunseră în dreptul satului, camuflat de pietre și de zăpadă, Sorrel coborî suficient de aproape încât Kaltain să îl audă pe Perrington vorbind.

– Casele. Dă foc tuturor caselor.

Manon îi aruncă o privire ducelui, apoi se uită la greutatea de lângă ea.

– Să aterizăm...

– De aici, ordonă ducele, iar chipul îi deveni grotesc de blând când îi vorbi lui Kaltain. Fă-o acum, animăluțule.

Dedesubt, o mică siluetă feminină se strecură dintr-un cort masiv. Se uită în sus, țipând. Flăcările întunecate – focul-umbră – o înghițiră din cap până-n picioare. Vântul îi purtă strigătul până la Manon. Apoi, se auziră și alte urlete, revărsându-se în clipa în care focul ti călos învălui caii și casele sătenilor.

– Tuturor, Kaltain, spuse ducele peste vânt. Continuă să dai târcoale, Aripă Conducătoare!

Sorrel întâlni privirea încremenită a lui Manon. Aceasta se uită rapid în altă parte și-l întoarse pe Abraxos în jurul defileului în care cei din trib își ridicaseră taberele. Printre aceștia erau rebeli; Manon știa pentru că ea însăși îi urmărise.

Focul-umbră nimicea tabăra. Oamenii cădeau la pământ, țipând, rugându-se în limbi pe care Manon nu le înțelegea. Din cauza durerii, unii leșinau, iar alții mureau. Caii loveau cu copitele și nechezau niște sunete atât de nenorocite, că până și Manon înțepeni.

Apoi, dispăru. Kaltain se lăsă în brațele lui Manon gâfâind, icnind și respirând răgușit.

– A terminat, îi spuse Manon ducelui.

Iritarea pâlpâi pe chipul lui cioplit în granit. El se uită la oameni alergând de colo-colo, încercând să-i ajute pe cei care plângeau pe cei care erau în stare de inconștiență – sau morți. Caii fugeau în toate părțile.

– Aterizează, Aripă Conducătoare, și nimicește totul.

În orice altă zi, o bună vărsare de sânge i-ar fi făcut plăcere. Dar, la comanda lui... Cercetase acest trib pentru el.

„Tu le-ai permis să facă asta."

Manon îi zbieră ordinul lui Abraxos, dar coborârea balaurului fu lentă – ca și când i-ar fi dat timp să se răzgândească. Kaltain tremura în brațele lui Manon, aproape în convulsii.

– Ce ai pățit? o întrebă Manon pe femeie, gândindu-se dacă ar trebui să însceneze un accident la al cărui final femeia să-și rupă gâtul pe stânci.

Kaltain nu îi răspunse, dar trupul îi era înțepenit, ca și când ar fi fost înghețat, în ciuda blănii în care fusese învelită.

Prea mulți ochi – le priveau prea mulți ochi pentru ca Manon să omoare. Și, dacă era atât de valoroasă pentru duce, Manon nu se îndoia că acesta avea să ia una – sau pe toate – din Cele Treisprezece, drept pedeapsă.

Grăbește-te, Abraxos, spuse ea, iar balaurul își luă avânt, cu un mârâit. Ea ignoră nesupunerea și dezaprobarea din sunetul scos.

Aterizară pe o porțiune întinsă din marginea muntelui, iar Manon o lăsă pe Kaltain în grija lui Abraxos, în vreme ce ea se înțepti, prin lapoviță și ninsoare, spre satul intrat în panică.

Cele Treisprezece o urmară în tăcere. Nu se uită la ele; o parte din ea nu îndrăznea să vadă ce expresii ar fi afișat. Sătenii se opriră o clipa în care le văzură pe vrăjitoare stând în vârful stâncii care se întindea dincolo de valea în care își construiseră casele.

Manon o scoase pe Spintecă-Vânt. Apoi, țipetele începură să se audă din nou.

CAPITOLUL 49

Până la jumătatea după-amiezii, Aelin semnase toate documentele pe care i le adusese Stăpânul Băncii, abandonase Breasla noilor ei proprietari îngrozitori, iar Aedion *încă* nu înțelesese tot ce făcuse ea.

Caleașca îi lăsă la marginea mahalalelor, iar ei rămaseră în umbre, în drum spre casă, tăcuți și nevăzuți. Cu toate acestea, în clipa în care ajunseră la depozit, Aelin continuă să se îndrepte spre râul de la câteva cvartale distanță, fără să spună niciun cuvânt. Rowan dădu să o urmeze, dar Aedion îi tăie calea.

Probabil că își dorea să moară, pentru că Aedion chiar ridică ușor din sprâncene când se uită la Prințul Fae, înainte ca el să o urmeze, plimbându-se pe stradă. Cu o seară în urmă, mulțumită ferestrei deschise de la dormitorul său, le auzise certându-se pe acoperiș. Nici măcar acum nu știa, sincer, dacă vorbele lui Rowan îl amuzau sau îl înfuriau – „Nu mă atinge așa" – când era clar că prințul-războinic simțea contrariul. Dar Aelin – pe toți zeii, Aelin încă încerca să-și dea seama ce și cum.

Ea mergea pe stradă cu pași hotărâți și nervoși.

– Dacă ai venit după mine ca să mă dojenești – of! oftă ea. Presupun că nu pot să te conving să te întorci.

– Doar când va îngheța iadul, drăguță, spuse Aedion.

Ea își dădu ochii peste cap și își continuă drumul. Merseră în tăcere cvartal după cvartal, până când ajunseră la râul de un maroniu

trălucitor. O pasarelă pietruită, lungă, veche și murdară se întindea de-a lungul marginii râului. Mai jos, stâlpii abandonați și dărâmați erau tot ce mai rămăsese dintr-un doc antic.

Ea se uită fix la apa noroioasă, încrucișându-și brațele. Reflectându-se în suprafața calmă, lumina după-amiezii era aproape orbitoare.

– Spune odată! ordonă ea.

– Astăzi – modul în care te-ai comportat astăzi... nu a fost chiar o mască.

– Te deranjează? M-ai văzut linșându-i pe oamenii regelui.

– Mă deranjează că oamenii pe care i-am întâlnit azi nici măcar nu au clipit în fața ta. Mă deranjează că *ai fost* așa multă vreme.

– Ce vrei să îți spun? Vrei să îmi cer scuze?

– Nu – pe toți zeii. Eu doar... Se exprima greșit. Știi că atunci când am fost în acele tabere de război, când am devenit general... și eu am permis liniilor să fie neclare. Dar eram încă în Nord, încă acasă, printre oamenii noștri. În schimb, tu ai venit aici și a trebuit să crești alături de acei nenorociți și... îmi doresc să fi fost aici. Îmi doresc, într-un fel, să fi Arobynn să mă fi găsit și pe mine, să ne fi crescut pe amândoi.

- Erai mai mare. Nu l-ai fi lăsat niciodată pe Arobynn să ne ia. In clipa în care ar fi fost neatent, m-ai fi luat și ai fi fugit.

Era adevărat – foarte adevărat, dar...

– Persoana care ai fost astăzi și acum câțiva ani – persoana aceea nu a avut parte nici de bucurie, nici de dragoste.

- În numele zeilor, Aedion, *am avut*. Nu am fost pe deplin un monstru.

- Totuși, am vrut să știi toate aceste lucruri.

- Pentru că te simți vinovat că eu am devenit o asasină, în vreme ce tu ai suferit în taberele de război și pe câmpurile de luptă?

- Pentru că nu am fost *acolo*. Pentru că a trebuit să-i confrunți pe toți oameni singură. Ai născocit acest plan de una singură și nu ai avut încredere în noi, adăugă el. Ai luat asupra ta povara de a obține acei bani. Aș fi putut să găsesc o cale – pe toți zeii, m-aș fi însurat cu

orice prințesă sau împărătească bogată m-ai fi rugat, dacă mi-ar fi promis oameni și bani.

– *Niciodată* nu te voi vinde ca pe un rob, se răsti ea. Și acum avem suficienți cât să plătim pentru o armată, nu-i așa?

– Da. Și încă cum. Dar nu asta contează, Aelin, spuse el trăgând aer în piept. Ideea este că – ar fi trebuit să fiu acolo, atunci, dar *sunt* aici, acum. Lasă-mă să te ajut cu această povară.

Ea își înclină capul pe spate, savurând briza care venea dinspre râu.

– Și ce ți-aș putea cere vreodată, din ce n-aș putea face eu?

– Asta-i problema. Da, cele mai multe lucruri poți să le faci și singură. Asta nu înseamnă că trebuie să le faci.

– De ce ți-aș risca viața? Rosti cuvintele sacadat.

Ah. *Ah.*

– Pentru că încă sunt mai neînsemnat decât tine.

– Nu și pentru mine. Vorbele ei abia erau mai mult decât o șoaptă.

Aedion îi atinse spatele cu mâna, nereușind să-i dea o replică. Chiar dacă lumea se năruia în jurul lor, faptul că o auzea spunând asta, că stătea aici, lângă ea – era un vis.

Ea nu rosti nimic, așa că el reuși să se adune și să vorbească.

– Ce vom face, mai exact?

Ea îi aruncă o privire.

– Am de gând să eliberez magia, să-l înfrâng pe rege și să-l omor pe Dorian. Ordinea ultimelor două lucruri de pe listă poate fi inversată, în funcție de cum decurge totul.

Inima lui se opri.

– Poftim?

– Ce nu-ți este clar?

Totul. Fiecare parte nenorocită a planului. Nu se îndoia că avea să se țină de cuvânt – chiar și în privința uciderii prietenului ei. Dacă Aedion ar fi obiectat, ea nu ar fi făcut decât să-l mintă, să-l înșele și să-l păcălească.

– Ce, când și *cum?* întrebă el.

– Rowan se ocupă de prima etapă.

– Parcă mi-ai zice: „Am mai multe secrete, pe care ți le voi dezvălui când voi avea chef să te sperii de moarte."

Însă răspunsul ei zâmbitor îi arătă că nu avea să o scoată la capăt cu ea. Nu era sigur dacă asta îl fermeca sau îl dezamăgea.

Când Aelin se întoarse câteva ore mai târziu, murmurându-i „Noapte bună" lui Aedion, înainte de a se strecura în camera ei, Rowan era pe jumătate adormit, în pat. Nici măcar nu aruncă o privire în direcția lui când își dădu jos armele și le lăsă grămadă pe masa din fața șemineului în care nu ardea focul.

Eficientă, rapidă, silențioasă. Fără să scoată niciun sunet.

Am fost să-l vânez pe Lorcan, spuse el. I-am simțit mirosul în preajma orașului, dar nu l-am văzut.

Atunci, a murit? Un alt pumnal ajunse, zdrăngănind, pe masă.

- Mirosul era proaspăt. Dacă nu a murit acum o oră, e încă în viață.

- Bine, răspunse ea cu simplitate, când intră în dressingul deschis, ă se schimbe. Sau, pur și simplu, ca să evite să-l mai privească.

Ieși după câteva momente, într-o cămășuță de noapte, iar mintea lui luă razna. Ei bine, se pare că întâlnirea lor anterioară o umpluse de ușine – dar nu destul de mult încă să poarte ceva mai respectabil în pat.

Mătasea roz îi atârna pe talie și îi alunecă peste șolduri în clipa în care se apropie de pat, dezvăluindu-i lungimea glorioasă a picioarelor goale, încă subțiri și bronzate, după tot timpul pe care îl petrecuseră împreună în aer liber, în această primăvară. O danteluță de culoare galben-deschis îi înfrumusețea decolteul adânc, iar când se aplecă să se urce în pat, el încercă – blestemat să fie, chiar încercă – să nu se uite la rotunjimea fină a sânilor ei.

Presupunea că loviturile de bici din Endovier îi jupuiseră orice urmă de jenă. Cu toate că îi făcuse tatuaje peste cele mai multe dintre

cicatricele de pe spate, marginile acestora rămăseseră. La fel și coșmarurile – când încă mai tresărea și aprindea o lumânare ca să alunge bezna în care o băgaseră, memoria puțurilor neluminate pe care le folosiseră drept pedeapsă. Inima lui de foc, închisă în întuneric.

Le datora o vizită supraveghetorilor din Endovier.

Aelin avea tendința de a-i pedepsi pe toți care îl răniseră, dar nu părea să-și dea seama că și el – și Aedion – ar fi putut avea de încheiat niște socoteli, în numele ei. Și, pentru că era nemuritor, avea o răbdare infinită în ceea ce îi privea pe acei monștri.

Îi simți parfumul când ea își desfăcu părul și se ghemui în grămada de perne. Acel miros îl aprinsese dintotdeauna, fusese mereu o chemare și o provocare. Îl zguduise atât de puternic, după ce fusese înghețat secole întregi încât, la început, o urâse. Însă acum... acum, acel parfum îl înnebunea.

Amândoi erau, într-adevăr, al naibii de norocoși că, în prezent, ea nu putea să își asume forma Fae și să miroasă tot ce îi fierbea lui în sânge. Și așa îi fusese destul de greu să-i ascundă asta până acum. Privirile cu înțeles ale lui Aedion îi spuneau destule despre ce detectase verișoara lui.

El o mai văzuse goală înainte – de câteva ori. Și, pe toți zeii, da, *existaseră* unele momente în care se gândise la asta, dar se stăpânise. Învățase să-și controleze foarte bine acele gânduri inutile. Ca atunci când ea gemuse din cauza brizei pe care i-o trimisese în timpul sărbătorii Beltane – arcuirea gâtului ei, întredeschiderea buzelor, *sunetul* pe care îl scosese...

Acum, ea stătea întinsă pe-o parte, cu spatele la el.

– În legătură cu noaptea trecută, spuse acesta printre dinți.

– Este în regulă. A fost o greșeală.

„Uită-te la mine! Întoarce-te și uită-te la mine!“

Dar ea rămase cu spatele la el, în vreme ce lumina lunii mângâia mătasea adunată în scobitura taliei sale, peste șoldul ei înclinat.

Sângele i se încălzi.

– Nu am vrut să mă răstesc la tine, spuse el.

– Știu că nu ai vrut. Trase pătura în sus, ca și când i-ar fi simțit privirea stăruind asupra acelui loc moale și ademenitor dintre gât și umăr – unul dintre puținele locuri de pe trupul ei care nu era marcat de cicatrice sau cerneală. Nici măcar nu știu ce s-a întâmplat, dar au fost câteva zile ciudate, așa că hai să nu mai discutăm despre asta, bine? Trebuie să dorm.

El se gândi dacă să-i spună că *nu* era în regulă.

– Bine, zise el.

După câteva clipe, ea chiar adormi.

El se rostogoli pe spate și se uită la tavan, punându-și o mână sub cap. Trebuia să clarifice situația – trebuia să o facă măcar *să se uite* din nou la el, ca să poată încerca să-i explice că nu fusese pregătit. Îi atinsese tatuajul care povestea ceea ce făcuse și cum o pierduse pe Lyria... Nu fusese pregătit pentru ce simțise în acel moment. Nu dorința îl cutremurase. Era doar faptul că... Aelin îl înnebunise în ultimele câteva săptămâni și, cu toate acestea, nu se gândise la cum ar fi fost ca ea să se uite la el cu interes.

Nu era deloc așa cum fusese cu iubitele din trecut: chiar și când avusese grijă de ele, *nu-i păsase* cu adevărat. Cu ele, nu se gândise niciodată la acea piață de flori. Nu își amintise niciodată că era în viață și atingea o altă femeie, în timp ce Lyria – Lyria era moartă. Măcelărită.

Și Aelin... Dacă ar fi format un cuplu și ei i s-ar fi întâmplat ceva... Gândul îi lăsă fără suflare. Așadar, trebuia să clarifice totul – trebuia să-și dea seama și ce era cu el, și ce voia de la ea.

Chiar dacă ar fi fost un chin.

– Peruca asta este oribilă, șuieră Lysandra, mângâindu-și capul, în vreme ce ea și Aelin își făcură drum cu coatele prin brutăria aglomerată, aflată de-a lungul unui șir de docuri mai frumoase. Îmi provoacă mâncărimi.

– Liniște! îi șuieră și Aelin. Trebuie să o porți doar câteva minute, nu pentru toată viața.

Lysandra deschise gura, voind să se mai plângă, însă doi domni care țineau niște cutii cu produse de panificație se apropiară și dădură apreciativ din cap, în direcția lor. Atât Lysandra, cât și Aelin se îmbrăcaseră cu cele mai frumoase și dantelate rochii, ca două femei bogate care se plimbau după-amiaza prin oraș, ambele supravegheate de câte două gărzi de corp.

Rowan, Aedion, Nesryn și Chaol se sprijineau de stâlpii de lemn ai docului, afară, urmărindu-le discret, prin fereastra mare de sticlă a magazinului. Purtau haine și glugi negre și două blazoane diferite – ambele false, procurate din ascunzătoarea Lysandrei, la care apela când se întâlnea cu clienți secretoși.

– Aceea, șopti Aelin, făcându-și loc prin mulțimea de la prânz, fixând-o cu privirea pe femeia care părea a fi cea mai necăjită, din spatele tejghelei. Potrivit lui Nesryn, cel mai bun moment pentru a veni aici era când muncitorii erau prea ocupați ca să mai fie, într-adevăr, atenți la clienții lor și când voiau să scape de ei, cât mai repede posibil. Câțiva domni le făcură loc să treacă, iar Lysandra le gânguri mulțumirile ei.

Aelin îi atrase atenția femeii din spatele tejghelei.

– Ce vă pot oferi, domnișoară? Politicoasă, dar deja măsurându-i din cap până-n picioare pe clienții care se înghesuiau în spatele Lysandrei.

– Vreau să vorbesc cu Nelly, răspunse Aelin. Trebuia să-mi facă o plăcintă cu mure.

Femeia miji ochii. Un zâmbet triumfător îi străbătu chipul lui Aelin. Femeia oftă și se grăbi pe ușa de lemn, permițând să se vadă o frântură din haosul brutăriei din spatele acesteia. Reveni după o clipă, aruncându-i lui Aelin o privire care-i spunea „Vine imediat" și îndreptându-se imediat către un alt client.

In regulă. Aelin se sprijini de unul dintre pereți și-și încrucișă ițele. Apoi, și le coborî. O domnișoară nu aștepta în acea poziție.

Așadar, Clarisse nu știe? întrebă Aelin în șoaptă, supraveghind ușa brutăriei.

Nu, răspunse Lysandra. Și toate lacrimile pe care le-a vărsat au ut pentru propriile pierderi. Ar fi trebuit să vezi cum s-a înfuriat nd am urcat în trăsură cu acele câteva monede. Nu ți-e teamă să devii o țintă?

Sunt o țintă din ziua în care m-am născut, spuse Aelin. Dar voi pleca în curând și, oricum, nu voi mai fi niciodată Celaena.

Lysandra mormăi ușor.

Știi că aș fi putut să fac asta pentru tine și singură.

Da, dar două domnișoare care pun întrebări sunt mai puțin uspecte decât una. Lysandra îi aruncă o privire cu înțeles. Aelin oftă. Este greu, recunoscu ea. Să nu mai deții controlul.

- Nu am de unde să știu.

Ei bine, nu mai ai mult până îți vei plăti datoriile, nu-i așa? Curând, vei fi liberă.

Ridică nonșalant din umeri.

- Nu chiar. De când a fost exclusă din testamentul lui Arobynn, Clarisse ne-a mărit și mai mult datoriile. Se pare că a cumpărat ceva in avans, iar acum trebuie să plătească.

Pe toți zeii – nici măcar nu luase în considerare asta! Nici măcar nu se *gândise* la ce ar fi putut să însemne pentru Lysandra și pentru celelalte fete.

- Îmi pare rău pentru orice povară suplimentară pe care trebuie să o îndurați.

Pentru că i-am văzut chipul lui Clarisse când a fost citit testamentul, voi mai îndura bucuroasă câțiva ani.

Era o minciună și amândouă știau asta.

– Îmi pare rău, repetă Aelin. Evangeline mi s-a părut că e bine și ricită, adăugă ea, pentru că nu mai avea ce să-i ofere, în afară de

părerile de rău. Aș putea să mă interesez dacă există vreo cale să o luăm cu noi când vom pleca...

– Și să târâi o fată de unsprezece ani prin regate și într-un posibil război? Nu cred. Evangeline va rămâne cu mine. Nu trebuie să-mi faci promisiuni.

– Cum te simți? întrebă Aelin. După noaptea trecută.

Lysandra observă trei tinere chicotind când trecură pe lângă un tânăr chipeș.

– Bine. Nu prea-mi vine să cred că am scăpat, dar... Ne-am descurcat amândouă, presupun.

– Regreți că ai făcut-o?

– Nu. Regret... Regret că nu am apucat să-i zic ce cred cu adevărat despre el. Regret că nu i-am spus ce am făcut cu tine – ca să-i citesc șocul și trădarea în privire. Am făcut-o atât de rapid și a trebuit să-i țintesc gâtul, iar după aceea m-am întors pe partea cealaltă și am ascultat – până la final, dar... Ochii verzi îi erau umbriți. Ai fi vrut să o faci tu?

– Nu.

Și astfel încheiară subiectul.

Ea se uită la rochia în nuanțe de șofran și smarald a prietenei sale.

– Rochia asta ți se potrivește. Își mișcă bărbia spre pieptul Lysandrei. Și faci minuni și în cazul lor. Săracii bărbați de aici, nu se pot abține să se uite.

– Crede-mă, nu este o binecuvântare să ai sâni mai mari. Tot timpul mă doare spatele. Lysandra se încruntă la sânii ei plini. De îndată ce îmi voi recăpăta puterile, chestiile astea vor fi primele care vor dispărea.

Aelin chicoti. Lysandra urma să-și recapete puterile de îndată ce acel turn cu ceas avea să dispară. Încercă să nu se gândească prea mult la asta.

– Vorbești serios?

– Dacă nu ar fi fost Evangeline, cred că m-aș transforma în ceva cu gheare și colți și aș trăi în sălbăticie pentru totdeauna.

– Gata cu luxul?

Lysandra luă o scamă de pe mâneca lui Aelin.

– Bineînțeles că-mi place luxul – crezi că nu iubesc rochiile și bijuteriile? Dar la urma urmei... sunt înlocuibile. Am ajuns să prețuiesc mai mult oamenii din viața mea.

– Evangeline e norocoasă să te aibă.

– Nu mă refeream doar la ea, spuse Lysandra şi își mușcă buza plină. Tu – sunt recunoscătoare că te am pe tine.

Aelin ar fi putut să-i răspundă, să-i spună ceva prin care să-i transmită, în mod adecvat, licărul de căldură din inima ei, dacă o femeie slabă și șatenă nu ar fi ieșit pe ușa bucătăriei. Nelly. Aelin se împinse de la perete și se îndreptă în grabă spre tejghea, urmată de Lysandra.

– Ai venit să mă vezi pentru o plăcintă? întrebă Nelly.

Lysandra zâmbi frumos, apropiindu-se.

– Se pare că furnizorul nostru de plăcinte a dispărut odată cu Piața Umbrelor. Vorbea atât de încet, încât Aelin abia o auzea. Se zvonește că știi unde este.

Ochii albaștri ai lui Nelly părură îngroziți.

– Nu știu nimic despre asta.

Aelin își plasă delicat săculețul pe tejghea, sprijinindu-se astfel în-a ceilalți clienți și muncitori să nu o vadă în clipa în care îl împinse pre Nelly, asigurându-se că monedele răsunară. Monede grele.

Vrem foarte, foarte mult să mâncăm... plăcintă, zise Aelin, lă-nd să i se vadă disperarea. Spune-ne doar unde a plecat!

– Nimeni nu a scăpat cu viață din Piața Umbrelor.

Bun. Întocmai cum le asigurase Nesryn, Nelly nu vorbea cu ușu-nță. Ar fi părut prea suspect ca Nesryn să o întrebe pe Nelly de nzătorul de opiu, dar două femei insipide, extrem de bogate? Nimeni nu s-ar fi gândit că e ceva în neregulă.

Lysandra lăsă un alt săculeț cu monede pe tejghea. Unul dintre muncitori se uită în direcția lor.

– Am vrea să dăm o comandă, spuse curtezana.

Muncitoarea își concentră din nou atenția asupra clientei sale, neimpresionată. Lysandra îi zâmbi ca o felină.

– Așadar, Nelly, spune-ne de unde să o luăm.

Din spate, cineva îi rosti numele lui Nelly, iar Nelly se uită printre ele, oftând.

– Au ieșit prin canale, șopti ea, aplecându-se în față.

– Am auzit că și paznicii erau acolo, spuse Aelin.

– Nu destul de departe, în jos. Câțiva s-au dus în catacombele de dedesubt. Încă se ascund acolo. Luați-vă gărzile, dar nu le permiteți să-și poarte sigiliile. Nu este un loc pentru cei bogați.

În catacombe. Aelin nu auzise niciodată de catacombele *de sub* canale. Interesant. Cu pași mari, Nelly se întoarse înapoi în brutărie. Aelin se uită la tejghea. Ambii săculeți cu bani dispăruseră.

Ele se strecurară neobservate din brutărie și merseră în ritmul celor patru gărzi de corp.

– Ei bine? murmură Nesryn. Am avut dreptate?

– Tatăl tău ar trebui să o concedieze pe Nelly, răspunse Aelin. Dependenții de opiu sunt niște angajați groaznici.

– Face pâine bună, zise Nesryn și apoi reveni lângă Chaol, care mergea în urma lor.

– Ce ați aflat? ceru să știe Aedion. Și vrei să-mi explici *de ce* ai avut nevoie să afli informații despre Piața Umbrelor?

– Răbdare! făcu Aelin. Se întoarse spre Lysandra. Știi, pun pariu că bărbații de pe aici nu ar mai mârâi dacă te-ai transforma într-un leopard-fantomă și ai mârâi și tu la ei.

Lysandra ridică din sprâncene.

– Într-un leopard-fantomă?

Aedion înjură.

– Fă-mi o favoare și nu te transforma niciodată în așa ceva.

– Ce sunt animalele astea? întrebă Lysandra.

Rowan chicoti în barbă și se apropie mai mult de Aelin. Ea încercă să-l ignore. Abia dacă își vorbiseră toată dimineața.

Aedion scutură din cap.

–Diavoli acoperiți cu blană. Trăiesc la înălțime, în munții Staghorn în timpul iernii, coboară și vânează șeptelul. Unii mari ca niște ăi. Și mai răi. Și, după ce termină cu animalele din gospodării, ne vânează pe noi.

Aelin o atinse pe Lysandra pe umăr.

– Par a fi genul tău de animale.

– Sunt albi și gri, așa că e greu să-i deosebești de stânci și zăpadă, ntinuă Aedion. Îți dai seama că te urmăresc abia când te uiți fix în hii lor, de un verde deschis... Zâmbetul îi pieri când Lysandra îl ntui cu ochii *ei* verzi și își înclină capul.

Deși nu voia, Aelin râse.

Spune-ne de ce suntem aici! zise Chaol când Aelin se urcă pe ,indă de lemn căzută, din abandonata Piață a Umbrelor. Lângă . Rowan ținea în sus o torță, luminând ruinele – și trupurile car-nizate. Lysandra se întorsese la bordel, escortată de Nesryn; Aelin schimbase rapid în costumul ei, pe alee, și ascunsese rochia în ele unei lăzi aruncate, rugându-se să nu i-o fure nimeni înainte să se întoarcă.

Taci o clipă! ceru Aelin, analizând mental tunelurile.

Rowan îi aruncă o privire, iar ea ridică o sprânceană. „Ce este?“

Ai mai fost aici înainte, zise Rowan. Ai venit să cercetezi ruinele. „De aceea miroseai și tu a cenușă.“

Serios, Aelin? întrebă Aedion. Tu nu dormi niciodată?

Acum o privea și Chaol, cu toate că poate o făcea doar pentru a evita să se uite la cadavrele împrăștiate pe holuri.

Ce căutai aici în noaptea în care mi-ai întrerupt întâlnirea cu Brullo și Ress?

Aelin studie tăciunii celor mai vechi tarabe, petele de funingine, resurile. Se opri în dreptul unui magazin ale cărui produse erau acum doar cenușă și bucăți sucite de metal.

– Iată-ne! zise ea și se îndreptă cu pași mari către standul cioplit în stâncă, ale cărui pietre erau negre, arse.

– Miroase a opiu, se încruntă Rowan.

Aelin dădu ușor cu piciorul peste pământul acoperit de cenușă, lovind zgura și resturile. Trebuia să fie undeva – ah! Împrăștie și mai multă cenușă, până când aceasta îi murdări cizmele negre și costumul. În cele din urmă, o piatră mare și diformă apăru sub picioarele ei, cu o gaură uzată lângă margine.

– Știați că, în afară de opiu, se zvonea că acest bărbat vindea focul-iadului?

Rowan îi aruncă o privire tăioasă.

Focul-iadului – aproape imposibil de obținut sau de făcut, mai ales pentru că era atât de letal. Un singur cazan ar fi putut să distrugă jumătate din zidul de apărare al unui castel.

– Desigur, nu mi-a spus niciodată despre asta, continuă Aelin, indiferent cât de des am venit aici. A pretins că nu îl avea; totuși, avea unele dintre ingrediente prin magazin – toate foarte rare –, așadar... Trebuie să existe o rezervă pe aici.

Ea trase trapa de piatră și dezvălui o scară, care cobora în întuneric. Niciunul dintre bărbați nu vorbi când duhoarea din canale se răspândi în jur.

Aelin se ghemui, alunecând pe prima treaptă, iar Aedion se încordă, dar, chibzuit, nu zise nimic în legătură cu faptul că hotărâse să coboare prima. Întunericul cu miros de fum o învălui când continuă să coboare, până ce lovi cu picioarele piatra netedă. În ciuda apropierii lor de râu, aerul era uscat. Rowan coborî după aceea, îndreptându-și torța către pietrele antice, dezvăluind un tunel cavernos – și cadavre.

Erau mai multe cadavre, unele doar niște movile întunecate în depărtare, sfârtecate de demonii Valg. Spre Avery, în dreapta, erau mai puține. Probabil că anticipaseră o ambuscadă la gura râului și plecaseră în cealaltă direcție – condamnându-se singuri.

Neașteptând ca Aedion sau Chaol să coboare, Aelin începu să meargă prin tunel, cu Rowan tăcut ca o umbră lângă ea – uitându-se, ascultând. În clipa în care ușa de piatră gemu deasupra lor, închizându-se, ea vorbi în întuneric.

Când oamenii regelui au incendiat acest loc, dacă focul ar fi atins ea rezervă... Probabil că Rifthold nu ar mai fi existat. Cel puțin nu mahalalele și, probabil, nici alte cartiere.

– Pe toți zeii din ceruri! murmură Chaol, la câțiva pași în spate.

Aelin se opri în dreptul a ceea ce părea un grătar obișnuit, în podeaua canalului. Însă nicio apă nu curgea dedesubt și doar aerul plin de praf pluti în sus, spre ea.

– Așa ai de gând să arunci în aer turnul cu ceas – cu focul-iadului, spuse Rowan, ghemuindu-se lângă ea. Dădu să o prindă de cot, în clipa în care ea se aplecă spre grătar, dar nu reuși. Aelin l-am văzut în acțiune, l-am văzut distrugând orașe. Poate să *topească* oameni, literalmente.

– Bun. Atunci, știm că funcționează.

Aedion pufni, uitându-se în jos, în bezna de sub grătar.

– Și ce? Crezi că își păstra rezerva acolo, jos? În cazul în care avea vreo părere profesionistă despre focul-iadului, o ținea pentru el.

Aceste canale erau prea publice, dar trebuia să o țină aproape de piață, răspunse Aelin, smulgând grătarul. Acesta cedă, iar mirosul lui Rowan o învălui când acesta se aplecă să-l dea la o parte.

Acolo miroase a praf și a oase, zise Rowan. Gura i se strâmbă. Dar tu bănuiai deja asta.

Asta a vrut să afli de la Nelly – unde se ascundea, zise Chaol de la câțiva metri distanță. Ca să ți-l poată vinde.

Aelin aprinse o bucată de lemn de la torța lui Rowan. Cu grijă, o poziționă chiar sub marginea găurii din fața ei, iar flacăra lumină până la adâncime de aproximativ trei metri caldarâmul de dedesubt.

Un vânt suflă din spate, spre gaură. În aceasta. Ea puse flacăra deoparte și se așeză pe marginea găurii, cu picioarele atârnând în bezna de dedesubt.

– Ceea ce Nelly nu știe încă e că, de fapt. negustorul de opiu a fost prins în urmă cu două zile. Oamenii regelui l-au ucis pe loc. Știi, uneori chiar cred că Arobynn nu știa dacă vrea să mă ajute cu adevărat sau nu. Faptul că el îi menționase acest lucru, nonșalant, în timpul cinei, o făcuse să se gândească, să plănuiască.

– Așadar, acum, rezerva lui din catacombe e nepăzită, murmură Rowan.

Ea privi în bezna de dedesubt.

– Cine o găsește, o păstrează, spuse ea și sări.

CAPITOLUL 50

– Cum au păstrat secret acest loc nenorociții aceia? șopti Aelin, întorcându-se către Chaol.

Toți patru stăteau în capătul unei scări mici; dincolo de ei, spațiul ...vernos era luminat de pâlpâirea aurie a torțelor pe care le țineau Aedion și Rowan.

Chaol clătina din cap, cercetând spațiul. Nu se zărea nici urmă de saprofagi, slavă zeilor!

Legenda spune că Piața Umbrelor a fost construită pe oasele ...ului adevărului.

Ei bine, partea cu oasele e corectă.

...n fiecare perete, erau aranjate cu măiestrie cranii și oase și toți ...ții, chiar și tavanul, fuseseră construite din ele. Până și podeaua ...capătul scărilor era presărată cu oase de diverse mărimi și forme.

Nu sunt niște catacombe obișnuite, spuse Rowan, lăsând jos ...ța. Acesta a fost un templu.

...ntr-adevăr, în spațiul imens se aflau altare, bănci și chiar un ...n cu o oglindire întunecată. Și mai multe se întindeau departe, în umbre.

Scrie ceva pe oase, zise Aedion, pășind pe trepte și pe podeaua de oase.

Aelin avu o grimasă.

Ai grijă! exclamă Rowan când Aedion se îndreptă spre cel mai ...propiat perete.

Verișoara lui ridică leneșă o mână, făcându-i semn să îl lase în pace.

– Scrie în toate limbile și toate cuvintele sunt scrise de mâini diferite, se miră Aedion, ținând torța sus, în timp ce se mișca de-a lungul peretelui. Ascultați ce scrie aici: „Sunt o mincinoasă. Sunt o hoață. I-am furat soțul surorii mele și am râs când am făcut-o." Făcu o pauză. Apoi, citi în gând și altceva. Nimic din ce scrie aici... Nu cred că aceștia au fost oameni buni.

Aelin cercetă cu atenție templul din oase.

– Ar trebui să ne mișcăm repede, spuse ea.

– Al naibii de repede. Aedion, ocupă-te de peretele acela; Chaol, du-te în centru; Rowan, în dreapta! Eu mă voi uita în spate. Aveți grijă pe unde vă țineți torțele! Dacă, fără să vrea, ar fi pus o torță în apropierea focului-iadului, ar fi avut nevoie de ajutorul zeilor. Ea coborî treptele, una câte una. Apoi și pe ultima, ajungând pe podeaua din oase. O străbătu un fior și, din instinct, aruncă o privire spre Rowan. Chipul lui încordat îi dezvălui tot ce avea nevoie să știe.

– Acesta este un loc malefic, spuse el, cu toate acestea.

Chaol trecu pe lângă ei cu pași mari și cu sabia scoasă.

– Atunci, hai să găsim rezerva asta de focul-iadului și să ieșim!

Corect.

Peste tot în jurul lor, orbitele goale ale craniilor din pereți, din structuri și din stâlpii din centrul încăperii păreau să îi privească.

– Se pare că acest zeu al adevărului, spuse Aedion, din dreptul peretelui pe care îl cerceta, a fost, mai degrabă, un Devorator de Păcate. Ar trebui să citiți câteva dintre lucrurile pe care le-au scris oamenii – lucrurile oribile pe care le-au făcut. Cred că acesta era locul în care trebuiau să fie îngropați și să-și mărturisească păcatele pe oasele altor păcătoși.

– Nu e de mirare că nimeni nu voia să vină aici, mormăi Aelin, înaintând cu pași mari în întuneric.

Templul se continua la nesfârșit, iar ei găsiră provizii, însă nici urmă de saprofagi sau de alți locuitori. Droguri, bani, bijuterii, toate

ascunse în interiorul craniilor și într-unele dintre criptele din oase de pe podea. Însă focul-iadului nu se zărea pe nicăieri. Singurele sunete care se auzeau erau cele ale pașilor lor prudenți pe podeaua de oase.

Aelin se aventură din ce în ce mai departe în beznă. Curând, Rowan părăsi partea lui de templu și o urmă, explorând alcovurile și micile holuri care se ramificau în întunericul liniștit.

– Limbajul, îi spuse Aelin. E din ce în ce mai vechi, cu cât mergem înapoi. Mă refer la modul în care sunt scrise cuvintele.

Din locul în care deschisese cu grijă un sarcofag, Rowan se întoarse în direcția ei. Ea se îndoia că un om obișnuit ar fi fost în stare să mute lespedea de deasupra.

– Unii chiar și-au datat mărturisirile. Tocmai am văzut una de acum șapte sute de ani.

– Eu sunt chiar tânăr, prin comparație.

El îi zâmbi crispat. Ea se uită repede în altă parte. Podeaua din oase scoase un zgomot când păși către ea.

Aelin!

Ea simți un nod în gât, uitându-se îngrozită la un os cioplit, din apropierea capului ei. „Când aveam douăzeci de ani, am ucis un om de plăcere și nu am mărturisit nimănui, niciodată unde l-am înfipt. I-am păstrat osul degetului într-un sertar.“ Data era de acum nouă sute de ani. Nouă sute...

Aelin cercetă întunericul. Dacă Piața Umbrelor exista de pe vremea lui Gavin, atunci acest loc trebuia să fi fost construit înainte sau cam în aceeași perioadă.

Zeul adevărului... O extrase pe Damaris din teaca din spate.

Ce e? întrebă Rowan, tensionat.

Ea examină lama perfectă.

Sabia Adevărului. Așa îi spuneau lui Damaris. Legenda spune că purtătorul – Gavin – vedea adevărul când o mânuia.

– Și?

– Mala a binecuvântat-o pe Brannon, iar ea a binecuvântat-o pe Goldryn. Privi în întuneric. Şi dacă a existat un zeu al adevărului – un Devorator de Păcate? Dacă l-a binecuvântat pe Gavin, împreună cu această sabie?

Rowan privea acum spre bezna antică.

– Crezi că Gavin a folosit acest templu.

Aelin cântări sabia măreaţă în mâini.

– Ce păcate ai mărturisit, Gavin? şopti ea în întuneric.

Pătrunseră adânc în tuneluri, atât de adânc, încât în clipa în care strigătul triumfător al lui Aedion – „Am găsit-o!“ – ajunse la urechile lui Aelin şi ale lui Rowan, ea abia îl auzi. Şi nu-i prea păsă.

Nu când ajunse în dreptul peretelui din spate – peretele din spatele altarului spaţiului care fusese, fără îndoială, templul iniţial. Aici, oasele aproape se sfărâmau din cauza vechimii, iar scrisul era aproape imposibil de citit. Peretele din spatele altarului era din piatră pură – marmură albă – şi acoperit de semne Wyrd, sculptate.

Şi, în mijloc, se afla o imagine gigantică a Ochiului Elenei. Frig. Era atât de frig acolo, încât suflau nori de aburi, care se amestecau între ei.

– Oricine ar fi fost acest zeu al adevărului, nu a fost un zeu binevoitor, murmură Rowan, ca şi când s-ar fi străduit să nu-l audă cei morţi.

Nu; cu un templu construit din oasele ucigaşilor, ale hoţilor şi ale altora mai răi, ea se îndoia că acest zeu se numărase printre cei preferaţi de oameni. Nu era de mirare că fusese dat uitării.

Aelin se apropie de piatră. În mâna ei, Damaris deveni de gheaţă – degetele i se răsfirară rigid, iar ea scăpă sabia pe podeaua altarului şi se feri. Sabia se izbi de oase ca un tunet.

Într-o clipă, Rowan ajunse lângă ea, cu sabia scoasă. Peretele de piatră din faţa lor gemu. Începu să se deplaseze, iar simbolurile se

tură, modificându-se. Își aminti cuvintele: „Doar cu Ochiul poate cineva să vadă corect".

– Sincer, spuse Aelin în clipa în care peretele încetă, în cele din urmă, să se rearanjeze, în vecinătatea sabiei. Un nou șir complicat de semne Wyrd se formase. Nu știu de ce aceste coincidențe continuă să mă surprindă.

– Poți să citești? întrebă Rowan. Aedion îi strigă, iar Rowan îi răspunse, spunându-le amândurora să vină.

Aelin privea fix la semnele sculptate.

– S-ar putea să dureze o vreme.

– Fă-o! Nu cred că am găsit acest loc din întâmplare.

Aelin se cutremură. Nu – nimic nu se petrecea din întâmplare. Nu când era vorba despre Elena și cheile Wyrd. Răsuflă așadar adânc și începu.

– Scrie... despre Elena și Gavin, spuse ea. Primul panou de aici – și arătă spre un șir de simboluri – îi descrie drept primii regi ai Adarlanului, descrie cum au fost împerecheați. Apoi... se întoarce în trecut. La război.

Pașii răsunară și lumina pâlpâi când Aedion și Chaol ajunseră lângă ei. Chaol fluieră.

– Am un sentiment rău în legătură cu asta, spuse Aedion. Se încruntă la imaginea gigantică a Ochiului, apoi la cea de la gâtul lui Aelin.

– Faceți-vă comozi! zise ea. Aelin mai citi câteva rânduri, desciifrând și decodând. Atât de dificil – semnele Wyrd erau atât de al naibii de dificil de citit. Descrie războaiele cu demonii Valgi care au fost lăsați aici după Primul Război și... Mai citi o dată rândul. „Și, de această dată, Valgii au fost conduși..." Sângele îi îngheță. „De unul dintre cei trei regi – de regele care a rămas închis aici, după ce poarta a fost sigilată. Se spune că a te uita la un rege – la un rege Valg, înseamnă să privești..." Clătină din cap. Nebunie? Disperare? Nu știu acel simbol. El putea să ia orice formă, dar acum li se înfățișa ca un

bărbat chipeș, cu ochi aurii. Ochii regilor Valg. Ea examină cu atenție următorul panou. Nu îi știau adevăratul nume, așa că l-au numit Erawan, Regele Întunecat.

– Atunci Elena și Gavin s-au luptat cu el, colierul tău magic le-a salvat pielea, iar Elena l-a strigat pe numele lui adevărat, atrăgându-i suficient de mult atenția pentru ca Galvin să-l ucidă, spuse Aedion.

– Da, da, zise Aelin fluturând o mână. Dar – nu.

– Nu? întrebă Chaol.

Aelin citi mai departe, iar inima i se opri o secundă.

– Ce este? ceru Rowan să știe, ca și când urechile lui de Fae i-ar fi auzit bătăile încete ale inimii.

Ea înghiți cu greu, trecându-și un deget tremurând pe sub un șir de simboluri.

– Aceasta... Aceasta este mărturisirea lui Gavin. De pe patul său de moarte.

Niciunul din ei nu vorbi.

Vocea îi tremură când rosti:

– Nu l-au ucis, rosti ea, cu voce tremurândă. Nu cu sabia, cu focul, cu apa sau cu orice ar fi putut să-l omoare pe Erawan sau să-i distrugă trupul. Ochiul... Aelin atinse colierul cu mâna; metalul era cald. Ochiul l-a stăpânit. Doar pentru scurt timp. Nu – nu l-a stăpânit. Ci... l-a adormit?

– Am un sentiment foarte, *foarte* rău în legătură cu asta, spuse Aedion.

– „Așa că i-au construit un sarcofag din fier și dintr-un fel de piatră indestructibilă. Și l-au așezat într-un mormânt sigilat, sub un munte – într-o criptă atât de întunecată... atât de întunecată încât nu pătrundeau nici aerul, nici lumina. Pe labirintul de uși, citi ea în continuare, au pus simboluri care nu puteau fi descifrate de niciun hoț, de nicio cheie sau forță."

– Vrei să spui că nu l-au ucis pe Erawan, zise Chaol.

Ea își aminti că Gavin fusese eroul din copilărie al lui Dorian. Și că povestea fusese o minciună. *Elena* o mințise...

– Unde l-au îngropat? întrebă Rowan în șoaptă.

– L-au îngropat... Mâinile îi tremurară atât de tare, încât le lăsă lângă corp. L-au îngropat în Munții Negri și au construit o fortăreață peste mormânt, astfel încât familia nobilă care locuia deasupra să-l poată păzi pentru totdeauna.

– În Adarlan nu există Munții Negri, spuse Chaol.

Lui Aelin i se uscă gura.

Rowan, zise ea încet. Cum spui „Munții Negri" în Limba Veche?

O pauză, urmată de o respirație slabă.

– Morath, răspunse Rowan.

Ea se întoarse către ei, cu ochii mari. Pentru o clipă, nu făcură decât să se holbeze unii la alții.

Care sunt șansele, întrebă ea, ca regele să-și trimită forțele la Morath din întâmplare?

Care sunt șansele, replică Aedion, ca ilustrul nostru rege să fi dobândit o cheie care poate descuia orice ușă – chiar și o ușă dintre lumi – și ca mâna lui dreaptă să dețină, întâmplător, chiar locul în care este îngropat Erawan?

Regele este nebun, rosti Chaol. Dacă plănuiește să-l trezească pe Erawan...

– Cine spune că nu a făcut-o deja? întrebă Aedion.

Aelin se uită la Rowan, care afișa o expresie sumbră. „Dacă există un rege Valg în lumea aceasta, trebuie să ne mișcăm repede. Să punem mâna pe cheile Wyrd și să-i alungăm pe toți înapoi, în gaura lor de iad."

Ea dădu aprobator din cap.

– Totuși, de ce acum? Are cheile de cel puțin un deceniu. De ce să l aducă acum pe Valg?

– Ar avea sens, răspunse Chaol, dacă ar face-o anticipând trezirea lui Erawan. Ca să aibă o armată pregătită, pe care el să o conducă.

Aelin respira superficial.

– Solstițiul de vară e peste zece zile. Dacă apelăm la magie în timpul solstițiului, când soarele e cel mai puternic, e foarte posibil ca și puterea mea să fie mai mare. Se întoarse către Aedion.

– Spune-mi că ai găsit o cantitate mare de focul-iadului.

Mișcarea capului său nu fu atât de liniștitoare pe cât sperase ea.

CAPITOLUL 51

Manon și Cele Treisprezece stăteau în jurul unei mese, într-o cameră aflată în adâncul barăcilor vrăjitoarelor.

- Știți de ce v-am chemat aici, spuse Manon.

Niciuna dintre ele nu răspunse; niciuna nu se așeză. Nu prea vorbiseră cu ea de când măcelăriseră tribul acela, în munții Colțul Alb. Și apoi, astăzi – mai multe vești. Mai multe cereri.

Ducele mi-a cerut să aleg un alt sabat. Un sabat Cioc-negru.

Tăcere.

– Mi-ar plăcea să vă aud sugestiile.

Ele nu se uitară în ochii ei. Nu rostiră niciun cuvânt. Manon scrâșni din dinții de fier.

- *Îndrăzniți să mă sfidați?*

Sorrel își drese gâtul, concentrându-se asupra mesei.

Pe tine niciodată, Manon. Dar sfidăm dreptul viermelui aceluia de om de a se folosi de corpurile noastre ca și când ar fi ale lui.

- Marea voastră Vrăjitoare a dat ordine care vor fi *ascultate.*

- La fel de bine ai putea să le numești pe Cele Treisprezece, replică Asterin, singura dintre ele care o privea direct pe Manon. Încă avea nasul umflat și vânăt din cauza bătăii. Pentru că am prefera o asemenea soartă, decât să le numim pe surorile noastre.

- Și voi toate sunteți de acord cu asta? Doriți să dați naștere unor demoni, până când vă veți distruge trupurile?

– Facem parte din clanul Cioc-negru, zise Asterin, cu bărbia ridicată. Nu suntem sclavele nimănui și nu vom fi folosite ca atare. Și, dacă prețul pe care trebuie să-l plătim e să nu ne mai întoarcem niciodată în Pustiuri, atunci așa să fie.

Niciuna dintre celelalte nu se clinti. Se întâlniseră toate – discutaseră despre asta în prealabil. Despre ce să-i spună. Ca și când ar fi fost nevoie să o ia cu binișorul.

– Ați mai stabilit și altceva în mica voastră ședință de consiliu?

– Există niște... lucruri, Manon, rosti Sorrel. Lucruri pe care trebuie să le auzi.

Trădare – asta era ceea ce muritorii numeau „trădare".

– Nu dau doi bani pe ce ați îndrăznit, voi, proastelor, să credeți că *trebuie* să aud. Nu trebuie să vă aud spunând decât „Da, Aripă Conducătoare". Și numele unui *blestemat de sabat.*

– Alege singură unul, izbucni Asterin.

Vrăjitoarele se mișcară. Asta nu făcea parte din plan, nu-i așa? Manon merse apăsat în jurul mesei, către Asterin, trecând pe lângă celelalte vrăjitoare, care nu îndrăzniră să se întoarcă, pentru a o privi.

– Din momentul în care ai intrat în această Breaslă, nu ai fost bună de nimic. Nu-mi pasă dacă ai zburat lângă mine un secol – te voi ucide ca pe o javră lătrătoare ce ești...

– Fă-o, șuieră Asterin. *Rupe-mi gâtul.* Bunica ta va fi mândră că, în cele din urmă, ai făcut-o.

Sorrel era în spatele lui Manon.

– E o provocare? zise Manon prea calmă.

Ochii negri punctați cu auriu ai lui Asterin dansară.

– Este o...

Dar ușa se deschise și se închise.

Un tânăr cu păr auriu era acum în cameră, colierul său din piatră neagră strălucind în lumina torțelor.

El nu ar fi trebuit să intre.

Vrăjitoarele fuseseră peste tot, iar Manon trimisese santinele din ...lt sabat ca să păzească holurile, astfel încât niciunul dintre oamenii ducelui să nu le ia prin surprindere.

Ca una, Cele Treisprezece se întoarseră către tânărul chipeș. Și, ...a una, tresăriră când el le zâmbi, iar un val de întuneric le izbi. Un ...ntuneric fără sfârșit, dincolo de care nici măcar Manon nu putea să vadă și...

Și Manon se afla din nou în fața acelei vrăjitoare Crochan, cu un pumnal în mână.

„Ne e milă de voi... pentru ceea ce le faceți copilelor voastre... Le ...orțați să ucidă și să rănească, și să urască, până când nu le mai rămâne nimic din voi în interior. De aceea ești aici, Manon, plânsese ...răjitoarea Crochan. Din cauza amenințării pe care ai reprezentat-o ...ntru acel monstru căruia îi spui bunică, în clipa în care ai ales mila și ai salvat viața rivalei tale."

Manon scuturã violent din cap, clipind. Apoi, imaginea dispăru. Rămăsese doar întunericul și Cele Treisprezece, care strigau una la ...alaltă, care se luptau și...

Elide spusese că un tânăr cu părul auriu se aflase în acea cameră, ...u vrăjitoarele Picioare-galbene.

Manon începu să umble prin întuneric, mișcându-se prin cameră ...ajutorul amintirii și al mirosului. Câteva dintre Cele Treisprezece ...au în apropiere; unele se sprijineau cu spatele de pereți. Iar duhoarea nelumească a bărbatului, a demonului din el...

Mirosul o învălui, iar Manon o scoase pe Spintecă-Vânt.

Apoi, el era acolo, chicotind în clipa în care cineva – Ghislaine – ...epu să țipe. Până atunci, Manon nu auzise acel sunet. Nu o auzise ...odată pe vreuna dintre ele țipând de... de teamă. Și de durere.

Manon se repezi într-o fugă oarbă și îl dărâmă la pământ. Fără ...ie – nu voia să-l execute cu sabia. Lumina trosni în jurul ei, iar ...a îi văzu chipul frumos și acel colier.

– Aripă Conducătoare, rânji el, cu un glas care nu era din această lume.

Manon îl ținea cu mâinile de gât, strângându-l, unghiile ei sfâșiindu-i pielea.

– Ai fost trimis aici? dori ea să știe.

Ochii ei îi întâlniră pe ai lui – iar intențiile criminale din aceștia se potoliră.

– Pleacă, șuieră el.

Manon nu făcu ce i se ceruse.

– *Ai fost trimis aici?* urlă ea.

Tânărul se ridică în capul oaselor, dar Asterin era acolo, ținându-i picioarele nemișcate.

– Fă-l să sângereze, zise ea, din spatele lui Manon.

Creatura continuă să se zbată. Și, în întuneric, unele dintre Cele Treisprezece încă țipau în agonie și teroare.

– *Cine te-a trimis?* urlă Manon.

Ochii lui se transformară – devenind albaștri, clari.

– Omoară-mă, rosti el, cu vocea unui tânăr. Te rog – te rog, omoară-mă. Roland – numele meu era Roland. Spune-i...

Apoi, întunericul se răspândi din nou în ochii lui, împreună cu panica pură, cauzată de orice ar fi văzut pe chipul lui Manon și în al lui Asterin, peste umărul ei. Demonul din bărbat țipă.

– *Pleacă!*

Auzise și văzuse destul. Manon strânse mai tare, unghiile ei de fier sfâșiind carnea și mușchii muritorului. Negru, sângele rău mirositor îi unse mâna, iar ea se înfipse mai tare în el, până când ajunse la os și i-l tăie, capul lui căzând cu un zgomot surd pe podea. Manon ar fi putut să jure că oftase.

Întunericul se risipi, iar Manon fu imediat în picioare, sângele curgându-i de pe mâini, în vreme ce ea analiza răul făcut. Ghislaine plângea în hohote într-un colț, toată culoarea dispărându-i din pielea măslinie. Thea și Kaya erau amândouă plânse și tăcute, două

...ite care se uitau una la cealaltă cu gura căscată. Și Edda și Briar, ...bele ei Umbre, amândouă născute și crescute în întuneric... se ...uneau în mâini și în genunchi, vomitând. Chiar în dreapta gemenelor-demon cu ochi verzi, Faline și Fallon.

Restul Celor Treisprezece erau nevătămate. Încă roșii la față, ...le suspinând din cauza valului de furie și energie, dar... erau bine. ...ar unele dintre ele fuseseră vizate? Manon se uită la Asterin – la ...rrel, la Vesta, la Lin și la Imogen. Apoi, la cele care fuseseră se...tuite. Toate îi întâlniră privirea de această dată. „Pleacă", țipase ...monul – ca și când ar fi fost surprins și speriat. După ce se uitase în ochii ei.

Cele care fuseseră afectate... ochii lor aveau culori obișnuite. Erau ...rui, albaștri și verzi. Dar cele care nu fuseseră... Aveau ochi negri, împestrițați cu auriu.

Iar când el o privise pe Manon în ochi... Ochii aurii fuseseră în...deauna apreciați printre vrăjitoarele Cioc-negru. Ea nu se întrebase niciodată de ce.

Însă acum nu era momentul. Nu când sângele care duhnea îi înmuia pielea.

Acesta a fost un memento, spuse Manon, iar vocea ei ricoșă sec ...pietre. Ieși din cameră. Le lăsă singure. Scăpați de cadavru!

—

Manon așteptă până când Kaltain rămase singură, plutind în sus, ...una dintre scările uitate, în spirală, din Morath, înainte să se năpustească asupra ei.

Femeia nu clipi în clipa în care Manon o țintui la perete, înfi...ndu-și unghiile de fier în umerii ei dezgoliți și lipsiți de culoare.

De unde vine focul-umbră?

Ochii negri și goi îi întâlniră pe ai ei.

De la mine.

– De ce de la tine? Ce fel de magie este? Putere Valg?

Manon se uită cu atenție la colierul de la gâtul delicat al femeii.

Kaltain afișă un zâmbet frânt.

– A fost al meu – de la început. Apoi, a fost... contopit cu o altă sursă. Și acum este puterea fiecărei lumi, a fiecărei vieți.

Prostii. Manon o împinse mai tare în piatra întunecată.

– Cum îți dai jos colierul acela?

– Nu poate fi dat jos.

Manon își arătă dinții.

– Și ce vrei să faci cu noi? Să ne pui coliere?

– Vor regi, șopti Kaltain, ochii strălucindu-i cu o încântare ciudată, bolnavă. Regi puternici. Nu pe voi.

Alte aiureli. Manon mârâi – dar, apoi, o mână delicată îi atinse încheietura mâinii. Și o arse. O, *pe toți zeii*, o ardea, iar oasele i se topeau, unghiile ei de fier se transformaseră în minereu topit, iar sângele îi fierbea...

Manon se îndepărtă de Kaltain și, doar ținând-o de încheietura mâinii, își dădu seama că rănile nu erau adevărate.

– Te voi omorî, șuieră Manon.

Dar focul-umbră dansa în vârful degetelor lui Kaltain chiar și când chipul femeii nu mai afișa nicio expresie. Fără un cuvânt, ca și când nu ar fi făcut nimic, Kaltain urcă scările și dispăru.

Singură pe casa scării, Manon își legănă brațul, ecoul durerii reverberându-i încă prin oase. Măcelărirea acelui trib cu Spintecă-Vânt fusese un gest plin de milă, își zise în sinea ei.

CAPITOLUL 52

După ce părăsiră templul Devoratorului de Păcate, Chaol se miră la cât de ciudat era să lucreze cu Aelin și cei de la Curtea ei. Cât de ciudat era să nu se certe deloc cu ea.

Având în vedere cât de multe erau de făcut, nici măcar nu ar fi trebuit să meargă cu ei. Jumătate dintre rebeli plecaseră din Rifthold, din ce în ce mai mulți fugind în fiecare zi, iar cei care rămâneau încercau să se mute în alt oraș. Îi ținuse sub control cât putuse de mult, bazându-se pe Nesryn să-l susțină ori de câte ori începeau să aducă vorba despre trecutul lui comun cu regele. Încă dispăreau oameni, încă erau executați – încă mai salvau, cât de des puteau, oameni de pe eșafodurile pe care urmau să fie măcelăriți. Avea să continue să facă asta până când ar fi rămas singurul rebel din oraș; avea să rămână să-i ajute, să-i protejeze. Dar dacă ceea ce aflaseră despre Erawan era adevărat...

Zeii să îi ajute pe toți.

Înapoi pe strada din oraș, el se întoarse la timp ca să-l vadă pe Rowan oferindu-se să o ajute pe Aelin să iasă din canale. Ea păru să refuze, dar îi apucă mâna care o cuprinse pe a ei. Formau o echipă puternică, de nezdruncinat. Prințul Fae o ridică și o ajută să stea în picioare. Niciunul nu-i dădu celuilalt drumul imediat.

Chaol așteptă chinul și freamătul geloziei, așteptă ca fierea aceasta să-l înțepe. Dar nu se întâmplă nimic. Simți doar o urmă de ușurare că, poate... Că Aelin îl avea pe Rowan.

Poate că își plângea singur de milă, hotărî el.

Se auziră niște pași, iar ei toți încremeniră, cu armele scoase, tocmai când...

– Vă caut de o oră, spuse Nesryn, ieșind în grabă din umbrele aleii. Ce se... Le observă chipurile sumbre. Lăsaseră focul-iadului acolo jos, ascuns într-un sarcofag, ca să fie în siguranță – și ca să evite să fie toți topiți, în cazul în care lucrurile ar fi luat o întorsură groaznică.

Chaol era surprins că Aelin îi permisese să știe atât de multe – cu toate că nu îi povestise *cum* plănuise să intre în castel.

„Spune-le lui Ress, și Brullo, și celorlalți să stea naibii departe de turnul cu ceas", fusese singurul ei avertisment. Aproape că îi ceruse să-i spună ce planuri avea pentru ceilalți nevinovați din castel, dar... Fusese bine. Să aibă parte de o după-amiază fără certuri, fără să-l urască nimeni. Să simtă că făcea parte din grupul lor.

– Te voi pune la curent mai târziu, îi zise Chaol. Însă Nesryn era palidă la față. Ce s-a întâmplat?

Aelin, Rowan și Aedion se apropiară încet de ei, cu acea tăcere nefirească și nemuritoare.

Nesryn își îndreptă umerii.

– Am primit vești de la Ren. A avut o mică problemă la graniță, dar este bine. Are un mesaj pentru tine – pentru noi. Își dădu pe spate o șuviță din părul brunet. Mâna îi tremură ușor.

Chaol se pregăti, se luptă cu impulsul de a-i apuca brațul.

– Regele, continuă Nesryn, a strâns o armată jos, în Morath, sub supravegherea Ducelui Perrington. Paznicii Valg din jurul Riftholdului sunt primii. Se îndreaptă și mai mulți spre noi.

Așadar, soldați pedeștri Valg. Părea că Morath ar fi putut să fie, la fel de bine, primul sau ultimul lor câmp de luptă.

Aedion își înclină capul, Lupul încarnat.

– Câți sunt?

– Prea mulți, răspunse Nesryn. Nu am reușit să-i numărăm pe toți. Unii sunt campați în interiorul munților care înconjoară tabăra

războiul – nu ies niciodată toți, niciodată la vedere. Dar e o armată mai mare decât orice a adunat până acum.

Lui Chaol i se umeziră palmele din cauza transpirației.

Și, mai mult decât atât, zise Nesryn, cu voce răgușită, regele are acum o cavalerie aeriană de vrăjitoare Dinți-de-fier – o oaste de trei mii de capete – care s-au antrenat în secret în Trecătoarea Ferian, unde călărească balaurii pe care regele a reușit, cumva, să-i creeze și să-i crească.

Pe toți zeii!

Aelin își înălță capul, uitându-se la peretele din cărămidă ca și când ar fi putut să vadă armata aeriană acolo, mișcarea dezvăluindu-i șirul de cicatrice din jurul gâtului.

Dorian – aveau nevoie de Dorian pe tron. Trebuia să pună capăt acestei situații.

Ești sigură? întrebă Aedion.

Rowan o privea fix pe Nesryn, cu fața unui războinic rece și calculat și, totuși – totuși, reușise cumva să se apropie de Aelin.

Am pierdut mulți spioni ca să obținem aceste informații, rosti Nesryn gâtuit.

Chaol se întrebă câți dintre ei îi fuseseră prieteni.

Aelin vorbi cu o voce hotărâtă și dură.

Doar ca să mă asigur că am înțeles bine: acum ne confruntăm cu trei mii de vrăjitoare Dinți-de-fier, însetate de sânge și călare pe balauri. Și cu o oaste de soldați mortali, care se adună în sudul Continentului și care, probabil, vor rupe orice alianță dintre Terrasen și celelalte regatele sudice.

Lăsând Terrasenul de izbeliște. „*Spune-o,* o imploră Chaol în tăcere. *Spune că ai nevoie de Dorian – liber și în viață.*“

Melisande ar putea să se unească cu noi, căzu pe gânduri Aedion. Îl țintui pe Chaol cu o privire evaluatoare – cu privirea unui general. Crezi că tatăl tău știe de balauri și de vrăjitoare? Anielle este cel mai apropiat oraș de Trecătoarea Ferian.

Sângele îi îngheță în vene. De aceea își dorise atât de mult tatăl lui să-l aducă acasă? Anticipă următoarea întrebare a lui Aedion, înainte ca generalul să vorbească.

– Nu poartă un inel negru, zise Chaol. Dar mă îndoiesc de faptul că ar fi un aliat agreabil – asta dacă s-ar deranja să se alieze cu tine.

– Ne vom gândi la toate acestea, spuse Rowan, dacă va fi cazul să străpungem liniile sudice. Pe toți zeii, chiar discutau despre asta! Războiul – războiul se apropia. Și era posibil ca nu toți să supraviețuiască.

– Deci, ce mai așteaptă? întrebă Aedion, mergând de colo-acolo. De ce nu atacă acum?

Vocea lui Aelin era calmă – rece.

– Pe mine. Mă așteaptă să fac o mișcare.

Niciunul dintre ei nu o contrazise.

Alungându-și roiul de gânduri, Chaol vorbi încordat.

– Altceva?

Nesryn băgă mâna în tunică și scoase o scrisoare. I-o înmână lui Aedion.

– De la mâna ta dreaptă. Toți își fac griji pentru tine.

– În josul străzii este o tavernă. Lasă-mă cinci minute și îți voi da un răspuns, zise Aedion, îndepărtându-se deja. Nesryn îl urmă, făcându-i semn cu capul lui Chaol, în tăcere.

– Ne vedem acasă, le spuse generalul, peste umăr, lui Rowan și lui Aelin, gluga lui grea ascunzându-i trăsăturile care l-ar fi putut da de gol.

Întâlnirea luă sfârșit.

Dar, din senin, Aelin vorbi.

– Mulțumesc.

Nesryn se opri, știind, cumva, că regina vorbise cu ea.

Aelin își duse o mână în dreptul inimii.

– Pentru tot ce riști – mulțumesc.

Privirea lui Nesryn licări când îi zise „Trăiască regina!"

Însă Aelin deja se întorsese.

Nesryn îi întâlni privirea lui Chaol, care îi urmă pe ea și pe Aedion.

O armată indestructibilă, poate condusă de Erawan, dacă regele din Adarlan ar fi fost suficient de nebun încât să-l trezească. O armată care ar fi putut să strivească orice rezistență umană.

Dar... dar poate că nu, dacă ei s-ar fi aliat cu cei care foloseau magia. Și dacă aceștia ar mai fi vrut să se deranjeze să le salveze lumea, după tot ce pătimiseră.

–

– Vorbește-mi! îi ceru Rowan din spate, în vreme ce Aelin mergea furioasă pe străzi.

Nu putea. Nu putea să-și formuleze gândurile, darămite cuvintele.

Câți spioni și rebeli își pierduseră viețile ca să obțină acele informații? Și cât de groaznic urma să fie când *ea* avea să trimită oamenii la moarte – când va trebui să-și privească soldații măcelăriți de acei monștri? Chiar dacă Elena o ajutase în seara asta, conducându-l, cumva, pe acel negustor de opiu la templul Devoratorului de Păcate, ei să-l găsească, nu îi era recunoscătoare, în mod deosebit.

Aelin, rosti Rowan, destul de încet încât să-l audă doar ea și șobolanii de pe alee.

Abia îi supraviețuise Babei Picioare-galbene. Cum ar fi putut *cineva* să supraviețuiască unei armate de vrăjitoare antrenate în luptă?

El o apucă de cot, forțând-o să se oprească.

Vom înfrunta asta împreună, îi șopti el, ochii strălucindu-i pumnic, iar caninii lucindu-i. Așa cum am făcut-o în trecut. Indiferent de cum s-ar sfârși.

Ea tremură – tremură ca o lașă blestemată – și se smulse din prinsoarea lui, îndepărtându-se în grabă. Nici măcar nu știa unde mergea – știa doar că trebuia să meargă, să găsească o cale prin care să orânduiască, să orânduiască lumea, înainte de a se opri din mers; altfel, nu avea să se mai miște niciodată.

Balauri. Vrăjitoare. O armată nouă, și mai mare. Aleea o înghesui, îngustându-se la fel de mult ca unul dintre acele tuneluri înfundate din canale.

– Vorbește-mi! repetă Rowan, mergând la o distanță respectabilă în urma ei.

Ea cunoștea aceste străzi. Câteva cvartale mai jos, avea să găsească una dintre intrările canalizării Valg. Poate că avea să sară înăuntru și să-i hăcuiască pe câțiva. Să afle ce știau despre Erawan, Regele Întunecat, și dacă încă mai dormea sub acel munte. Poate că nici măcar nu avea să se mai sinchisească să le pună întrebări.

O mână mare și puternică o apucă de cot, trăgând-o lângă un trup musculos de bărbat. Însă mirosul nu era al lui Rowan.

Și cuțitul de la gâtul ei, lama ținută atât de apăsat încât îi înțepă și-i despică pielea...

– Te duci undeva, Prințesă? îi șopti Lorcan la ureche.

—

Rowan crezuse că știa ce înseamnă frica. Crezuse că ar fi putut înfrunta orice pericol, cu mintea limpede și cu sânge rece.

Până în clipa în care Lorcan apăru din umbre, atât de repede încât Rowan nici măcar nu-i simțise mirosul, și-i puse lui Aelin cuțitul la gât.

– Dacă te miști, mori, mârâi Lorcan la urechea lui Aelin. Dacă vorbești, mori. Ai înțeles?

Aelin nu răspunse nimic. Dacă ar fi dat din cap, lama i-ar fi tăiat gâtul. Sângele strălucea deja chiar deasupra claviculei, umplând aleea cu mirosul specific.

Numai mirosul îl făcu pe Rowan să alunece într-un calm glacial, ucigaș.

– *Ai înțeles?* sâsâi Lorcan, înghesuind-o suficient încât sângele să-i curgă un pic mai repede. Cu toate acestea, ea tot nu spuse nimic, ascultându-i ordinul. Bun. Mă gândeam eu.

Lumea încetini și se lărgi în jurul lui Rowan, cu o claritate de ristal, dezvăluind toate pietrele clădirilor, strada, dărâmăturile și mănoaiele din preajma lor. Ceva care să-i ofere un avantaj, ceva ce ar fi putut folosi drept armă. Dacă ar fi avut magia, până acum ar fi sufocat aerul din plămânii lui Lorcan, ar fi spulberat scuturile de întuneric ale lui Lorcan doar cu o jumătate de gând. Dacă ar fi avut magia, s-ar fi înconjurat cu un scut de la bun început, pentru ca această ambuscadă să nu fi avut loc niciodată.

Privirea lui Aelin o întâlni pe a lui. Frică – ce strălucea acolo era frică reală.

Ea știa că se afla într-o poziție compromisă. Amândoi știau că, indiferent de cât de repede s-ar fi mișcat el sau ea, tăietura lui Lorcan avea să fie și mai rapidă.

Lorcan îi zâmbi lui Rowan, cu gluga-i întunecată dată acum jos. Fără îndoială, pentru ca Rowan să vadă fiecare scânteie de triumf din ochii negri ai lui Lorcan.

Nu-ți găsești cuvintele, Prințe?

De ce? fu tot ce reuși Rowan să întrebe. Fiecare acțiune și fiecare plan posibil erau insuficiente, nu-i permiteau să se apropie. Se întreba dacă Lorcan își dădea seama că, dacă ar fi ucis-o, Lorcan însuși ar fi fost următorul. Apoi, Maeve. Și poate întreaga lume, de ciudă.

Lorcan își întinse capul ca să se uite la fața lui Aelin. Ea miji ochii.

Unde este cheia Wyrd?

Aelin se încordă, iar Rowan își dori ca ea să nu vorbească, să nu-l monizeze pe Lorcan.

Nu o avem, zise Rowan. Furia – furia nesfârșită, cataclismică – clocotea în el.

Era exact ceea ce își dorea Lorcan. Întocmai cum Rowan fusese mai devreme când războinicul semi-Fae le manipulase inamicii, secole în rândul. Așa că Rowan își potoli furia. Sau, cel puțin, încercă.

Aș putea să-ți rup gâtul atât de ușor! spuse Lorcan, atingându-i ușor cu nasul partea laterală a gâtului.

Aelin înțepeni.

Posesivitatea din acea singură atingere îl orbi pe Rowan cu o furie mortală. Făcu un efort să o potolească din nou, la următoarea replică a lui Lorcan.

– Ești mult mai bună când nu deschizi gura aia hidoasă, îi murmură Lorcan pe piele.

– Nu avem cheia, repetă Rowan. Avea să-l măcelărească pe Lorcan așa cum doar nemuritorii învățau și le plăcea să o facă: încet, malițios, creativ. Suferința lui Lorcan urma să fie groaznică.

– Dacă ți-aș spune că lucrăm pentru aceeași echipă? zise Lorcan.

– Ți-aș spune că Maeve lucrează doar pentru o singură echipă: a ei.

– Nu Maeve m-a trimis aici.

Rowan aproape auzea cuvintele pe care Aelin se străduia să nu le rostească. „Mincinosule. Mincinosul naibii."

– Atunci, cine a făcut-o?

– Am plecat singur.

– Dacă suntem de aceeași parte, atunci lasă-ți jos cuțitul nenorocit, mârâi Rowan.

Lorcan chicoti.

– Nu vreau să o aud pe prințesă pălăvrăgind. Ceea ce am de spus e valabil pentru amândoi.

Rowan așteptă, profitând de fiecare secundă pentru a evalua și reevalua împrejurimile, șansele. În cele din urmă, Lorcan nu mai ținu cuțitul atât de strâns. De pe gât, sângele lui Aelin îi alunecă pe costum.

– Când i-ai dat lui Maeve acel inel, ai făcut cea mai mare greșeală din viața ta scurtă și patetică de muritoare.

Prin calmul letal, Rowan simți cum se albi la față.

– Ar fi trebuit să știi mai bine, zise Lorcan, încă strângând-o pe Aelin de mijloc. Ar fi trebuit să știi că nu era vreo proastă sentimentală, care tânjea după dragostea pierdută. Avea multe lucruri de la Athril – de ce i-ar fi vrut inelul? Inelul și nu pe Goldryn?

– Nu mai tergiversa și spune-ne despre ce este vorba!

– Dar mă distrez atât de bine!

Rowan își ținu atât de ferm mânia sub control, încât aproape că se înecă din cauza acesteia.

– Inelul nu era o moștenire de familie de la Athril, explică Lorcan. l -a *ucis* pe Athril. Voia cheile și inelul, el a refuzat și ea l-a ucis. Cât -au luptat, Brannon le-a furat, a ascuns inelul cu Goldryn și a adus heile aici. Nu te-ai întrebat niciodată de ce inelul se afla în acea teacă? O sabie de vânat demoni – și un inel, pereche.

– Dacă Maeve vrea să omoare demoni, spuse Rowan, nu ne vom plânge.

– Inelul nu îi omoară. Conferă imunitate împotriva puterii lor. Un inel forjat chiar de Mala. Când Athril îl purta, Valgii nu puteau să-l rănească.

Aelin deschise și mai mult ochii, mirosul fricii ei transformându-se în ceva mai profund decât teama de vătămarea corporală.

– Purtătorul acelui inel nu va trebui să se teamă niciodată că va fi înrobit de piatra Wyrd, continuă Lorcan, zâmbind la teroarea care îi acoperea mirosul. I-ai înmânat propria-ți imunitate.

– Asta nu explică de ce ai plecat.

Lorcan se încruntă.

Și-a măcelărit iubitul pentru inel, pentru chei. Acum, că sunt din nou pe tabla de joc, va face lucruri multe mai rele ca să le obțină. Și de îndată ce le va avea... Regina mea se va transforma într-o zeiță.

Și? Cuțitul era încă prea aproape de gâtul lui Aelin ca să riște să-l atace.

– Asta o va distruge.

Furia lui Rowan se temperă.

Plănuiești să pui mâna pe chei – ca să nu ajungă la ele.

Plănuiesc să distrug cheile. Dă-mi cheia ta Wyrd, zise Lorcan, înfășcând pumnul pe care-l ținuse pe abdomenul lui Aelin, iar eu îți voi da inelul.

Negreșit, în palma lui strălucea un inel de aur cunoscut.

– Nu ar trebui să fii în viață, zise Rowan. Dacă ai fi furat inelul și ai fi fugit, ea te-ar fi omorât până acum. Era o capcană. O capcană simpatică, inteligentă.

– Mă mișc repede.

Lorcan *chiar* fugise din Wendlyn. Totuși, asta nu dovedea nimic.

– Ceilalți...

– Niciunul dintre ei nu știe. Crezi că am încredere că nu vor spune nimic?

– Jurământul de sânge face trădarea imposibilă.

– De dragul *ei* fac asta, zise Lorcan. O fac pentru că nu vreau să văd cum regina mea se transformă într-un demon. În această privință, dau ascultare jurământului.

Aelin se agita acum, iar Lorcan închise din nou inelul în pumn.

– Ești un prost, Rowan. Tu te gândești doar la următorii câțiva ani, la următoarele decade. Ceea ce fac eu e de dragul secolelor. Pentru eternitate. Maeve îi va trimite pe ceilalți, să știi. Să te vâneze. Să vă ucidă pe amândoi. Fie ca această seară să îți aducă aminte de vulnerabilitatea ta. Nu vei cunoaște niciodată pacea, nici măcar pentru o clipă. Și chiar dacă nu o vom ucide pe Aelin a Focului-Sălbatic... o va face timpul.

Rowan ignoră cuvintele.

Lorcan se uită la Aelin, părul negru mișcându-i-se.

– Mai gândește-te la asta, Prințesă. Ce valorează imunitatea, într-o lume în care dușmanii tăi așteaptă să te încătușeze, în care o singură greșeală ar însemna să devii sclava lor, pentru vecie?

Aelin își arătă dinții.

Lorcan o împinse, iar Rowan se mișca deja, năpustindu-se în direcția ei.

Ea se răsuci, lamele încorporate în costumul ei strălucind, eliberate.

Însă Lorcan nu mai era acolo.

După ce hotărî că tăieturile de pe gâtul ei erau superficiale și că nu era în pericol să moară din cauza lor, Rowan nu îi mai adresă niciun cuvânt în drum spre casă.

Dacă Lorcan avea dreptate... Nu, nu avea drepate. Era un mincinos, iar târgul era clar un truc al lui Maeve.

Cât merseră, Aelin își ținu o batistă la gât și, până să ajungă la apartament, sângele se coagulase. Din fericire, Aedion era deja în pat.

Cu pași mari, Rowan se îndreptă direct spre dormitorul lor. Ea îl urmă înăuntru, dar el ajunse la baie și, în liniște, închise ușa în urma lui. O secundă mai târziu, apa se auzi curgând. Umplea cada.

Se descurcase să o ascundă, iar mânia lui fusese... ea nu văzuse niciodată pe cineva atât de mânios. Dar, cu toate acestea, îi văzuse teroarea întipărită pe chip. Fusese suficient cât să o facă să-și stăpânească frica proprie, când sângele începu să-i clocotească în vene. Și încercase – pe toți zeii, încercase – să scape din strânsoare, dar Lorcan... Rowan avusese dreptate. Fără magia ei, nu îi putea face față.

El ar fi putut să o ucidă.

În ciuda regatului ei, în ciuda tuturor lucrurilor pe care le mai avea de făcut, nu reușise să se gândească decât la frica din privirea lui Rowan. Și ar fi fost păcat dacă nu ar fi aflat niciodată... dacă nu i-ar fi spus niciodată...

Aelin își curăță gâtul în bucătărie, spălă cei câțiva stropi de sânge de pe costumul ei și îl atârnă în camera de zi, ca să se usuce, apoi scoase una dintre cămășile lui Rowan și se urcă în pat.

Abia dacă auzea apa stropind. Poate că doar stătea în cadă, uitându-se în gol, cu acea expresie goală, pe care o afișase de când Lorcan îi luase cuțitul de la gât. Minutele se scurseră, iar ea îi strigă noapte bună lui Aedion, al cărui răspuns reverberă prin pereți.

Apoi, ușa de la baie se deschise, un val de aburi se undui afară, iar Rowan apăru cu un prosop care îi atârna pe șolduri. Ea se uită la

abdomenul lui musculos, la umerii puternici, dar... Dar privirea lui era goală...

Ea atinse patul.

– Vino aici.

El rămase pe loc, uitându-se la gâtul ei rănit.

– Amândoi suntem experți în a evita să vorbim, așa că hai să cădem de acord să discutăm acum, ca doi oameni echilibrați, rezonabili.

Nu o privi când se îndreptă spre pat și se prăbuși lângă ea, întinzându-se peste pături. Nici măcar nu-l mustră că udase cearșafurile – nici nu-i spuse că ar fi putut să piardă jumătate de minut, ca să se îmbrace.

– Se pare că zilele noastre de distracție s-au terminat, rosti ea, rezemându-și capul în pumn și uitându-se în jos, la el. Rowan se uită, indiferent, la tavan. Vrăjitoare, lorzi întunecați, Regine Fae... Dacă scăpăm vii din asta, îmi voi lua o lungă și frumoasă vacanță.

Privirea lui era rece.

– Nu mă ignora, șopti ea.

– Niciodată, murmură el. Nu asta... Se frecă la ochi cu degetul mare și cu cel arătător. Te-am dezamăgit în seara asta. Vorbele îi erau o șoaptă în întuneric.

– Rowan...

– S-a apropiat suficient încât să te omoare. Dacă ar fi fost un alt dușman, ar fi putut să o facă. Patul se cutremură în clipa în care el oftă zgomotos și-și luă mâna de pe ochi. Emoția pură din jur o făcea să-și muște buzele. Niciodată – *niciodată* nu o lăsa să vadă acele lucruri. Te-am dezamăgit. Am jurat să te protejez și, în seara asta, am dat greș.

– Rowan, este în regulă...

– *Nu* este în regulă. Cu o mână caldă, o prinse de umăr. Ea îl lăsă să o întoarcă pe spate și se trezi cu el pe jumătate deasupra ei, privind-o în ochi. Peste al ei, trupul lui era o forță puternică și

imensă a naturii, dar ochii lui – panica încă i se citea în privire. Ți-am trădat încrederea.

– Nu ai făcut așa ceva. Rowan, i-ai spus că nu îi vei da cheia.

El inspiră, pieptul umflându-i-se.

– I-aș fi dat-o. Pe toți zeii, Aelin – m-a păcălit și nici măcar nu și-a dat seama. Ar fi putut să mai aștepte încă un minut și i-aș fi zis, cu sau fără inel. Erawan, vrăjitoarele, regele, Maeve... pe toți i-aș înfrunta. Dar să te pierd... Își lăsă capul în jos și închise ochii, respirația lui încălzindu-i gura lui Aelin. În seara asta te-am dezamăgit, murmură el cu o voce răgușită. Îmi pare rău.

Mirosul lui de pin și zăpadă o învălui. Ar trebui să se îndepărteze de el. „Nu mă atinge așa."

Și, cu toate acestea, era acolo; mâna îi era un semn pe umărul ei gol, trupul său aproape acoperindu-l pe al ei.

– Nu trebuie să îți pară rău, șopti ea. Rowan, am încredere în tine.

El aprobă printr-un semn din cap, aproape imperceptibil.

– Mi-a fost dor de tine, rosti calm, privindu-i când gura, când buzele. Când am fost în Wendlyn, am mințit când am spus că nu mi-a fost dor. Din clipa în care ai plecat, mi-a fost atât de dor, încât mi-am pierdut din minți. M-am *bucurat* de pretextul de a-l urmări pe Lorcan pentru tine, doar ca să te văd din nou. Și în seara asta, când ți-a ținut cuțitul la gât... Căldura degetului său cu bătături înflori în ea, când trasă o linie peste tăietura de pe gâtul ei. M-am tot gândit la faptul că s-ar putea să nu afli niciodată că mi-a fost dor de tine, despărțiți fiind doar de un ocean. Dar, dacă moartea ne-ar despărți... te-aș găsi. Nu-mi pasă câte reguli aș încălca. Chiar dacă ar trebui să pun mâna pe toate prin cheile și să deschid o poartă, te-aș găsi din nou. Întotdeauna.

Ea clipi, ca să nu o mai usture ochii, în timp ce el se întinse și-i luă mâna, pe care i-o ghidă către obrazul lui tatuat. Făcu un efort ca să-i aducă aminte cum să respire, să se concentreze asupra altui simț, nu asupra pielii lui netede și calde. El continuă să o privească în timp ce ea îi atinse ușor pometele ascuțit. Savurând fiecare

atingere, îi mângâie chipul, acel tatuaj, uitându-se la el încontinuu, chiar dacă el o dezbrăca din priviri.

Părea să-i tot spună „Îmi pare rău."

Îl țintui cu privirea când nu îi mai atinse fața și, ușor, asigurându-se că el înțelegea fiecare pas, își lăsă capul pe spate până când își arcui gâtul dezgolit în fața lui.

– Aelin, șopti el. Nu îi rosti numele ca pe o mustrare sau ca pe un avertisment, ci... ca pe o implorare. Parcă o implora. Își coborî capul spre gâtul ei expus și zăbovi la foarte mică distanță.

Ea își arcui și mai mult gâtul, o invitație tăcută. Rowan scoase un geamăt ușor și-i atinse pielea cu dinții. Ca să-i sfâșie gâtul, nu ar fi fost nevoie decât de o mușcătură, de o mișcare. Caninii lui alungiți alunecară de-a lungul cărnii ei – cu blândețe, cu precizie. Ea înșfăcă cearșafurile, ca să nu își treacă degetele peste spatele lui gol și să-l tragă mai aproape.

El se sprijini într-o mână lângă capul ei, jucându-se cu degetele în părul lui Aelin.

– Pe nimeni altcineva, șopti ea. Nu aș lăsa pe nimeni altcineva să se apropie de gâtul meu. Să îi arate era singura metodă prin care ar fi înțeles acea încredere, într-un mod pe care numai partea Fae, partea prădătoare din el, avea să îl priceapă. Pe nimeni altcineva, repetă ea.

El scoase un alt geamăt slab, răspuns, și confirmare, și cerere, geamăt care răsună în ea. Cu grijă, acoperi cu dinții locul în care sângele ei zvâcnea și bolborosea, respirând fierbinte pe pielea ei.

Ea închise ochii, fiecare simț concentrându-se asupra acelei senzații, asupra dinților și a gurii de pe gâtul ei, asupra puternicului trup care tremura din cauza reținerii, peste al ei. O atinse ușor cu limba.

Scoase un mic zgomot, care ar fi putut să fie un geamăt, un cuvânt sau numele lui. El se cutremură și se retrase, aerul rece sărutându-i gâtul. Sălbăticia – sălbăticia pură strălucea în acei ochi. Apoi, cu atenție și cu nerușinare, îi cercetă trupul, nările umflându-i-se delicat, când mirosi exact ceea ce dorea ea.

Aelin începu să respire mai greu când el se forța să o privească - flămând, fatal, de neînduplecat.

– Nu încă, spuse el dur, respirând neregulat. Nu acum.

– De ce? Făcu un efort să își aducă aminte cum să vorbească, mai ...s când el se uita la ea așa. Ca și când ar fi putut să o mănânce de vie. Căldura îi făcu inima să bată mai tare.

– Nu vreau să mă grăbesc cu tine – vreau să îți descopăr... fiecare ntimetru. Iar acest apartament are pereți foarte, foarte subțiri. ..lin, nu vreau să fim auziți atunci când te voi face să gemi, adăugă ! în clipa în care se aplecă din nou, trecând cu buzele peste tăietura de la baza gâtului ei.

O, pe Wyrd! Avea probleme. Niște probleme date naibii. Și când îi rostea numele așa...

Asta schimbă lucrurile, rosti ea, abia reușind să vorbească.

- Lucrurile au început să se schimbe de ceva vreme. Ne vom descurca.

Se întrebă cât de mult ar fi reușit să-și respecte hotărârea de a ..pta, dacă și-ar fi înălțat capul ca să-l sărute, dacă i-ar fi mângâiat ..tele. Dacă l-ar fi atins mai jos decât atât. Dar... Balauri. Vrăjitoare. Armată. Erawan. Respiră greoi.

· Dormi, mormăi ea. Ar trebui să dormim.

El înghiți din nou, îndepărtându-se ușor de ea și, cu pași mari, ..duse spre șifonier, ca să se îmbrace. Sincer, se străduia din răspu-teri să nu sară după el și să-i smulgă prosopul acela blestemat.

Poate că ar fi trebuit să-l trimită pe Aedion să stea în altă parte. Doar pentru o noapte. Și, apoi, ar fi ars în iad pentru totdeauna, ..arece ar fi fost cea mai egoistă și groaznică persoană din toate timpurile.

..e forță să se întoarcă cu spatele la șifonier, neavând încredere că ar fi putut să se uite la Rowan fără să facă o prostie imensă.

(), avea niște probleme *date naibii*.

CAPITOLUL 53

„Bea", îl convinse prințul demon, cu o voce drăgăstoasă. „Savurează."

Prizonierul plângea în hohote pe podeaua celulei din temniță, în timp ce teama, durerea și amintirile îl părăseau. Prințul demon le inhală ca și când ar fi fost opiu.

„Delicioase."

Era delicios.

El se urî, se blestemă.

Însă disperarea pe care o simțea bărbatul, în clipa în care cele mai urâte amintiri îl sfâșiară în bucăți... era amețitoare. Era putere; era viață.

Oricum, nu mai avea nimic și pe nimeni. Dacă va avea ocazia, va găsi o cale să-i pună capăt. Deocamdată, aceasta era eternitatea, aceasta era nașterea, moartea, renașterea.

Așa că el îi bău durerea, teama și tristețea.

Și învăță să-i placă.

CAPITOLUL 54

Manon se uită cu ochi mari la scrisoarea pe care tocmai i-o adu- e, tremurând, mesagerul. Elide își dădea silința să pară că nu observă fiecare mișcare a ochilor lui Manon de-a lungul paginii, însă era greu să nu se holbeze când vrăjitoarea mârâia la fiecare cuvânt pe care îl citea.

Elide, care stătea întinsă pe patul ei de paie, în vreme ce focul deja stingea, gemu din cauza durerii simțite când se ridică. Găsise o gloscă din piele cu apă în cămară și chiar îl întrebase pe bucătar dacă putea să o ia, pentru Aripa Conducătoare. Acesta nu îndrăznise să obiecteze. Sau să îi poarte pică pentru cei doi săculeți cu nuci pe care îi luase tot „pentru Aripa Conducătoare". Era mai bine decât nimic. Îi unsese totul sub patul ei, iar Manon nu observase. Căruța cu provizii urma să sosească în orice moment. La plecare, Elide avea să fie în căruță. Și nu va mai avea niciodată de-a face cu acest întuneric.

Din grămada de bușteni, Elide luă doi și-i puse pe foc, ridicând un val de scântei. Era pe cale să se întindă din nou, când Manon îi vorbi, de la birou.

În trei zile, voi pleca însoțită de Cele Treisprezece.

Unde? îndrăzni Elide să întrebe. Judecând după violența cu care Aripa Conducătoare citise scrisoarea, nu într-un loc plăcut.

Spre o pădure din Nord. La... Manon făcu o pauză și traversă camera cu pași ușori, dar hotărâți, se apropie de vatră și azvârli scrisoarea înăuntru. Voi lipsi cel puțin două zile. Dacă aș fi în locul tău, m-aș ascunde în acest timp.

Gândindu-se la ce ar fi putut însemna, mai exact, ca protecția Aripii Conducătoare să se afle la mii de kilometri depărtare, Elide își simți stomacul strângându-se. Dar nu avea sens să-i spună asta lui Manon. Nu i-ar fi păsat, chiar dacă o revendicase pe Elide ca pe una de-ale ei. Oricum, nu însemna nimic. Ea nu era o vrăjitoare. Curând, avea să evadeze. Se îndoia că cineva de aici chiar s-ar fi gândit, de două ori, la dispariția ei.

– Mă voi ascunde, spuse Elide.

Poate în partea din spate a unei căruțe, care avea să iasă din Morath și să se îndrepte spre libertate.

Avu nevoie de trei zile întregi ca să se pregătească pentru întâlnire.

În scrisoarea Matroanei nu citise nimic despre creșterea și măcelărirea vrăjitoarelor. De fapt, era ca și când bunica ei nu ar fi primit niciunul dintre mesajele lui Manon. Odată întoarsă din această mică misiune, Manon avea să-i ia la întrebări pe solii Breslei. Pe îndelete. Dureros.

Cele Treisprezece aveau să zboare spre coordonatele din Adarlan – fix în mijlocul regatului, chiar în agitația din interiorul pădurii Oakwald – și să ajungă cu o zi înainte de întâlnirea aranjată, pentru a stabili un perimetru sigur.

Regele din Adarlan urma să vadă, în sfârșit, arma pe care o construise bunica ei și, aparent, voia să o cerceteze cu atenție și pe Manon. Îl aducea și pe fiul său cu el, cu toate că Manon se îndoia că o făcea ca să-i păzească spatele, așa cum moștenitorii își protejau Matroanele. Nu-i prea păsa de nimic din toate acestea. Aproape că-și dorise să-i spună bunicii ei că era o întâlnire prostească, inutilă. O pierdere de timp pentru ea.

Măcar urma să-l vadă pe rege, cel care dădea acele ordine de distrugere a vrăjitoarelor de transformare a copiilor acestora în monștri.

el puțin avea să-i poată spune personal bunicii ei despre asta – și uate chiar să o vadă pe Matroană sfârtecându-l pe rege, odată ce ar fi aflat adevărul despre faptele lui.

Manon urcă în șa, iar Abraxos ieși pe stâlp, obișnuindu-se cu cea nai nouă armură pe care o făurise fierarul aerian – în sfârșit, destul de ușoară ca balaurii să se poată descurca și, acum, gata să fie testată în această călătorie. Vântul o mușcă, dar ea îl ignoră. Tot așa cum le ignorase și pe Cele Treisprezece.

Asterin nu vorbea cu ea – și niciuna dintre vrăjitoare nu mai rbise nimic despre prințul Valg, pe care ducele îl trimisese la ele. sese un test, să vadă cine avea să supraviețuiască și să-i aducă aminte ce era în joc. Tot așa cum și dezlănțuirea focului-umbră asupra celui trib fusese un test.

Încă nu putea să aleagă un sabat. Și nu urma să o facă; nu înainte de a vorbi cu bunica ei. Dar se îndoia că ducele avea să mai aștepte mult.

Privi povârnișul, armata din ce în ce mai mare, care se răspândea te munți și văi ca un covor de întuneric și foc – cu mult mai mulți lați ascunși în subteran. Umbrele ei îi raportaseră chiar în acea mineață că zăriseră niște creaturi zvelte, cu aripi și cu trăsături ane diforme, care se înălțau în cerul nopții – prea rapide și prea le pentru a fi urmărite – înainte de a dispărea în norii grei și de a te mai întoarce. Majoritatea ororilor din muntele Morath încă nu rătaseră, suspecta Manon. Se întrebă dacă avea să le comande și pe acestea.

imți privirea Celor Treisprezece, care așteptau semnalul. Manon nfipse călcâiele în coastele lui Abraxos și căzură liber, în aer.

—

atricea de pe braț o durea. O durea mereu – mai intens decât ul, decât frigul, decât mâinile ducelui asupra ei, mai intens orice i se făcuse vreodată. Doar focul-umbră era o alinare.

Odată, crezuse că se născuse pentru a fi regină. De atunci, învățase că se născuse pentru a fi o bestie. Ducele îi pusese chiar și un colier, ca unui câine, și vârâse un prinț demon în ea. O vreme, îl lăsase să câștige, cuibărindu-se atât de bine în interiorul ei, încât prințul ajunsese să uite că ea era acolo. Iar ea așteptase.

Își petrecuse timpul în acel cocon de întuneric, lăsându-l să creadă că dispăruse, lăsându-i să facă ce voiau cu învelișul ei muritor. În acel cocon, focul-umbră începuse să pâlpâie, să o alimenteze, să o hrănească. Cu mult timp în urmă, când era mică și pură, flăcări de aur i se aprinseseră în vârfurile degetelor, secrete și ascunse. Apoi, dispăruseră, așa cum dispăruseră toate lucrurile bune. Acum, reveniseră – renăscute în acea carcasă întunecată, devenite foc-fantomă.

Prințul din ea nu observase când începuse să-l ciugulească. Puțin câte puțin, furase bucățele din creatura nepământeană care îi luase trupul pentru pielea ei, de care se folosea ca să facă lucruri atât de groaznice. Creatura observase în ziua în care luase o mușcătură mai mare – destul de mare încât țipase în agonie.

Înainte de a putea spune cuiva, se năpustise asupra creaturii, sfâșiind-o și nenorocind-o cu focul ei umbră, până când nu mai rămaseră decât urmele răutății, până când nu mai rămase decât șoapta unui gând. Focul – creaturii nu îi plăcea focul de niciun fel.

De câteva săptămâni, se afla aici. Așteptând din nou. Învățând despre flacăra din venele ei – cum sângera în chestia din brațul ei și reapărea ca foc-umbră. Uneori, chestia îi vorbea, în limbi pe care ea nu le auzise niciodată și care poate nici nu existaseră vreodată.

Încă purta colierul la gât și îi lăsa să îi dea ordine, să o atingă, să o rănească. Curând – foarte curând, urma să-și găsească adevăratul scop și atunci avea să-și urle mânia la lună.

Uitase numele care îi fusese dat, dar asta nu conta.

Acum, avea un singur nume: Moartea, devoratoarea lumilor.

CAPITOLUL 55

Aelin credea cu tărie în fantome. Doar că nu credea că își făceau apariția, de obicei, în timpul zilei.

Rowan îi atinse umărul cu mâna, chiar înainte de răsăritul soarelui. Se uită o singură dată la chipul lui încordat, făcându-și curaj.

Cineva a intrat cu forța în depozit.

Rowan ieșise din cameră, înarmat și pregătit să verse sânge, înainte ca Aelin să apuce să-și ia propriile arme. Zei din ceruri – se *mișca* precum vântul! Ea încă îi simțea caninii pe gât, scrâșnindu-i pe piele, apăsând ușor...

Îl urmă aproape în tăcere, găsindu-l împreună cu Aedion, în fața apartamentului, cu săbiile în mâini, ambii având spatele musculos plin de cicatrice, rigid. Ferestrele – erau cea mai bună cale de scăpare, în cazul unei ambuscade. Ajunse lângă cei doi bărbați fix când Rowan deschise ușor ușa, pentru a dezvălui bezna din casa scării.

Prăbușită grămadă, Evangeline plângea cu hohote pe palierul de sus, cu fața plină de cicatrice, extrem de palidă și cu ochii ei ca de citrin îngroziți, uitându-se în sus, la Rowan și la Aedion. Sute de kilograme de mușchi letali și dinți dezgoliți...

Aelin își făcu loc pe lângă ei, coborând scările câte două și câte trei, până când ajunse la fată. Era curată – nu avea nicio zgârietură.

Ești rănită?

O ușoară tutură din cap, lumina lumânării aduse de Rowan reflectându-se în părul ei roșcat-auriu. Casa scării se cutremură la fiecare pas al lui și al lui Aedion.

– Spune-mi, gâfâi Aelin, rugându-se în tăcere ca situația să nu fi fost atât de gravă pe cât părea. Spune-mi tot.

– Au luat-o, au luat-o, au luat-o.

– Cine? întrebă Aelin, dându-i părul pe spate, întrebându-se dacă ar fi intrat în panică în cazul în care ar fi luat-o în brațe.

– Oamenii regelui, șopti Evangeline. Au venit cu o scrisoare de la Arobynn. Au spus că au aflat despre arborele genealogic al Lysandrei din testamentul lui Arobynn.

Inima lui Aelin încetă să mai bată. Situația era mai gravă – mult mai gravă decât se așteptase...

– Au zis că e o Theriană. Au *luat-o* și aveau de gând să mă ia și pe mine, dar ea s-a luptat cu ei și mi-a spus să fug, iar Clarisse nu a vrut să ne ajute...

– Unde au dus-o?

Evangeline suspină.

– Nu știu. Lysandra mi-a spus să vin aici dacă se întâmplă vreo dată ceva; mi-a zis să îți spun *să fugi*...

Nu putea să respire, nu putea să gândească. Rowan îngenunche lângă ele și o luă în brațe pe fată, ridicând-o, mâna lui atât de mare aproape acoperindu-i ceafa. Evangeline își îngropă fața în pieptul lui tatuat, iar Rowan murmură sunete de alinare. Peste capul fetei, el îi întâlni privirea lui Aelin. „Trebuie să ieșim din casa asta în zece minute – până când ne vom da seama dacă te-a trădat și pe tine."

Ca și când l-ar fi auzit, Aedion trecu pe lângă ei, îndreptându-se către fereastra depozitului prin care, cumva, Evangeline se strecu rase. Părea că Lysandra o învățase câteva lucruri pe cea pe care o avea în grijă.

Aelin își frecă fața și se sprijini cu o mână de umărul lui Rowan, când se ridică, simțindu-i pielea caldă și fină cu degetele ei bătătorite.

– Tatăl lui Nesryn. Îl vom ruga pe el să aibă grijă de ea astăzi.

Arobynn făcuse asta. Un ultim as din mânecă. Știuse. Despre Lysandra – despre prietenia lor. Nu-i plăcea să-și împartă bunurile.

La un nivel mai jos, Chaol și Nesryn năvăliră în depozit, iar Aedion aproape ajunsese la ei, înainte ca aceștia să-și dea seama că el era acolo.

Aveau mai multe vești. Unul dintre oamenii lui Ren îi contactase în urmă cu câteva momente: a doua zi, urma să aibă loc o întâlnire în Oakwald, între rege, Dorian, și Aripa Conducătoare a cavaleriei sale aeriene.

Cu predarea unui nou prizonier pentru Morath.

- Trebuie să o scoateți prin tuneluri! le ordonă Aelin lui Chaol și lui Nesryn, când coborî în viteză scările. Chiar acum. Sunteți oameni; la început, nu vă vor observa. Sunteți singurii care pot să pătrundă în acel întuneric.

Chaol și Nesryn se priviră reciproc.

Aelin se apropie de ei.

- *Trebuie să o scoateți de aici chiar acum!*

Pentru o clipă, simți că nu se mai afla în depozit. Pentru o clipă, fu iarăși în picioare într-un frumos dormitor, în fața unui pat însângerat și a cadavrului întins pe acesta, făcut bucăți.

Chaol își întinse mâinile.

Ar fi mai bine să profităm de timpul pe care-l avem ca să organizăm o ambuscadă.

Sunetul vocii sale... Cicatricea de pe fața lui era evidentă în lumina slabă. Aelin își încleștă degetele într-un pumn, înfigându-și unghiile – unghiile care îi zgâriaseră chipul – în palmă.

E posibil să o folosească pe post de hrană, reuși ea să spună.

În spatele ei, Evangeline suspină. Dacă ar fi făcut-o pe Lysandra îndure ce îndurase Aelin când se luptase cu prințul Valg...

Vă rog, zise ea, pierzându-și vocea când rosti cuvântul.

Atunci, Chaol observă la ce se uitase ea. Se albi la față, cu gura deschisă.

Însă Nesryn se întinse după mâna ei, degetele-i subțiri, bronzate și reci atingând palmele ude ale lui Aelin.

– O vom aduce înapoi. O vom salva. Împreună.

Chaol nu făcu decât să o privească pe Aelin, îndreptându-și spatele.

– Așa ceva nu se va mai întâmpla niciodată, spuse el.

Ea voia să-l creadă.

CAPITOLUL 56

Câteva ore mai târziu, pe podeaua unui han dărăpănat, din partea opusă Riftholdului, Aelin se uita la o hartă pe care marcaseră locul întâlnirii – cam la opt sute de metri de templul lui Temis. Micuțul templu se afla chiar în interiorul ascunzișului din Oakwald, situat deasupra unei bucăți impozante de piatră, în mijlocul unei văi adânci. La templu se putea ajunge doar mergând pe cele două poduri suspendate de fiecare parte a văii care, de-a lungul anilor, îl cruțaseră de a fi invadat de armatele inamice. Probabil că pădurea înconjurătoare era goală, iar dacă balaurii ar fi zburat până acolo, cu siguranță ar fi ajuns sub mantia întunericului, cu o noapte înainte. Adică în noaptea aceasta.

Aelin, Rowan, Aedion, Nesryn și Chaol stăteau în jurul hărții, ascuțindu-și și lustruindu-și săbiile, în timp ce recapitulau planul. Pe Evangeline o lăsaseră în grija tatălui lui Nesryn, împreună cu mai multe scrisori pentru Terrasen și cei din Bane – iar brutarul nu le pusese nicio întrebare. Doar își sărutase fiica cea mică pe obraz și-i anunță că el și Evangeline aveau să coacă plăcinte speciale pentru întoarcerea lor.

Asta dacă s-ar fi întors.

Dar dacă poartă un colier sau un inel? întrebă Chaol, din partea cealaltă a micului lor cerc.

Atunci, își va pierde capul sau un deget, zise Aedion, sec.

Aelin îi aruncă o privire.

– Nu vei hotărî asta fără să mă consulți.

– Și cum rămâne cu Dorian? întrebă Aedion.

Chaol se holbă la hartă de parcă ar fi vrut să o găurească.

– Nu e decizia mea, zise Aelin, încordată.

Privirea lui Chaol o fulgeră.

– Nu te atingi de el.

Să-i aducă pe toți în preajma unui prinț Valg era un risc teribil, dar...

– Ne vom picta cu semne Wyrd. Toți. Ca să ne protejăm împotriva prințului.

În cele zece minute de care avuseseră nevoie ca să-și ia armele, hainele și proviziile din apartamentul din depozit, ea își amintise să-și ia cărțile cu semne Wyrd, care se aflau acum pe măsuța din fața singurei ferestre din încăpere. Închiriaseră trei camere, pentru o noapte: una pentru Aelin și Rowan, una pentru Aedion și cealaltă pentru Chaol și Nesryn. Cu moneda de aur pe care i-o trântise hangiului pe tejghea le putea închiria pentru cel puțin o lună. Și îi putea cumpăra și tăcerea.

– Îl eliminăm pe rege? întrebă Aedion.

– Nu atacăm, răspunse Rowan, până când nu suntem siguri că-l vom putea omorî pe rege și neutraliza pe prinț, cu riscuri minime. Să o scoatem pe Lysandra din căruța aceea e cel mai important.

– De acord, consimți Aelin.

Aedion îl fixă cu privirea pe Rowan.

– Când plecăm?

Faptul că el cedase în fața Prințului Fae o miră pe Aelin.

– Nu vreau ca balaurii sau vrăjitoarele să ne simtă, zise Rowan, cu un comandant care se pregătește pentru câmpul de luptă. Vom ajunge chiar înainte ca întâlnirea să înceapă – destul de devreme încât să găsim poziții avantajoase de pândă și să le localizăm cercetașii și santinelele. Vrăjitoarele au un simț al mirosului dezvoltat și riscăm să fim descoperiți. Ne vom mișca repede.

Ea nu putea să hotărască dacă era sau nu ușurată.

Ceasul bătu ora prânzului. Nesryn se ridică în picioare.

– Voi comanda masa de prânz.

Chaol se ridică și se întinse.

– Te voi ajuta să o aduci aici.

Într-adevăr, într-un loc ca acesta, nu avea cine să le aducă mâncarea din bucătărie în cameră. Cu toate că, într-un asemenea loc, Chaol ar fi putut foarte bine să coboare ca să o supravegheze pe Faliq, presupunea Aelin. Bun.

De îndată ce ei plecară, Aelin luă unul dintre cuțitele lui Nesryn și începu să-l lustruiască: era un pumnal decent, dar nu grozav. Dacă ar fi supraviețuit zilei următoare, poate că îi va cumpăra unul mai bun, drept mulțumire.

– Păcat că Lorcan e un ticălos psihopat! spuse ea. Ne-ar fi prins bine ajutorul lui mâine.

Rowan avu o grimasă.

– Ce va face când va afla despre moștenirea lui Aedion?

Aedion lăsă jos pumnalul pe care îl ascuțea.

– Îi va păsa măcar?

După ce termină de lustruit o jumătate de sabie scurtă, Rowan făcu o pauză.

– Lui Lorcan s-ar putea nici să nu-i pese – sau s-ar putea ca Aedion să i se pară interesant. Dar, cel mai probabil, îl va interesa cum existența lui Aedion poate fi folosită împotriva lui Gavriel.

Aelin se uită la vărul ei, al cărui păr auriu părea acum a fi o dovadă mai vie a legăturilor lui cu Gavriel, decât cu ea.

Vrei să-l cunoști? Probabil că deschisese acest subiect doar ca să nu se gândească la a doua zi.

El ridică din umeri.

Aș fi curios, dar nu mă grăbesc. Doar dacă nu are de gând să-și aducă cadrele aici, ca să ne ajute în luptă.

Cât ești de pragmatic! Se uită la Rowan, care își făcea iar de lucru cu sabia.

Am putea să-i convingem să ne ajute, în ciuda spuselor lui Lorcan?

Ei îi ajutaseră o dată – în timpul atacului asupra fortăreței Mistward.

– Puțin probabil, răspunse Rowan, continuând să privească lama. Cu excepția cazului în care Maeve hotărăște că a-ți trimite ajutor e următoarea mișcare din jocul ei, oricare ar fi acela. Poate că va vrea să se alieze cu tine, ca să-l ucidă pe Lorcan pentru trădarea lui. El căzu pe gânduri. Unii Fae care locuiau aici ar putea să fie încă în viață – și ascunși pe undeva. Poate că ar putea fi – sau au fost deja antrenați.

– Nu m-aș baza pe asta, spuse Aelin. Pe cei din Neamul Mititelelor i-am văzut și simțit în Oakwald. Dar pe Fae... Nici urmă de ei pe aici. Nu îl privi pe Rowan, dar, în schimb, începu să curețe ultima sabie neascuțită a lui Chaol. Regele i-a nimicit cu simț de răspundere. Pun pariu că supraviețuitorii, dacă există, sunt blocați în formele lor animaliere.

O suferință cunoscută o învălui din nou pe Aelin.

– Ne vom da seama de asta mai târziu.

Asta dacă aveau să supraviețuiască destul încât să o facă.

În restul zilei și până seara târziu, Rowan puse la cale un plan de acțiune, cu aceeași eficiență la care ea se așteptase și pe care o prețuia. Însă acum nu i se părea liniștitoare – nu când pericolul era atât de mare și totul ar fi putut să se schimbe în câteva minute. Nu când poate că Lysandra nu mai putea fi salvată.

– Ar trebui să dormi, spuse Rowan, vocea lui profundă huruind peste pat și de-a lungul pielii ei.

– Patul este plin de cocoloașe, zise Aelin. Urăsc hanurile ieftine.

Râsul lui slab răsună în întunericul din camera aproape întunecată. Ea baricadase ușa și fereastra, ca să îi alerteze în privința oricărui intrus, dar cu tărăboiul care se auzea din taverna ca vai de lume de la parter, le-ar fi fost greu să audă pe cineva venind pe hol. Mai ales când unele camere erau închiriate cu ora.

– O vom lua înapoi, Aelin.

Patul era mult mai mic decât al ei – destul de mic încât îi atinse umărul cu al ei, când se întoarse. Îl găsi deja cu fața la ea și ochii strălucind în întuneric.

– Nu mai pot să îngrop încă un prieten.

– Nu o vei face.

– Rowan, dacă ți s-ar întâmpla vreodată ceva...

– Nu, șopti el. Nici măcar nu o spune. Am discutat destul despre asta seara trecută.

Ridică o mână – ezită, apoi îi dădu pe spate o șuviță care îi căzuse peste chip. Degetele lui bătătorite îi zgâriară pometele, apoi îi mângâiară urechea.

Era o prostie să pornească pe acest drum, când toți ceilalți bărbați din viața ei o răniseră, într-un fel sau altul, întâmplător sau nu.

Chipul lui nu afișa nimic blând sau dulce. Doar privirea strălucitoare a unui animal de pradă.

– Când ne vom întoarce, amintește-mi să-ți dovedesc că te-ai înșelat în privința tuturor lucrurilor la care tocmai te-ai gândit.

Ea ridică o sprânceană.

– Da?

El îi zâmbi viclean, împiedicând-o să mai gândească. Era exact ce își dorea el – să-i distragă atenția de la ororile zilei următoare.

– Te voi lăsa chiar să hotărăști cum ți-o voi spune: cu cuvinte – se uită rapid la gura ei – sau cu dinții și limba mea.

Un fior îi străbătu sângele, vărsându-i-se în inimă. Nu era corect – nu era corect deloc să o tachineze așa.

Hanul acesta mizerabil este destul de zgomotos, rosti ea, îndrăznind să-și lase o mână să alunece peste pectoralii lui goi și apoi până la umărul lui. Se minună de puterea de sub palma ei. El se înfioră, dar ținu mâinile pe lângă corp, încleștate și cu articulațiile albe.

– Păcat că Aedion ar putea încă să ne audă prin perete.

Cu unghiile, îl zgârie ușor pe claviculă, marcându-l, revendicându-l, înainte să se aplece și să-și lipească buzele de adâncitura de la baza gâtului său. Pielea lui era atât de fină, de ademenitoare.

– Aelin, gemu el.

Asprimea din vocea lui o făcu să-și strângă degetele de la picioare.

– Păcat, murmură ea, lângă gâtul lui. El mârâi, iar ea chicoti ușor când se rostogoli înapoi și închise ochii, respirând mult mai ușor decât până atunci. Avea să treacă de ziua de mâine, indiferent de ce s-ar fi întâmplat. Nu era singură – nu când îi avea lângă ea pe Rowan și pe Aedion.

Zâmbea când salteaua se mișcă, când auzi pașii echilibrați care se îndreptară spre dulap și când sunetele stropilor umplură încăperea, în clipa în care Rowan își turnă peste el un ulcior cu apă rece.

CAPITOLUL 57

– Îi miros, șopti Aedion aproape imperceptibil, când se strecurară printre tufișuri, fiecare dintre ei îmbrăcați în verde și maro, ca să nu fie văzuți în pădurea deasă. El și Rowan mergeau cu câțiva pași în fața lui Aelin, cu săgețile ușor întinse în arcuri, alegând calea cu ajutorul auzului și mirosului lor puternic.

Dacă ar fi putut să se transforme într-o Fae, ar fi putut să dea o mână de ajutor, în loc să rămână în urmă, cu Chaol și Nesryn, dar... Nu e un gând util", își spuse în sinea ei. Trebuia să se descurce cu ce avea la îndemână.

Chaol cunoștea cel mai bine pădurea, deoarece venise aici la vânătoare cu Dorian de nenumărate ori. Le indicase o cale cu o seară înainte, dar cedase conducerea celor doi războinici Fae și simțurilor lor impecabile. Pașii îi erau siguri pe frunzele și mușchii de sub cizmele lor, tras la față, dar calm. Concentrat.

Bun.

Treceră atât de în liniște printre copacii din Oakwald, încât păsările nu se opriră din ciripit. Pădurea lui Brannon. Pădurea ei.

Se întrebă dacă locuitorii acesteia știau ce sânge îi curgea prin vene și dacă se ascunseseră de ororile de aici. Se întreba dacă, într-un fel sau altul, aveau să o ajute pe Lysandra la momentul oportun.

Rowan se opri la trei metri în față și arătă spre trei stejari împuțori. Ea se opri brusc, ciulindu-și urechile și cercetând cu atenție pădurea. Auziră mârâituri și răgete ale unor fiare care păreau mult prea mari și zgomot de aripi de piele care zgâriau piatra.

Făcându-și curaj, se grăbi spre locul în care Rowan și Aedion așteptau lângă stejari, iar vărul ei arătă spre cer, pentru a-i indica următoarea lor mișcare. Aelin luă copacul din centru, abia mișcând o frunză sau o crenguță când se cățără. Rowan așteptă până când ea ajunse pe o creangă mai de sus, înainte să o urmeze – cam tot la fel de repede pe cât o făcuse ea, observă Aelin cu un strop de îngâmfare. Aedion luă copacul din dreapta, Chaol și Nesryn urcându-se în cel din stânga. Continuară toți să se cațăre, la fel de ușor ca niște șerpi, până când nu mai văzură pământul din cauza frunzelor și reușiră să zărească mica poiană din față.

Pe toți zeii!

Balaurii erau imenși. Imenși, nărăvași și... acelea de pe spatele lor chiar erau niște șei.

– Pe coadă au ghimpi otrăviți, îi șopti Rowan la ureche. Cu niște aripi atât de mari, probabil că zboară sute de kilometri într-o zi.

El știa mai bine, presupuse ea.

Doar treisprezece balauri se aflau la sol, în poiană. Cel mai mic dintre ei stătea întins pe burtă, cu botul îngropat într-o movilă de flori sălbatice. Pe coadă îi străluceau ghimpi de fier, nu de os, cicatricele îi acopereau trupul ca dungile unei pisici, iar aripile... ea cunoștea materialul grefat acolo. Mătase de păianjen. Atât de multă mătase probabil costase o avere.

Toți ceilalți balauri erau obișnuiți, capabili să sfâșie un om în jumătate dintr-o singură mușcătură. Luptând și împotriva *unui singur* balaur, aveau să moară în doar câteva momente. Dar în fața unei armate puternice, de trei mii de balauri? Panica se instală.

Eu sunt Aelin Ashryver Galathynius...

– Aceea – pun pariu că e Aripa Conducătoare, spuse Rowan, arătându-i acum femeile adunate la marginea pajiștii.

Nu femei. Vrăjitoare.

Toate erau tinere și frumoase, cu părul și pielea în toate culorile și nuanțele. Dar, chiar și de la distanță, o văzu pe cea pe care i-o arătase

Rowan. Părul ei era ca lumina vie a lunii, iar ochii, ca aurul lustruit. Era cea mai frumoasă persoană pe care Aelin o văzuse vreodată. Și cea mai înfiorătoare.

Se mișca mândră, așa cum doar un nemuritor putea să o facă, presupuse Aelin, cu mantia-i roșie biciuind în urma ei, hainele din piele pentru zbor lipindu-i-se de trupul suplu. O armă vie – asta era Aripa Conducătoare.

Aripa Conducătoare se plimba prin tabără, inspectând balaurii și dând ordine pe care urechile de om ale lui Aelin nu le auzeau. Celelalte douăsprezece vrăjitoare păreau să-i urmărească fiecare mișcare, de parcă ea ar fi fost axa lumii lor, iar două dintre ele o urmau îndeaproape. Adjunctele ei.

Aelin se luptă să-și mențină echilibrul pe creanga groasă. Orice armată ar fi strâns cei din Terrasen, ar fi fost anihilată. Împreună cu prietenii din jurul ei. Erau toți atât de terminați!

Rowan îi atinse talia cu o mână, ca și când ar fi auzit refrenul care răsuna în ea, cu fiecare bătaie a inimii ei.

Ai omorât-o pe una dintre Matroanele lor, îi murmură la ureche, aproape șoptit. Poți să-i omori subalternele.

Poate că da. Sau poate că nu, având în vedere modul în care se mișcau și interacționau cele treisprezece vrăjitoare din poiană. Păreau un grup brutal, bine unit. Nu păreau a fi genul care luau prizonieri. Dacă ar fi făcut-o, probabil că i-ar fi mâncat.

Urma oare să o ducă pe Lysandra în zbor la Morath, odată ajuns furgonul-închisoare? Dacă da...

Lysandra nu trebuie să se apropie la mai mult de zece metri de balauri. Dacă ar fi fost obligată să-l încalece pe unul dintre ei, atunci ar fi fost deja prea târziu.

De acord, murmură Rowan. Din nord se apropie niște cai. Și mai multe aripi, din vest. Să mergem!

Așadar, Matroana. Probabil caii erau cel al regelui și cei care trăgeau furgonul-închisoare. Și al lui Dorian.

De îndată ce coborâră și se furișară din nou prin pădure, îndreptându-se către poiană, Aedion păru pregătit să le rupă gâturile vrăjitoarelor.

Nesryn puse o săgeată în arc în clipa în care se strecură în tufiș, ca să îi acopere, cu o privire gravă – pregătită pentru orice. Măcar unul dintre ei era pregătit.

Aelin îl urmă pe Chaol.

– Să nu te miști, indiferent de ce vei vedea sau vei auzi. Înainte să acționăm, trebuie să-l evaluăm pe Dorian. Un singur prinț Valg e letal.

– Știu, spuse el, refuzând să o privească în ochi. Poți să ai încredere în mine.

– Am nevoie să te asiguri că Lysandra scapă. Cunoști pădurea aceasta mai bine decât oricare dintre noi. Să o duci într-un loc sigur!

Chaol dădu aprobator din cap.

– Promit.

Ea nu se îndoia de asta. Nu după iarna aceasta. Întinse o mână, se opri – apoi îl atinse pe umăr.

– Nu-l voi atinge pe Dorian, spuse ea. Jur.

Ochii lui de bronz străluciră.

– Mulțumesc.

Continuară să se miște.

Aedion și Rowan îi făcură să se întoarcă în zona pe care o cercetaseră mai devreme, către un morman de bolovani cu destule tufișuri încât să se ghemuiască fără să fie văzuți și să observe tot ce se întâmpla în poiană.

Încet, ca niște fantome încântătoare dintr-un tărâm al iadului, vrăjitoarele își făcură apariția.

Vrăjitoarea cu părul alb se îndreptă cu pași mari ca să întâmpine o altă femeie, cu părul negru, care nu putea fi decât Matroana Clanului Cioc-negru. În spatele Matroanei, un grup de vrăjitoare trăgeau un furgon mare și acoperit, asemănător celui pe care vrăjitoarele Picioare-galbene îl parcaseră, demult, în fața palatului de

tar. Probabil că balaurii îl căraseră în zbor. Părea obișnuit – vopsit u negru, albastru și galben – dar Aelin simțea că nu voia să știe ce era înăuntru.

Apoi, sosi suita regală.

Nu știa unde să se uite: la regele Adarlanului sau la micul și mult a cunoscutul furgon-închisoare din mijlocul călăreților...

Sau la Dorian, care călărea alături de tatăl lui, cu colierul negru jurul gâtului și cu un chip care nu afișa nicio expresie umană.

CAPITOLUL 58

Manon Cioc-negru ura această pădure.

Copacii erau nefiresc de apropiați – atât de apropiați, încât fuseseră nevoite să lase balaurii în urmă, ca să-și croiască drum spre poiană, la o jumătate de kilometru de templul în ruine. Cel puțin oamenii nu fuseseră destul de proști încât să aleagă templul ca loc de întâlnire. Nu era situat într-o poziție sigură, iar valea era prea expusă ochilor curioșilor. Cu o zi în urmă, Manon și Cele Treisprezece cercetaseră toate poienile pe o rază de un kilometru, evaluându-le în funcție de cât erau de vizibile, de accesibile și de acoperite și, în cele din urmă, o aleseseră pe aceasta. Destul de aproape de locul în care regele le ceruse, la început, să se întâlnească – dar o zonă mult mai protejată. Regula numărul unu care trebuia respectată atunci când aveau de-a face cu muritorii: să nu-i lase niciodată pe ei să aleagă locația exactă.

Mai întâi, bunica ei și sabatul care o escorta merseră pe el printre copaci, dinspre locul în care aterizaseră, urmate de un furgon acoperit care, fără îndoială, transporta arma pe care ea o crease.

O cercetă pe Manon cu o privire aspră.

– Să taci și să nu ne stai în cale! Să nu vorbești neîntrebată! Nu-mi face probleme sau îți voi rupe gâtul! spuse ea.

Atunci, mai târziu. Avea să-i vorbească bunicii despre Valgi mai târziu.

Regele întârzie, iar detașamentul lui făcu destule zgomote nenoroite când traversă pădurea, încât Manon îi auzi pe toți cu cinci minute mainte ca masivul cal negru de război al regelui să apară pe cotitura 'eii. Ceilalți călăreți plutiră în spatele lui, ca o umbră întunecată.

Mirosul Valgilor îi lunecă pe piele. Aduseseră cu ei un furgon-închisoare, în care se afla un prizonier ce urma să fie transferat la Morath. După cum mirosea, era femeie – și ciudată. Până acum, nu mai dăuse peste acest miros: nu era nici Valg, nici Fae și nici om în întregime. Interesant.

Dar Cele Treisprezece erau războinice, nu curiere. Cu mâinile la spate, Manon așteptă, în timp ce bunica ei se îndreptă spre rege, supraveghindu-i anturajul alcătuit din oameni și Valgi, cât timp ei schimbară cu atenție poiana. Bărbatul care se afla cel mai aproape de rege nici nu se sinchisi să se uite în jur. Ochii lui de safir o țintuiră pe Manon.

Ar fi fost frumos, dacă nu ar fi purtat acel colier negru în jurul gâtului și dacă fața-i perfectă nu ar fi afișat o răceală cumplită. El îi zâmbi lui Manon, ca și cum ar fi știut ce gust avea sângele ei.

Ea își înăbuși impulsul de a-și dezgoli dinții și se concentră asupra Matroanei, care acum se oprise în fața regelui muritor. Ce duhuri aveau acești oameni. Cum de nu se strâmba bunica ei, când stătea în fața lor?

Maiestatea Voastră, zise bunica ei, cu mantiile-i negre ca noaptea lichidă, dând aproape imperceptibil din cap. Manon își înghiți cuvintele de protest. Niciodată – bunica ei *niciodată* nu se înclinase dacă nu făcuse vreo plecăciune și nici măcar nu dăduse din cap în fața altui conducător, nici măcar în fața celorlalte Matroane.

Manon își ascunse indignarea când, cu o mișcare puternică, regele descălecă.

Mare Vrăjitoare, zise el, înclinându-și capul nu destul încât să-l jignească, dar suficient cât să-i arate o urmă de recunoaștere. O sabie îi va îi atârna la șold. Avea haine negre și bogate, iar fața lui...

Era încarnarea cruzimii. Nu era acea cruzime rece și vicleană, pe care Manon și-o perfecționase și care îi făcea plăcere, ci o cruzime brutală, esențială; ca aceea care îi trimisese pe toți acei oameni să-i spargă casele, cu gândul că era necesar să-i dea o lecție.

Acesta era bărbatul în fața căruia ar fi trebuit să facă plecăciuni. În fața căruia bunica ei își coborâse capul o fracțiune de centimetru.

Cu o mână ale cărei degete aveau vârfuri de fier, bunica făcu un gest în spatele ei, iar Manon își ridică bărbia.

– Ți-o prezint pe nepoata mea, Manon, moștenitoarea Clanului Cioc-negru și Aripa Conducătoare a cavaleriei tale aeriene.

Manon făcu un pas înainte, îndurând privirea regelui, care o zgâria. Tânărul cu păr brunet, care călărise lângă el, descălecă grațios, încă rânjindu-i. Ea îl ignoră.

– Le faci un mare serviciu oamenilor tăi, Aripă Conducătoare, spuse regele, cu o voce ca de granit.

Manon nu făcu decât să se uite la el, pe deplin conștientă că Matroana îi judeca fiecare mișcare.

– Nu ai de gând să spui nimic? voi regele să știe, ridicând din sprâncenele-i groase – una avea o cicatrice.

– Mi s-a zis să-mi țin gura, zise Manon. Ochii bunicii ei se aprinseră. Sau poate preferi să cad în genunchi și să mă umilesc.

O, cu siguranță avea să plătească al naibii de mult pentru acea replică. Bunica ei se întoarse către rege.

– Este o arogantă, dar nu vei găsi o războinică mai eficientă.

Însă regele zâmbea – cu toate că zâmbetul nu i se reflecta în privire.

– Nu cred că te-ai ploconit vreodată pentru ceva, Aripă Conducătoare.

În schimb, Manon îi zâmbi pe jumătate, arătându-și dinții de fier. Pentru ca, văzându-i, tânărul lui tovarăș să facă pe el.

– Noi, vrăjitoarele, nu ne naștem să ne ploconim în fața oamenilor.

Regele chicoti deloc vesel și se întoarse către bunica ei, care își strânsese degetele cu vârfuri de fier, ca și când și le-ar fi imaginat în jurul gâtului lui Manon.

– Matroano, ai ales-o bine pe Aripa Conducătoare, spuse el, și poi îi arătă furgonul pe care era vopsit steagul clanului Dinți-de-fier. i vedem ce mi-ai adus! Sper că e ceva la fel de impresionant – și că a meritat așteptarea.

Bunica ei râânji, dezvăluindu-și dinții de fier, care începuseră să ruginească în unele locuri, iar Manon simți un fior de gheață traversându-i coloana.

– Pe aici.

Cu pieptul înainte și capul sus, Manon așteptă în dreptul scărilor furgonului, pentru a-i urma pe Matroană și pe rege înăuntru, dar bărbatul – mult mai înalt și mai masiv decât ea, de aproape – se încruntă când o văzu.

– Fiul meu poate să-i țină companie Aripii Conducătoare.

Și gata – fu ignorată când regele și bunica lui dispărură înăuntru. Aparent, nu trebuia să vadă această armă. Cel puțin nu prinții primii, chiar dacă era Aripa Conducătoare. Manon inspiră și se calmă.

Jumătate dintre Cele Treisprezece încercuiră furgonul, pentru siguranța Matroanei, în timp ce celelalte se împrăștiară, pentru a-i supraveghea pe cei din grupul regelui, din jurul lor. Cunoscându-și locul și știind că nu le făceau față Celor Treisprezece, membrele curtei Matroanei se retraseră la marginea pădurii. Paznici cu uniforme negre le supravegheau pe toate, unii înarmați cu sulițe, alții cu arbalete, alții cu săbii impresionante.

Prințul se sprijinea acum de un stejar noduros. Observând-o, îi zâmbi lenеș.

Era destul. Chiar dacă era fiul regelui, ei nu-i păsa câtuși de puțin. Manon traversă poiana, urmată de Sorrel. Nervoasă, dar păstrând distanța.

Nimeni nu putea să îi audă, când Manon se opri la câțiva pași distanță de prințul moștenitor.

– Bună, prințișorule, toarse ea.

Pământul continua să alunece de sub picioarele lui Chaol atât de mult, încât luă un pumn de pământ doar ca să-și amintească unde era și că totul era adevărat, și nu vreun coșmar.

Dorian. Prietenul său; nevătămat, dar – dar nu era Dorian.

După cum îi zâmbea prințul acelei vrăjitoare frumoase, cu părul alb, nu semăna deloc cu Dorian. Avea același chip, dar sufletul care privea din acei ochi de safir nu fusese creat în această lume.

Chaol strânse pământul și mai tare. Fugise. Fugise de Dorian și permisese să se întâmple *asta*. Nu fugise plin de speranță, ci plin de prostie.

Aelin avusese dreptate. Ar fi dat dovadă de milă dacă l-ar fi omorât.

Cu regele și Matroana ocupați... Chaol aruncă o privire spre furgon și apoi spre Aelin, care era întinsă pe burtă în tufiș, cu un pumnal scos. Ea dădu rapid din cap în direcția lui, cu gura strânsă. Acum. Dacă aveau de gând să acționeze ca să o elibereze pe Lysandra, ar fi trebuit să o facă acum.

Și pentru Nehemia, pentru prietena care dispăruse sub colierul cu piatră Wyrd, nu avea să stea pe gânduri.

Demonul antic și crud care se ghemuia în interiorul lui începu să se agite în clipa în care vrăjitoarea cu părul alb se îndreptă spre el.

Se mulțumise să își bată joc de la distanță. „Unul din noi, unul de-al nostru“, îi șuieră demonul. „Noi l-am făcut, așa că îl vom lua.“

Cu fiecare pas cu care se apropia, părul ei liber strălucea ca lumina lunii pe suprafața apei. Dar demonul începu să se lupte, când soarele se reflectă în ochii ei.

„Nu prea aproape, zise demonul. Nu lăsa puiul de vrăjitoare să se apropie prea mult. Ochii regilor Valg..."

– Bună, prințișorule! salută ea, cu o voce mieroasă și plină de moarte glorioasă.

– Bună, pui de vrăjitoare! răspunse el.

Iar cuvintele erau ale lui. Pentru o clipă, fu atât de uimit, încât clipi. *El* clipi. Demonul din el se retrase, zgâriindu-i pereții minții. „Ochii regilor Valg, ochii stăpânilor noștri, îi țipă. Nu te atinge de ea!"

– Ai vreun motiv pentru care-mi zâmbești, întrebă ea, sau zâmbetul tău înseamnă că vrei să mori?

„Nu-i vorbi!"

Lui nu-i păsa. Să fie acesta doar un alt vis, un alt coșmar? L-ar lasa pe acest monstru nou și încântător să-l înghită cu totul. În afară de aici și acum, nu avea nimic.

– Am nevoie de un motiv ca să-i zâmbesc unei femei frumoase?

– Nu sunt o femeie. Unghiile ei de fier străluciră când își încrucișă brațele. Și tu... îl mirosi. Ești om sau demon?

– Sunt un Prinț, zise el. Asta era chestia din el; nu-i aflase niciodată numele.

„Nu-i vorbi!"

El își înclină capul.

– Nu am fost niciodată cu o vrăjitoare.

Să-i rupă gâtul pentru asta. Să-i pună capăt zilelor.

Niște colți de fier îi apărură pe deasupra dinților, când zâmbi mai larg.

- Eu am fost cu mulți oameni. Sunteți toți la fel. Aveți același gust. Îl privi de parcă ar fi fost următoarea ei masă.

– Te provoc, reuși el să spună.

Ea mîji ochii, auriul acestora strălucind ca jăraticul viu. El nu mai văzuse niciodată o ființă atât de frumoasă.

Această vrăjitoare fusese creată din întunericul dintre stele.

– Nu cred, Prințe, replică ea, cu vocea profundă ca miezul nopții. Îl mirosi din nou, iar nasul i se încreți ușor. Dar ce culoare va avea sângele tău, roșu sau negru?

– Va avea culoarea pe care ți-o dorești.

„Îndepărtează-te, pleacă." Prințul demon din interiorul lui se smuci atât de tare, încât el făcu un pas. Dar nu ca să se îndepărteze. Ci în direcția vrăjitoarei cu părul alb.

Ea râse grav, malițios.

– Cum te numești, Prințe?

Numele lui. Nu știa care era.

Ea întinse mâinile, unghiile-i de fier sclipind în lumina împestrițată a soarelui. Demonul țipă atât de tare în capul lui, încât se întrebă dacă urechile aveau să-i sângereze.

Fierul zăngăni când ea îi zgârie colierul din jurul gâtului.

Mai sus – dacă l-ar fi tăiat mai sus...

– Ești ca un câine, murmură ea. Legat de stăpânul tău.

Își trecu un deget de-a lungul colierului, iar el se cutremură – de frică, de plăcere, anticipând cum unghiile ei i-ar sfâșia gâtul.

– Cum te numești. Un ordin, nu o întrebare, iar ochii ei de aur pur îi întâlniră pe ai lui.

– Dorian, șopti el.

„Nu ai niciun nume, numele tău îmi aparține", șuieră demonul și un val din țipătul acelei femei din rasa umană îl îndepărtă.

/

Ghemuită în tufiș, la doar șase metri de furgonul-închisoare, Aelin îngheță.

„Dorian." Era imposibil. Nu exista nicio șansă, nu când glasul lui Dorian era atât de gol, de pustiit, dar...

Lângă ea, Chaol avea ochii mari. Auzise mișcarea ușoară?

Aripa Conducătoare își înclină capul, mâna-i cu vârfurile degetelor de fier încă atingând colierul din piatră Wyrd.

– Dorian, vrei să te omor?

Lui Aelin îi îngheță sângele în vene.

Chaol se încordă, atingându-și sabia. Aelin îl apucă de partea din spate a tunicii, un gest tăcut, menit să-i aducă aminte de planul lor. Ea nu avea nicio îndoială că, dincolo de poiană, săgeata lui Nesryn era deja îndreptată, cu o precizie letală, spre gâtul Aripii Conducătoare.

– Vreau să-mi faci multe lucruri, zise Prințul, privind-o pe vrăjitoare din cap până-n picioare.

Umanitatea dispăruse din nou. Își imaginase totul. Modul în care acționase regele... Acela era un om care avea control deplin asupra trupului său, încrezător că, în interior, nu se dădea nicio luptă.

Un râs slab, lipsit de bucurie, apoi Aripa Conducătoare dădu drumul colierului lui Dorian. Mantia-i roșie pluti în jurul ei, pe un vânt-fantomă, când făcu un pas înapoi.

– Vino și găsește-mă din nou, Prințe, și mai vedem.

Un prinț Valg sălășluia în Dorian – dar lui Aelin nu-i sângera nasul în prezența lui, iar întunericul cețos apăruse în jur. Îi oprise regele puterile pentru ca fiul lui să poată amăgi lumea din jurul lui? Sau acea luptă încă se dădea în mintea Prințului?

Acum – trebuia să se miște *acum*, câtă vreme Matroana și regele erau în acel furgon vopsit.

Rowan își duse mâinile la gură și dădu semnalul cu strigătul unei păsări, atât de natural, încât niciunul dintre paznici nu se mișcă. Dar, dincolo de poiană, Aedion și Nesryn îl auziră și înțeleseră.

Ea nu știa cum de reușiseră, dar, un minut mai târziu, balaurii din sabatul Marii Vrăjitoare zbieră alarmați, iar copacii se cutremurară din cauza sunetelor. Toți paznicii și toate santinelele se îndreptară în direcția larmei, departe de furgonul-închisoare.

Era fix distragerea de care avea nevoie Aelin. Își petrecuse două săptămâni într-unul dintre acele furgoane. Știa mica fereastră cu bare, balamalele și încuietorile. Și, din fericire, Rowan știa exact cum să scape de cei trei paznici care staționau la ușa din spate, fără să scoată un sunet.

Nu îndrăzni să respire prea zgomotos, în timp ce urcă cele câteva trepte spre ușa din spate a furgonului, își scoase trusa cu șperacle și se apucă de treabă. O privire aici, o mișcare a vântului... Gata – încuietoarea se deschise, iar ea împinse ușor ușa, pregătindu-se să audă balamalele scârțâind. Din mila vreunui zeu, ușa nu făcu niciun zgomot, iar balaurii continuară să zbiere.

Lysandra stătea ghemuită într-un colț îndepărtat, plină de sânge și murdară, cu scurta ei cămașă de noapte ruptă și cu picioarele-i goale zgâriate. Nu purta niciun colier. Și niciun inel.

Aelin se abținu să plângă de ușurare și-și flutură degetele, ca să-i spună curtezanei *să se grăbească*...

Fără să facă aproape niciun zgomot, Lysandra trecu în fugă pe lângă ea, chiar în mantia maro și verde, pe care Rowan o ținea întinsă. După două secunde, coborî treptele și ajunse în desiș. După încă un moment, paznicii morți se aflau în furgon, cu ușa încuiată. Aelin și Rowan se strecurară înapoi în pădure, printre zbieretele balaurilor.

Lysandra tremura în locul în care stătea în genunchi în desiș, în fața lui Chaol, care îi cerceta rănile. El îi șopti lui Aelin că era în regulă și o ajută pe curtezană să se ridice în picioare, înainte de a o împinge și mai adânc în pădure.

Totul le luase mai puțin de două minute – și, slavă zeilor, pentru că, o clipă mai târziu, ușa vopsită a furgonului se deschise, iar Matroana și regele ieșiră grăbiți, ca să vadă de ce se auzeau zgomote.

La mică distanță de Aelin, Rowan supraveghea fiecare pas al inimicilor, fiecare respirație. Ceva se mișcă rapid lângă ea, iar Aedion și Nesryn apărură acolo, murdari și gâfâind, dar în viață. Rânjetul lui Aedion pieri când se uită în urmă, la poiana din spatele lor.

Regele se îndrepta spre mijlocul poienii, cerând răspunsuri. Măcelar nenorocit!

Și, pentru o clipă, se trezi din nou în Terrasen, la masa la care se lua cina în castelul familiei sale, unde regele mâncase mâncarea familiei ei, le băuse vinul cel mai bun, iar apoi încercase să-i facă mintea țăndări.

Privirea lui Aedion o întâlni pe a ei, trupul tremurându-i din cauza înfrânării – îi aștepta ordinul.

Știa că ar fi putut să ajungă să regrete, dar Aelin scutură din cap. Nu aici – nu acum. Erau prea multe variabile și prea mulți jucători angrenați în joc. O aveau pe Lysandra. Era timpul să plece.

Regele îi ceru fiului său să încalece și le dădu ordine celorlalți, în vreme ce Aripa Conducătoare se îndepărtă de prinț cu o grație nonșalantă, letală. Matroana aștepta dincolo de poiană, cu mantiile ei negre și voluminoase ondulându-se, în ciuda faptului că nu se mișca.

Aelin se rugă ca ea și însoțitorii ei să nu se întâlnească niciodată cu Matroana – cel puțin nu fără o armată în spatele lor.

Orice ar fi văzut regele în acel furgon vopsit, fusese destul de important încât nu riscaseră să menționeze detalii despre asta în scrisori.

Dorian încălecă; pe chip i se citeau răceala și pustiirea.

„Mă voi întoarce după tine", îi promisese ea. Nu se gândise că avea să o facă în acest fel.

Cei din grupul regelui părăsiră locul cu o tăcere și eficiență straniie, aparent fără să știe că trei dintre oamenii lor lipseau. Duhoarea olgilor se risipi când ei dispărură, îndepărtată de un vânt proaspăt, și când însăși pădurea Oakwald ar fi vrut să șteargă orice urmă.

Îndreptându-se în direcția opusă, vrăjitoarele intrară în pădure, trăgând furgonul după ele cu o forță neomenească, până când doar Aripa Conducătoare și bunica ei înfiorătoare rămaseră în poiană.

Lovitura fu dată atât de rapid, încât Aelin nu o văzu. Până și Aedion tresări. Plesnitura reverberă prin pădure, iar fața Aripii

Conducătoare se mișcă într-o parte, pentru a dezvălui patru șiroaie de sânge albastru care îi curgeau acum pe obraz.

– Proastă impertinentă! șuieră Matroana. Zăbovind lângă copaci, frumoasa locotenentă cu păr auriu observa fiecare mișcare a Matroanei – atât de intens, încât Aelin se întrebă dacă avea să sară la gâtul acesteia. Vrei să mă coste tot ce am?

– Bunico, ți-am trimis scrisori...

– Ți-am primit scrisorile plângăcioase. Și le-am ars. Trebuie să respecți ordinele. Crezi că tăcerea mea nu a fost intenționată? *Fă așa cum spune ducele!*

– Cum poți să permiți aceste...

O altă lovitură – alte patru linii sângerând pe fața vrăjitoarei.

– Îndrăznești să te îndoiești de mine? Te crezi la fel de bună ca o Mare Vrăjitoare, acum că ești Aripa Conducătoare?

– Nu, Matroană. Renunțase la tonul încrezut și batjocoritor de mai devreme; în voce i se simțea doar furia calmă și mortală. O criminală din naștere și prin formare. Însă ochii aurii i se întoarseră către furgonul vopsit – o întrebare tăcută.

Matroana se apropie atât de mult, încât ar fi putut să-i sfâșie gâtul nepoatei sale cu dinții ei de fier ruginiți.

– Întreabă-mă, Manon! Întreabă-mă ce este în acel furgon!

Vrăjitoarea cu părul auriu de lângă copaci era dreaptă ca o vergea. Însă Aripa Conducătoare – Manon – lăsă capul în jos.

– Îmi vei spune când va fi necesar.

– Du-te și te uită! Să vedem dacă respectă standardele nepoatei mele.

Acestea fiind spuse, Matroana intră cu pași mari în pădure, al doilea sabat de vrăjitoare așteptând-o acum.

Manon Cioc-negru nu-și șterse sângele albastru care îi curgea pe față, când urcă scările furgonului, oprindu-se pe prag doar pentru o secundă, înainte de a intra în bezna de dincolo.

Era un semn la fel de bun ca oricare altul că trebuiau să plece naibii de acolo. Cu Aedion și Nesryn păzindu-le spatele, Aelin și

Rowan se grăbiră spre locul în care Chaol și Lysandra îi așteptau. Nu avea să-i omoare pe rege și pe Dorian fără magie. Nu-și dorea moartea – nici pentru ea, nici pentru prietenii ei.

O găsi pe Lysandra în picioare, sprijinindu-se cu o mână de un copac, respirând greoi și cu ochii mari.

Chaol dispăruse.

CAPITOLUL 59

Demonul preluă controlul în momentul în care omul care purta colierul se întoarse. Îl aruncase înapoi în acel puț al amintirilor până când el fu cel care țipa din nou, până când el fu cel mărunt, distrus și fragmentat.

Dar vedea în continuare acei ochi aurii.

„Vino și găsește-mă din nou, Prințe!“

O promisiune – o promisiune a morții, a eliberării.

„Vino și găsește-mă din nou!“

În curând, cuvintele nu se mai auziră, înghițite de țipete, și sânge, și de degetele demonului, care îi scormonea mintea. Însă nu și ochii – și nici acel nume.

Manon.

„Manon.“

Chaol nu putea să-i permită regelui să-l ducă pe Dorian înapoi la castel. Ar fi putut să nu mai aibă niciodată șansa aceasta. Trebuia să o facă acum. Trebuia să îl ucidă.

Chaol se mișcă prin tufișuri cât de discret putu, cu sabia scoasă, pregătindu-se. Un pumnal în ochi – un pumnal și apoi...

Din față se auziră vorbe, însoțite de foșnetul frunzelor și al pădurii.

Chaol se apropie de grup, începând să se roage și să implore iertare – pentru ceea ce era pe cale să facă și pentru că fugise. Îl va

ucide pe rege mai târziu; să fie acea crimă ultima. Însă aceasta avea să fie crima care îl va distruge.

Scoase pumnalul, înclinându-şi braţul. Dorian se aflase chiar în spatele regelui. O lovitură, pentru a-l da pe Prinţ jos de pe cal, apoi o rotire a sabiei, şi totul ar fi putut să se termine. Aelin şi ceilalţi ar fi putut să facă faţă urmărilor; el ar fi fost deja mort.

Printre copaci, Chaol ajunse într-un câmp, simţind pumnalul în mână ca pe o greutate arzătoare.

Nu grupul regelui era cel care stătea în iarba înaltă şi în lumina soarelui. Treisprezece vrăjitoare şi balaurii lor se întoarseră către el. Şi zâmbiră.

—

Aelin fugi printre copaci, Rowan găsindu-l pe Chaol doar după miros.

Dacă ar fi murit din cauza lui, dacă ar fi fost răniţi din cauza lui...

O lăsaseră pe Lysandra în grija lui Nesryn, poruncindu-le să se îndrepte spre pădurea de dincolo de valea din apropiere, în care se afla templul, şi să aştepte sub o grămadă de pietre. Înainte de a o pierde pe Lysandra printre copaci, Nesryn o apucase strâns de braţ pe Aelin şi-i ceruse „Adu-l înapoi!“

Aelin nu făcuse decât să dea aprobator din cap, înainte de a pleca în fugă.

Rowan era ca un fulger printre copaci, mult mai rapid decât ea, cum când era blocată în acest trup. Aedion îl urma îndeaproape. Ea urca cât de repede putea, dar... În depărtare, cărarea îşi schimba direcţia, iar Chaol alesese drumul greşit. Unde naiba se dusese Chaol?

Abia dacă putea să respire suficient de repede. Apoi, lumina pătrunse într-un spaţiu dintre copaci – cealaltă parte a poienii întinse.

Rowan şi Aedion stăteau în picioare la câţiva metri distanţă, în iarba care se legăna, cu săbiile scoase – dar descurajaţi. O secundă mai târziu, ea văzu de ce.

La mai puțin de zece metri de ei, lui Chaol îi curgea sânge din buză pe bărbie, în vreme ce vrăjitoarea cu părul alb îl ținea lângă ea, unghiile-i de fier fiind adânc înfipte în gâtul lui. Dincolo de ei, furgonul-închisoare era deschis, lăsând să se vadă cei trei soldați morți din interior. Văzându-i pe Rowan și pe Aedion mai întâi, iar apoi pe ea, toate cele douăsprezece vrăjitoare din spatele Aripii Conducătoare rânjiră încântate.

– Cu ce avem de-a face? întrebă Aripa Conducătoare, cu o lumină ucigașă în ochii ei aurii. Spioni? Salvatori? Unde ai dus-o pe prizoniera noastră?

Chaol se luptă, iar ea își înfipse unghiile și mai adânc. El înțepeni. Un firicel de sânge i se scurse pe gât și apoi pe tunică.

O, zeilor. Gândește – gândește, gândește, gândește.

Aripa Conducătoare își întoarse privirea de un aur ars către Rowan.

– Nu am mai văzut ființe ca tine de ceva vreme, spuse gânditoare Aripa Conducătoare.

– Dă-i drumul! exclamă Rowan.

Zâmbetul lui Manon dezvălui un șir de dinți de fier, sfâșietori de carne, aproape, mult prea aproape de gâtul lui Chaol.

– Nu primesc ordine de la Fae nenorociți.

– Lasă-l să plece! rosti Rowan prea încet. Sau va fi ultima greșeală pe care o faci, Aripă Conducătoare.

Pe câmpul din spatele lor, balaurii se agitau, dând din cozi, fluturându-și aripile.

Vrăjitoarea cu părul alb se uită la Chaol, care respira greoi.

– Regele nu este prea departe. Poate că ar trebui să te predau lui. Tăieturile de pe obrajii ei, acoperite de cruste albastre, semănau cu vopseaua brutală de război. Va fi furios când va afla că i-ai furat prizoniera. Poate-l vei face să se liniștească, băiete.

Aelin și Rowan se priviră reciproc înainte ca ea să vină lângă el, scoțând-o pe Goldryn.

– Dacă vrei să-i oferi regelui o recompensă, atunci ia-mă pe mine, zise Aelin.

– Nu face asta, icni Chaol.

Vrăjitoarea și toate cele douăsprezece santinele ale sale își îndreptară acum atenția letală și nemuritoare asupra lui Aelin.

Aelin o scăpă pe Goldryn în iarbă și-și ridică mâinile. Aedion mârâi un avertisment.

– De ce m-aș deranja? întrebă Aripa Conducătoare. Poate că vă vom duce pe toți regelui.

Aedion își ridică ușor sabia.

· Poți să încerci.

Aelin se apropie cu grijă de vrăjitoare, cu mâinile încă ridicate.

Dacă te vei lupta cu noi, tu și însoțitoarele tale veți muri.

Aripa Conducătoare o privi de sus în jos.

- Cine ești. Era un ordin – nu o întrebare.

Aelin Galathynius.

Surpriza – și poate și altceva, ceva necunoscut lui Aelin – străluci în ochii aurii ai Aripii Conducătoare.

Regina din Terrasen.

Aelin făcu o plecăciune, neîndrăznind să își ia ochii de la vrăjitoare.

· La dispoziția ta.

Doar un metru o despărțea de moștenitoarea Cioc-negru.

Vrăjitoarea îi aruncă o privire tăioasă lui Chaol, apoi se uită la Aedion și la Rowan.

Ei sunt Curtea ta?

De ce îți pasă?

Aripa Conducătoare îl studie din nou pe Aedion.

Este fratele tău?

E vărul meu, Aedion. Aproape la fel de frumos ca mine, nu-i așa?

Vrăjitoarea nu zâmbi.

Însă Aelin era acum destul de aproape, atât de aproape încât stropii sângelui lui Chaol pătau iarba din fața vârfurilor cizmelor ei.

Regina Terrasenului.

Elide nu sperase în zadar.

Chiar dacă tânăra regină călca non-stop pământul și iarba, incapabilă să stea nemișcată, în timp ce se târguia pentru viața bărbatului.

În spatele ei, războinicul Fae observa și cea mai mică mișcare. El era mortal – el era cel de care trebuia să se ferească.

Trecuseră cincizeci de ani de când se luptase cu un războinic Fae. Se culcase cu el, apoi luptase împotriva lui. El îi sfărâmase oasele brațului.

Ea îl făcuse bucăți. Dar el fusese tânăr, arogant și fără prea multă experiență în luptă.

Acest bărbat... Ar fi putut, la fel de bine, să omoare cel puțin câteva dintre Cele Treisprezece, dacă ea ar fi îndrăznit să se atingă de-un fir de păr de-al reginei. Și mai era și cel cu părul auriu – la fel de mare ca bărbatul Fae, dar care afișa aroganța strălucitoare și sălbăticia cruntă a verișoarei lui. Dacă l-ar fi lăsat să trăiască, ar fi putut să cauzeze probleme.

Regina continua să-și miște piciorul în iarbă. Nu avea cum să aibă mai mult de douăzeci de ani. Și, totuși, se mișca precum o războinică – sau o făcuse, până când începuse să se tot agite. Dar se opri, ca și când ar fi înțeles că gestul îi trăda nervii, lipsa de experiență. Vântul bătea în direcția greșită, iar Manon nu își dădea seama de cât de înfricoșată era, cu adevărat, regina.

– Ei bine, Aripă Conducătoare?

Avea regele să-i pună un colier în jurul gâtului, așa cum îi pusese și Prințului? Sau urma să o omoare? Nu conta. Avea să fie un trofeu care l-ar fi bucurat pe rege.

Manon îl împinse pe căpitan, trimițându-l împiedicându-se în direcția reginei. Aelin întinse un braț, dându-l într-o parte – în spatele ei. Manon și regina se uitară fix una la cealaltă.

În ochii ei, pe chipul ei simpatic, de muritoare, nu se citea teama. Deloc. I-ar fi făcut mai multe probleme decât merita.

Oricum, Manon avea lucruri mai importante la care să se gândească. Bunica ei era de acord. Era de acord cu înmulțirea și distrugerea vrăjitoarelor. Manon trebuia să zboare spre cer, să se piardă în nori și vânt pentru câteva ore. Zile. Săptămâni.

– Astăzi nu mă interesează prizonierii sau să mă lupt, spuse Manon.

Regina Terrasenului îi zâmbi.

– Bun.

Manon se întoarse, poruncindu-le Celor Treisprezece să se urce pe balaurii lor.

Presupun că asta te face mai inteligentă decât Baba Picioare-galbene, continuă regina.

Manon se opri, privind drept înainte, fără să vadă iarba, cerul sau copacii.

Asterin se învârti.

Ce știi tu de Baba Picioare-galbene?

Regina chicoti ușor, în ciuda avertismentului mârâit al războinicului Fae.

Încet, Manon privi peste umăr.

Regina își dădu la o parte reverele tunicii, dezvăluind un colier de cicatrice subțiri, în clipa în care vântul își schimbă direcția.

Mirosul – de fier, de piatră și de ură pură – o lovi pe Manon în față ca o piatră. Fiecare vrăjitoare din clanul Dinți-de-fier cunoștea mirosul care însoțea mereu acele cicatrice: era al unei Ucigașe de vrăjitoare. Însemna că, în schimb, Manon avea să se piardă în sânge și distrugere.

Ești moartă! făcu Manon și își luă avânt.

Dar se lovi de un zid invizibil.

Apoi, îngheță complet.

– *Fugiți,* zise Aelin, smulgând-o pe Goldryn și îndreptându-se cu viteză spre copaci.

Aripa Conducătoare era înghețată pe loc, iar santinelele ei făcură ochii mari când se grăbiră să ajungă la ea.

Sângele de muritor al lui Chaol nu avea să mai întrețină vraja mult timp.

– Spre vale, zise Aedion, fără să se mai uite înapoi la locul din care fugi, alături de Chaol, către templu.

Se repeziră printre copaci, în vreme ce vrăjitoarele erau încă în poiană, încercând să rupă vraja care o prinsese în capcană pe Aripa lor Conducătoare.

– Tu, spuse Rowan alergând lângă ea, ești o femeie foarte norocoasă.

– Să-mi mai spui asta o dată, când vom scăpa de aici, gâfâi ea, sărind peste un copac prăbușit.

Un urlet de furie făcu păsările să se împrăștie din copaci, iar Aelin fugi mai repede. O, Aripa Conducătoare era supărată. Foarte, foarte supărată. Aelin nu crezuse nicio clipă că vrăjitoarea avea să-i lase să scape fără luptă. Fusese nevoită să câștige oricât timp ar fi putut.

Copacii se răriră, dezvăluind o bucată stearpă de pământ, care dădea spre valea adâncă și spre templul cocoțat pe bucata de stâncă din centru. De cealaltă parte, Oakwald se întindea în depărtare.

Conectat doar cu două poduri de lemn și lanțuri, era singura cale prin care se putea traversa valea. Și cu frunzișul des al pădurii Oakwald, care împiedica balaurii să treacă, era singura modalitate de a scăpa de vrăjitoarele care, fără îndoială, îi urmăreau pe jos.

– *Grăbiți-vă!* strigă Rowan, când se îndreptară spre ruinele templului.

Templul era atât de mic, încât nici măcar preotesele nu locuiseră acolo. Singurele obiecte decorative de pe insula de piatră erau cinci stâlpi, mâncați de vreme și un acoperiș cu boltă, care se prăbușea.

Nu exista nici măcar un altar – sau unul care să fi supraviețuit de-a lungul secolelor. Aparent, oamenii renunțaseră la Temis cu mult înainte de sosirea regelui din Adarlan.

Ea se rugă ca podurile de pe fiecare parte...

Aedion se opri brusc în fața primului pod; Chaol era la zece metri distanță în spatele lui, urmat de Aelin și Rowan.

– Liber! spuse Aedion.

Înainte ca ea să-l poată avertiza, el traversă în forță. Podul trepidă și se legănă, dar rezistă – rezistă chiar dacă inima ei nenorocită se opri. Apoi, Aedion ajunse pe insula-templu, un stâlp subțire de piatră, sculptat de râul învolburat care curgea, la adâncime mare, dedesubt. Cu mâna, îi făcu semn lui Chaol să vină.

– Pe rând, le ordonă el.

Dincolo de el, aștepta cel de-al doilea pod.

Chaol trecu în grabă printre stâlpii de piatră care flancau intrarea spre primul pod, lanțurile subțiri de fier din părțile laterale scurtâind în clipa în care podul se legănă. El își menținu poziția verticală, zburând spre templu mai repede decât îl văzuse ea vreodată fugind în toate acele dimineți în care făcea exerciții, pe domeniile castelului.

Apoi, Aelin și Rowan ajunseră în dreptul coloanelor.

Nici măcar să nu încerci să te opui, șuieră Rowan și o împinse în fața lui.

Pe zeii din ceruri, sub ei era o prăpastie nemiloasă. Mugetul râului abia se auzea.

Dar fugi – fugi pentru că Rowan aștepta și pentru că vrăjitoarele zburau printre copaci cu iuțeală de Fae. Podul se cutremură și se zgâlțâi când ea traversă în grabă scândurile vechi de lemn. În față, Aedion trecuse în siguranță cel de-al doilea pod, spre partea cealaltă, în timp ce Chaol îl traversa și el acum, cu pași mari. Mai repede – trebuia să meargă mai repede. Sări ultimii câțiva metri, pe stânca pe care se afla templul.

În frunte, Chaol ieși de pe al doilea pod și-și scoase sabia, când i se alătură lui Aedion, pe panta ierboasă de dincolo. În arcul acestuia din urmă, se afla o săgeată – îndreptată către copacii din spatele ei. Aelin urcă grăbită cele câteva scări spre platforma goală pe care era templul. Întregul spațiu circular abia măsura mai mult de nouă metri în diametru, fiind mărginit, pe toate părțile, de un povârniș abrupt – și de moarte.

Se pare că Temis nu ierta ușor.

Ea se întoarse, ca să privească în urmă. Rowan traversa podul în fugă, atât de repede, încât podul abia se mișca, dar... Aelin înjură. Aripa Conducătoare ajunsese la stâlpi, aruncându-se peste aceștia și sărind prin aer, pentru a ateriza la o treime din lungimea podului. Până și săgeata lui Aedion, trasă ca avertisment, ajunse departe, aceasta înfigându-se acolo unde orice muritor *ar fi trebuit* să aterizeze. Dar nu o vrăjitoare. Drăcia naibii.

– *Fugi,* îi urlă Rowan lui Aelin, dar ea își palmă cuțitele de luptă, îndoindu-și genunchii, în timp ce...

În timp ce o săgeată trasă de locotenentul cu păr auriu o ținti pe Aelin, din cealaltă parte a văii. Aelin se întoarse pentru a o evita, doar ca să întâlnească o a doua săgeată, trimisă de vrăjitoarea care se afla deja acolo, anticipându-i mișcarea.

Un perete de mușchi se izbi de ea, acoperind-o și împingând-o către pietre.

Și săgeata vrăjitoarei se înfipse direct în umărul lui Rowan.

CAPITOLUL 60

Pentru o clipă, lumea se opri.

Rowan se trânti peste pietrele templului, sângele împrăștiindu-i-se pe stânca învechită.

Țipătul lui Aelin răsună în adâncul văii.

Însă apoi el se ridică din nou, alergă și-i urlă *să fugă*. Sub săgeata înfiptă în încheietura mâinii care îi ieșea prin umăr, sângele îi pătă deja tunica, pielea. Dacă s-ar fi aflat cu un centimetru mai în spate, i-ar fi nimerit inima.

La mai puțin de patruzeci de pași în josul podului, Aripa Conducătoare se apropia de ei.

Aedion făcu să plouă cu săgeți asupra santinelelor ei cu o precizie inumană, ținându-le la distanță, lângă pădure.

Aelin îi cuprinse mijlocul lui Rowan cu un braț și traversară în fugă pietrele templului, el albindu-se la față pe măsură ce sângele țâșnea din rană. Ea ar fi putut încă să țipe sau să plângă în hohote – însă o liniște apăsătoare domnea în sinea ei.

Pentru inima ei – săgeata fusese menită pentru inima *ei*. Iar el înfipsese acea săgeată pentru ea. Calmul ucigător se răspândi în ea precum chiciura. Avea să le ucidă pe toate. Încet.

Ajunseră în dreptul celui de-al doilea pod fix când barajul de săgeți al lui Aedion se destrămă, tolba fiindu-i, fără îndoială, golită. Fa îl împinse pe Rowan pe scânduri.

– Fugi! îi spuse.

– Nu.

– *Fugi!*

Vocea cu care i se adresase era una pe care nu o auzise niciodată folosind-o – vocea unei regine – una însoțită de o *smucitură* oarbă a jurământului de sânge, care îi lega.

Furia îi fulgeră lui Rowan în ochi, dar trupul i se mișcă de parcă l-ar fi vrăjt. Traversă podul împleticindu-se, tocmai când...

Aelin se răsuci, o scoase pe Goldryn și se aplecă fix în clipa în care sabia Aripii Conducătoare se îndreptă spre capul ei.

Aceasta lovi piatra, făcând stâlpul să geamă, dar Aelin se mișca deja – nu spre cel de-al doilea pod, ci înapoi spre primul, pe partea vrăjitoarelor. Acolo unde celelalte vrăjitoare, fără săgețile lui Aedion care să le împiedice, ieșeau acum, alergând din adăpostul pădurii.

– *Tu!* mârâi Aripa Conducătoare, atacând din nou.

Aelin se rostogoli – chiar prin sângele lui Rowan – evitând, încă o dată, lovitura fatală. Ajunse în picioare fix în fața primului pod și, lovind cu Goldryn de două ori, rupse lanțurile.

Vrăjitoarele se opriră brusc la buza văii, în clipa în care podul se prăbuși, blocându-le acolo.

Aerul din spatele ei se mișcă, iar Aelin se deplasă – dar nu suficient de repede.

În clipa în care vrăjitoarea o tăie, sfâșiindu-i haina și carnea de pe partea superioară a brațului, ea strigă. Se răsuci, ridicând-o pe Goldryn pentru a doua lovitură.

Oțelul întâlni oțel și scoase scântei.

Sângele lui Rowan era la picioarele ei, pătând pietrele templului.

Aelin Galathynius se uită la Manon Cioc-negru peste săbiile lor încrucișate și scoase un mârâit grav, malițios.

Regină, salvatoare, inamică, lui Manon nu-i păsa. Urma să o omoare pe femeie. Legile lor o cereau, onoarea i-o cerea.

Chiar dacă nu o măcelărise pe Baba Picioare-galbene, Manon ar fi ucis-o doar din cauza acelei vrăji pe care o folosise ca să o

înghețe pe loc. Asta făcuse cu picioarele. O vrajă murdară, folosind sângele bărbatului.

Și acum, avea să moară.

Spintecă-Vânt se lipi de sabia reginei. Însă Aelin nu se dădu în lături.

– Te voi face bucățele, șuieră ea.

În spatele lor, Cele Treisprezece se adunară pe marginea văii, izolate. O fluierătură de-a lui Manon le făcu pe jumătate să-și caute balaurii. Nu mai apucă să fluiere și a doua oară.

Mai rapidă decât avea un om dreptul să fie, regina întinse un picior și o împinse pe Manon în spate, făcând-o să se poticnească. Aelin nu ezită; învârti sabia și se năpusti asupra ei.

Manon devie lovitura, dar Aelin trecu pe lângă ea și o țintui la pământ, lovind-o cu capul de pietre, care erau umede din cauza sângelui războinicului Fae. Pete de întuneric îi întunecară vederea.

Manon trase aer în piept pentru a doua fluierătură – cea menită să o oprească pe Asterin, cu săgețile ei. Pumnul reginei o lovi pe Manon în față și o întrerupse. Negrul îi întunecă și mai mult vederea – dar ea se răsuci, se răsuci cu fiecare fărâmă de putere nemuritoare, iar ele se rostogoliră pe podeaua templului. Dincolo de ele, se vedea hăul, și apoi...

O săgeată șuieră chiar spre spatele expus al reginei, în clipa în care ea aterizâ peste Manon.

Manon se răsuci din nou și, în schimb, săgeata lovi stâlpul. O aruncă pe Aelin de pe ea, dar regina fu imediat în picioare, agilă ca o pisică.

– *Este a mea*, îi urlă Manon lui Asterin, peste vale.

Regina râse, răgușit și rece, mergând în cerc în jurul lui Manon, care se ridică în picioare.

De cealaltă parte a văii, cei doi bărbați îl ajutau pe războinicul rănit să coboare de pe pod, iar războinicul cu păr auriu se pregătea să...

– Să nu îndrăznești, Aedion! îl avertiză Aelin și ridică o mână în direcția bărbatului.

El îngheță la jumătatea podului. Faptul că îi asculta ordinele întru totul era impresionant, recunoscu Manon.

– Chaol, fii atent la el, urlă regina.

Apoi, privind-o pe Manon în ochi, Aelin își băgă sabia puternică în teaca de pe spate, rubinul imens de pe mâner strălucind în lumina amiezii.

– Săbiile sunt plictisitoare, zise regina și apucă două cuțite de luptă.

Manon o puse în teaca ei de pe spate pe Spintecă-Vânt. Își scuturâ încheieturile mâinilor, scoțându-și unghiile de fier. Își trosni maxilarul, iar colții îi coborâră.

– Într-adevăr.

Regina se uită la unghii și la dinți, apoi rânji.

Sincer – era păcat că Manon trebuia să o omoare.

Manon Cioc-negru se năpusti asupra ei, la fel de rapid și de mortal ca o viperă.

Aelin sări înapoi, ferindu-se de fiecare lovitură puternică a acelor unghii de fier letale, care îi vizau gâtul, fața, pântecele. În spate, tot mai în spate, încercuind stâlpii.

Balaurii aveau să sosească în orice moment.

Aelin o împunse cu pumnalele, iar vrăjitoarea se dădu într-o parte, doar ca să îi zgârie gâtul, cu unghiile.

Aelin se răsuci, dar unghiile îi atinseră pielea. Sângele îi încălzi gâtul și umerii. Vrăjitoarea era incredibil de rapidă. Și o luptătoare dată naibii.

Însă Rowan și ceilalți trecuseră de cel de-al doilea pod. Acum, și ea trebuia să ajungă acolo.

Manon Cioc-negru fandă în stânga și tăie în dreapta.

Aelin se feri și se rostogoli într-o parte.

Stâlpul se cutremură în clipa în care unghiile de fier scobiră patru linii adânci în piatră.

Manon șuieră. Aelin reuși să-i înfigă pumnalul în șira spinării; vrăjitoarea întinse rapid o mână și apucă lama. Sângele albastru țâșni, dar vrăjitoarea ținu lama până când aceasta se rupse în trei bucăți în mâna ei.

Pe zeii din ceruri.

Aelin avu inspirația să țintească în jos cu celălalt pumnal, dar vrăjitoarea era deja acolo – iar strigătul lui Aedion îi răsună în urechi, în momentul în care Manon o lovi cu genunchiul în burtă.

Inspiră șuierând, dar Aelin nu dădu drumul pumnalului, chiar dacă vrăjitoarea o izbi de un alt stâlp.

Coloana de piatră se zgudui din cauza loviturii, iar Aelin își sparse capul, agonia arcuindu-se în ea, dar...

O tăietură, îndreptată direct spre fața ei.

Aelin se feri.

Din nou, impactul făcu piatra să se cutremure.

Aelin inspiră greoi. *Să se miște* – trebuia să se miște, ușor ca apa unui râu, ușor ca vântul *carranam-ului* ei, sângerând și rănită, de partea cealaltă.

Stâlp după stâlp, se retrase, rostogolindu-se, aplecându-se și ferindu-se.

Manon lovi cu putere și tăie, izbind fiecare stâlp, o forță a naturii în adevăratul sens al cuvântului.

Apoi, o luă de la capăt, stâlpii absorbind loviturile care ar fi trebuit să-i nenorocească fața și gâtul. Aelin merse mai încet, lăsând-o pe Manon să creadă că obosise, că era din ce în ce mai stângace...

- *De-ajuns*, lașo, sâsâi Manon, intenționând să o doboare pe Aelin la pământ.

Însă Aelin se învârti în jurul unui stâlp și pe marginea subțire a unei sterpe de dincolo de platforma templului, chiar în clipa în care Manon se izbi de coloană.

Stâlpul gemu, se legănă – și se răsturnă într-o parte, lovind stâlpul de alături, izbindu-se amândoi de pământ și spărgându-se. Împreună cu acoperișul boltit.

Manon nici măcar nu avu timp să se ferească atunci când marmura se prăbuși peste ea.

Una dintre puținele vrăjitoare rămase pe cealaltă parte a văii țipă.

Aelin fugea deja, chiar în clipa în care insula de piatră începu să se cutremure, de parcă străvechea forță care avea grijă ca templul să nu se prăbușească ar fi dispărut odată cu prăbușirea acoperișului.

La naiba. Aelin se îndreptă în viteză spre cel de-al doilea pod, praful și resturile de piatră arzându-i ochii și plămânii.

Insula se zdruncină cu o *crăpătură* asurzitoare, atât de violent, încât Aelin se împiedică. Dar în depărtare erau stâlpii și podul, Aedion care o aștepta pe partea cealaltă – cu brațul întins, făcându-i semn.

Insula se clătină din nou – mai mult și mai puternic de această dată. Urma să se prăbușească sub ele.

Ceva pâlpâi în albastru și alb, pânza roșie fulgeră, fierul licări...

O mână și un umăr, prinzându-se de o coloană căzută.

Încet și dureros, Manon făcu un efort să se ridice pe o lespede de marmură, cu fața acoperită de praf alb, sânge albastru curgându-i pe tâmplă.

De cealaltă parte a văii, complet izolată, vrăjitoarea cu părul auriu era în genunchi. „*Manon!*“

„Nu cred că te-ai ploconit vreodată pentru ceva, Aripă Conducătoare“, spusese regele.

Dar acolo era o vrăjitoare Cioc-negru în genunchi, implorându-i pe zeii la care se închinau; acolo, Manon Cioc-negru se lupta să se ridice, în vreme ce insula pe care se afla templul se prăbușea.

Aelin făcu un pas pe pod.

Asterin – așa o chema pe vrăjitoarea cu părul auriu. Ea o strigă din nou pe Manon, rugând-o să se ridice, să supraviețuiască.

Insula se cutremură. Podul care mai rămăsese – podul către prietenii ei, către Rowan, către siguranță – încă rezista.

Aelin îl mai simțise înainte: un fir în lume, un curent care o lega de altcineva. Îl simțise într-o noapte, cu ani în urmă, și-i dăduse bani unei tinere tămăduitoare ca să plece naibii de pe acest continent. Simțise zvâcnitura – și hotărâse să tragă înapoi.

Simțea iar acea zvâcnitură – spre Manon, ale cărei brațe se înmuiară când se prăbuși pe piatră. Inamica ei – noua ei adversară, care ar fi omorât pe ea și pe Rowan, dacă ar fi avut ocazia. Încarnarea unui monstru. Dar, poate că, din când în când, monștrii erau nevoiți să aibă grijă unul de celălalt.

– *Fugi!* urlă Aedion de pe cealaltă parte a văii.

Și fugi. Aelin fugi spre Manon, sărind peste pietrele căzute, sfâșiindu-și gleznele pe mormanele de moloz.

Insula se zguduia cu fiecare pas al ei, iar lumina soarelui ardea, și cum Mala ar fi susținut insula cu fiecare fărâmă de putere pe care zeița ar fi putut să o invoce în acest ținut.

Apoi, Aelin ajunse deasupra lui Manon Cioc-negru, iar vrăjitoarea îi aruncă o privire plină de ură. Aelin îndepărtă, pe rând, pietrele care îi acopereau trupul, insula cutremurându-se sub ele.

– Ești o luptătoare prea bună ca să te omor, șopti Aelin, apucând-o de sub umeri pe Manon cu un braț și ridicând-o. Stânca se legănă spre stânga – dar rezistă. O, zeilor. Dacă mor din cauza ta, te voi bate măr în iad.

Ar fi putut jura că vrăjitoarea râse spart când se ridică în picioare, aproape o greutate moartă în brațele lui Aelin.

- Tu – ar trebui să mă lași să mor, scrâșni Manon când traversară șchiopătând dărâmăturile.

Știu, știu, gâfâi Aelin, brațul ei tăiat durând-o din cauza greutății vrăjitoarei pe care o sprijinea. Se grăbiră pe cel de-al doilea pod, stânca templului legănându-se în dreapta întinzând bine podul în urma lor, peste pantă și peste râul strălucitor care curgea jos de tot.

Scrâșnind din dinți, Aelin o trase pe vrăjitoare, iar Manon începu să fugă împleticindu-se. Aedion rămase între stâlpii de pe cealaltă parte a văii, cu brațul încă întins spre ea – iar cu celălalt ridică

sabia, pregătit pentru sosirea Aripii Conducătoare. Stânca din spatele lor gemu.

Erau la jumătatea drumului – nu le aștepta decât un salt al morții. Manon tuși sânge albastru pe stinghiile de lemn.

– La ce naiba sunt bune bestiile voastre, dacă nu pot să vă salveze de la așa ceva? se răsti Aelin.

Insula se mișcă înapoi, în cealaltă direcție, iar podul se întinse – o, la naiba – *la naiba,* urma să se rupă. Alergară mai repede, până când ea văzu degetele întinse ale lui Aedion și albul ochilor săi.

Atât de tare crăpă piatra, încât o asurzi. Apoi, urmară zdrunci nătura și întinderea podului, când insula începu să se facă praf, alu necând într-o parte...

Aelin sări ultimii câțiva pași, apucând mantia roșie a lui Manon în clipa în care lanțurile podului se rupseră. Șipcile de lemn căzură, dar ele făceau deja saltul. Aelin gemu, când se izbi de Aedion. Se răsuci ca să-l vadă pe Chaol înșfăcând-o pe Manon și târând-o către buza văii, în timp ce mantia ei sfâșiată și plină de praf flutura în vânt

Când Aelin se uită în spatele vrăjitoarei, templul dispăruse.

Manon icni să respire, concentrându-se asupra respirației ei, asu pra cerului senin.

Oamenii o lăsară întinsă între stâlpii de piatră ai podului. Regin nici măcar nu se deranjase să-și ia la revedere. Se repezise, pur și simplu, către războinicul Fae rănit, rostindu-i numele ca pe o rugă ciune. *Rowan.*

Manon privise în sus, la timp ca să o vadă pe regină căzând în genunchi în fața războinicului rănit, în iarbă, cerând răspunsuri de la bărbatul cu păr șaten – Chaol – care apăsa cu mâna rana făcută de săgeată în umărul lui Rowan, pentru a opri sângerarea. Umerii reginei tremurau.

„*Inimă de foc*“, murmură războinicul Fae. Manon s-ar fi uitat în ntinuare, dacă nu ar fi tușit sânge pe iarba strălucitoare și dacă nu ar fi leșinat.

Când se trezi, ei dispăruseră. Trecuseră doar câteva minute – ntru că, apoi, auzi bubuitul aripilor și nugetul lui Abraxos. Asterin Sorrel erau acolo, grăbindu-se să ajungă la ea, înainte ca balaurii ă fi aterizat.

Regina Terrasenului îi salvase viața. Manon nu știa ce să înțeleagă din asta. Pentru că, acum, îi datora viața inamicei sale.

Și mai ales deoarece tocmai aflase cât de mult voiau bunica ei și regele Adarlanului să îi distrugă.

CAPITOLUL 61

Drumul înapoi prin Oakwald fu cea mai lungă călătorie din viața mizerabilă a lui Aelin. Nesryn scosese săgeata din umărul lui Rowan, iar Aedion găsise niște ierburi pe care să le mestece și să le împingă în rana deschisă, pentru a opri sângerarea.

Însă Rowan tot se sprijinea de Chaol și de Aedion, în timp ce se grăbeau prin pădure. Nu aveau unde să se ducă. În capitală, în tot acest regat de rahat, ea nu avea unde să ducă un mascul Fae rănit.

Lysandra era palidă și tremura, dar își îndreptase umerii și se oferise să-i ajute să-l care pe Rowan, când unul din ei ar fi obosit. Niciunul nu acceptă. Când, în cele din urmă, Chaol o rugă pe Nesryn să-i ia locul, Aelin îi zări tunica și mâinile pline de sânge – de sângele lui Rowan – și aproape că vomită.

Mai lent – fiecare pas era mai lent, odată ce forța lui Rowan slăbea.

– Trebuie să se odihnească, rosti Lysandra cu blândețe.

Aelin se opri, stejarii falnici înghesuindu-se în jurul ei. Ochii lui Rowan erau pe jumătate închiși, iar fața îi era palidă. Nici măcar nu putea să-și ridice capul. Ar fi trebuit să o lase pe vrăjitoare să moară.

– Nu putem pur și simplu să ridicăm o tabără în mijlocul pădurii, spuse Aelin. Are nevoie de o tămăduitoare.

– Știu unde putem să-l ducem, rosti Chaol.

Ea se uită la căpitan. Ar fi trebuit să o lase pe vrăjitoare să-l omoare.

Chaol îi evită privirea cu înțelepciune și se întoarse cu fața spre Nesryn.

– La casa de la țară a tatălui tău – bărbatul care o are în grijă e însurat cu o moașă.

Nesryn strânse din buze.

– Nu e o tămăduitoare, dar – da. Ar putea să ne ajute.

– Înțelegeți că, dacă bănuiesc că au de gând să ne trădeze, vor muri? întrebă Aelin foarte încet. Era adevărat și poate că în ochii lui Chaol părea un monstru, dar ei nu îi păsa.

– Știu, zise Chaol.

Nesryn nu făcu decât să dea aprobator din cap, încă sigură și calmă.

Atunci, ia-o înainte! rosti Aelin cu o voce goală. Și roagă-te să-și poată ține gurile.

Un lătrat frenetic și vesel îi întâmpină, trezindu-l pe Rowan din starea de leșin în care se aflase în timpul ultimilor câțiva kilometri, până la mica fermă de piatră. În tot acest timp, Aelin abia respirase.

Dar, în ciuda ei, în ciuda rănilor lui Rowan, când Fleetfoot se năpusti spre ei prin iarba înaltă, Aelin zâmbi ușor. Cățelușa sări pe ea, lingând-o, scheunând și dând din coada-i aurie și acoperită de puf.

Abia când atinse blana strălucitoare a lui Fleetfoot își dădu seama de cât de murdare și de pline de sânge îi erau mâinile.

Aedion se încruntă când preluă toată greutatea lui Rowan, în timp ce Chaol și Nesryn se îndreptară în fugă spre casa mare de piatră, puternic luminată, în întunericul care se lăsase complet în jurul lor. Bun. Mai puțini ochi care să-i vadă ieșind din Oakwald și traversând câmpurile abia arate. Lysandra încercă să îl ajute pe Aedion, dar el o refuză din nou. Ea spuse ceva printre dinți și îl ajută oricum.

Fleetfoot dansă în jurul lui Aelin, apoi îi observă pe Aedion, pe Lysandra și pe Rowan și deveni mai atentă. „Sunt prieteni", îi spuse ea stăpânei. Crescuse foarte mult de când Aelin o văzuse ultima dată. Nu era sigură de ce o surprindea asta, când și viața ei se schimbase.

Asigurarea lui Aelin păru destul de bună pentru Fleetfoot, care tropăi înainte, însoțindu-i până la ușa de lemn, care se deschisese pentru a le prezenta o moașă înaltă și cu o privire serioasă care, după ce se uită la Rowan, îngheță.

Un cuvânt. Un singur cuvânt blestemat care ar fi sugerat că ar fi putut să-i toarne, și ar fi fost moartă.

– Cine i-a pus lichenul acela pe rană i-a salvat viața, spuse femeia. Aduceți-l înăuntru – trebuie să curățăm rana, înainte de orice altceva.

Martei, soția îngrijitorului casei, îi luă câteva ore să curețe, sa dezinfecteze și să panseze rănile lui Rowan. „A fost norocos, atât de norocos că săgeata nu i-a lovit ceva vital!", tot spunea ea.

În afară de a căra vasele cu apă însângerată, Chaol nu știa ce altceva să facă.

Aelin stătea pe un scăunel de lângă patul din camera de oaspeți a casei elegante și confortabile și urmărea fiecare mișcare a Martei.

Chaol se întreba dacă Aelin știa că era plină de sânge. Că arăta chiar mai rău decât Rowan. Gâtul îi era rănit, pe față avea sânge uscat, obrazul îi era lovit, iar mâneca stângă a tunicii, sfâșiată, lăsa să se vadă o tăietură gravă. În plus, praful, murdăria și sângele albastru al Aripii Conducătoare o acopereau din cap până-n picioare.

Însă Aelin nu se mișca de pe scaun, bând doar apă și mârâind dacă Marta se uita ciudat la Rowan.

Cumva, Marta trecea peste asta.

Când moașa termină, se întoarse cu fața la regină. Neștiind pe cine găzduia, Marta i se adresă.

– Ai două opțiuni: fie te duci să te speli la cișmeaua de afară, fie stai cu porcii toată noaptea. La cât ești de murdară, dacă îl atingi o singură dată, ai putea să-i infectezi rănile.

Aelin se uită peste umăr la Aedion, care se sprijinea de peretele în spatele ei. El clătină aprobator din cap, în tăcere. Avea să aibă grijă de Rowan. Aelin se ridică și ieși din cameră.

– Acum, mă voi ocupa de cealaltă prietenă a voastră, zise Marta și se grăbi spre locul în care Lysandra adormise în încăperea de alături, ghemuită pe un pat îngust. La etaj, Nesryn se ocupa de angajați – asigurându-se că nu aveau să sufle nicio vorbă. Dar observase urma de bucurie de pe chipurile acestora în momentul sosirii lor: Nesryn și familia Faliq le câștigaseră loialitatea cu mult timp în urmă.

După două minute, Chaol se duse după Aelin. Stelele străluceau, iar luna plină era aproape orbitoare. Vântul nopții șoptea prin iarbă, abia auzindu-se din cauza zgomotului produs de apa de la robinet. O găsi pe regină ghemuită în fața acestuia, cu apa curgându-i peste față.

– Îmi pare rău, rosti el.

Ea își frecă fața și ridică maneta până când curse mai multă apă.

Am vrut doar să-l omor, continuă Chaol. Ai avut dreptate – în acest timp, ai avut dreptate. Dar am vrut să o fac eu. Nu am știut că... Îmi pare rău.

Ea dădu drumul manetei și se întoarse ca să se uite la el.

Astăzi i-am salvat viața inamicei mele, spuse. Se ridică și-și șterse apa de pe față. Și, cu toate că era mai înalt decât ea, se simți brusc mic în clipa în care Aelin îl privi. Nu doar Aelin. Regina Aelin Ashryver Galathynius îl fixa cu privirea, își dădu el seama.

Au încercat să-i țintească inima lui... Rowan. Și, cu toate acestea, eu am salvat-o.

Știu, spuse el. Țipătul ei din clipa în care săgeata trecuse prin Rowan... Îmi pare rău, repetă el.

Ea se uită la stele – spre Nord. Chipul îi era de gheață.

Chiar l-ai fi ucis, dacă ai fi avut ocazia?

– Da, șopti Chaol. Eram pregătit pentru asta.

El se întoarse încet către el.

– O vom face – împreună. Vom elibera magia și, după aceea, vom merge acolo și-i vom pune capăt împreună.

– Nu vei insista să stau deoparte?

– Cum pot să-ți refuz ultimul cadou pentru el?

– Aelin...

Umerii ei se lăsară ușor.

– Nu te condamn. Dacă Rowan ar fi avut acel colier în jurul gâtului, aș fi făcut același lucru.

În timp ce ea pleca, vorbele ei îl loviră în plex. Acum câteva săptămâni, el îi spusese că era un monstru. Crezuse asta și-și permisese ca asta să fie un scut împotriva gustului amar al dezamăgirii și al tristeții.

Fusese un prost.

Îl mutară pe Rowan înainte de răsărit. Mulțumită darului ne muririi care încă îi mai curgea prin vene, se vindecase destul de bine încât să meargă pe picioarele lui, așa că ei părăsiră acea fru moasă casă de țară, înainte ca personalul să se trezească. Aelin îș luă rămas-bun doar de la Fleetfoot, care dormise ghemuită lângă e în noaptea lungă în care îl veghease pe Rowan.

Apoi plecară, Aelin și Aedion susținându-l pe Rowan, ale căru brațe atârnau peste umerii lor, în timp ce se grăbeau să ajungă d cealaltă parte a dealurilor.

Ceața dimineții îi învălui când intrară în Rifthold pentru ul tima dată.

CAPITOLUL 62

Manon nu se sinchisi să pară încântată când îl făcu pe Abraxos să se trântească la pământ, în fața grupului regelui. Caii nechezară și se agitară când Cele Treisprezece zburară în cerc deasupra poienii în care zăriseră grupul.

- Aripă Conducătoare! spuse regele din șaua calului său, deloc deranjat. Lângă el, fiul lui – Dorian – se crispă.

Se crispă așa cum o făcuse creatura blondă în Morath, când le dăruise.

Voiai ceva? întrebă regele cu răceală. De ce arăți ca și cum ești la jumătatea drumului spre regatul lui Hellas?

Manon descălecă de pe Abraxos și se îndreptă către rege și fiul lui. Prințul se uită la șaua sa, având grijă să nu îi întâlnească privirea.

În pădurile tale sunt rebeli, răspunse ea. Ți-au luat micuța prizonieră din furgon și au încercat să mă atace pe mine și pe Cele Treisprezece. I-am măcelărit pe toți. Sper că nu te superi. Ți-au lăsat câțiva dintre oameni morți, în furgon – deși se pare că nu le-ai observat lipsa.

Ai venit tocmai până aici ca să-mi spui asta? întrebă, simplu, regele.

Am venit până aici ca să-ți spun că, atunci când mă confrunt cu rebelii tăi, cu inamicii tăi, nu mă interesează prizonierii. Și Cele Treisprezece nu sunt o caravană, care să-i transporte după bunul tău plac. Ea se apropie de calul prințului.

– Dorian, zise ea. Un ordin și o provocare.

Ochii de safir o priviră. Nici urmă de întuneric din altă lume. Doar un om, prins înăuntru.

Ea se uită la rege.

– Ar trebui să-ți trimiți fiul la Morath. Ar fi un loc pe placul lui.

Înainte ca regele să poată să-i răspundă, Manon se întoarse la Abraxos. Plănuise să-i povestească regelui despre Aelin. Despre rebelii care-și spuneau Aedion, Rowan și Chaol. Dar... ei erau oameni și nu puteau să călătorească rapid – nu dacă erau răniți. Îi era datoare cu viața inamicei sale.

Manon urcă în șaua lui Abraxos.

– Poate că bunica mea e Mare Vrăjitoare, îi zise ea regelui, dar eu sunt călare în fruntea armatelor.

Regele chicoti.

– Ești nemiloasă. Cred că te plac, Aripă Conducătoare.

– Arma făcută de bunica – oglinzile. Chiar ai de gând să le folosești cu focul-umbră?

Un avertisment se citi pe fața rumenă și încordată a regelui. Copiile din furgon erau o fracțiune din dimensiunea a ceea ce descriau planurile bătute în cuie pe perete: turnuri de luptă uriașe, care puteau fi transportate, înalte de treizeci de metri, ale căror interioare erau îmbrăcate cu oglinzile sacre ale Străbunelor. Oglinzi care, cândva, fuseseră folosite ca să construiască, să distrugă și să repare. Acum, aveau să fie amplificatoare, reflectând și multiplicând orice putere ar fi ales regele să dezlănțuie, până când aceasta ar fi devenit o armă care ar fi putut fi îndreptată către orice țintă. Dacă puterea ar fi fost focul-umbră al lui Kaltain...

– Pui prea multe întrebări, Aripă Conducătoare, spuse regele.

– Nu-mi plac surprizele, fu singura ei replică. Cu excepția acestui lucru – acesta fusese o surpriză.

Arma nu era destinată câștigării gloriei, triumfului sau dragostei de luptă. Ci exterminării. Unui măcel pe scară largă, care nu ar fi

implicat multe lupte. Orice armată care s-ar fi opus, ar fi fost lipsită de apărare, chiar și Aelin și războinicii ei.

Fața regelui se făcea mov de nerăbdare.

Însă Manon deja se îndrepta către ceruri, Abraxos bătând puternic din aripi. Se uită la prinț până când tot ce mai văzu fu o urmă de păr negru. Și se întrebă cum era să fii captiv în acel trup.

/

Elide Lochan aşteptă căruța cu alimente. Care însă nu sosi. Întârzie o zi; întârzie două. De teamă că ar fi ajuns când ar fi ațipit, nici nu prea dormi. Când se trezi în cea de-a treia zi, cu gura uscată, se grăbi, ca de obicei, să coboare și să ajute la bucătărie. Munci până când piciorul aproape îi cedă.

Apoi, chiar înainte de apusul soarelui, nechezatul cailor, zăngănitul roților și strigătele oamenilor ricoșară din pietrele întunecate ale podului lung al Breslei.

Elide se strecură din bucătărie înainte să fie văzută, înainte ca bucătarul să-i dea altceva de făcut. Sui scările cât de repede putu cu lemnul ei, având inima în gât. Ar fi trebuit să își țină lucrurile la parter, ar fi putut să găsească o ascunzătoare.

Sus, și mai sus, în turnul lui Manon. În fiecare dimineață, își umpluse plosca din piele cu apă și adunase câteva alimente într-o desagă. Elide deschise ușa camerei lui Manon, îndreptându-se către patul sub care ea își ținea proviziile.

Dar Vernon era înăuntru. Stătea pe marginea patului lui Manon, de parcă ar fi fost al său.

– Pleci undeva, Elide?

CAPITOLUL 63

– Unde naiba ai putea tu să pleci? întrebă Vernon când se ridică, elegant ca o pisică.

Panica îi curse prin vene. Căruța – *căruța...*

– Acesta a fost planul, de la bun început? Să te ascunzi printre vrăjitoare și apoi să fugi?

Elide merse cu spatele către ușă. Vernon plescăi.

– Știm amândoi că nu are sens să fugi. Și că Aripa Conducătoare nu va sosi prea curând.

Lui Elide îi tremurară genunchii. O, zeilor!

– Dar e frumoasa și deșteapta mea nepoată – sau vreun fel de vrăjitoare? O întrebare atât de importantă. El o apucă de cot, ținând în mână un cuțitaș. Nu putu să facă nimic împotriva tăieturii de pe braț care o înțepă, a sângelui roșu care curse. Se pare că nu ești o vrăjitoare.

– Sunt o vrăjitoare Cioc-negru. Nu avea să se plece în fața lui, nu avea să se umilească.

Vernon îi dădu târcoale.

– Păcat că toate sunt în nord și că nu pot certifica asta.

„Luptă, luptă, luptă, își auzi sângele cântând – nu-l lăsa să te prindă-n cușcă. Mama ta a murit luptându-se. A fost vrăjitoare, tu ești vrăjitoare și nu te dai bătută – nu te dai bătută...“

Vernon se năpusti asupra ei, prea rapid ca să-l evite cu lanțurile ei, prinzând-o cu o mână de sub braț, iar cu cealaltă o trânti cu capul de lemn, atât de tare, încât trupul ei, pur și simplu – înlemni.

Doar de asta avu nevoie – de pauza asta stupidă – ca să-i prindă lălalt braț și să i le țină pe amândouă strâns cu o mână, iar cu laltă o apucă de gât destul de puternic încât să o doară, să o facă și dea seama că unchiul ei se antrenase, odată, la fel ca tatăl ei.

– Vii cu mine.

– Nu. Cuvântul era o șoaptă.

O ținu și mai strâns, răsucindu-i brațele până când acestea urlară de durere.

– Nu știi ce trofeu ești? Ce ai putea să faci?

O trase înapoi, deschizând ușa. Nu – nu avea de gând să-l lase să o ia, nu avea... Dar țipatul nu ar fi ajutat-o cu nimic. Nu într-o Breaslă plină de monștri. Nu într-o lume în care nimeni nu-și aducea aminte i exista și nu se deranja să-i pese. Ea se potoli, iar el interpretă asta ca pe o acceptare tacită. Când o împinse în casa scării, îi simți zâmbetul în ceafă.

– În venele tale curg sângele Cioc-negru și generoasa magie a miliei noastre. O trase în jos, pe scări, iar ea simți fierea arzându-i tul. Nimeni nu venea după ea – pentru că nu aparținea nimănui. rajitoarele nu au magie, nu ca noi. Dar tu, care ești rezultatul unirii lor două ramuri... Vernon o apucă și mai strâns de braț, chiar acolo unde o tăiase, iar ea țipă. Sunetul răsună în jos, slab și gol, pe scările de piatră. Aduci o mare onoare casei tale, Elide.

/

Vernon o lăsă într-o celulă înghețată, din temniță.

Era întuneric. Nu se auzea nimic, în afară de apa care picura undeva.

Tremurând, Elide nu-și găsi cuvintele ca să-l implore pe Vernon, când o aruncă înăuntru.

Ți-ai făcut-o cu mâna ta, să știi, în momentul în care te-ai aliat rājitoarea aceea și mi-ai confirmat că sângele lor curge prin ve- le tale, spuse el. O studie, dar ea se uita cu atenție la detaliile

celulei – la orice, *la orice* ar fi putut să o ajute să iasă. Nu găsi nimic. Te las aici până când vei fi pregătită. Oricum, mă îndoiesc de faptul că cineva își va da seama că lipsești.

Trânti ușa, iar întunericul o înghiți cu totul.

Ea nici măcar nu se sinchisi să încerce mânerul.

—

Ducele o chemă pe Manon chiar în clipa în care puse piciorul în Morath.

Solul tremura în arcada care dădea spre mansardă și abia reuși să spună ceva când văzu sângele, mizeria și praful care încă o acopereau pe Manon.

Se gândise să scrâșnească din dinți către el, pentru că tremura ca un prost molâu, dar era secătuită, capul îi bubuia și orice mișcare, în afară de cele de bază, necesita prea multă concentrare.

Niciuna dintre Cele Treisprezece nu îndrăznise să spună ceva despre bunica ei – despre faptul că fusese de acord cu împerecherea.

Urmată îndeaproape de Sorrel și de Vesta, Manon deschise larg ușile spre camera de consiliu a ducelui, lăsând lemnul trântit să spună exact ceea ce credea despre faptul că fusese chemată imediat.

Ducele – care o avea alături doar pe Kaltain – îi aruncă o privire.

– Explică-mi de ce... arăți așa.

Manon deschise gura.

Dacă Vernon ar fi auzit că Aelin Galathynius era în viață – dacă ar fi bănuit, pentru o clipită, că Aelin s-ar fi simțit datoare față de mama lui Elide, pentru că-i salvase viața, ar fi putut foarte bine să-și omoare nepoata.

– Rebelii ne-au atacat. I-am ucis pe toți.

Ducele aruncă un dosar cu hârtii pe masă. Acestea atinseră sticla și alunecară, întinzându-se în formă de evantai.

– Luni întregi mi-ai cerut explicații. Ei bine, iată-le. Rapoarte despre dușmanii noștri, despre țintele mai mari pe care trebuie să le doborâm... Maiestatea Sa îți trimite cele mai bune urări.

Manon se apropie.

– Tot el l-a trimis și pe prințul demon în barăcile mele, ca să ne atace? Se holbă la gâtul ducelui, întrebându-se cât de ușor s-ar fi rupt pielea aspră.

Gura lui Perrington se strâmbă într-o parte.

– Roland nu mai era util. Cine să aibă grijă de el mai bine, dacă nu Cele Treisprezece?

– Nu mi-am dat seama că trebuie să fim călăii tăi. Chiar ar fi trebuit să-i rupă gâtul pentru ce încercase să facă. Lângă el, Kaltain era absentă, o carcasă. Dar acel foc-umbră... L-ar fi invocat, dacă ducele ar fi fost atacat?

– Ia loc și citește hârtiile, Aripă Conducătoare.

Nu aprecie ordinul și, ca să i-o spună, scoase un mârâit, dar se așeză. Și citi. Rapoarte despre Eyllwe, Melisande, Fenharrow, Deșertul Roșu și Wendlyn. Și despre Terrasen.

Potrivit raportului, Aelin Galathynius – crezută moartă mult timp – apăruse în Wendlyn și învinsese patru dintre prinții Valgi, inclusiv un general letal, din armata regelui. Cu ajutorul focului.

„Aelin avea magia focului, spusese Elide. Ar fi putut supraviețui frigului." Dar – dar asta însemna că magia... Că magia încă funcționa în Wendlyn. Și nu aici. Manon ar fi pariat pe o mare parte din aurul ținut în rezervele Breslei Cioc-negru că din cauza bărbatului din fața ei – și a regelui din Rifthold – se întâmpla asta.

Apoi, citi un raport despre Prințul Aedion Ashryver, fostul general al Adarlanului, rudă cu familia Ashryver din Wendlyn, în care scria că fusese arestat pentru trădare. Pentru că se asociase cu rebelii. Forțe necunoscute îl scăpaseră de la execuție, cu doar câteva săptămâni în urmă. Posibili suspecți: Lordul Ren Allsbrook din Terrasen... și Lordul Chaol Westfall din Adarlan, care îl slujise cu loialitate pe

rege, în calitate de Căpitan al Gărzii, până când își unise forțele cu Aedion în primăvară și fugise din castel, în ziua capturării lui Aedion. Ei suspectau că nu ajunsese departe – și că avea să încerce să-l elibereze pe Prințul Moștenitor, prietenul lui de o viață. Să îl elibereze.

Prințul o tachinase, o provocase – de parcă ar fi încercat să o facă să-l omoare. Iar Roland implorase să fie ucis.

Dacă Aedion și Chaol erau acum amândoi cu Aelin Galathynius, lucrând toți împreună... Nu fuseseră în pădure ca să spioneze. Ci ca să-l salveze pe Prinț. Și pe acea prizonieră, oricine ar fi fost ea. Măcar salvaseră un prieten.

Ducele și regele nu știau. Nu știau cât de aproape fuseseră de toate țintele lor sau cât de aproape de a-l prinde pe Prinț ajunseseră inamicii lor.

De aceea venise căpitanul în fugă. Venise să-l omoare pe Prinț – singura milă pe care credea că ar fi putut să i-o ofere.

Rebelii nu știau că omul era încă înăuntru.

– Ei bine? întrebă ducele. Ai vreo întrebare?

– Mai trebuie să-mi explici de ce e necesară arma pe care o construiește bunica mea. O asemenea unealtă ar putea fi catastrofală. Dacă nu există magie, atunci cu siguranță nu merită să folosim acele turnuri pentru a o ucide pe Regina Terrasenului.

– Mai bine să fim foarte pregătiți decât surprinși. Avem control deplin asupra turnurilor.

Cu o unghie de fier, Manon bătu în masa de sticlă.

– Acestea sunt informații esențiale, Aripă Conducătoare. Continuă să îți dovedești valoarea, și vei primi mai multe.

Să își dovedească valoarea? În ultima vreme, nu făcuse nimic în această direcție, cu excepția – cu excepția faptului că-l nimicise pe unul dintre prinții lui demon și că măcelărise acel trib din munți, fără niciun motiv. Un fior de furie o străbătu. Așadar, faptul că-l trimisese pe prinț în barăci nu fusese un mesaj, ci un test. Să vadă dacă ar fi rezistat împotriva lui și dacă s-ar fi supus în continuare.

– Ai ales un sabat pentru mine?

Manon se forță să ridice nepăsătoare din umeri.

– Am așteptat să văd cine s-a comportat cel mai bine, cât am fost plecată. Va fi recompensa lor.

– Ai timp până mâine.

Manon îl privi de sus.

– După ce voi pleca din această cameră, voi face o baie și voi ermi o zi întreagă. Dacă tu sau micii tăi demoni mă veți deranja ai devreme, vei afla cât de mult îmi place să mă joc de-a călăul. Voi lua o hotărâre după aceea, a doua zi.

– Nu cumva eviți să iei o decizie, nu-i așa, Aripă Conducătoare?

– De ce ar trebui să mă deranjez să fac favoruri sabaturilor care nu le merită? Manon nu își permise nicio secundă să se gândească ce îi lăsa Matroana să facă pe acești oameni, în timp ce adună dosarele, i le împinse în brațe lui Sorrel și ieși cu pași mari.

Tocmai ajunsese în dreptul scărilor către turnul ei, când o zări pe sterin sprijinindu-se de arcadă, curățându-și unghiile de fier.

Sorrel și Vesta își ținură respirația.

· Ce s-a întâmplat? voi Manon să știe, scoțându-și și ea unghiile.

Fața lui Asterin era masca plictiselii eterne.

Trebuie să stăm de vorbă.

Zbură spre munți împreună cu Asterin, iar ea o lăsă pe verișoara a conducă – îl lăsă pe Abraxos să urmărească femela de un albas- precum cerul a lui Asterin, până când se îndepărtară de Morath. posiră pe un mic platou acoperit cu flori sălbatice mov și porto- hii, ale cărui ierburi șuierau în vânt. Abraxos practic grohăia de urie, iar Manon, care era la fel de epuizată pe cât îi era de grea mantia roșie, nu se deranjă să-l certe.

Își lăsară balaurii pe câmp. Vântul de munte era surprinzător de calm, ziua era frumoasă, iar cerul plin de nori mari și pufoși. Ea le ordonase lui Sorrel și Vestei să rămână în urmă, în ciuda protestelor lor. Dacă lucrurile ajunseseră în punctul în care nu aveau încredere ca Asterin să rămână singură cu ea... Manon nu voia să se gândească la asta.

Poate că de aceea fusese ea de acord să vină. Poate că era din cauza strigătului pe care Asterin îl scosese de pe cealaltă parte a văii. Semă nase atât de mult cu strigătul moștenitoarei Sânge-albastru, Petrah, când balaurul ei fusese făcut bucăți. Cu țipătul mamei lui Petrah, când Petrah și balaurul ei, Keelie, se rostogoliseră în neant.

Asterin se îndreptă spre marginea platoului, florile sălbatice le-gănându-i-se pe lângă gambe, hainele-i negre de călărie strălucind în soarele puternic. Își despleti părul, scuturând valurile aurii, apoi își scoase sabia și pumnalele și le lăsă să cadă zgomotos la pământ

– Am nevoie să asculți și să nu spui nimic, îi zise lui Manon, când aceasta veni lângă ea.

Îi cerea mult moștenitoarei, însă cererea ei nu ascundea nicio provocare, nicio amenințare. Iar Asterin nu îi vorbise niciodată așa. Așadar, Manon dădu aprobator din cap.

Asterin se uită dincolo de munți – aici atmosfera era atât de vi brantă, acum că erau departe de întunericul din Morath. O adiere înmiresmată bătu printre ele, ciufulindu-i buclele lui Asterin, până când semănară cu un răsărit de soare.

– Când aveam douăzeci și opt de ani, am fost la vânătoare de vrăjitoare Crochan într-o vale, chiar la vest de Colțul Alb. Mai aveam de mers o sută șaizeci de kilometri până la următorul sat și, când s-a stârnit o furtună, nu am vrut să aterizez. Așa că am încercat să de pășesc furtuna pe mătura mea, am încercat să zbor peste ea. Dar furtuna s-a întețit și s-a tot înălțat. Nu știu dacă din cauza fulgerelor sau a vântului dar, deodată, am căzut. Am reușit să controlez mătura destul de mult încât să aterizez, dar impactul a fost brutal. Înainte s-

in, știam că mi-am rupt brațul în două locuri, că mi-am sucit de tot glezna și că mătura mea era spulberată.

În urmă cu peste optzeci de ani – asta se întâmplase cu mai bine de optzeci de ani în urmă, iar Manon nu aflase niciodată. Fusese plecată într-o misiune personală – unde anume, nu își amintea acum. Toți acei ani, în care vânase vrăjitoare Crochan, erau acum o ceață.

– Când m-am trezit, eram în coliba unui om, iar mătura mea, scurtă bucăți, era lângă pat. Bărbatul care m-a găsit mi-a spus că m-a văzut căzând din cer, când se îndrepta călare spre casă, prin furtună. Era un vânător tânăr – probabil vâna animale exotice, de aceea avea o colibă în adâncul sălbăticiei. Dacă aș fi avut putere, cred că l-aș fi ucis, chiar dacă aș fi făcut-o doar pentru că-i voiam resursele. Dar, vreme de câteva zile, cât timp mi s-au sudat oasele, mi-am tot pierdut și mi-am tot recăpătat cunoștința și, când m-am trezit din nou... m-a hrănit suficient, până când nu l-am mai perceput ca pe ceva de mâncare. Sau ca pe o amenințare.

Se lăsă o tăcere îndelungată.

Am stat acolo cinci luni. Nu am vânat nicio vrăjitoare Crochan. L-am ajutat să vâneze, am găsit lemn de esență tare și am început să-mi cioplesc o mătură nouă și... Amândoi știam ce eram, ce era el. Știu că eram bătrână și că el era om. Dar, în momentul acela, eram doar o seamă și nu ne păsa. Așa că am stat cu el până când ordinele m-au trimis înapoi la Breasla Cioc-negru. Și i-am spus... i-am spus că mă voi întoarce când voi putea.

Manon abia putea să gândească, abia putea să respire din cauza neliniștii din capul ei. Nu auzise nimic despre asta. Nici măcar o șoaptă. Faptul că Asterin și-ar fi ignorat îndatoririle sacre... Că a fugit cu acel om...

Eram însărcinată de o lună când am ajuns înapoi la Breasla Cioc-negru. Lui Manon îi tremurară genunchii. Tu nu mai erai acolo – erai plecată în următoarea ta misiune. Nu am povestit

nimănui, nu până când am știut că pruncul va supraviețui primelor luni de sarcină.

Nu era ceva neobișnuit, deoarece multe vrăjitoare își pierdeau copiii în acea perioadă. Era un miracol în sine ca pruncul să depășească acel prag.

– Dar au trecut trei luni, apoi patru. Și, când nu am mai putut să ascund sarcina, i-am mărturisit bunicii tale. Ea a fost încântată și mi-a ordonat să stau în pat în Breaslă, pentru ca nimic să nu ne supere pe mine sau pe puiul din pântecele meu. I-am spus că voiam să ies, dar m-a refuzat. Știam foarte bine că nu trebuia să-i spun că voiam să mă întorc în acea colibă, în pădure. Știam că l-ar fi ucis. Așa că am rămas luni întregi în turn, o prizonieră răsfățată. Chiar ai venit în vizită, de două ori, dar nu ți-a spus că eram acolo. Nu înainte de a naște, spunea ea.

Se auzi o respirație adâncă, neregulată. Nu era neobișnuit ca vrăjitoarele să le protejeze prea mult pe cele însărcinate. Și Asterin ar fi fost apreciată, dat fiind faptul că era înrudită cu Matroana.

– Am făcut un plan. De îndată ce mi-aș fi revenit după naștere, în clipa în care nu aș mai fi fost supravegheată, aș fi luat fetița și i-aș fi arătat-o tatălui ei. Credeam că o viață în pădure, liniștită și pașnică, ar fi fost mai bună pentru copilul meu decât vărsarea de sânge. Credeam că, poate, ar fi fost mai bună... pentru mine. Asterin abia rosti ultimele două cuvinte.

Manon nu reuși să se convingă să se uite la verișoara ei.

– Am născut. Când a ieșit, fetița aproape că m-a rupt în două. Credeam că asta se întâmpla din cauză că era o luptătoare, o adevărată Cioc-negru. Și eram mândră. Chiar dacă țipam și sângeram, eram atât de mândră de ea.

Asterin amuți și, în cele din urmă, Manon o privi.

Lacrimile se rostogoleau pe fața verișoarei ei, strălucind în soare.

– S-a născut moartă, șopti Asterin, în vânt, închizând ochii. Am așteptat să aud acel strigăt de triumf, dar s-a auzit doar tăcerea

făcere și, apoi, bunica ta... Deschise ochii. Bunica ta m-a lovit. M-a bătut. Iar și iar. Nu voiam decât să-mi văd fetița, dar, în schimb, a a ordonat să fie arsă. A refuzat să mă lase să o văd. Eram o rușine pentru fiecare vrăjitoare de până atunci; eram de vină pentru un prunc anormal; le-am dezonorat pe vrăjitoarele Cioc-negru; am dezamăgit-o. A tot țipat la mine, și când am plâns în hohote, ea...

...

Manon nu știa unde să se uite, ce să facă cu brațele. Un copil născut mort era cea mai mare tristețe – și rușine a unei vrăjitoare. Dar pentru bunica ei...

Asterin își descheie vesta și o lăsă să-i alunece de pe umeri, în tăcere. Își scoase cămașa și pe cea de dedesubt, până când pielea ei aurie străluci în lumina soarelui, dezgolindu-și sânii plini și grei. Asterin se întoarse, iar Manon căzu în genunchi, în iarbă.

Acolo, marcate pe abdomenul lui Asterin, litere dure și malițioase formau un singur cuvânt: „NECURATĂ".

– M-a însemnat. Le-a pus să încălzească fierul în același foc în care a ars copilul meu și m-a însemnat chiar ea. Mi-a zis că nu mai trebuie să încerc vreodată să concep un alt Cioc-negru. Că majoritatea bărbaților vor vedea cuvântul și vor fugi.

Optzeci de ani. Optzeci de ani ascunsese asta. Dar Manon o văzuse dezbrăcată... Nu. Nu o văzuse. Nu de zeci de ani. Când erau mai mici, da, dar...

- Rușinată, nu am spus nimănui. Sorrel și Vesta... Sorrel știa pentru că a fost în acea cameră. Sorrel s-a luptat pentru mine. A implorat o pe bunica ta, dar ea i-a rupt brațul și a dat-o afară. Dar după ce Matroana m-a aruncat în zăpadă și mi-a zis să mă târăsc undeva ca să mor, Sorrel m-a găsit. A luat-o pe Vesta și m-au dus în ascunzătoarea ei, în adâncul munților și, în secret, au avut grijă de mine în zilele în care... în care nu am putut să cobor din pat. Apoi, într-o zi, m-am trezit, pur și simplu, și am hotărât să lupt. M-am antrenat. Mi-am vindecat trupul. Am devenit puternică – mai puternică decât

înainte. Și nu m-am mai gândit la ce s-a întâmplat. După o lună, am plecat să vânez vrăjitoare Crochan și m-am întors la Breaslă cu trei inimi de-ale lor într-o cutie. Dacă bunica ta era surprinsă că nu am murit, nu a arătat-o. Erai acolo, când m-am întors în acea noapte. Ai închinat un pahar în cinstea mea și ai declarat că erai mândră să ai o Aghiotantă atât de pricepută.

Încă în genunchi, cu pantalonii uzi de la pământul reavăn, Manon se holbă la semnul hidos, făcut cu fierul.

– Nu m-am mai întors niciodată la vânător. Nu știam cum să-i explic însemnul. Cum să-i spun despre bunica ta sau să-mi cer scuze. Mă temeam că m-ar fi tratat ca bunica ta. Așa că nu m-am mai întors niciodată. Gura îi tremură. O dată la câțiva ani, zburam pe deasupra colibei, doar... doar ca să văd. Își șterse fața. Nu s-a însurat. Și, chiar și la bătrânețe, îl vedeam uneori stând pe acel pridvor din față. De parcă aștepta pe cineva.

Ceva... ceva se rupea și provoca dureri în pieptul lui Manon, prăbușindu-se.

Asterin se așeză printre flori și începu să se îmbrace. Plângea în tăcere, dar Manon nu știa dacă ar fi trebuit să-i spună ceva. Nu știa cum să o aline, cum să o liniștească.

– Nu mi-a mai păsat, rosti Asterin în cele din urmă. De nimic. După aceea, totul era o glumă, o emoție puternică și nimic nu mă speria.

Acea sălbăticie, acea ferocitate neîmblânzită... Nu erau născute dintr-o inimă liberă, ci dintr-una care cunoscuse disperarea atât de profund, încât singura metodă de a o depăși era să trăiască intens, violent.

– Dar mi-am spus – spuse Asterin, terminând de încheiat nasturii de la vestă – că-mi voi dedica toată viața să fiu Aghiotanta ta. Să te slujesc *pe tine*. Nu pe bunica ta. Pentru că știam că bunica ta mi a ascuns de tine cu un motiv. Cred că știa că ai fi luptat pentru mine. Și orice a văzut bunica ta în tine, de a înfricoșat-o... Merita să aștept. Să slujesc. Așa că asta am făcut.

Ziua aceea, în care Abraxos ajunsese la Răscruce, când Cele Treisprezece păruseră pregătite să lupte, în cazul în care bunica ei ar fi ordonat să o omoare...

Asterin îi întâlni privirea.

– Sorrel, Vesta și cu mine știm de multă vreme de ce e capabilă bunica ta. Nu am spus niciodată nimic, pentru că ne temeam că, dacă am fi știut, te-ar fi pus în pericol. În ziua în care ai salvat-o pe Petrah, în loc să o lași să cadă... Nu ai fost singura care a înțeles de ce te-a făcut bunica ta să o măcelărești pe acea Crochan. Asterin clătină din cap. Te implor, Manon. Nu-i lăsa pe bunica ta și pe acești oameni să ia vrăjitoarele și să le folosească așa. Nu îi lăsa să ne transforme progeniturile în monștri. Ce au făcut deja... Te implor să mă ajuți să repar lucrurile.

Manon înghiți cu greu, cu dureri în gât.

- Dacă îi vom sfida, vor veni după noi și ne vor omorî.

Știu. Toate știm. Asta am vrut să îți spunem seara trecută.

Manon se uită la cămașa verișoarei sale, de parcă ar fi putut să vadă însemnul de dedesubt.

De asta te-ai purtat așa.

Nu sunt destul de proastă încât să pretind că nu am o slăbiciune pentru progeniturile vrăjitoarelor.

Acesta era motivul pentru care bunica ei insistase, de zeci de ani, ca Asterin să fie retrogradată.

Nu cred că este o slăbiciune, recunoscu Manon și se uită peste umăr la locul în care Abraxos adulmeca florile sălbatice. Vei fi numită Aghiotantă din nou.

Asterin își înclină capul.

Îmi pare rău, Manon.

Nu ai pentru ce să îți pară rău. Bunica a mai tratat și pe altele așa? îndrăzni ea să adauge.

Nu din Cele Treisprezece. Doar din alte clanuri. Majoritatea au murit după ce bunica ta le-a alungat.

Și lui Manon nu i se spusese asta niciodată. Fusese *mințită*. Manon privi spre vest, dincolo de munți. „Speranță", îi zisese Elide – pentru un viitor mai bun. Pentru un cămin. Nu ascultare, brutalitate sau disciplină. Ci speranță.

– Trebuie să acționăm cu atenție.

Asterin clipi, stropii aurii din ochii ei negri strălucind.

– Ce pui la cale?

– Ceva foarte prostesc, presupun.

CAPITOLUL 64

Rowan abia dacă își amintea ceva din călătoria chinuitoare înapoi spre Rifthold. După ce traversaseră pe ascuns zidurile orașului și aleile ca să ajungă la depozit, fusese atât de epuizat încât adormise imediat ce se întinsese pe saltea.

Se trezi în acea noapte – sau în următoarea? – cu Aelin și Aedion stând de vorbă pe marginea patului.

– Solstițiul e peste șase zile; până atunci, trebuie să punem totul la punct, îi spunea ea verișorului ei.

– Deci ai de gând să-i rogi pe Ress și pe Brullo să lase, pur și simplu, ușa din spate deschisă, ca să poți să te strecori înăuntru?

– Nu gândi așa simplist. Intenționez să intru pe ușa din față.

Desigur că asta avea de gând să facă. Rowan gemu, simțindu-și limba uscată și grea.

Ea se întoarse către el, aproape aruncându-se pe pat.

– Cum te simți? Îi atinse fruntea cu palma, să vadă dacă avea febră. Pari în regulă.

Sunt bine, mormăi el. Brațul și umărul îl dureau. Dar îndurase lucruri mai rele. Faptul că pierduse sânge îl făcuse să leșine – mai mult sânge decât pierduse vreodată, cel puțin, atât de repede, din cauză magia îi era înăbușită. Se uită la Aelin. Era palidă și trasă la față, o mătaie îi săruta pometele și patru zgârieturi îi marcau gâtul.

Avea de gând să o măcelărească pe acea vrăjitoare. O și spuse, iar Aelin zâmbi.

– Dacă ai chef să fii violent, atunci presupun că te simți bine. Însă avea o voce groasă, iar ochii îi străluceau. El își întinse brațul nevătămat ca să-i prindă una din mâini și o strânse ușor. Te rog să nu mai faci asta niciodată, șopti ea.

– Data viitoare, le voi ruga să nu mai tragă cu săgeți în tine – sau în mine.

Gura i se strânse și tremură, iar ea își sprijini fruntea de brațul care nu îi era rănit. El își ridică celălalt braț, simțind cum durerea arzătoare îl traversă, când îi mângâie părul. În câteva locuri, încă era murdar de praf și sânge. Probabil că nu se sinchisise să facă baie, în mod corespunzător.

Aedion își drese vocea.

– Ne-am gândit la un plan ca să eliberăm magia – și să-i ucidem pe rege și pe Dorian.

– Spune-mi-l mâine, zise Rowan, simțind deja o nouă durere de cap. Simplul gând de a le explica, din nou, cât de distructiv fusese focul-umbră de fiecare dată când îl văzuse folosit, mai distructiv decât s-ar fi așteptat cineva, îl făcu să vrea să se culce la loc. Pe toți zeii, fără magia lui... Oamenii erau remarcabili. Să poată supraviețui fără să se bazeze pe magie... Trebuia să le recunoască meritele.

Aedion căscă – era cea mai zgomotoasă tentativă de a căsca pe care o auzise Rowan vreodată – și se scuză.

– Aedion, zise Rowan, iar generalul se opri în prag. Mulțumesc.

– Oricând, frate, spuse el, apoi plecă.

Aelin se uita undeva între ei, cu buzele strânse din nou.

– Ce e? întrebă el.

Ea clătină din cap.

– Ești prea drăguț când ești rănit. Este tulburător.

Aproape *tulburător* fusese să-i vadă, acum, lacrimile strălucindu-i în ochi. Dacă magia ar fi fost deja eliberată, acele vrăjitoare ar fi fost cenușă în clipa în care îl atinsese săgeata.

– Du-te și fă o baie, mârâi el. Nu am de gând să dorm lângă tine, cât timp ești plină de sângele vrăjitoarei.

Ea se uită la unghiile ei, pe care încă se vedeau urme ușoare de praf și de sânge albastru.

– Of. Le-am spălat deja de zece ori. Se ridică de pe locul ei de la marginea patului.

– De ce? întrebă el. De ce ai salvat-o?

Ea își trecu o mână prin păr. Odată cu mișcarea, pansamentul alb din jurul părții superioare a brațului i se zări prin cămașă. Își înăbuși impulsul de a-i cere să-l vadă, de a evalua personal rana – și de a o trage aproape de el.

– Pentru că vrăjitoarea aceea cu părul auriu, Asterin... răspunse Aelin. I-a strigat numele lui Manon așa cum l-am strigat eu pe al tău.

Rowan încremeni. Regina lui se uită la podea, ca și când și-ar fi amintit momentul.

- Cum să omor pe cineva care înseamnă totul pentru altcineva? Chiar dacă e inamica mea. Ridică ușor din umeri. Credeam că erai pe moarte. Mi se părea că era de rău-augur să o las să moară de ciudă. Și..., pufni ea, să cadă într-o vale părea o moarte destul de jalnică pentru cineva care luptă atât de spectaculos.

Rowan zâmbi, sorbind-o din priviri: fața palidă, serioasă; hainele murdare; rănile. Cu toate acestea, stătea dreaptă și își ținea bărbia ridicată.

– Mă faci să mă simt mândru că te slujesc.

Ea zâmbi ușor, dar îi dădură lacrimile.

– Știu.

Arăți ca naiba, îi spuse Lysandra lui Aelin. Apoi, își aminti de Evangeline, care se uită la ea cu ochi mari, și tresări. Îmi pare rău.

Evangeline împături din nou șervețelul pe care îl avea în poală, cu grația unei mici regine.

– Spuneai că nu trebuie să folosesc un astfel de limbaj – și, cu toate acestea, tu înjuri.

– Am voie să înjur, zise Lysandra când Aelin se abținu să zâmbească, pentru că sunt mai mare și știu când e cel mai eficient. Și, acum, prietena noastră chiar arată ca naiba.

Evangeline își ridică privirea spre Aelin, părul ei roșcat-auriu strălucind în lumina soarelui dimineții, care pătrundea prin fereastra de la bucătărie.

– Lysandra, tu arăți și mai rău dimineața.

Aelin se strădui să nu râdă.

– Ai grijă, Lysandra. Ai de-a face cu un drac împielițat.

Lysandra se uită lung la tânăra ei pupilă.

– Dacă ai terminat de mâncat tartele, curăță-ne farfuriile, Evangeline, și du-te pe acoperiș și trezește-i pe Aedion și pe Rowan.

– Ai grijă cu Rowan, adăugă Aelin. Încă se reface. Dar pretinde că nu e așa. Bărbații se enervează dacă faci tam-tam.

Cu o sclipire răutăcioasă în priviri, Evangeline se îndreptă spre ușa de la intrare. Aelin ascultă, ca să se asigure că fata chiar se ducea la etaj, apoi se întoarse către prietena ei.

– Când va mai crește, va fi o adevărată pacoste.

Lysandra oftă.

– Crezi că nu știu asta? Are unsprezece ani și e deja o tirană. Spune mereu „De ce?“ și „Aș prefera să nu“, „De ce, de ce, de ce“ și „Nu, nu mi-ar plăcea să ascult de sfaturile tale bune, Lysandra“. Își frecă tâmplele.

– O tirană, dar una curajoasă, spuse Aelin. Nu cred că există multe fete de unsprezece ani care ar face ce a făcut ea, ca să te salveze. Umflătura se micșorase, dar vânătăile încă îi marcau chipul Lysandrei, iar mica tăietură de lângă buză încă era de un roșu aprins. Și nu cred că există multe fete de nouăsprezece ani care să lupte din

toate puterile ca să salveze un copil. Lysandra se uită în jos, la masă. Îmi pare rău, zise Aelin. Chiar dacă Arobynn a pus asta la cale – îmi pare rău.

– Ai venit după mine, rosti Lysandra atât de încet, încât abia se auzi. Voi toți – ați venit după mine. Lui Nesryn și lui Chaol le povestise în detaliu cum își petrecuse noaptea într-o temniță ascunsă, de sub străzile orașului; rebelii deja scotoceau prin canale, în căutarea temniței. În rest, nu își amintea prea multe, deoarece fusese legată la ochi și îi puseseră un căluș. Se întrebase dacă a-i pune pe degeț un inel cu piatră Wyrd ar fi fost cea mai rea parte. Frica aceea avea să o bântuie pentru o vreme.

– Credeai că nu vom veni după tine?

– În afară de Sam și de Wesley, nu am avut niciodată prieteni pentru a-i lăsa să le pese de mine. Cei mai mulți oameni i-ar fi lăsat să mă ia – s-ar fi dezis de mine ca de o altă târfă.

– M-am gândit la asta?

– Da?

Aelin scoase din buzunar o bucată de hârtie împăturită și o împinse pe masă.

– Este pentru tine. Și pentru ea.

- Nu avem nevoie... Privirea Lysandrei căzu pe sigiliul de ceară. Un șarpe în cerneală neagră: sigiliul lui Clarisse. Ce e asta?

Deschide-l.

Uitându-se când la hârtie, când la ea, Lysandra rupse sigiliul și citi textul. „Eu, Clarisse DuVency, declar prin prezenta că toate datoriile...“ Hârtia începu să-i tremure în mâini.

„Că toate datoriile Lysandrei și ale lui Evangeline sunt acum achitate în întregime. Cât mai curând posibil, vor putea să primească semnul libertății lor.“

Hârtia flutură pe masă, când Lysandra nu mai reuși să o țină în mâini. Își înălță capul ca să se uite la Aelin.

– O! exclamă Aelin, înlăcrimată. Te urăsc pentru că ești atât de frumoasă, chiar și atunci când plângi.

– Știi cât de mulți bani...

– Credeai că te voi lăsa să rămâi sclava ei?

– Eu nu... Nu știu ce să îți spun. Nu știu cum să îți mulțumesc...

– Nu trebuie să-mi mulțumești.

Lysandra își acoperi fața cu mâinile și plânse în hohote.

– Îmi pare rău dacă mai voiai să faci pe nobila și să mai înduri încă un deceniu, începu Aelin.

Lysandra nu făcu decât să plângă mai aprig.

– Dar trebuie să înțelegi că nici în ruptul capului nu aveam de gând să plec fără...

– Taci, Aelin! ceru Lysandra, cu fața încă acoperită. Doar taci! Își coborî mâinile, cu chipul acum umflat de plâns și pătat de lacrimi.

Aelin oftă.

– O, slavă zeilor. *Poți* să fii și hidoasă când plângi.

Lysandra izbucni în râs.

După ce Aghiotanta ei îi dezvălui rana invizibilă, Manon și Asterin rămaseră în munți toată ziua și noaptea următoare. Prinseră capre de munte pentru ele și balaurii lor și le prăjiră în acea noapte, cât se gândiră foarte bine la ce ar putea să facă.

Când Manon ațipi, în cele din urmă, ghemuită lângă Abraxos, cu o pătură de stele deasupra capului, își simți capul mai limpede, cum nu se întâmplase de luni întregi. Și, cu toate acestea, ceva îi stingheri somnul. Când se trezi, își dădu seama. Un fir desprins din războiul de țesut al Zeiței cu Trei Fețe.

– Ești gata? întrebă Asterin, încălecând pe balaurul de un albastru deschis și zâmbind – chiar zâmbea.

Manon nu văzuse niciodată acel zâmbet. Se întrebă câți oameni îl văzuseră. Se întrebă dacă ea însăși zâmbise vreodată așa. Manon se uită spre nord.

– Trebuie să mă ocup de ceva. Când îi explică Aghiotantei ei, Asterin nu ezită să-i spună că avea să o însoțească.

Așadar, se opriră lângă Morath suficient de mult încât să ia provizii. Lui Sorrel și lui Vesta le comunicară doar detaliile importante și le instruiră să îi spună ducelui că fusese chemată undeva departe.

Într-o oră erau deja în aer, zburând rapid pe deasupra norilor, ca să nu fie văzute. Zburară kilometri întregi. Manon nu își dădea seama de ce acel fir se tot smucea, de ce i se părea ceva atât de urgent, dar mână grozav, pe tot drumul spre Rifthold.

Patru zile. Patru zile își petrecuse Elide în această temniță înghețată și mizerabilă.

Era atât de frig încât nu putea să doarmă, iar mâncarea pe care i o azvârleau nu era comestibilă. Teama o ținea în priză, îndemnând-o să verifice ușa, să-i urmărească pe paznici ori de câte ori o deschideau, să cerceteze cu atenție holurile din spatele lor. Nu aflase nimic folositor.

Patru zile – și Manon nu venise după ea. Nicio vrăjitoare Cioc-negru nu venise. Nu știa de ce se aștepta la asta. La urma urmelor, Manon o forțase să spioneze acea cameră.

Încercă să nu se gândească la ce ar fi putut să o aștepte acum. Încercă, dar nu reuși. Se întrebă dacă, odată moartă, și-ar fi amintit cineva măcar numele ei. Dacă l-ar fi cioplit undeva.

Știa răspunsul. Și știa că nimeni nu venea după ea.

CAPITOLUL 65

Rowan era mai obosit decât ar fi recunoscut față de Aelin sau de Aedion și, în agitația întocmirii planurilor, abia dacă apucase să petreacă un moment singur cu regina. Avusese nevoie de două zile de odihnă și de somn profund, înainte să își revină și să poată să-și facă exercițiile de antrenament, fără să gâfâie.

După ce își termina rutina de seară, era atât de epuizat când se băgă, împleticindu-se, în pat, încât adormea înainte ca Aelin să termine de făcut baie. Nu, în toți acești ani, nu le recunoscuse suficient meritele oamenilor.

Ar fi fost al naibii de ușurat să-și recapete magia – dacă planul lor ar fi funcționat. Luând în considerare că foloseau focul-iadului, lucrurile ar fi putut să meargă foarte, foarte prost. Chaol nu reușise, încă, să se vadă cu Ress sau cu Brullo, dar încercase zilnic să le trimită mesaje. Părea că adevărata problemă era faptul că mai bine de jumătate dintre rebeli fugiseră de îndată ce mai mulți soldați Valg își făcuseră apariția în oraș. Trei execuții pe zi era noua regulă: la răsărit, la prânz și la apus. Cei care folosiseră magia, rebelii, cei care erau suspectați că sunt simpatizanții rebelilor – Chaol și Nesryn reușiseră să-i salveze pe câțiva, dar nu pe toți. Croncănitul ciorilor se auzea, acum, pe toate străzile.

Simțind mirosul unui mascul în camera, Rowan se trezi din somn. Își scoase cuțitul de sub pernă și se ridică încet în capul oaselor.

Aelin dormea lângă el, respirând profund și regulat și îmbrăcată, din nou, cu una dintre cămășile lui. O parte primară din el mârâi satisfăcut când o văzu, știind că era învăluită în mirosul lui.

Rowan se ridică în picioare, pășind ușor, în timp ce studie încăperea, având cuțitul la îndemână. Însă mirosul nu era înăuntru. Plutea de undeva de afară.

Rowan se apropie de fereastră și se uită afară. Pe strada de mai jos nu era nimeni; nu era nimeni pe acoperișurile vecine.

Ceea ce însemna că Lorcan trebuia să fie pe acoperiș.

—

Fostul lui comandant aștepta, cu brațele încrucișate pe pieptul lat. Îl cercetă încruntat pe Rowan, observându-i bandajele și trunchiul gol.

— Ar trebui să-ți mulțumesc pentru că ți-ai pus pantalonii? întrebă Lorcan, cu o voce aproape la fel de ușoară ca o briză nocturnă.

Nu voiam să te simți prost, răspunse Rowan, sprijinindu-se de ușa acoperișului.

Lorcan pufni în râs.

Te-a zgâriat regina ta cu ghearele sau te-a rănit una dintre bestiile pe care le-a trimis după mine?

Mă întrebam cine va câștiga, în cele din urmă – tu sau câinii Wyrd.

Își arătă, rapid, dinții.

I-am măcelărit pe toți.

De ce ai venit aici, Lorcan?

Crezi că nu știu că moștenitoarea Malei, Aducătoarea-Focului, plănuiește ceva pentru solstițiul de vară, în două zile? Proștilor, v-ați gândit la oferta mea?

O întrebare atent formulată, menită să dezvăluie ceea ce Lorcan doar bănuise.

CAPITOLUL 65

Rowan era mai obosit decât ar fi recunoscut față de Aelin sau de Aedion și, în agitația întocmirii planurilor, abia dacă apucase să petreacă un moment singur cu regina. Avusese nevoie de două zile de odihnă și de somn profund, înainte să își revină și să poată să-și facă exercițiile de antrenament, fără să gâfâie.

După ce își termina rutina de seară, era atât de epuizat când se băgă, împleticindu-se, în pat, încât adormea înainte ca Aelin să termine de făcut baie. Nu, în toți acești ani, nu le recunoscuse suficient meritele oamenilor.

Ar fi fost al naibii de ușurat să-și recapete magia – dacă planul lor ar fi funcționat. Luând în considerare că foloseau focul-iadului, lucrurile ar fi putut să meargă foarte, foarte prost. Chaol nu reușise, încă, să se vadă cu Ress sau cu Brullo, dar încercase zilnic să le trimită mesaje. Părea că adevărata problemă era faptul că mai bine de jumătate dintre rebeli fugiseră de îndată ce mai mulți soldați Valg își făcuseră apariția în oraș. Trei execuții pe zi era noua regulă: la răsărit, la prânz și la apus. Cei care folosiseră magia, rebelii; cei care erau suspectați că sunt simpatizanții rebelilor – Chaol și Nesryn reușiseră să-i salveze pe câțiva, dar nu pe toți. Croncănitul ciorilor se auzea, acum, pe toate străzile.

Simțind mirosul unui mascul în cameră, Rowan se trezi din somn. Își scoase cuțitul de sub pernă și se ridică încet în capul oaselor.

Aelin dormea lângă el, respirând profund și regulat și îmbrăcată, din nou, cu una dintre cămășile lui. O parte primară din el mârâi satisfăcut când o văzu, știind că era învăluită în mirosul lui.

Rowan se ridică în picioare, pășind ușor, în timp ce studie încăperea, având cuțitul la îndemână. Însă mirosul nu era înăuntru. Plutea de undeva de afară.

Rowan se apropie de fereastră și se uită afară. Pe strada de mai jos nu era nimeni; nu era nimeni pe acoperișurile vecine.

Ceea ce însemna că Lorcan trebuia să fie pe acoperiș.

Fostul lui comandant aștepta, cu brațele încrucișate pe pieptul lat. Îl cercetă încruntat pe Rowan, observându-i bandajele și trunchiul gol.

Ar trebui să-ți mulțumesc pentru că ți-ai pus pantalonii? întrebă Lorcan, cu o voce aproape la fel de ușoară ca o briză nocturnă.

Nu voiam să te simți prost, răspunse Rowan, sprijinindu-se de ușa acoperișului.

Lorcan pufni în râs.

Te-a zgâriat regina ta cu ghearele sau te-a rănit una dintre bestiile pe care le-a trimis după mine?

Mă întrebam cine va câștiga, în cele din urmă – tu sau câinii Wyrd. Își arătă, rapid, dinții.

I-am măcelărit pe toți.

De ce ai venit aici, Lorcan?

Crezi că nu știu că moștenitoarea Malei, Aducătoarea-Focului, plănuiește ceva pentru solstițiul de vară, în două zile? Proștilor, v-ați gândit la oferta mea?

O întrebare atent formulată, menită să dezvăluie ceea ce Lorcan doar bănuise.

– În afară de a bea primul vin de vară și de a fi o pacoste, nu cred că are alte planuri.

– Așadar, de aceea plănuiește căpitanul să stabilească o întâlnire cu paznicii, la palat?

– De unde să știu eu ce face el? Cândva, băiatul îl slujea pe rege.

– Asasini, târfe, trădători – ce companie plăcută ai zilele astea, Rowan.

– Mai bine decât să fiu un câine în lesa unui stăpân psihopat.

– Asta credeai despre noi? În toți acei ani în care am lucrat împreună, în care am ucis bărbați și ne-am culcat cu femei, împreună? Nu te-am auzit niciodată plângându-te.

– Nu mi-am dat seama că trebuia să mă plâng de ceva. Eram la fel de orb ca și tine.

– Și, apoi, o prințesă focoasă a intrat vijelios în viața ta și ai ho tărât să te schimbi pentru ea, nu-i așa? Îi zâmbi crud. I-ai spus des pre Sollemere?

– Știe tot.

– Serios? Presupun că trecutul ei o face să înțeleagă mai bin ororile pe care le-ai comis în numele reginei noastre.

– În numele reginei *tale*. Lorcan, ce anume, mai exact, te irită l Aelin? Faptul că nu îi este frică de tine sau faptul că am plecat d lângă tine, pentru ea?

Lorcan pufni.

– Indiferent de ce puneți la cale, nu va funcționa. Veți muri toț

Era foarte probabil.

– Nu știu la ce te referi, răspunse Rowan.

– Îmi datorezi mai mult decât răspunsul acesta de tot rahatul.

– Ai grijă, Lorcan, altfel va părea că îți pasă de altcineva mai mul decât de tine. Fiind un bastard părăsit, care crescuse de mic pe str zile lăturalnice din Doranelle, Lorcan își pierduse acea abilitate c secole înainte ca Rowan să se fi născut. Totuși, nu-l compătimi

niciodată pentru asta. Nu când Lorcan fusese binecuvântat de însuși Hellas în toate celelalte privințe.

Lorcan scuipă pe acoperiș.

– Aveam de gând să mă ofer să-ți duc hoitul înapoi la muntele tău iubit, ca să fii îngropat lângă Lyria, după ce voi termina cu cheile. Acum, te voi lăsa să putrezești aici. Lângă micuța ta prințesă.

El încercă să ignore lovitura, gândul la acel mormânt din vârful muntelui său.

– Mă amenințI?

– De ce m-aș deranja? Dacă voi chiar puneți ceva la cale, nu va fi nevoie să o omor – poate să facă asta și singură. Poate că regele îi va pune unul dintre acele coliere. Așa cum a procedat și cu fiul lui.

Un fior de groază îl străbătu atât de profund, încât lui Rowan i se întoarse stomacul pe dos.

– Ai grijă ce spui, Lorcan.

Pun pariu că Maeve ar oferi bani buni pentru ea. Și, dacă ea pune mâna pe acea cheie Wyrd... Poți să-ți imaginezi la fel de bine ca mine ce fel de putere va avea atunci Maeve.

Mai grav – era mult mai grav decât și-ar fi putut imagina, dacă Maeve nu și-ar fi dorit-o pe Aelin moartă, ci înrobită. Cu o armă fără moarte într-o mână și cu moștenitoarea Malei, Aducătoarea-Focului, în cealaltă. Nimeni și nimic nu ar fi avut cum să o oprească.

Lorcan îi simți ezitarea, îndoiala. Aurul străluci în mâna lui.

Mă cunoști, Prințe. Știi că sunt singurul capabil să găsească și să distrugă acele chei. Lasă-ți regina să se ocupe de armata care se adună în sud – lăsă-mi mie această sarcină. Când Lorcan i-l întinse, păru să strălucească în lumina lunii. Orice ar plănui, va avea nevoie de inel. Altfel, poți să-ți iei rămas-bun. Ochii lui Lorcan erau ca niște guri de gheață neagră. Toți știm cât de bine te-ai descurcat când i-ai spus asta Lyriei.

Rowan își ținu furia în frâu.

Jură!

Lorcan zâmbi, știind că el câștigase.

– Jură că acest inel asigură imunitatea în fața Valgilor, și ți-o voi da! spuse Rowan și scoase Amuleta lui Orynth din buzunar.

Lorcan se concentră imediat asupra amuletei, asupra ciudățeniei nelumești pe care o radia, și jură. O lamă fulgeră și, apoi, mirosul sângelui lui Lorcan umplu aerul. Își încleștă pumnul, ridicându-l.

– Jur pe sângele meu și pe onoarea mea că nu te înșel în această privință. Puterea inelului este reală.

Rowan privi sângele picurând pe acoperiș. Un strop; doi; trei.

Poate că Lorcan era un șmecher, dar Rowan nu-l văzuse niciodată încălcând un jurământ. Cuvântul său era legătura lui; fusese dintot deauna o monedă pe care o prețuia.

Amândoi se mișcară în același timp, azvârlind amuleta și inelul în spațiul dintre ei. Rowan prinse inelul și îl băgă rapid în buzunar, dar Lorcan nu făcu altceva decât să se holbeze la amuleta din mâinile lui, cu o privire întunecată.

Rowan evită impulsul de a-și ține respirația și tăcu.

Lorcan își puse lănțișorul la gât și ascunse amuleta în cămașă.

– Veți muri toți. Când vă veți pune planul în aplicare sau în răz boiul care va urma.

– Dacă distrugi acele chei, spuse Rowan, poate că nu va mai avea loc niciun război.

Era speranța unui nebun.

– Va fi un război. Acum, e prea târziu să-l împiedici. Păcat că acel inel nu vă va ajuta să nu fiți bătuți în cuie pe zidurile castelului.

Imaginea îi trecu prin fața ochilor – și era înrăutățită de faptul că văzuse și făcuse asta chiar el.

– Ce s-a întâmplat cu tine, Lorcan? Ce s-a întâmplat în viața ta mizerabilă, de ai ajuns așa? Nu-i ceruse niciodată să-i spună toată povestea, nu îi păsase de asta. Până acum, nu îl deranjase. Înainte, stătea lângă Lorcan și-i tachina pe sărmanii proști care îndrăzneau să le sfideze regina. Ești un bărbat mai bun decât atât.

– Sunt? Încă îmi slujesc regina, chiar dacă ea nu vede asta. Cine a fost cel care a abandonat-o prima dată când o drăguță ființă omenească și-a desfăcut picioarele...

– *De ajuns.*

Însă Lorcan dispăruse.

Rowan așteptă câteva minute înainte de coborî scările, tot învârtind inelul în buzunar.

Când intră, Aelin era trează în pat, ferestrele erau închise, draperiile erau trase și focul era stins în șemineu.

– Ei bine? rosti Aelin, abia auzindu-se din cauza păturilor care foșniră când el se urcă lângă ea.

Ochii lui obișnuiți cu întunericul îi permiseră să vadă palma zgâriată pe care i-o întinse, când îi dădu inelul. Ea și-l puse pe degetul mare, își flutură degetele și se încruntă când nu se întâmplă nimic deosebit. El se abținu să râdă.

– Cât de furios va fi Lorcan atunci când va deschide, în cele din urmă, amuleta, când va găsi înăuntru inelul comandantului Valg și îi va da seama că i-ai dat un fals? murmură Aelin când se întinseră față în față.

Demonul distruse barierele rămase între sufletele lor de parcă ar fi fost din hârtie, până când rămase doar una, carcasa micuță a unei identități.

Nu-și amintea să se fi trezit, să fi dormit sau să fi mâncat. Într-adevăr, momentele în care chiar era acolo, privind cu ochii lui, erau foarte puține. Doar când prințul demon se hrănea cu prizonierii din temniță – când îi permitea să se hrănească, să bea alături de el – doar atunci el putea să iasă la suprafață.

Controlul pe care îl avusese în acea zi...

Ce zi?

Nu își aducea aminte de momentul în care demonul nu fusese în el. Și, cu toate acestea...

„Manon."

Un nume.

„Nu te gândi la ea – nu te gândi la ea." Demonul ura acel nume.

Manon.

„Destul. Nu vorbim despre ele, despre descendentele regilor noștri."

Despre cine să vorbească?

„Bun."

– Ești pregătit pentru mâine? îl întrebă Aelin pe Chaol, în vreme ce stăteau pe acoperișul apartamentului ei, uitându-se către castelul de cleștar. În lumina soarelui care apunea, era inundat de auriu, portocaliu și rubiniu – de parcă ar fi fost deja în flăcări.

Chaol se ruga să nu se ajungă la asta, dar...

– Cât se poate de pregătit.

Încercase să nu pară prea ezitant, prea precaut, când sosise în urmă cu câteva minute, ca să mai verifice, pentru ultima dată, planul pentru a doua zi, iar Aelin insistase să vină cu ea, aici. Singur.

Ea purta o cămașă albă, lejeră, băgată într-o pereche de pantaloni maro strâmți, avea părul desfăcut și nici măcar nu se deranjase să se încalțe. El se întrebă ce ar crede oamenii ei despre o regină descultă.

Aelin se sprijini cu brațele de balustrada acoperișului, încrucișându-și gleznele.

– Știi că nu aș pune inutil viața nimănui în pericol, spuse ea.

– Știu. Am încredere în tine.

Ea clipi, iar el se rușină când văzu că era șocată.

– Regreți că ți-ai sacrificat libertatea ca să mă aduci în Wendlyn? îl întrebă.

– Nu, răspunse el, surprins să afle că era adevărat. Indiferent de ceea ce s-a întâmplat între noi, am fost un prost că l-am slujit pe rege. Îmi place să cred că, într-o zi, aș fi plecat.

Trebuia să-i spună asta – trebuise să i-o spună din momentul întoarcerii ei.

– Cu mine, zise ea, cu o voce aspră. Ai fi plecat cu mine – când eram doar Celaena.

– Dar nu ai fost niciodată doar Celaena și știu că, în sinea ta, știai asta, chiar înainte de tot ce s-a întâmplat. Acum înțeleg.

Ea îl studie cu ochii unei persoane mult mai mare de nouăsprezece ani.

– Chaol, ești același care erai înainte de a-ți încălca jurământul față de tatăl tău.

Nu era sigur dacă asta era sau nu o insultă. Presupunea că o merita, după câte făcuse și spusese.

– Poate că nu mai vreau să fiu acea persoană, replică el. Acea persoană – inutilă, prostesc de loială – pierduse totul. Prietenul, femeia pe care o iubea, poziția, onoarea. Pierduse totul, și doar din vina lui. Îmi pare rău, spuse el. De Nehemia – de tot. Nu era de-ajuns. Nu avea să fie niciodată.

Însă ea îi zâmbi sumbru, uitându-se la cicatricea aproape vindecată de pe obrazul lui.

– Îmi pare rău că te-am rănit și că, apoi, am încercat să te ucid. Se întoarse din nou către castelul de cleștar. Încă îmi este greu să mă gândesc la ce s-a întâmplat în iarna aceasta. Dar, până la urmă, sunt recunoscătoare că m-ai trimis la Wendlyn și că am făcut acel târg cu tatăl tău. Închise ochii și inspiră superficial. Când îi deschise, soarele era umplu cu aur lichid. Chaol se pregăti. Pentru mine, a însemnat totul. Ce a fost între noi. Mai mult decât atât, prietenia ta a însemnat totul pentru mine. Nu ți-am zis niciodată cine eram cu adevărat pentru că *eu* nu am fost în stare să înfrunt acel adevăr. Îmi pare rău dacă ceea ce ți-am spus în acea zi, la docuri – că te-aș fi ales –, te-a

făcut să te gândești că mă voi întoarce și că totul se va rezolva. Lucrurile s-au schimbat. Eu m-am schimbat.

Așteptase această conversație de săptămâni bune, de luni întregi – și se așteptase să țipe, să se plimbe de colo-colo sau să o ignore. Însă doar calmul îi curgea prin vene, un calm constant, împăciuitor.

– Meriți să fii fericită, spuse el. Și vorbea serios. Merita fericirea pe care adesea i-o citea pe chip când Rowan era prin preajmă – merita râsetele crude pe care le împărtășea cu Aedion, alinarea pe care i-o aducea Lysandra și tachinările acesteia. Merita fericirea, poate mai mult decât oricine altcineva.

Ea aruncă o privire peste umărul lui – acolo unde silueta subțire a lui Nesryn stătea în pragul ușii de pe acoperiș, unde așteptase de câteva minute.

– Și tu meriți, Chaol.

– Știi că eu și ea nu...

– Știu. Dar ar trebui. Faliq – Nesryn este o femeie bună. Vă meritați unul pe celălalt.

– Asta presupunând că o interesez câtuși de puțin.

În acei ochi, străluci o privire cunoscătoare.

– O interesezi.

Chaol aruncă din nou o privire spre Nesryn, care se uita la râu. El zâmbi ușor.

– Promit că o voi face rapid și nedureros, rosti, apoi, Aelin. Pentru Dorian.

El abia reuși să respire.

– Mulțumesc. Dar – dacă te-aș ruga să... Nu putea să o spună.

– Atunci, lovitura e a ta. Nu trebuie decât să o zici. Ea mângâie Ochiul Elenei, piatra albastră a acestuia strălucind în lumina apusului. Chaol, nu privim în urmă. Uitatul în urmă nu ajută pe nimeni și cu nimic. Putem doar să mergem înainte.

Iat-o, regina care se gândea la el, o viitoare conducătoare în devenire. Și asta îl lăsa fără suflare, pentru că îl făcea să se simtă atât de ciudat de tânăr – când ea părea, acum, atât de bătrână.

– Și dacă mergem înainte doar ca să întâlnim și mai multă durere și disperare? întrebă el. Dacă mergem înainte doar ca să sfârșim oribil?

Aelin se uită spre nord, de parcă ar fi putut să vadă tot drumul până la Terrasen.

– Atunci, nu acela este sfârșitul.

– Au mai rămas doar douăzeci. Sper că vor fi pregătiți mâine, mormăi Chaol în barbă când el și Nesryn părăsiră adunarea sub acoperire a unor rebeli, care avusese loc într-un han dărăpănat, de lângă docurile de pescuit. Chiar și în han, berea ieftină nu reușise să acopere duhoarea de pește care se răspândea din intestinele încă împrăștiate pe scândurile de lemn de afară și din mâinile negustorilor de pește, care se aflau în tavernă.

– Mai bine să fi fost doi – și vor fi, spuse Nesryn, pășind ușor pe doc, în timp ce plimbau de-a lungul malului râului.

Felinarele din bărcile ancorate lângă pasarelă se mișcau în sus și în jos și se legănau în curent; de dincolo de Avery, sunetul slab al muzicii răzbătea din una dintre frumoasele case de pe malurile râului. Era o petrecere din ajunul solstițiului de vară.

Odată, acum foarte multă vreme, el și Dorian merseseră la acele petreceri, făcându-și apariția la câteva într-o singură noapte. Nu-i plăcuseră niciodată, se dusese doar ca să aibă grijă de Dorian, dar... Ar fi trebuit să-i placă. Ar fi trebuit să savureze fiecare secundă cu prietenul lui. Nu-și dăduse niciodată seama cât de prețioase erau clipele liniștite.

Dar – dar nu avea să se gândească la asta, la ce avea de făcut a doua zi. De la ce urma să-și ia rămas-bun.

Merseră în tăcere, până când Nesryn coti pe o stradă laterală și se îndreptă spre un mic templu de piatră, mărginit de două depozite din piață. Piatra gri era măcinată de vreme, iar coloanele care flancau intrarea erau decorate cu diverse scoici și bucăți de coral. Lumina aurie se revărsa din interior, dezvăluind un spațiu deschis, rotund, în centrul căruia se afla o fântână simplă.

Nesryn urcă cele câteva trepte și aruncă o monedă în coșul acoperit de lângă un stâlp.

– Vino cu mine!

Și poate că o însoțise din cauză că nu voia să stea singur în apartamentul lui și să se gândească la ce urma să se întâmple a doua zi; poate că o făcuse pentru că, oricât de inutil ar fi fost să viziteze un templu, nu era un lucru rău.

Chaol o urmă înăuntru.

La ora aceea, templul Zeului Mării era gol. Ușa mică din spate era încuiată. Până și preoții și preotesele plecaseră la culcare pentru câteva ore, înainte de a se trezi în zori, când marinarii și pescarii aveau să-și ofere darurile, să se roage sau să ceară să fie binecuvântați, înainte de a pleca odată cu soarele.

Două felinare de coral decolorat de soare atârnau din tavanul boltit, făcând plăcile de sidef de deasupra să sclipească precum suprafața mării. Nesryn luă loc pe una dintre cele patru bănci dispuse de-a lungul pereților arcuiți – o bancă pentru fiecare direcție în care ar fi putut să călătorească un marinar. Ea alesese sudul.

– Pentru Continentul Sudic? întrebă Chaol, așezându-se lângă ea, pe lemnul neted.

Nesryn se uită la mica fântână, bolborositul apei fiind singurul sunet care se auzea.

– Am fost de câteva ori acolo. De două ori, când eram mică, în vizită la rude; o dată ca să o îngropăm pe mama. Toată viața ei am surprins-o uitându-se către sud. De parcă ar fi putut să-l vadă.

– Credeam că doar tatăl tău se trage de acolo.

– Așa este. Dar ea s-a îndrăgostit de acel loc; spunea că acolo se simțea ca acasă mai mult decât aici. Tatăl meu nu a fost niciodată de acord cu ea, indiferent de cât de multe ori l-a implorat să se mute înapoi.

– Îți dorești să o fi făcut?

Își întoarse către el ochii negri ca noaptea.

– Niciodată nu am simțit că aș avea o casă. Nici aici, nici în Milas Agia.

– Orașul-zeilor, spuse el, amintindu-și de lecțiile de istorie și de geografie pe care le învățase pe de rost.

Mult mai frecvent, i se spunea pe celălalt nume – Antica – și era cel mai mare oraș din Continentul Sudic, căminul unui imperiu măreț, în toată puterea cuvântului, care pretindea că fusese construit de mâinile zeilor. În plus, era și casa celor din Torre Cesme, cei mai buni tămăduitori muritori din lume. Nu știuse că familia lui Nesryn locuise chiar în acel oraș.

– Unde crezi că te-ai putea simți ca acasă? întrebă el.

Nesryn își sprijini brațele de genunchi.

– Nu știu, recunoscu ea, rotindu-și capul ca să se uite la el. Ai vreo idee?

„Meriți să fii fericit", îi zisese Aelin mai devreme„ în acea seară. O scuză și un brânci pe ușă afară, presupunea el.

Nu voia să irosească momentele liniștite. Așa că se întinse după mâna ei, alunecând mai aproape de ea și întrepătrunzându-și degetele cu ale ei. Pentru o clipă, Nesryn se uită la mâinile lor, apoi se ridică.

– Poate că, odată ce toate acestea... odată ce totul se va sfârși, ne vom putea da seama de asta, rosti Chaol răgușit. Împreună.

– Promite-mi! șopti ea, cu buzele tremurându-i. Într-adevăr, avea lacrimi în ochii pe care-i închise suficient încât să se stăpânească. Nesryn Faliq, mișcată până la lacrimi. Promite-mi că vei ieși din acel castel mâine! repetă ea, uitându-se la mâinile lor.

Se întrebase de ce îl adusese aici. Zeul Mării și Zeul Jurămintelor.

Își strânseră mâinile.

Lumina aurie se undui pe suprafața apei din fântâna Zeului Mării, iar Chaol rosti în gând o rugăciune.

– Îți promit.

Rowan era în pat, testându-și nonșalant umărul stâng, rotindu-l cu grijă. Făcuse eforturi mari azi, în timpul antrenamentului, iar acum durerea îi zvâcnea în mușchi. Aelin era în dressingul ei, pregătindu-se de culcare – tăcută, așa cum fusese toată ziua și toată seara.

Cu două urne cu focul-iadului ascunse acum într-o clădire abandonată, la un cvartal distanță, toți ar fi trebuit să fie precauți. Un singur mic accident, și ar fi fost incinerați de nici cenușa nu ar mai fi rămas din ei.

Însă el se asigurase că asta nu era problema ei. A doua zi, el și Aedion aveau să care urnele prin rețeaua de tuneluri de canalizare, până în castel.

Aelin urmărise câinii Wyrd până la intrarea lor secretă – cea care dădea direct în turnul cu ceas – și, acum că îl păcălise pe Lorcan să-i omoare pe toți pentru ea, el și Aedion urmau să poată intra fără probleme ca să plasese cazanele, să pună fitilurile și să-și folosească viteza Fae, pentru a ieși naibii de acolo, înainte ca turnul să explodeze.

Apoi, Aelin... Aelin și căpitanul aveau să-și joace rolul, cel mai periculos dintre toate. Mai ales că nu reușiseră să trimită, în prealabil, un mesaj la palat.

Iar Rowan nu avea să fie acolo, ca să o ajute. Recapitulase planul u ea de nenumărate ori. Lucrurile ar fi putut să meargă prost atât de ușor dar, cu toate acestea, ea nu păruse agitată în timpul cinei. însă el o cunoștea îndeajuns de bine încât să vadă furtuna care se gita în adâncul ei, să-i simtă electricitatea chiar și din celălalt capăt al încăperii.

Rowan își roti din nou umărul, iar sunetul ușor al pașilor se auzi pe covor.

– M-am gândit, începu Rowan, apoi uită tot ce avea de gând să spună când se ridică brusc în capul oaselor.

Aelin se sprijini de ușă, îmbrăcată într-o cămașă de noapte aurie. Era de un auriu metalic – așa cum îi ceruse el.

Ar fi putut să fie pictată pe ea, la cât de strâns îi îmbrățișa fiecare rotunjime și adâncitură, la cum dezvăluia totul. Arăta ca o flacără vie. El nu știa unde să se uite, ce voia să atingă mai întâi.

– Dacă îmi amintesc bine, tărăgănă ea vorbele, *cineva* mi-a cerut să i aduc aminte să-mi demonstreze că mă înșel în privința ezitărilor mele. Cred că aveam două opțiuni: cuvintele sau limba și dinții.

Un mârâit profund bubui în pieptul lui.

– Așa am spus?

Făcu un pas, iar mireasma dorinței ei îl lovi ca o cărămidă în față. Avea de gând să-i rupă cămașa de noapte în bucăți. Nu îi păsa de cât de spectaculoasă era; îi dorea pielea goală.

Nici măcar să nu-ți treacă prin cap! spuse ea, făcând un alt pas, la fel de fluidă ca metalul topit. Lysandra mi-a împrumutat-o.

Bătăile inimii îi răsunară în urechi. Dacă s-ar fi mișcat un centimetru, s-ar fi aflat peste ea, ar fi luat-o în brațe și ar fi început să descopere ce o făcea pe Moștenitoarea Focului să se încingă cu adevărat. Dar se dădu jos din pat, riscând totul cu un singur pas, savurând priveliștea picioarelor ei goale; rotunjimea sânilor și sfârcurile întărite, în ciuda nopții calde de vară; nodul din gât, când înghiți.

– Ai zis că lucrurile s-au schimbat – că ne vom descurca. Era rândul ei să-l provoace să mai facă un pas. Și încă unul. Nu am de gând să-ți cer nimic din ce nu ești pregătit sau dispus să-mi oferi.

Îngheță când ea se opri direct în fața lui, dându-și capul pe spate ca să-i cerceteze atent chipul, în vreme ce parfumul ei îl învălui, trezindu-l. Pe toți zeii, mirosul acela. Din momentul în care o mușcase de gât în Wendlyn, din clipa în care îi gustase sângele și ezitase în fața chemărilor focului sălbatic ce îi fierbea în vene, se gândise doar la asta.

– Aelin, meriți mai mult decât atât – pe cineva mai bun decât mine. De ceva vreme voise să-i spună asta.

Ea nici măcar nu tresări.

– Nu-mi spune ce merit și ce nu merit. Nu-mi vorbi despre ziua de mâine, despre viitor, despre nimic.

El o luă de mână; degetele-i erau reci – tremurând ușor. „Ce vrei să-ți spun, Inimă de Foc?"

Ea se uită la mâinile lor împreunate și la inelul de aur, de pe degetul ei mare. El îi strânse ușor degetele. Când își înălță capul, ochii îi străluciră.

– Spune-mi că vom trece peste ziua de mâine. Spune-mi că vom supraviețui războiului. Spune-mi... Înghiți cu greu. Spune-mi că, de-ar fi să ne ruinez pe toți, vom arde în iad împreună.

– Nu vom ajunge în iad, Aelin, răspunse el. Dar, oriunde ne vom duce, vom merge împreună.

Gura îi tremură puțin, iar ea îi dădu drumul mâinii, doar ca să-și-o sprijine pe-a ei de pieptul lui.

– Doar o dată, zise ea. Vreau să te sărut doar o dată.

Toate gândurile îl părăsiră.

– O zici de parcă nu te-ai aștepta să o faci din nou.

Teama care pâlpâi în ochii ei îi dezvălui destule – îi dezvălui că, la cină, bravase în mare parte, pentru ca Aedion să nu-și piardă calmul

– Știu care sunt șansele.

– Dintotdeauna ne-a plăcut să dăm naibii șansele.

Ea încercă și nu reuși să zâmbească. El se aplecă, cuprinzându-i talia cu o mână, simțind dantela și mătasea netedă, trupul ei cald și ferm de sub acestea.

– Chiar și când nu vom fi mâine unul lângă celălalt, îți voi fi alături la fiecare pas, îi șopti el la ureche. Și la fiecare pas după aceea – oriunde te-ai îndrepta.

Ea trase aer în piept, tremurând, iar el se retrase suficient încât să nu-i simtă respirația. Degetele îi tremurară când îi atinse gura, iar Rowan aproape că își pierdu controlul.

– Ce mai aștepți? întrebă el, rostind cuvintele aproape gutural.

– Nenorocitule, murmură ea și îl sărută.

Gura ei era atât de caldă și de catifelată, iar el se abținu să geamă. Trupul îi înțepeni – întreaga lui lume încremeni – la șoapta acelui sărut, răspunsul unei întrebări pe care o pusese de secole. Își dădu seama că o fixa cu privirea abia atunci când ea se retrase ușor. O strânse și mai mult de mijloc.

– Încă o dată, șopti el.

Ea alunecă din strânsoarea lui.

– Dacă trecem și de ziua de mâine, vei primi restul.

El nu știa dacă să râdă sau să urle.

– Încerci să mă mituiești să supraviețuiesc?

În cele din urmă, ea îi zâmbi. Și, la naiba, bucuria liniștită de pe chipul ei îl ucidea. Ieșiseră împreună din întuneric, durere și disperare. Încă nu ieșiseră de tot. Așa că, acel zâmbet... Îl făcea să-și piardă mințile de fiecare dată când îl vedea și își dădea seama că era pentru el.

Rowan rămase nemișcat în mijlocul camerei, în vreme ce Aelin se urcă în pat și suflă în lumânări. El o fixă cu privirea prin întuneric.

Rowan, mă faci să vreau să trăiesc. Nu să supraviețuiesc; nu să existe. *Să trăiesc.*

El rămase mut de uimire. Mai ales acum, când vorbele ei îl loviră mai puternic și mai profund decât orice sărut.

Așadar, se urcă în pat și o ținu strâns toată noaptea.

CAPITOLUL 66

În zori, Aelin se aventură să cumpere ceva de mâncare pentru micul dejun, de la vânzătorii din piața principală a mahalalelor. Soarele încălzea deja străzile liniștite și i se făcu rapid cald sub mantie și glugă. Măcar era senin; măcar acea părticică din zi mersese bine. În ciuda ciorilor care croncăneau peste cadavrele din piețele de execuție.

Sabia-i de la șold atârna greu. Curând, avea să o rotească în aer. Prea curând urma să-l înfrunte pe omul care-i omorâse familia și-i robise regatul. Prea curând avea să-i ia viața prietenului ei.

Poate că măcar nici nu avea să părăsească vie castelul. Sau poate îl va ieși purtând un colier negru, dacă Lorcan i-a trădat. Totul era pregătit; fiecare capcană posibilă fusese luată în considerare; fiecare armă fusese ascuțită.

În ziua precedentă, Lysandra și Evangeline se duseseră să li se îndepărteze oficial tatuajele și, apoi, să-și adune lucrurile din bordel. Între timp, stăteau într-un han de lux din cealaltă parte a orașului, pentru care plătiseră cu micile economii ale Lysandrei, puse deoparte de ani de zile. Curtezana își oferise de nenumărate ori ajutorul, dar Aelin îi ordonase să plece naibii din oraș și să se îndrepte spre casa ei în țară a lui Nesryn. Curtezana o avertiză să fie atentă, o sărută pe amândoi obraji și plecă alături de fetiță – radiind amândouă, libere amândouă. Acum, ar fi trebuit să fie pe drum.

Aelin cumpără o pungă cu produse de patiserie și niște plăcinte cu carne, abia fiind atentă la piața din jurul ei, deja animată de petrecăreții care se treziseră devreme pentru a sărbători solstițiul. Erau mai puțin discreți decât în ceilalți ani, dar, având în vedere execuțiile, nu îi învinuia.

– Domnișoară?

Ea înțepeni, voind să apuce sabia – însă își dădu seama că vânzătorul de plăcinte încă își aștepta gologanii.

El tresări și se retrase câțiva pași, în spatele căruciorului de lemn.

– Îmi pare rău, mormăi ea, punându-i monedele în mâna întinsă.

Bărbatul îi zâmbi precaut.

– Se pare că toată lumea e un pic sperioasă în dimineața asta.

Ea se întoarse pe jumătate.

– Alte execuții?

Vânzătorul îi făcu semn cu bărbia spre o stradă care ieșea din piață.

– Nu ai văzut mesajul de pe drum încoace? Ea dădu rapid din cap, dezaprobator. El îi arătă. Aelin crezuse că mulțimea de la colț se uita la vreun artist ambulant. E cel mai ciudat lucru. Nimeni nu a înțeles ce este. Se spune că e scris cu ceva care seamănă cu sângele, dar este mai închis la culoare...

Aelin se îndrepta deja spre strada pe care i-o arătase bărbatul, luându-se după gloata care se înghesuia să vadă vernisajul.

Cu greu, își făcu loc prin mulțime, trecând pe lângă petrecăreții curioși, vânzătorii și paznicii de rând din piață, până când toți cotiră într-o alee înfundată, luminată puternic.

Mulțimea se adunase la capătul zidului din piatră deschisă la culoare, murmurând și punându-și întrebări. „Ce înseamnă?“ „Cine a scris asta?“ „Nu sună a bine, mai ales în ziua solstițiului.“ „Sunt mai multe și toate spun același lucru, chiar în apropierea fiecărei piețe mari din oraș.“

Aelin își făcu loc printre oameni, cu un ochi pe arme și pe pungă în cazul în care vreunui hoț de buzunare i-ar fi venit o idee proastă și, apoi...

Mesajul fusese scris cu litere negre uriașe, duhoarea pe care o manau fiind, aproape sigur, cea de sânge Valg, ca și când cineva cu unghii foarte, foarte ascuțite ar fi sfârtecat unul dintre paznici și l-ar fi folosit pe post de găleată cu vopsea.

Aelin se întoarse pe călcâie și fugi. Se grăbi pe străzile pline de agitație ale orașului și prin mahalale, alee după alee, până când ajunse la casa dărăpănată a lui Chaol și deschise ușa, strigându-l.

Mesajul de pe zid era o singură propoziție. Plata unei datorii de-o viață.

O singură propoziție, doar pentru Aelin Galathynius; o propoziție care schimba totul:

UCIGAȘĂ DE VRĂJITOARE...
OMUL ESTE ÎNCĂ ÎN EL.

CAPITOLUL 67

Aelin și Chaol îi ajutară pe Rowan și pe Aedion să care cele două urne cu focul-iadului în canale, în tăcere și abia respirând.

Acum, stăteau în întunericul rece și urât mirositor, pe culoarul pietruit, neîndrăznind să aprindă o flacără, cu cele două cazane de lângă ei. Oricum, cu vederea lor Fae, Aedion și Rowan nu ar fi avut nevoie de o torță.

Rowan dădu mâna cu Chaol, urându-i noroc. Când prințul Fae se întoarse spre Aelin, ea nu se uită la el, ci la colțul rupt al mantiei lui – de parcă s-ar fi agățat de vreun obstacol de demult și s-ar fi făcut ferfeniță. Continuă să privească bucata ruptă în timp ce îl îmbrățișă – rapid, strâns, inspirându-i parfumul poate pentru ultima dată. Mâinile lui zăboviră pe trupul ei, ca și când ar fi vrut să o mai țină o clipă, dar ea se întoarse spre Aedion.

Ochii casei Ashryver îi întâlniră pe ai ei, iar Aelin îi atinse fața care semăna atât de bine cu a ei.

– Pentru Terrasen, îi spuse ea.

– Pentru familia noastră.

– Pentru Marion.

– Pentru *noi*.

Încet, Aedion își scoase sabia și îngenunche, ridicând Sabia din Orynth și ținând capul plecat.

– Zece ani de umbre, dar până aici. Aprindeți întunericul, Maiestate.

Lacrimile nu-și aveau loc în inima ei, nu avea de gând să plângă. Ailin luă sabia tatălui ei, greutatea acesteia fiind o nouă confirmare, puternică și de neînduplecat.

Aedion se ridică, reluându-și locul lângă Rowan.

Ea se uită la ei, la cei trei masculi care însemnau totul – mai mult decât orice altceva. Apoi zâmbi cu ultimele fărâme de curaj, de disperare și de speranță pentru strălucirea acelui viitor glorios.

– Haideți să facem cerul să se cutremure!

CAPITOLUL 68

Trăsura în care se afla Lysandra își făcea loc pe străzile aglomerate ale orașului. Dura de trei ori mai mult decât de obicei să traverseze fiecare cvartal, din cauza mulțimilor care se îndreptau spre piețe și scuaruri, ca să sărbătorească solstițiul. Nimeni nu știa ce avea să se întâmple sau cine era cea care traversa orașul.

În mănușile de mătase, palmele Lysandrei erau transpirate. Evangeline, somnoroasă din cauza căldurii de dimineață, dormea ușor, cu capul sprijinit de umărul Lysandrei.

Ar fi trebuit să plece noaptea trecută, dar... Trebuia să își ia la revedere.

Petrecăreți îmbrăcați în culori vii trecură pe lângă trăsură, împingându-se, iar vizitiul le strigă să se dea la o parte din stradă. Toți îl ignorară. Pe toți zeii, dacă Aelin își dorea să fie în centrul atenției, alesese ziua perfectă pentru asta.

Când se opriră într-o intersecție, Lysandra se uită pe geam. Din stradă se vedea clar palatul de cleștar, orbitor în soarele dimineții, turnurile sale cu vârf ascuțit păreau niște sulițe care străpungeau cerul fără nori.

– Am ajuns? mormăi Evangeline.

Lysandra îi mângâie brațul.

– Mai durează un pic, micuțo.

Și începu să se roage – să se roage Malei, Aducătoarea Focului, a cărei sărbătoare începuse atât de calm și de strălucitor, și lui Temis, care nu uita niciodată de ființele prizoniere ale lumii.

Dar ea nu se mai afla într-o cușcă. Pentru Evangeline, ar fi putut rămână în această trăsură și ar fi putut să părăsească orașul. Chiar dacă asta ar fi însemnat să-și lase prietenii în urmă.

Greutatea pe care o ținea delicat în mâini îl făcu pe Aedion să rășnească din dinți. Urma să fie o călătorie a naibii de lungă până la castel. Mai ales când urmau să traverseze canalele navigabile și peste bucăți sfărâmate de piatră, care îi făceau să-și piardă echilibrul Fae.

Însă pe aici veniseră câinii Wyrd. Chiar dacă Aelin și Nesryn nu ar fi spus, în detaliu, pe unde să meargă, duhoarea care persista le-ar fi îndrumat pașii.

– Ai grijă! rosti Rowan peste umăr, ridicând mai sus cazanul pe care îl căra și înconjurând o bucată de piatră instabilă. Aedion se abținu să răspundă în fața comenzii evidente. Dar nu avea cum să dea vina pe Prinț. O singură alunecare, și ar fi riscat ca diferitele substanțe să se amestece înăuntru.

Cu câteva zile în urmă, neavând încredere în calitatea substanțelor din Piața Umbrelor, Chaol și Aedion găsiseră un hambar abandonat în afara orașului ca să testeze o urnă de zece ori mai mică decât cele pe care le cărau acum.

Mersese *prea* bine. Când se grăbiseră înapoi spre Rifthold, înainte ca privirile curioșilor să-i surprindă, focul se vedea de la kilometri distanță.

Aedion se cutremură când se gândi la ce ar fi putut să facă un cazan atât de mare – ca să nu mai spună de două – dacă nu ar fi fost atenți. Dar, până în clipa în care ar fi aranjat mecanismele de declanșare și ar fi aprins fitilurile, s-ar fi aflat foarte, foarte departe... Și bine, Aedion se ruga ca el și Rowan să fie destul de rapizi.

Intrară într-un tunel de canalizare atât de întunecat, că până și el avu nevoie de un moment să se obișnuiască. Rowan continuă, pur

și simplu, să meargă. Erau al naibii de norocoși că Lorcan omorâse acei câini Wyrd, eliberându-le calea. Al dracului de norocoși că Aelin fusese destul de fără scrupule și de inteligentă încât să-l păcălească pe Lorcan să lucreze pentru ei.

Nu se opri să se gândească la ce ar fi putut să se întâmple dacă lipsa de scrupule și inteligența nu i-ar fi fost de folos astăzi.

Merseră pe alt tunel, duhoarea fiind sufocantă acum. Modul în care Rowan inspiră rapid era singurul semn al dezgustului pe care îl simțea și el. Poarta. Porțile de fier erau la pământ, dar Aedion putea încă să descifreze inscripțiile gravate pe acestea. Erau semne Wyrd. Și antice. Poate că, odată, aceasta fusese calea pe care Gavin o folosise pentru a vizita templul Devoratorului de Păcate, fără să fie văzut.

Duhoarea nelumească a creaturilor îi ameți simțurile lui Aedion, iar el se opri, cercetând întunericul tunelului care se întrezărea. Aici nu mai era apă. Dincolo de porți, o alee pietroasă și ca vai de lume, care părea mai veche decât toate pe care le văzuseră până atunci, urca spre bezna de nepătruns.

– Ai grijă pe unde calci, spuse Rowan, scrutând tunelul. Sunt numai pietre fărâmicioase și moloz.

– Văd la fel de bine ca tine, zise Aedion, de această dată incapabil să se abțină să nu-i răspundă. Își roti umărul, manșeta tunicii alunecându-i și dezvăluind semnele Wyrd pe care Aelin îi instruise să și le picteze cu propriul sânge pe trunchi, brațe și picioare.

– Să mergem! fu singura replică a lui Rowan, care târa după el cazanul, de parcă nu ar fi cântărit nimic.

Aedion se gândi dacă să se stropșească la el, dar... poate că de aceea Prințul războinic îi tot dădea avertismente stupide. Ca să l enerveze îndeajuns încât să-l distragă – și, poate, să se distragă și pe el – de la ce se întâmpla deasupra lor. De la ceea ce cărau.

Acestea erau Vechile Orânduiri – să aibă grijă de regina și de regatul lor – dar și unul de celălalt. La naiba, era aproape suficient încât să-l facă să vrea să-l îmbrățișeze pe nenorocit.

Așa că Aedion îl urmă pe Rowan dincolo de porțile de fier. Și în catacombele castelului.

Lanțurile lui Chaol zăngăneau, iar cătușele îi răneau deja pielea, în vreme ce Aelin îl trăgea pe străzile aglomerate, cu un pumnal gata să-l străpungă în coaste. O singură stradă îi despărțea de gardul de fier care înconjura dealul pe care se afla castelul.

Mulțimile treceau pe lângă ei, fără să observe bărbatul legat cu lanțuri din mijlocul lor sau pe femeia ascunsă sub gluga neagră, care îl trăgea tot mai aproape de castelul de cleștar.

– Îți aduci aminte planul? murmură Aelin, ținându-și capul plecat și pumnalul în coasta lui.

– Da, șopti el. Era singurul cuvânt pe care reuși să-l rostească.

Dorian era încă acolo – încă rezista. Asta schimba totul. Și nimic.

Mulțimile se potoliră în apropierea gardului, ca și când s-ar fi temut de gărzile în uniforme negre, care sigur supravegheau intrarea. Primul obstacol pe care aveau să-l întâlnească.

Aelin înțepeni aproape imperceptibil și se opri atât de brusc, încât Chaol aproape intră în ea.

– Chaol...

Mulțimea se întoarse, iar el văzu gardul castelului. De barele înalte de fier forjat atârnau cadavre.

Cadavre în uniforme roșii cu auriu.

– Chaol...

Dar acesta se mișca deja, iar ea înjură și merse cu el, prefăcându-se a-l conduce de lanțuri, ținând pumnalul lipit de coastele lui.

El nu știa cum de nu auzise ciorile croncănind, în vreme ce se înfruptau din carnea moartă, legată de-a lungul fiecărui stâlp de fier. Nu observase din cauza mulțimii. Sau poate că se obișnuise cu croncănitul care se auzea în fiecare colț al orașului.

Oamenii lui. Șaisprezece dintre ei. Cei mai apropiați tovarăși, gărzile lui cele mai fidele.

Gulerul de la uniforma primului era descheiat, lăsând să se vadă un piept marcat de crestături, tăieturi și însemne. Ress. Cât timp îl torturaseră – îi torturaseră pe toți bărbații? De când îl salvaseră pe Aedion?

Se strădui să se gândească la ultima dată în care luaseră legătura. Se gândise că nu-i mai văzuse pentru că nu voiau să iasă în evidență. Nu pentru că – pentru că erau...

Chaol îl observă pe bărbatul atârnat lângă Ress.

Brullo nu mai avea ochi, din cauza torturii sau a ciorilor. Mâinile îi erau umflate și răsucite – și îi lipsea o parte din ureche.

Chaol nu auzea și nu simțea nimic. Era un mesaj, dar nu pentru Aelin Galathynius sau pentru Aedion Ashryver. Era vina lui. *A lui.*

El și Aelin nu își vorbiră când se apropiară de porțile de fier, moartea acelor bărbați urmărindu-i încă. Fiecare pas era un efort. Fiecare pas era prea rapid.

Era vina lui.

– Îmi pare rău, murmură Aelin, împingându-l mai aproape de porți, unde gărzile în uniforme negre îi supravegheau, într-adevăr, pe toți cei care treceau pe stradă. Îmi pare atât de rău...

– Planul, rosti el, cu o voce tremurândă. Îl schimbăm. Acum.

– Chaol...

El îi zise ce trebuia să facă personal. După ce termină de vorbit, ea își șterse lacrimile și îl apucă de mână.

– Mă voi asigura că nu va fi în zadar, îi spuse ea.

Lacrimile dispărură când se desprinseră de mulțime, doar calda râmul liber despărțindu-i de acele porți familiare.

Acasă – aceasta fusese, cândva, casa lui.

El nu recunoscu gărzile care stăteau de veghe la porțile pe care, odinioară, le apărase atât de mândru, porțile prin care trecuse cu

niciun an în urmă, cu o asasină nou, eliberată din Endovier, ale cărei lanțuri erau legate de șaua lui.

Acum, ea îl conducea în lanțuri prin acele porți, o asasină pentru ultima dată. Pășea mândră și se mișca grațios spre gărzile care își scoteau săbiile și ale căror inele negre înghițeau lumina soarelui.

Celaena Sardothien se opri la o distanță considerabilă și își ridică bărbia.

– Spuneți-i Maiestății sale că i s-a întors Campionul – și că i-a adus un cadou dat naibii.

CAPITOLUL 69

Mantia neagră a lui Aelin flutură în urma ei, când îl conduse pe fostul Căpitan al Gărzii prin holurile strălucitoare ale palatului. Ascunsă la spate, ținea sabia tatălui ei, mânerul acesteia fiind înfășurat în pânză neagră. Niciuna dintre cele zece gărzi care îi escortau nu se deranjase să-i ia armele.

De ce să o fi făcut, când Celaena Sardothien se întorsese cu câteva săptămâni mai devreme, și încă loială regelui și coroanei?

Era atât de multă liniște pe holuri. Până și Curtea Reginei era închisă și tăcută. Se zvonise că regina fusese izolată în munți după salvarea lui Aedion și că-și luase cu ea jumătate din oamenii de la Curte. Restul dispăruseră și ei, fie ca să scape de căldura tot mai mare a verii – fie de ororile care ajunseseră să le conducă regatul.

Chaol tăcea, cu toate că se prefăcea de minune a părea furios, ca un om urmărit, disperat să găsească o cale spre libertate. Pe chip nu se citea nimic din devastarea pe care o afișase în clipa în care-și văzuse oamenii spânzurați de porți.

Se smuci în lanțuri, iar ea se apropie.

– Nu cred, Căpitane, toarse ea. Chaol nu catadicsi să-i răspundă.

Gărzile se uitară la ea. Semne Wyrd, scrise cu sângele lui Chaol, o acopereau pe sub haine, mirosul de om al acestuia mascând cu succes orice urmă a moștenirii ei pe care, altfel, Valgii ar fi putut să o identifice. În acest grup erau doar doi demoni – o mică binecuvântare.

Așa că urcară sus, tot mai sus, în castelul de cleștar.

Holurile păreau prea luminoase ca să găzduiască atâta răutate. Cele câteva slugi pe lângă care trecură își ascunseră privirea și se grăbiră. Fugise *toată lumea* după salvarea lui Aedion?

Făcu un efort să nu se uite prea mult la Chaol în clipa în care se apropiară de ușile masive roșii și aurii de cleștar, deschise deja pentru a dezvălui podeaua de marmură stacojie a camerei de consiliu a regelui.

Deja deschise, pentru a-l arăta pe rege, așezat pe tronul lui de cleștar. Și pe Dorian, care stătea în picioare lângă el.

/

Fețele lor. Erau fețe care îl făceau să i se strângă inima.

„Jigodie umană!“, șuieră demonul.

Femeia – îi recunoscu fața când își dădu jos gluga întunecată și îngenunche în fața estradei pe care stătea el.

– Maiestate, rosti ea. Avea părul mai scurt decât își amintea.

Nu – nu își amintea. El nu o cunoștea.

Și omul în lanțuri de lângă ea, plin de sânge și murdar... Țipete, vânt, și...

„Suficient“, se răsti demonul.

Însă chipurile lor... Nu cunoștea acele chipuri. Nu îi păsa.

Regele Adarlanului, ucigașul familiei ei, distrugătorul regatului ei, stătea tolănit în tronul lui de cleștar.

– Interesantă întorsătură a lucrurilor, nu-i așa, Campionule?

Ea zâmbi, sperând că preparatele cosmetice pe care și le tamponase în jurul ochilor aveau să mascheze turcoazul și auriul irișilor ei și acel blond cenușiu în care își vopsise părul avea să ascundă nuanța aproape identică a pletelor lui Aedion.

– Maiestatea Voastră, vreți să auziți o poveste interesantă?

– Are legătură cu faptul că dușmanii mei din Wendlyn sunt morți?

– O, cu asta și cu multe, multe altele!

– Atunci, de ce nu am fost anunțat?

Degetul de pe inelul lui părea să absoarbă lumina. Însă ea nici nu vedea, nici nu *simțea* aici cheile Wyrd, așa cum simțise prezența celei din amuletă.

Chaol era palid și se tot uita la podeaua încăperii.

Aici se întâmplase totul. Aici o omorâseră pe Sorscha. Și îl înrobiseră pe Dorian. Era locul în care, demult, ea își vânduse sufletul regelui, sub un nume fals, numele unei lașe.

– Nu mă învinuiți din cauza solilor ineficienți! răspunse ea. Am trimis vorbă cu o zi înainte să plec. Scoase două obiecte din mantie și se uită peste umăr la gărzi, făcând semn din bărbie spre Chaol. Păziți-l!

Se îndreptă cu pași mari spre tron și-i întinse mâna regelui. El se înclină în față, duhnind... A Valg. A om. A fier. A sânge.

Ea îi lăsă cele două inele în palmă. Clinchetul metalului pe metal fu singurul sunet.

– Inelele-sigiliu ale Regelui și ale Prințului Moștenitor din Wendlyn. Le-aș fi adus capetele, dar... cei de la imigrări pot fi atât de enervanți.

Regele apucă unul dintre inele, cu fața împietrită. Bijutierul Lysandrei reușise, încă o dată, să imite de minune blazonul Wendlynului și, apoi, să facă inelele să capete patină, până când ajunseseră să pară niște bijuterii vechi de familie.

– Și unde erai *tu,* când Narrok a atacat Wendlynul?

– Trebuia să fiu în altă parte, în loc să-mi vânez prada?

Ochii negri ai regelui se adânciră în ai ei.

– I-am omorât când am putut, continuă ea încrucișându-și brațele, atentă la lamele ascunse în costumul ei. Îmi cer iertare că nu am făcut din asta un spectacol de amploare, așa cum doreați. Poate data viitoare.

Dorian nu se clintise deloc, trăsăturile fiindu-i împietrite deasupra colierului din jurul gâtului.

– Și cum de ai ajuns să-l înlănțuiești pe Căpitanul Gărzii mele?

Chaol nu făcea nimic altceva decât să se uite la Dorian, iar ea nu credea că fața lui rugătoare și tulburată era o mască.

– Mă aștepta la docuri, ca un câine cuminte. Când am văzut că nu purta uniformă, l-am făcut să mărturisească tot. Toate micile lui conspirații.

Regele se uită la căpitan.

– Chiar așa?

Aelin evită impulsul de a verifica ceasul cu pendulă din colțul îndepărtat al camerei sau poziția soarelui, de dincolo de fereastra lin tavan și până la podea. Timp. Trebuia să mai câștige ceva timp. Dar, până acum, totul mersese bine.

– Mă întreb cine a conspirat mai mult: căpitanul sau tu, Campionule, zise regele, căzut pe gânduri, rezemându-se de tronul lui. Sau ar trebui să-ți spun Aelin?

CAPITOLUL 70

Locul acesta mirosea ca moartea, ca iadul, ca spațiile întunecate dintre stele.

Secolele de antrenament îl ajutau pe Rowan să păşească încet, să se concentreze asupra greutății letale pe care o căra, în vreme ce el și generalul se strecurau prin pasajul vechi și uscat.

Cărarea ascendentă de piatră fusese scobită de gheare brutale, spațiul atât de întunecat încât până și Rowan vedea cu greu. Generalul îl urma îndeaproape, fără să scoată niciun sunet, în afară de momentele în care pietricelele îi alunecau, ocazional, de sub cizme.

Aelin ar fi trebuit să fie în castel, căpitanul servindu-i drept bilet de intrare în sala tronului. Doar câteva minute în plus, dacă ei calculaseră corect, și ar fi putut să-și aprindă povara mortală și să iasă naibii de acolo.

După aceea, avea să fie lângă ea, plin de magia pe care urma să o folosească pentru a-l sufoca pe rege. Și, apoi, avea să îi facă plăcere să o privească arzându-l de viu. Încet. Cu toate că știa că satisfacția lui nu s-ar fi comparat cu ceea ce ar fi simțit generalul. Cu ceea ce ar fi simțit fiecare copil din Terrasen.

Trecură printr-o ușă solidă de fier, care fusese dată pe spate de parcă niște mâini cu gheare uriașe ar fi rupt-o din țâțâni. Culoarul de dincolo era din pietre netede.

Aedion inspiră în același moment în care Rowan simți o durere de cap, chiar între ochi.

Pietrele Wyrd.

Aelin îl avertizase în privința turnului – că piatra îi cauzase dureri de cap, dar asta... Ea fusese om atunci.

Era de nesuportat, ca și cum propriul lui sânge s-ar fi retras în fața pietrei malefice. Aedion înjură, iar Rowan făcu la fel.

Însă în zidul din față se afla o spărtură largă și, dincolo de aceasta, aer liber. Neîndrăznind să respire prea tare, Rowan și Aedion se strecurară prin spărtură.

O cameră mare și rotundă, flancată de opt uși de fier deschise, îi întâmpină. Era partea inferioară a turnului cu ceas, în cazul în care calculele lor erau corecte.

Întunericul din cameră era aproape de nepătruns, dar Rowan nu îndrăzni să aprindă torța pe care o adusese. Aedion mirosi ceva umed. Umed pentru că... Sângele se prelingea pe buza și bărbia lui Rowan. Îi curgea sânge din nas.

– Grăbește-te, șopti el, lăsând jos cazanul, în capătul celălalt al încăperii.

Doar câteva minute.

Aedion poziționă cazanul său cu focul-iadului vizavi de cel al lui Rowan, la intrarea în cameră. Cu capul bubuindu-i, Rowan îngenunche, durerea agravându-se cu fiecare zvâcnire. Continuă să se miște, învingând durerea, puse firul pentru fitile și-l conduse către locul în care Aedion stătea ghemuit. Singurul sunet era al sângelui care le picura din nas pe podeaua neagră de piatră.

Mai repede! ordonă Rowan, iar Aedion mârâi ușor – nemaifiind dispus să se lase enervat cu avertismente care să-i distragă atenția. Nu avea chef să-i spună generalului că încetase să mai facă asta cu minute în urmă.

Rowan își scoase sabia și se îndreptă către ușa pe care intraseră. Aedion merse cu spatele spre el, desfășurând fitilele îmbinate, în acest timp. Trebuiau să fie destul de departe înainte să poată să le aprindă, altfel aveau să se facă scrum.

În gând, el se rugă Malei ca Aelin să tragă de timp – și ca regele să fie prea concentrat asupra asasinei și a căpitanului încât să se mai gândească să trimită pe cineva la subsol.

Aedion ajunse în dreptul lui, desfășurând centimetru după centimetru de fitil, firul fiind o dungă albă în întuneric. Cealaltă nară a lui Rowan începu să sângereze. Pe toți zeii, cum mirosea aici. Cât era de murdar și cum duhnea a moarte. El abia putea să gândească. Era ca și când capul i-ar fi fost strâns cu o menghină.

Ei se retraseră în tunel, acel fitil fiind singura lor speranță și salvare.

Ceva îi picură pe umăr. Îi sângera o ureche.

Se șterse cu mâna liberă.

Însă pe mantie nu era sânge.

Rowan și Aedion înțepeniră când un mârâit grav umplu pasajul.

Apoi, ceva se mișcă pe tavan. Șapte creaturi.

Aedion scăpă mosorul și-și scoase sabia.

O bucată de țesătură – gri, mică, uzată – căzu din fălcile creaturii care era agățată de tavanul de piatră. Mantia lui – era colțul care-i lipsea.

Lorcan minți*se*.

Nu omorâse câinii Wyrd rămași.

Doar le dăduse ceva impregnat cu mirosul lui Rowan.

Aelin Ashryver Galathynius se întoarse către Regele Adarlanului

– Celaena, Lillian, Aelin, vorbi ea tărăgănat, nu-mi prea pasă cum vrei să-mi spui.

Niciuna dintre gărzile din spatele lor nu se mișcă.

Simțea privirea lui Chaol asupra ei, simțea atenția neobosită a prințului Valg din interiorul lui Dorian.

– Credeai că nu pot să mă uit în mintea fiului meu și să-l întreb ce știe, ce a văzut în ziua în care vărul tău a fost salvat? întrebă regele, rânjind ca un lup.

Nu știuse și, cu siguranță, nu plănuise să se dea de gol așa.

– Sunt surprinsă că ți-a luat atât de mult timp să îți dai seama pe cine ai primit pe ușa din față. Sincer, sunt un pic dezamăgită.

– Asta ar putea spune și oamenii tăi, despre tine. Cum era, Prințesă, să te urci în pat cu fiul meu? Cu dușmanul tău de moarte? Dorian nici măcar nu clipi. Ai terminat-o cu el din cauză că te simțeai vinovată sau pentru că ți-ai câștigat un loc în castelul meu și nu mai aveai nevoie de el?

– Simt, cumva, o grijă părintească?

Se auzi un râs grav.

– Căpitane, ce-ar fi să nu te mai prefaci captiv în cătușele acelea și să vii mai aproape?

Chaol înțepeni. Însă Aelin îi făcu un semn discret din cap.

Regele nu se deranjă să se uite la gărzi când ordonă „Ieșiți!".

Gărzile plecară, închizând ușa în urma lor. Ușa masivă de cleștar gemu când se închise, iar podeaua se cutremură. Cătușele lui Chaol zdrăngăniră la pământ, iar el își flexă încheieturile.

– Ce trădătoare nenorocită locuia în casa mea! Și când mă gândesc la faptul că, odată, te-am pus în lanțuri – că era cât pe ce să fii executată și că nici măcar nu am știut ce trimit în Endovier. Regina Terrasenului – sclava și Campionul meu. Regele își desfăcu pumnul, lăsa se uite la cele două inele din palma sa. Le aruncă. Acestea ajunseră pe podeaua de marmură roșie, cu un sunet slab. Păcat că acum îți lipsesc flăcările, Aelin Galathynius.

Aelin dădu la o parte pânza de pe mânerul sabiei tatălui ei și scoase Sabia din Orynth.

– Unde sunt cheile Wyrd?

Cel puțin ești directă. Dar ce-mi vei face dacă nu îți voi spune, moștenitoare a Terrasenului?

Îi îi făcu semn lui Dorian, iar prințul coborî treptele estradei, oprindu-se pe ultima.

Timp – ea avea nevoie de timp. Turnul era încă în picioare.

Dorian, rosti Chaol încet.

Prințul nu răspunse. Regele chicoti.

– Astăzi nu mai fugi, Căpitane?

Chaol se uită la rege și o scoase pe Damaris – darul primit de la Aelin.

Regele bătu cu degetul brațul tronului.

– Ce ar spune nobilii oameni ai Terrasenului, dacă ar ști că Aelin a Focului Sălbatic are un trecut atât de sângeros? Dacă ar ști că mi-a oferit serviciile ei? La ce ar mai spera dacă ar ști că până și prințesa lor, demult pierdută, e coruptă?

– Cu siguranță îți place să te auzi vorbind, nu-i așa?

Degetul regelui înțepeni pe brațul tronului.

– Recunosc, nu știu cum de nu mi-am dat seama. Ești aceeași copilă răsfățată care se plimba prin castelul ei. Iar eu credeam că te-am ajutat. În acea zi, ți-am citit gândurile, Aelin Galathynius. Îți iubeai căminul și regatul, dar îți doreai atât de mult să fii obișnuită, îți doreai atât de mult să fii liberă, să scapi de coroană, chiar și atunci. Te-ai răzgândit? Acum zece ani, ți-am oferit libertatea pe tavă și, totuși, ai ajuns să fii o sclavă. Amuzant.

Timp, timp, timp. Lasă-l să vorbească...

– Atunci aveai elementul surpriză, replică Aelin. Dar acum știm ce putere ai.

– Chiar așa? Înțelegi prețul cheilor? Ce trebuie să devii, ca să folosești una?

Ea strânse și mai puternic Sabia din Orynth.

– Ai vrea să ne confruntăm, Aelin Galathynius? Să vezi dacă vrăjile pe care le-ai învățat, dacă tomurile pe care le-ai furat de la mine te vor ajuta? Prințeso, acestea sunt mici trucuri, în comparație cu puterea brută a cheilor.

– Dorian, rosti Chaol din nou. Prințul continuă să o fixeze cu privirea, un zâmbet flămând făcându-și apariția pe buzele-i senzuale.

– Lasă-mă să-ți demonstrez! spuse regele. Aelin își adună curajul iar stomacul i se strânse. El arătă spre Dorian. Îngenunchează.

Prințul căzu în genunchi. Ea își ascunse tresărirea în clipa în care oasele loviră marmura. Regele se încruntă. Un întuneric începu să se formeze, frângându-se din rege ca niște fulgere.

– Nu, șopti Chaol, făcând un pas în față. Aelin îl apucă pe căpitan de braț, înainte să poată să facă vreun gest incredibil de prostesc.

Un lujer întunecat îl lovi pe Dorian în spate, iar el se arcui, gemând.

– Aelin Galathynius, sunt multe lucruri pe care nu le știi, zise regele, acel întuneric familiar crescând. Lucruri pe care poate doar moștenitoarea lui Brannon Galathynius ar fi putut să le știe.

A treia cheie Wyrd.

– Nu ai îndrăzni, făcu Aelin. Gâfâind, prințul stătea cu gâtul întins, în timp ce întunericul îl biciuia.

O dată – de două ori. Lovituri de bici.

Ea cunoștea acea durere.

– Este fiul tău – moștenitorul tău.

– Prințesă, uiți că am doi fii, spuse regele.

Dorian țipă când simți pe spate o altă lovitură a biciului întunecat. Fulgere negre îi învăluiră dinții expuși.

Ea se repezi – dar fu aruncată înapoi tocmai de semnele Wyrd pe care și le pictase pe corp. Un zid invizibil din acea durere neagră îl înconjura acum pe Dorian, care țipa la nesfârșit.

Ca o bestie scăpată din lanț, Chaol se aruncă în zid, răcnind numele lui Dorian, sângele curgându-i de pe manșeta hainei cu fiecare încercare. Încă o dată. Încă o dată. Încă o dată.

Dorian plângea cu hohote, iar întunericul care îi ieșea din gură încătușa mâinile, îi însemna spatele, gâtul... Apoi, dispăru. Prințul căzu la podea, cu pieptul umflat.

Chaol se opri la jumătatea loviturii, respirând greoi și tras la față.

Ridică-te! porunci regele.

Dorian se ridică în picioare, colierul lui negru strălucind când își umflă pieptul.

„Delicios", spuse demonul din interiorul prințului. Aelin simți cum fierea îi ardea gâtul.

– Te rog! îi zise Chaol răguşit împăratului, iar inima ei crăpă când auzi cuvântul, când simți agonia şi disperarea. Eliberează-l! Cu orice preț. Îți dau orice.

– Mi-ai da-o pe fosta ta iubită, Căpitane? Nu văd niciun folos în a pierde o armă, dacă nu câştig o alta în schimb. Regele flutură din mână spre ea. Mi-ai distrus generalul şi pe trei dintre prinții mei. Cred că sunt câțiva Valgi care şi-ar dori să te sfâşie cu ghearele, pentru asta – care s-ar bucura foarte mult de şansa de a aluneca în trupul tău. Mi se pare corect.

Aelin îndrăzni să arunce o privire spre fereastră. Soarele era mai sus.

– Ai venit în casa familiei mele şi i-ai omorât pe toți în somn, spuse Aelin. Ceasul cu pendulă începu să bată ora douăsprezece. După o secundă, se auzi zăngănitul mizerabil şi inexact al turnului cu ceas.

– *Corect* e să te distrug şi eu, îi spuse ea regelui făcând un pas către uşi.

De sub costum, scoase Ochiul Elenei. Piatra albastră strălucea precum o mică stea.

Nu era doar un mijloc de apărare împotriva răului.

Ci o cheie în sine, care ar fi putut fi folosită pentru a deschide mormântul lui Erawan.

Regele mări ochii şi se ridică de pe tronul lui.

– Fato, tocmai ai făcut greşeala vieții tale.

Poate că avea dreptate.

Sunetele clopotelor anunțau ora prânzului.

Cu toate acestea, turnul cu ceas era încă în picioare.

CAPITOLUL 71

Rowan își roti sabia, iar câinele Wyrd se retrase, urlând când lama străpunse piatra și carnea fragedă de dedesubt. Însă nu suficient încât să-l țină la pământ, să-l omoare. Un alt câine Wyrd sări. Acolo unde se avântau, Rowan lovea.

Unul lângă altul, el și Aedion fuseseră împinși la perete, îndepărtându-se metru cu metru de pasaj – tot mai departe de mosorul de fitil, pe care Aedion fusese forțat să-l scape.

Se auzi un zgomot jalnic și zăngănitor.

În intervalul dintre zăngănituri, Rowan lovi fără milă doi câini Wyrd diferiți, lovituri care ar fi spintecat majoritatea creaturilor.

Turnul cu ceas. Era amiază. Câinii Wyrd îi mânau înapoi, fetindu-se de lovituri care i-ar fi omorât, ținându-se departe de ei. Ca să-i împiedice să ajungă la fitil.

Rowan înjură și se avântă să atace trei câini dintr-odată, flancat de Aedion. Câinii Wyrd rămaseră pe poziții.

La amiază, îi promisese el lui Aelin. De îndată ce soarele ar fi atins punctul cel mai înalt de solstițiu, ei ar fi trebuit să arunce în aer turnul. Se auzi ultimul zăngănit al turnului cu ceas. Amiaza venise și plecase.

Și Inima lui de Foc, regina lui, era în castelul de deasupra lor – având la dispoziție doar antrenamentul și inteligența ei de muritoare ca să rămână în viață. Poate că nu pentru mult timp.

Gândul atât de oribil și de scandalos îl făcu pe Rowan să-și urle furia, mai tare decât țipetele fiarelor. Urletul avu un preț: fratele său. O creatură trecu în viteză pe lângă colegul lui Rowan, sărind, iar Aedion urlă un blestem și se retrase, clătinându-se. Rowan simți mirosul sângelui lui Aedion înainte să-l vadă.

Probabil că acel sânge de semi-Fae trebuie să fi fost ca o chemare la cină pentru câinii Wyrd. Patru dintre aceștia săriră ca unul la general, boturile dezvăluindu-le dinții de piatră, sfârtecători de carne. Ceilalți trei se întoarseră către Rowan, iar el nu avea ce să facă pentru a pune mâna pe acel fitil.

Pentru a o salva pe regina care-i ținea inima în mâinile-i acoperite de cicatrice.

La câțiva pași în fața lui, Chaol o privi pe Aelin îndreptându-se cu spatele către ușile de cleștar, așa cum plănuiseră după ce-și văzuse oamenii morți.

Atenția regelui era concentrată asupra Ochiului Elenei de la gâtul ei. Ea și-l scoase, ținându-l cu o mână sigură.

– Asta căutai, nu-i așa? Săracul Erawan, închis în micul lui mormânt de atât de mult timp!

Era un efort să-și mențină poziția, în vreme ce Aelin se tot retrăgea.

– Unde l-ai găsit? clocoti regele.

Aelin ajunse la Chaol, atingându-se de el în semn de alinare, mulțumire și rămas-bun, apoi trecu mai departe.

– Se pare că strămoașa ta nu era de acord cu hobby-urile tale. Să știi că noi, femeile Galathynius, facem front comun.

Pentru prima dată în viața lui, Chaol văzu cum regelui îi pică fața

– Și strămoașa aia nebună ți-a spus ce se întâmplă dacă folosești și cheia pe care o ai deja? spuse apoi bărbatul.

Ea se afla atât de aproape de uși!

– Dă-i drumul Prințului sau voi distruge asta chiar aici, iar Erawan va rămâne acolo unde este. Strecură lănțișorul în buzunarul ei.

– Prea bine, răspunse regele. Se uită la Dorian, care nu dădea niciun semn că își amintea propriul nume, în ciuda a ceea ce scrisese vrăjitoarea pe zidurile din orașul lor. Du-te! Ia-o!

Întunericul se ridică din Dorian, scurgându-se ca sângele în apă, iar pe Chaol îl apucă o durere de cap în clipa în care...

Aelin fugi, explodând prin ușile de cleștar.

Mai rapid decât ar fi trebuit să fie, Dorian fugi după ea, gheața acoperind podeaua, camera. Frigul îi tăie respirația. Însă Dorian nu se uită nici măcar o dată în direcția lui, înainte să dispară.

Regele coborî o treaptă pe estradă, respirația transformându-i-se în aburi în față.

Chaol își ridică sabia, menținându-și poziția între ușile deschise și cuceritorul continentului lor.

Regele mai făcu un pas.

– Alte gesturi eroice? Nu te plictisești niciodată, Căpitane?

Chaol nu cedă.

– Mi-ai omorât oamenii. Și pe Sorscha.

– Și pe mulți alții.

Încă un pas. Peste umărul lui Chaol, regele se uită la holul pe care dispăruseră Aelin și Dorian.

– Asta se termină acum, spuse Chaol.

/

Prinții Valg fuseseră mortali în Wendlyn. Dar când se aflau în trupul lui Dorian, cu magia lui...

Aelin se grăbi pe holuri, flancată de ferestre de cleștar, cu marmura sub picioare – înconjurată doar de aerul liber.

Și, în spatele ei, urmărind-o ca o furtună neagră, era Dorian.

Gheața se răspândea din el, chiciura acoperind ferestrele.

Aelin știa că, în momentul în care gheața ar fi atins-o, nu ar mai fi putut să alerge.

Datorită hărților lui Chaol, memorase toate holurile și toate scările. Se forță mai mult, rugându-se ca el să tragă de timp pentru ea, se apropie de o scară îngustă și se avântă, urcând treptele câte două, câte trei.

Gheața crăpa de-a lungul cleștarului chiar în urma ei, iar frigul îi ciupea călcâiele.

Mai repede – *mai repede.*

Urca din ce în ce mai sus. Era trecut de ora amiezii. Dacă ceva rău se întâmplase cu Rowan și cu Aedion... Ajunse în partea de sus a scărilor, iar gheața făcu palierul atât de alunecos, încât ea patină, ducându-se într-o parte, căzând...

Cu o mână, se prinse de podea, gheața sfâșiindu-i pielea. Se izbi într-un zid de cleștar și se puse din nou pe picioare, apoi fugi din nou, gheața înconjurând-o.

Mai sus – trebuia să ajungă mai sus.

Iar Chaol îl confrunta pe rege...

Nu își permise să se gândească la asta. Sulițe de gheață ieșiră din ziduri, aproape lovindu-i coastele.

Respirația îi ardea gâtul.

– Ți-am zis eu, se auzi din spate vocea unui mascul care nu gâfâia deloc. Gheața se împrăștia ca pânzele de păianjen pe ambele părți. Ți-am spus că vei regreta că mi-ai cruțat viața. Că voi distruge tot ceea ce iubești.

Ea ajunse în dreptul unui pod acoperit de cleștar, care se întindea între două dintre cele mai înalte turle. Podeaua era atât de transparentă, încât vedea fiecare centimetru din saltul către pământul care se afla mult, mult mai jos.

Chiciura acoperi ferestrele, care trosneau...

Cleștarul explodă, iar ea scoase un strigăt nebun când acesta îi sfâșie spatele.

Aelin coti într-o parte, spre fereastra acum spartă în cadrul prea mic de fier, și spre hăul de dincolo.

Și se aruncă pe fereastră.

CAPITOLUL 72

Simți aerul luminos, vântul șuierându-i în urechi, apoi...

Aelin ateriză un etaj mai jos, pe podul liber de cleștar, genunchii trosnindu-i din cauza impactului, și se rostogoli. Tăieturile de pe spate și de pe brațe, acolo unde bucățile de cleștar pătrunseră direct prin costumul ei, îi făcură trupul să țipe în agonie, dar ea deja se îndrepta spre ușa turnului, de la celălalt capăt al podului.

Se uită la timp ca să-l vadă pe Dorian aruncându-se fix prin spațiul pe care-l crease ea, cu ochii ațintiți asupra ei.

Aelin deschise ușa, în clipa în care se auzi *bubuitul* căderii lui Dorian pe pod.

Trânti ușa în spatele ei, închizând-o, dar nici măcar asta nu îm piedică frigul din ce în ce mai intens.

Doar un pic mai departe.

Aelin alergă pe scara în spirală a turnului, suspinând pe jumătate printre dinții încleștați.

Rowan. Aedion. Chaol. Chaol...

Ușa se spulberă din balamale la baza turlei, iar frigul explodă înăuntru, lăsând-o fără suflare.

Dar Aelin ajunsese în vârful turnului. Dincolo de acesta, un alt pod din cleștar, fragil și gol, se întindea departe, către una dintre celelalte turle.

Era încă umbrit, în vreme ce soarele se strecura de cealaltă parte a clădirii, cele mai de sus turnuri ale castelului de cleștar înconjurând-o și sufocând-o, ca o cușcă de întuneric.

Aelin ieșise și îl luase și pe Dorian cu ea. Chaol trăsese de timp pentru ea, într-o ultimă încercare de a-și salva prietenul și regele.

Când dăduse năvală în casa lui în această dimineață, suspinând și râzând, ea îi explicase ce scrisese Aripa Conducătoare, cum îi plătise vrăjitoarea pentru că îi salvase viața. Dorian era încă acolo, încă lupta.

Ea plănuise să-i omoare pe amândoi în același timp, pe rege și pe Prinț, iar el fusese de acord să o ajute, să încerce să-l convingă pe Dorian să-și recapete umanitatea, să-l convingă pe Prinț să lupte. Până în momentul în care își văzuse oamenii spânzurați de porți.

Acum, vorbitul nu-l interesa.

Dacă Aelin ar fi avut o șansă – orice șansă – de a-l elibera pe Dorian de acel colier, ar fi avut nevoie ca regele să dispară din peisaj. Chiar de ar fi costat-o răzbunarea familiei și a regatului ei.

Chaol era bucuros să încheie socotelile în numele ei – și al multor altora.

Regele se uită la sabia lui Chaol, apoi la fața lui, și râse.

– Mă vei ucide, Căpitane? Cât de dramatic!

Scăpaseră. Aelin îl scosese pe Dorian afară, cacealmaua ei fiind atât de perfectă că până și Chaol crezuse că Ochiul din mâinile ei era cel real, după felul în care îl înclinase în soare, astfel încât piatra albastră să strălucească. Nu știa unde îl pusese pe cel adevărat. Dacă l-o fi purtat măcar.

Tot – tot ce făcuseră, tot ce pierduseră și toate pentru care luptaseră. Totul era pentru acest moment.

Regele continuă să se apropie, iar Chaol își ținu sabia în fața lui, fără să se retragă.

Pentru Ress. Pentru Bullo. Pentru Sorscha. Pentru Dorian. Pentru [illegible]lin, și Aedion, și familia lor, pentru miile masacrate în acele lagăre [illegible] muncă. Și pentru Nesryn – pe care o mințise, care ar fi așteptat o

întoarcere care nu ar fi avut loc, pentru timpul pe care nu aveau să îl petreacă împreună. Acela era singurul lui regret.

Un val de întuneric îl lovi, iar Chaol făcu un pas înapoi, împleticindu-se, semnele de protecție furnicându-i pielea.

– Ai pierdut, gâfâi Chaol. Sângele uscat i se desprindea pe piele, pe sub haine, provocându-i mâncărimi.

Un alt val de întuneric, identic cu acela care îl lovise pe Dorian – și căruia Dorian nu reușise să îi facă față. Atunci, Chaol îl simți: zvâcnirea agoniei nesfârșite, șoapta durerii ce avea să vină.

Regele se apropie. Chaol își ridică sabia și mai sus.

– Protecțiile tale cedează, băiete.

Chaol zâmbi, simțind sânge în gură.

– Bine că oțelul rezistă mai mult.

Soarele care pătrundea prin ferestre îi încălzea spatele lui Chaol – ca într-o îmbrățișare, ca și când l-ar fi alinat. De parcă ar fi vrut să-i spună că era timpul.

„Mă voi asigura că nu va fi în zadar", îi promisese Aelin.

Trăsese de timp pentru ea.

Un val de întuneric se înălță în spatele regelui, absorbind toată lumina din încăpere.

Chaol își întinse larg brațele, în clipa în care întunericul îl lovi, îl zdrobi, îl distruse până când nu mai rămase decât lumină – o lumină care ardea albastră, caldă și primitoare.

Aelin și Dorian scăpaseră. Asta era suficient.

El întâmpină durerea fără teamă.

CAPITOLUL 73

Urma să o omoare.

El voia asta.

Fața ei, *fața* aceea...

Se apropie de femeie, traversând pas cu pas podul îngust și umbrit, sub turnurile care străluceau cu o lumină orbitoare.

Brațele îi erau pline de sânge, iar ea se îndepărta de el gâfâind, cu mâinile întinse în față și inelul de aur sclipind pe degetul ei. Acum, putea să îi simtă mirosul – sângele puternic și nemuritor care-i curgea prin vene.

– Dorian, rosti ea.

El nu știa acel nume.

Și avea de gând să o omoare.

CAPITOLUL 74

Timp. Avea nevoie să mai tragă de timp sau să-l fure, câtă vreme podul era încă umbrit, cât soarele se mișca încet, încet.

– Dorian, repetă Aelin.

– Îți voi scoate măruntaiele, zise demonul.

Gheața se răspândea de-a lungul podului. Bucățile de cleștar din spatele ei se mișcau și se rupeau în ea, cu fiecare pas cu care se retrăgea spre ușa turnului.

Turnul cu ceas încă nu explodase.

Iar regele nu sosise încă.

– Tatăl tău este acum în camera lui de consiliu, spuse ea, luptându-se cu durerea îngrozitoare. Este cu Chaol – cu *prietenul* tău – și probabil că l-a omorât deja.

– Foarte bine.

– Chaol, zise Aelin, cu o voce spartă. Piciorul îi alunecă pe o porțiune de gheață, iar totul se înclină în timp ce își recăpătă echilibrul. Ideea că ar putea cădea pe pământul aflat la sute de metri mai jos o lovi în stomac, însă ea continuă să se uite la Prinț, chiar și când agonia îi traversă iar trupul.

– Chaol. Te-ai sacrificat. I-ai lăsat să-ți pună colierul – ca el să poată să iasă.

– Îl voi lăsa să-ți pună și ție un colier și apoi ne vom putea juca

Ea lovi ușa turnului, căutând zăvorul. Însă era acoperit de gheață.

Apucă gheața, privind spațiul dintre prinț și soarele care începuse să se vadă de după turn. Zece pași o mai despărțeau de Dorian.

Ea se răsuci înapoi.

– *Sorscha* – numele ei era Sorscha, iar ea te-a iubit. Ai iubit-o. Și *ei* au luat-o de lângă tine.

Cinci pași.

Chipul acela nu avea nicio trăsătură umană, nicio amintire nu se citea în acei ochi de safir.

Aelin începu să plângă, chiar dacă sângele îi curgea din nas, din cauza apropierii lui.

– M-am întors pentru tine. Așa cum ți-am promis.

Un pumnal de gheață apăru în mâna lui, iar vârful său mortal sclipi ca o stea în lumina soarelui.

– Nu-mi pasă, răspunse Dorian.

Ea își vârî o mână între ei, ca și când ar fi putut să-l împingă, apucându-i strâns una din mâini. Îi simți pielea atât de rece atunci când el o folosi pe cealaltă, ca să-i înfigă cuțitul în coaste.

În clipa în care creatura se izbi de el, trântindu-l la pământ, lui Rowan îi țâșni sângele din gură.

Patru erau morți, dar mai erau trei între el și fitil.

Aedion răcnea de furie și de durere, menținându-și poziția, ținându-i pe ceilalți trei la distanță, cât timp Rowan își recuperă sabia...

Creatura se rostogoli departe de el.

Cele trei fiare se adunară din nou, înnebunite de sângele Fae, care acoperea acum pasajul. Sângele lui. Sângele lui Aedion. Generalul era deja palid la față, din cauza sângelui pierdut. Nu aveau să mai reziste prea mult timp.

Dar el trebuia să arunce în aer acel turn.

Ca şi când ar fi avut o singură minte, un singur trup, cei trei câini Wyrd se năpustiră asupra lor, despărțindu-i pe el și pe Aedion, unul sărind spre general, iar ceilalți doi, către el...

Rowan căzu când fălcile de piatră îi prinseră piciorul.

Osul se rupse, iar întunericul năvăli înăuntru...

Urlă în fața beznei care însemna moartea.

Rowan implântă adânc în ochiul creaturii cuțitul, tocmai când a doua fiară se năpusti asupra brațului său întins.

Dar ceva masiv se izbi în creatură şi aceasta scheună când fu aruncată în zid. Cea moartă fu împinsă la o parte după o fracțiune de secundă şi, apoi...

Și apoi apăru Lorcan cu săbiile scoase, sfâșiind bestiile rămase cu un strigăt de luptă.

În clipa în care Rowan se ridică în picioare, echilibrându-se, răcni din cauza durerii pe care o simțea în partea inferioară a piciorului. Aedion se ridicase deja, cu fața plină de sânge, dar cu o privire limpede.

Una dintre creaturi se repezi asupra lui Aedion, iar Rowan își azvârli cuțitul de luptă – îl azvârli chiar în gura căscată a câinelui Wyrd, care căzu la pământ, la mai puțin de douăzeci de centimetri de picioarele generalului.

Lorcan era un vârtej de oțel, iar furia lui, de neegalat. Rowan scoase celălalt cuțit, pregătindu-se să îl arunce...

Tocmai când Lorcan străpunse craniul bestiei cu sabia.

Tăcere – o tăcere de mormânt se lăsă în tunelul plin de sânge.

Șchiopătând şi legănându-se, Aedion se grăbi spre fitilul aflat la douăzeci de pași distanță. Încă era atașat de mosor.

– *Acum!* răcni Rowan. Nu îi păsa dacă nu reușeau să iasă. Din punctul lui de vedere...

O durere fantomatică, neplăcută și brutal de violentă, îi străpunse coastele. Genunchii i se înmuiară. Nu era cauzată de o rană proprie, ci de rana altcuiva.

„Nu.“

„Nu, nu, nu, nu, nu.“

Urla, răcnea, când se repezi spre ieșirea din pasaj – când simți acea agonie, acel frig.

Lucrurile merseseră foarte, foarte prost.

El mai reuși să facă un pas înainte ca piciorul să-i cedeze, doar acea legătură invizibilă, tensionată și fragilă împiedicându-l să-și piardă cunoștința. Un trup masiv și plin de sânge se izbi de al lui, un braț apucându-i mijlocul și ridicându-l.

– *Fugi,* prostule! șuieră Lorcan, trăgându-l de lângă fitil.

Aplecat peste acesta, lui Aedion nu-i tremurară mâinile însângerate când apucă și lovi cremenele. O dată. De două ori. Apoi, o scânteie și o flacără luminară întunericul.

Ei fugiră ca apucații.

– *Mai repede!* exclamă Lorcan, iar Aedion îi prinse din urmă și-l luă pe Rowan de celălalt braț, suplimentând cu forța și viteza lui.

De-a lungul pasajului. Dincolo de porțile de fier stricate, în canale.

Prea puțin timp și spațiu îi despărțeau de turn. Și Aelin...

Legătura dintre ei se întinse mai mult, subțiindu-se. „Nu.“ Aelin...

Auziră înainte să simtă. Tăcere totală, ca și când lumea s-ar fi oprit. Urmată de un *bubuit* puternic.

Mișcă-te! zise Lorcan, un ordin urlat, care îl făcu pe Rowan să se supună orbește, așa cum făcuse secole la rând.

Apoi, vântul – un vânt uscat și usturător, care îi jupui pielea.

Apoi, o lumină puternică.

Apoi, căldură – o căldură ce îl făcu pe Lorcan să înjure, împingându-i într-o firidă. Tunelurile se cutremurară; *lumea* se cutremură.

Tavanele se prăbușiră.

Când praful și molozul se așezară, deși trupul lui Rowan cânta de durere, bucurie și putere, calea spre intrarea în castel era blocată.

Și, în spatele lor, în bezna din canale, erau o sută de comandanți și de soldați Valg, înarmați și zâmbitori.

Duhnind a sânge Valg până la regatul lui Hellas, Manon și Asterin se avântară spre continent, înapoi către Morath, când...

Un vânt ușor, un fior în lume, o tăcere.

Asterin strigă, balaurul ei cotind în dreapta, ca și când cineva ar fi tras de frâie. Abraxos scheună la rându-i, dar Manon nu făcu decât să privească pământul de dedesubt, unde păsările zburau din calea sclipirii care părea să treacă în grabă...

Din calea magiei care acum se răspândea prin lume, liberă.

Întunericul să o îmbrățișeze.

„Magie."

Indiferent de ce se întâmplase, de cum fusese eliberată, lui Manon nu-i păsa.

Acea greutate umană, muritoare, dispăru. Forța o traversă, aco perindu-i oasele ca o armură. Invincibilă, nemuritoare, de neoprit.

Manon își înclină capul pe spate, își întinse larg brațele și urlă.

În Breaslă era haos. Vrăjitoarele și oamenii alergau, strigau.

Magia.

Magia era liberă.

Imposibil.

Dar ea o simțea, în ciuda colierului de la gât și a cicatricei de pe braț.

Dezlănțuirea unei fiare puternice din ea.

A unei fiare care torcea în fața focului-umbră.

Aelin se târî departe de ușa pătată cu sângele ei, departe de prințul Valg, care râse când ea se ținu de coaste și traversă lent podul, lăsând o pată de sânge în urma ei.

Soarele încă se zărea lângă acel turn.

– Dorian, rosti ea, împingându-și picioarele în sticlă, cu sângele curgându-i din degetele înghețate, încălzindu-i-le. Adu-ți aminte!

Prințul Valg o urmă, zâmbind ușor când ea căzu pe burtă, în mijlocul podului. Turnurile umbrite ale castelului de cleștar se iviră în jurul ei – un mormânt. Mormântul ei.

– Dorian, *adu-ți aminte,* icni ea. Aproape că o lovise în inimă.

– Mi-a spus să te aduc, dar poate că, mai întâi, mă voi distra.

Două cuțite și cu lame curbate îi apărură în mâini.

Soarele începu să se vadă chiar deasupra turnului.

– Adu-ți aminte de Chaol! îl imploră ea. Adu-ți aminte de Sorscha! Adu-ți aminte de mine!

Un *bubuit* zgudui castelul, de undeva din cealaltă parte a clădirii. Apoi, se simți un vânt puternic, un vânt ușor, un vânt minunat, ca și când ar fi purtat cântecul inimii lumii.

Ea închise ochii pentru o clipă și își apăsă coastele cu mâna, inspirând.

– Vom reuși să ne întoarcem, spuse Aelin, apăsându-și și mai tare mâna, până când sângerarea se opri, până când îi curseră doar lacrimile. Dorian, *vom reuși să depășim* această pierdere – să ieșim din acest întuneric. Vom reuși să ne întoarcem, iar eu m-am întors pentru tine.

Acum plângea, plângea în vreme ce acel vânt nu mai bătea, iar mâna i se închidea.

Prințul ținea pumnalele mai relaxat.

Și, pe degetul lui, inelul de aur al lui Athril strălucea.

– Luptă! gâfâi ea. Soarele se apropie. *Luptă!* Vom reuși să ne întoarcem.

Din ce în ce mai puternic, inelul de aur vibră pe degetul lui.

Clătinându-se, Prințul făcu un pas înapoi, iar chipul i se schimonosi.

– *Vierme de om ce ești!*

Fusese prea preocupat să o înjunghie ca să observe inelul pe care i-l strecurase pe deget, când îl apucase de mână, ca și când ar fi vrut să-l împingă.

– Dă-l jos! mârâi el, încercând să-l atingă – și șuierând de parcă l-ar fi ars. *Dă-l jos!*

Gheața înaintă, îndreptându-se către ea, rapidă ca razele soarelui care acum se zăreau între turnuri, refractându-se din toți parapeții de cleștar și din pod, umplând castelul cu lumina glorioasă a Malei, Aducătoarea Focului.

Podul – acest pod, pe care ea și Chaol îl aleseseră în acest scop, pentru acest singur moment din punctul culminant al solstițiului – se afla chiar în mijloc.

Lumina o lovi și îi umplu inima cu forța unei stele care explodează.

Cu un răcnet, prințul Valg trimise un val de gheață spre ea, îndreptând sulițele și lăncile spre pieptul ei.

Așa că Aelin își întinse mâinile spre prinț, spre prietenul ei și, cu toată puterea, își aruncă magia asupra lui.

CAPITOLUL 75

Focul, lumina, întunericul și gheața erau acolo.

Dar femeia – femeia care era la jumătatea podului își întinse mâinile, când se ridică în picioare.

Nu curgea sânge din locul în care o înjunghiase gheața. Prin materialul negru al costumului ei se zărea doar pielea netedă și cu-rată. Vindecată – de magie.

El era înconjurat de atât de mult foc și de atât de multă lumină care îl trăgeau!

„Vom reuși să ne întoarcem“, spunea ea. De parcă ar fi știut ce era acest întuneric, ce orori existau. „Luptă.“

O lumină ardea pe degetul lui – o lumină care crăpa în *interiorul* său. O lumină care lăsa o urmă în beznă.

„Adu-ți aminte!“, spunea ea.

Flăcările ei îl sfâșiau, iar demonul țipa. Însă nu îl răneau. Flăcările ei nu făceau decât să țină demonul la distanță.

„Adu-ți aminte!“

O rază de lumină în întuneric. O ușă întredeschisă.

„Adu-ți aminte.“

Ignorând țipetele demonului, el făcu un efort – *se* forță și privi prin ochii acestuia. Prin ochii *lui*.

Și o văzu pe Celaena Sardothien stând în fața lui.

Aedion scuipă sânge pe moloz. Rowan abia reuși să nu leșine, când se rezemă de peștera din spatele lor, în vreme ce Lorcan încercă să-și croiască drum printre atacurile luptătorilor Valg.

Tot mai mulți apărură din tuneluri, înarmați și însetați de sânge, alertați de explozie.

Epuizați și incapabili să-și invoce complet magia atât de curând, nici măcar Rowan și nici Lorcan nu aveau să reușească să-i țină ocupați pe Valgi pentru mult timp.

Lui Aedion îi mai rămăseseră două cuțite. Știa că nu aveau să iasă vii din aceste tuneluri.

Soldații intrară ca un val fără sfârșit, cu privirile goale luminate de setea de sânge.

Până și aici Aedion auzea oamenii care țipau pe străzi, fie din cauza exploziei, fie din cauza magiei care, revenind, le inunda regatul. Vântul acela... niciodată nu mirosise așa ceva, niciodată nu avea să o mai facă.

Dărâmaseră turnul. Reușiseră. Acum, regina lui urma să se afle în posesia magiei. Poate că acum ar fi avut o șansă.

Aedion îl evisceră pe comandantul Valg aflat cel mai aproape de el, iar sângele negru al acestuia îi împroșcă mâinile, apoi îi atacă pe cei doi care interveniră să-l înlocuiască.

În spatele lui, Rowan respira prea greu. Prea chinuit. Magia prințului, care se scurgea odată cu sângele pierdut, începuse să se piardă acum ceva vreme, nemaifiind în stare să-i sufoce pe soldați. Acum era doar un vânt rece care îi împingea, ținându-i pe cei mai mulți la distanță.

Aedion nu recunoscuse magia lui Lorcan atunci când aceasta explodase din el, sub forma unor curenți de aer întunecați, aproape invizibili. Dar, acolo unde lovea, soldații cădeau. Și nu se mai ridicau.

Acum, nici pe Lorcan nu-l mai ajuta magia.

Aedion abia putea să-și ridice mâna în care ținea sabia. Un pic mai mult; doar câteva minute în plus, în care să-i țină ocupați pe acești soldați, pentru ca regina lui să nu fie distrasă de nimic.

Cu un geamăt de durere, Lorcan fu înconjurat de șase soldați și împins în întuneric.

Aedion tot lovi cu sabia până când nu mai rămase niciun Valg în fața lui, până când își dădu seama că soldații se retrăseseră zece metri și se regrupaseră.

Un front puternic de soldați pedeștri Valg, al căror număr se întindea departe, în beznă, îl priveau, ținându-și săbiile. Așteptând ordinul. Prea mulți. Erau prea mulți ca să scape.

– Prințe, a fost o onoare, îi spuse Aedion lui Rowan.

Singurul răspuns al lui Rowan fu o răsuflare aspră.

Comandantul Valg ieși în față, cu sabia scoasă. Undeva înapoi în canal, soldații începură să țipe. Lorcan – egoistul acela nenorocit – probabil că reușise, până la urmă, să treacă printre ei. Și să fugă.

– Atacați la semnul meu! ordonă comandantul, al cărui inel negru sclipi când ridică o mână.

Aedion păși în fața lui Rowan, chiar dacă avea să fie un gest inutil. Oricum urmau să-l ucidă pe Rowan de îndată ce el ar fi murit. Dar măcar avea să moară luptând, apărându-și fratele. Măcar atât să fi făcut.

Oamenii încă țipau pe strada de deasupra – răcnind orbiți de teroare, sunetele panicii lor auzindu-se din ce în ce mai aproape și mai tare.

– Pregătiți-vă, le zise comandantul spadasinilor săi.

Aedion luă o gură de aer – una dintre ultimele, își dădu el seama. Rowan se îndreptă cât de mult putu, brav în fața morții care îi făcea acum semn, iar Aedion ar fi putut să jure că îl auzise pe Prinț șoptind numele lui Aelin. Mai mulți soldați strigară în spate; unii din față se întoarseră să vadă de ce intraseră în panică cei din urma lor.

Lui Aedion nu-i păsa. Nu când aveau în față un rând de săbii, care străluceau ca dinții unei fiare puternice.

Comandantul își coborî mâna.

Care îi fu smulsă de un leopard-fantomă.

Pentru Evangeline, pentru libertatea ei, pentru viitorul ei.

Unde se năpustea Lysandra, sfâșiind cu ghearele și colții, soldații mureau.

Reușise să străbată jumătate din oraș înainte să coboare din acea trăsură. Îi spusese lui Evangeline să se ducă la casa de la țară a lui Faliq, să fie o fată ascultătoare și *să rămână în siguranță*. Lysandra traversase în viteză două străzi spre castel, nepăsându-i că nu avea cum să-i ajute prea mult în luptă, când vântul o izbise, iar un cântec sălbatic începuse să-i facă sângele să fiarbă.

Apoi, scăpase de pielea de om, de acea carcasă muritoare, și *alergase*, urmărind mirosul prietenilor ei.

Soldații din canalizare țipau când ea îi sfâșia – o moarte pentru fiecare zi în iad, o moarte pentru copilăria de care ea și Evangeline fuseseră lipsite. Ea era furie, era mânie, era răzbunare.

În clipa în care ea sări în spatele unei santinele și-i scoase șira spinării, Aedion și Rowan erau cu spatele la dărâmături, cu fețele pline de sânge și cu gura căscată.

O, îi *plăcea* acest trup.

Mai mulți soldați se grăbiră în canalizare, iar Lysandra se învârti spre ei, dăruindu-se în întregime bestiei a cărei formă o avea. Deveni întruparea morții.

Când nu mai rămase niciunul, când sângele îi îmbibă blana deschisă la culoare – sânge care avea un gust *oribil* – ea se opri.

– Palatul, icni Rowan, din locul în care se prăbușise pe pietre, Aedion presând cu mâna rana pe care războinicul Fae o avea la picior. Rowan îi arătă canalul deschis din spatele lor, presărat cu sânge închegat. *Du-te la regină!*

Un ordin și o rugăminte.

Lysandra dădu din capul acoperit cu blană, sângele dezgustător curgându-i de pe bot și, cu colții acoperiți de cheaguri de sânge negru, se avântă în direcția din care venise.

Oamenii țipară când văzură leopardul-fantomă care alerga pe stradă, iute ca o săgeată, ferindu-se de caii care nechezau și de căruțe.

Castelul de cleștar apăru la orizont, învăluit pe jumătate de ruinele fumegânde ale turnului cu ceas, iar lumina – *focul* – explodând între turnurile acestuia. „Aelin."

Aelin era încă în viață și lupta din răsputeri.

Porțile de fier ale castelului se iviră în față, presărate cu cadavre aflate în putrefacție.

Focul și întunericul se izbeau unul de celălalt deasupra castelului, iar oamenii arătau într-acolo în liniște. Lysandra alergă spre porți, iar mulțimea o observă, în cele din urmă, învălmășindu-se, țipând și dându-se din calea ei. Îi eliberară drumul, chiar până la intrarea deschisă.

În fața căreia se aflau treizeci de paznici Valg, înarmați cu arbalete, pregătiți să tragă. Toți își îndreptară armele către ea. Treizeci de paznici cu săgeți – și, dincolo de ei, un drum liber spre castel. Spre Aelin.

Lysandra sări. Paznicul aflat cel mai aproape trase o săgeată care se îndreptă, unduindu-se, spre pieptul ei.

Știa, datorită simțurilor de leopard, că avea să o nimerească.

Cu toate acestea, Lysandra nu încetini. Nu se opri.

Pentru Evangeline. Pentru viitorul ei. Pentru libertatea ei. Pentru prietenii care veniseră după ea.

Săgeata se apropie de inima ei.

Și, în aer, fu spulberată de o alta.

Lysandra ateriză pe fața paznicului și i-o sfâșie cu ghearele.

O singură trăgătoare de elită putea să aibă o asemenea precizie.

Lysandra urlă și se transformă într-o furtună a morții năpustindu-se asupra paznicilor aflați în apropiere, în vreme ce ceilalți fură acoperiți de o ploaie de săgeți.

Când Lysandra îndrăzni să se uite, o făcu la timp ca să o vadă pe Nesryn Faliq scoțând o altă săgeată, de pe acoperișul învecinat, flancată de rebelii ei, și trăgând-o direct în ochiul singurului paznic aflat între Lysandra și castel.

– *Du-te!* strigă Nesryn, peste mulțimea intrată în panică.

Flăcările și noaptea se războiau în cele mai înalte turle, iar pământul se cutremura.

Lysandra alerga deja pe aleea șerpuită, în pantă, dintre copaci.

Nu existau decât iarba, copacii și vântul.

Nu exista decât acest corp puternic și elegant, inima ei de Therian care ardea, strălucea și cânta cu fiecare pas, cu fiecare curbă de care trecea grațioasă, grăbită și *liberă*.

Din ce în ce mai rapid, fiecare mișcare a trupului acelui leopard era o bucurie, în vreme ce regina ei se lupta acolo sus, sus de tot, pentru regatul ei și pentru lumea lor.

CAPITOLUL 76

Aelin gâfâi, luptându-se împotriva durerii crunte de cap. Prea curând; primise prea multă putere, prea curând. Nu avusese timp să o acceseze în mod sigur, coborând în spirală în adâncimile ei.

Faptul că se transformase în Fae nu o ajutase – ci îl făcuse pe Valg să miroasă și mai rău.

Dorian era în genunchi, zgâriindu-și mâna acolo unde inelul continua să strălucească, însemnându-i pielea.

El trimise întunericul asupra ei de nenumărate ori – și, de fiecare dată, ea îl îndepărtă cu un zid de flăcări. Dar sângele i se încălzea.

– *Încearcă*, Dorian! îl imploră, simțindu-și limba ca de hârtie în gura aspră.

– *Te voi ucide, căţea Fae!*

Un râs slab se auzi în spatele ei.

Aelin se întoarse pe jumătate – neîndrăznind să stea cu spatele la niciunul dintre ei, chiar dacă asta însemna să se expună căderii libere.

Regele Adarlanului stătea în pragul ușii, în celălalt capăt al podului.

Chaol...

- Ce efort nobil din partea căpitanului! Să încerce să tragă de timp pentru tine, ca să încerci să-l salvezi pe fiul meu.

Ea încercase – *încercase*, dar...

Pedepsește-o! șuieră demonul, din celălalt capăt al podului.

– Răbdare! Dar regele înțepeni când văzu inelul de aur, care ardea pe degetul lui Dorian. Acea față aspră și sălbatică se înăspri. Ce ai făcut?

Dorian se zbătu, tremurând, și scoase un țipăt care îi asurzi urechile Fae.

Aelin scoase sabia tatălui ei.

– L-ai ucis pe Chaol, spuse ea sec.

– Băiatul nu m-a nimerit nici măcar o dată. Văzând Sabia din Orynth, rânji. Mă îndoiesc de faptul că tu o vei face.

Dorian amuți.

– *L-ai omorât*, mârâi Aelin.

Regele se apropie, cu pași care răsunau pe podul de cleștar.

– Singurul meu regret este că m-am grăbit, răspunse regele.

Ea făcu un pas înapoi – doar unul.

Regele o scoase pe Nothung.

– Totuși, cu tine nu mă voi grăbi.

Apoi...

– Ce ai spus?

Dorian.

Vocea era răgușită, spartă. Regele și Aelin se întoarseră spre prinț.

Însă ochii lui Dorian, care ardeau ca stelele, erau ațintiți asupra tatălui său.

– Ce ai spus. Despre Chaol.

Regele se răsti.

– *Taci!*

– Tu l-ai omorât. Nu era o întrebare.

Lui Aelin începură să-i tremure buzele, iar ea coborî adânc, adânc în sinea ei.

– Și dacă am făcut-o? întrebă regele, ridicând din sprâncene.

– *L-ai omorât pe Chaol?*

Lumina de pe mâna lui Dorian ardea și ardea... Însă colierul era tot la gâtul lui.

– *Tu*, izbucni regele – și Aelin își dădu seama că se referea la ea când o suliță de întuneric se îndreptă în direcția ei atât de repede, prea repede...

Întunericul se spulberă de un zid de gheață.

/

Dorian.

Numele lui era Dorian. Dorian Havilliard și era Prințul Moștenitor al Adarlanului.

Și Celaena Sardothien – Aelin Galathynius, prietena lui... se întorsese pentru el. Cu vechea sabie în mâini, ea se întoarse cu fața la el.

– Dorian? șopti ea.

Demonul din el țipa și implora, sfâșiindu-l, încercând să se târguiască.

Un val negru se izbi de scutul de gheață pe care el îl ridicase între prințesă și tatăl lui. Curând – curând, regele avea să îl spargă.

Dorian își ridică mâinile spre colierul de piatră Wyrd era rece, neted și zăngănea.

„Nu o face", țipă demonul. „Nu o face!"

Aelin începu să plângă în clipa în care Dorian apucă strâns colierul de piatră neagră din jurul gâtului. Și, urlându-și mâhnirea, furia și durerea, îl rupse.

CAPITOLUL 77

Colierul de piatră Wyrd se sparse în două – crăpând de-a lungul unei fisuri cât un fir de păr, prin care pătrunsese puterea inelului.

Dorian gâfâia, iar sângle îi curgea din nas, dar...

– Aelin, icni el, iar vocea era a lui. El era.

Ea alergă, băgând în teacă Sabia din Orynth, ajungând lângă el când zidul de gheață explodă sub un ciocan de întuneric.

Puterea regelui se năpusti în valuri asupra lor, iar Aelin o înde părtă cu o singură mână. Un scut de foc prinse viață, iar întunericul fu împins înapoi.

– Niciunul din voi nu va pleca de aici în viață, spuse regele, vocea lui aspră unduindu-se prin foc.

Dorian se sprijini de ea, iar Aelin își strecură o mână în jurul taliei lui, ca să-l susțină.

Simțea o durere în stomac și sângele îi zvâcnea. Nu putea să re ziste, nu atât de nepregătită, chiar dacă soarele era încă la apogeu, de parcă Mala însăși l-ar fi făcut să mai întârzie un pic, pentru a amplifica darurile cu care deja o înzestrase pe Prințesa Terrasenului

– Dorian, rosti Aelin, simțind cum durerea îi cobora pe șira spi nării când epuizarea se apropia.

El întoarse capul, încă privind cu un ochi zidul de flăcări pâlpâi itoare. Câtă durere, suferință și furie în acei ochi! Totuși, dincolo de toate acestea – era o scânteie de energie. De speranță.

Aelin îi întinse mâna – o întrebare, o ofertă și o promisiune.

– Pentru un viitor mai bun, spuse ea.

– Te-ai întors, zise el, de parcă acesta ar fi fost un răspuns.

Se luară de mână.

Așadar, lumea se sfârșea.

Și începea următoarea.

Erau infiniți.

Erau începutul și sfârșitul; erau eternitatea.

Regele, care stătea în fața lor, privi cu uimire cum scutul din flăcări se stinse ca să-i dezvăluie pe Aelin și pe Dorian ținându-se de mână, strălucind ca niște zei nou-născuți, în vreme ce magia lor se împletea.

– *Ești al meu,* se înfurie bărbatul. El se transformă în întuneric; o învălui cu puterea pe care o avea, de parcă ar fi fost doar răutatea purtată de un vânt întunecat.

Îi lovi, îi înghiți.

Dar ei se țineau mai strâns unul de celălalt, trecut, prezent și viitor; pâlpâind între un hol antic dintr-un castel de munte, situat deasupra Orynthului, un pod suspendat între turnurile de cleștar, și un alt loc, perfect și ciudat, în care fuseseră făuriți din praf de stele și lumină.

Un zid de întuneric îi făcu să se retragă. Însă nu reuși să-i înghită.

Întunericul se opri să-și tragă sufletul.

Ei erupseră.

În clipa în care lumina soarelui se revărsă de dincolo de Aedion, Rowan clipi.

Soldații pătrunseseră din nou în sistemul de canalizare, chiar și după ce Lysandra le salvase pieile. Lorcan se întorsese în grabă,

CAPITOLUL 77

Colierul de piatră Wyrd se sparse în două – crăpând de-a lungul unei fisuri cât un fir de păr, prin care pătrunsese puterea inelului.

Dorian gâfâia, iar sângle îi curgea din nas, dar...

– Aelin, icni el, iar vocea era a lui. El era.

Ea alergă, băgând în teacă Sabia din Orynth, ajungând lângă el când zidul de gheață explodă sub un ciocan de întuneric.

Puterea regelui se năpusti în valuri asupra lor, iar Aelin o îndepărtă cu o singură mână. Un scut de foc prinse viață, iar întunericul fu împins înapoi.

– Niciunul din voi nu va pleca de aici în viață, spuse regele, vocea lui aspră unduindu-se prin foc.

Dorian se sprijini de ea, iar Aelin își strecură o mână în jurul taliei lui, ca să-l susțină.

Simțea o durere în stomac și sângele îi zvâcnea. Nu putea să reziste, nu atât de nepregătită, chiar dacă soarele era încă la apogeu, de parcă Mala însăși l-ar fi făcut să mai întârzie un pic, pentru a amplifica darurile cu care deja o înzestrase pe Prințesa Terrasenului.

– Dorian, rosti Aelin, simțind cum durerea îi cobora pe șira spinării când epuizarea se apropia.

El întoarse capul, încă privind cu un ochi zidul de flăcări pâlpâitoare. Câtă durere, suferință și furie în acei ochi! Totuși, dincolo de toate acestea – era o scânteie de energie. De speranță.

Aelin îi întinse mâna – o întrebare, o ofertă și o promisiune.

– Pentru un viitor mai bun, spuse ea.

– Te-ai întors, zise el, de parcă acesta ar fi fost un răspuns.

Se luară de mână.

Așadar, lumea se sfârșea.

Și începea următoarea.

Erau infiniți.

Erau începutul și sfârșitul; erau eternitatea.

Regele, care stătea în fața lor, privi cu uimire cum scutul din flăcări se stinse ca să-i dezvăluie pe Aelin și pe Dorian ținându-se de mână, strălucind ca niște zei nou-născuți, în vreme ce magia lor se împletea.

– *Ești al meu*, se înfurie bărbatul. El se transformă în întuneric; îi învălui cu puterea pe care o avea, de parcă ar fi fost doar răutatea purtată de un vânt întunecat.

Îi lovi, îi înghiți.

Dar ei se țineau mai strâns unul de celălalt, trecut, prezent și viitor; pâlpâind între un hol antic dintr-un castel de munte, situat deasupra Orynthului, un pod suspendat între turnurile de cleștar, și un alt loc, perfect și ciudat, în care fuseseră făuriți din praf de stele și lumină.

Un zid de întuneric îi făcu să se retragă. Însă nu reuși să-i înghită.

Întunericul se opri să-și tragă sufletul.

Ei erupseră.

În clipa în care lumina soarelui se revărsă de dincolo de Aedion, Rowan clipi.

Soldații pătrunseseră din nou în sistemul de canalizare, chiar și după ce Lysandra le salvase pieile. Lorcan se întorsese în grabă,

însângerat, și le spusese că drumul spre ieșire era închis și că, acum, canalul prin care intrase Lysandra, era plin de inamici.

Eficient ca pe un câmp de luptă, Rowan își lecuise piciorul cât putuse de bine, cu puterea rămasă. Cât timp se bandajase, oasele și pielea vindecându-i-se atât de repede încât să-l facă să urle de durere, Aedion și Lorcan croiseră o cale printre dărâmături, tocmai în momentul în care canalul se umpluse de zgomotele soldaților care intrau în grabă. Se întorseseră pe domeniile castelului, unde dădu seră peste altă dărâmătură. Aedion începuse să dea la o parte ce era în partea de sus, strigând și răcnind la pământ, de parcă asta ar fi fost de-ajuns încât să-l mute.

Dar acum era o gaură. Doar de asta avea nevoie Rowan.

Rowan se transformă, agonia străbătându-i piciorul când membrele i se preschimbară în aripi și gheare. Eliberă un strigăt asurzitor și furios. Un șoim cu coadă albă trecu prin mica deschizătură, pe lângă Aedion.

Rowan nu zăbovi cercetând împrejurimile. Ei se aflau undeva în grădinile castelului, iar castelul de cleștar se zărea dincolo de orizont. Mirosul fumului ruinelor turnului cu ceas îi înăbuși simțurile.

Lumina care explodă din cele mai înalte turnuri ale castelului fu atât de strălucitoare încât, pentru un moment, îl orbi.

„Aelin."

În viață. *Trăia.* Dădu din aripi, dirijând vântul cu magia rămasă, zburând din ce în ce mai repede. Trimise un alt vânt în direcția turnului cu ceas, făcând fumul să se îndrepte către râu, departe de ei.

Rowan înconjură colțul castelului.

Ceea ce văzu îl lăsă fără cuvinte.

—

Regele Adarlanului răcni când Aelin și Dorian îi sfărâmară puterea. Împreună, înlăturaseră toate vrăjile, tot răul pe care îl subjugase și manipulase după voia sa.

Infinită – puterea lui Dorian era infinită.

Ei erau plini de lumină, de foc, de lumină stelară și soare. Se lă-ară inundați de aceasta când spulberară și ultima fărâmă de putere regelui și îi îndepărtară întunericul, arzându-l până când nu mai rămase nimic.

Regele căzu în genunchi, podul de cleștar cutremurându-se din cauza impactului.

Aelin îi dădu drumul mâinii lui Dorian. Golul rece o inundă atât de violent, încât și ea căzu pe podeaua de cleștar, inspirând adânc, revenindu-și, aducându-și aminte cine era.

Dorian se uita la tatăl lui: bărbatul care îl distrusese, care îl înrobise.

– Băiatul meu, șopti regele, cu o voce pe care ea nu o auzise niciodată.

Dorian nu reacționă.

Regele își ridică privirea spre fiul său și, cu ochi mari, strălucitori, repetă.

– Băiatul meu.

Apoi, regele se uită la ea, care stătea în genunchi și cu gura căscată la el.

– Aelin Galathynius, ai venit, până la urmă, să mă salvezi?

CAPITOLUL 78

Aelin Galathynius îl fixă cu privirea pe cel care îi măcelărise familia, poporul, continentul.

– Nu-i asculta minciunile! spuse Dorian sec și fără vlagă.

Aelin se uită cu atenție la mâna regelui, la locul în care inelul întunecat fusese spulberat. Acolo rămăsese doar o bucată de piele palidă.

– Cine ești? întrebă ea încet.

Om – din ce în ce mai mult, regele semăna cu... un om. Părea mai blând.

Regele se întoarse către Dorian, întinzându-și palmele mari.

– Tot ce am făcut – a fost ca să te feresc. De el.

Aelin încremeni.

– Am găsit cheia, continuă regele, pe nerăsuflate. Am găsit cheia și am adus-o în Morath. Și el... *Perrington*. Eram tineri, iar el m-a dus sub Breaslă, ca să-mi arate cripta, chiar dacă era interzis. Dar eu am deschis-o cu cheia... Lacrimi, lacrimi adevărate și limpezi îi curseră pe chipul rumen. Am deschis-o și *el* a venit; i-a luat trupul lui Perrington și... Se uită la mâna lui goală. O privi tremurând. L-a lăsat pe favoritul său să mă ia pe mine.

– Suficient, spuse Dorian.

Inima lui Aelin se opri o clipă.

– Erawan este liber, șopti ea. Și, mai mult decât atât – Erawan *era* Perrington. Însuși Regele Întunecat o bruscase, locuise în acest castel cu ea – și nu aflase niciodată, datorită norocului, Destinului

sau protecției Elenei, că ea era aici. Nici *ea* nu știuse – nu-l depistase. Pe toți zeii, Erawan o obligase să facă o plecăciune în acea zi în Endovier, și niciunul din ei nu mirosise sau nu își dăduse seama ce era celălalt.

Regele dădu din cap, lacrimile curgându-i pe tunică.

– Ochiul – cu Ochiul ai fi putut să-l închizi la loc...

Felul în care o privise regele când îi arătase colierul... Văzuse o unealtă a salvării, nu a distrugerii.

– Cum a fost posibil să se afle în interiorul lui Perrington în tot acest timp, fără să observe nimeni? întrebă Aelin.

– Poate să se ascundă într-un corp ca un melc în cochilia lui. Dar faptul că își camuflează prezența îi înăbușă abilitățile de a-i simți pe alții – pe tine, de exemplu. Și acum te-ai întors – te-ai alăturat jucătorilor jocului neterminat. Ramura Galathynius – și Havilliard, pe care le-a urât atât de mult în tot acest timp. Acesta e motivul pentru care ne-a vizat familiile.

– Mi-ai măcelărit regatul, reuși ea să spună. În noaptea morții părinților ei, în cameră simțise acel *miros*... Mirosul de Valg. Ai măcelărit milioane de oameni.

– Am încercat să-l opresc. Cu o mână, regele se sprijini de pod, de parcă ar fi încercat să nu se prăbușească sub greutatea rușinii care îi învăluia cuvintele. Puteau să te găsească doar bazându-se pe magia ta, și îi voiau pe cei mai puternici pentru ei. Și când te-ai născut... Trăsăturile-i aspre se strâmbară când i se adresă din nou lui Dorian. Erai atât de puternic – atât de prețios. Nu am putut să-i las să te ia. M-am împotrivit suficient de mult timp.

– De ce? întrebă Dorian răgușit.

Aelin se uită la fumul purtat de vânt spre râul din depărtare.

– Ca să comande construirea turnurilor, răspunse ea, și să folosească acea vrajă pentru a alunga magia. Și, acum că eliberaseră magia... deținătorii magiei aveau să fie mirosiți de toți demonii Valg din Erilea.

Regele icni, cutremurându-se.

– Dar el nu știa cum am făcut-o. Credea că magia a dispărut pentru că am fost pedepsiți de zeii noștri și nu știa de ce au fost construite turnurile. În tot acest timp, mi-am folosit puterea ca să ascund asta de el – de ei. Toată puterea mea – de aceea nu m-am putut împotrivi demonului, nu l-am putut opri când... când făcea acele lucruri. Am păstrat informațiile în siguranță.

– E un mincinos, replică Dorian, întorcându-se pe călcâie. Vocea îi era nemiloasă. Eu tot am putut să-mi folosesc magia – nu m-a protejat deloc. Ar spune orice.

„Ca să ne bântuie gândurile multă vreme, cei răi ne vor spune orice", o avertizase Nehemia.

– Nu am știut, rosti regele. Probabil că, din cauză că mi-am folosit sângele ca să fac vraja, cei din neamul meu au fost imuni. A fost o greșeală. Îmi pare rău. *Îmi pare rău.* Băiatul meu – Dorian...

– Nu ai dreptul să-i spui așa, se răsti Aelin. Ai venit în casa mea și mi-ai ucis familia.

– Am venit să te găsesc. *Am venit pentru ca tu să-l scoți din mine cu focul!* suspină regele. Aelin a Focului-Sălbatic. Am încercat să te oblig să o faci. Dar mama ta te-a lovit, iar tu ai leșinat înainte să poți să mă omori, iar demonul... După aceea, demonul s-a dedicat exterminării neamului tău, pentru ca niciun foc să nu-l poată scoate vreodată din mine.

Lui Aelin îi îngheță sângele în vene. Nu – nu, nu putea să fie adevărat, nu putea să aibă dreptate.

– Tot ce-am făcut a fost pentru ca să te găsesc, îi spuse regele. Ca să poți să mă salvezi – ca să poți, într-un final, să mă omori. Te rog. Fă-o.

Regele plângea acum, iar trupul său părea să se șubrezească puțin câte puțin, obrajii scobindu-i-se, mâinile subțiindu-i-se.

Ca și cum forța lui vitală chiar ar fi fost legată de prințul demon din interiorul lui – ca și când unul nu ar fi putut exista fără celălalt.

- Chaol trăiește, murmură regele printre mâinile lui descărnate, coborându-le ca să-și dezvăluie ochii roșii, deja lăptoși din cauza vârstei. Distrus, dar nu l-am ucis. Era înconjurat de o lumină. L-am lăsat în viață.

Ea suspină. Sperase, încercase să-i ofere o șansă să supraviețuiască...

– Ești un mincinos, spuse Dorian din nou, cu o voce rece. Atât de rece. Și meriți asta. Lumina apăru în vârful degetelor lui Dorian.

Aelin îi șopti numele, încercând să-și revină, să-și adune gândurile. Demonul din rege nu o vânase din cauza amenințării pe care o reprezenta Terrasenul – ci a focului din venele ei. Din cauza focului care putea să-i ucidă pe amândoi.

În clipa în care Dorian se îndreptă către tatăl lui, ea ridică o mână. Trebuia să-i pună mai multe întrebări, trebuia să afle mai multe...

Prințul Moștenitor își dădu capul pe spate, spre cer, și răcni strigătul de luptă al unui zeu.

Apoi, castelul de cleștar se sparse.

CAPITOLUL 79

Podul explodă sub ea, iar lumea se transformă în cioburi de sticlă zburătoare. Aelin plonjă în aer, turnurile prăbușindu-se în jurul ei.

Își proiectă magia într-un cocon, care arse prin sticlă, în vreme ce ea căzu, căzu și căzu.

Oamenii țipau – țipau când Dorian distruse castelul pentru Chaol, pentru Sorscha și trimise un val grăbit de cleștar către orașul situat mai jos.

Aelin căzu tot mai mult, pământul ridicându-se, clădirile din jurul ei dărâmându-se, lumina strălucind atât de puternic pe toate bucățile...

Aelin își stoarse și ultima picătură de magie când castelul se prăbuși, valul letal de cleștar năvălind spre Rifthold.

Focul-sălbatic se îndreptă spre porți, se luă la întrecere cu vântul, împotriva morții.

Și, în clipa în care valul de cleștar crestă porțile de fier, trecând prin cadavrele legate acolo de parcă ar fi fost din hârtie, un zid de foc apăru în fața acestuia, înălțându-se către cer, lățindu-se. Oprindu-l.

Un vânt brutal și neiertător o izbi, oasele durând-o când fu propulsată în sus, nu în jos. Ei nu îi păsa – nu când renunțase la toată magia ei, la toată ființa ei, ca să susțină bariera de flăcări, care acum proteja Riftholdul. Câteva secunde în plus, apoi, putea să moară.

Vântul o biciui, părând să-i urle numele. Valuri de cleștar și resturi se izbiră de focul ei sălbatic.

Dar ea avu grijă ca zidul de flăcări să ardă în continuare – pentru Teatrul Regal. Și pentru florăresele din piață. Pentru sclavi, curtezane și familia Faliq. Pentru orașul care îi oferise bucurie și durere, moarte și renaștere, pentru orașul care îi dăduse muzică, Aelin menținu acel zid de flăcări care ardeau puternic.

Printre bucățile de cleștar, se scurgea sânge – sânge care sfârâia pe micul ei cocon de flăcări, duhnind a întuneric și durere. Vântul continuă să bată până când mătură sângele întunecat.

Cu toate acestea, Aelin menținu scutul în jurul orașului, respectă ultima promisiune făcută lui Chaol.

„Mă voi asigura că nu va fi în zadar."

Rezistă până când pământul se ridică să o întâlnească...

Și ea aterizâ ușor în iarbă.

Apoi, întunericul o izbi în ceafă.

Lumea era atât de strălucitoare.

Aelin Galathynius gemu când se împinse pe coate, movilița de iarbă de sub ea rămânând neatinsă și vibrantă. Un moment – își pierduse cunoștința un singur moment.

Își înălță capul, simțindu-și craniul pulsând când își dădu la o parte părul din ochi și se uită la ce făcuse. La ce făcuse Dorian.

Castelul de cleștar nu mai exista. Rămăsese castelul de piatră, pietrele cenușii ale acestuia încălzindu-se în soarele amiezii.

Și, acolo unde o cascadă de cleștar și de dărâmături ar fi trebuit să distrugă orașul, strălucea un zid imens și opac. Era un zid de cleștar, a cărui margine superioară era curbată ca și când ar fi fost, într-adevăr, coama unui val.

Castelul de cleștar nu mai era. Regele era mort. Și Dorian...

Aelin se ridică, brațele-i înmuindu-se sub ea. Acolo, la mai puțin de un metru, Dorian era întins pe iarbă, cu ochii închiși. Însă respira.

Lângă el, ca și când un zeu binevoitor chiar avusese grijă de ei, zăcea Chaol. Chipul îi era plin de sânge, dar respira. Nu văzu alte răni.

Ea începu să tremure. Se întrebă dacă observase când îi strecurase adevăratul Ochi al Elenei în buzunar, în clipa în care ieșise din sala tronului.

Mirosul de pin și de zăpadă o lovi, iar ea își dădu seama cum de supraviețuiseră ei căderii.

Aelin se ridică în picioare, clătinându-se.

Dealul spre oraș fusese distrus, iar copacii, felinarele și vegetația, spulberate de cleștar. Nu voia să știe ce pățiseră oamenii care se aflaseră pe acolo – sau în castel.

Se forță să meargă. Spre zid. Spre panica din orașul de dincolo de acesta. Spre noua lume, care îi făcea semn.

Două miresme se împletiră, apoi, simți o a treia. O mireasmă sălbatică, ciudată, care aparținea tuturor lucrurilor și niciunuia.

Dar, când coborî dealul spre oraș, Aelin nu se uită nici la Aedion, nici la Rowan, nici la Lysandra. Fiecare pas era un efort, fiecare respirație, o încercare de a nu ceda, de a rezista aici și acum, în fața a ceea ce trebuia făcut.

Aelin se apropie de falnicul zid de cleștar, care separa acum castelul de oraș, care separa moartea de viață. Împinse un berbec din flăcări albastre prin acesta.

Mai multe țipete se auziră când flacăra mistui cleștarul, formând o arcadă. Oamenii de dincolo, care plângeau și se țineau unii de ceilalți, își țineau capetele în mâini sau își acopereau gurile, tăcură când ea păși prin ușa pe care o crease.

Spânzurătorile încă se aflau acolo, dincolo de zid. Eșafodul era singura suprafață ieșită în relief. Mai bine decât nimic.

Aelin urcă pe platforma de măcelărit, cei de la Curtea ei urmând-o. Rowan șchiopăta, dar ea nu își permise să se uite cu atenție la el, să-l întrebe dacă era în regulă. Nu încă. Când ajunse la marginea platformei, Aelin își îndreptă spatele, afișând o expresie gravă și fermă.

– Regele vostru este mort, zise ea. Mulțimea se agită. Prințul vostru trăiește.

– Trăiască Dorian Havilliard! strigă cineva din josul străzii. Nimeni nu îi urmă exemplul.

– Numele meu este Aelin Ashryver Galathynius, spuse ea. Și sunt Regina Terrasenului. Mulțimea murmură; câțiva privitori se îndepărtară de platformă. Prințul vostru este în doliu. Până când va fi pregătit, orașul îmi aparține. Tăcere absolută. Dacă veți comite jafuri, dacă vă veți răscula, dacă veți cauza și cea mai mică problemă, zise ea, uitându-se în ochii unora, vă voi găsi și vă voi transforma în cenușă. Ridică o mână, iar flăcările dansară în vârfurilor degetelor ei. Dacă vă veți revolta împotriva noului vostru rege, dacă veți încerca să-i luați castelul atunci, acest zid – îl arătă cu mâna arzândă – se va transforma în cleștar topit și vă va inunda străzile, casele și gâturile.

Aelin își ridică bărbia, gura transformându-i-se într-o linie dură și neiertătoare, în timp ce cercetă mulțimea care umplea străzile, oamenii care se înghesuiau să o vadă pe ea, să-i vadă urechile Fae și caninii alungiți, flăcările care-i pâlpâiau în jurul degetelor.

– V-am omorât regele. Imperiul lui nu mai există. Sclavii voștri sunt acum oameni liberi. Dacă vă prind că mai țineți sclavi, dacă aud că sunt captivi într-una dintre gospodăriile voastre, sunteți morți. Dacă aud că biciuiți sau încercați să vindeți un sclav, sunteți morți. Așa că vă sugerez să le spuneți asta prietenilor voștri, familiilor și vecinilor. Vă propun să vă comportați ca niște oameni inteligenți și chibzuiți. Și vă sfătuiesc să vă purtați cât mai frumos posibil, până când regele vostru va fi pregătit să vă întâmpine, iar atunci, jur pe coroana mea că el va fi cel care va conduce orașul. Dacă vreunul dintre voi are vreo problemă cu asta, se poate adresa curtenilor mei. Făcu semn în spatele ei. Rowan, Aedion și Lysandra – plini de sânge, bătuți și murdari – rânjiră ca niște diavoli. Sau puteți să discutați cu mine, spuse Aelin, cu flăcările pâlpâindu-i pe mână.

Nu se auzi niciun cuvânt. Se întrebă dacă respirau sau nu.

Lui Aelin nu-i păsa. Coborî de pe platformă, trecu prin poarta pe care o făcuse și străbătu tot drumul dinspre dealul sterp, către castelul de piatră.

La scurt timp după ce intră pe ușile de stejar, se prăbuși în genunchi și plânse.

CAPITOLUL 80

Elide petrecuse atât de mult timp în temniță, încât pierduse noțiunea timpului.

Dar simțise acea undă în lume, ar fi putut să jure că auzise vântul cântându-i numele, că auzise strigăte de panică - și apoi, nimic.

Nimeni nu îi explică ce era și nimeni nu veni. Nimeni nu venea după ea.

Se întrebă cât de mult avea să mai aștepte Vernon, înainte să o dea uneia dintre acele creaturi. Încercă să numere mesele, ca să-și dea seama de trecerea timpului, dar mâncarea pe care o primea era aceeași și la micul dejun, și la cină, iar ora meselor se tot schimba... De parcă ei ar fi vrut ca ea să nu mai știe cât era ceasul. Ca și când ar fi vrut ca ea să devină una cu întunericul din temniță astfel încât, atunci când ar fi venit după ea, să fie bucuroasă, disperată să vadă iar soarele.

Ușa de la celula ei se deschise, iar ea se ridică în picioare, clătinându-se, în clipa în care Vernon se strecură înăuntru. El lăsă ușa întredeschisă în urma lui, iar ea clipi când lumina torței îi înțepă ochii. Holul de piatră de dincolo era pustiu. Probabil că nu venise însoțit de paznici. Știa cât de inutil ar fi fost pentru ea să fugă.

– Mă bucur să văd că te hrănesc. Totuși, mirosul lasă de dorit.

Ea refuză să se simtă rușinată din această cauză. Mirosul era cea mai mică grijă a ei.

Elide se lipi de zidul de piatră rece și neted. Poate că, dacă ar fi avut noroc, ar fi reușit să-i pună lanțul în jurul gâtului.

– Mâine, voi trimite pe cineva să te spele. Vernon dădu să se întoarcă, de parcă inspecția lui ar fi luat sfârșit.

– De ce? reuși ea să întrebe. De când nu mai vorbise, avea deja o voce răgușită.

El se uită peste umărul lui firav.

– Acum, că magia s-a întors...

Magie. Asta fusese acea undă.

– Vreau să aflu ce dormitează în sângele tău – în sângele *nostru.* Ducele este și mai curios să vadă ce va ieși din asta.

– Te rog! spuse ea. Voi dispărea! Nu te voi mai deranja nicio dată! Perranthul este al tău – doar al tău. Ai câștigat. Numai lasă-mă să plec!

Vernon plescăi.

– Îmi place când mă implori. Aruncă o privire în holul de dincolo și pocni din degete. Cormac.

Apăru un tânăr. Era un om de o frumusețe nepământeană, cu un chip perfect sub părul roșcat, însă privirea din ochii lui verzi era rece și distantă. Înspăimântătoare. În jurul gâtului avea un colier negru. Întunericul se scurse din el în forma unor lujeri. Și, când ochii lui îi întâlniră pe ai ei...

Amintirile o zdruncinară, amintiri oribile despre un picior care se rupsese lent, despre anii de teroare, despre...

– Ține-l în frâu! se răsti Vernon. Sau mâine nu vei mai avea cu ce te distra.

Tânărul cu păr roșcat absorbi întunericul, iar amintirile dispărură.

Elide vomită ce mâncase ultima dată, pe pietre.

Vernon chicoti.

– Elide, nu fi atât de dramatică! O mică incizie, câteva copci, și vei fi perfectă.

Prințul demon îi zâmbi.

– După aceea, vei fi dată în grija lui, ca să fim siguri că totul va merge așa cum trebuie. Dar, cu magia atât de puternică pe care o ai în sânge, cum ar putea să fie altfel? Poate că le vei eclipsa pe acele

Picioare-galbene. După prima dată, cugetă Vernon, poate că Maiestatea Sa te va folosi și pentru experimentele sale. Cunoscutul care l-a vândut a scris că lui Cormac îi plăcea să se joace cu tinerele, când trăia în Rifthold.

O, zeilor! O, zeilor!

– De ce? stărui ea. *De ce?*

Vernon ridică din umeri.

– Pentru că pot.

Ieși din celulă, luându-l pe prințul demon – cel promis ei – cu el.

De îndată ce ușa se închise, Elide se aruncă spre aceasta, zgâlțâind mânerul, trăgând până când metalul îi răni mâinile, implorându-l pe Vernon, implorând pe *oricine* să o audă, să își aducă aminte de ea.

Însă nu era nimeni.

Manon era mai mult decât pregătită să ajungă, în sfârșit, în pat. După tot ce se întâmplase... Spera că tânăra regină mai zăbovea prin preajma Riftholdului și că înțelesese mesajul.

Era zarvă pe holurile Breslei, pline cu soli care evitau să se uite la ea. Orice ar fi fost, nu îi păsa. Voia să facă baie, apoi să doarmă. Zile în șir.

Când avea să se trezească, urma să-i spună lui Elide ce aflase despre regina ei. Ultima parte a datoriei pe care trebuia să o plătească, după ce Aelin îi salvase viața.

Manon își făcu loc, prin mulțime, spre camera ei. Patul de fân al lui Elide era aranjat, iar camera era curată. Probabil că fata se asigurase pe undeva, spionând pe oricine i-ar fi părut a fi de cel mai mare ajutor.

La jumătatea drumului spre baie, Manon simți mirosul. Sau lipsa acestuia. Mirosul lui Elide era vechi – trecut. Ca și cum nu ar fi fost acolo de zile întregi.

Manon se uită la foc. Nu era jăratic. Întinse mâna. Nici urmă de căldură. Manon cercetă camera cu atenție. Nu erau semne că s-ar fi dat o luptă. Dar...

În clipa următoare, Manon ieși pe ușă și se îndreptă spre parter. Făcu trei pași apoi începu să fugă. Coborî treptele câte două și câte trei și sări ultimii trei metri pe palier, impactul răspândindu-i-se în picioare, acum puternice, extraordinar de puternice, acum că magia revenise.

Dacă Vernon voia să profite, ca să se răzbune pentru că i-o luase pe Elide, o făcuse cât fusese ea plecată. Și, dacă magia exista în sângele lui Elide, împreună cu cel al vrăjitoarelor Dinți-de-fier... Întoarcerea acesteia ar fi putut să trezească ceva.

„Vor regi", îi spusese Kaltain în acea zi.

Manon fugi hol după hol, scară după scară, unghiile ei de fier scânteind când se apuca de colțuri, ca să cotească. Servitorii și paznicii se fereau din calea ei.

După câteva momente, ajunse la bucătării, arătându-și dinții de fier. Toți amuțiră când sări treptele, îndreptându-se direct către bucătarul-șef.

– *Unde este?*

Chipul roșcovan al bărbatului se albi.

– C-cine?

– Fata – Elide. Unde este?

Lingura bucătarului zdrăngăni la podea.

– Nu știu; nu am văzut-o de zile bune, Aripă Conducătoare. Uneori, se oferă să ajute la spălătorie așa că, poate...

Manon ieșea deja în grabă.

Spălătoreasa-șefă, o namilă arogantă, pufni și spuse că nu o văzuse pe Elide și că, probabil, oloaga primise ceea ce merita. Manon o lăsă țipând pe jos, cu patru zgârieturi adânci pe față.

Manon se repezi să urce scările și să traverseze un pod de piatră deschis între cele două turnuri, simțind sub cizme piatra neagră și

Tetieda. Tocmai ajunsese în partea cealaltă, când o femeie strigă „Aripă Conducătoare!", din direcția opusă.

Manon se opri atât de brusc, încât aproape se izbi de zidul turnului. Când se întoarse, o femeie îmbrăcată într-o rochie făcută în casă alerga după ea, duhnind a sapun și detergent folosit în spălătorie. Femeia luă câteva guri de aer și pielea ei închisă la culoare se înroși. Trebui să-și sprijine mâinile pe genunchi ca să răsufle, dar apoi își înălță capul și vorbi.

– Una dintre spălătorese se întâlnește cu un gardian care lucrează în temnițele Breslei. Ea a spus că Elide e încuiată acolo. Nimeni în afară de unchiul ei nu are voie să o vadă. Nu știu ce plănuiesc să facă, dar nu are cum să fie ceva bun.

– Care temnițe? Aici, existau trei – împreună cu catacombele în care le țineau pe vrăjitoarele Picioare-galbene.

– Nu știa. Doar atât i-a zis. Câteva dintre noi, fetele, am încercat să – să vedem dacă putem să facem ceva, dar...

– Să nu spui nimănui că ai vorbit cu mine! Manon se întoarse. Trei temnițe, trei posibilități.

– Aripă Conducătoare! spuse tânăra femeie. Manon se uită peste umăr. Femeia își duse o mână în dreptul inimii. Îți mulțumesc.

Manon nu își permise să se gândească la recunoștința spălătoresei sau la ce însemna pentru acei oameni slabi și neajutorați să se gândească să încerce să o salveze pe Elide pe cont propriu. Nu se gândi la faptul că sângele femeii ar fi fost apos sau că ar fi avut gustul fricii.

Manon o luă la fuga - nu spre temniță, ci spre barăcile vrăjitoarelor. Către Cele Treisprezece.

CAPITOLUL 81

Unchiul lui Elide trimise două servitoare ca să o spele bine, amândouă cărând găleți cu apă. Ea încercă să se lupte când o dezbrăcară, dar femeile erau ziduri de fier. Își dădu seama că, orice fel de sânge Cioc-negru i-ar fi curs prin vene, trebuia să fie din cel diluat. Când rămase goală în fața lor, ele aruncară apa pe ea și o atacară cu periile și săpunurile fără să ezite, nici măcar când o spălară *peste tot,* nici măcar când le țipă să se oprească.

O ofrandă pentru sacrificiu; un miel dus la tăiere.

Tremurând, slăbită din cauza efortului de a se lupta cu ele, Elide abia mai avu putere să se împotrivească atunci când o pieptănară, trăgând-o atât de tare de păr încât îi dădură lacrimile. Îi lăsară pletele libere și o îmbrăcară cu un halat verde, simplu. Fără nimic altceva pe dedesubt.

Elide le imploră la infinit. Dar parcă ar fi fost surde. Când plecară, ea încercă să se strecoare pe ușa celulei, după ele. Paznicii o împinseră înapoi, râzând.

Elide se retrase până ce atinse cu spatele zidul celulei. Fiecare minut o aducea mai aproape de ultima ei clipă.

Să se impună. Avea de gând să se impună. Era o vrăjitoare Cioc-negru, iar mama ei fusese una în secret și niciuna dintre ele nu urma să cedeze fără să se împotrivească. Avea să-i forțeze să-i scoată măruntaiele, să o omoare înainte să poată să o atingă, înainte

să poată implanta acea piatră în interiorul ei, înainte să dea naștere acelor monștri...

Ușa se deschise. Apărură patru paznici.

– Prințul așteaptă în catacombe.

Elide căzu în genunchi, iar cătușele zăngăniră.

– Vă rog! Vă rog!

– *Acum.*

Doi dintre ei intrară în celulă, iar ea nu putu să se lupte cu mâinile care o apucară de sub brațe și o târâră spre ușă. Își răni picioarele goale pe piatră, în timp ce lovi și se zbătu să se elibereze, în ciuda lanțului. Din ce în ce mai aproape, o traseră ca pe un cal nărăvaș spre ușa deschisă a celulei.

Cei doi paznici care așteptau râseră pe înfundate, cu ochii ațintiți pe partea fluturândă a halatului, care se dădu într-o parte când se mișcă, dezvăluindu-i coapsele, pântecele, permițându-le să vadă tot. Elide plânse, cu toate că știa că lacrimile nu aveau cum să o ajute. Ei nu făcură nimic altceva decât să râdă, devorând-o din priviri...

Până când o mână cu unghii strălucitoare de fier trecu *prin* gâtul unuia dintre ei, străpungându-l întru totul. Paznicii înghețară, cel de la ușă pierzându-se cu firea când văzu jetul de sânge... Țipă când o mână îi tăie ochii în fâșii, iar o alta îi nimici beregata. Ambii paznici se prăbușiră la pământ, lăsând-o pe Manon Cioc-negru să se vadă în spatele lor.

Sângele îi curgea pe mâini, pe antebrațe. Și ochii aurii ai lui Manon străluciră ca doi cărbuni aprinși când se uită la cei doi care o țineau strâns pe Elide. Când îi zări halatul desfăcut. Ei îi dădură drumul lui Elide ca să-și ia armele, iar ea căzu pe podea.

– Sunteți morți deja, spuse Manon.

Și, apoi, se mișcă. Elide nu știa dacă era magie, dar în viața ei nu mai văzuse pe nimeni mișcându-se așa, de parcă ar fi fost un vânt fantomatic.

Cu o strânsoare brutală, Manon frânse gâtul primului paznic. În clipa în care cel de-al doilea se avântă spre ea, iar Elide se dădu la o parte, Manon râse – râse și se îndepărtă învârtindu-se, ajungând îndărătul lui, ca să-și înfigă mâna în spatele acestuia, în corpul lui. Țipătul său strident răsună în celulă. Carnea se rupse, dezvăluind o coloană de oase albe – șira spinării – pe care ea o apucă și o frânse în două, mărunțind-o cu unghiile.

Elide tremură – în fața bărbatului căzut la pământ, distrus și plin de sânge, și în fața vrăjitoarei care stătea deasupra lui, însângerată și gâfâind. Vrăjitoarea care venise după ea.

– Trebuie să fugim, zise Manon.

Manon știa că salvarea lui Elide avea să fie o declarație – și știa că mai erau și alții care i s-ar fi alăturat.

Dar haosul izbucnise deja în Breaslă, când ea alerga grăbită să le cheme pe Cele Treisprezece. Sosiseră vești. Regele Adarlanului era mort. Răpus de Aelin Galathynius. Îi spulberase castelul de cleștar, își folosise focul pentru a cruța orașul de un val mortal de cleștar și îl declarase pe Dorian Havilliard rege al Adarlanului. Ucigașa de vrăjitoare o făcuse.

Oamenii intraseră în panică; până și vrăjitoarele așteptau răspunsuri de la ea. Ce aveau să facă acum, că regele muritor nu mai era? Unde aveau să se ducă? Erau libere să nu mai respecte târgul făcut?

Mai târziu – Manon urma să se gândească la asta mai târziu. Acum, trebuia să acționeze.

Așadar, le găsi pe Cele Treisprezece și le ordonă să înșeueze baurii și să se pregătească.

Trei temnițe.

„Grăbește-te, Cioc-negru, îi șopti vocea blândă și ciudată a unei femei, voce care era bătrână, tânără și înțeleaptă în același timp. Te afli într-o cursă împotriva pieirii.“

Manon ajunsese la cea mai apropiată temniță, urmată de Asterin, Sorrel și Vesta, în spatele cărora se aflau gemenele-demon cu ochii verzi. Oamenii începură să moară – rapid și sângeros. Nu avea rost să stea la discuții – nu când bărbații le priveau o dată și își scoteau armele.

În temniță erau rebeli din toate regatele, care le rugară să îi omoare când le văzură, iar lui Manon i se întoarse stomacul pe dos din cauza chinurilor de nedescris în care se aflau. Însă Elide nu era acolo. Cercetaseră temnița, Faline și Fallon mai zăbovind ca să se asigure că nu rataseră nimic.

În cea de-a doua temniță erau și mai mulți rebeli. De această dată, Vesta fu cea care se uită peste tot.

„Mai repede, Cioc-negru, o imploră acea voce feminină înțeleaptă, de parcă doar cu atât ar fi putut să o ajute. Mai repede..." Manon fugi de-i scăpărară călcâiele.

Cea de-a treia temniță se afla deasupra catacombelor și era atât de bine păzită, încât sângele negru se transformă într-o ceață în jurul lor, când își făcură loc printre rânduri și rânduri de soldați.

Nici măcar una. Nu avea să le mai permită să mai ia o singură femeie.

Sorrel și Asterin se aruncară asupra soldaților, croind o cale pentru ea. Asterin îi smulse cu dinții beregata unuia în vreme ce, cu unghiile, îl sfârtecă pe un altul. Sângele negru țâșni din gura lui Asterin când arătă spre scările din față și urlă „*Du-te!*".

Așadar, Manon le lăsă în urmă pe Aghiotantă și pe Locțiitoare, urcând scările. Trebuia să existe o intrare secretă din temnițe în catacombe, trebuia să existe o metodă silențioasă de a o transporta pe Elide...

„Grăbește-te, Cioc-negru!", tună vocea înțeleaptă.

Și, când un vânt ușor suflă la picioarele lui Manon, ca și când ar fi putut să o facă să se grăbească, își dădu seama că o zeiță se uita peste umărul ei, o stăpână a înțelepciunii. Care, probabil, o veghease pe Elide întreaga ei viață, mută fără magie, dar care, acum că magia era liberă...

Manon ajunse la cel mai de jos nivel al temniței, cu doar un etaj deasupra catacombelor. Și, într-adevăr, la capătul holului, găsi o ușă deschisă care dădea spre o scară pe care se cobora.

Între ea și scară se aflau doi paznici care râdeau pe înfundate în fața ușii deschise a unei celule, în vreme ce o tânără femeie le implora mila.

Plânsul lui Elide – acea fată cu un calm de oțel și cu un spirit ager, care nu își plânsese niciodată de milă, ci doar își înfruntase soarta cu o hotărâre sumbră – fu cel care o scoase cu totul pe Manon din sărite.

Îi omorî pe paznicii de pe hol. Văzu de ce râseseră: fata era prinsă între alți doi paznici, cu halatul dat la o parte și cu goliciunea dezvăluită, cu tot piciorul acela distrus...

Bunica ei le vânduse oamenilor acestora.

Ea era o Cioc-negru; nu era sclava nimănui. Nu era iapa de prăsilă a nimănui. Și nici Elide nu era.

Mânia îi era un cântec în sânge, iar Manon rosti doar „Sunteți deja morți", înainte de a se năpusti asupra lor. După ce aruncă și trupul ultimului paznic la pământ, plină de sânge negru și albastru, Manon se uită la fata de pe podea.

Elide își trase halatul verde, tremurând atât de tare încât Manon crezu că avea să vomite. Simțea mirosul de vomă în celulă. O ținuseră aici, în acest loc mizerabil.

– Trebuie să fugim, zise Manon.

Elide încercă să se ridice, dar nu reuși să stea nici în genunchi.

Manon se îndreptă către ea, ajutând-o pe fată să se pună pe picioare, lăsându-i o urmă de sânge pe antebraț. Elide se clătină, iar Manon se uită la vechiul lanț din jurul gleznelor. Cu o lovitură a unghiilor ei de fier, îl rupse. Avea să-i scoată cătușele mai târziu.

– Acum, spuse Manon, împingând-o pe Elide pe hol.

Mai mulți soldați strigau din direcția din care venise ea, iar țipetele de luptă ale lui Asterin și ale lui Sorrel răsunau în jos, pe

scări. Dar, în spatele lor, din catacombele de dedesubt... Erau mai mulți bărbați – Valg – curioși să vadă ce era cu zarva aceea, care se auzea de deasupra.

Dacă ar fi băgat-o pe Elide în mijlocul încăierării, ar fi putut să o ucidă, dar, dacă soldații din catacombe ar fi atacat din spate... Mai rău, dacă veniseră cu unul dintre prinții lor...

Regret. Ceea ce simțise în noaptea în care o omorâse pe Crochan fusese regret. Regret, și vină, și rușine, pentru că acționase din supunere oarbă, pentru că fusese o lașă când vrăjitoarea Crochan își ținuse capul sus și îi spusese adevărul.

„V-au făcut monștri. V-au făcut, Manon. Și ne pare rău de voi."

Ascultând povestea lui Asterin, simțise regret. Pentru că nu fusese demnă de încredere. Și pentru ceea ce permisese să li se întâmple acelor Picioare-galbene.

Nu voia să își imagineze ce ar fi putut să simtă dacă Elide ar fi murit din cauza ei. Sau, mai rău.

Brutalitate. Disciplină. Supunere.

A lupta pentru cele care nu puteau să se apere singure nu i se părea a fi o slăbiciune. Chiar dacă nu erau vrăjitoare adevărate. Chiar dacă, pentru ea, nu însemnau nimic.

– Va trebui să ne luptăm ca să ieșim de aici, îi spuse Manon lui Elide.

Dar fata se uita cu gura căscată la ușa celulei, cu ochii larg deschiși.

Acolo, în rochia care plutea în jurul ei ca noaptea lichidă, era Kaltain.

CAPITOLUL 82

Elide o țintui cu privirea pe tânăra cu părul brunet.

Și Kaltain se uită la ea în același fel.

Manon scoase un mârâit, avertizând-o.

– Dacă nu vrei să mori, dă-te naibii din drum.

– Ei vin acum. Ca să afle de ce ea nu a ajuns încă, spuse Kaltain, cu părul desfăcut și cu fața palidă și suptă.

Manon o apucă pe Elide de braț, cu o mână însângerată, lipicioasă și umedă, și o trase către ușă. Acel singur pas, faptul că avea libertate de mișcare, fără acel lanț... Elide aproape că plânse în hohote. Însă auzi lupta din față. În spatele lor, din casa întunecată a scării din celălalt capăt al holului, mai mulți bărbați se apropiau grăbiți, de undeva de mult mai jos.

Kaltain se dădu la o parte, când Manon o împinse.

– Așteaptă, rosti Kaltain. Vor întoarce Breasla cu susul în jos în căutarea voastră. Chiar dacă vă veți lua zborul, vor trimite călăreți după voi și se vor folosi de oamenii tăi împotriva ta, Cioc-negru.

Manon îi dădu drumul lui Elide, care abia îndrăzni să respire.

– Cât a trecut de când ai distrus demonul din acel colier, Kaltain? întrebă vrăjitoarea.

Se auzi un râs ușor, spart.

– O vreme.

– Ducele știe?

– Vasalul meu întunecat vede ceea ce vrea să vadă. Se uită la Elide. Epuizarea, deșertăciunea, tristețea și furia dansau împreună în ochii acesteia.

– Scoate-ți halatul și dă-mi-l mie.

Elide făcu un pas înapoi.

– Ce?

Manon se uită pe rând la amândouă.

– Nu poți să-i păcălești.

– Ei văd ceea ce vor să vadă, spuse Kaltain.

Bărbații care veneau din ambele părți se apropiau din ce în ce mai mult, cu fiecare bătaie neregulată a inimii.

– Este o nebunie, șopti Elide. Nu va funcționa niciodată.

– Scoate-ți halatul și dă-i-l, îi ordonă Manon. Fă-o acum.

Nu avea cum să nu se supună. Așa că Elide ascultă, roșind la propria-i goliciune, încercând să se acopere.

Kaltain își lăsă, simplu, rochia neagră să-i alunece de pe umeri. Aceasta se undui pe pământ. Trupul ei – ce îi făcuseră trupului ei, vânătăile pe care le avea, cât era de slabă...

Kaltain se înfășură în halat, cu chipul din nou împietrit.

Elide îmbrăcă rochia al cărei material era oribil de rece, când ar fi trebuit să fie cald.

Kaltain îngenunche în fața unuia dintre paznicii morți – o, pe toți zeii, acolo zăceau cadavre – și atinse gaura din gâtul paznicului. Își întinse sângele pe chip, pe gât, pe brațe și pe halat. Își trecu mâna prin păr, trăgându-l în față, ascunzându-și figura, până când se văzură doar petele de sânge, își aduse umerii înainte, până când... Până când Kaltain arătă ca Elide. „Ați putea fi surori“, zisese Vernon. Acum, ar fi putut fi gemene.

– Te rog, vino cu noi! șopti Elide.

Kaltain râse usor.

– Pumnalul, Cioc-negru.

Manon scoase un pumnal.

Kaltain îl împlântă adânc în hidoasa umflătură cicatrizată de pe brațul ei.

– Caută în buzunarul tău, fato, îi spuse Kaltain. Elide băgă mâna în buzunarul rochiei și scoase o bucată de material închis la culoare, destrămat și rupt pe margini, de parcă ar fi fost smuls din ceva.

Elide o întinse doamnei, în vreme ce Kaltain își atinse brațul și scoase de acolo o frântură strălucitoare de piatră neagră, fără ca durerea să-i traverseze chipul frumos și plin de sânge. Sângele roșu al lui Kaltain picură de pe piatră. Cu atenție, doamna o așeză pe bucata de material din mâna lui Elide, înfășurând degetele fetei în jurul ei.

Un zgomot surd, ciudat și slab răzbi prin Elide când apucă ciobul.

– Ce e asta? întrebă Manon, adulmecând subtil.

Kaltain îi strânse degetele lui Elide.

– Găsește-o pe Celaena Sardothien. Dă-i asta. Doar ei. *Nimănui altcuiva.* Spune-i că tu poți să deschizi orice ușă, dacă ai cheia. Și spune-i să-și aducă aminte de ce mi-a promis – că-i va pedepsi pe toți. Când te va întreba de ce, să îi zici că am spus că nu m-au lăsat să aduc mantia pe care mi-a dat-o, dar că am păstrat o bucată din ea. Ca să-mi amintesc de promisiunea pe care mi-a făcut-o. Ca să îmi aduc aminte să o răsplătesc, pentru o mantie caldă într-o temniță rece.

Kaltain se îndepărtă.

– Putem să te luăm cu noi, încercă Elide din nou.

Un zâmbet ușor, plin de ură.

– Nu mă interesează să trăiesc. Nu după ce au făcut. Nu cred că trupul meu ar putea să supraviețuiască fără puterea lor. Kaltain pufni în râs. Cred că asta îmi va face plăcere.

Manon o trase pe Elide lângă ea.

– Vor vedea că nu mai ești în lanțuri...

– Vor fi morți înainte să-și dea seama, spuse Kaltain. Vă sugerez să fugiți.

Manon nu puse întrebări, iar Elide nu avu timp să-i mulțumească, înainte ca vrăjitoarea să o apuce și să fugă amândouă.

Ea era o lupoaică. Era moartea, devoratoarea lumilor.

Paznicii o găsiră ghemuită în celulă, tremurând la vederea măcelului. Nu puseră întrebări, nu se uitară de două ori la ea înainte să o târâie în josul holului și spre catacombe.

Câte țipete se auzeau aici. Câtă teroare și disperare. Dar ororile de sub ceilalți munți erau mai cumplite. Mult mai cumplite. Păcat că nu avea să aibă ocazia să îi cruțe și pe cei de acolo, să îi măcelărească și pe ei.

Fără acea fărâmă de putere din interiorul ei, care construia, devora și nimicea lumile, era un vid, un gol.

O numise darul lui prețios, cheia lui. Îi promisese o poartă vie. Zisese că, în curând, avea să o adauge și pe a doua. Și, apoi, o va găsi pe a treia. Pentru ca regele din el să poată conduce din nou.

Ei o conduseră într-o cameră în mijlocul căreia se afla o masă. Era acoperită de un cearșaf alb, iar bărbații priviră cum o împinseră pe masă – pe altar. O legară cu lanțuri.

Din cauza sângelui de pe ea, nu observară nici tăietura de pe brațul ei, nici faptul că avea fața altei persoane.

Unul dintre bărbați înaintă cu un cuțit curat, ascuțit și strălucitor.

– Va dura doar câteva minute.

Kaltain îi zâmbi. Îi zâmbi larg, acum că o aduseseră în mărunțaiele acestei văgăune.

Bărbatul se opri.

Un tânăr cu păr roșcat intră în încăpere, duhnind din cauza cruzimii născute în inima lui de om și amplificată de demonul din el. Îngheță când o văzu. Deschise gura.

Kaltain Rompier își dezlănțui focul-umbră asupra tuturor. Nu era fantoma focului-umbră, pe care o obligaseră să îl folosească pentru a ucide – motivul pentru care o abordaseră prima dată, pentru care o mințiseră când o invitaseră în acel castel de cleștar – ci adevăratul

foc-umbră. Focul pe care îl alimentase după revenirea magiei – o flacără aurie, devenită acum neagră.

Camera se făcu scrum.

Kaltain își dădu jos lanțurile ca și când ar fi fost niște pânze de păianjen și se ridică. Ieșind din cameră, își dădu halatul jos. Lasă-i să vadă ce i se făcuse, trupul pe care îl distruseseră.

Făcu doi pași pe hol, înainte ca ei să o observe și să vadă flăcările negre pe care le emana. Moartea, devoratoarea lumilor. Holul se transformă în praf negru.

Se îndreptă spre camera din care țipetele se auzeau cel mai tare, în care strigătele femeilor treceau prin ușa de fier. Fierul nu se încălzi, nu se supuse magiei ei. Așa că topi o arcadă, prin pietre. Monștrii, vrăjitoarele, bărbații și demonii se zăpăciră.

Kaltain pluti în cameră, întinzându-și larg brațele, și se transformă în foc-umbră, deveni libertate și triumf, o promisiune șuierată într-o temniță de sub un castel de cleștar:

„Pedepsește-i pe toți!“

Dădu foc leagănelor. Dădu foc monștrilor din acestea. Dădu foc bărbaților și prinților-demon. Și, apoi, dădu foc vrăjitoarelor, care o priviră cu recunoștință în ochi și îmbrățișară flacăra întunecată. Kaltain dezlănțui și ultimul foc-umbră, privind în sus tavanul, spre un cer pe care nu avea să-l mai vadă vreodată.

Distruse toate zidurile și toate coloanele. Dărâmând și prăbușind totul în jurul lor, Kaltain zâmbi și, în cele din urmă, se transformă pe ea în cenușă.

Manon fugi. Însă Elide era atât de înceată – atât de dureros de înceată cu piciorul acela.

În cazul în care Kaltain și-ar fi dezlănțuit focul-umbră înainte ca ele să iasă...

Manon o apucă pe Elide și o ridică pe un umăr, rochia cu mărgele tăindu-i mâna lui Manon când urcă grăbită scările.

Elide nu scoase niciun cuvânt în clipa în care Manon ajunse pe palierul temniței și le văzu pe Asterin și pe Sorrel omorându-i pe ultimii soldați.

– *Fugiți!* urlă ea.

Erau pline de sânge negru, dar aveau să trăiască.

Din ce în ce mai sus, se repeziră afară din temnițe, chiar și când Elide se transformă într-o povară afectată de sfidarea pură a morții care venea sigur spre ele dinspre nivelurile de mai jos.

Clădirea se cutremură...

„*Mai repede!*“

Aghiotanta ei ajunse la ușile uriașe ale temniței și se izbi în acestea, deschizându-le. Manon și Sorrel trecură; Asterin le sigilă, cu o lovitură. În cel mai bun caz, aveau să întârzie flacăra o secundă.

Din ce în ce mai sus, către cuib.

Un alt cutremur și o bubuitură...

Țipete și căldură...

Zburau de-a lungul holurilor, de parcă zeul vântului le-ar fi împins călcâiele.

Ajunseră la baza turnului cuibului. Restul Celor Treisprezece se adunaseră pe scară, așteptând.

– Spre ceruri, ordonă Manon când urcară pe rând scările, Elide fiind acum atât de grea, încât crezu că urma să o scape. Doar câțiva metri le mai despărțeau de partea de sus a turnului, unde sperau că balaurii erau înșeuați și pregătiți. Erau.

Manon se repezi către Abraxos și o împinse pe fata care tremura în șa. Ea se urcă în spatele ei, iar Cele Treisprezece încălecară pe balaurii lor. Cuprinzând-o cu brațele pe Elide, Manon își înfipse călcâiele în coastele lui Abraxos.

– *Zboară, acum!* răcni ea.

Abraxos sări prin deschizătură, înălțându-se, iar Cele Treisprezece săriră împreună cu ei, în zgomot de aripi bătând puternic și sălbatic...

Morathul explodă.

Flacăra neagră erupse, distrugând pietrele și metalul, înălțându-se din ce în ce mai mult. Oamenii strigară și apoi tăcură, topindu-se până și pietrele.

Aerul vui și explodă în urechile lui Manon, iar ea o acoperi pe Elide în așa fel încât căldura exploziei îi arse ușor doar spatele ei.

Turnul ars al cuibului se dărâmă în urma lor.

Explozia le făcu să se rostogolească, dar Manon o apucă bine pe fată, strângând șaua cu coapsele în clipa în care vântul uscat suflă pe lângă ele.

Abraxos urlă, întorcându-se și avântându-se către rafală.

Când Manon îndrăzni să se uite, o treime din Morath era ruină care ardea mocnit.

Acolo unde, odată, fuseseră catacombele – unde acele Picioare-galbene fuseseră torturate și distruse, unde născuseră monștri – nu mai rămăsese nimic.

CAPITOLUL 83

Aelin dormi trei zile.

Trei zile, în vreme ce Rowan rămase lângă patul ei, vindecându-și pe cât posibil piciorul, cât timp își recuperă puterile.

Aedion preluă controlul asupra castelului, închizându-i pe paznicii care supraviețuiseră. Cei mai mulți dintre ei fuseseră omorâți în furtuna de cleștar declanșată de prinț, aflase Rowan cu deosebită încântare. Printr-un miracol, Chaol supraviețuise – probabil datorită Ochiului Elenei, pe care ei îl găsiseră ascuns în buzunarul lui. Nu era greu de ghicit cine îl pusese acolo. Dar Rowan se întreba sincer dacă, la trezire, căpitanul nu și-ar fi dorit să nu fi supraviețuit, totuși. Întâlnise destui soldați care simțeau asta.

După ce Aelin îi potolise atât de spectaculos pe oamenii din Rifthold, îl găsiseră pe Lorcan așteptând lângă ușile care dădeau spre castelul de piatră. Regina nici măcar nu îl observase când căzuse în genunchi și începuse să plângă până când Rowan o luase în brațe, șchiopătând ușor, și o purtase pe holurile cuprinse de nebunie, cu servitorii ferindu-se din calea lor, în vreme ce Aedion îi conduse spre vechile ei camere.

Nu se puteau duce în altă parte. Era mai bine să se stabilească în fosta cetate a inamicului decât să se retragă în apartamentul din depozit.

O slujnică pe nume Philippa fu rugată să aibă grijă de prinț, care își pierduse cunoștința ultima dată când îl văzuse Rowan – când plonjase spre pământ, iar vântul lui Rowan îi împiedicase căderea.

El nu știa ce se întâmplase în castel. Printre lacrimi, Aelin nu-i spusese nimic.

Aelin ieșise înainte ca Rowan să ajungă în apartamentul ei imens și nu se mișcase nici acesta când lovi cu piciorul ușa închisă. Durerea îi mistuise piciorul, vindecarea superficială abia închizând rana, însă lui nu îi păsa. De îndată ce o așezase pe Aelin pe pat, îi simțise din nou mirosul lui Lorcan și se întorsese, mârâind.

Dar cineva era deja în fața lui Lorcan, blocând drumul războinicului spre odaia reginei. Lysandra.

– Pot să te ajut? spusese dulce curtezana. Rochia îi era făcută bucăți, iar ea era plină de sânge roșu și negru, dar își ținea capul ridicat și spatele drept. Ajunsese până la etajele superioare ale castelului de piatră, înainte ca acela de cleștar, de deasupra, să explodeze. Și nu părea să vrea să plece curând.

Rowan proiectase un scut de aer aspru în jurul camerei lui Aelin, iar Lorcan se uitase nepăsător, de sus, la Lysandra, cu fața împroșcată de sânge.

– Afară din calea mea, Theriano!

Lysandra ridicase o mână delicată – iar Lorcan se oprise. Ea își apăsase stomacul cu cealaltă mână, albindu-se la față.

– Ai uitat să spui „te rog", spuse ea, zâmbind.

Lorcan o privise.

– Nu am timp de așa ceva. Voi să o ocolească, să o împingă într-o parte.

Lysandra vomitase sânge negru peste el.

Rowan nu știuse dacă să râdă sau să se retragă în clipa în care Lysandra, gâfâind, se holbase la Lorcan și la sângele de pe gâtul și pieptul lui. Încet, mult prea încet, Lorcan se privise.

Ea își acoperise gura cu o mână.

– Îmi pare – foarte rău...

Lorcan nici măcar nu se dăduse la o parte când Lysandra vomită din nou pe el, sângele negru și mizeria ajungând acum pe războinic și pe podeaua de marmură. Ochii negri ai lui Lorcan licăriseră.

Rowan hotărâse să le facă amândurora o favoare și li se alătură în anticameră, închizând ușa de la dormitorul reginei în spatele lui și ocolind balta de sânge, fiere și mizerie.

Lysandrei îi venise iar să vomite și, cuminte, se îndreptase spre ceea ce părea a fi o baie, dincolo de foaier.

Părea că toți oamenii și demonii pe care îi distrusese îi dăduseră peste cap stomacul ei de om. Sunetele pe care le scoase se prelinseră pe sub ușa de la baie.

– Ai meritat-o, spusese Rowan.

Lorcan nici măcar nu clipise.

– Astea sunt mulțumirile pe care le primesc?

Rowan se sprijinise de perete, încrucișându-și brațele și evitând să-și lase greutatea pe piciorul care i se vindeca.

– Știai că vom încerca să folosim acele tuneluri și, totuși, ne-ai mințit că javrele Wyrd erau moarte. Ar trebui să-ți rup gâtul.

– Dă-i drumul! Încearcă!

Rowan rămăsese sprijinit de ușă, calculând fiecare mișcare a fostului său comandant. Să se lupte, aici și acum, ar fi fost prea periculos, având în vedere că, în camera din spatele lui, se afla regina lui, leșinată.

– Nu mi-ar fi păsat, dacă ar fi fost vorba doar despre mine. Dar, când m-ai lăsat să cad în capcană, ai pus în pericol viața reginei mele...

– Se pare că s-a descurcat foarte bine...

–... și viața unui frate de la Curtea mea.

Lorcan își strânsese buzele – ușor.

– De asta ai venit să ne ajuți, nu-i așa? spusese Rowan. L-ai văzut pe Aedion când am părăsit apartamentul.

– Nu știam că fiul lui Gavriel se va afla în acel tunel, cu tine. Mi-am dat seama când era prea târziu.

Desigur, Lorcan nu i-ar fi avertizat niciodată în privința capcanei dacă ar fi aflat că Aedion avea să fie acolo. Lorcan nu ar fi recunoscut nici într-o mie de ani că greșise.

– Nu știam că îți pasă.

– Gavriel încă e fratele meu, zise Lorcan, cu ochi scânteietori. Dacă i-aș fi lăsat fiul să moară, mi-aș fi pierdut onoarea în fața lui.

O făcuse doar pentru onoare, pentru legătura de sânge dintre ei – nu ca să salveze acest continent. Aceeași legătură perversă îl îndemna acum să distrugă cheile, înainte ca Maeve să poată intra în posesia lor. Rowan nu avea nicio îndoială că Lorcan voia să o facă, chiar dacă, mai târziu, Maeve urma să-l ucidă pentru asta.

– Ce faci aici, Lorcan? Nu ai obținut ce-ai vrut?

O întrebare sinceră – și un avertisment. Bărbatul era acum în apartamentul reginei sale, mai aproape decât ar fi ajuns vreodată oamenii de la Curtea ei. În mintea lui, Rowan începuse numărătoarea inversă. Treizeci de secunde i se păreau multe. Apoi, avea să-l arunce afară pe Lorcan.

– Nu s-a terminat, spusese războinicul. Nici pe departe.

Rowan se încruntase.

– Amenințări deșarte? Dar Lorcan nu făcuse altceva decât să ridice din umeri și să plece, plin de voma Lysandrei, și nu se uitase înapoi, înainte să dispară pe hol.

Asta se întâmplase cu trei zile în urmă. De atunci, Rowan nu-l mai văzuse sau mirosise pe Lorcan. Din fericire, Lysandra încetase să-și mai verse măruntaiele – sau pe ale altcuiva. Theriana revendicase o cameră de partea cealaltă a holului, între două încăperi în care Prințul Moștenitor și Chaol încă mai dormeau.

După ce făcuseră Aelin și Prințul Moștenitor, după magia pe care o exercitaseră atât singuri, cât și împreună, nu era de mirare că dormeau de trei zile.

Totuși, asta îl înnebunea pe Rowan. Trebuia să-i spună atât de multe lucruri – deși, probabil, doar să o întrebe cum naiba fusese înjunghiată în coaste. Se vindecase singură, iar el nici măcar nu ar fi știut, dacă nu ar fi văzut tăieturile de pe spatele, brațele și părțile laterale ale costumului ei negru de asasin.

Când tămăduitoarea o cercetase pe regina care dormea, descoperise că Aelin se vindecase prea repede, prea cu disperare – și că î

cicatrizase rana în jurul unor cioburi de sticlă din spate. Văzând-o pe tămăduitoare cum o dezbrăcă și, apoi, deschizând cu grijă zecile de răni mici, ca să scoată cioburile, aproape că îi veni să dărâme pereții. Aelin dormi în tot acest timp, ceea ce el presupuse că era o binecuvântare, având în vedere cât de adânc trebuia să „sape" tămăduitoarea, ca să scoată cioburile.

„E norocoasă că nu i-au atins ceva vital", spusese femeia.

Odată scoase toate, Rowan își folosise magia slabă ca să îi vindece lent – atât de lent, la naiba – rănile. I se stricase tatuajul de pe spate. Trebuia să i-l refacă, după ce avea să își revină. Și să o învețe mai multe despre vindecarea pe câmpul de luptă. Asta dacă avea să se mai trezească vreodată.

Stând pe un scaun lângă patul ei, Rowan își scoase cizmele și își masă ușor piciorul care încă îl mai durea. Aedion tocmai terminase de dat un raport privind starea actuală a castelului. Trei zile mai târziu, generalul tot nu vorbise despre ceea ce se întâmplase – că fusese dispus să-și dea viața pentru a-l proteja pe Rowan de soldații Valg pedeștri sau că regele Adarlanului era mort. În privința primului lucru, Rowan îi mulțumise în singurul mod pe care îl știa: oferindu-i lui Aedion unul dintre propriile sale pumnale, făurite de unul dintre cei mai buni fierari din Doranelle. La început, Aedion refuzase, insistând că nu avea nevoie de mulțumiri, dar, de atunci, îl purtase mereu cu el.

Cât despre cea de-a doua chestiune... Rowan întrebase, o singură dată, ce părere avea generalul despre faptul că regele era mort. Aedion îi spusese, pur și simplu, că își dorea ca nenorocitul să fi suferit mai mult, dar că îi convenea că era mort. Rowan se întreba dacă vorbea serios, dar Aedion urma să îi vorbească atunci când avea să fie pregătit. Magia nu putea să vindece toate rănile. Rowan știa asta prea bine. Dar se vindecau. În cele din urmă.

Și rănile castelului și ale orașului – și acelea aveau să se vindece. Rămăsese pe câmpuri de luptă după încetarea crimelor, pe pământul

încă îmbibat cu sânge, și trăise să vadă cicatricele oamenilor și ale ţinutului vindecându-se încet, deceniu după deceniu.

Tot așa avea să se vindece și Riftholdul.

Chiar dacă cel mai recent raport al lui Aedion privind castelul era sumbru. Cei mai mulţi slujitori, împreună cu câţiva curteni, supravieţuiseră, dar părea că destui dintre cei care rămăseseră la Curte – curteni despre care Aedion aflase că erau niște nenorociți uneltitori, fără valoare – muriseră. Ca și cum prinţul ar fi făcut curat în castel.

Acest gând îl făcu pe Rowan să se cutremure, uitându-se la ușile pe care plecase Aedion. Prinţul Moștenitor avea o putere extraordinară. Rowan nu mai văzuse niciodată așa ceva. Trebuia să găsească o cale să o exerseze – să o stăpânească – sau să riște să îl distrugă.

Și Aelin – acea nebună extraordinară – riscase enorm unindu-și puterea cu a lui. Magia brută a prinţului putea să îmbrace orice formă. Aelin ar fi putut să se mistuie într-o secundă.

Rowan întoarse capul și o privi.

Și o văzu pe Aelin făcând același lucru.

– Salvez lumea, zise Aelin greoi, și totuși, când mă trezesc, descopăr că ești nervos.

– Am salvat-o cu toții, în grup, spuse Rowan, de pe un scaun din apropiere. Și sunt nervos din douăzeci de motive diferite, iar majoritatea au legătură cu faptul că ai luat cele mai nesăbuite hotărâri pe care...

– Dorian, izbucni ea. Dorian e...

– Este bine. Doarme. Doarme de când ai adormit și tu.

– Chaol...

– Doarme. Își revine. Dar e în viaţă.

O greutate i se luă de pe umeri. Și, apoi... se uită la prinţul Fae și își dădu seama că nu era rănit, că se afla în vechea ei cameră, că nu

stau în lanțuri și să nu purtau coliere și ca regele... Vorbele regelui de dinainte să moară...

– Inimă-de-foc, murmură Rowan, ridicându-se de pe scaun, dar scutură din cap. Din cauza mișcării, își simți capul zvâcnind.

Inspiră ca să se liniștească, ștergându-se la ochi. Pe toți zeii, o durea brațul, o durea spatele, o dureau coastele...

– Fără lacrimi, spuse ea. Fără plânsete. Își coborî mâinile spre pături. Povestește-mi tot.

Ceea ce și făcu. Îi spuse despre focul-iadului, despre câinii Wyrd și despre Lorcan. Și, apoi, despre organizarea și vindecările din ultimele trei zile, despre faptul că Lysandra îi speria pe toți, transformându-se într-un leopard-fantomă ori de câte ori unul dintre curtenii lui Dorian întrecea măsura.

– Dacă nu poți să vorbești despre asta, spuse Rowan, după ce termină, nu...

– Trebuie să vorbesc despre asta. Cu el – chiar dacă numai cu el. Cuvintele se rostogoliră, iar ea nu plânse când îi explică ceea ce spusese regele, ce afirmase. Ceea ce făcuse Dorian. În tot acest timp, Rowan o ascultă atent, tras la față. Trei zile? întrebă ea, în cele din urmă.

Rowan încuviință dând solemn din cap.

– Singurul mod prin care l-am împiedicat pe Acdion să distrugă mobila a fost să-l distrag, să-l las să se ocupe de castel.

Îi întâlni ochii verzi, el deschise din nou gura, iar ea scoase un mic zgomot.

– Înainte să mai vorbim și despre altceva... Se uită la ușă. Trebuie să mă ajuți să ajung la baie. Altfel, voi face pe mine.

Rowan izbucni în râs.

Când se ridică, îi aruncă o privire răutăcioasă, mișcarea făcând-o să simtă agonia, epuizând-o. In afară de lenjeria de corp cu care o îmbrăcase cineva, nu mai purta nimic altceva, dar presupunea că era destul de decentă. Oricum o văzuse dezbrăcată.

Rowan o ajută chicotind încă, lăsând-o să se sprijine de el, în vreme ce ea încerca să-și folosească picioarele inutile, care tremurau ca ale

unui pui de cerb nou-născut. Dură atât de mult să facă trei pași, încât nu obiectă când el o luă în brațe și o duse până la baie. Ea mârâi când încercă să o așeze pe vasul de toaletă, iar el se îndepărtă cu mâinile întinse, cu ochii licărindu-i, de parcă i-ar fi spus: „Poți să mă învinuiești că am încercat? Ai fi putut să cazi înăuntru."

El mai râse o dată când citi obscenitățile din privirea ei și, după ce termină, ea reuși să se ridice și să facă trei pași până la ușă, înainte ca el să o ia din nou în brațe. Nu șchiopăta, își dădu ea seama – din fericire, piciorul lui era aproape vindecat. Îl cuprinse cu brațele, își lipi fața de gâtul lui când o cără spre pat și îi mirosi parfumul. În clipa în care voi să o lase jos, se agăță de el, o rugăminte tăcută.

Așa că Rowan se așeză pe pat, ținând-o în poală, își întinse picioarele și își făcu loc printre șirurile de perne. Pentru o clipă, tăcură.

– Așadar, asta era camera ta. Și acela era pasajul secret, spuse el apoi.

Acum foarte multă vreme, când era o cu totul altă persoană.

– Nu pari impresionat.

– După toate poveștile tale, mi se pare atât de... obișnuită.

– Majoritatea lumii nu ar considera că acest castel e unul obișnuit.

Un râs ușor îi încălzi părul. Ea îi atinse pielea gâtului cu nasul.

– Credeam că ești pe moarte, spuse el dur.

Îl ținu mai strâns, chiar dacă asta îi cauză dureri de spate.

– Eram.

– Te rog să nu mai faci asta niciodată.

Fu rândul ei să pufnească în râs.

– Data viitoare, îl voi ruga pe Dorian să nu mă înjunghie.

Însă Rowan se retrase, cercetându-i chipul.

– Am simțit când a făcut-o – am simțit fiecare secundă. Mi-am ieșit din minți.

Cu un deget, ea îi mângâie obrazul.

– Credeam că ți s-a întâmplat și ție ceva – credeam că erai mort sau rănit. Și faptul că nu am putut să vin după tine m-a ucis.

– Când va mai fi nevoie să salvăm lumea, o vom face împreună.

Ea zâmbi ușor.

– S-a făcut.

El își mișcă brațul, ca să poată să-i dea părul pe spate. Degetele îi zăboviră de-a lungul maxilarului ei.

– Și tu mă faci să vreau să trăiesc, Aelin Galathynius, spuse el. Nu să exist – ci să trăiesc. Îi cuprinse obrazul și inspiră adânc – ca și cum, în ultimele trei zile, s-ar fi gândit la fiecare cuvânt de nenumărate ori. Am petrecut secole rătăcind prin lume, din imperii și regate până în pustiuri, fără să mă așez undeva, fără să mă opresc – nici măcar pentru o clipă. Am privit întotdeauna spre orizont, întrebându-mă mereu ce mă aștepta dincolo de următorul ocean, peste următorul munte. Dar cred... cred că, în tot acel timp, în toate acele secole, te-am căutat doar pe tine.

Îi șterse o lacrimă, iar Aelin se uită la Prințul Fae care o ținea – la prietenul ei, care călătorise alături de ea prin întuneric, disperare, gheață și foc. Nu știa care din ei se mișcase primul, dar gura lui Rowan o acoperi pe a ei, iar Aelin îl apucă de cămașă, trăgându-l mai aproape, revendicându-l așa cum o revendică el.

O strânse mai tare în brațe, dar cu grijă – atât de atent la rănile care o dureau. Îi atinse limba cu a lui, iar ea deschise gura. Fiecare mișcare a buzelor era o șoaptă a ceea ce urma să vină odată ce aveau să se vindece amândoi: și o promisiune.

Sărutul fu unul lent – și prelung. De parcă ar fi avut tot timpul din lume la dispoziție.

Ca și cum ar fi fost singurii de pe pământ.

Dându-și seama că uitase să-i spună lui Rowan despre scrisoarea pe care o primise de la legiunea Bane, Aedion Ashryver intră în camerele lui Aelin la timp ca să vadă că era trează – în cele din urmă, trează, și cu fața ridicată spre a lui Rowan. Ei stăteau pe pat, Aelin în poala lui Rowan, războinicul Fae ținând-o în brațe și uitându-se

la ea așa cum merita să fie privită. Și, când se sărutară profund, fără să ezite...

Rowan nici măcar nu se uită în direcţia lui Aedion înainte ca un vânt să treacă prin cameră, trântindu-i lui Aedion ușa în față. Înțelese aluzia.

Un miros feminin straniu, mereu schimbător, îl lovi, iar Aedion o descoperi pe Lysandra sprijinindu-se de ușa din hol. Lacrimile îi străluceau în ochi, chiar dacă zâmbea. Ea se uită la ușa închisă a dormitorului, ca și când încă ar fi putut să-i vadă pe prinț și pe regină înăuntru.

– Asta, spuse ea mai mult ca pentru sine. Asta am de gând să găsesc și eu într-o zi.

– Un războinic Fae superb? întrebă Aedion, mișcându-se ușor.

Lysandra chicoti, ștergându-și lacrimile, și îi aruncă o privire cu înţeles, înainte de a se îndepărta.

Aparent, inelul de aur al lui Dorian dispăruse – și Aelin știa exact cine o lovise la ceafă, leșinând o scurtă perioadă de timp, în vreme ce castelul se prăbușea.

Nu știa de ce Lorcan nu o omorâse, dar nu îi păsa în mod deosebit – nu când el dispăruse de mult. Presupunea că nu promisese niciodată să *nu* fure inelul înapoi. Deși nici nu îi pusese să verifice dacă Amuleta din Orynth nu era un fals. Păcat că nu avea să fie acolo, să-i vadă fața când urma să-și dea seama de asta.

Gândul fu suficient încât să o facă pe Aelin să zâmbească a doua zi, în ciuda ușii în fața căreia se afla – în ciuda celui care o aștepta în spatele acesteia.

Rowan zăbovea în capătul holului, păzind singura intrare sau ieșire. Făcu un semn cu capul în direcţia ei și, chiar de la distanță, ea îi citi cuvintele în privire: „Sunt chiar aici. Strigă-mă și vin."

Ea își dădu ochii peste cap. „Ești o bestie arogantă și teritorială!"

Nu mai știa cât timp se sărutaseră, cât timp se pierduse în el. Dar, apoi, îi luase mâna și i-o așezase pe pieptul ei, iar el mârâise într-un fel care o făcuse să-și îndoaie degetele de la picioare și să-și arcuiască spatele... după care tresărise în fața durerii care încă licărea în trupul ei.

El se retrăsese și, când ea încercase să îl convingă să continue, îi spusese că nu îl interesa să se culce cu o invalidă și că, de vreme ce așteptaseră atât de mult timp, putea să se calmeze și să mai aștepte. Până când avea să poată ține pasul cu el, adăugase cu un rânjet periculos.

Aelin alungă gândul, uitându-se încă o dată în direcția lui Rowan, expiră adânc și apăsă mânerul.

El stătea lângă fereastra care dădea spre grădinile distruse, în care servitorii se străduiau să repare pagubele catastrofale pe care le cauzase.

– Bună, Dorian! zise ea.

CAPITOLUL 84

Dorian Havilliard se trezise singur, într-o cameră pe care nu o recunoștea.

Dar era liber, chiar dacă avea gâtul pătat de o porțiune de piele palidă.

Pentru o vreme, stătuse întins în pat, ascultând. Nu se auzeau țipete. Nici plânsete. Doar câteva păsări, care ciripeau într-o doară la fereastră; soarele de vară pătrundea înăuntru și... era tăcere. Pace.

Își simțea capul atât de gol. Se simțea atât de golit. Își dusese chiar o mână în dreptul inimii, să vadă dacă mai bătea.

Restul era o ceață – și se pierdu în ea, în loc să se gândească la acel gol. Făcu baie, se îmbrăcă și vorbi cu Aedion Ashryver, care se uită la el de parcă ar fi avut trei capete și care, aparent, era acum responsabil cu securitatea castelului.

Chaol era în viață, dar încă se recupera, îi spuse generalul. Nu era încă treaz – și, poate că era un lucru bun, deoarece Dorian nu știa cum avea să dea ochii cu prietenul lui, cum avea să îi explice totul. Cu toate că cea mai mare parte era alcătuită din frânturi de amintiri, din fragmente despre care știa că urmau să-l distrugă și mai mult, dacă le-ar fi pus vreodată cap la cap.

Câteva ore mai târziu, Dorian era încă în acel dormitor, făcându-și curaj să cerceteze ceea ce făcuse. Castelul pe care îl distrusese; oamenii pe care îi omorâse. Văzuse zidul: dovada puterii inamicei sale... și îndurarea.

Nu a inamicei sale. Ci a lui Aelin.

– Bună, Dorian, spuse ea.

Când ușa se închise în urma ei, el se întoarse de la fereastră. Aelin zăbovi lângă ușă, într-o tunică de un albastru intens și auriu, descheiată cu o grație neglijentă la gât, cu părul până la umeri liber, cu cizmele-i maro uzate. Dar poziția ei, felul în care stătea neclintită... Îl privea o regină.

El nu știa ce să spună. De unde să înceapă.

Se îndreptă spre locul în care stătea el.

– Cum te simți?

Până și felul în care vorbea era ușor diferit. Deja auzise ce le spusese oamenilor lui, amenințările pe care le făcuse și ordinea pe care o ceruse.

– Bine, reuși el să spună. Magia se mișca adânc în sinea lui, dar abia era mai puternică decât o șoaptă, de parcă ar fi fost pe terminate. De parcă ar fi fost la fel de goală ca el.

– Nu cumva te ascunzi aici, nu-i așa? întrebă ea, cufundându-se într-unul dintre scaunele joase de pe covorul drăguț, bogat ornamentat.

– Oamenii tăi m-au adus aici, ca să poată să mă supravegheze, zise el, rămânând lângă fereastră. Nu știam că aveam voie să plec. Poate că era un lucru bun – având în vedere ce îl obligase demonul să facă.

– Poți să pleci oricând dorești. E castelul tău – regatul tău.

– Este? îndrăzni el să întrebe.

– Acum tu ești regele Adarlanului, spuse ea încet, dar nu cu blândețe. Desigur că este.

Tatăl lui era mort. Nu mai rămăsese nici măcar un cadavru care să dezvăluie ce făcuseră în acea zi.

Aelin declarase public faptul că îl onorâse, dar Dorian știa că el îi curmase viața tatălui său, când spulberase castelul. O făcuse pentru Chaol și pentru Sorscha, iar el știa că ea își asumase crima pentru că,

dacă le-ar fi spus oamenilor lui... dacă le-ar fi spus oamenilor lui că Dorian își ucisese tatăl...

– Tot trebuie să fiu încoronat, spuse el în cele din urmă. Tatăl lui spusese niște lucruri atât de nebunești în acele ultime momente; lucruri care schimbau totul și nimic.

Lăsându-se pe spate în scaun, ea își încrucișă picioarele, însă chipul ei nu trăda nimic familiar.

– O spui de parcă speri să nu se întâmple.

Dorian își înăbuși impulsul de a-și atinge gâtul pentru a se convinge că acel colier nu mai exista și își încleștă mâinile la spate.

– Merit să fiu rege, după tot ce am făcut? După tot ce s-a întâmplat?

– Doar tu poți să răspunzi la această întrebare.

– Crezi ce a spus el?

Aelin țâțâi.

– Nu știu ce să cred.

– Perrington se va război cu mine – cu noi. Faptul că sunt rege nu-i va opri armata.

– Ne vom descurca. Expiră. Dar încoronarea ta ca rege e primul pas.

Dincolo de fereastră, ziua era senină, luminoasă. Lumea se sfârșise și începuse din nou și totuși, nimic nu se schimbase. Soarele tot avea să răsară și să apună, anotimpurile tot aveau să treacă, fără să le pese dacă el era liber sau înrobit, prinț sau rege, fără să le pese cine era în viață și cine murise. Lumea avea să-și urmeze cursul. Într-un fel, nu părea corect.

– Ea a murit, spuse el cu o voce aspră, simțind cum camera îl zdrobea. Din cauza mea.

Cu o mișcare grațioasă, Aelin se ridică și se îndreptă spre locul în care el stătea lângă fereastră, doar ca să-l tragă pe canapea, lângă ea.

– Va dura o vreme. Și s-ar putea să nu mai fie niciodată cum a fost. Dar tu... Îl apucă de mână, de parcă nu ar fi folosit acele mâini ca să o rănească și să o mutileze, să o înjunghie. Vei învăța să-i faci față și să înduri. Dorian, ceea ce s-a întâmplat nu a fost din vina ta.

– Ba da. Am încercat să te *ucid*. Și ce i s-a întâmplat lui Chaol...

A fost alegerea lui Chaol. El a ales să tragă de timp pentru tine – pentru că tatăl tău era vinovat. Tatăl tău și prințul Valg din el ți-au făcut asta ție și lui Sorscha.

Când auzi numele, Dorian aproape că vomită. Ar fi dezonorat-o dacă nu l-ar mai fi rostit niciodată, dacă nu ar mai fi vorbit niciodată despre ea, dar el nu știa dacă ar fi putut să rostească acele două silabe fără ca o parte din el să moară mereu, la nesfârșit.

– Știu că nu ai să mă crezi, continuă Aelin. Știu că nu vei crede ce ți-am spus. Știu - și e în regulă. Nu mă aștept să o faci. Când vei fi pregătit, voi fi aici.

– Ești regina Terrasenului. Nu vei putea.

– Cine spune asta? Suntem stăpânii propriilor noastre vieți – *noi* hotărâm cum să trecem mai departe. Îl strânse de mână. Dorian, ești prietenul meu.

Strălucirea unei amintiri din ceața întunericului, a durerii și a fricii. „M-am întors pentru tine."

– Amândoi v-ați întors, spuse el.

Ea înghiți.

– M-ai scos din Endovier. M-am gândit că aș putea să-ți întorc favoarea.

Dorian se uită la covor, la toate firele țesute împreună.

– Ce fac acum? Muriseră: femeia pe care o iubise – și bărbatul pe care îl urâse. Îi întâlni privirea. În acei ochi turcoaz nu se citeau nici calcule, nici răceală și nici milă. Doar o sinceritate neclintită, așa cum existase încă de la început. Ce fac acum?

– Luminează întunericul, spuse ea, înghițând înainte.

Chaol Westall deschise ochii.

Lumea de apoi semăna incredibil de mult cu un dormitor din castelul de piatră.

Măcar nu simţea nicio durere. Nu ca durerea care îl doborâse, urmată de bezna cotropitoare și de lumina albastră. Și, apoi, de nimic.

Probabil că ar fi cedat în faţa epuizării care amenința să-l facă din nou să-și piardă cunoștința, dar cineva – un bărbat – respiră aspru, iar Chaol întoarse capul.

Când îl zări pe Dorian într-un scaun lângă pat, nu își găsi cuvintele. Umbre vineții îi pătau zona de sub ochi; părul îi era nepieptănat, de parcă și l-ar fi aranjat cu mâinile, dar – dincolo de vesta descheiată, nu era niciun colier. Ci doar o linie deschisă la culoare, care îi păta pielea aurie.

Și ochii lui... Bântuiţi, dar limpezi. Vii.

Vederea lui Chaol se înceţoșă.

O făcuse. Aelin o făcuse.

Chipul lui Chaol se scofâlci.

– Nu mi-am dat seama că arăt atât de rău, spuse Dorian, cu o voce sinceră.

Atunci, el știu – știu că demonul din interiorul prinţului dispăruse. Chaol plânse.

Dorian se ridică de pe scaun și căzu în genunchi, lângă pat. Îi apucă mâna lui Chaol, strângând-o când își lipi fruntea de a lui.

– Erai mort, spuse prinţul, vocea spărgându-i-se. Credeam că erai mort.

În cele din urmă, Chaol se stăpâni, iar Dorian se retrase suficient încât să-i cerceteze chipul.

– Cred că am fost, zise el. Ce – ce s-a întâmplat?

Așa că Dorian îi povesti.

Aelin îi salvase orașul. Și îi salvase și lui viaţa, când îi strecurase Ochiul Elenei în buzunar.

Dorian îl strânse un pic mai tare pe Chaol de mână.

- Cum te simţi?

– Obosit, recunoscu Chaol, flexându-și mâna liberă. Acolo unde îl nimerise explozia, pieptul îl durea, dar, în rest... Nu simțea nimic. Nu-și simțea picioarele. Degetele de la picioare.

– Tămăduitoarele care au supraviețuit, zise Dorian foarte încet, au spus că ar trebui să fi murit. Coloana ta – cred că tatăl meu ți-a rupt-o în câteva locuri. Au spus că Amithy ar fi putut să o... Mânia licări.

– Dar ea a murit.

Panica se strecură, încet și rece. Nu putea să se miște, nu putea...

– Rowan ți-a vindecat două dintre rănile de mai sus. Altfel, ai fi fost... paralizat – Dorian se înecă atunci când rosti cuvântul – de la gât în jos. Dar fractura de mai jos... Rowan a spus că e prea complexă și nu a îndrăznit să încerce să o vindece, pentru că ar fi putut să înrăutățească situația.

– Spune-mi că urmează un „dar", reuși Chaol să zică. Dacă nu putea să meargă – dacă nu putea să se *miște*...

– Nu vom risca să te trimitem în Wendlyn, nu când Maeve este acolo. Dar tămăduitoarele din Torre Cesme ar putea sa o facă.

– Nu mă duc pe Continentul Sudic. Nu acum, când îl recăpătase pe Dorian, nu acum că toți supraviețuiseră, cumva. Voi aștepta aici o tămăduitoare.

– Aici nu mai există tămăduitoare. Nu înzestrate cu magie. Tatăl meu și Perrington le-au ucis. Răceala îi licări în ochii de safir.

Chaol știa că ceea ce afirmase tatăl lui și ceea ce îi făcuse Dorian, în ciuda acestui lucru, avea să îl bântuie pe prinț o vreme. Nu pe prinț – pe rege.

– Vindecătoarele din Torre Cesme ar putea fi singura ta șansă de a merge din nou, spuse Dorian.

– Nu te părăsesc. Nu din nou.

Dorian strânse din buze.

– Chaol, nu m-ai părăsit niciodată. Scutură o dată din cap, făcând ca lacrimile să-i alunece pe obraji. Nu m-ai părăsit niciodată.

Chaol îi strânse mâna prietenului său.

Dorian se uită spre ușă cu o clipă înainte să se audă o bătaie nesigură și zâmbi ușor. Chaol se întrebă ce anume îi permitea magia lui Dorian să detecteze.

– A venit cineva să te vadă, spuse regele, ștergându-și lacrimile.

Mânerul coborî încet, iar ușa se deschise, dezvăluind o mare de păr negru precum cerneala și un chip drăguț, bronzat. Nesryn îl văzu pe Dorian și făcu o plecăciune adâncă, părul legănându-se odată cu ea.

Dorian se ridică în picioare, făcându-i semn să înceteze.

– Poate că Aedion e noul șef al securității castelului, dar domnișoara Faliq este, temporar, Căpitanul Gărzilor. Se pare că, pentru gărzi, stilul în care conduce Aedion este... Care e cuvântul, Nesryn?

Buzele lui Nesryn zvâcniră, dar privirea îi era ațintită asupra lui Chaol, de parcă ar fi fost un miracol, o iluzie.

– Contradictoriu, murmură Nesryn, îndreptându-se cu pași mari către el, îmbrăcată cu uniforma în roșu și auriu, care îi venea ca o mănușă.

– Din garda regelui nu a făcut parte niciodată o femeie, spuse Dorian, ducându-se spre ușă. Și, de vreme ce acum ești Lordul Chaol Westfall, Mâna Regelui, am nevoie de cineva care să ocupe poziția. Tradiții noi, pentru o nouă domnie.

Chaol nu se mai uită la Nesryn, care îl privea mirată, ci se holbă la prietenul lui.

– Poftim?

Însă Dorian era la ușă, deschizând-o.

– Dacă sunt obligat să fiu rege, atunci și tu îmi vei fi alături. Așa că, du-te la vindecătoarele din Torre Cesme și vindecă-te repede, Chaol. Pentru că avem treabă de făcut. Regele îi aruncă rapid o privire lui Nesryn. Din fericire, ai deja un ghid cu experiență. Apoi plecă.

Chaol se uită la Nesryn, care își acoperea gura cu o mână.

– Se pare că, până la urmă, voi sfârși prin a-mi încălca promisiunea față de tine, spuse el. De vreme ce eu chiar *nu pot* să părăsesc acest castel.

Ea izbucni în plâns.

– Adu-mi aminte să nu mai glumesc niciodată, spuse el, chiar dacă panica zdrobitoare și cruntă îl cuprinse. Picioarele lui – nu. Nu... Nu l-ar fi trimis la Torre Cesme dacă nu ar fi știut că exista posibilitatea ca el să meargă din nou. Nu avea să accepte nicio altă alternativă.

Umerii firavi ai lui Nesryn se zguduiră, în timp ce plângea.

– Nesryn, murmură el. Nesryn – te rog.

Ea alunecă pe podea, lângă patul lui, și își acoperi fața cu mâinile.

– Când s-a dărâmat castelul, spuse ea cu o voce spartă, am crezut că ai murit. Și, când am văzut cleștarul îndreptându-se către mine, am crezut că eu *voi muri*. Dar, apoi, a apărut focul și m-am rugat... M-am rugat să te fi salvat și pe tine.

Rowan fusese cel care făcuse asta, dar Chaol nu avea de gând să o corecteze.

Își coborî mâinile, uitându-se, în cele din urmă, la trupul lui de sub pături.

– Te vom face bine. Ne vom duce pe Continentul Sudic și le voi *obliga* să te vindece. Am văzut ce minuni pot să facă și știu că pot să te vindece. Și...

El se întinse după mâna ei.

– Nesryn.

– Și acum ești lord, continuă ea, clătinând din cap. Adică, ai fost și înainte, dar – acum ești mâna dreaptă a regelui. Știu că este – știu că noi...

– Vom găsi o soluție, spuse Chaol.

În cele din urmă, ea îi întâlni privirea.

– Nu aștept nimic de la tine...

– Vom găsi o soluție. S-ar putea să nu-ți dorești un bărbat infirm.

Ea se retrase.

– Nu mă insulta presupunând că sunt atât de superficială sau de nehotărâtă.

El se înecă râzând.

– Hai să avem o aventură, Nesryn Faliq!

CAPITOLUL 85

Elide nu se putu opri din plâns când vrăjitoarele zburară spre nord.

Nu îi păsa că *zbura* sau că moartea se ivea de peste tot.

Ceea ce făcuse Kaltain... Nu îndrăzni să deschidă pumnul, de teamă ca materialul și micuța piatră să nu fie luate de vânt.

La apus, aterizară undeva în Oakwald. Lui Elide nu-i păsa nici de asta. Se întinse și căzu într-un somn adânc, încă îmbrăcată cu rochia lui Kaltain, ținând strâns în mână acea bucată de mantie.

În timpul nopții, cineva o acoperi cu o pelerină și, când se trezi, găsi un rând de haine – pantaloni de zbor, o cămașă, o pereche de nădragi, cizme – lângă ea. Vrăjitoarele dormeau, înconjurate de baloarii lor, o masă de mușchi și moarte. Niciuna dintre ele nu tresări când Elide se îndreptă cu pași mari spre cel mai apropiat râu, dezbrăcă rochia și se așeză în apă, uitându-se la cele două bucăți ale lanțului ei slăbit, care se legănau în curent, până când îi clănțăniră dinții.

După ce îmbrăcă hainele un pic mari, dar calde, Elide ascunse fâșia de material și piatra dinăuntru într-unul dintre buzunarele interioare.

Celaena Sardothien. Nu mai auzise niciodată acel nume – nu știa de unde să înceapă căutarea. Dar ca să-și răscumpere datoria față de Kaltain...

– Nu-ți irosi lacrimile cu ea, spuse Manon de la câțiva pași distanță, ținând în mâinile-i curate o raniță. Probabil că, în noaptea precedentă, se curățase de sânge și de murdărie. Știa ce făcea și nu a fost de dragul tău.

Elide se șterse pe față.

– Totuși, ne-a salvat viețile – și le-a curmat suferința acelor vrăjitoare nefericite din catacombe.

– A făcut-o pentru ea. Ca să se elibereze. Și avea dreptul. După ce au făcut, avea dreptul să rupă întreaga lume blestemată în bucăți.

În schimb, spulberase o treime din Morath. Manon avea dreptate. Lui Kaltain nu îi păsase dacă scăpaseră din calea exploziei.

– Ce facem acum?

– Noi ne întoarcem la Morath, spuse Manon simplu. Tu nu.

Elide voi să vorbească.

– Doar până aici am putut să te aducem, fără să trezim suspiciuni, zise Manon. Când ne vom întoarce, dacă unchiul tău a supraviețuit, îi voi spune că, probabil, ai fost incinerată în explozie.

Explozie în care dispăruseră și toate dovezile legate de ce făcuseră Manon și Cele Treisprezece pentru a o scoate din temnițe.

Dar să o lase aici... Lumea se deschise larg și violent în jurul ei.

– Unde mă voi duce? șopti Elide. Erau înconjurate de păduri și dealuri nesfârșite. Eu – nu știu să citesc și nu am nicio hartă.

– Du-te unde vrei, dar, dacă aș fi în locul tău, m-aș îndrepta spre nord și nu aș ieși din pădure. Nu te apropia de munți. Mergi înainte, până ajungi în Terrasen.

Asta nu făcuse niciodată parte din plan.

– Dar – dar regele – Vernon...

– Regele Adarlanului este mort, zise Manon. Lumea se opri. Aelin Galathynius l-a omorât și i-a spulberat castelul de cleștar.

Elide își acoperi gura cu o mână, clătinând din cap. Aelin... Aelin...

– A fost ajutată de Prințul Aedion Ashryver, continuă Manon.

Elide începu să suspine.

– Și se zvonește că Lordul Ren Allsbrook lucrează în Nord, printre rebeli.

Elide își îngropă fața în mâini. Apoi, simți pe umăr o mână dură, cu unghii de fier. O atingere ușoară.

– Speranță, îi spuse Manon încet.

Elide își coborî mâinile și o văzu pe vrăjitoare zâmbindu-i. Abia dacă își mișcă buzele, dar – era un zâmbet, blând și încântător. Elide se întrebă dacă Manon avea habar că zâmbea. Dar să se ducă în Terrasen...

– Lucrurile se vor înrăutăți, nu-i așa? spuse Elide.

Manon încuviință, dând din cap aproape imperceptibil.

Sud – încă putea să se ducă în sud, să fugă foarte, foarte departe. Acum, că Vernon o credea moartă, nimeni nu avea să vină să o caute. Dar Aelin era în viață. Și puternică. Și, poate că era vremea să nu mai viseze la fugă.

Să o găsească pe Celaena Sardothien – urma să o facă, să o onoreze pe Kaltain și darul pe care i-l făcuse, să le onoreze pe fetele ca ele, încuiate în turnuri în care nu vorbea nimeni în numele lor, în care nimeni nu își amintea de ele.

Dar Manon își amintise de ea.

Nu – nu avea să fugă.

– Elide, du-te spre nord, îi spuse Manon, citind hotărârea în ochii lui Elide și întinzându-i raniță. Sunt în Rifthold, dar pun pariu că nu vor mai sta mult acolo. Du-te în Terrasen și nu ieși în evidență. Evită drumurile și hanurile. În raniță ai bani, dar cheltuiește-i cu grijă. Să minți, să furi și să înșeli, dacă ești nevoită, dar să ajungi în Terrasen. Regina ta va fi acolo. Ți-aș sugera să nu-i menționezi nimic despre moștenirea mamei tale.

Elide se gândi la asta, punându-și raniță pe umăr.

– Să ai sânge Cioc-negru nu mi se pare un lucru atât de oribil, spuse ea încet.

Acei ochi aurii se apropiară.

– Nu, zise Manon. Nu, nu este.

– Cum pot să îți mulțumesc?

– Îi eram deja datoare cuiva, rosti Manon, clătinând din cap când Elide voi să-i pună mai multe întrebări. Vrăjitoarea îi dădu trei pumnale, arătându-i cum să ascundă unul în cizmă, cum să păstreze unul

în raniță și cum să-l țină pe celălalt în teacă, la șold. În cele din urmă, îi porunci lui Elide să-și scoată cizmele, dezvăluind cătușele pe care le strecurase înăuntru. Manon scoase un șperaclu și îi desfăcu lanțurile care încă-i cuprindeau gleznele.

Aerul rece și blând îi mângâie pielea goală, iar Elide își mușcă buza, ca să nu plângă din nou, când încălță iar cizmele.

Printre copaci, balaurii căscau și mormăiau, iar sunetele Celor Treisprezece râzând zburară pe lângă ele. Manon se uită către acestea, afișând încă o dată acel zâmbet ușor. Când Manon se întoarse, moștenitoarea clanului de vrăjitoare Cioc-negru vorbi din nou.

– Când va veni războiul – ceea ce se va întâmpla, dacă Perrington a supraviețuit – ar trebui să speri că nu mă vei mai vedea vreodată, Elide Lochan.

– Chiar și așa, sper că o voi face, spuse Elide. Se înclină în fața Aripii Conducătoare.

Și, spre surprinderea ei, și Manon făcu o plecăciune.

– Către Nord, îi zise Manon, iar Elide presupuse că era felul ei de a-și lua rămas-bun.

– Către Nord, repetă Elide și se pierdu printre copaci.

După câteva minute, nu le mai auzea pe vrăjitoare și pe balaurii lor, intrând în pădurea Oakwald.

Mergând, apucă strâns curelele raniței. Deodată, animalele tăcură, iar frunzele foșniră și șoptiră. O clipă mai târziu, treisprezece umbre mari trecură pe deasupra capului ei. Una dintre ele – cea mai mică – zăbovi, întorcându-se pentru a doua oară, ca în semn de rămas-bun. Elide nu știa dacă Abraxos vedea printre coroanele copacilor, dar, oricum, la rândul ei, îi ridică o mână. Un strigăt feroce, de bucurie, îi răspunse și, apoi, umbra dispăru.

Către Nord. Spre Terassen. Să lupte, nu să fugă. Spre Aelin, și Ren, și Aedion – mai mare, puternică și în viață.

Nu știa cât de mult avea de mers sau cât de departe avea să ajungă, dar avea să reușească. Nu intenționa să privească înapoi.

Mergând pe sub copaci, cu pădurea bâzâind în jurul ei, Elide apăsă cu mâna buzunarul din haina ei de piele, simţind umflătura tare, ascunsă acolo. Șoptind, se rugă lui Anneith să îi dea înţelepciune și să o ghideze – și ar fi putut să jure că o mână caldă îi atinse fruntea, ca și când i-ar fi răspuns. Îi îndreptă spatele și-i ridică bărbia.

Șchiopătând, Elide porni pe lungul drum spre casă.

CAPITOLUL 86

Sunt ultimele tale haine, spuse Lysandra, împingând cu piciorul ţufărul tocmai adus de una dintre slujnice. Credeam că *eu* am o problemă cu cumpărăturile. Nu arunci nimic, niciodată?

De pe sofaua de catifea din mijlocul odăii, Aelin scoase limba.

– Îţi mulţumesc pentru că le-ai adus pe toate, spuse ea.

Nu avea rost să despacheteze hainele pe care Lysandra i le adusese din vechiul ei apartament, tot aşa cum nu avea rost să se întoarcă acolo. Faptul că Aelin nu se îndurase să-l lase singur pe Dorian nu era de ajutor. Chiar dacă, în cele din urmă, îl convinsese să iasă din acea cameră şi să se plimbe prin jurul castelului. Arăta ca un mort viu, mai ales cu linia aceea albă din jurul gâtului său auriu. Presupunea că avea tot dreptul să arate aşa.

Îl aşteptase în faţa camerei lui Chaol. Auzindu-l, în sfârşit, vorbind pe Chaol, o chemase pe Nesryn de îndată ce îşi stăpânise lacrimile de uşurare, care ameninţaseră să o copleşească. Dupa ce Dorian ieşise, când se uitase la ea, iar zâmbetul îi dispăruse, îl condusese pe rege înapoi în dormitorul lui şi îi ţinuse companie o bună vreme.

Vina – pentru Dorian, asta avea să fie o povară la fel de grea ca durerea sa.

Lysandra îşi puse mâinile în şolduri.

– Mai ai alte sarcini pentru mine, înainte să o recuperez mâine pe Evangeline?

Aelin îi datora Lysandrei mai multe decât putea să exprime, dar... Scoase o cutiuță din buzunar.

– Una singură, spuse Aelin, întinzând cutia Lysandrei. Probabil că, mai târziu, mă vei urî pentru asta. Dar poți să începi prin a spune „da".

– Mă ceri de soție? Cât de neașteptat. Lysandra luă cutia, dar nu o deschise.

Aelin flutură o mână, inima bătându-i cu putere.

– Deschide-o!

Cu grijă și încruntându-se, Lysandra o deschise și, văzând inelul, își înclină capul într-o parte – o mișcare specifică unei feline.

– Aelin Galathynius, *chiar* mă ceri de soție?

Aelin își privi prietena.

– În Nord, este un teritoriu, o bucățică de pământ fertil care, în trecut, a aparținut familiei Allsbrook. Aedion m-a informat că familia Allsbrook nu-l mai folosește, așa că, de o vreme, e neocupat. Aelin ridică din umeri. I-ar prinde bine o stăpână.

Lysandra se albi la față.

– Poftim?

– Este plin de leoparzi-fantomă – de aici și gravura de pe inel. Dar, presupun că dacă există cineva în stare să se ocupe de ei, tu ai fi aceea.

Lysandrei îi tremurară mâinile.

– Și – și simbolul cheii, de deasupra leopardului?

– E ca să îți aducă aminte cine îți controlează libertatea. Tu.

Lysandra își acoperi gura, holbându-se la inel, apoi la Aelin.

– Ai înnebunit?

– Probabil că asta ar crede majoritatea oamenilor. Dar, de vreme ce familia Allsbrook a eliberat terenul, în mod oficial, cu ani în urmă, pot să te desemnez stăpâna acestuia. Și pe Evangeline ca moștenitoarea ta, dacă vrei.

În afară de a o recupera pe Evangeline, prietena ei nu îi comunicase niciun plan în ceea ce o privea pe ea sau pe protejata ei, nu ceruse să vină cu ele, să o ia de la capăt într-un ținut nou, într-un

nou regat. Aelin sperase că asta însemna că ea voia să li se alăture în Terrasen, dar...

Lysandra se prăbuși pe covor, uitându-se la cutie, la inel.

– Știu că va fi mult de muncă...

– Nu merit asta. Nimeni nu va dori *vreodată* să mă slujească. Oamenii tăi te vor disprețui pentru că m-ai desemnat pe mine.

Aelin alunecă pe podea, atingându-și genunchii de ai prietenei sale, și luă cutia din mâinile tremurânde ale acesteia. Scoase inelul de aur pe care îl comandase acum câteva săptămâni. Fusese gata abia în această dimineață, când Aelin și Rowan se strecuraseră ca să îl ia, împreună cu adevărata cheie Wyrd.

– Nimeni nu merită asta mai mult, spuse Aelin luând-o de mână pe prietena ei și punându-i inelul pe deget. Nu-mi doresc pe altcineva să-mi păzească spatele. Dacă oamenii mei nu pot să vadă valoarea unei femei care s-a vândut ca sclavă de dragul unui copil, care mi-a apărat Curtea fără să se gândească la viața ei, atunci nu sunt oamenii mei. Și pot să ardă în iad.

Lysandra își trecu un deget peste blazonul conceput de Aelin.

– Cum se numește teritoriul?

– Cum se numește teritoriul?

– Habar nu am, zise Aelin. „Lysandria“ sună bine. La fel și „Lysandrius“ sau poate „Lysandraland“.

Lysandra se uită la ea uimită.

– *Ai înnebunit.*

– Vei accepta?

– Nu știu ce înseamnă să conduci un teritoriu – să fiu stăpână.

– Ei bine, eu nu știu ce înseamnă să conduci un regat. Vom învăța împreună. Îi zâmbi conspirativ. Deci?

Lysandra se uită la inel, apoi își ridică privirea spre Aelin – și îi cuprinse gâtul cu brațele, strângând-o. Ea interpretă gestul ca pe un răspuns afirmativ. Aelin se strâmbă din cauza durerii surde, dar rezistă.

– Bine ai venit la Curte, Lady!

Sincer, în acea seară, Aelin nu-şi dorea decât să se urce în pat, alături de Rowan. Dar, de îndată ce terminară de cinat – prima lor masă împreună, la aceeași Curte – se auzi o bătaie în ușă. Aedion răspunse înainte ca Aelin să apuce să lase jos furculiţa.

Se întoarse urmat de Dorian, regele uitându-se la toţi.

– Voiam să văd dacă aţi mâncat...

Cu furculiţa, Aelin îi arătă scaunul liber de lângă Lysandra.

– Stai cu noi.

– Nu vreau să vă deranjez.

– Ia loc odată, îi spuse ea noului rege al Adarlanului. În acea dimineaţă, semnase un decret prin care elibera toate regatele cucerite de sub conducerea Adarlanului. Ea îl urmărise făcând asta, în vreme ce Aedion o ţinuse strâns de mână, și își dorise ca Nehemia să fi fost acolo, să vadă.

Dorian se îndreptă spre masă, amuzamentul scânteind în acei ochi bântuiţi, de safir. Îi făcu din nou cunoștinţă cu Rowan, care se înclină mai mult decât se aşteptase Aelin. Apoi, i-o prezentă pe Lysandra, explicându-i cine era și ce devenise pentru Aelin, pentru Curtea ei.

Aedion se uită la ei, încordat și fără să zâmbească. Privirile li se întâlniră.

Zece ani mai târziu și iată-i iar la o masă împreună – nu copii, ci conducătorii propriilor teritorii. Zece ani mai târziu și iată-i prieteni, în ciuda forţelor care îi zdrobiseră și îi distruseseră.

Aelin se uită la sâmburele de speranţă care strălucea în acea sală de mese și ridică paharul.

– Pentru o lume nouă, spuse regina Terrasenului.

Regele Adarlanului ridică și el paharul, în ochii lui dansând umbre nesfârșite, dar – iată-l. Un licăr de viaţă.

– Pentru libertate.

CAPITOLUL 87

Ducele supraviețuise. La fel și Vernon.

O treime din Morath fusese aruncată în aer, împreună cu un număr mare de paznici, servitori, două sabaturi de vrăjitoare și Elide Lochan.

O pierdere importantă, dar nu la fel de devastatoare pe cât ar fi putut să fie. Manon însăși vărsase trei picături din sângele ei, ca să-i mulţumească Zeiței-cu-trei-fețe pentru faptul că majoritatea sabaturilor fuseseră plecate să se antreneze în acea zi.

Manon stătea în camera de consiliu a ducelui, cu mâinile la spate, în timp ce bărbatul tuna și fulgera. Era o piedică imensă, le șuiera el celorlalți adunați: lideri de război și consilieri. Reconstruirea Morathului avea să dureze luni de zile și, de vreme ce multe dintre proviziile lor erau incinerate, trebuiau să-și amâne planurile.

Zi și noapte, oamenii mutară pietrele din grămezile adunate peste ruinele catacombelor – căutând, Manon știa, trupul unei femei care nu era decât cenușă și piatra pe care aceasta o avea asupra ei. Manon nu le spusese niciodată Celor Treisprezece cine șchiopăta acum spre nord cu acea piatră.

– Aripă Conducătoare, se răsti ducele, iar Manon îl privi leneș. Bunica ta va sosi în două săptămâni. Vreau ca sabaturile tale să se familiarizeze cu cele mai noi planuri de luptă.

Ea dădu aprobator din cap.

– Desigur.

Bătălii. Urmau să se dea bătălii pentru că nici acum, chiar dacă Dorian Havilliard era rege, ducele nu plănuia să renunțe – nu cu această armată. Odată construite acele turnuri ale vrăjitoarelor și cu o altă sursă de foc-umbră, Aelin Galathynius și forțele ei aveau să fie spulberate.

În sinea ei, Manon spera că Elide nu avea să fie pe acele câmpuri de luptă.

Întâlnirea consiliului se termină curând, iar Manon se opri când trecu pe lângă Vernon, în drum spre ieșire. Îi puse o mână pe umăr, săpându-i adânc pielea cu unghiile, iar el scheună când ea își apropie dinții de fier de urechea lui.

– Lordule, doar pentru că e moartă, să nu crezi că voi uita ce ai încercat să îi faci.

Vernon se albi la față.

– Nu poți să-mi faci nimic.

Manon își înfipse unghiile și mai adânc.

– Nu, nu pot, îi toarse ea la ureche. Dar Aelin Galathynius trăiește. Și am auzit că vrea să-și ia revanșa. Își retrase unghiile și-i strânse umărul, lăsând sângele să curgă pe tunica verde a lui Vernon, înainte să iasă din cameră.

– Și acum? întrebă Asterin, când cercetară cu atenție noul cuib pe care îl luaseră cu forța de la unul dintre sabaturile mai neînsemnate. După ce va sosi bunica ta, vom lupta în acest război?

Prin arcada deschisă, Manon se uită la cerul cenușiu de dincolo.

– Deocamdată, vom rămâne. Vom aștepta ca bunica mea să aducă acele turnuri. Nu știa ce urma să facă odată ce avea să-și vadă bunica. Îi aruncă o privire piezișă Aghiotantei. Vânătorul acela, omul... Cum a murit?

Ochii lui Asterin străluciră. Pentru o clipă, nu spuse nimic.

– Era bătrân – foarte bătrân. Cred că, într-o zi, s-a dus în pădure, s-a întins undeva și nu s-a mai întors. Cred că i-ar fi plăcut asta. Nu i-am găsit niciodată trupul.

Dar îl căutase.

– Cum era? întrebă încet Manon. Să iubești.

Pentru că dragoste fusese – ceea ce Asterin, poate singura dintre toate vrăjitoarele Dinți-de-fier, simțise, învățase.

– Era ca și cum mureai un pic în fiecare zi. Ca și cum trăiai, în același timp. Era o bucurie atât de desăvârșită, încât era durere. M-a distrus, m-a nimicit și m-a călit. Am urât sentimentul, pentru că știam că nu pot să scap și că mă va schimba pentru totdeauna. Și puiul de vrăjitoare... Am iubit-o și pe ea într-un mod pe care nu pot să ți-l descriu – pot doar să îți spun că a fost cel mai puternic lucru pe care l-am simțit vreodată, mai impresionant decât furia, decât dorința carnală, decât magia. Zâmbi ușor. Mă mir că nu-mi ții discursul „Obediență. Disciplină. Brutalitate".

„Făcute să fie monștri."

– Lucrurile se schimbă, spuse Manon.

– Bun, zise Asterin. Suntem nemuritoare. Lucrurile ar trebui să se schimbe și des, altfel ar deveni plictisitoare. Manon ridică din sprâncene, iar Aghiotanta ei rânji.

Manon clătină din cap și rânji la rândul ei.

CAPITOLUL 88

Cu Rowan care zbura în cerc deasupra castelului, ca să vegheze, şi cu plecarea lor programată în zori, în clipa în care ceasul bătu ora douăsprezece, Aelin hotărî să mai facă o ultimă excursie la mormântul Elenei.

Cu toate acestea, planurile îi fură date peste cap: molozul rezultat în urma exploziei bloca drumul spre mormânt. Îşi petrecuse cincisprezece minute căutând o cale de acces, atât cu mâinile, cât şi cu magia, dar fără succes. Se ruga ca Mort să nu fi fost distrus – deşi, probabil, ciocanul în formă de craniu s-ar fi bucurat că existenţa sa ciudată şi nemuritoare ar fi ajuns, în cele din urmă, la final.

Aparent, Valgii dispăruseră atât din canalele din Rifthold, cât şi din tunelurile castelului şi din catacombe, de parcă demonii s-ar fi pierdut în noapte odată cu moartea regelui lor. Deocamdată, Rifthold era în siguranţă.

Aelin ieşi din pasajul secret, ştergându-se de praf.

– E ridicol cât de zgomotoşi puteţi să fiţi, spuse ea. Cu auzul ei Fae, îi detectase de câteva minute bune.

Dorian şi Chaol stăteau în faţa şemineului ei, cel din urmă într-un scaun special cu roţi, de care făcuseră rost pentru el. Regele se uită la urechile ei ascuţite, la caninii alungiţi şi ridică o sprânceană.

– Arăţi bine, Maiestate. Presupunea că el nu observase asta în acea zi pe podul de cleştar, iar până acum avusese o înfăţişare umană. Ea rânji.

Chaol întoarse capul. Era tras la față, dar o scânteie de voință îi strălucea pe chip. Nu avea de gând să lase această traumă să îl distrugă.

– Întotdeauna arăt bine, spuse Aelin, scufundându-se în fotoliul din fața celui în care stătea Dorian.

– Ai găsit ceva interesant acolo, jos? întrebă Chaol.

Ea clătină din cap.

– M-am gândit că nu ar strica să mă mai uit o ultimă dată. De dragul vremurilor de odinioară. Și, poate, să-i smulgă capul Elenei. După ce ar fi primit răspunsuri la toate întrebările ei. Însă antica regină nu era de găsit.

Cei trei se uitară unul la celălalt și se așternu tăcerea.

Aelin își simți gâtul arzând, așa că se întoarse către Chaol și vorbi.

– Maeve și Perrington ne respiră în ceafă, așa că s-ar putea să avem nevoie cât de curând de aliați, mai ales dacă forțele din Morath blochează accesul spre Eyllwe. O armată de pe Continentul Sudic ar putea să traverseze Marea Îngustă în câteva zile și să ne ofere întăriri – să-l scoată pe Perrington din sud, în vreme ce noi am ataca din nord. Își încrucișă brațele. Așa că te numesc Ambasadorul oficial al Terrasenului. Nu îmi pasă ce spune Dorian. Împrietenește-te cu cei din familia regală, câștigă-le simpatia, lingușește-i, fă tot ce trebuie să faci. Dar avem nevoie de acea alianță.

Chaol se uită la Dorian, cerându-i, în tăcere, permisiunea. Regele încuviință, dând aproape imperceptibil din cap.

– Voi încerca. Era cel mai bun răspuns la care se putea aștepta. Chaol băgă mâna în buzunarul tunicii și îi aruncă Ochiul. Ea îl prinse într-o mână. Metalul fusese deformat, dar nu și piatra albastră. Mulțumesc, spuse el, aspru.

– Luni de zile a avut-o asupra lui, zise Dorian când ea băgă amuleta în buzunarul ei, dar niciodată nu a reacționat – nici măcar în fața pericolelor. De ce acum?

Lui Aelin i se strânse gâtul.

– Curajul inimii, rosti ea. Odată, Elena mi-a spus că era rar – și să-l las să mă ghideze. Când Chaol a ales să... Nu își găsea cuvintele. Încercă din nou. Cred că acel curaj l-a salvat, a făcut ca amuleta să prindă viaţă pentru el. Fusese un joc de noroc, riscul unui nebun, dar – funcţionase.

Liniștea se așternu iar.

– Așadar, iată-ne, spuse Dorian.

– La capăt de drum, zise Aelin, zâmbind pe jumătate.

– Nu, rosti Chaol, încercând să zâmbească. La începutul următorului drum.

În dimineaţa următoare, Aelin căscă, sprijinindu-se de iapa ei gri, în curtea castelului.

După plecarea lui Dorian și a lui Chaol din seara precedentă, Lysandra intrase în camera ei și leșinase în pat, fără să explice de ce și ce anume făcuse înainte de asta. Și, de vreme ce își pierduse cunoștinţa, Aelin se urcase în pat, lângă ea. Nu știa unde se aciuase Rowan pe timpul nopţii, dar nu ar fi fost surprinsă să se uite pe fereastră și să vadă un șoim cu coadă albă cocoţat pe balustrada balconului.

În zori, Aedion dăduse buzna înăuntru, cerând să știe de ce nu erau pregătite să plece – să meargă *acasă*.

Lysandra se transformase într-un leopard-fantomă și îl alungase. Apoi, se întorsese, încă sub forma masivei feline și se întinsese din nou lângă Aelin. Reușiseră să mai doarmă o jumătate de oră, înainte ca Aedion să se întoarcă și să arunce o găleată cu apă peste ele. Avusese noroc să scape cu viaţă.

Dar el avea dreptate – nu aveau motive să mai stea în loc. Nu când erau atât de multe de făcut în Nord, de planificat, de îndreptat și de supravegheat. Urmau să călătorească până la căderea nopţii, să o ia pe Evangeline de la casa de la ţară a lui Faliq și apoi să se îndrepte

spre Nord, sperând să nu fie nevoiți să se oprească, până când aveau să ajungă în Terrasen.

Acasă. Ea se ducea acasă. Frica și îndoiala îi întorceau stomacul pe dos – dar bucuria se ivea la rându-i.

Se pregătiseră repede și, tot ce mai rămăsese acum, presupunea ea, era să-și ia rămas-bun.

Din cauza condiției lui Chaol, urcatul scărilor era imposibil, dar ea se strecurase în camera lui în acea dimineață, ca să-și ia rămas-bun – doar ca să-i găsească pe Aedion, Rowan și Lysandra deja acolo, stând de vorbă cu el și cu Nesryn. La plecare, Nesryn îi urmase, iar căpitanul o strânsese pe Aelin de mână și o întrebase „Pot să-l văd?".

Știind la ce se referise, își ridicase mâinile. Panglici, pene și flori de foc auriu și roșu dansaseră prin camera lui, luminoase, pline de glorie și elegante. Când flăcările se stinseră, lui Chaol îi dăduseră lacrimile. „Este minunat", spusese în cele din urmă. Îi zâmbise și îi lăsase un trandafir din flăcări aurii arzând pe noptieră – unde urma să ardă, fără să emită căldură, până când ea avea să se îndepărteze destul de mult.

Pentru Nesryn, care plecase cu treabă, Aelin lăsase un alt cadou: o săgeată din aur masiv, care-i fusese oferită la ultima Yulemas, ca binecuvântare, din partea Deannei – strămoașa ei. Aelin se gândea că, oricum, trăgătoarea de elită avea să iubească și să aprecieze acea săgeată mai mult decât ar fi făcut-o ea vreodată.

– Mai aveți nevoie de ceva? Vă mai trebuie mâncare? întrebă Dorian, venind lângă ea. Rowan, Aedion și Lysandra încălecau deja. Nu luau prea multe cu ei, doar proviziile esențiale. În mare parte arme, inclusiv pe Damaris, pe care Chaol i-o dăduse lui Aedion, insistând ca vechea sabie să rămână pe acele ținuturi. Restul bunurilor lor aveau să fie trimise în Terrasen.

– Cred că ne vom întrece în fiecare zi, ca să vedem cine vânează mai bine, îi spuse Aelin lui Dorian.

Dorian chicoti. Tăcerea se așternu, iar Aelin țâțâi.

– Porți aceeași tunică pe care ai îmbrăcat-o acum câteva zile. Nu cred că te-am văzut vreodată cu aceleași haine de două ori.

Ochii de safir licăriră.

– Cred că acum am lucruri mai importante în privința cărora să-mi fac griji.

– Vei – vei fi bine?

– Am altă opțiune?

Ea îi atinse brațul.

– Să mă anunți dacă ai nevoie de ceva. Vom ajunge în Orynth abia peste câteva săptămâni, dar – presupun că, acum că magia a revenit, poți să găsești un sol care să-mi dea repede de veste.

– Mulțumită ție – și prietenilor tăi.

Peste umăr, ea se uită la ei. Toți se străduiau să pară că nu trăgeau cu urechea.

– Mulțumită tuturor, spuse ea încet. Și ție.

Dorian privi spre orizontul orașului, spre dealurile verzi, care se întindeau dincolo de acesta.

– Dacă acum nouă luni m-ai fi întrebat dacă aș fi crezut... Clătină din cap. S-au schimbat atât de multe.

– Și se vor mai schimba, spuse ea, strângându-i brațul. Dar... Sunt lucruri care nu se vor schimba. Eu voi fi mereu prietena ta.

El înghiți cu greu.

– Aș vrea să o mai pot vedea, o ultimă dată. Să-i spun... să-i spun ce era în inima mea.

– Știe, zise Aelin, clipind din cauza lacrimilor care îi ardeau ochii.

– Îmi va fi dor de tine, rosti Dorian. Deși mă îndoiesc de faptul că data viitoare ne vom întâlni în circumstanțe... atât de civilizate. Ea încercă să nu se gândească la asta. Peste umărul ei, el îi făcu semn să se uite la cei de la Curtea ei. Nu-i chinui prea mult. Încearcă doar să te ajute.

Ea zâmbi. Spre surprinderea ei, un rege îi întoarse zâmbetul.

– Să-mi trimiți cărțile bune pe care le citești, spuse ea.

– Doar dacă promiți să faci la fel.

Ea îl îmbrățișă o ultimă dată.

– Mulțumesc – pentru tot, șopti aceasta.

Dorian o strânse în brațe, apoi se îndepărtă când Aelin încălecă și-și îndemnă calul să meargă agale.

Ajunse în fruntea grupului, unde Rowan călărea un armăsar negru și impunător. Prințul Fae îi surprinse privirea. „Te simți bine?“ Ea dădu aprobator din cap. „Nu credeam că va fi atât de greu să-mi iau rămas-bun. Și, cu toate care urmează...“ „Le vom înfrunta împreună. Indiferent de ce s-ar întâmpla.“

Ea se întinse peste spațiul dintre ei și îl apucă strâns de mână.

Se ținură unul de celălalt, călărind pe cărarea stearpă, prin poarta pe care o făcuse ea în zidul de cleștar și pe străzile orașului, unde oamenii se opriră din ceea ce făceau și se uitară cu gura căscată, șoptiră sau se holbară.

Dar, ieșind din Rifthold, din orașul care fusese casa, iadul și salvarea ei, memorând toate străzile, clădirile, chipurile și magazinele, toate mirosurile și răcoarea brizei râului, ea nu văzu niciun sclav. Nu auzi niciun bici.

Și, când trecură pe lângă Teatrul Regal, auziră o muzică – frumoasă, rafinată – răsunând din interior.

Dorian nu știa de ce se trezise. Poate că din cauza insectelor lenețe de vară, care se opriseră din a mai bâzâi în timpul nopții sau, poate din cauza vântului rece, care pătrunsese în camera lui veche din turn, făcând perdelele să fluture.

Lumina lunii care strălucea pe ceas arăta că era ora trei dimineața. Orașul era liniștit.

Se ridică din pat și își atinse gâtul din nou – doar ca să se asigure.

Ori de câte ori se trezea din coșmarurile sale, avea nevoie de câteva minute ca să-și dea seama dacă era, într-adevăr, treaz – sau dacă era doar un vis, iar el era încă prins în propriul trup, sclavul tatălui său și al acelui prinț Valg. Nici lui Aelin, nici lui Chaol nu le spusese despre coșmaruri. O parte din el își dorea să o fi făcut.

Încă nu își aducea aminte tot ce se întâmplase câtă vreme purtase acel colier. Împlinise douăzeci de ani – și nu își amintea. Erau doar bucăți și fragmente, frânturi de groază și de durere. Încerca să nu se gândească la asta. Nu *voia* să își aducă aminte. Nici asta nu le spusese lui Chaol și lui Aelin.

Deja îi era dor de ea și de haosul și intensitatea celor de la Curtea ei. Îi era dor să aibă pe cineva prin preajmă. Castelul era prea mare, prea liniștit. Și Chaol urma să plece peste două zile. Nu voia să se gândească la cum avea să se simtă când va pleca și prietenul său.

Dorian se îndreptă spre balcon, împins de nevoia de a simți briza râului pe chipul lui, de a ști că totul era real și că era liber. Deschise ușile balconului, cu picioarele pe piatra rece, și se uită la terenurile ruinate. El făcuse asta. Expiră, privind zidul de cleștar care strălucea în lumina lunii.

În vârful acestuia era cocoțată o umbră imensă. Dorian îngheță. Nu o umbră, ci o fiară uriașă, care se prindea cu ghearele de zid și ale cărei aripi erau ascunse, strălucind slab în lumina lunii pline. Strălucind ca părul alb al călăreței de pe balaur.

Chiar și de la distanță, știa că ea se holba la el, părul fluturându-i într-o parte ca o panglică din raze de lună, purtată de briza râului.

Dorian ridică o mână, iar cu cealaltă își atinse gâtul. Nu avea niciun colier.

Călăreața balaurului se aplecă în șa, șoptindu-i ceva bestiei. Balaurul își întinse aripile masive și lucitoare și se avântă în aer. Fiecare bătaie a aripilor trimise o rafală puternică de vânt în direcția lui.

Acesta se înălță tot mai sus, părul fluturând în urma ei ca un steag strălucitor, până când dispărură în noapte, iar el nu mai auzi

bătaia aripilor. Nimeni nu dădu alarma. De parcă lumea s-ar fi oprit din a mai fi atentă, în cele câteva minute în care ei se uitaseră unul la celălalt.

Și, prin amintirile sale întunecate, prin durerea, disperarea și teroarea pe care încercase să le uite, un nume răsună în mintea lui.

Manon Cioc-negru se avântă în cerul înstelat al nopții, cu Abraxos cald și agil sub ea, cu luna nespus de strălucitoare – pântecele plin al Mamei – deasupra ei.

Nu știa de ce se deranjase să meargă; de ce fusese curioasă.

Dar îl văzuse pe Prinț, fără niciun colier în jurul gâtului. Și își ridicase mâna ca să o salute – de parcă i-ar fi spus „Îmi aduc aminte de tine".

Vânturile își schimbară direcția, iar Abraxos se lăsă purtat de acestea, ridicându-se din ce în ce mai sus pe cer, regatul întunecat de dedesubt pierind ca prin ceață.

Vânturi schimbătoare – o lume care se schimba.

Poate și alte Treisprezece, schimbate. Și o nouă Manon.

Dar Manon spera că toate aveau să supraviețuiască.

Spera.

CAPITOLUL 89

Vreme de trei săptămâni, se îndreptară spre nord, evitând drumurile principale și satele. Nu era nevoie să anunțe că Aelin se întorcea în Terrasen. Nu înainte de a vedea cu ochii ei regatul și de a ști cu ce se confrunta, atât din interior, cât și din ce se adunase în Morath. Nu înainte de a găsi un loc sigur în care să ascundă lucrul măreț și teribil din desaga ei.

Datorită magiei sale, nimeni nu observase prezența cheii Wyrd. Dar, din când în când, Rowan se uita la desagă și își înclina, întrebător, capul. De fiecare dată, îi spunea în tăcere că era bine și că nu observase nimic ciudat în privința amuletei. Sau a Ochiului Elenei, pe care îl purta din nou la gât. Ea se întreba dacă Lorcan chiar căuta cea de-a doua și de-a treia cheie, probabil acolo unde Perrington – Erawan – le ascunsese de la bun început. Asta dacă regele nu mințise.

Simțea că Lorcan urma să înceapă să caute în Morath. Și se ruga ca războinicul Fae să nu țină cont de șansele slabe și să iasă triumfător. Cu siguranță, asta i-ar fi făcut viața mai ușoară. Chiar dacă, într-o zi, avea să-i tragă o mamă de bătaie pentru că îl păcălise.

Tot înaintând spre nord, zilele se răceau. Evangeline, din fericire, ținea pasul cu ei și nu se plângea niciodată că trebuie să doarmă pe un pat improvizat în fiecare noapte. Părea perfect mulțumită să se ghemuiască lângă Fleetfoot, noua ei prietenă loială și protectoare.

Lysandra profită de călătorie ca să-și testeze abilitățile – uneori zburând cu Rowan, alteori alergând ca un cățel negru și simpatic

alături de Fleetfoot sau petrecându-și zilele în forma leopardului-fantomă și năpustindu-se asupra lui Aedion ori de câte ori acesta se aștepta mai puţin.

Trei săptămâni de călătorie îngrozitoare – dar și trei dintre cele mai fericite săptămâni din viaţa lui Aelin. Ar fi preferat să aibă parte de mai multă intimitate, mai ales cu Rowan, care o tot privea într-un mod care o făcea să vrea să explodeze. Uneori, când nimeni nu se uita la ei, el se furișa în spatele ei și-și freca nasul de gâtul lui Aelin sau o trăgea cu dinţii de ureche sau, pur și simplu, o ţinea în braţe și îi inspira parfumul.

O singură noapte – doar o noapte blestemată cu el era tot ce își dorea. Nu îndrăzniră să oprească la un han, așa că ea fu lăsată să se perpelească și să îndure tachinările șoptite ale Lysandrei.

Terenul deveni mai abrupt, mai deluros, iar lumea deveni luxuriantă, verde și strălucitoare, pietrele transformându-se în straturi de granit zimţat.

Soarele abia răsărise, iar Aelin mergea lângă calul ei, scutindu-l de a mai trebui să o care peste un deal deosebit de abrupt. Mânca deja pentru a doua oară în acea zi – era deja transpirată, murdară și nervoasă. Magia focului se dovedise a le fi de folos pe drum, ţinându-le de cald în nopţile răcoroase, aprinzându-le focul și făcându-le apa să fiarbă. Ea ar fi fost în stare să ucidă pentru o cadă destul de mare, pe care să o umple cu apă și în care să se îmbăieze, dar asta putea să aștepte.

– E chiar în vârful dealului, spuse Aedion din stânga ei.

– Ce anume? întrebă ea, terminând de mâncat mărul și aruncând resturile în urma ei.

Lysandra, care luase forma unei ciori, croncăni indignată când cotorul o lovi.

– Îmi pare rău, strigă Aelin.

Lysandra cârâi și se înălţă, Fleetfoot lătrând la ea, în vreme ce Evangeline chicoti de pe poneiul ei zburlit.

Aedion îi arătă coama dealului din față.

– Vei vedea.

Aelin se uită la Rowan, care cercetase împrejurimile o bună parte a dimineții, luând forma unui șoim cu coadă albă. Acum, mergea lângă ea, ghidându-și armăsarul negru. Când ea îi ceru informații, fără cuvinte, el ridică din sprâncene. „Nu am de gând să-ți spun." Ea îi aruncă o privire urâtă. „Urâciosule."

Rowan rânji. Dar, cu fiecare pas, Aelin calculă și își dădu seama ce zi era, și...

Ajunseră pe culmea dealului și se opriră. Aelin lăsă frâiele și, nesigură, făcu un pas, simțind iarba moale și verde ca smaraldul sub picioare.

Aedion o atinse pe umăr.

– Bine ai venit acasă, Aelin.

Un ținut al munților falnici – Staghorn – se întindea înaintea lor, cu văi, râuri și dealuri; un ținut de o frumusețe sălbatică, neîmblânzită.

Terrasen.

Și mirosul – de pin și de zăpadă... Cum de nu își dăduse seama niciodată că mirosul lui Rowan era cel al Terrasenului, al casei ei? Rowan se apropie destul încât să-i atingă ușor umărul.

– Parcă toată viața am căutat acest loc, murmură el.

Într-adevăr – cu vântul care bătea rapid și puternic între munții Staghorn, din depărtare, gri și colțuroși, cu pădurea deasă Oakwald din stânga lor și cu râurile și văile care se întindeau spre acei măreți munți nordici – pentru un șoim, era paradisul. Un paradis era și pentru ea.

– Chiar acolo, spuse Aedion, arătând spre un bolovan de granit, ros de vreme și sculptat cu spirale și vârtejuri. După ce trecem de acea piatră, vom ajunge în Terrasen.

Neîndrăznind să creadă că nu dormea încă, Aelin se îndreptă spre piatră, fredonând Cântecul Mulțumirilor pentru Mala,

Aducătoarea-Focului, pentru că o condusese spre acest loc, spre acest moment.

Aelin atinse piatra aspră, iar aceasta, încălzită de soare, o furnică în semn de salut.

Apoi, trecu mai departe.

Și, în cele din urmă, Aelin Ashryver Galathynius ajunse acasă.

MULȚUMIRI

Cred că, până acum se știe că nu aș funcționa fără sufletul meu pereche, copilotul Jaeger, și sora mea de sânge, Susan Dennard.

Sooz, tu ești lumina mea în beznă. Mă inspiri și mă provoci nu doar să fiu o scriitoare mai bună, ci și să fiu o *persoană* mai bună. Prietenia ta îmi dă putere, și curaj, și speranță. Indiferent ce se întâmplă, indiferent ce m-ar putea aștepta, știu că pot să fac față, că pot să suport și să înving, deoarece te am lângă mine. Nu există o magie mai mare decât asta. Abia aștept să fim maiestuoșii tigri-vampiri pentru totdeauna.

Tovarășei mele de luptă și admiratoarei tuturor lucrurilor sălbatice/Theriene, Alex Bracken: cum aș putea să-ți mulțumesc vreodată suficient pentru că mi-ai citit această carte (și pe toate celelalte) de atât de multe ori? Și cum ți-aș putea mulțumi suficient pentru anii de trimis e-mailuri, pentru nenumăratele prânzuri/cafele/cine și pentru că m-ai susținut întotdeauna? Nu cred că m-aș fi bucurat nici pe jumătate de această călătorie sălbatică fără tine – și nu cred că aș fi supraviețuit atât de mult timp fără înțelepciunea, bunătatea și generozitatea ta. La cât mai multe scene în care apar tipi fără cămașă, scrise cu scuze superficiale!

Aceste cărți nu ar exista (*eu* nu aș exista!) fără echipele mele dure și muncitoare, de la Agenția Literară Laura Dail, CAA și Bloomsbury din toată lumea. Așadar, iubirea mea eternă și recunoștința se îndreaptă spre Tamar Rydzinski, Cat Onder, Margaret Miller, Jon Cassir, Cindy Loh, Cristina Gilbert, Cassie Homer, Rebecca McNally,

Natalie Hamilton, Laura Dail, Kathleen Farrar, Emma Hopkin, Ian Lamb, Emma Bradshaw, Lizzy Mason, Sonia Palmisano, Erica Barmash, Emily Ritter, Grace Whooley, Charli Haynes, Courtney Griffin, Nick Thomas, Alice Grigg, Elise Burns, Jenny Collins, Linette kim, Beth Eller, Kerry Johnson și neobosita și minunata echipă care se ocupă de drepturile din străinătate.

Soțului meu, Josh: fiecare zi împreună cu tine este un dar și o bucurie. Sunt atât de norocoasă să am un prieten atât de iubitor, de amuzant și de spectaculos, cu care să merg în aventuri în jurul lumii. Și la mai multe!

Lui Annie, cunoscută ca fiind cel mai grozav câine din toate timpurile: îmi pare rău pentru că ți-am mâncat atunci toată pastrama de curcan. Să nu mai pomenim niciodată de asta. (Și te iubesc pentru totdeauna. Să mergem să ne îmbrățișăm.)

Părinților mei minunați: vă mulțumesc pentru ca mi-ați citit toate acele basme – și pentru că nu mi-ați spus niciodată că eram prea mare ca să cred în magie. Aceste cărți există datorită acestui lucru.

Familiei mele: ca întotdeauna, vă mulțumesc pentru sprijinul și dragostea nesfârșită și necondiționată.

Celor de la Maas Thirteen: sunteți extraordinari. Vă mulțumesc pentru tot sprijinul și entuziasmul și pentru că ați promovat această serie în toată lumea. Lui Louisse Ang, Elena Yip, Jamie Miller, Alexa Santiago, Kim Podlesnik, Damaris Cardinali și Nicola Wilkinson: sunteți toți atât de generoși și de minunați – vă mulțumesc pentru tot ceea ce faceți!

Lui Erin Bowman, Dan Krokos, Jennifer L. Armentrout, Christina Hobbs și Lauren Billings: sunteți cei mai buni. Vorbesc serios. Mai buni nu există. Mulțumesc Universului în fiecare zi că sunt binecuvântată să am prieteni atât de talentați, de amuzanți, de loiali și de minunați în viața mea.

Tuturor cititorilor seriei mele, *Tronul de cleștar:* nu există suficiente cuvinte în limba engleză ca să exprim corect profunzimea recunoștinței mele. A fost o mare onoare să vă cunosc la evenimentele din

toată lumea și să interacționez online cu atât de mulți dintre voi. Cuvintele, ilustrațiile și muzica voastră mă fac să continui. Vă mulțumesc, vă mulțumesc, vă mulțumesc pentru tot.

În cele din urmă, le mulțumesc atât de mult cititorilor incredibili care au trimis conținutul care să facă parte din reclama cărții *Moștenitoarea focului:*

Abigail Isaac, Aisha Morsy, Amanda Clarity, Amanda Riddagh, Amy Kersey, Analise Jensen, Andrea Isabel Munguía Sánchez, Anna Vogl, Becca Fowler, Beres Judit, Brannon Tison, Bronwen Fraser, Claire Walsh, Crissie Wood, Elena Mieszczanski, Elena NyBlom, Emma Richardson, Gerakou Yiota, Isabel Coyone, Isabella Guzy-Kirkden, Jasmine Chau, Kristen Williams, Laura Pohl, Linnea Gear, Natalia Jagielska, Paige Firth, Rebecca Andrade, Rebecca Heath, Suzanah Thompson, Taryn Cameron și Vera Roelofs.

CUPRINS

PARTEA ÎNTÂI

Stăpâna umbrelor / 9

PARTEA A DOUA

Regina luminii / 429

„Revenirea [lui Aelin] în oraș este un amestec de răzbunare și alianțe-surpriză, iar Maas ne prezintă acțiunea în stilu-i cinematografic caracteristic... plin de priviri visătoare, de tensiune sexuală clocotitoare, de răsturnări de situație surprinzătoare, de lumi luxuriant construite și de schimburi de replici glumețe. Mai mult decât atât, povestea lui Aelin nu s-a terminat: ultimele capitole din acest volum promit și mai multe aventuri epice, și mai multe personaje negative care trebuie înfrânte în următoarele cărți."

Booklist

ISBN 978-606-8905-17-4

9 786068 905174

www.rao.ro

www.raobooks.com

„O CARTE IMPOSIBIL DE LĂSAT DIN MÂNĂ.“
KIRKUS REVIEWS

REGINA UMBRELOR

SERIA
TRONUL DE CLEȘTAR

VOLUMUL 4

SARAH J. MAAS